

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FROZEN
FATE
THREE

heart of
FROST
and
SCARS
a dark romance

PAM GODWIN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

İçindekiler

[Feragatname](#)

[Yazar Notu](#)

[Epigraf](#)

[1 - Leonid](#)

[2 - Leonid](#)

[3 - Kodiak](#)

[4 - Kodiak](#)

[5 - Kodiak](#)

[6 - Frankie](#)

[7 - Frankie](#)

[8 - Frankie](#)

[9 - Frankie](#)

[10 - Monty](#)

[11 - Leonid](#)

[12 - Monty](#)

[13 - Monty](#)

[14 - Monty](#)

[15 - Kodiak](#)

[16 - Kodiak](#)

[17 - Frankie](#)

[18 - Frankie](#)

[19 - Frankie](#)

[20 - Leonid](#)

[21 - Leonid](#)

[22 - Leonid](#)

[23 - Frankie](#)
[24 - Kodiak](#)
[25 - Leonid](#)
[26 - Leonid](#)
[27 - Monty](#)
[28 - Frankie](#)
[29 - Frankie](#)
[30 - Frankie](#)
[31 - Kodiak](#)
[32 - Monty](#)
[33 - Monty](#)
[34 - Monty](#)
[35 - Leonid](#)
[36 - Leonid](#)
[37 - Kodiak](#)
[38 - Frankie](#)
[39 - Frankie](#)
[40 - Frankie](#)
[41 - Kodiak](#)
[42 - Frankie](#)
[43 - Frankie](#)
[44 - Frankie](#)
[45 - Monty](#)
[46 - Monty](#)
[47 - Monty](#)
[48 - Kodiak](#)
[49 - Frankie](#)
[50 - Kodiak](#)

[51 - Monty](#)

[52 - Leonid](#)

[53 - Leonid](#)

[54 - Frankie](#)

[55 - Monty](#)

[56 - Frankie](#)

[57 - Kodiak](#)

[58 - Frankie](#)

[59 - Monty](#)

[60 - Frankie](#)

[61 - Leonid](#)

[62 - Frankie](#)

[63 - Kodiak](#)

[64 - Monty](#)

[65 - Monty](#)

[66 - Monty](#)

[67 - Kodiak](#)

[68 - Leonid](#)

[69 - Frankie](#)

[70 - Kodiak](#)

[71 - Monty](#)

[Pam Godwin'in Diğer](#)

[Kitapları Pam Godwin](#)

[Hakkında Telif Hakkı](#)

DONMUŞ KADER üçlemesindeki kitaplar
tek başına değildir.

Sırayla okunmalıdırlar.

Titreme ve Gölgeler Tepesi #1

Buz ve Yankılar Kafesi #2

Ayazın Kalbi ve Yaralar #3

Titreyen ve Gölge Tepeler - Bağlantılar ve İçerik Uyarısı

Sevgili Okuyucularım,

Donmuş Kader üçlemesinin son bölümüne hoş geldiniz.
Okumaya başlamadan önce beklentilerinizi belirlemek
istiyorum.

Frankie ve kar kulübesindeki çocukları artık kurtlar,
ayılar, açlık ve kar fırtınalarıyla boğuşmuyor. Yeni
korkular ve engellerle yüzleşiyorlar ve geçişlerini aceleyle
getirmeyerek yolculuklarını onurlandırmanın çok önemli
olduğunu hissettim.

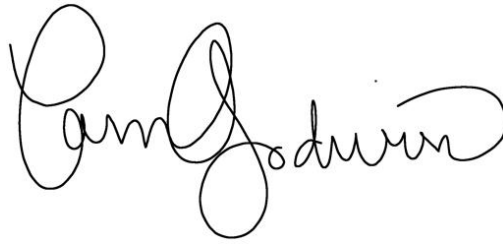
Tepelerden çok farklı bir dünyaya alışmak ne hızlı ne
de kolay. Çok sinir bozucu. Ama ben
ilk iki kitabı tanımlayan acımasız, kalp atışlarını
hızlandıran aksiyon olmadan deneyimlerine hak ettikleri
zamanı ve derinliği vermek istedim.
Başka bir deyişle, zavallı kalbiniz biraz nefes alacaktır.
Sadece bir süreliğine.

Hoss'taki zorlu hayatta kalma mücadelelerinde onları takip
ettiniz.

Onlar bu yeni dünyada pençeleşirken, hırlarken ve
savaşırken, umarım mücadelelerini geçmiş maceraları
kadar zorlayıcı ve dokunaklı bulursunuz.

Onlarla birlikte bu yolculuğa devam ettiğiniz için teşekkür
ederiz.

Mutlu okumalar,

"Vay canına! İnsanlar buraya çok çabuk gelip gidiyor!"
Dorothy, Oz Büyücüsü

1
Leonid
-

Monty arabayı asfalta park ederken buz yüklü şok kalbime yapışıyor.

Erken bir bahar sisi, Anchorage havaalanının pisti üzerinde kar fırtınasının son kalıntıları olan bir pus oluşturuyor kaldırımın kenarlarındaki kirli çamurda duruyordu.

Hava açmış olabilir, ama fırtına hâlâ içimde kopuyor; kızgınlık ve güvensizliğin kör edici sağanakları ileriye giden yolu kapatıyor, duyularımı uyuşturuyor ve geriye sadece Frankie'yi bu yeni tehlikeden korumak için keskin, soğuk bir kararlılık bırakıyor. Her ne sikimse artık.

Arka koltukta oturuyor, Kody'ye sıkıca bastırılmış, yüzü kül rengi, sesi boğazında donmuş gibi.

Zar zor nefes alıyor, omuzları kaskatı ve dudakları kansız.

Onu böyle görmekten nefret ediyorum, her zaman yaydığı korkusuz kıvılcım sönmüş, yerini donuk, perili bir bakış almış.

Kody'nin kolu kızın etrafını sarıyor, onu kendi tarafına yakın tutuyor, yüz ifadesi karanlık ve düşünceli.

Avukatın ofisinden ayrıldığımızdan beri hiçbirimiz konuşmadık, Denver'ın ifşaatlarının ağırlığı arabayı boğuyordu.

Yanımda, Monty ön camdan özel jetine bakıyor.

Adamı tanımıyorum ama bahse girerim elleri normalde böyle titremez.

Elini sıkıyor ve kapının koluna uzanıyor, yüzü hastanede ona verdiğim parlatıcı ile parlıyor.

"Yeniden ortaya çıkışımın ulusal haberlere çıktığını söylemiştin."

Frankie fısıldıyor. "Ama hastaneden ayrıldığımızdan beri bir muhabir görmedim."

"Ben hallettim."

"Nasıl?"

"Halkla ilişkiler ekibim kontrollü, düzenli güncellemeler ve özel haberler sağlayarak müdahaleci habercilik ihtiyacını ortadan kaldırıyor. Bu bize sadece bir ya da iki gün kazandırıyor. Sitka'ya uçacak kadar uzun bir süre. Adaya vardığımızda halkın gözünden uzak, gözlerden uzak, güvenli ve erişilmesi imkansız olacağız. Ayrıca Burada ve indiğimizde bize yaklaşmaya çalışan herkesi durdurmak için güvenlik önlemleri var." Kapıyı açar. "Ben uçağı kontrol edeceğim. Sen burada kal."

Nefes alınamaz havamızdan yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi arabadan iniyor.

O uzaklaşırken kapı tıkırdayarak kapanıyor, bulutlu gökyüzünde karanlık bir silüet.

Medya üzerindeki etkisini tam olarak kavrayamayabilirim ama sonucu anlıyorum. Frankie'ye kalkan oluyor, onu kamu denetiminden koruyor.

Sahip olduğu gücün rahatsız edici bir hatırlatıcısı.

Montgomery Strakh.

Amcam.

Kody'nin üvey kardeşi.

Wolf'un babası.

Frankie'nin kocası.

Kafamı toparlamakta gerçekten zorlandığım kısım, hayatım boyunca küçük kardeşim olan Kody'nin aslında benim amcam olması.

Ve aynı kadını paylaşıyoruz.

Bundan daha karışık bir şey olamaz.

Monty'ye güvenmiyorum, o da bana güvenmemeli. Yine de aptal herif arabayı çalışır halde bıraktı.

Daha önce hiç araba kullanmadım ama anlayabilirim. Kontroller bir uçağı uçurmaktan daha karmaşık olamaz.

"Hadi gidelim buradan." Koltukta dönüyorum ve Kody'nin gözlerini buluyorum. "Ona ihtiyacımız yok."

"Bundan emin misin?" Sertleşiyor, sesi alçak ve kaba. "Gazeteciler hakkında ne dediğini duydun. Onun yerini yayınlamalarına izin veremeyiz. O tehlikede."

"Görünüşe göre, tehlikede olmak benim yeni normalim." Parmaklarını kucağında kıvırıyor, kelimeleri kırılmış. Kızgın.

Dışarıda Monty, bizi Sitka'daki malikânesine götürmeye hazırlanan jetin yanındaki mürettebatla konuşurken el kol hareketleri yapıyor.

"Size yönelik bu tehdit..." Onu olduğundan daha fazla korkutmak istemediğim için ses tonumu yumuşatıyorum. "Kurtlardan, kar fırtınalarından ve açlıktan daha kötü. Neden biliyor musunuz?

Çünkü kim ya da ne olduğunu bilmiyoruz. Onu görmeyeceğiz. Çok geç olana kadar gelme." Bize yardım etmeye fazlasıyla hevesli olan adama parmağımla işaret ediyorum. "Tehdit Monty olabilir."

Tepki vermesini, tartışmasını, onu savunmasını bekliyorum. Ama yapmadı. Ceketinin içine sokulup mürettebatla konuştuğu yöne bakıyor.

Sonra başını sallar. "Onu göz ardı edemeyiz. Denver bu... hayranın geçmişimden geldiğini ve kendi sevgisinden çok daha karanlık bir şekilde bana özlem duyduğunu söyledi." Titriyor. "Belki de Monty'dir. Ama üç yıl boyunca bana sahipti. İstediklerini yapmak için sonsuz fırsatı vardı. Yani, onunla yaşadım. Onunla evlendim. Ona güvendim." Ses tonunda duygusallık artıyor. "Beynim kaçmamı söylüyor. Ona güvenemem. Ama içgüdülerim... Bilmiyorum. Sadece bükülmüş, sert bir korku düğümü. Bana hiçbir şey söylemiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onu üzüyorsun," diye hırlıyor Kody.

"Leo değil." Yere yığıldı. "Diğer her şey. Bir molaya ihtiyacımız var, anlıyor musun? Sanki kaçtık, sadece biz yapmadım."

Hoss'u terk ederek ne kazandık? Açlık ve soğuğu neyle takas ettik? Denver'dan daha kötü bir canavar mı?

Rahatsızca yer değiştiriyorum, yeni kotun sertliği tenime sürtünüyor. Vücudumdaki her kumaş katmanı tanımadığım bir koku taşıyor. İstenmeyen, kimyasal bir koku. doğada bulunur.

Monty kıyafetlerimizi, botlarımızı, hatta lanet olası iç çamaşırlarımızı bile aldı. Süet palto beni sarıyor, kenarları

kesin,

Her bir dikişı özenli, hayatım boyunca kardeşlerimle paylaştığım yıpranmış, pratik kıyafetlerden çok farklıydı.

Elimi yumuşak, lüks malzemenin üzerinde gezdiriyorum. Bir hayvandan gelmiş olabilir, ama yaşadığım hayat için fazla nazik görünen bir şekilde beni soğuktan korumak için tanınmaz bir post haline getirilmiş.

Frankie ceketini daha sıkı sarıyor. Beyaz, kabarık bir şey, ilk giydiğine benziyor.

Hoss'a ulaştım. O günün anısı zihnimde yanıp sönüyor.

-Bildiği her şeyden acımasızca farklı bir dünyaya adım atarken onun gücü, kırılabilirliği.

Soğuktan nefret eder ve bu palto yeterince sıcak görünmüyor.

Benimkini çıkarıp ona veriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Onu geri itiyor. "Titriyorsun."

"Üşümüyorum, Leo. Söz veriyorum. Paltonu geri giy."

Verdiği güvenceye rağmen, ona daha sıcak, bize daha çok benzeyen bir şey bulmayı aklıma not ediyorum.

Bu yeni, cilalı varoluştan ziyade, Kuzey Kutbu'nun çiğ soğuğuna karşı birbirimizde bulduğumuz hayatta kalma ve sıcaklık gibi bir şey.

Kody'nin benimkine benzeyen yeni paltosu vücudunu garip bir şekilde sarıyor, sanki vücudundaki yerinden emin değilmiş gibi. Kumaş ince ve pahalı olsa da, sanki başka birinin tenini giyiyormuş gibi onu kısıtlıyor.

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?" diye soruyor, yakasını çekiştiriyor, parmakları kadifemsi materyale sertçe dokunuyor, sanki ondan kaçmaya çalışıyormuş gibi boynundan çekip çıkarıyor. "Sitka'ya mı uçalım yoksa bağları koparıp kaçalım mı?"

Bakışlarımı tekrar Monty'ye çeviriyorum, şüphe, kafa karışıklığı ve şimdilik onun yardımına ihtiyacımız olduğunu kabullenmenin dayanılmazlığıyla çalkalanıyorum.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorum sonunda, Frankie'ye dönüp bakarak.

Soluk teni, gergin ifadesi, her nefesi gergin ve sığ - tanıdığım, sevdiğim kadından çok uzak.

Yeni bir endişe dalgası üzerime çöküyor. "Belki de biz Anchorage'da biraz kalıp kendimize alışmak için zaman tanınmalıyız."

"Ve ne yapacağım?" Kody bir elini saçlarının arasına sokarak siyah telleri darmadağın etti, bilinçsiz bir benimsemeye zorlandığı rafine görünümüne karşı bir isyan. "Sana katılmıyor değilim ama bir plana ihtiyacımız var. Nerede kalacağız? Nasıl hayatta kalacağız?"

Bir cevabım yok ve o da bunu biliyor. Seçeneklerimiz sınırlı, korkunç gerçekler her taraftan bastırıyor. Tehditlerin pusuda beklediği bilinmeyen bir şehirde, onu koruyacak para ya da barınak olmadan kalma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Karmakarışık aile bağları, yaklaşan tehlike, Denver'ın akıldan çıkmayan sözleri gibi her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacımız var.

Monty'ye tekrar bakıyorum, kokpite tırmanışını izliyorum, mürettebatla konuşması sona eriyor.

Tüm güvensizliğime rağmen, Monty bir konuda haklı. Biz Güvenli bir yere, izole bir yere gitme ihtiyacı. Adasının teklifi, konuk evinin mahremiyeti, çılgınlığın ortasında küçük bir teselli gibi görünüyor.

Uçağın motorları kükrüyor, derin uğultu asfaltta ve kemiklerimde titreşiyor.

Frankie'ye dönüyorum, eli Kody'nin kolunu tutuyor, parmak eklemleri bembeyaz.

"Kelimeyi söyle." Daha uzun oturur. "Sürücü koltuğuna geçip bizi ondan uzaklaştıracam."

Eğer istediği bu olsaydı, çoktan yapardı.

Kar makinemi çalıp bir tepeye çarpmadan önce kesinlikle benden izin istemedi.

"Seni durduran ne?" Gözlerimi kısıyorum.

"Eğer Monty Denver'ın bizi uyardığı tehlikeyse..." Yutkunuyor. "Beni bulacaktır. Nereye gittiğim ya da nasıl gittiğim önemli değil.

uzun sürer. Beni avlayacaktır. Arabasını çalıp başka bir şehre gitmek onu durdurmayacaktır."

"Seni Hoss'un içinde bulamadı."

Boğazından bir ses çıkarıyor, yüzü çöküyor. "Yapamam-"

"Oraya geri dönmeyeceksin," diye homurdanıyor Kody, tehditkâr bir bakış fırlatarak.

"Sitka'ya gidelim o zaman." Paltomu çekiyorum, sesim olabildiğince düzgün çıkıyor. "Başka seçeneğimiz yok."

Hafifçe başını sallıyor, gözleri parlıyor. Arka koltuğa doğru uzanıp boştaki elini tutuyorum ve parmaklarının buz gibi olduğunu görüyorum.

Titriyor.

Başka bir sorun var. Bakışlarım Kody'ye yöneldi. O da gözlerini uçağa çeviriyor.

Uçak.

Sikeyim.

"Tekrar uçmaya hazır değilsin." Elimi onun elinin etrafına kapatıp ısıtmaya çalışıyorum. "Mesele bu mu yani?"

"Sorun yok." Hızla göz kırpmıyor. "Ben iyiyim."

"Saçmalık." Başparmağımla parmak eklemlerine vuruyorum. "Bana yalan söyleme."

"Her şey. Hepsi. Cesur olmaya çalışıyorum. Yemin ederim.

Bir anda çok fazla şey oldu." Elime yapışıyor, bakışları yalvarıyor. "Denver'ın videosunu ya da Monty'nin bu olaydaki rolünün ne olabileceğini bile düşünemedim. Şu anda, şu anki tehlikenin ötesini düşünemiyorum, yani o uçağa bindikten sonra...

...kokpitte senin ve Kody'nin parçalanışını izledikten sonra, bükülen metalin sesi, dehşet-"

"Şşş." Kody onu kucağına çeker. "Uçmayacağız. Başka bir yol bulacağız."

"Hayır." Adamın üzerinden atladı ve arka koltuğa doğru kayarak kolunu uzattı. "Eğer siz ikiniz uçabiliyorsanız, ben de uçabilirim. Korkunun beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Sadece bunu kabul ediyorum, tamam mı? Bırakın dile getireyim. Bırakın yüzleşeyim."

Kody'nin burun delikleri nabız gibi atıyor.

Belki de uçak kazası beni daha çok etkilemeliydi ama pek bir şey hatırlamıyorum. Kody'nin sakinleştirici sesini hatırlıyorum.

kulaklık, kar fırtınasının kör edici beyazlığı, sonra... hiçbir şey.

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Uçaktan korkmuyorum."

Hayır, sanırım o daha çok Monty ve Frankie için planları konusunda endişeli. Aynı benim gibi.

"Buraya gel." Ona uzanıyorum.

Öne doğru kayıyor, kollarımız birbirine dolanana ve alınlarımız birleşene kadar ön koltukların arasına eğiliyor. Dudaklarım içgüdüsel olarak onunkileri buluyor, nefesim onunkilere rehberlik ediyor, yavaş, sabit ve birlikte.

"Nasıl oluyor da burada bekleyen bir uçağı var?"

Burunlarımızı birleştiriyorum.

"Para." İç çekiyor. "Her yerde şoförleri ve pilotları var. Biri uçağını buraya getirdi ve biz ayrılırken başka biri bu arabayı götürecekt."

"Sitka'ya dönmek mi?"

"Eğer onunsa." Omuz silkiyor. "Muhtemelen kiralıktır."

"Nasıl bilmezsin?"

"Bir sürü şeyi var. Bunu hiç umursamadım." "Ama şimdi önemsiyorsun."

"Benden ne istiyorsun, Leo?" Geri çekildi, bizi ayırdı.

"Ona bağımlı olmanı istemiyorum."

"Ben değilim. Kendi biriktirdiğim param var ama uçümüzü birden geçindirmeye yetmiyor. Sana bu şekilde yardım edemem.

Yapabilir. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, o sizin aileniz ve size yardım etmeye hazır-"

"Ne pahasına?"

"Geliyor." Sözlerini aceleye getirerek onun uçaktan çıkışını izliyor. "Diyelim ki kötü niyetli bir amaç için durumumuzdan faydalaniyor. Eğer bu bir tuzaksa, biz de ona bir tuzak kurar ve bu süreçte onu kullanırız."

"Düşmanlarını yakınında tut," diye homurdandım.
"Mantiğiniz dehşet verici."

"Korku bizi daha önce hiç durdurmadı ve gözümüzü dört açarak gidiyoruz. Ondan ve sunduğu yardımdan faydalanmaktan korkuyor musunuz?"

"Her zaman Kody ya da benimle kalacağına söz verirken olmaz."

"Söz veriyorum. Eğer bunu yaparsak, birlikte yapacağız. Siz varsanız ben de varım. Karar verin."

Kody bizim avcımız, sessiz yırtıcı. Hayatta kalma mücadelesiyle bilenmiş dikkatli gücü ve vahşi sezgileri, ben önümde ne olduğuna dair şüphelerimle boğuşurken bile bana güven veriyor.

Frankie bizim şifacımız. Onun zekası ve tıbbi becerileri Bizi sayamayacağım kadar çok kez kurtardı ve şimdi daha da büyük bir zorlukla karşı karşıya. Taşıdığımız psikolojik yaralar karşısında bizi sağlam tutması için ona ihtiyacımız var. Onun görme yeteneği ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz en son şey olsa bile bizi iyileşmeye itmek için içimizdeki en iyiyi ortaya çıkarmak her zamankinden daha önemlidir.

Ben kavgacıyım, lanet olası infazcıyım. Vahşi doğada, kaynayan öfkem ve liderliğim çoğu zaman fark yaratırdı.

yaşam ve ölüm arasında. Burada, koruyucu ateşimi yönlendirmek için daha iyi yollar bulmam gerekiyor. Sadece fiziksel tehditlere karşı değil, bize sinsice yaklaşabilecek psikolojik, sinsi tehlikelere karşı da.

Güçlü yönlerimiz birbirini tamamlayarak bir dayanışma gücü oluşturuyor. Ne olursa olsun, bununla bir takım olarak yüzleşeceğiz.

Kan, hayatta kalma ve kırılmaz aşkla yoğrulmuş bir ortaklık.

İçimde yenilenmiş bir amaç duygusu pekiyor. Bizler sadece geçmişten kurtulanlar değiliz. Sonsuzluğumuzun savaşçılarıyız.

"Duyularımızı keskin tutmalı ve hızlı öğrenmeliyiz."
Kody'ye bakıyorum.

"Birlikte." Onun elini tutuyor.

"Birlikte." Tedirginliğimi üzerimden atıp kapıyı açıyorum.

2
Leonid

-

Kody ve Frankie asfaltta bana katıldıklarında koruyucu içgüdülerim aşırı hızlanıyor, yüzleri asık.

Soğuk hava tenimi ısıyor, ama bu tanıdık bir soğuk. Hayatım boyunca mücadele ettim. Şu anda, çevremizdeki görüntü ve sesler arasında ilişki kurabildiğim tek şey bu.

Monty bu yerleri, bu rutinleri biliyor olabilir ama Frankie için ben kimseye güvenmiyorum.

Korumam pasif değil. Beton ve kardan oluşan geniş alanı, uzaktaki dağları ve alana dağılmış birkaç özel jeti araştırırken bu aktif ve sürekli bir şey.

"Yakın dur." Kody onun elini tutuyor, etrafı da tarıyor.

Buna alışkın; kargaşaya, insanlara, Hoss'un vahşi doğasının ötesindeki dünyaya. Bu kontrollü bir durum olabilir.

Ama mekânın açıklığı, uçakların altındaki gölgeli alanlar, hepsi benim tetikte olmamı tetikliyor.

Onun güvenliği benim sorumluluğum, isteyerek ve şiddetle omuzladığım bir yük.

Birlikte, şık jete doğru ilerliyoruz, kanatları gri gökyüzünü yarıyor. Frankie'nin sert temposunu korumak için adımlarımızı yavaşlatıyoruz, yükselen paniğini atlatmaya çalışırken onu acele ettirmeyi reddediyoruz.

Kody ona odaklanırken, benimki de yolumuzun daha az görünen köşelerinde jilet gibi keskin kalıyor. Birinin saklanabileceği, bir takipçinin izliorsa kullanabileceği yaklaşım açıları.

Botlarımızın hafif buzlu zeminde çıkardığı çıtırtılar, yüklenen bir arabanın takırtısı, motorların uğultusu, yer ekibinin boğuk konuşmaları - her gürültü kataloglanıyor ve tehdit seviyesine göre analiz ediliyor.

Bir yer işçisi hoşuma gitmeyecek kadar yakınımdan geçiyor ve vücudum harekete geçmeye hazır bir şekilde geriliyor. Ama bize ikinci kez bakmadan yoluna devam ediyor ve ben de kendimi rahatlamaya zorluyorum.

Hangar duvarlarındaki kameraların konumlarını ve mürettebatın yüzlerini not ediyorum. Her şeyi hafızama kaydediyorum. Her ayrıntı önemlidir, her gözlem güvenlik ve tehlike arasındaki fark olabilir.

Monty bizi yarı yolda karşılıyor, gözleri Frankie'ye dikilince bizi adımlarımızın ortasında durduruyor. "Sorun nedir?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, içimden yükselen siktir git seslerini bastırıyorum, onu bu kadar keskin görmesine, bu kadar yakından anlamasına içerliyorum.

"Ben iyiyim." Kıpırdanıyor, uçağa bakıyor.

Adam onun bakışlarını takip ediyor, alnı düğümleniyor. Sonra dudakları aralanıyor ve bir elini yüzüne götürüyor.

"Kahretsin. Ben yapmadım

düşün." Yaklaşırken bakışları yumuşuyor. "Uçmak zorunda değiliz. Sitka'ya arabayla gidebiliriz. Arabayla birkaç gün sürer ama bu da bir seçenek. Ya da bir yatla. Daha uzun sürer ama yönetin."

"Hayır." Başını şiddetle sallıyor, göğsü sık ve düzensiz hareketlerle inip kalkıyor. "Bunu yapabilirim."

Ama gözleri kocaman, göz bebekleri büyümüş. Panikliyor.

İçimdeki her şey onu yakalayıp bu durumdan uzaklaştırmak için çılgılık atıyor. Ondandır. Ama o korunmak istemiyor. Cesur olmak istiyor.

Ne kadar cesur olduğunu bir bilse.

Monty'nin eli sanki uzanıp onu da rahatlatmak istiyormuş gibi yanı başında seğiriyor. Bu beni kıskançlıktan çatlatıyor, Yüzüm sıcaktan yanıyor.

"Siktir et." Telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. "Başka düzenlemeler yapacağım. Arabaya geri dön."

"Yapma." Onun cihazına uzanıyor.

Başının üzerinde tutuyor ve yazmaya devam ediyor.

"Zor birkaç gün oldu ve başka seçeneklerimiz de var. Seni

daha fazla zorluğa katlanmaya zorlamayacağım."

Sertleşiyor, gözleri Monty, Kody ve benim aramda gidip geliyor, çarpıcı yüz hatlarında bir kararlılık titreşimi yanıp sönüyor.

"Bu işi bitirmem gerek Monty." Yumruklarını kalçalarına koyuyor, duruşundaki gerginlik mücadelesini ele veriyor. "Eve gitmem gerek."

Home.

Bu içime bir yumruk gibi inmezse ne olayım. Kody ve ben onun eviyiz.

Monty'nin ifadesi yumuşar, çenesindeki kaslar gevşer.

"Pekâlâ." Geri çekilir, telefonunu cebine koyar. "Ama herhangi bir noktada fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Kody'ye ve bana bakarak başını sallıyor, dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor.

İstediyini elde etmek için onu manipüle mi etti? Etkilensem mi kızsam mı bilemiyorum. Onu herhangi bir nedenle yönlendirmesini istemiyorum.

Jete doğru yürüyüşümüze devam ediyoruz, kalbim göğsümde çarpıyor, kıskançlık içimi kemiriyor.

Merdivenlere yaklaştığımızda Monty'nin bakışları onun üzerinde kalıyor, gözleri söylenmemiş duygularla kararıyor. Öfkemi kontrol etmek, onunla yüzleşme dürtüsüne direnmek, onu onun bariz sevgisinden geri almak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

O artık bizim. Her şeyin üstesinden geldiğimiz gibi bunun da üstesinden geleceğiz. Birlikte. Bu, onu hem gerekli hem de imkansız hissettiren bir şekilde paylaşmak anlamına gelse bile.

Yolculuğumuz daha yeni başlıyor ve ayaklarımızın altındaki asfaltın soğukluğuna rağmen, her adımda önümüzde uzananların yüküyle ağırlaşarak ancak ilerleyebiliriz.

Önce Monty biniyor, ona yardım etmek için elini uzatarak geri dönüyor. O daha hareket edemedi Kody aralarına giriyor, gözlerinde bir meydan okuma parıltısı beliriyor.

Bana bakıyor ve aramızda sözsüz bir anlaşma geçiyor. Soğuk rüzgâr kararımızın gerginliğini taşıyarak etrafımızı sarıyor.

Monty kaskatı kesilir, çenesini ayarlar. "Sorun nedir?"

Etrafındaki herkesi kontrol etmeye alışkın ama bizi kontrol edemeyeceğini çabucak öğrenecek.

Hiçbir ince kıyafet, yıllarca bundan daha sert koşullara karşı hayatta kalarak şekillenen ruhlarımızın engembeli kenarlarını yumuşatamaz.

"Sitka'da Frankie, Leo ve benimle aynı odayı paylaşacak," diyor Kody net bir şekilde, her bir kelimeyi kasıtlı olarak söylüyor ve bölgemizi kesin bir şekilde işaretliyor.

Monty'nin yüzü taş döner, eli hâlâ uzanmıştır ve cevaplanmamış bir soru gibi havada asılı durmaktadır.

Garip.

İfadesi yavaşça boşalıyor, soğukkanlı bir maske takıyor ama mavi gözlerindeki donukluk gerçek hislerini gösteriyor; soğuk, kurnaz, tehlikeli derecede saldırgan.

"Bir sürü yatak odası var." Elini indiriyor, çok sakin. "Misafir evinde iki, ana mülkte ise beş yatak odası var. Kimsenin paylaşmasına gerek yok."

"Uyku düzenini kabul edene kadar o uçağa binmıyoruz." Kody'nin yanında durarak sağlam bir cephe oluşturun.

"Tanrı aşkına. Burası soğuk. Bunu içeride tartışabiliriz."
_"

"Tartışacak bir şey yok." Frankie öne doğru eğildi, aramıza giriyor. "Günlüğümü okudun Monty. Aylardır onlarla aynı yatağı paylaştığımı biliyorsun ve bu sadece ısınmak için değil. Rahatlık için. Güvenlik için. Sahip olduğumuz şeyin bir benzerini sürdürmemiz gerekiyor. Bu geçiş sürecinde bu bizim için çok önemli."

İfadesi kırılıyor, sakin, kontrollü adam imajı kaybettiklerinin acısı altında çatırıyor.

Karısı, sevdiği kadın, rahatını ve güvenliğini başka iki erkeğe bağlamıştır. Bu onun kazanabileceği bir savaş değil. Şu anda savaşmayı göze alabileceği bir savaş da değil.

Bizi o uçakta istiyor.

Ağır bir iç çekişle elini cebine sokar.

"Kendini en rahat hissettiğin yerde uyuyabilirsin."
Bakışları Kody ve benim aramda gidip geliyor. "Bana güvenmediğini biliyorum. Muhtemelen Denver'ın bahsettiği, Frankie'yi avlayan sapık olduğumu düşünüyorsun." Sesi rüzgârda dalgalanıyor, öfkesi ortaya çıkıyor. "Denver bu şüpheyi kafanıza bilerek soktu. Gerçek tehdit yaklaşırken bölünmemizi ve dikkatimizin dağılmasını, birbirimize karşı savaşmamızı istedi. Bana karşı birlik olmayın. Birlikte daha güçlü olacağız. Güveninizi kazanmak için önümde uzun bir yol olduğunun farkındayım ama o zamana kadar bana hatalarımı düzeltmem için bir şans verin. ve kendimi kanıtlayacağım."

Frankie bize bakıyor, tepkilerimizi bekliyor.

Kody merdivenlerden çıkar ve onunla burun buruna durur. "Seni bu konuda tutacağız. Önceliğimiz Frankie'nin güvenliği ve mutluluğu."

"Ve benim önceliğim" -elimi tutuyor- "onlar." "Hadi binelim o zaman." Monty güven ve kibir saçıyor. hatta, ama ağzının kenarında bir yenilgi akıntısı, yutulmuş acı bir hap duruyor.

Jete bindiğimizde, içimi bir korku kapladı. Turbo Beaver'a kıyasla teneke kutu gibi hissettiren bir zenginlik hissi. İç mekan cilalanmış Ahşap ve krom, büyük deri koltuklar bizi daha önce hiç bilmediğimiz bir lükse davet ediyor.

Son umutsuz uçuşumuzun küflü, yakıt lekeli sınırlarından çok uzakta, keskin, temiz bir koku havaya nüfuz ediyor.

Kabin, geride bıraktığımız geniş, korumasız araziden daha az daraltıcı geliyor. Bu kapalı alanda, yeni bir hayata doğru uçarken, çizgiler çizilir, roller tanımlanır ve ittifaklar sağlamlaştırılır.

Denver'ın tehditlerinin gölgeleri, Monty'nin Frankie'ye olan takıntısı ya da yabancı bir topluma asimile olma görevi gibi yüzleşmek üzere olduğumuz her şey, paylaştığımız bağı düşündüğümde biraz daha az ürkütücü geliyor.

Birliğimizin önemi küçümsenemez. Dünyanın bizi buzla ezmeye çalıştığı tepelerde

açlık ve aç hayvanlar, birbirimize olan güvenimiz bizi hayatta tuttu. Şimdi, betondan, aşırılıktan ve bilinmeyen yırtıcılardan oluşan bir dünyayla karşı karşıyayken, bu güven en büyük varlığımız.

Biz birbirimizin koruyucusuyuz.

Kabinde Monty'nin dikkati onun üzerinde odaklanır. O seçkin zarafetiyle hareket ediyor, Kody'nin homurdanmasına neden olacak kadar ona yaklaşıyor.

Monty'nin görmezden geldiği bir uyarı.

"Uçuş sırasında bir şeye ihtiyacın olursa bana gelmekten çekinme." Onun eline dokunmak için uzandı.

Sarsılarak uzaklaşıyor ve en yakın koltuğa çöküyor.

Yüzünü belli belirsiz bir acı gölgesi kaplıyor, sonra da bunu ustaca bir gülümsemeyle kapatıyor. "Uçuş görevlisi de müsait olacak. Sizi hangisi daha rahatlatırsa." Şimdi duruşunda bir sertlik var, bana dönerken kızın reddinin bir ipucu ona batıyor. "Eğer ilgileniyorsan kokpitte bana katılabilirsin. Bu kuşu uçurma konusunda sana birkaç ipucu verebilirim."

Başımı sallıyorum, temkinli ama meraklı. "Bunu kabul edebilirsin."

Önde gidersem, bu sadece havacılığı öğrenmekle ilgili değildir. Stratejik bir şey. Bu adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliyim. ve onun dünyası.

Frankie'ye özlem dolu son bir bakış attıktan sonra kokpite giriyor ve bizi yerleşmemiz için yalnız bırakıyor.

Kapı arkasından kapandığında, ortam gerginleşiyor. Sarsılmış görünüyor, elini hızla geri çekmesi dikkatimden kaçmadı.

"Konuş benimle." Onun önünde çömeliyorum.

"Onu incitmekten hoşlanmıyorum." Bakışlarımla buluşmadan önce bir an için gözlerini sıkıca kapattı.

"Yaptığı onca şeyden sonra bunun saflık olduğunu biliyorum. Ama ya yardımı gerçekse? Ya bu olayda o da bizim gibi bir kurbanda? Kaba olmaya çalışmıyorum-"

"Vücudunda tek bir kötü kemik bile yok." Kody kollarını kavuşturuyor, üzerimizde yükseliyor.

"Montgomery Strakh'ın dibine ineceğiz." Başının arkasını kavıyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Bu arada, temkinli olmakta yanlış bir şey yok ve Sınırları belirlemek. Sana dokunmaya hakkı yok ve indiğimizde kuralları onun için netleştireceğiz."

"Kar kulübesi çocukları mı var?" Kaşlarını çatıyor.

"Kar kulübesi çocukları mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Söz konusu sen ve o olduğunda, adamlarının kuralları olduğuna inansen iyi edersin."

"Ben ve o diye bir şey yok."

"Aynen öyle." Yemyeşil ağzını öpüyorum, dilinin benimkine karşı yumuşak, şehvetli süzülüşünün tadını çıkarıyorum, sıcaklığın içinde inliyorum. "Sanırım burada seninle kalacağım."

"Hayır." Parmaklarını saç örgülerimin üzerinde gezdiriyor ve beni tekrar öpüyor. "Monty ile uç. Ona uçak hakkında, Sitka'da seni nelerin beklediğini sor. Öğrenebileceğin her şeyi öğren."

"Tamam, ama bana ihtiyacın olursa-" "Ben varım." Kody homurdanıyor.

Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Monty'nin uçuş derslerinin bir değeri varsa, ben de orada bir şeyler öğreniyor olacağım. bizim için yararlı bir şey."

"Biliyorum." Küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Seni seviyorum." "Sonsuza dek." Herhangi bir sıkıntı belirtisi var mı diye ona bakıyorum, ayrılmaya isteksiz.

"Onu yakaladım." Kody bir eliyle başımı sıkıyor ve beni itiyor.

Ayağa fırladım ve boynuna sarıldım. "Bir şeye ihtiyacın olursa, beni çağır."

"Evet."

"Onu güvende tut."

"Her zaman." Beni tersliyor ama bana attığı bakış, damarlarımda dolaşan endişeyi yansıtıyor.

Uçuş korkusu tam gelişmiş bir panik atağa dönüşebilir.

Böyle bir şey olursa beni uyaracak.

Eğilip ondan bir öpücük daha alıyorum. Sonra dönüp kokpite doğru ilerliyorum.

Onu Kody'nin yetenekli ellerine bırakıyor olsam da, onun koruyucusu olarak rolüm beni asla terk etmiyor.

"Frankie." Elimi kapıya koyarak duraklıyorum. "Bizi oraya sağ salim götürmesi için Monty'ye güveniyorum. Ama hata yapma. Eğer bana yanlış bakarsa ya da bu iş sana fazla gelirse, bu uçağı kendim geri döndürürüm."

Sözlerim, ona olan vahşi bağlılığımın derinliklerinden oyulmuş bir yemin.

3 Kodiak

-

Leo kokpitte kaybolurken sinirlerimi yutuyorum ve dikkatimi Frankie'ye veriyorum.

Koltuğunun kolçaklarını tutuyor, parmakları sert ve solgun.

Uçak piste doğru taksi yapmaya başlamadı bile ve gözleri şimdiden endişenin hayaletleri altında karardı. Cesur bir gülümsemeyle bunu gizlemeye çalışıyor ama işe yaramıyor.

Camın uzaktan gelen çınlaması ve ön taraftaki köşeden gelen ince hareketler bir mürettebatın varlığına işaret ediyor.

Hava merdiveni kapısını henüz kapatmadılar. Onu hala taşıyabilirim.

"Hey." Yanına çömeliyorum ve onun sert bakışlarına kendi sabit bakışlarımla karşılık veriyorum. "Seni omzuma atıp bir mağara adamı gibi buradan çıkarmamam için bana iyi bir neden söyle."

"Çünkü gizliden gizliye mağara adamı gibi davranmaktan hoşlanıyorum ve bunun seyahat etmenin tek yolu olduğunu düşünmeye başlayabilirim."

"Kadın, ben her zaman senin mağara adamın olacağım."

Kıvrık dudaklarına dolanan küçük, gergin bir nefes kaçıyor.

Büyüleyici.

Onu bağlamam gerekiyor ama seçtiği koltuk sırtını kokpite dayıyor.

"Buraya mı oturmak istiyorsun?" Etrafa bakıp sayıyorum. "Beş seçenek daha var, bir de şu üç kişilik divan."

"Eğer kaza yaparsak, hiçbir koltuk güvenli değil."

"Üç gün içinde iki kez kaza yapma şansı olağanüstü nadir, istatistiksel olarak olanaksız yakın. Bu kez şans bizden yana."

"İyi cevap, yakışıklı." Parmaklarının arkasını çenemde gezdiriyor. "Öyle bile olsa, karşıma oturup "Olasılıksız bir istatistiğe dönüştüğümüzde gözlerinin içine bakabileyim diye mi?"

Tanrım. Göğsüm daralıyor.

Korkusu içgüdüselidir, en cesur olanın bile kolay kolay kurtulamayacağı köklü bir dehşettir.

"Zor olduğunu biliyorum ama bir şey denemeni istiyorum. Bana." Emniyet kemerini ellerime alıp onu emniyete almak için bilindik ritüeli başlatıyorum. "Şimdi ve buraya odaklan, neler olabileceğine değil. Bu anı sen kontrol ediyorsun, korkun değil."

"Tamam." Omuzlarını dikleştirir. "Deneyeceğim."

Kucağındaki kayışları düzeltirken, her küçük kıpırdanışında ve aldığı her gergin nefeste ortamı yumuşatmak için çabalıyorum. Wolf'un mükemmel olduğu bir taktik.

"Seni Turbo Beaver'a bindirdiğimde yaklaşık yirmi kez kontrol ettim. Eminim aşırı korumacı olduğumu düşünmüşsündür."

"Başka bir nedeni var mıydı?"

"Yakın kalmak için bahaneler uyduruyordum." Yüzüne baktım. "Pantolonuna girmek için."

"Dur." Gülüyor, sesi tenimi ısıtıyor.

Rutinime toka ile devam ediyorum, kasıtlı olarak Görevi beceriksizce ve uzatarak. "Emin olmak için yirmi kez daha kontrol etmem gerekebilir. Bilirsiniz, güvenlik önce."

Başparmağımı kot pantolonunun kemerine sürtüyorum, düğmesini ustalıkla açıyorum ve bir parmağımı açıklığa sokuyorum, fermuarıyla alay ediyordu.

"Kody," diye fısıldıyor.

"Ya da belki sadece sana dokunmak için bahaneler bulmayı seviyorumdur."

"Bana dokunmak için asla bir bahaneye ihtiyacın yok." Gülümsemesi genişliyor ve tokaya abartılı konsantrasyonumu izlerken kolçaklardaki tutuşu gevşiyor.

"Bu doğru mu?" Bir elimle mandalı açmaya çalışırken diğer elim sıcağın içine daha da batıyor. Fermuarının arkasında.

"Eğer onunla daha fazla oynarsan, yaptığın işten şüphe duyduğunu düşünebilirim."

"Asla." Tokayı sıkıca kapatıyorum ve hâlâ pantolonunun içinde tuttuğum elimle mandalı ve fermuarını çekiştiriyorum. "Gördün mü? Sadece onu giyen kişi kadar güçlü ve dayanıklı olduğundan emin olmak istedim."

Bu kez daha içten olan kahkahası kabini dolduruyor, omuzlarındaki sertliği hafifletti. "Ne yaptığını biliyorum, seni kötü adam."

"Anlat bana." Öne doğru kaydım, kalçalarımı bacaklarının arasına sıkıştırdım.

"Bunu daha az korkutucu hale getirmeye çalışıyorsun." "Bana işe yaradığını söyle."

"Öyle olduğunu biliyorsun." Daha yakına eğiliyor.

"Böldüğüm için özür dilerim." Donanma üniforması içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş olan kadın mürettebat üyesi kibar bir gülümsemeyle yaklaşıyor.

Bir hırıltıyla elimi Frankie'nin kot pantolonundan çekip beline bastırıyorum.

"Kalkmak üzereyiz. Lütfen yerinize oturun." Güzel Siyah kadın gözlerimle buluştuğunda kızarıyor. "Benim adım Tanya. Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Onun için burbon. Benim için votka."

"Lütfen ve teşekkür ederim," diye ekliyor Frankie. Homurdanıyorum.

Tanya başını sallar ve yoluna devam eder.

"Terbiyen üzerinde çalışmalıyız, mağara adamı." Frankie dudaklarıma dokunuyor.

Parmağını ısıyorum, inlemesine neden oluyorum.

"Şimdiden beni evcilleştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Aklımdan bile geçmezdi." Pantolonunun fermuarını çekerek ilerleyişimi durdurdu. "Yerinde olman gerekiyordu."

"Senin koltuğunda olmayı tercih ederim."

"Efendim?" Tanya sesleniyor. "Nereye gidiyorsunuz?" Yukarı bakıyorum ve Leo'nun uçaktan çıktığını görüyorum. "Çişimi yapıyorum." Fermuarını açmaya başlamıştı bile.

"Dışarıda mı?" Tanya nefes nefese kalır. "Gemide bir tuvalet var." Arka tarafı işaret ediyor.

"Tamam." Bize doğru ilerliyor, Frankie'nin yanağını okşamak için duraklıyor. "Ben işerken sikimi tutmak ister misin?"

Tanya'nın şaşkın bakışlarını yakalıyorum. "Onu vahşi doğada bulduk. Tuvalet eğitimi yok."

"Siktir git." Arkaya doğru devam ediyor. "Bu ne-? Buraya nasıl sığacağım? Bu nasıl çalışıyor ki?"

"Bir yolunu bul." Frankie gülüyor.

Kapı açıkken işemeye devam ediyor, etrafına çarpıyor ve akışının sesi üzerine küfrediyor.

"Koltuğu sil," diye bağılıyor.

"Ne koltuğu?"

"Oh, Tanrım." Yüzünü kapattı.

En azından bize dönmeden önce ellerini yıkıyor.

"Banyoya girilmez ama şu divan hayvanlar gibi sevişmek için mükemmel bir yer." Kokpite bir göz atıyor. "Daha önce birkaç dakikamız var-"

"Sen bir barbarsın." Sırıtarak onun karın kaslarını tokatlıyor. "Defol git buradan."

"Seni seviyorum." Tek altın gözünü kırpmıyor ve kokpite geri dönüyor.

Pislik olduğu için onu suçlayamam. Yaptığı her şey onu sakinleştirmek içindi. En azından çoğu. Asfalta işemek istediğinden eminim.

"Daha iyi hissediyor musun?" Yüzündeki bir tutam saç tarıyorum, hareketlerim yumuşak.

"Evet."

Gözlerimiz kilitleniyor ve uçağın dışındaki dünya, tüm tehditleri ve belirsizlikleriyle birlikte yok olup gidiyor. Sadece ikimiz varız, birbirimize bağlıyız ve güvenilebileceğimiz tek şeyin bağımız olduğunu bilerek güvendeyiz.

İkimizi de hala rahatsız eden bir kazanın verdiği odaklanmayla emniyet kemerinin çerçeveye bağlandığı bağlantı noktalarını test ediyorum. Sonra mandalı bir, iki, üç kez kontrol ediyorum, her tıklama ikimize de sessizce fısıldadığım bir güvence.

Tanya merdiven kapısını kapatırken bakışlarım Frankie'de kalıyor, herhangi bir korku izi arıyor ve onu yatıştırmaya hazırım.

"Cesur, güzel şey." Yaklaşıyorum, dudaklarım onunkileri buluyor.

Tüm sevgimi ve bağlılığımı öpücüğe döküyorum, tüm koruma vaatlerimi. Bunu başaracak. Hepimiz başaracağız.

Ağzlarımız ayrıldığında, sıcaklık aramızda dolaşan elektrikte asılı kalıyor.

Yukarı bakana kadar.

Monty kokpitin kapısının hemen içinde duruyor, yüz hatları zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeye dönüşmüş. Mavi gözleri ölümcül kılıçlar gibi keskinleşiyor, vücudu her şeyi yapmaya hazırmış gibi gergin.

bir kavgaya dönüştü. Leo'nun ona verdiği koyu morluklar sadece manik görünümüne katkıda bulunuyor.

Ama kendini tutuyor, öfkesiyle savaşıırken çenesi sıkılıyor. Sonra gözle görülür bir çabayla öfkesini dizginler, yüzü

Dönüp kapıyı kapatırken çok iyi takındığı kültürlü yüzünü yumuşatıyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, bu karşılaşma ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Sorun nedir?" Kokpitin kapısına bakarak iki büküm oldu. "Ne oldu?"

Hiçbir şey.

Yalan dilimin ucunda. Onu rahatlatmaya çalışıyorum, daha fazla stres yaratmaya değil.

Ama ona asla yalan söylemeyeceğim.

"Monty seni öperken beni izledi." Onun karşısındaki koltuğa geçiyorum. "Karnımı deşmek istediğinden oldukça eminim."

"Önce beni geçmesi gerekecek." O küçük sevimli çenesini kuruyor.

"Beni korkutmuyor." Emniyet kemerimi başlıyorum ve ellerimizi birleştirerek ona uzanıyorum. "Bu bizim için olduğu kadar onun için de bir alışma sureci olacak."

Bu kadının sevgisini kaybetmeyi ve onun başka erkeklerle birlikte olmasını izlemeyi hayal bile edemiyorum. Her şeye dayanabilirim. Ama bu olmaz. Bu benim içimi boşaltır, beni parçalar ve toza dnşt. Bundan geri dnş yok.

Motorlar bir g dalgasıyla kkryor, titreşim kabinin içine sızıyor.

İlk bakışta, Frankie sakın grnyor, ancak ince işaretler içeri giriyor - elinin benim elimde seğirmesi,... Omuzlarının titremesi ve uçak taksi yapmaya başladığında nefesinin kesilmesi.

Bir anlık sakinliği gzlerimin önünde parçalanıyor.

Jet pistte hızlanıyor ve tırnakları elime batıyor. Çenesi bklyor ve gzlerini yeni bir korku tabakası kaplıyor. şüphesiz uçağın her hareketi ona neyin yanlış gidebileceğini hatırlatıyor.

Kemerimin izin verdiği kadar öne doğru kayıyorum ve ellerimi kalçalarına dolayarak oradaki gerilimi işaretliyorum.

Sesimi sadece onun için yumuşatırken bakışlarımız birbirine tutunuyor. "Güvendesin. Yanındayım."

Nefesi titriyor.

"Her zaman yaptığımız gibi bunu da atlatacağız."

Kalçalarını nazikçe sıkıyorum. "Bana odaklan."

"O kısmı kolay. Sana bakmak gerçekten çok hoş." Gülümsemeye alışıyor ama bunu pek başaramıyor. "Bunu halledebileceğimi dşnmştm."

"stesinden geliyorsun. Korkuyor olman gl olmadiğın anlamına gelmez. İnsan olduğun anlamına gelir. Hepimiz biraz sarsıldık."

Uçak havalanıp yükselirken ve yeri geride bırakırken, dikkatini dağıtmak için konuşmaya devam ediyorum. "Her şeyin üzerinde yükseliyoruz. Tıpkı planladığımız gibi. Ben senin yanındayken burada hiçbir şey bize dokunamaz."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce pencereye dalıyor. "Böyle hissetmek istemiyorum, bu kadar korkmuş, bu kadar kontrolden çıkmış."

"Korku sadece... tepelerde karşılaştığımız soğuk gibidir. Onu kabul edersiniz. Ona saygı duyarsınız. Ama seni durdurmasına izin vermezsin. Bunu bana sen öğrettin. Uyum sağlarız. Hayatta kalırız."

"Bunu sana ben mi öğrettim?"

"Evet, öğrettin. Bana nezaketi de öğrettin. Ve Affetmek." Ellerimle bacaklarını okşuyorum. "Bana bir kadınla nasıl birlikte olunacağını öğrettin. Sadece seks değil. Ama bildiğim en gerçek aşk biçimini. Bir kadının aşkı."

"Annen seni severdi."

"Hatırlamıyorum. Neye benzediğini bile bilmiyorum."

"Belki Monty'de onun fotoğrafları vardır." Uçak türbülansla sarsılıyor ve kadın boğuluyor. "Eğer Sitka'ya varabilirsek."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Ellerini tutuyorum, titremesini durduruyorum. "Fırtına çıktığında ya da ayaklarımızın altındaki buz kırıldığında nasıl her zaman bir planımız olduysa, şimdi de bir planımız var. Yalnız değilsin. Yukarıda Leo var, Monty'ye cehennemi yaşıyor. Ters giden bir şey olursa, o halledecektir."

Yüzündeki kaslar gevşedi, korkusu geçmemiştir ama güvenceyle biraz azalmıştı. "Teşekkür ederim. Anlayışın için. Benimle konuştuğunuz için."

"Her zaman." Verdiğim sözün ağırlığını sadece sözcüklerde değil, iliklerime kadar hissediyorum. "Nefes almaya odaklan."

Kontrol edebildiğinizi kontrol edin. Gerisini bize bırakın."

Daha da yaklaşıyor, sesimi dinledikçe tutuşu gevşiyor.

"İndirdiğin kurdu hatırlıyor musun? Ve kaçtığın ayıyı? Ve otuz yıl boyunca bize zarar veren psikopatı?" I Bakışlarımı sabit ama sert tuttum, gururumla doluydum. "En büyük düşmanımızı aylar içinde yok ettiniz. Sen bir hesaba katılması gereken bir güç."

"Bu süreçte seni neredeyse açlıktan öldürüyordum."

"Hayatta kaldık. Hiçbir şey seni yenemedi. Şimdi de yenemeyeceksiniz."

Parmaklarımız iç içe geçmişken ve dünya aşağıya doğru çekilirken, geçmişimizin tehditleri ve gölgeleri oyalanabilir,

ancak

Birlikte dokunulmazız.

Tepemizdeki hoparlörler cızırdayana kadar sessizliğe gömülüyoruz.

Leo'nun sesi kabini dolduruyor.

"Bayanlar ve vahşi erkekler, seyir irtifasına hoş geldiniz. Mile High Club'a katılmayı düşünen varsa - sana bakıyorum Frankie - bana işaret versin." Gülüyor. "Pilot bundan hoşlanmadı. Şu anda yüzünü görmelisin."

Dahili telefondan hışırtı ve kazıma sesleri geliyor.

"Umarım kavgaya etmiyorlardır." Ten rengi soluyor.

"Sadece bir hatırlatma," diye araya giriyor Monty.

"Benim uçağım, benim kurallarım.

Bu bir aile uçuşu. Gizli tutun."

Homurdanıyor.

Tekrar divana bakıyorum ve düşüncelerim karanlığa gömülüyor. "Sen ve Monty...?"

Kıpırdamadan duruyor, dudakları bir çizgi halinde.

Tabii ki, onu uçağında becerdi. Ve onunla paylaşmak üzere olduğumuz mülkün her yüzeyinde.

Midemde sıcak bir kor yanıyor. "Kody..."

Kolumu tutuyor.

Monty, "Buradan sonrası pürüzsüz bir seyir," diye devam ediyor. "Eğer bir sarsıntı hissederseniz, bu sadece yardımcı pilotuma bir ders veriyorum demektir."

"Dene beni, ihtiyar." Leo'nun sesi uzaktan geliyor, kapanmadan önce dahili telefondan zar zor duyuluyor.

"Peki o zaman." Frankie iç çekerek koltuğuna geri gömüldü. "Kükreyen bir başlangıç yaptık."

4
Kodiak
-

Huzursuzca yer değiştiriyorum, bu yeni kıyafetler içinde kendimi kaskatı ve yersiz hissediyorum. Keskin, temiz ve her zaman giydiğim kaba ve hazır giysilere hiç benzemiyorlar.

Arada sırada kendime bakıyorum, mükemmel dikilmiş dikişleri ve lekesiz deriyi görünce irkiliyorum. Tenime karşı garip.

"Bacağın nasıl?" Frankie'nin bakışları dizime kayıyor, hemşirelik içgüdüleri endişelerinin önüne geçiyor.

Bana odaklanmak için korkusunu bölümlere ayırdığını söyleyebilirim, her zaman iyi olduğu bir şey.

Kaza sırasında oluşan sürtünme yanığı zonkluyor. İsrarla. Üç gün oldu ve cilt hala sıkı ve sıcak hissediliyor, hasarlı katmanlar harekete ve dokunmaya karşı hassas.

Pozisyonumu çok hızlı ayarlarsam ya da bu yeni kotun kumaşı yanlış bir şekilde sürtünürse, bölgede keskin bir acı hissediyorum.

Acı sadece fiziksel değil. Kaslarımda, o kazanın her sarsıntısını hatırlatan rahatsız edici bir yankı.

Neyse ki Leo ve benim yüzümüzde oluşan yüzeysel çizikler çoktan iyileşti.

"İdare edilebilir." Her şey olup biterken benim için zaten olduğundan daha fazla endişelenmesini istemiyorum.

"Temiz tuttuğunuzdan ve herhangi bir enfeksiyon belirtisi olup olmadığına dikkat ettiğinizden emin olun."

Beni huzursuz eden sadece yaralanmam ve yeni kıyafetlerim değil. Gözlerim pencereye kayıyor, hızla geçen yabancı dünyaya çekiliyorum. Her şey eskisinden çok farklı. Hayatımı geçirdiğim açık, vahşi manzara. Değişim sadece etrafımda değil. Benim üzerimde ve bunu kabullenmek çok zor.

Arkama yaslanıyorum, bakışlarım tekrar onunkileri yakalıyor ve varlığımı en ince ayrıntısına kadar hissettiğinden emin oluyorum.

"Ne?" O uzun, seksi kirpiklerini kırpıştırarak vücut ısını yükseltiyor.

"Çok güzelsin."

"Artık bunu söylemek zorunda değilsin."

"Neden olmasın ki?" Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Kulübede geçirdiğim ayların çok kötü olduğunu biliyorum." Bir elini saçlarının üzerinde gezdiriyor ve parmaklarının arasında kırmızı bir tutam yakalıyor. "Ama artık açlıktan ölmüyorum. Verdiğim kiloları aldıkça kendime olan güvenim artacak. Bunun üzerinde çalışıyorum."

Göğsümde öfke alevleniyor. Ona değil ama değerinin ya da güzelliğinin durumuyla bir ilgisi olduğuna inanabileceği düşüncesine.

"Kadın." Yüzümdeki samimiyeti görebilmesi için daha da yaklaşıyorum. "Sen benim için her zaman güzel oldun. Nasıl görüldüğün için değil, kim olduğun için. İşler en kötüye gittiğinde bile, bu seni nasıl gördüğümü değiştirmede." Uzanıp başparmağımı çene çizgisinde gezdirdim. "Sen parçalanmakta olan bir dünyada güç ve cesaretin ta kendisisin.

Sen en soğuk geceleri ısıtan ateş ve en karanlık zamanlardaki ışıksın. Güzelliğiniz sadece görünüşünüzde değil. Ruhunuzda, direncinizde."

Bir an sessiz kaldı, bana bakıyordu. Sözlerimi düşündüğünü biliyorum, belki tam olarak ikna olmamıştı ama yine de onlardan etkilendi.

"Sana her baktığımda, zorlandığın zamanlarda bile, benimle birlikte çöllere meydan okuyan, her gün umut dolu bir kalple savaşılan kadını gördüm. Bunun ne kadar çekici olduğunu biliyor musun? Çok seksisin ve yaşadığım sürece bunu söylemeye devam edeceğim çünkü bu gerçeği."

Gözleri yumuşuyor, nem parıltıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, "beni böyle gördüğün için."

"Neden bana teşekkür ediyorsun? Gözlerimi senin

üzerinde dinlendirmek lanet olası bir ayrıcalık."

"Şu anda seninle kesinlikle sevişmek istiyorum." Dudağını ısırtıyor. Koltuğa yaslanıp kucağımı sıvazlarken sikim sarsılıyor.

"Atla. Ya da..." Başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum. "Divana geçebiliriz."

"Burada değil. Ama yakında." Çizmeli ayağını kaldırıp bacaklarımın arasına sokuyor. "Söz veriyorum."

Jet yan yatıyor ve biz pencerelere dönüyoruz.

Aşağıda, Anchorage karmaşık, karışık bir beton ağı gibi uzanıyor, binalar gökyüzüne doğru kümelenmiş sütunlar halinde yükseliyor. Ve yeşil. Çok fazla yeşil. Sadece ağaçlar değil, daha önce hiç görmediğim bitki örtüsü.

Bileğinden tutup ayakkabısını çıkarıyorum. Diğerini de kaldırıp onu da çıkarıyorum. Çoraplı ayakları kucağımdayken, narin kavislerine masaj yapıyorum, titrediğini, endişesinin dağıldığını hissediyorum.

"Yaşayan bir haritanın ortaya çıkışını izlemek gibi." Yüzümü pencereye doğru çeviriyorum. "Her şey birbirine çok bağlı. Öyle tasarlanmış ki."

"Bu farklı türde bir vahşi doğa. İnsanlar tarafından yapılmış."

Uçak yükseldikçe, evcilleşmemiş manzara ile medeniyetin yapılandırılmış kaosu arasındaki geçiş beni büyülüyor. Yollar ormanların içinden geçiyor. Binalar dinlenen kuş sürüleri gibi kümeleniyor. Nehirlerin pırlıl pırlıl akan suları her yeri sarıyor.

Ayak bileğinin kıvrımını izliyorum. "Beni küçük hissettiriyor." "Küçük ama güçsüz değil. Daha büyük bir şeyin parçası."

Manzara onun gözleri gibi canlı, beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bir şekilde hayat ve hareketle titreşiyor.

"Çok şeyi çabucak öğrenmemiz gerekiyor," diyorum yüksek sesle düşünerek. "Araba kullanmak, telefon kullanmak, kimlik almak."

"Ve terapi." Ayaklarını indiriyor ve ellerime uzanıyor, ihtiyaçlarımızı düşünürken korkularını bir anlığına unutuyor. "Hepimiz çok şey yaşadık. Bunun bizi nasıl etkilediğini görmezden gelemeyiz. Buna Monty de dahil."

Eğer Monty onun için tehlikeliyse, terapi için yeterince uzun yaşayamaz. Kardeşim olması umurumda değil. Onu kendim öldüreceğim.

Tanya içkilerimizle döndü. "Votka ve burbon." Kucaklarımızın arasına bir masa koyuyor ve bardakları üzerine yerleştiriyor. "Öğle yemeği birazdan servis edilecek. Paltolarınızı alabilir miyim?"

Dış giysilerimizi çıkardık ve bu düzeyde bir hizmete alışık olmadığım için başımla teşekkür ettim.

Frankie emniyet kemerini açıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kemerime uzandım, ona gitmeye hazırdım.

Sinirlerini gizleyen akıcı bir zarafetle hareket ediyor, Masanın etrafından kayarak oturduğum yere geliyor. Kucağıma sürünerek, ısınmak için birbirine kıvrılmış yüz gecenin samimiyetiyle içime kıvrılıyor.

Kollarımı ona dolayarak göğsüme doğru çekiyorum, derisinin altındaki kemiklerinin keskinliğini görmezden gelemiyorum.

Doğru beslenmeye ve düzenli öğünlere erişebileceğini bilmek beni muazzam bir rahatlamayla dolduruyor. Sağlığının geri geldiğini, vücudunun doğal, kadınsı haline kavuştuğunu hayal ediyorum.

Onu sadece hayatta kalırken değil, gelişirken, gülerken ve hayat doluyken, ruhu da bedeni kadar beslenirken görmek istiyorum. Onu daha özgürce, açlığın gölgesi olmadan

Gözlerini karartıyor, içimde derin, yakıcı bir umudu körüklüyor.

İyileşeceksin, Frankie. Bundan emin olacağım. Yiyeceğimiz, barınağımız, sıcaklığımız, mutluluğumuz ve birbirimiz olacak. İhtiyacımız olan her şey.

Yukarı bakıyor, pencerenin ötesindeki geniş manzara yerine beni seçiyor. Kollarımdaki varlığı, çok hafif ama çok derin bir anlam taşıyor.

Hoss'un acımasız hayatının elinden aldığı canlılığı geri kazanmak için onun gelişmesini izlemeye ihtiyacı vardı.

Yavaşça, nefes alışları sığlaşıyor ve düzleşiyor. Ben burnuma değen saçlarının tatlı kokusuyla şımarıyorum.

gözlerim kapanıyor.

Birkaç dakika içinde uyuyor.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek votkadan bir yudum alıyorum, berrak sıvı dudaklarımda serinliyor.

Aşağı doğru süzülürken, içgüdüsel olarak profilini eleştiriyorum,

Herhangi bir ticari içki fabrikasından çok daha az ideal koşullar altında damıttığım partilerle karşılaştırıyorum.

Muhtemelen pahalı ve saygın bir votka olan bu votka, başlangıçta damağıma umut verici bir pürüzsüzlükle vuruyor, ancak eksikliklerini çabucak ortaya çıkarır.

Bardağımdaki sıvıyı döndürerek ışığı yakalamasını izliyorum. Benimkinde kullandığım titiz filtreleme işleminden gelen derinlikten yoksun. Her zaman ruhun turba, odun ve diğer organik malzemelerden elde edilen doğal kömürle olgunlaşmasına izin verdim - votkanın karakterini geliştirirken sert notaları sıyırdım.

Bardağı yere bıraktım, yapacağım ayarlamaları, bu votkayı sadece iyi olmaktan çıkarıp unutulmaz kılacak kişisel dokunuşları listeledim. Bu sadece damıtmakla ilgili değil. Her şişede bir hikâye, bir hayatta kalma, buz, vahşi doğa ve zorluk hikâyesi yaratmakla ilgili. Tüm rafineliğine rağmen bu votkanın anlatmadığı bir hikaye.

Bir süre sonra, ısınan yemeğin hafif kokusu kabine yayılıyor ve içimdeki ilkel bir şeyi harekete geçiriyor. Midem gurulduyor.

Böyle bir uçuşta ne servis ederler? Gurme yemekleri mi yoksa daha basit bir şey mi? Kesinlikle bütün kış avladığımız ve konservelerden çıkardığımız sade hayatta kalma yemekleri değil.

Öldürmek ya da kendim toplamak zorunda kalmadığım bir yemeğin tadını çıkarma ihtimali ağzımı sulandırıyor.

Etrafıma bakıyorum, ön taraftaki oyukta bir hareket seziyorum. Küçük bir mutfak alanı olmalı. Koku güçleniyor, duyularım için tamamen yeni olan tuzlu ve bilinmeyen baharatların bir karışımı.

Leo da kokuyu almış olmalı, çünkü birkaç dakika içinde kokpitten dışarı çıkar. Ama gözleri sadece uyuyan

kucağımdaki kadın.

Sanki yürüme eylemi bile onun huzurunu bozacakmış gibi sessizce yaklaşıyor, gözleri onun yüz hatlarını tarıyor, herhangi bir acı ya da korku belirtisi arıyor.

Bakışlarındaki hassasiyet yeni, Frankie'yle tanışana kadar ortaya çıkmamış bir yumuşaklık.

Ne zaman ona baksam, yüzümün de eridiğini biliyorum.

Adam yaklaştıkça kadının göz kapakları aralanıyor ve dudaklarına nazik bir gülümseme yayılıyor.

"Merhaba." Uykulu sesi, ancak bir fısıltı, boşluğu sıcaklıkla dolduruyor.

Eğilip eliyle kızın alnındaki bir tutam saç okşuyor. Dokunuşu uzun sürüyor, parmakları sanki her ayrıntıyı yeniden ezberliyormuş gibi yüzünün yan tarafında hafifçe geziniyor.

Daha yakına eğilerek, özlenen anlardan ve birlikte olmanın verdiği rahatlamadan bahseden dikkatli bir dudak birleşmesiyle onu öpüyor.

"Merhaba aşkım," diye fısıldıyor ağzına karşı.

Uzaklaşmak yerine daha da yaklaşıyor, alnı onunkine yaslanıyor. Sessiz bir bağlantı anında, onun Eliyle yüzünü okşuyor, başparmağıyla yanağını hafifçe okşuyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, onunla ilgilendiğim için bana teşekkür ediyor.

"Monty ile nasıl gitti?" diye sordum.

"İşler hakkında konuştuk." Uzaklaşıyor, onun boşalttığı koltuğa oturuyor, duruşu rahat ama tetikte.

"İş mi?"

Votkamı alıyor ve sağlıklı bir yudum yutuyor, tadı dilinin üzerinde kayarken uyumsuz gözleri Frankie'de.

"Tadı doğru değil." Bardağı geri itiyor. "Ne eksik?"

"Sen söyle."

"Yabani meyveler, odun dumanı, kar..."

"Tepelerin özü." Başını omzuma yaslıyor.

Başımı sallayarak alnından öpüyorum.

Tariflerimde her zaman Kuzey Kutbu'ndan bir şeyler aşıladım. Bu ince alt tonlar karmaşıklık verir ve her yudumu sadece bir içkiden ziyade bir deneyim haline getirir.

Belki de bu ticari markanın asla taklit edemeyeceği, kullandığım saf kar eritme suyundandır. Onlarındaki dilde yağlı bir kalıntı bırakıyor, muhtemelen kaliteden çok miktara öncelik veren toplu filtreleme işlemlerinden geçirildiği için.

"Monty senin votka tariflerinden bahsetti." O yayılır Çenesinde bir sinir seğiriyordu. "Frankie'nin günlüğünde okudum. Bir içki fabrikası, hatta belki bir bar açman gerektiğini düşünüyor. Eğer devam etmek istersen yardım edebileceğini söyledi."

Şüphe, protesto ve hayır demenin milyonlarca yolu kafamın içinde vuruyor.

Ta ki Hoss'ta sadece hayatta kalma görevleriyle değil, hayallerle de dolu o uzun kış gecelerini düşünene kadar.

Hayallerim, yaptığım kapsamlı okumalarla beslendi.

Her zaman mahzendeki derme çatma içki imalathanemi meşru bir şeye dönüştürmeyi hayal ettim. o donmuş tepelerin ötesine asla adım atmayacaktı.

Kütüphanemizdeki yırtık pırtık sayfalar arasında bir içki fabrikası kurmanın karmaşıklığını, izin ve ruhsat almanın bürokrasisini ve alkol üretimi ve satışını düzenleyen katı yönetmelikleri öğrendim.

Mevzuatla ilgili engellerin açıklandığı bir el kitabı sağlık denetimleri, çevresel uyum ve güvenlik protokollerine duyulan ihtiyaç. Bir başka kitapta ise sermaye yatırımı, piyasa analizi ve ekonomik tahminler ele alınmıştır bir işi sürdürmek için gerekli.

Her kelimeyi, prosedürü ve potansiyeli özümsem. tökezleten engel. O kitaplar sadece el kitabı değildi. Bir parçası olmayı arzuladığım bir dünyaya açılan pencerelerdi. Çalıştım

Onları sadece meraktan değil, şiddetli bir adanmışlıkla, pasajların altını çizerek, kenar boşluklarına notlar alarak okudum.

Tek başıma edindiğim teorik bilgilerdi. Yine de onu, umut etmeye asla cesaret edemediğim bir geleceğin planı olarak gördüm.

şimdi, özel bir jetle beton şehirlerin üzerinde süzölürken, bu bilgi daha az soyut geliyor. Bunu uygulama, Monty'nin desteğiyle bürokrasiyi aşma olasılığı, yüce hayallerimi somut hedeflere dönüştürüyor.

Heyecan verici.

Ve bunaltıcı.

"Bir içki fabrikası çok fazla bürokrasi gerektirir."

Frankie'ye bakıyorum, onun da fikrini almak istiyorum.

"Neden bu konuda yardım etsin ki?"

"Küresel bir danışmanlık şirketinin sahibi." Konuşmayı ciddiye alarak kucağımda doğruldu. "İş geliştirme konusunda uzmanlaşmışlar, pazar analizinden mevzuata uygunluğa kadar her şeyle ilgileniyorlar. İş kurmanıza yardımcı olmak tam ona göre bir iş."

"Zorluklardan bahsetti." Leo parmaklarını masaya vuruyor. "İmar, sağlık düzenlemeleri, içki ruhsatı almak... Çok şey var, ama sermaye yatırımı yapmaya istekli ve yasal işlerle ilgilenecek. Sessiz bir ortak olacak, işi sizin yürütmenize ve ürüne odaklanmanıza izin verecek."

Monty'nin teklifi, bildiklerimi değerli bir şey inşa etmek için kullanma şansı. Bu bize bir şey verebilir.

Bizimkisi sadece tehditlere karşı bir sığınak değil, bu dünyada gerçek bir dayanak.

Ama bu Sitka'da kök salmak anlamına gelir.

Bizi ona daha bağımlı hale getirir.

Bitmemiş votkama bakıyorum.

Teklifi kulağa umut verici geliyor ama ağızda kötü bir tat bırakıyor.

5
Kodiak

-

Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, düşüncelerim de parmaklarım gibi birbirine karışmış durumda.

"Bu sadece bir teklif." Frankie kucağıma dönüyor ve yüzümü avuçluyor. "Bir talep değil. Hayır diyebilirsin."

Kürek kemiklerimin arasında bir kaşıntı, hafiflemeyen bir şüphe sızısı geziniyor.

Monty'nin daha derin bir şeye, sadece ailevi destekten daha fazla bir şeye oynadığı açık.

Kıyafetler, yemek, kalacak bir yer ve şimdi de bir iş. Sıradan bir iş değil. Hayalimdeki iş. Parmaklarını her şeye sokuyor, biraz fazla bastırıyor.

Bu bir nezaket gösterisi belki ama sanki bir hak iddia ediyormuş, bölgesini işaretliyormuş gibi hissettiriyor. Derinlerde bir yerde, bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum.

Onunla ilgili.

Çenem gerildi.

Onu geri istiyor, ama daha fazlası var.

Ödeyebileceğimizden daha pahalıya mal olmadan önce ne olduğunu öğrenmeliyim.

"Neden bana yardım etsin ki?" Ağzımı kulağına dayadım. "Onun karısını beceriyorum."

Kaskatı kesiliyor, bakışları Monty'nin bizi gökyüzünde yönlendirdiği, kaderimizi ellerinde tuttuğu kokpite doğru kayıyor. "Ben onun değilim, Kody. Artık değilim."

Leo homurdanarak pencereden dışarı, hızla geçen bulutlara bakıyor. "Monty buna inanmıyor."

"Sen onun kardeşisin." Bakışlarımla buluştu.

"Ve Denver'ın kardeşi. Kardeşlerine suikast düzenlediklerini ve tecavüz ettiklerini unutmayalım."

Nefesini içine çekiyor. "Özür dilerim. Haklısın." "Özür dileme. Benimle her zaman aklından geçeni konuş."

"Sadece... zorlu bir geçiş dönemiyle karşı karşıya olduğumuzu biliyor ve yerleşmemize yardımcı olmak için bir köprü öneriyor. Mesele sadece votka değil. Bu bize kendi ayaklarımız üzerinde durabilmemiz için bir araç sağlamakla ilgili."

"Ne kadar çabuk kendi ayaklarımız üzerinde durursak," diyorum, "seni onun evinden o kadar çabuk çıkarırız. O bunu istemiyor."

"Tamam, peki." İç çekiyor. "Bu onun için bir yatırımdan daha fazlası. Ama aynı zamanda güvenin bir uzantısı, beni incittiği için telafi etmesinin bir yolu da olabilir."

"Ya da bizi onun kontrolü altında tutmanın bir yolu." Leo kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş, ona bakıyor. "Seni ona daha fazla bağlamak için."

Başını sallıyor, eli benimkini buluyor ve sıkıca sıkıyor.

"Şu anda karar verilmesi gereken bir şey yok."

Koltukta rahatlıyorum,

Onu göğsüme yasladım. "Bunu sonra konuşuruz."

Bu benim tek başıma verebileceğim bir karar değil. Hepimizi etkiliyor.

"Peki ya sen?" Başını Leo'ya doğru eğiyor. "Hayalindeki işi onunla konuştun mu?"

O cevap vermeden önce, Tanya üç kişinin yiyebileceğinden daha fazla yiyeceklerle dolu bir arabayı içeri sokar.

Tabakları aramızdaki küçük katlanabilir masaya yerleştiriyor. Pırıl pırıl gümüş tepsiler, adını bilmediğim peynir çeşitleriyle kaplı. Bir cerrah hassasiyetiyle kesilmiş gibi görünen somon füme şeritleri. Yeşil otlarla süslenmiş kremalı çorbayla dolu minik bardaklar.

"Bir votka daha?" Bana gülümsüyor.

Reddediyorum ve o da hâlâ karneyle yemek yiyen Leo'ya dönüyor.

"Herkes su." Frankie bir peçete açıyor. "Teşekkür ederim."

"Arkaya geçmek ister misiniz?" Tanya kucağında ona sert bir bakış atıyor. "Daha rahat olur-"

"Rahatız." Bir kolumu Frankie'nin beline dolayarak onu yerinde tutuyorum.

Tanya arabayı iterken Frankie tabaktan bir dilim peynir alır ve Leo'ya kaşlarını çatar.

Onun bakışlarıyla karşılaşır, birkaç dilim somon balığını içine çekerken yarım bir gülümseme yayılıyor. "Evet, Monty kariyer hedeflerimden bahsetti. Sanki senin günlüğünü ezberlemiş gibi."

"Zihni keskin ve hiçbir şeyi kaçırmıyor." Burbonunu yudumluyor. "Bunu unutma."

"Pilot lisansımı almam için bana yardım etmeyi teklif etti."

"Yapmalısın." Çorbanın tadına bakıyorum, lezzet patlamasıyla inliyorum. "Sonra ne olacak?"

"O zaman vermem gereken bazı kararlar var. Havacılık teknisyeni mi olmak istiyorum? Bir pilot okulu mu işleteceğim? Sitka'da bir deniz uçağı üssü mü? Yoksa başka bir yerde özel bir havaalanı mı?"

"Yukarıdakilerin hepsi." Ona göz kırpmıyor.

"Emin olabilirsin." O da göz kırpmıyor ve son somon balığını ağzına atıyor. "Onu bu kuşu uçururken izlemek, yardımcı pilot koltuğundan her şeyi görmek, farklı bir özgürlük."

"Tepelerden kanatlanıp uçmaktan daha mı özgürleştirici?" Dudaklarım bükülüyor.

"Hayatlarınızı riske attım." Yüz ifadesi sertleşir.

"Neredeyse sizi kaybediyordum."

"Sen bizi kurtardın." Masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tutuyor. "Ne yapmaya karar verirsen ver Bu konuda harikasin. Bir şeyleri tamir etmekte ve her şeyin nasıl çalıştığını açıklamakta her zaman iyiydin. Hoss'ta bana çok şey öğrettin."

"Ama bilmediğiniz bir dünyada sıfırdan başlamak? Bu farklı bir şey. Bu ürkütücü."

"Anlıyorum. Kısa bir süre önce senin dünyanda sudan çıkmış balığa dönmüştüm, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum, aşkım." Gözleri yumuşar.

"Kody ve ben seninle olacağız. Monty yardım etmek istiyorsa, bundan yararlanın. Ya da etme, biz başka bir yol buluruz. Bunu başarabilirsin. Sana inanıyorum."

Bu konudaki duygularını anlamaya çalışarak onu yakından izliyorum. İlgisini çekiyor, hatta belki de bu ihtimal onu heyecanlandırıyor ama duruşunda bir tedirginlik var. İlişkimizden kalan bir şey.

Denver ile travma.

Güven bizim için kolay değildir, özellikle de Monty söz konusu olduğunda. Onun da dediği gibi, adam çok zeki. Belki Denver kadar hesapçı. Bunu unutamayız.

Tanya geri dönüyor, servis çatalının dürtmesiyle neredeyse parçalanacak kadar yumuşak biftek tabakları ve yığınla altın rengi tereyağlı patates getiriyor.

Bir sepet sıcak, kabuklu ekmek kulübeye hoş ve tanıdık bir koku yayıyor.

Frankie her şeyin ne olduğunu açıklıyor, nasıl yiyeceğimizi gösteriyor. Çikolata fondü seti gibi. Tanya, koridorun karşısındaki masaya meyveler ve şekerlemelerle birlikte yerleştiriyor.

daldırma ve pastel renklerde çeşitli makaronlarla dolu ayrı bir tabak.

Her yemek, sadece zenginliğin değil, yemeğin sadece hayatta kalmak olmadığı bir dünyanın ifadesidir. Bu bir sanat, bir lüks.

Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama Monty'nin bizi etkilemeye, güven vermeye ya da zayıflatmaya çalıştığı çok açık. rehavet.

Frankie, onu yerken hiç görmediğim kadar çok yemek koyuyor. Ve inlemeleri. Yüzündeki saf mutluluk. Sadece seks sırasında bu kadar tatmin olmuş görünüyor.

Elimde değil. Onu yerken izlemek beni kaya gibi sertleştiriyor.

Tabii ki biliyor. Ağrıyan sikimin üzerine oturup bana bakmak için dönüyor, gözleri kocaman ve ağzı dolu.

"Kıvranmayı kes." Kalçasına vurdum.

Bir kahkaha atarak bir parça bifteği dudaklarıma bastırıyor ve tekrar kıpırdanıyor.

"Çok güzel," diyor bir lokma daha et yerken.

Gerçekten de öyle. Hayatımda yediğim en güzel

yemek.

Sırf tekrar inlemesini duymak için ona bir çatal dolusu patates yediriyorum, ki bunu mükemmel bir şekilde yapıyor.

Leo kendi dünyasında, çok fazla yemeğin esiri olmuş durumda.

"Şuna baksana." Boynunu kemiriyorum. "Willy Wonka'dan altın bilet kazanmış gibi bu yayına dalıyor."

"Umalım da bir yaban mersinine dönüşmesin ya da sincaplar tarafından parçalanmasın."

Bize düz bir yüzle bakıyor, çenesi çiğnerken çalışıyor. "Bu hikayenin kıssadan hissesini biliyor musun?"

"Açgözlülük kötüdür." Parlak gözleri çikolatalı fondüye kayıyor.

"İstedğin her şeyi reddetmek kadar kötü değil." Koridorun karşısına uzanıp onun için bir tabak batırılmış çilek kapıyorum.

"Kıssadan hisse..." Dirseğini masaya dayıyor. "Milyarder CEO'lar geri kalanımızın yapamayacağı şekilde çılgın ve şeytani derecede acımasız olabilirler."

"Ve cinayet yanlarına kâr kalıyor." İçim sıkıştı. "Aynen öyle. Monty'ye güvenmediğimiz konusunda hepimiz hemfikiriz."

Bize et yedirse bile..." Kocaman bir biftek parçasını mideye indiriyor. "Lanet olsun. Bu şey dilimde eriyor."

Masaya doğru eğilerek peçeteyle adamın sakalını sıvazlıyor. "Ne diyordun?"

"Onun adası bize işleri çözmemiz için bir yer sağlayacak, ancak o gülümsemenin arkasında bir..."

"Silindir şapkalı katil CEO mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Karisini geri almaya kararlı bir adam diyecektim."

"O da var." Kalçasını sıkıyorum.

"Bu filmi bilmenize bayılıyorum." Tabağındaki yenmemiş çilekleri karıştırıyor.

"Ama?" Çenesine dokunup bakışlarını yakalıyorum.

"Uymuyor." Omuz silkiyor. "Yani, Monty'nin kötü davranışlarını savunmuyorum. Ama o bir katil değil."

Bunu bilmiyoruz.

"O bir joker." Çenemi omzuna yaslıyorum. "Güdülerini var. Bizimkilerle uyuşup uyuşmadığını bilmiyorum."

"Gözümüzü dört açar ve uyanık kalırız." Leo, Frankie'nin tatlısına bakıyor.

Ona doğru itiyor. "İndiğimizde halletmemiz gereken çok şey var."

"İlk iş," dedim, "kimlik alacağız. Yasal olana kadar pek bir şey yapamayız."

"Evet ve araba kullanmayı öğrenmemiz gerekiyor." Leo çileklerini bitiriyor. "Arabalar, tekneler, bizi ne götürürse etrafta."

"Telefonlar." Bu kelime ağızımda tuhaf bir tat bırakıyor. "Bu dünyada iletişim kurmak gerek, değil mi?"

"Ve antrenman yapıyoruz." Sesi yükseliyor, o agresif ateş her zaman yüzeye yakın. "Kendini savunma, bu şehir ormanında hayatta kalma. Hazırlıksız yakalanmak yok."

"Hepsi gerekli." Öne doğru eğiliyor, önceki korkusu yok olmuş. "Ama terapi bizim önceliğimiz. İyileşeceğiz. Sonra da öğreniriz."

Homurdanıyorum, hikayemi bir yabancıyla paylaşmakla hiç ilgilenmiyorum. Frankie bu işin peşini bırakmayacak ve mantığı da gayet yerinde. Ama ilkel yanım, hayatta kalmamı uzun süre korumuş olan yanım direniyor.

Leo'nun yüzündeki çatık kaşlar bu konudaki düşüncelerimizi özetliyor.

"Siz çocuklar." Ses tonu sabırsızlıkla karışık. "Terapi pazarlık konusu değil. Sizin için en iyi seçenekleri araştıracağım." Suyunu yudumluyor. "Sitka'daki terapistimi çok sevmiştim."

"Dur bakalım." Leo doğruldu. "Bir terapistin mi vardı?" "Evet. Annem öldüğünde mücadele ettim.

Hem de çok. Terapist seanslar gerçekten yardımcı oldu. İyileştikten sonra da devam ettim. Ta ki..."

Kaçırılana kadar.

Uçak hafifçe sallanıyor, bu hareket kadının içinde bir ürperti yaratıyor.

"İşte." Leo ayağa kalkıyor. "Hadi seni bağlayalım."

"Sorun değil." Bana doğru kıvrılıyor. "Ben burada iyiyim. İnişe başladığımızda Kody emniyet kemerimi takabilir."

"Kokpite geri dönmeliyim." Kadının yüz hatlarını inceler.
"Tabii kalmamı istemiyorsan."

"Git." Masayı gözden geçiriyor. "Bu yiyeceklerin bir kısmını Monty'ye gönderelim mi?"

"Daha sonra yiyeceğini söyledi." Elini tutuyor ve parmak eklemlerini öpüyor. "Bana ihtiyacın olursa..."

"Seni nerede bulacağımı biliyorum."

O ön tarafa doğru giderken, Tanya bulaşıkları toplamak için geri dönüyor ve başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor.

"Her şey hazır." Frankie ayaklarını kucağıma çekip yerleşiyor.

"Yaklaşık iki saat içinde iniş yapacağız. Bana ihtiyacınız olursa düğmeye basın."

O uzaklaşırken, Frankie'yi de yanıma alarak koltuğu arkaya yatırıyorum.

Daha önceki konuşmalarımız kafamda oynaşüyor, yapmamız gereken her şey, plan oluşuyor. Bu yeni vahşi doğada hayatta kalmak için bir kontrol listesi.

Sitka.

Monty'nin adasında yeni bir başlangıç.

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Gerginliğimi hissederek iç geçiriyor. "Monty'yi düşünüyorsun."

"Sen de öylesin."

"İdeal olmadığını biliyorum. Ama bize bir yer, güvenlik ve şu anda umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz şeyleri sunuyor."

"Evet. Onun evi, onun kuralları. Oynadığı oyun bu."

"Bu yüzden kendimize bazı temel kurallar koyduk, bağımsızlık için biraz alan yarattık. Tıpkı senin uyku düzenlemeleri." Parmaklarını çenemdeki kılların arasından geçiriyor. "Kendi şartlarımızla orada olduğumuzu açıkça belirteceğiz."

"Eğer çizgiyi aşarsa ya da bizi kontrol etmeye çalışırsa, yürürüz."

Biz hayatta kalanlarız. Her zaman yaptığımız gibi bir yolunu bulacağız."

"Artık tutsak deęiliz. Kimse bizi tuzaęa dūőūremez, hapsedemez ya da zincirleyemez. Bir daha asla."

Tanrım, onun cesur inancını seviyorum. Beni sabitliyor, varlığımın belkemiği olan kararlılığımı gūçlendiriyor. Onun kırılmaz iradesi beni kendine çekiyor, ona herhangi bir zincirin bağlayabileceğinden daha fazla bağlıyor. Yılmaması ve pes etmemesi őiddetli bir gururu ateőliyor.

Ve daha da şiddetli bir arzu.

Elim kalçasının kıvrımını, űst uyluklarını takip ediyor, parmaklarım bacaklarının arasında kayıyor, seksi sıcaklıęına batıyor. Onu sikimin űzerine çekme, her yerini koklama dūrtűsű,

ve onun beynini sikmek iрімde gūçlű bir őekilde titriyor.

Daha yakına eğildim, nefesim onunkini kovalıyor.
"Senin iрімde olmak istiyorum."

Uçak gökyűzűnű yararak ilerliyor, motorların mırıltısı onun boęuk yanıtına fon oluőturuyor. "Yapmamalıyız."

O haklı. Ne yeri ne de zamanı.

Yine de nefes alıő veriő yavaőlamıyor. Gűz teması bozulmuyor.

Sırıtıyor. "Ama kesinlikle öpűőmeliyiz."

Frankie Novak'a duyduęum açlık, hűrmet ve ham hayranlıkla dolu bir öpűcűkle dudaklarım dudaklarına çarpmadan önce sözleri henűz bitmemiőti.

6
Frankie

-

O gece Sitka'da yattan indim ve tanıdık rıhtıma doğru yürüdüm. Yağmurda. Karanlıkta. Karanlığın pençesinde ezici anılar.

Monty ile paylaştığım taş konak, geçmişimden gelen güzel bir hayalet gibi önümde belirliyor. Her yüksek ağaç ve Adadaki dolambaçlı yol hayatımdan kesitler getiriyor.

Her şey değişmeden önce.

Kody düşüncelerimin yönünü hissediyor ve geriliyor, yanımda aşılmaz bir kalkana dönüşüyor, sanki geçmişi salt iradesiyle savuşturabilirmiş gibi.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Gözlerindeki endişe dolu bakış yağmuru kesiyor.

Başımı sallıyorum çünkü, lanet olsun, anılar çok canlı, çok canlı, iple bağlandığım, ağzımın tıklandığı ve yatak odamdan kaçırıldığım geceye geri dönüyorum.

Denver beni bu iskeleye taşıdı, ayağı takıldı, tutuşunu kaybetti ve buz gibi suya daldım, karanlık beni sardı.

O ürperti şimdi içimde dolaşıyor, kısmen korku, kısmen meydan okuma olan bir ürperti. O zamanlar korkuyu bildiğimi sanıyordum ama beni bekleyen dehşet en çılgın kâbuslarımın bile ötesindeydi.

"Denver'ın beni aldığı gece, beni tam oraya bıraktı." İskelenin yanında çalkalanan siyah suyu gösteriyorum. "Kollarım ve bacaklarım bağlıydı. Yüzemiyordum. Kendimi boğulacaksınız."

"Sikerim böyle işi." Leo arkamda adım atıyor, dar rıhtımın sınırlarına uygun olmayan kafeste bir hayvan gibi. "Burada kalmak zorunda değiliz. Buna değmez."

Savaşma içgüdüğü çoğu zaman mantığının önüne geçiyor. Bunun için onu suçlamıyorum. İçgüdüğü hayatımı birden fazla kez kurtardı.

"Frankie." Monty dikkatli bir şekilde yaklaşır.
Artık bana ulaşmayan kelimelerle aradaki boşluğu silmek.
"İhtiyacın varsa-"

"Benim ihtiyaçlarım artık seni ilgilendirmiyor." Buz mavisi bakışlarına karşılık vererek doğruluyorum. "Bizi buraya davet ettin ve bunun için minnettarım. Ama bunu kendi hızımda, kendi şartlarımla yapıyorum."

Tepkisi belli belirsiz, gözlerinde belli belirsiz bir sıkışma, acısını tam olarak gizleyemeyen bir kabulleniş. Geri adım atıyor, bana alan açıyor, çizdiğim sınıra saygı duyuyor.

"Burada seninleyiz." Kody'nin eli benimkini buluyor, parmakları güçlü ve güven verici. "İhtiyacın olan her şey için."

Leo volta atmayı bırakıp önce konağa, sonra da bana bakıyor. "Sen nasıl karar verirsen."

Derin bir nefes alarak ilerliyorum, yağmur biz yürürken aramızdaki perdeyi aralıyor. Korkunun artık üzerimizde egemenlik kuramayacağı bir gelecek için savaşmaya hazır bir şekilde, geçmişten geriye ne kaldıysa ona doğru yol alıyorum.

Eve doğru ilerliyoruz, yol sağanak yağmur altında kayganlaşıyor. Kody bir avcının çevikliğiyle hareket ediyor, kalın çalılar ve arazinin gölgeli köşelerini tarıyor.

Kendini biraz ileride konumlandırıyor, vücudu beni korumak için açılı, tüm kasları kıvrılmış, ilk tehlike işaretinde harekete geçmeye hazır.

Diğer tarafımda, Leo uyanıklığına uyuyor, gözleri Ağaç tepelerine, gizli oyuklara ve az önce geçtiğimiz patika boyunca geri dönüyordu.

Sonra donup kalıyor, eli sırtına gidiyor, bilinçaltında artık taşımadığı bir tüfek olup olmadığını kontrol ediyor.

"Ne oldu?" Görüş alanını takip ediyorum, nabzım hızlanıyor.

"Yalnız değiliz." Bakışlarındaki vahşet iki renkli alevlerle yanarken bana doğru bastırıyor ve beni Kody'ye yaslıyor.

"Telaşa gerek yok." Monty yanımdan geçip gitti, Gölgelere doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. "Bunlar benim güvenlik ekibim."

"Hangi güvenlik ekibi?" Elimi Leo'nun sert omurgasında gezdirerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Videodan sonra..." Monty yüzünü bize dönüyor, yağmur damlaları siyah kirpiklerine yapışıyor. "Denver'in evimizde oturduğunu görünce işi şansa bırakmadım ve ekibi Avukatın ofisinden ayrıldık." Bakışları benimkilerle kilitlendi. "Güvenliğinizi sağlamak için."

"Bundan daha önce bahsetmeyi düşünmedin mi?" Leo gözlerini kısarak yağmura bakıyor, damlacıklar patikada acımasız bir ritim tutturuyor ve hızla atan kalbimi yankılıyor.

"Geldiğimizde sana söylemek istedim, Frankie." Gözleri pişmanlık ve özlemle kararıyor, aramızda sessiz bir özür asılı kalıyor. İlerlemeye başladı, bu dürtüsü daha iyi bir muhakeme tarafından durduruldu. "Endişelenmen gereken bir şey daha azaldı. hakkında."

Kısıtlamaları bana kaybettiğimiz her şeyi, henüz iyileşmemiş her yarayı hatırlatarak sert bir şekilde vuruyor.

"Teşekkür ederim." Kody'nin elini sıktım.

O da geri sıkar. "O zaman devam edelim. Ne kadar çabuk içeri girersek o kadar iyi."

Monty önden gidiyor, omuzlarındaki gerginliğe rağmen sırtı dik.

Endişesi açık, davranışları saygılı, yine de aramızdaki mesafe korkunç hissettiriyor. Bu mesafeyi zorlayan ben olsam bile.

Büyük kapılara yaklaştıkça, önsezi duygusu artıyor, ama benim kararlılığım da artıyor.

Leo içeri girmeden önce son bir kez omzunun üzerinden bakıyor, profili keskin hatlarla yontulmuş. Elini belime koyup beni içeri yönlendiriyor. Kody'nin parmaklarımdaki tutuşu hiç gevşemiyor.

Eşikte bizi sıcaklık karşılıyor, ayak seslerimiz geniş fuayede gürültülü bir şekilde duyuluyor ve tüm zenginliğine rağmen alan boşmuş gibi hissettiriyor.

Islak paltolarımızı çıkarıp girişe astık.

"Seni daha sonra güvenlik ekibiyle tanıştıracam." Monty mutfağa doğru ilerliyor. "Bu gece için kendinizi evinizde hissedin. Bir sürü yiyecek var. Frankie ve ben sabah size etrafı gezdiririz."

"Şimdi başlayacağım." Leo havalanır, ana oturma odasına doğru hücum eder, evcilleşmemiş fiziği özenle hazırlanmış dekora canavarca bir gölge düşürür.

Yabani ve sırlı sıklam örgülü saçları, geçtiği her kapıyı açarken sert yüzüne yapışıyor -dolaplar, dolaplar, hatta perdelerin ve çerçeveli sanat eserlerinin arkasına bakıyor.

Monty'nin boynundaki damarlar belirginleşiyor, çenesi sıkılıyor. Leo'nun mahremiyeti ihlal etmesinden pek hoşlanmıyor ama gözlerimiz birleştiğinde, "Bırakın keşfetsin," diyor.

Leo keşif yapmıyor. Kameralar, gizli casus delikleri, işkence aletleri, Monty'nin gerçek niyetleri hakkındaki şüphelerini doğrulayacak her şeyi arıyor.

Onun peşine takılıp odadan odaya sürükleniyoruz, giysilerimizden su damlıyor ve zeminde bir yol oluşturunuz.

Cilalı zeminler.

Ev aynen bıraktığım gibi görünüyor, tertemiz.

sanki tam kadro burada yaşıyormuş gibi korunuyor.

Ama Monty de

bunun için özel. Aşçısı, kahyası, baş şoförü ve peyzajcısı adasında ikamet etmiyor.

Hep yalnız yaşadı. Bana kadar.

Koridorun loş ışığında, gizem, eski para ve güçten yontulmuş birçok heykelinden biri gibi duruyor, varlığı imparatorluk sarayındaki bir çar kadar emredici.

"En son ne zaman eve geldin?" Kody'nin odada dolaşmasını izliyorum, Sovyet döneminden kalma heykeller ilgisini çekiyor.

"Aylar."

Çünkü beni arıyordu. Beni aldattıktan sonra.

İhanetinin acısı, arayışı için duyduğu minnettarlıkla iç içe geçerek yeniden kabarır.

Ona bakmak çok zor. Leo'nun şiddetli dayacağının bıraktığı morumsu siyah izler soluk teninde göze çarpıyor.

Onu böyle görmek içimde istenmeyen şeyler uyandırıyor. Bana bu kadar acı çektirdikten sonra bile acı çekmesinden nefret ediyorum. Beni inciten bir adama karşı bu kadar şefkatli olmak berbat bir şey.

Şişmiş yanağını dikkatle incelerken, içimdeki öfke, ona ulaşıp rahatlatma içgüdüsüyle savaşıyor.

Keşke ben açıkça hayatıma devam ederken bana yardım etme nedenlerine güvenebilseydim.

Ama ona güvenemem.

Beni bakarken yakalıyor, gözleri suçluluk duygusu ve başka bir şeyle gölgelenmiş. İfademdeki çatışmayı görmesini istemediğim için bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

Onu affettiğimi düşünmesini istemiyorum, çünkü affetmedim. Ama onu yaralı ve zayıf gördüğümde hissettiğim empatiyi ve eski duygularımı da inkâr edemiyorum.

"Şunlara bir baktırmalısın." Mesafemi koruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum.

"Onlara bakıyorsun. Tek ihtiyacım olan bu."

"Dur."

"Neyi

durdurayım?"

"Ne olduğunu

biliyorsun."

Orada garip bir sessizlik içinde duruyoruz, hava bunaltıcı. Kafa karıştırıcı, sinir bozucu, sevgi ve nefret arasındaki çizgiler tanınmayacak kadar bulanık.

Leo'nun ağır botları süslü halılara çarpıyor, şüpheci doğası onu yüksek boyalı tavanları ve karmaşık pervazları olan ana odaya itiyor. Kody beni yakından takip ediyor, her lüks detayı vahşi bir ihtiyatla gözlemlerken beni de peşinden sürüklüyor.

İkisi de kanepeyi tanıyınca durakladılar. Monty ve ben evlendiğimizde seçtiğim koltuk.

Denver'ın videoyu çektiği sırada işgal ettiği yer.

"Buraya bir daha kimse giremeyecek." Monty'nin buzul parçalarını andıran gözleri bizi tedirgin edici bir yoğunlukla değerlendiriyor. Oyulmuş, sinekkaydı tıraş edilmiş çene çizgisi ona sert, korkutucu bir cazibe katıyor ve bu da ona yapışan otorite havasını daha da güçlendiriyor. "Benim haberim olmadan kimse bu adaya adım atamaz."

Ona inanıyorum. Ama tehlike zaten buradaysa bu beni korumaz.

Kanepeye doğru yürüyor, etrafında dönüyor, vücudu kontrollü bir güç çalışması. Yönetim kurulu odasını ve daha sessiz, karanlık köşelerde yapılan gizli anlaşmaları ima eden özel dikim bir takım elbisenin altındaki zayıf kaslar esniyor.

Zengin, mürekkep siyahı saçları, kırk dokuz yaşındaki bir adam için fazla pürüzsüz olan alnından şık bir şekilde geriye doğru uzanıyor.

Bekle.

Onu son gördüğümünden beri doğum günü vardı. İkimizin de. "Elli yaşına girdin." Leo ve Kody'nin peşinden Her köşe bucağı didik didik etmelerini izliyordum. "Nasıl kutladınız?"

"Whittier'den ayrıldıktan sonra..." Sanki dikkatini bir anıdan uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi sarsak hareketlerle kollarının manşetlerini düzeltiyor. "Kötü haberlerle dolu uzun bir hafta sonuydu. Kutlama havasında değildim."

"Çünkü Denver'ın yaşadığını öğrendin."

"Evet." Omuzları kamburlaşıyor, kendi kararlarının yükü altında ezilen bir adamın içe doğru çöküşü. "İşte o zaman seni kaçırdığının korkunç farkına vardım."

Özür dilerim.

Özür boğazımda düğümleniyor. Söylemeyeceğim çünkü suçlu ben değilim. Bunların hiçbirisi benim suçum değil.

"Otuzuncu yaş gününü kutladın mı?" Başını eğiyor. "Günlüğünde bundan bahsetmemişsin. "Günlüğünde bahsetmemişsin.

onu." Bakışları, alçak bir hırıltı çıkaran Kody'nin üzerine yerleşiyor. "Öyle miydin?"

"Notlarınızdaki zaman çizelgesini takip ettim. Gölde öldükten bir gün sonra otuz yaşına girmişsin." Monty'nin bakışları

Bir pişmanlık bulutunun altında kalan bir suçlama ile beni.

Boğulduktan sonraki gün Kody ile seks yaptım. Birlikte ilk seferimizdi, Kody'nin de ilk seferiydi ve Monty bunu biliyor. Her ayrıntıyı okudu.

Gergin sessizlikte bakışları ağır ve saldırgandır. Elleri sanki uzanma ya da geri çekilme dürtüsüyle boğuşuyormuş gibi yanlarında sıkılıp gevşiyor.

Her yönünden incelik ve görgü akıyor, ama ben onun kısır sahipleniciliğini çok iyi biliyorum.

yüzeyin altında kaynayan. Beni içine çeken ve bir kol boyu uzakta tutan şey buydu. İlkel, cinsel enerjiyle sarılmış sürekli bir paradoks.

Orada öylece durmuş, soğukkanlı ve kibirli görünürken, çenesindeki ince titremeyi, kontrol edemediği bir seğirmeyi kaçırmıyorum. Beni kaybetmenin acısına ve çözülmemizde oynadığı role karşı sessiz bir çığlık.

Göğsüm sıkışıyor, görmezden gelmeye çalıştığım bir kafa karışıklığı ve acı düğümü.

Kuzey Kutbu'nun ötesinde beni arayan adamlar, aile sırlarını saklayan ve yeminlerimizden uzaklaşan adamı nasıl uzlaştırabilirim?

"Geri çekil, pislik." Leo, hiçbir şeyi kaçırmadan Biz.

Tek gördüğüm onun geniş sırtı, gözümü etkili bir şekilde kesiyor.

Monty ile temas. Tuttuğum nefesi veriyorum.

"Geri çekilmek mi?" Monty soruyor. "Konuşuyoruz." "Ne yaptığınızı çok iyi biliyorsunuz." Leo haç çıkarır kolları, heybetli duruşu.

"Doğum gününü kaçırdın."

"Sen de kaçırdın."

Onlar göğüslerini şişirirken ve güçlü kokularıyla egemenliklerini işaretlerken testosteron sisi yüzünden nefes alamıyorum.

Odada çok fazla alfa var.

"Bu kadar yeter." Leo işi başka bir yumruklaşmaya vardırmdan etrafından dolaniyorum. "Hoss'ta hiç doğum günü yoktu Monty. Bayram yoktu, kutlama yoktu, neşe yoktu." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Ama bunlar geçmişte kaldı. Biz ilerliyoruz."

Duruşumu sert, omuzlarımı sağlam tutuyorum ama gözlerim tutsak bir kuş gibi odanın içinde uçuşuyor.

Hava üzerime bastırıyor, yağmur ve eski ahşap kokusuyla yoğun, iyi ve kötü anılarla lekelenmiş.

Monty gözünü bile kırpıyor, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış, köşeleri kaşlarını çatmış, söylenmemiş bir dünya şey var.

"Hâlâ bir aşçı ve temizlikçi çalıştırıyor musunuz?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Oliver ve Aurora?"

"Evet." Başını eğiyor. "Ve Kai ve Greyson." Şoför ve peyzacı.

"Kendi ayaklarımız üzerinde durana kadar" diyorum, "buralarda yapabileceğimiz işler var mı?"

"Hayır." Parmakları kalçasına sessiz, sabırsız bir ritimle vuruyor, kontrollü bir kızgınlık gösterisi. "Hiçbir kadının benimki ev işi yapacak." "Ben senin-"

"Cevabım hayır ve bu son sözüm."

"O zaman sanırım hastaneye daha erken döneceğim-" Üç hırıltılı itiraz bana çarptı.

"Hiçbir yere yalnız gitmiyorsun," diye homurdanıyor Kody. "Ne iş için ne de başka bir şey için. Hayatın artık daha fazla tehdit altında."

"Açık olalım." Çenemi ittim. "Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez."

Kody, Monty'nin sırtmasına neden olan bir hırıltı daha çıkarır. "Ama..." İçimi çektim. "Bu konuda sana katılıyorum, bu yüzden buradaki işleri sordum."

"Seni meşgul edecek çok şey olacak." Monty bana bakıyor. yukarı ve aşağı. Sonra Kody ve Leo'ya üstünkörü bir bakış atıyor.

"Gücünüzü yeniden inşa etmeli, sağlıklı beslenmeli, egzersiz yapmalı ve iyi uyumalısınız. Hepimizin ihtiyacı var."

"Evde spor salonu var," diyorum Kody ve Leo'ya, yontulmuş vücutlarının ağırlıkların altında zorlandığını düşündükçe içim ısınıyor. "Size nasıl yapılacağını gösterebilirim-"

"Onlara göstereceğim." Monty onlara döner. "Hazır olduğunuzda, birlikte eğitime başlayabiliriz."

"Nereye?" Leo garaja, çalışma odasına ve spor salonuna giden koridora yöneliyor.

"Bu taraftan." Monty parmağının bir hareketiyle onu yönlendirir.

Egzersiz odasına girdiğimizde hava değişiyor, farklı bir şeyle doluyor. Merak. Hayranlık. Huşu.

Leo ve Kody bakışlarını, amaçları onlar için bir sır olan şık ve modern ekipmanların üzerinde gezdiriyor.

Monty içeri giriyor ve sevimli ev sahibi tavrını takınıyor. "Bu koşu bandı." Makineyi işaret ediyor. "Yürümeyi ya da koşmayı simüle ediyor. Hızı buradan ayarlayabilirsiniz." Dijital paneli açıyor.

"Leo, "Adada koşu parkurları varken neden biri bunun üzerinde koşsun ki?" diye soruyor.

Monty kıkırdıyor, çok tanıdık gözleri beni hapsediyor.

"Aynen öyle." Kollarımı kavuşturuyorum ve duvara yaslanıyorum.

Aynalar. "O şeyi hiç kullanmadım."

Ağırlık rafına doğru ilerleyen Monty bir dambıl kaldırıp Kody'ye uzatıyor. "Güç ve dayanıklılık kazanmanın en iyi yolu bu."

Kody hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu başının üzerine itiyor. "Eve döndüğümüzde kaldırdığımız kütüklerden daha hafif geliyor."

"Farklı egzersizler için farklı boyutlar var." Monty ona daha ağır bir tane öneriyor.

Gözleri genişleyen Kody onu kaldırırken homurdanıyor. "Siktir." Onu rafa geri koyar ve bir tane daha alır. Ve bir tane daha.

Monty ona bazı kıvrırma teknikleri gösterirken gücünü de test eder.

"Harika. Belki de yeni en iyi arkadaşlarınla kaynaşman için seni yalnız bırakmalıyım." Çocuksu tavırlarına gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Rekabet gücü. "Oldukça ağır görünüyorlar."

Leo kum torbasının etrafında dönüyor, sırtıyor ve ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor.

"İşte burada." Birkaç deneysel yumruk atıyor, torba çılgınca sallanıyor.

Monty başını sallar, onu izler. "Bunları ne zaman isterseniz kullanın. Tekrar forma girmenize yardımcı olmak için burada."

Kody ağırlıkları kaldırıyor ve eskiden saatlerce pilates ve yoga yaptığı büyük matın üzerine çıkıyor.

Leo ile bakışıyorlar ve ben onların kendilerini savunma eğitimi almayı düşündüklerini biliyorum.

"Bu hafta başlayacağız." Leo bana doğru adım atıyor, adımları daha hafif, spor salonundan etkilendiği belli. "Buna sen de dahilsin, aşkım."

"Temiz havada koşu parkurlarını tercih ederim." Onu koridora kadar takip ediyorum ve merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum.

"Peki ya yağmur?"

"Belki yağmur değildir."

Üst katta, tüm misafir yatak odalarını aynı titizlikle arar. Kody de ona katılarak işleri hızlandırır.

"Ne arıyorlar?" Monty koridorda oyalanıyor, elleri rahatça ceplerinde duruyor.

"Eğer siz onların yerinde olsaydınız..." Kapının pervazına yaslanıyorum. "Ne arardın?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor, çenesi çalışıyor.

"Sakinleştiriciler, ip, lateks eldivenler, silahlar, suçlayıcı fotoğraflar, kayıt cihazları, kısacası beni bir sapık olarak gösterebilecek her şey."

"Eğer bu şeylerden herhangi birine sahipseniz, onları bulunabilecekleri bir yerde bırakmayacak kadar akıllı olduğunuzu biliyorum. Ama onlar seni tanımıyor. Bu gece uyuyabilmeleri için bunu yapmaları gerekiyor."

"Yeterince adil."

Leo son misafir odasından çıkar ve başka bir kapıyı iterek Monty'nin loş çalışma odasını ortaya çıkarır.

Eşikte duraksayarak bir iz sürücü gibi havayı kokluyor, uzun boylu, sert gövdesi Monty'nin dünyasının narin antikaları ve pırıl pırıl yüzeyleriyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Önceki hayatımın koridorlarında dolaşan, sevmeye başladığım vahşi adamları izlemek sinir bozucu geliyor. Öyle bir hayat ki

Monty tarafından titizlikle seçildi.

"Devam edin." Monty ellerini arkasında kavuşturmuş, güvenli bir mesafeden onu takip ediyor. Ama sesi sıcaklıktan yoksundur. "Benim eviniz size açıktır."

Leo, Ivan Aivazovsky'nin bir deniz manzarası tablosunun önünde durur, başı öne eğiktir. Milyonlar değerinde bir sanat eserine hayranlık duyduğunun farkında değil. Umurunda da değil.

Monty'nin masasının yanındaki yaldızlı aynada grubumuzun yansımaları yakalıyorum; o kadar yersiz ama o kadar geri dönülmez bir şekilde iç içe geçmişler ki. Geçmişim ve bugünüm bu büyük malikânenin kalbinde, bir zamanlar sonsuza dek sevmeye yemin ettiğim bir adamın dikkatli gözleri altında çarpışıyor.

Akşam gölgeleri pencerelerden süzülürken, bu parçalanmış parçaları nasıl yeni bir bütün haline getirebileceğimizi merak ediyorum.

Monty ile olan geçmişim onun Kody ve Leo ile ilişki kurmasını engelleyecek mi? Beni zaten incittiğinden daha fazla incitmeye mi niyetli?

Gözleri benimkilerle tekrar buluşmadan önce uzaklaşıyor; kaçınma, gereklilik ve başka bir şeyin dansı.

"Burası bir müze gibi." Kody, Fabergé yumurtalarıyla dolu cam bir dolaba daha yakından bakmak için eğiliyor.

"Nasıl oldu da böyle bir yerde yaşamak?"

"Başka bir hayattı." Monty'nin soğuk bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Şu anda olduğum kadına artık hitap etmeyen bir hayat."

Acımasız olmaya çalışmıyorum. Bu acı bir gerçek ve Monty'nin anlaması gerekiyor.

İşimiz bitti.

Geri çekilmek yerine, dudaklarının kenarları kıvrılıp, ona bakıyor.

Lanet olsun, o alaycı, meydan okuyan sırtışı biliyorum.
Benimle çıkmak için bir yıl boyunca peşinden koştuğu sırada
tekliflerini defalarca geri çevirdiğimde takındığı
gölümsemenin aynısı.

O hala oyunun ustası.

Kendi hataları yüzünden bile yenilmeyi reddeden bir
adam.

7
Frankie
-

Monty'nin yatak odası Leo'nun güvenlik devriyesinin son durağı. O ve Kody kapıda bekliyorlar, sanki yasak bir suç mahaliymiş gibi benden önce girmeyi reddediyorlar.

Sadece bir oda.

Artık benim odam değil.

"Siz devam edin." Onlara el sallıyorum.

Hareket etmiyorlar, konuşmuyorlar. Bir hırıltı duymuş olabilirim.

Savaşa hazır duruşları, verebileceğim herhangi bir tepkiye hazırlıklı olduklarını gösteriyor. Sanki şiddeti tetikleyecekmişim gibi.

Tetikleyicilerim yok, değil mi?

Tanrım, umarım yoktur.

Yanımda duran adama bakamıyorum bile. Monty'yi her yerde hissediyorum, alanımda, tenimin altında, nefes alıyor, izliyor, analiz ediyor.

Tereddütüm bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyor. "Tamam." Kalbim küt küt atıyor, onları itip geçiyorum ve içeride.

Monty ile bir zamanlar paylaştığımız büyük yatak ortada duruyor, tertemiz yapılmış, sanki o geceden beri hiç dokunulmamış gibi.

Onun tarafındaki masada bir saat, bir şişe uyku hapi ve cihazları için şarj aletleri var. Benim tarafımdaki masada ise bıraktığım tek şey var.

Hiç içmediğim bir bardak burbon, sıvısı kısmen buharlaştı ve geride çürümüş kirazlar bıraktı.

Ne oluyor lan?

"Nerede uyuyordun?" Cesaretim kırılmıştı, sırtımı ona döndüm.

"Evde olduğumda bizim yatağımızda uyurum. Ama sana zaten söyledim. Aylardır eve gitmedim."

Ayrıca Aubrey'den sonra başka kadın olmadığını söyledi. Ona inanıyor muyum?

Onun gibi doyumsuz bir cinsel dürtü ve dayanıklılığa sahip bir adam çekimser kalamazdı. Özellikle de kadınlar kendilerini onun önüne atarken.

Umurumda mı?

Dokuz ay önce yaptım.

Rıhtım manzaralı pencereye dönüyorum, o korkunç gecenin sahnesi bana geri yansıyor. Yanık Tenime değen ip. Lateks eldivenlerin kokusu. Denver'ın hırıltılı sesi.

Mücadele etmeyin. Bu sadece biraz acıtacak.

"Burada durmuş, eve gelmeni bekliyordum."

Hatıralar beni boğuyor, Denver'ın bağları gibi sıkıyor.

"Arkamda bir hareket duyduğumda..." Dönüyorum, Monty'yi tam orada, çok yakınımda bulunca irkildim. Geri çekildim. "Sen olduğunu sanmıştım."

"Ben olmalıydım." Yüzü gerildi, pişmanlık dalga dalga yayılıyordu. "O gece affedilemez bir karar verdim, hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım bir karar. Özür dilerim."

Leo bize doğru geliyor, duruşu sert. Başımı sallıyorum ve öfkesini Monty'ye yöneltip ofluyor. Ama geri çekildi.

Yatağın üzerindeki yangın dedektörüne baktım. "Denver oradan bir kamera çıkardı."

Monty bakışlarımı takip ediyor. "Tüm araziye böceklerle ve kayıt cihazlarına karşı tarattım. Her yer temiz." Leo'ya bakıyor. "Devam et. Bu odayı da kontrol et."

Leo ona dişlerini gösteriyor ve dikkatini bana veriyor, ihtiyacım olursa müdahale etmek için bekliyor.

"Her şey bıraktığın gibi." Monty odada dolaşırken beni izliyor, varlığı burada paylaştığımız fısıltılı rüyalar, şefkatli kucaklaşmalar ve vahşi seks için nostalji uyandırıyor.

Ta ki son kavgamızı hatırlayana kadar. Yatağın etrafında dönerken, yerde ezdiği yere bakıyorum.

zalim ayakkabısının altındaki hamilelik testini, kulaklarımda çıtırtıların yankısını duydum.

Düşüncelerimi okumuşçasına sertleşiyor, yaklaşma arzusu ile uzanma hakkını kaybettiğini bilmek arasında bocalıyor.

Sertçe yutkunarak gömme dolaba doğru ilerliyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

İçeride her şey rahatsız edici derecede tanıdık. Giysilerim Tam da bıraktığım gibi asılı, el değmemiş ve mevsimlere göre düzenlenmiş. Koşu ayakkabılarım yerde, biri yan yatmış halde, dokuz ay önce tekmelediğim yerde duruyor.

"Anlamıyorum." Giysilerimi taşıyan askıların sıralarını izliyorum, parmaklarım tozla kaplanıyor.

Ama Monty'nin kıyafetleri yeni temizlenmiş.

Hizmetçi Aurora'ya eşyalarım dokunmaması için emir verilmiş olmalı.

Dolaptan çıkıp en-suite banyoya gidiyorum.

Kişisel eşyalarımın hâlâ tezgâhın üzerinde dizili olduğunu görmek daha da rahatsız edici. En sevdiğim parfümüm temizleyicilerimin yanında duruyor. Saç ürünlerim ve vücut yıkamam hala

Dušta tek raf var.

Çekmecelerde sabun ve ruj koleksiyonumu buluyorum, ve kendi ellerimle düzenlediğim jiletler. İçinde birkaç tutam kızıl saçın dolaştığı saç fırçam bile lavabonun yanında duruyor.

Neden sanki dönüşümü bekliyormuş gibi beni hatırlatan bu şeyleri saklıyor? Bu hem dokunaklı hem de rahatsız edici, duygularının ve niyetlerinin çizgilerini lekeliyor.

Yatak odasına döndüğümde şifonyere yöneliyorum ve çekmeceleri teker teker açıyorum. Her biri katlanmış giysilerimle dolu. Taytlar, sütyenler, iç çamaşırları, kombinezonlar-her şey burada, en çok kullandığım parçalarla düzenlenmiş.

Bu eşyalar bugün döneceğim beklentisiyle geri konulmadı.

Bunca zamandır buradaydılar.

Her şey bıraktığın gibi.

Ancak... orada, şifonyerin yüzeyinde, en çok merak ettiğim eşyaları görüyorum.

Telefonum, fişe takılı ve tamamen şarj edilmiş halde, kristal bir tepside alyanslarımın yanında duruyor.

Lanet bir tapınak gibi.

"Neden?" Sertçe döndüğümde Monty'nin dikkatli bakışlarıyla karşılaşıyorum, sesim öfkeyle titriyor. "Bütün bunları neden saklıyorsun? Hayatımın en kötü gününün zaman kapsülüne girmek gibi bir şey!"

Bir adım öne çıkıyor, tonu alçak, çözemediğim bir duyguyla dolu. "Düşündüm ki-"

"Ne sandın? Hiçbir şey olmamış gibi evliliğimize geri döneceğimi mi?"

Leo'nun varlığı yakınımnda belirirken, Kody'nin eli belimde beliriyor ve beni topraklıyor.

Monty aralarına bakıyor, soğukkanlılığı hiç bozulmamış. "Sakin ol."

"Sakinleşmek mi?" Öne doğru eğildim ve ona yakıcı bir bakış fırlattım. "Bu çok ürkütücü Monty. Sanki az önce buradaymışım gibi.

Dün. Sanki hiç ayrılmamışım gibi. Bir bardak burbon? Bir bardak viski.

Saç fırçası mı? Telefonum şarjda mı? Açıkla bana."

Yatağın kenarına eğilir ve ayaklarının arasındaki zemine bakar.

"Gitmene izin veremezdim." Başını kaldırdı, gözleri acıydı. "Eşyalarını alıp gittiğini kabullenemedim."

"Başka birini becermene engel olmadı."

İfadesini karanlık, gök gürültüsü gibi bir öfke kaplıyor.

"Yargılamayın, yoksa siz de yargılanırsınız."

Verdiği yanıt beni sersemletip susturuyor ama öfkem yeniden kabarıyor.

Önce o yoldan çıktı. Çocuğunu reddetti. Bizden vazgeçti.

Kalbimi kırdı.

Eğer acımın bir kısmını hissetseydi, tepkimi anlardı.

Pişman olacağım bir şey söyleyemeden Kody'nin çenemi sıkıca kavraması gözlerimi ona çevirmemi sağlıyor.

"Kadın." Yüzünü tam benimkine dayadı. "Geceyi bitirme zamanı."

Leo'nun kapının yanındaki gergin duruşu beni odadan çıkarmaya hazır olduğunu gösteriyor.

Kody'den uzaklaşıyorum ve yatağın başucundaki masaya gidip bayat burbonu kapıyorum.

"Bu hiç güven verici değil Monty." Bardağı eline tutuşturup kapıya doğru yürüyorum. "Burada hayatımı duraklattın ama ben duraklatılmamıştım. Bir kabus yaşıyordum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Ben de bir tane yaşıyordum."

Sözleri midemi buza çeviriyor. Ayaklarım hareket etmiyor. Nefesim kesiliyor ve ah, kahretsin, işte gözyaşlarım, acım geliyor.

Ve öfke.

Dönüyorum, sesim nabzımın atışıyla birlikte yükseliyor. "Senin için zordu, değil mi? Bebeğimizden ayrılmak zor muydu? Kalbimi kırdıktan sonra işe gitmek ve beni burada bırakmak zor muydu?" Arkamdaki koruyucu gölgeleri savuşturmak için bir elimi arkama doğru uzattım. "Burada olmalıydın.

O gece eve gelmeliydin. Bana gerçek adını söylemeliydin!"

Bana bakıyor, gözleri donuk ve cam gibi. Sessiz.

Ağlamayacağım. Benden yeterince şey aldı. Ona kırıldığımı görme zevkini tattırmayacağım. Tekrar.

"Denver'ın bilmecesindeki akli dengesi yerinde olmayan hayranın sen olmadığına inanmamı mı istiyorsun? Sessiz bir sızı, üzerimde dolaşan bir gölge, geçmişimden gelen bir hediye, kalbimdeki bir bıçak olmadığına?" Titriyorum ve ürpertinin etrafında dolaşıyorum, özenle korunmuş bir oda. "Bu, davanızı oluşturmanıza yardımcı olmuyor."

Çenesi geriliyor, kasları sinirli bir şekilde titriyor. Bana verdiği tek yanıt bu.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve tıpkı her şeyin değiştiği gün yaptığı gibi dışarı çıkıyorum.

Ama yalnız değilim. Sırtımda Kody'nin elinin sıcaklığı ve yanımda Leo'nun dikkatli bakışları varken, sadece hayatta kalmanın değil, gerçekten görülmenin ve anlaşılmanın verdiği gücü hissediyorum.

Merdivenlerden inip evin içinde ilerliyoruz. Kimse konuşmuyor.

Aramızdaki sessizlik bir zamanlar hayatta kalma düşünceleriyle dolu bir fırtına anlamına geliyordu - nasıl ısınacağımız, ne yiyeceğimiz, güneşin doğuşunu bir daha görüp göremeyeceğimiz gibi. Ama bu korkular yok oldu ve bu yeni sessizlikte onların ne düşündüğünü bilmiyorum.

Akli durumum hakkında endişeleniyorlar mı? Çılgın davranışlarım yüzünden hayal kırıklığına mı uğradın? Monty ve benim aramdaki gerginlikten rahatsız mı oldunuz?

Anılarımın ve duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Aşırı tepki gösterdim.

Hepsi bu kadar. Endişelenecek bir şeyleri yok.

Arka kapıdan dışarı çıkıyoruz, yağmur ana evi misafir evine bağlayan kapalı yürüyüş yoluna vuruyor.

Yollar sık ormanın içinden geçerek sonsuzluk havuzu, helikopter pisti, teçhizat kulübesi, kayıkhanesi ve iskeleler. Burası çok güzel, gözlerden uzak, ağaç örtüsünün altında kalın ve geçirimsiz bir karanlık var.

Üzerime çöken ürpertiye ya da döndüğümüz her köşede bizi ayırmaya çalışan bir şeyin ortaya çıkabileceği hissini atamıyorum.

Leo ve Kody yanımda durarak gecenin bunaltıcılığına karşı bir kas zırhı oluşturdular.

Yolun yarısında, bir dalın kırılması sessizliği bozar.

Donup kaldık. Gözlerimiz gölgelere dalıyor, kalplerimiz birlikte çarpıyor.

Dışarıda bir şey var.

Tehditkâr gözlerin baskısı tenimi tırmıkıyor ve kemiklerime işliyor.

Nefes almayı bırakıyorum, çılgınca mürekkep gibi karanlığı araştırıyorum. Yağmurun sürekli pıtırıtısı tüm sesleri bastırıyor. Her ne ise,

Geldiğini duymayacağım.

Sonra bir şekil oluşuyor. Ağaç silüetlerinin arasında uzun, karanlık bir figür.

"Bunu görüyor musun?" Titreyerek fısıldıyorum. "Neyi görüyorum?" Leo karanlığı tarıyor.

"Orada, ağaçların arasında." Titrek bir parmakla karanlık figür, görüşümü bulanık karanlığa uydurmaya çalışıyordum.

Orada, sonra yok, bir hayalet gibi bir görünüp bir kayboluyor.

Korku boğazımı sıkarak ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Kody yağmura doğru adım atıyor, duruşu yırtıcı ve niyetli. Bir yırtıcının ölümcüllüğüyle hareket ederek işaret ettiğim yöne doğru saldırıyor.

Nefesimi tutuyorum, o gölgelerin içinde kaybolurken tüm kaslarım geriliyor.

Yağmur şiddetleniyor, yapraklara ve yürüyüş yolunun çatısına vuruyor. Leo ve ben birlikte durmuş bekliyoruz, dakikalar sonsuzluğa karışıyor.

Kulaklarımı gererek dinliyorum, nabzım midemde gümbürdüyor.

"Kody?" Leo sesleniyor, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Cevap yok. Dehşet sinirlerime dokunuyor, dayanılmaz olasılıkları fısıldıyor.

Sonunda Kody gölgelerin arasından çıkıyor, siyah gözleri okunmuyor.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor, saçlarından yağmur damlaları uçuşuyor. "Dışarıda hiçbir şey yok."

"Bir şey gördüm." Omuzlarım dikleşti ve onları aşağı indirmeye zorladım. "Gördüğümü biliyorum."

"Muhtemelen bir güvenlik görevlisidir." Leo alnıma bir öpücük kondurdu. "Güvendesin."

Uzun bir gün oldu. Hastaneden daha bu sabah ayrıldık. Sonra avukatın evindeki ifşaatlar vardı.

ofis, Anchorage'dan uçuş, Monty ile stresli etkileşimler...

Bir şeyler görmeme şaşmamalı. Düzgün düşünemiyorum.

Geçici konutumuzun girişine ulaştığımızda, telefonumu ve bilgisayarımı almam gerektiğini çok geç fark ediyorum.

Kıyafetlerini değiştir.

Tuş takımına kodumu girdim, hala çalışmasına şaşırdım.

İçeride onlara kodu veriyorum ve ışıkları açıyorum.

"Mutfak ve oturma odası." Elimle açık olan oturma odasını gösteriyorum.

kat planı. "Üst katta iki yatak odası var. Ben duş alacağım."

Belki göğsümdeki ağrıyı dindirir. O kadar sıkı sarıldım ki nefes alamıyorum.

Ben merdivenlere doğru yönelirken Leo hızla hareket ediyor, üç güçlü adımda sakin bir esintiden şiddetli bir fırtınaya dönüşüyor.

Elleri kalçalarımı kavlıyor ve ayaklarımı yerden kesiyor. Dönerek beni yakındaki mutfak masasının üzerine bırakıyor ve dişlerini boynuma geçirmek için başını eğiyor. Beni orada sabitliyor, derin nefes alırken gözleri kapanıyor.

Parmaklarımı örgülü Viking düğümlerine doluyor ve onu daha yakına çekiyorum. Omzunun üzerinden, sıvı siyah gözlerinde sorularla bana bakan Kody ile bakışıyoruz.

"Ben iyiyim." Leo'nun şakağını öpüyorum, dumanlı sedir ve mekanik kokusunu içime çekiyorum. "Ben sadece... duygusalım."

Leo yüzümü görmek için geri çekildi. "Sen insansın." "Berbat durumdayım."

"Dağlara çarpan bir nehir gibi dağınık. Bir şenlik ateşi gibi, çılgınca yanıp sönen, geceye kıvılcım saçan. Yağmur gibi-"

"Dur." Kollarında erirken gözlerim yanıyor ve akmaya başlıyor. "Beni ağlatıyorsun."

"Her gözyaşı senin sonsuz değerinin bir işaretidir." Başparmağını ıslak yanağımda gezdiriyor. "Senin içinde, benim evrenim yatıyor."

"Ve sen, benim şiirsel vahşim, uzanan karanlık bir sarmaşıksın." "Benimkini yansıtan ruhun etrafını sarmak daha iyi."

"Sevimli." Kody homurdanıyor.

"Düşünmek için..." Gülümseyerek iç çektim. "İnsan dediğinde beni kandırdın." "Duşta olmanı tercih ederdim."

"Ne bekliyorsun?"

"Gözlerimi seninle sonsuzluğa diktim. Acelesi yok."

Tartışmaya başladığımda, üç parmağını ağzıma sokuyor ve önce nazikçe pompalıyor. Sonra ben emmeye, öğürmeye ve daha fazlası için nefes nefese kalana kadar dokunuşu sertleşiyor.

Elini dudaklarıyla değiştiriyor ve nefesi sonsuza dek kesilmiş bir halde yavaşça, tutkuyla beni ağzıyla baştan çıkarıyor.

O günahkâr dilini benimkine sürterek, beni sahiplenen bir saygıyla yalıyor ve tadını çıkarıyor. Onun derin, kandırıcı öpücüğü beni öyle bir acıyla dolduruyor ki nerede olduğumu unutuyorum ve

Buna neden bu kadar ihtiyacım olduğunu.

Dışarıda yağmur diner ve adam nihayet uzaklaştığında geriye dingin bir sessizlik kalır.

Leo beni masadan kaldırıp teslim ederken Kody orada, kollarını uzatıyor.

Sanki her şey planlanmış gibi.

"Güzel ve uysal." Leo yüzümdeki bir bukleyi fırçalıyor ve Kody'nin gözleriyle buluşuyor. "Hemen arkanda olacağım."

Kody beni merdivenlerden yukarı taşırken, kordonlu boynuna sarılıyorum ve Leo'nun oturma odasında sinsice dolaşmasını, pencereleri ve kapıları kontrol etmesini ve kameraları aramasını izliyorum. Sanki az önce beni kemiksiz bir su birikintisine öpmemiş gibi.

Güzel ve uysal.

Bakışlarımı yakaladı ve göz kırptı. Orospu çocuğu.

Tüm o şehvetli sözler ve ayak parmaklarını kıvıran öpücükler beni aklımdan çıkarmak için bir oyun muydu?

Gülümsememi bastırıyorum.

İyi oynadın, Leonid Strakh.

Görünüşe göre Monty'nin odasından kıyafet almam gerekmiyordu.

İki misafir yatak odasından en büyüğünde dururken, Kody ve ben şaşkınlıkla gömme dolaba bakıyoruz. Giysiler Her sezon iki bölümü erkeklere, bir bölümü de bana ayrılmış devasa bir alanı dolduruyor.

"Nasıl?" Gömme çekmeceleri karıştırıp erkek gömlekleri, pijamalar ve iç çamaşırları çıkarıyor. "Biz biz bu sabah hastaneden ayrılana kadar burada kalmayı kabul etmedi."

"Çalışanlarına tek bir mesaj atıyor, onlar da onun istediğini yapmak için her şeyi bırakıyorlar." Daha fazla çekmece açıyorum, kadın kıyafetleri buluyorum, kendim için seçeceğim şeyler, hepsi benim bedenlerimde, tarzlarımda ve en sevdiğim renklerde.

İhtiyacımız olan her şey.

Detaylara gösterilen özen beni silahsızlandırıyor. Beni şaşırtıyor.

Beni derinden sarsıyor.

Hoss'taki o son aylarımızda haftalarca aynı dikişli kıyafetleri giydik. Hayatta kalmak söz konusu olduğunda, moda ve stil asla dikkate alınmazdı.

Temiz ve uygun büyüklükte bir şeye sahip olmak güzel.

Ama bu...

Bu kadarı da fazla.

Kıyafetler, yiyecekler, güvenlik ekibi, özel Monty ile ilgili her şey, tüm lüksleriyle birlikte ada, son zamanlardaki hayatlarımızın sadeliği ve acımasızlığıyla çatışıyor. Kendimi bu dünyalar arasında sıkışmış hissetmekten alamıyorum.

Monty bizi sadece evine, mabedine davet etmekle kalmadı, aynı zamanda bizim için her şeyin ötesine geçti.

Rahat. Bu karaktere aykırı.

O vahşî hayvanları kurtaran ve evlat edinen bir adam değil. Onları dışarıda tutmak için tuzaklar kuruyor.

Ateşim yükseliyor, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Oda aniden çok sıcak, boğucu geliyor, sanki bir yaz gününde tüm pencereler kapatılmış gibi.

"Bana mı öyle geliyor yoksa burası çok mu ısındı?" Bir elimle kendimi yelpazeliyorum.

Kody gömleğinin yakasını çekiştiriyor, sonra sığa teslim olmuşçasına gömleğini tamamen sıyrıyor ve onu en seksi kot pantolonuyla bırakıyor. "Sadece sen değilsin."

Boğucu bir sıcaklık dalgası bizi sarıyor, havalandırma deliklerinden gelen hava bir kömür sobası kadar sıcak esiyor.

Balkona açılan Fransız kapılarına doğru başımı sallıyorum. "Onları ve belki pencereleri aç. Ben termostadı kontrol edeceğim."

Ben salona doğru ilerlerken, o da Fransız kapılarını açarak dışarıdaki serin esintiyi karşılıyor.

Klima kontrol paneli üst kat sıcaklığını en yüksek ayarda gösterir. Kolay bir çözüm. Ayarlamayı yapıp yatak odasına dönüyorum.

"Bu nedir?" Yeni ve parlak bir telefon tutuyor ve masanın üzerindeki başka bir telefonu işaret ediyor.

"Bunlar sen ve Leo için olmalı." Sığ bir nefes alıyorum, çok hızlı, çok keskin. "Yarın sana nasıl kullanılacağını öğreteceğim."

Yatağa uzanıyor ve anında cihazla ilgilenmeye başlıyor. Birkaç dakika içinde cihazı nasıl açacağını ve kurulum kılavuzunda nasıl gezineceğini çözüyor.

Sanırım yardımına ihtiyacı yok.

"Kody?" Botlarımı tekmeliyorum.

"Mm?" Kafasını

kaldırmıyor. Onu

kaybettim.

Teknolojiyi bu kadar çabuk benimsemesi iyi bir şey. Modern dünyada manevra yapmak zor

onsuz. Umarım bu onu değiştirmmez.

Onun vahşi doğasına bayılıyorum.

Göğüslerimin arasından bir damla ter akıyor.

Duş zamanı.

Bitişikteki banyoda, Monty'nin banyosunda bıraktığım tüm eşyaları buluyorum. şampuan, saç kremi, parfüm, cilt bakımı, en sevdiğim markaların hepsi burada, Erkekler için jilet ve hijyen ürünleri de dahil.

Nemlendirmeyeli çok uzun zaman oldu. Cildim muhtemelen bir şişe losyonu tamamen emecek.

Aynadaki yansıma bakarken, zayıf yüzüme dokunuyorum. Bitkin, solgun, zorlu koşullardan yıpranmış görünüyorum.

ve stres. Daha yaşlı. Elmacık kemiklerim keskin bir şekilde çıkıntı yapıyor ve altlarındaki çukurları daha belirgin hale getiriyor.

Monty hastanede bana bir kez bakıp yoluna devam etmeliydi. İsteddiği kadını elde edebilir.

Leo ve Kody insan içine çıkmaya başladıklarında, tıpkı Monty gibi başlarını çevirecek ve kadınların dikkatini çekeceklerdir. Spor salonundan faydalandıktan ve güçlendirilmiş, yontulmuş fiziklerine geri döndükten sonra daha da kötüleşecek.

Dünya ne kadar güçlü ve karşı konulmaz derecede seksi olduğunu gördüğünde oldukları zaman, teklif edilecekler, takip edilecekler, nesneleştirilecekler ve idolleştirilecekler. Bununla nasıl başa çıkacaklar?

Zina aileden geliyor.

Yüzüm yanıyor ve kulaklarım basınç altında.

Aşağılanmış bir kadının mantıksız korkuları.

Özgüvenimi yeniden inşa etmek için önümde uzun bir yol var, ancak bana bakan acı gerçeğe rağmen bunu yapacağım.

Ben dokuz ay önceki tatlı, sağlıklı, taze yüzlü kız değilim. O kız tepelerde öldü ve onun yerine savaşta sertleşmiş, yarı aç, kana susamış bir kadın yükseldi.

Bir sürü yükü olan bir kadın.

Bu da Monty'nin bana olan takıntısını şüpheli ve endişe verici kılıyor.

Aşk acısı çeken bir dul gibi tüm eşyalarımı yatak odasında tuttu, sadece sevgililerimle paylaşmam için bir oda hazırladı.

Buna bir anlam veremiyorum.

Evlendiğim adam her zaman istediğini elde eden, aşırı kıskanç, sahiplenici bir erkek.

Belli ki beni o uçakta uyumayı kabul edecek kadar çok istiyordu.

Artık paylaşacak kişi ben değilim, ama onun yaptığı da tam olarak bu.

Beni kardeşi ve yeğeniyle paylaşıyor. Bu çok boktan.

İçten içe, niyetinin samimi olduğunu umuyorum. Eğer cömertliği bir kefaret ihtiyacından kaynaklanıyorsa ya da kaybettiği kadınla ilgili zararsız bir takıntıysa, bununla başa çıkabilirim. Daha doğrusu, bir terapist bununla başa çıkmasına yardımcı olabilir.

Ama eğer onu yönlendiren başka bir şey varsa, kötü niyetli ve şeytani bir şey...

Hayır. Bunu kabul edemem. Adamın hataları var ama o Denver değil.

Banyo malzemeleri arasında prezervatif, kayganlaştırıcı ya da performans arttırıcı bulamadım. Tanrıya şükür. Bu kabullenme sınırını aşar ve gerçekten garip bir hal alırdı.

Çekmecede, Kody'nin bacağındaki yanıklar için ihtiyacı olan merhemi buluyorum.

Monty'nin düşünceliliğinden bir kez daha etkilenerek parfüme uzanıyorum ve bileğime sıkıyorum.

Koku burnuma ulaşmadan hafızamda patlıyor; tatlılık ve ekşilik dengesi, meyvemsi ve çiçeksi, en üst nota olarak kiraz çiçeği.

Kiraz parfümü var olan en seksi koku olabilir ve Monty onu tenimden içine çekmeye bayılırdı.

Şişeyi tezgâha geri koyarken, bir tıkırtı kafamı kapıya doğru çeviriyor.

Banyonun hemen dışında duran Kody, kömür karası gözleri ekrana odaklanmış bir şekilde telefonunu alçakta tutuyor, kamera lensi bana dönük.

"Az önce benim fotoğrafımı mı çektin?"

"Birden fazla kadın. Bu şeydeki en sevdiğim özellik sensin." Telefonu çeviriyor ve banyo lavabosunun üzerine eğilmiş bir fotoğrafımı ortaya çıkarıyor. Kızımın fotoğrafı.

"Sil onu."

"Asla." Cihazı cebine koydu ve bana doğru ilerledi.

Kot pantolon kalçalarına yapışıyor ve aylarca karneyle hayatta kalmış bir adamın zayıflığını vurguluyor. Çıplak göğsü, katlandığı fiziksel zorlukların bilemediği belirgin kaslarla dalgalanıyor. Her keskin çizgi ve sinirli kıvrım onun ham, vahşi direncini temsil ediyor.

Ne muhteşem, ne çekici bir yaratık. Karmakarışık, parmakla taranmış saçları ve çenesini kaplayan kirli sakalının koyu gölgesiyle heybetli bir silüet çiziyor.

Ağır ve bağcıkları çözülmüş botları yürüyüşüne sertlik katıyor. Vücudunun akıcı ama güçlü hareketleri, içinde hırıltılı bir şekilde kontrol edilen şiddetin ipuçlarını veriyor, serbest bırakılmayı bekliyor.

Banyo onun için çok küçük, özellikle de bu kadar ölümcül enerjiye sahipken.

Beni tezgâha doğru iterken tenimde bir titreşim alevleniyor. Kalçalarımın tutarak beni aynanın karşısına döndürüyor. Burnunu boynuma gömerken eli saçlarıma gidiyor ve omzumun üzerinden topluyor.

Yüksek gövdesinin kaya gibi sert cehennemi sırtım boyunca yalıyor. Daha yakına eğilerek bacaklarının arasındaki ağır, tamamen dikleşmiş canavarı hissetmeme izin veriyor.

Ellerimi tezgâhın üzerine koyup planladığı her neyse ona hazırladım.

Boynumu emiyor, sıcak ağzını omzumda ve kolumda gezdirmeden önce kasıtlı olarak morluklar bırakıyor. Dirseğime ulaştığında bileğimi kaldırıp burnuna götürüyor ve parfümün buğusunu kokluyor.

"Hoss'a geldiğinde böyle kokuyordun." Kolumu indirdi ve yavaş bir nefes verdi. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun."

"Bilerek değil." Aynada onun korkutucu bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Lütfen bana öyle bakma. Bunlar iyi duygular değil, tamam mı?"

Gece kadar kara ve düşünceli olan bu gözler, içime işleyen bir yoğunlukla bana bakıyor. Bu adamdan saklanamam. İsteddiğimden değil, ama kahretsin, bu Bu kadar açıkta ve incelemeye açık olmak yorucu.

"Duyguların olması senin hakkın." Ellerini kaydırıyor belime doladı. "Üç gün önce Kuzey Kutbu'nda açlıktan ölüyordun ve Monty bebeğini reddeden, sahte isimli, aldatan bir kocaydı. Şimdi onun evindesin ve her şeyi daha da karmaşık hale getiriyor."

"Bu kadar kızgın olmak istemiyorum. Ama kızgın olmamaktan korkuyorum çünkü bu ona karşı başka şeyler hissettiğim anlamına gelir ve bu da sana ihanet olur." Yutkunuyorum. "Sana ihanet etmeyeceğim, Kody."

"Biliyorum. Seni hissedebiliyorum." Parmakları bel kemerimin altına dalıyor ve düğmeyi çözüyor. "Seni görüyorum, hepinizi ve hâlâ buradayım, yargılamak için değil, korumak ve sevmek için. Buluyorum "Başkalarının göremediği yerlerinde derin bir güzellik var." Parmaklarını iç çamaşırlarımın içine sokup beni kavırıyor.

"Ben gücüne bağımlıyım."

"Güçlü olmak zorunda olmadığım bir günü özlüyorum. Güç beni tüketti. Dayanabildiğim için övülmek istemiyorum. Şefkat ve huzur istiyorum. Sertliğimden hiçbir şey istemeyen daha yumuşak bir yol, daha nazik bir hayat arzuluyorum."

"İstedığinin bu olduğunu düşünüyorsun, ama bununla yetinmeyeceksin. Bu gece uyuyacaksın ve yarın dinlenmiş olarak uyanacaksın, tekrar savaşmaya hazırsın. Zorunda olduğun için değil, sen böyle olduğun için. Vazgeçmiyorsun."

"Olabilir. Ama yoruldum, Kody. Korkmaktan yoruldum. Her gün savaşmaktan yoruldum. Hızlı ileri sarmak için hazırım."

Sonsuza dek mutlu yaşadığımız bir son."

"Ve birlikte macera dolu hayatımızı kaçıracak mıyız?" "Sanırım birkaç yıl yetecek kadar macera yaşadık.

yaşamlar."

"Epiloglar sıkıcıdır."

"Bizim değil." Kıçımı onun ereksiyonuna doğru kısıyorum. "Bizimki kesintisiz seks olacak."

En tahrik edici, en ilkel şekilde derin, titreşimli bir ses çıkarıyor. Yankısında titriyorum.

Fermuarımı yavaşça açarken bakışlarımızın yansımaları birbirine tutunuyor.

"Bacağın nasıl?" diye sordum.

"Hissettiğim acı bacağымda değil." Elleriyle kalçalarımı ve kotun altını okşuyor, kotumu ve iç çamaşırımı aşağıya, bacaklarıma indiriyor ve çorapları da alarak çıkarıyor.

Arkamda kamburunu çıkarıyor, burnu kalçalarımın arasında geziniyor, ta ki dişleri kıçımın yanağını iddialı bir ısılıkla kapatana kadar.

Acı beni uyandırıyor, beni ateşe veriyor. Bacaklarım titriyor. Sırtım dikleşiyor. Sonra burnu orada, bacaklarımın arasına gömülmüş, beni kokluyor. Tabii ki öyle ve ben de bunun için buradayım.

Beni arkamdan dillerken inliyorum, şişmiş etimi delip geçiyor, beni ayırıyor ve durgun dairelerle derinlere dalıyor. Her kıvrımlı yalayışı ibadet gibi geliyor. O güçlü dilin her hamlesi benim zevkime odaklanıyor.

O beslenirken parmakları da yavaşça klitorisime masaj yaparak katılıyor.

Kıvraniyorum ve nefes alıyorum, iç uyluklarım uyarılmamla kayganlaşıyor.

Bir nefes daha, amıma karşı erkeksi bir inilti tarafından boğuldu. Sonra beni acımasız bir hoşgörüyle yutuyor. doruk noktamı yutmak için çaresizdi.

Ona veriyorum, haykırıyorum ve zirveye ulaştığımda dilini sular altında bırakıyorum.

Ayağa kalkıp yüzümü ona döndüğümde sıcak, parıldayan dalgalar üzerime çöküyor.

Sert eller gömleğimi çekip çıkardı. Sonra sütyenim yere düştü.

Tamamen çıplak kaldığımda, ağız benimkinin üzerine çöküyor, dilinde amımın tadı var. Beni orgazm olurken öptüğü gibi öpüyor. Samimi bir şekilde. Agresifçe. Aç bir şekilde.

Hava almaya çıktığımızda, oda dönüyor. Dudaklarım zonklıyor ve vücudum arzuyla doluyor.

"Siktir." Denge için kalçalarını kavıyorum. "Lanet olsun, Kody." "Dayan." Beni duvara doğru götürdü. Tezgah ve kapı.

Çıplak ve serbest bırakılmamın kalıntılarıyla uğuldayarak ona doğru yığılıyorum. Bir adım geri çekiliyor ve karşı duvara yaslanıyor.

Bir noktada kot pantolonunun fermuarını açtı, Bacaklarının arasındaki doğal olmayan yaratığa yer açıyor. Ucuna bir boncuk yapışıyor.

Kürek kemiklerini duvara dayamış, botlarını genişçe dikmiş ve kot pantolonunun açık V'sinden kocaman siki çıkarken, bir elini buruşuk saçlarında gezdiriyor ve tüm dünyaya yontulmuş, ölümsüz bir seks tanrısı gibi görünüyor.

Benimkini.

Hareket edemeyene kadar onu becereceğim.

Gülümsüyor ve Tanrı yardımcım olsun, o muhteşem, somurtkan dudaklarda görmek çok nadir bir şey. Sırf bu görüntüyle bile tekrar boşalabilirim.

Elimi amıma götürdüm, parmaklarım ağrıyan yeri okşuyordu.

Başını sallıyor. "Sana bakmama izin ver. Bacaklarını aç."

Duruşumu genişletiyorum ve Tanrım, bakıyor mu? Bakışlarının hayalet parmaklarıyla dokunmadığı, okşamadığı ve ihlal etmediğı bir santim bile yok.

Kanım şarkı söylüyor. "Seni seviyorum."

"Bunu bir mağara adamına söylediğinde ne olur biliyor musun?"

Gölüyorum.

Kaşlarını çatıyor.

Sanki hayatlarımız bu soruya bağılıymış gibi mesafeyi kapatıyor ve bana gösteriyor.

Vay canına, Kody'nin öpücüğü yanıcı. Yangın çıkarıcı. Dünyayı yakıp kül edecek yangından önceki kıvılcım.

Yakıcı dilini boğazımda, köprücük kemiklerimde gezdirirken, göğüslerime doğru ilerlemeden önce aralarındaki çukurla alay ederken alevlerin içinde kıvranıyorum.

Küçükler. Bir yıl öncesine göre daha küçükler. Ama birini ağzına alıp emdiğinde, kendimi hiç bu kadar kadınsı, bu kadar arzulu hissetmemiştim.

Dudaklarını ısırıp yalıyor, bir göğsünü avuçlarken dilini diğerinin üzerinde sahiplenici bir şekilde gezdiriyor.

Huzursuz ve ahlaksız bir şekilde başının arkasını kavırıyor, yumuşak saçlarını avuçluyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

Ağzını sertleşmiş ucumun üzerine kapatarak öyle açgözlülükle emiyor ki dişleri neredeyse derimi parçalıyor.

"Sana ihtiyacım var." Zihnim dönüyor, tek bir şeye odaklanıyor. "Şimdi içimde."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Ağzıma geri dönüyor, soluklarımı yalıyor ve nefeslerimi yutuyor.

Elleri saldırılarına devam ediyor, göğüslerimi yoğuruyor ve meme uçlarımı çimdikliyor. Öpücüğünün içinde inliyorum, hassas tomurcuklarımı okşarken dilimi onunkiyle düelloya sokuyorum ve her sinir ucuma zevk sarsıntıları gönderiyorum.

Parmaklarım kot pantolonunun önünü tırmalıyor, onu kurtarmak, tüm o sert, ağır erkekliği ellerimde tutmak için uğraşıyorum.

Kolumu fırçalıyor ve güçlü kalçasını bacaklarımın arasına sokuyor, ben saf kaslara binene kadar kaldırıyor.

"Oh, lanet olsun." Nefesim kesiliyor ve bir ıslaklık dalgası bacağını ıslatıyor.

Elleri belimde, bedenimi ateşli bir dansa yönlendiriyor, kalçalarımı dalgalandırıyor, amımı kalçasına doğru sallıyor, beni eziyor.

Karıncalanan binlerce kora dönüşüyorum. Serbest bırakılma o kadar sert vuruyor ki kemiklerim parçalanıyormuş gibi hissediyorum ve ben Rüzgarda kül gibi savruluyor.

Çok güçlü ve damarlı kolları, ben nefesimi tutana kadar beni dik tutuyor.

"Ayakta durabilir misin?" Morarmış dudaklarıma öpücükler kondurdu. "Orada bayılmış olabilirim ama evet." Güçlendim

Bacaklarımla kendimi duvara yasladım. "Devam et."

Kıkırdıyor ve vücudumdan aşağı telaşsız bir iniş yaparak ardında taze bir arzu izi bırakıyor. Gözlerimi kapatarak, her kışkırtıcı kıştırmanın ve sadık dokunuşun tadını çıkarıyorum.

Her santimini tattıktan ve okşadıktan sonra önümde diz çöküyor ve bacaklarımdan birini onunkilerin arasına yerleştiriyor. Diğer bacağımı omzunun üzerinden kaldırıp ayağımı arkasındaki duvara bastırıyor.

Bu duruş beni bir bacağımın üzerinde dengede dururken, diğer bacağım dizimden bükülmüş ve başının üzerindeki karşı duvara sabitlenmiş halde bırakıyor.

Tamam, eskisi kadar formda değilim. Ama bunu anladım.

Destek için ellerimi ve omurgamı duvara yaslıyorum. Bu pozisyon beni ona açıyor, her şeyimi ortaya çıkarıyor. Amımın kırıksıklıklarını ve kıvrımlarını yüzüyle aynı hizaya getirdim.

Peki hayvan ne yapıyor?

Dudaklarını yalıyor.

Bana eziyet etmek istediğinin kesin bir işareti.

Nefesinin bacağıma ilk dokunuşunda başım geriye düşüyor. Sonra işkence başlıyor.

Kendini bacağıma sarıyor, elleri dolaşüyor, ağzı alay ediyor, parmakları zonklayan etin üzerinde dönüyor. Vücudumla oynama şekli kan dolaşıma lav saçıyor.

Tam sikini ıslatmaya hazır olduğunu düşündüğüm anda, avucu sadistçe bir şaplakla amıma çarpıyor.

Dudaklarımdan boğuk bir çığlık kaçıyor. "Bu ne içindi?"

"Bir mağara adamına aşık oldun." Amıma bir tokat daha attı. "Ne bekliyordun ki?"

"Seks bekliyordum." Kaşlarımı kaldırdım. "Bu yüzyılda." "Eğer masa başında hızlı bir sevişme istiyorsan diğer adamla kaldı." Sesinde kıskançlığın bir izi gürlüyor.

Monty bana karşı hiç aceleci davranmazdı. Bu özel bencilliğini ofis müdürüne saklardı.

Gözlerimi kapatıp düşünceyi gömüyorum ve Kody'nin ağzının kalçamda izlediği yola odaklanıyorum.

Ta ki başka bir klik sesi duyana kadar.

Amımın daha fazla fotoğrafını çekerken aşağı bakıyorum. "Bunu az önce yapmadın." Bacağımı bıraktım ve onunkine doğru daldım.

Telefon.

"Elbette." Yeni oyuncağını banyodan dışarı fırlattı.

Bakışlarım yörüngesini takip ediyor ama yere inmiyor.

Leo onu yakalar ve ekrana bakar, gözleri kapalıdır ve ağzı açıktır. "Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şey. gördüm."

"Güzel. Şimdi sil. Hepsini."

"Olmaz, aşkım. Şuna bir bak." Diğer elinde ikinci bir telefon tutuyor ve ekranı bize doğru çeviriyor.

Fotoğraf birkaç saniye önce banyonun dışındaki pozisyonundan çekilmiş. Kody benim için diz çökmüş ve yüzünde saygılı bir ifadeyle amımın fotoğrafını çekerken bacağımı yukarı kaldırmış.

Tanrım, gerçekten çok sıcak.

Burnumdan soluyarak bunu söylemek bana acı veriyor. "O fotoğrafları saklayamazsınız. Cihazlarınıza kimin erişebildiğini, fotoğraf galerisine hangi uygulamaların bağlı olduğunu ya da başka bir yere yüklenip yüklenmediğini bilmiyoruz." İrkildim. "Monty onları görebiliyordu."

"Sen ciddi misin?" Leo sanki iddiamı çürütecekmiş gibi ekrana dokunuyor.

"Özür dilerim." Elimi uzatıp telefonları işaret ediyorum. "Onlara bazı güvenlik önlemleri koyacağım ama bu konuda çok titizim. Çıplak resimleri asla telefonunuzda saklamayın. Biri onları çalabilir."

"Kahretsin." Leo kaşlarını çatarak cihazları teslim etti. Fotoğrafları hızla siliyorum, arşivlenmiş çöp kutusunu boşaltıyorum, ve tezgahın üzerine koy.

"Havayı mı bozdum?" Duvara yaslanıyorum.

"İmkansız." Kody öne doğru kayıyor, beni içine hapsediyor. "Tam istediğim gibisin; çırlıçıplak, sırılsıklam ve leziz."

Leo bir omzunu kapının pervazına yaslıyor, Kody gibi gömleksiz, vücudu pürüzlü yara izleri ve damarlı kaslardan oluşan bir harita, Terden bir parıltı altında parlıyordu.

"Dışarısı soğumadı mı?" Ona sordum.

Dikkati dağılmış bir halde başını sallıyor, bakışları yavaşça çıplaklığımın üzerinde geziniyor.

"Yakın zamanda soğumayacak." Giysilerinin geri kalanını çıkarır ve Kody'ye bakar. "Önce duş mu yoksa seks mi?"

"Duşta seks." Kody kulağımın kabuğuna burnunu sokuyor. "Ve duştan sonra seks."

"İyi plan." Leo sıkışık alana doğru iterek duvarla arama girdi.

Üçüncü bir bedenin eklenmesi benimkini Kody'ye çarptırıyor, birbirimizi sıkıştırdıkça göğüslerimiz kabarıyor. Odanın sıcaklığı nükleere yükseliyor ve ben testosteron içinde yüzen iki sıcak kanlı adamın arasında eziliyorum ve sıcaklık. Kabarcıklı, kıvrımlı, delirten bir sıcaklık.

Leo duşakabine uzanır ve Kody çırlıçıplak soyunurken suyu başlatır.

Aralarında sözsüz bir konuşma geçiyor. Sonra duş kabinine giriyoruz.

Onların yönlendirdiği yere gidiyorum çünkü kontrolü ele almalarına bayılıyorum. Hiçbir şey beni birlikte çalıştıkları, tüm çekingenliklerini bir kenara bıraktıkları ve aramızdaki yanmaya teslim oldukları zamanki kadar tahrik edemez.

Başta sadece iş yapıyorlar, uzun günün yorgunluğunu vücudumuzdan atıyorlar. Şampuan, saç kremi, vücut yıkama, durulama.

Leo saçıyla işini bitirdiğinde, Kody beni duvara doğru kaldırıyor ve dengemi sağlamak için kollarını kalçalarımın doluyor. Ön sevişmeyi aradan çıkardıktan sonra hiç vakit kaybetmedi.

Girişime çentik atıp, beni kazığa oturtuyor.

Siktir!

Çok büyük. Çok büyük. Çok büyük.

Kendini içime sokup beni gererek öperken kıvranıyor ve inliyorum. Dudakları benimkilere öylesine vahşice bastırıyor ki, dilinin her hareketi ve çarpışması beni nefessiz bırakıyor ve yaralıyor.

Ağzının vahşi özü tat alma tomurcuklarıma sızıyor, keskin dişleri hassas tenimi yakalıyor, beni içine çekiyor aşinalık.

Onu karanlıkta sadece tadından tanıyabilirdim. Ve kokusundan. Onun topraksı, orman ateşi kokusu beni Kuzey Kutbu'nda kar, ocak dumanı ve erkeksi tenle çevrili küçük bir av kulübesine götüren iksirdir.

İçime girerken saçlarımı tutuyor ve zevkinin peşinden koşuyor. İmkânsız büyüklüğü bacaklarımla arasını kavuruyor. Kendimi daha geniş açıp onu olabildiğince derine almak için elimden geleni yaparken ihtiyaç ve histen başka bir şey hissetmiyorum.

Ama Leo'nun röntgenciliği beni bir üst seviyeye çıkarıyor.

Gözleri Kody ve benim birleştiğimiz yere sabitlenmiş, kalçalarını esnetiyor, kendini kavırıyor ve Kody ile senkronize bir şekilde okşuyor, anın içinde kayboluyor.

İfadesindeki dürüstlük, bana ne kadar aç olduğu, ne kadar kabullenici olduğu, beni sahip olduğu tek erkek kardeşiyle paylaşması - buna bağımlıyım.

Üçümüze de bağımlıyım.

"Sana verdiği şeyi seviyorsun." Leo geçmişe tıslıyor Dişlerini sıkmış, kesilmemiş sikini daha sert, daha hızlı çalıştırıyordu.

Kody ile seks her zaman duygusal bir deneyimdir. Ama bu yeni özgürlükte onunla seks yapmak? Özgürlük olmadan

sevişmek

Açıkta kalan cildi dondurarak mı? Değerli kalorileri kullanma endişesi olmadan mı? Yakınlığımızı artırıyor, fiziksel sınırları aşıyor ve kudurmuş, ele geçirilmiş, şeytani sevişmelere yer açıyor.

"Sadece bir şey eksik." Aşağı uzanıp Leo'nun sikinin üzerindeki elini kavriyorum. "O şeyi boğmayı bırak ve içimde."

"Yer yok." Kody homurdanıyor.

"Eğer bir bebeği dışarı itebiliyorsam, iki aleti sığdırabilirim." "İçine soktuğu o şey..." Aslan ağılları yaklaştı, nefes nefese kaldı. "Bir bebek büyüklüğünde."

Pek sayılmaz. Ama Kody'nin çevresi işleri daha da zorlaştırıyor.

"Şu anda bebekler hakkında konuşmasak olmaz mı?" Kody kalçalarını esnetir.

"Başka bir deliğim var." Kendini derinlere gömerken ona yapışarak gövdesine tırmanıyorum. "Göster ona, Kody. Nereye sığabileceğini görsün."

Kody arkamı avuçlayıp hevesli parmaklarıyla arka girişimi okşarken dudaklarından derin, gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor. Kody'nin

Bu fikir onu heyecanlandırmış olmalı çünkü kalçalarını daha da sertleştiriyor, daha derine batıyor. Sonra sırtını diğerine yaslamak için beni duvardan sıyrarak yer değiştiriyor.

Böylece Leo seçeneklerini görebilir.

İkisini birden alma düşüncesi içimde sarsıcı bir heyecan yaratıyor.

Leo kendini sırtıma yapıştırarak beni Kody'ye karşı hapsediyor. Parmakları Kody'nin eline katılmak için çatlağımdan aşağı kayarken sertliği bana çarpıyor.

"Tanrım." Leo omzuma doğru inliyor.

Birlikte, sıkı kas halkamı okşuyor ve kızdırıyorlar, uyarılmamla ıslatıyorlar, beni rahatlatıyor, içimi açıyorlar.

Sonra bir başparmak bastırır. Leo'nun başparmağı. Kody'nin elleri tekrar belime kayıyor ve amımı sikmeye devam ediyor.

"Onu hissediyorum." Leo iki parmağını kıcıma sokarak nefes alıyor. "Onun içinde hareket ettiğini hissediyorum."

"Bunun sikinde nasıl hissettireceğini hayal et."
Parmaklarını sıkarak tıslamasını sağlıyorum.

"Sanırım..." Elini pompalayarak beni geriyor. "Ensest gibi hissettirir."

"Bu biz değiliz."

"Biz olmayan ne?"

"Etiketler. Sınırlar. Çabuk yargılayan bir toplum tarafından konulan kurallar. Bizi ya da neler yaşadığımızı bilmiyorlar."

"Durma." Kody başını geriye atar, kolunu yeniden ayarlar. Kalçalarımı kavlıyor ve uçurumun kenarındaki bir adamın çaresizliğiyle içime giriyor.

"Neyi durdurmayayım?" Tutunuyorum, onun acımasız itişlerine biniyorum. "Her ne yapıyorsa. Parmakları... seni okşuyor... Oh, Siktir. Siktir. Fuuuuuuck!"

Kükrüyor, kalçaları salıverilmesiyle sarsılıyor, içime fışkıran sıcaklığı benimkini tetikliyor.

Çılgılık atıyorum ve çırpınıyorum, boğuluyorum ve o kendini boşaltırken tutunmaya çalışıyorum, ikimizden de her damlayı sağlıyor.

Lycan prensim. Benim somurtkan avcım. Benim boz sevgilim. Onun felaketi muhteşem.

Bana bakarken gözlerini doyumsuz bir şehvet kaplıyor. Şişmiş ve ıslak dudakları hızlı nefesine uyum sağlamak için birbirinden ayrılıyor.

Başparmağını alt dişlerime geçiriyor, nasırlı parmakları çenemi kavlıyor, beni zapt etmekten çok sahip olmak gibi hissettiren bir tutuşla yakalıyor.

Sahiplenildi. Sevildi. Onların.

Hâlâ içimde oturuyor, elini bırakıp dikkatini omzumun üzerinden Leo'ya kaydırırken çekilmiyor.

Sözsüz konuşmalarını deşifre edemiyorum ama bir şeyler oluyor. Havada hissediyorum; çatırtı, meydan okuma.

"Dışarı çek." Leo'nun sıcak nefesi boynumu kaplıyor, parmakları kalçalarımı kavramak ve beni geri çekmek için kıcımdan çıkıyor.

"İkimizi de istiyor." Kody bana alaycı bir hamle yaptı. Evet. Hâlâ sert.

Başım çok büyük belada. "Siz çocuklar..."

Kelimeler ağzımdan çıkarken, Kody Leo'yu iterek geçiyor ve beni aletinden kaldırıp omzunun üzerinden atarak banyodan çıkıyor.

Leo suyu kapatıyor ve gözlerinde bir savaşı peşimizden geliyor.

Yatak odasında, ikisi de vahşiler gibi yere damlayarak dururlar.

Ağır masa şimdi kapının önünde duruyor ve barikat oluşturunuyor. Leo'nun paranoyası.

Fransız kapılar açık kalıyor ve havasız odayı havalandırıyor. Tırmanmak için çok yüksek ama herkes içeriye görebilir ve herkes derken Monty'yi kastediyorum.

Kapıları kapatırsak, bu cehennem sıcaklığında boğulacağız.

"Işıklar." Garip bir şekilde baş aşağı asılı dururken anahtarda.

Leo zaten üzerinde.

Karanlık odayı kapladığında, gördüğüm son şey onun güzel, öfkeli ereksiyonu oluyor.

Zifiri karanlıkta, Kody hatasız bir şekilde yatağı buluyor ve bir dizini şiltenin üzerine koyuyor. Beni omzundan indiremeden Leo atılıyor.

Güçlü elleri kalçalarımı kavlıyor. Beni uzaklaştırmak için değil, beni açıp yüzünü kalçalarımın arasına sokarken beni yerimde tutmak için.

Oh.

Beni

m.

Hassi

ktir.

Bacaklarım zayıflıyor, onun sahiplenici ağzını karşılamak için açılıyor.

Kody'nin başı dönüyor, dişlerini kırımın kıvrımlarına geçirirken bıyıkları kalçamı çiziyor.

Nefesim kesiliyor, acı her şeyi tüketiyor. Ama dudaklarının bir sonraki dokunuşu cömertçe, acıyı bastırıyor.

Leo beni kötü diliyle yağmalarken, omzuna sarılmış, yaralı sırtına yapışmışım.

benimkini yalayıp yutuyordu. Benim ve Kody'nin.

Kody'nin parmakları Leo'nun ağzı için kıvrımlarımı ayırırken içimden bir inilti kayıyor.

Ama Leo aniden sinirlenerek geri çekilir.

Kahretsin. Kody onu çok mu

zorladı? Ciğerlerim söndü.

Kody beni yatağa yatırıyor ve ona dönüyor, gırtlaktan gelen, insanlık dışı bir ses çıkararak tüylerimi diken diken ediyor.

Hava inceliyor, şiddetle geriliyor, kırılmak için zorlanıyor.

Dişlerini gösterip göğüslerinden hırıltılar çıkararak karanlıkta birbirlerinin etrafında dönüyorlar.

Ham, vahşi saldırganlık Kody'nin genellikle sakin ve stratejik tavrını ele geçirir. Ve ne yapacağı kestirilemeyen ateş parçası Leo, her yönüyle vahşi ve korkutucu bir şekilde onunla yüz yüze gelir.

Gözlerimi kısarak ışığın yokluğuna alışmaya çalışıyorum.

Gözleri meşgul, söze dökülmeyen diyaloglarla yaptıkları gibi iletişim kuruyorlar. Her ne kadar müdahale etmek istesem de, bunu kendi yöntemleriyle çözmeleri gerektiğini biliyorum.

Kanamadıkları sürece.

Odadaki türbülans yoğunlaşıyor, tenime parazitler yayılıyor. Vahşi doğadaki yırtıcılar gibi hareket ediyorlar, siluetleri gergin ve saldırmaya hazır, her biri diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekliyor.

Sonra duraklarlar.

Oh, lanet olsun.

Hepsi birden yatağa doğru hamle yapıyor. Benim için.

Kaslı uzuvlar ve şaklayan çenelerden oluşan bir bulanıklık içinde, takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyorlar. Karnımın üzerine yuvarlanıyorum ve yatağın üzerinde debelenerek onlara arzuladıkları kovalamacayı yaşıyorum.

Bir el bileğimi yakalayıp beni durduruyor. Bir diğeri saçımı yumruklayarak başımı geriye doğru itiyor.

Kody'nin toprak kokusu duyularıma nüfuz ediyor, Leo bacaklarımı ayırıp sertliğini merkezime bastırırken

tutuğu kafa derim boyunca acı veriyor.

Aslan pençesinin altında sıkışmış bir fare gibi çırpınıyor ve ciyaklıyorum, Leo'nun kaba gücüyle boy ölçüşemiyorum.

Kasları geriliyor, kalçalarımı kasıklarına doğru çekiyor ve içime girerek beni arkadan alıyor.

"Siktir!" Boğuk bir iniltiyle üzerime yığılıyor, ağırlığını bana veriyor ve beni hayvani bir öfkeyle beceriyor, hırlıyor ve sıkıştırıyor.

Eylemin şehveti nabzımı hızlandırıyor ve kemiklerimi eritiyor. Çılgınca çaresizlik ciğerlerimi eziyor.

Kody'nin kocaman eli boynumu kavıyor, garip bir açıyla çevirirken aletini ağzımı sikmek için hizalıyor.

Leo beni sürükleyip yatağa yapıştırırken aç ve ele geçirilmiş bir şekilde fokurduyor.

Acımasızca, Kody bizimle kalıyor ve ağzımı tutuyor. Leo'nun çılgınlığıyla eşleşen agresif bir tavır sergiliyor ve bir sonraki nefeste birbirlerinin boğazına sarılıyorlar, erkekten çok canavara dönüşüyorlar, akılsız bir kıızıma ve çiftleşme ihtiyacı içinde kayboluyorlar.

Birbirlerine ya da bana zarar vermiyorlar ama çatışmalarının şiddeti vahşet sınırında geziniyor. Kurtlar gibi vahşiler,

Sanki egemenliklerinin katıksız gücüyle birbirlerini parçalayabileceklermiş gibi havayı ısıyor, hırlıyor ve ısıyorlar.

Nefret ya da kızgınlık hissetmiyorum. Aralarındaki aşk derin ama cinsel değil. Leo'nun sınırları ve kıskançlık sorunları var ve Kody bunları aşmak istiyor.

Leo sadece beni hayatımın sonuna kadar becermek istiyor.

Kody etkileyici bir güçle bizi yuvarlıyor ve Leo'yu sırtına itiyor. Nefes nefese bir an boyunca, baskın pozisyon için mücadele ediyorlar. Homurtuları odayı dolduruyor, iç kaslarımın zonklamasına neden olan hayvani açlığın unutulmaz bir gürültüsü.

Leo altımdayken, bana zarar vermeden bunu kazanamaz.

O da yumuşuyor, ben göğsünde yüzüstü yatarken Kody de dizlerini bacaklarımızın arasına koyarak üzerimize çıkıyor.

Üç aydan daha kısa bir süre önce hiçbir kadına

dokunmamış olduğuna inanmak zor. şu an üzerimde
gezinen adam

Dizlerimi omuzlarıma bastırırken vahşı bir cinsellik ve erkek özgüveni yayıyor. Pozisyon değişiyor ve Leo'nun siki vücudumdan kurtuluyor.

Kody'nin ne yaptığını bilmiyorum ama Leo'nun ufkunu zorladığından eminim.

Şu anda tek yaptığı öfkesini körüklemek.

Dişlerini kulağımın yanında gıcırdatıyor, bir kolu göğsüme dolanırken diğeri Kody'ye saldırıyor.

Bu bir tartışma değil. Bu ilkel açlığın tam bir patlaması. Cinsel savaş.

Korkmuyorum. İçgüdüsel sürü davranışlarını ve baskınlık savaşlarını anlıyorum. Bu onların doğasında var. İki alfa, bir gagalama düzeni kurma mücadelesine kilitlenmiş, çatışmaları zamanın kendisi kadar eski.

Aralarında kaldığımda nefes alıyorum, kalbim çarpıyor ama sakin bir şekilde kabulleniyorum. Onlar böyleler - evcilleşmemiş, vahşi ve şiddetle canlılar. Çok güzeller.

Kody yüzünü yüzüme dayıyor, parmaklarını amıma daldırırken gözbebekleri büyüyor ve gözleri çıldırıyor.

"Kıçını al, seni inatçı pislik." Yer değiştiriyor, arka deliğime tükürüyor ve başparmağını sokuyor. "O lanet bunun için zonkluyor."

Leo kalçalarını döndürüyor, azgın ve kavgacı. "Siktir git." "Ben değil. Onu." Kody dişlerini sıkarak yavaşça başparmağını ve beni açık tutuyor.

Leo'nun kısıtlaması kırıldı. Bacaklarım hala göğsüme doğru eğikken, kendini yanaklarımın arasına sokuyor ve uzunluğunu kıcıma doğru besliyor.

Dolu. O kadar doluyum ki. Bir deliğimde Leo'nun siki, diğerinde Kody'nin parmakları varken, ilk hamlede anında, şok edici bir şekilde, şiddetle boşalıyorum.

Sonra gerçekten hareket ediyorlar, birlikte okşuyorlar, şeytani bir ritim ayarlıyorlar ve zaten kullanılmış vücudumu bir

derisi yüzülmüş kaslar ve yünlü kemikler yığını.

"Kadın, beni çok sertleştiriyorsun." Kody bir eliyle göğsümü sıkıyor, diğer eliyle de parmaklıyor. "Seni tekrar becermek için sabırsızlanıyorum."

Şimdi sik beni.

Zorlu çifte penetrasyonları için yalvarmak istiyorum ama Leo hazır değil. Kody'nin elinin taşaklarına bu kadar yaklaşmasına izin vermesine şaşırdım.

İniltilerinin gırtlaktan gelen sesleri, kalçalarının çılgınca esnemesi ve parmaklarının vahşice kalçalarıma saplanması cinsel mutluluğun sancıları içinde olduğunu gösteriyor.

Ve Kody tam orada, parmaklarını iç duvarlarım boyunca kaydırıyor. Leo'nun onu hissedebildiğini biliyorum.

Cehennem ateşinden daha sıcak. En pisliğimden daha pis ahlaksız fanteziler. Her taraflarına sızıyorum, titriyorum, zonkluyorum ve bir orgazmdan diğerine yuvarlanıyorum.

"Lanet olsun." Leo adımlarını hızlandırır. "Çok iyi hissediyorsun. Kendimi kontrol edemiyorum. Sen beni gel."

"Kıçıma boşalmana bayılıyorum." Etrafında kenetleniyorum, kükremesini sağlıyorum.

"Uuuuuhhhh! Siktir! Siktir! Aynen böyle." Kody'nin elini kavrayıp bacaklarımın arasına hapsediyor ve parmaklarını içimde kıvrarak Kody'ninkilerin yanına sokuyor.

Sırtım eğildi. Nefesim kesiliyor. Kody'nin gözleriyle karşılaşıyorum ve bir bomba gibi patlıyorum, parçalanmış şarapnel parçalarının içinde titriyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Tanrım, geliyorum." Leo düzensiz bir şekilde sarsılıyor, ağzı açık ve boynuma yaslanıyor. "Çok sert boşalıyorum."

"Parmaklarım aletini gıdıklarken." Kody elini kaldırır ve ıslak parmaklarını Leo'nun yanağına vurur. "Şimdi gerçekten ne kadar sapık ve ensest olduğunu biliyorum."

"Kody!" Göğsünü itiyorum.

Tanrım, o çürümüş. Kasıtlı olarak canavarı kızdırmaya çalışıyor.

Nefes nefese bir kahkaha uluması sırtımda titreşiyor. Doygun, zevk dolu kahkahalar.

Leo bir güç dalgasıyla Kody'yi üzerimden itiyor, beni sırtüstü çeviriyor ve bana sırtıyor.

"Umurumda bile değil." Beni tutkuyla öpüyor, hâlâ soluk soluğa, hâlâ gülümsüyor. "Bu inanılmazdı."

"Evet." Kayıtsız ve mutlu, yanıma yuvarlandım.

Kıçıma bir şaplak atarak yatağı terk etti.

Görkemli, çıplak formu banyoya doğru ilerlerken, ay ışığı kutsal olan her şeyin üzerine spot ışığı tutuyor. O ince, yontulmuş kış sert kaslarla esneyerek nefesimi kesiyor.

Kış demişken.

Kody bana doğru yaklaşıyor, göğüs göğüse, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Büzülmüş dudaklarına ve düşünceli kaşlarına rağmen, gece yarısı gözlerinde parlayan kendini beğenmiş bir gülümseme karanlıkta gizleniyor.

"Gagalama sıranızı çözdünüz mü?" Ayıyı dürtüyorum.

"Bu raundu ben kazandım." O da karşılık verdi. Sert, aşırı beslenmiş sikiyle.

Onu elime alıp damarlı uzunluğunu okşuyorum, o da ağzını benimkinin üzerine indiriyor.

Banyoda su akıyor ve kapanıyor.

Uyumalıyız. Ama bu duygudan vazgeçmeye hazır değilim. Bu, tam burada, elde etmek için çok çalıştığımız şey. Özgürlüğümüz. Mutluluğumuz. Sonsuzluğumuz.

Bacağımı kalçasının üzerine çekerek vücuduma girmekte tereddüt etmiyor. Kollarımı boynuna doluyor ve dilimi tembelce onunkine doğru yuvarlıyorum. Yan yana uzanarak birlikte hareket ediyoruz ve yavaşça, durgun bir şekilde zevke dalıyoruz.

Leo döner ve yatağın yanından geçerek balkonu ve hemen altındaki dik, yosunlu yamacı kontrol eder.

"Kimse içeri girmeyecek," diye mırıldanıyorum Kody'nin dudaklarına karşı.

Görünüşe göre tatmin olmuş olan Leo bize katılıyor ve arkama geçip boynuma sokuluyor.

Ya gözlerim karanlığa alıştı ya da ay artık daha parlak
çünkü yatak ısı ısı, solgun ve pırıltılı, kalplerimizin ritmiyle
sallanıp kıvranırken bizi büyü yaratıklar gibi parlatıyor.

Belki de gördüğüm ışık sadece bize aittir, kendi
yarattığımız bir aydınlanmadır.

Kendimi buna, beni sevmelerini izlemenin mükemmel
yanardönerliğine bırakıyorum.

10
Monty

-

Onu öpmelerini izlerken vücudumdaki her kas kasılıyor. Ona dokunmalarını. Onu tekrar tekrar sikmelerini.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyor, köklerini yumrukluyor ve koparıyorum. Görüntüleri zihnimden temizlemek için umutsuzca arkamı dönmeye çalışıyorum.

Ama yapamam.

Duramıyorum.

Karanlık etrafımı sarıyor, içimde çalkalanıyor, sadece kirli, kemerli pencereden süzülen ay ışığıyla kırılıyor.

Evimin bitmemiş çatı katına hiç çıkmadım. Hiç sebebim olmadı. Şimdiye kadar.

Eski mobilyalar ve unutulmuş eşyalar, her köşede beliren gölgelerle birlikte, karanlığın içindeki hayaletler gibi çarşafı bürünmüş halde etrafıma dağılıyor.

Ben de o gölgelerden biriyim.

Örümcek ağlarıyla kaplı pencereden, konuk evinin açık Fransız kapılarından başka bir yere bakamıyorum.

Onların arasından karımı izliyorum. Benim genç, hayat dolu, güzel karım, başka bir adam için bacaklarını açıyor.

Diğer iki adam.

Gece görüş gözlükleri her şeyi yeşil ve ürkütücü yapıyor ama benim tek gördüğüm kırmızı. İçim yanıyor. Başımı tırmalıyorum,

Pencere çerçevesine sürtüyor ve sivri kenarları kafa derimi oyuyordu.

Yine de başka tarafa bakamıyorum.

Telefonum elimde, termostat uygulaması açık. Tekrar ayarlıyorum, odalarını dayanılmaz derecede sıcak yapıyorum, onları

Kapıları açık bırakın.

Bu acımasızca ve yanlış, bunu biliyorum. Ama bunun onları uyutacağını düşündüm, böylece izlemek zorunda kalmayacaktım.

Böylece onun birbiri ardına penis aldığıını görerek kendime işkence etmek zorunda kalmayacaktım.

Bunu günlüğünde okumak cehennemin özel bir türüydü. Ancak gece görüş gözlükleri onun dahil etmediği ayrıntıları da ekliyor,
Her grafik pozisyonu, her göz teması anını, her içten itışı görmeme izin veriyor.

Onları bedenine alırkenki erotik ifadelerini, onlar için nasıl çiçek açtığını, sıcakta nasıl parladığını, bakışlarımdan nasıl habersiz olduğunu görüyorum.

Şu anda Kody onun yüzünü bir hayvan gibi yalıyor, kaba ve aşağılayıcı. Onun üzerine tırmanıyor, ona biniyor. Adam onu istiyor. Onu ne kadar çok istediğini anlamak için bacaklarının arasındaki canavarlığa bakmama gerek yok.

Tırnaklarımı pencere pervazına geçiriyorum.
onu sırtüstü çevirip bacaklarını açarken nefes al.

Çok hızlı. Çılgınca. Aralarında tek bir düşünce yok. Leo izlerken onu yatağın içinde sikiyor. Leo'nun onun kışında işi bittikten sonra on dakika geçmedi.

Kirli, bitmemiş duvarlar üzerime kapanıyor, yalıtılmışlık hissi bunaltıcı. Boğucu. Bunu yaptığım için, uzaktan da olsa, böyle de olsa onu görmek istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Etrafım ruh halimi yansıtıyor - karanlık, soğuk, kötü niyetli gölgelerle dolu - beni içine çekmeye çalışıyor.

Kody ağzını kızın kulağına dayar ve onu güldüren bir şey söyler.

Sessizlik üstüme üstüme geliyor.

Sonunda adam üstünden yuvarlandığında, kadın kendini yukarı itiyor,
alındaki teri siliyor. Leo onun yüzündeki saçları fırçalıyor ve omzunu öpüyor.

Kalbim özlemle ağrıyor. Onunla birlikte olmak istiyorum. Onu kucaklamak, uyurken yanında sıcak olmak. Ama o beni orada istemiyor.

Beni istemiyor.

Avucumu soğuk cama bastırıyor, beni kardeşime dönüştürmekle tehdit eden öfkeyi bastırmaya çalışıyorum.

Ama ben o değilim.

Bu şeytan pazarlık yapmaz. Ben alıyorum.

Ben deliliğin eşiğinde bir canavarım. Gecenin içindeki bir takipçi. Sessiz acısı, karanlıktan ona musallat oluyor.

Ama yaptıklarımın dehşetinin altında, yalnız, kırılmış ve umutsuzca aşık bir adam var. Her şeyin farklı olmasını, kadının onu hâlâ onun istediği gibi istemesini her şeyden çok isteyen bir adam.

Sikeyim.

Ne yapıyorum ben?

Gözlükleri çıkarıyorum ve tavan arasında tozu karıştırarak ilerliyorum. Döşeme tahtaları ayak altında gıcırıyor, ses sessizlikte güçlendi.

Kirişleri örümcek ağları kaplıyor ve havada keskin, metalik soğuk kokusuyla karışan eski, küflü bir koku sallanıyor. Sıcaklık, konuk evindeki bunaltıcı sıcaklığın aksine, donma noktasının biraz üzerinde seyrediyor.

Neden buradayım?

Ne yapıyorum ben?

Göğsümden bir ürperti sızıyor ama kalbim zaten soğuk. Yarılıp açılmış. Tanınmayacak kadar yaralanmış.

Ne yapıyorum ben?

Beni aşağılıyor. Beni kontrol ediyor. Ben gölgelerden izlerken iki adamı, iki Strakh erkeğini beceriyor. O lanet olası bir horoz.

Bir yıldaki gün sayısından daha fazla kadını becerdim. Onları ikişer üçer siktim. Bazen bir seferde beş ya da altı. Frankie ile tanışmadan önce Anchorage sadece seks partilerine ev sahipliği yapmak için. Sadece kadınlar davet edilirdi ve onlarca kadın gelirdi.

Bu yaşımda bile bir attan daha dayanıklıyım. Seks isteğim efsanevi. Kimse tatmin edemez.

O hariç.

Ne tür bir succubus seviyesinde büyü kullandığını bilmiyorum, ama onunla, hisler farklı. Kimya, orgazm, bağlantı, onunla olan her şey farklı. Onun cinsel manyetizması çok lanet beni korkutuyor ve delicesine sertleştiriyor.

Vücuduna ilk girdiğimde anladım.

Boşalmak için bir yatak dolusu kadına ihtiyacım yoktu. Sadece bir kadına ihtiyacım var.

Onunla.

Frankie'den önceki hayatımın tadı, anlamı, amacı yoktu. Hissiz bir seksti. Boş sayfaları olan bir kitap.

Buna geri dönemem.

Dönmeyeceğim.

Leo ve Kody hiçbir yere gitmiyorlar. Onlar da benim gibi bağımlı. Ama bende onlarda olmayan bir şey var.

Para. Hem de çok.

Bana ihtiyacı var.

Kendimi daha sakın hissederek pencereye dönüyorum, telefonumu pervaza koyuyorum ve gözlükleri takıyorum.

Konuk evini bir durgunluk örtüsü kaplıyor. Kıpırdamayan iki erkek bedeni yatağın üzerine yayılmış, kendinden geçmiş.

Nerede o?

Birkaç dakika sonra, zarif bir şekilde çıplak ve elinde bir şey tüpleriyle banyodan çıkar.

Yatağın üzerine diz çöküyor, bir tüpten merhem fışkırtıyor ve Kody'nin yaralı dizine sürüyor. Kimıldamıyor.

Bu sabah hastaneden taburcu olduklarında, ihtiyaç duyabilecekleri her şeyin bir listesini çıkardım. Çalışanlarım bütün gün koşturup o listedeki her madde.

Frankie'ye bakmak bana büyük bir zevk veriyor. Leo ve Kody'ye bakmak da bunun bir uzantısı. onları öldürmek için. Onlar benim ailem ve her ne kadar midemi bulandırsa da onları seviyor.

Yatağın kenarına doğru ilerliyor ve ince bir bacağını uzatıyor. Başka bir t    n i indekileri cildine s  rerken pencereye yaklaşıyorum.

Losyon.

Her gece bunu yaparken onu izlerdim, her daldırmayı nemlendirirken ellerinin izlediği yolları a          le takip ederdim ve

V  cudunun kıvrımlarını. şimdi olduğu gibi.

Kremayı şımarık k    k g    slerine s  rd  ğ nde, i im sıkılaşıyor. Sikim sertleşiyor ve t  m kanım g  neye akıyor.

Duştan  ıkar  ıkmaz   zerimde sadece bir eşofmanla buraya geldim. Elimi i lerine sokarak sonsuz ağrımı yumrukladım.

Onun hayaliyle ka  kez mast  rbasyon yaptım? Dokuz ay boyunca kendi kendime zevk almamın hi bir faydası olmadı. Ama onu kanlı canlı g  rmek? Bu rahatlama ger ekten hoşuma gidebilir.

Elime t  k  r  yorum ve k  kten uca doğru okşayarak uzunluğumun etrafında kıvrıyorum.

Kollarına losyon s  rerken y  z   o kadar huzurlu, o kadar memnun g  r  n  yor ki, beni g  rd  ğ nde onu rahatsız eden   fkenin  izgilerine takılmıyor. Bu haliyle g  zelliği  arpıcı, b  y  leyici. Beni nefessiz bırakıyor.

Verdiği onca kilodan sonra,  ok zayıf ama yine de acı verici, haksız, tarif edilemez derecede muhteşem. Doğal

Ondan parlayan ışıltı h  l   orada, onu bir aura gibi  evreliyor.

Yumruğum geriliyor, gerilen sikimin   zerinde daha sert sarsılıyor. O g  r kiraz dudaklarının etrafımı sarmasına ihtiyacım var.

Lanet olsun, nasıl sakso  ekileceğini biliyor. Beni derinlere almaktan hi   ekinmedi. Boğazının arkasına vurduğumda, neredeyse bayılıyordum. Hem de her seferinde. Lanet olsun. Zaman.

Bir daha becereceğim tek ağız onunki.

Losyonu bitirdikten sonra ayağa kalkıyor ve a ık kapılara doğru y  r  y  p geceye bakıyor.

Kalbim gümbürdeyerek, yumruğumu sıkarak, çaresizlik ve umutsuzlukla inleyerek gölgelere geri çekiliyorum.

Bana bak, karıcığım. Bana o muhteşem gözlerini ver. Gör beni.

Bana gel.

Karanlığı araştırıyor, bakışları geziniyor, her tarayışında küçük tavan arası penceresine asla tam olarak takılmıyor.

Beni mi arıyor? Bana bakarken bir an için beni görmeyi mi umuyor? Yoksa neden açık kapı aralığında, tamamen çıplak ve teşhir halinde dursun ki?

İçten içe beni hâlâ istediğini biliyorum Frankie. Beni hala seviyorsun. Sadece bunu göremeyecek kadar kızgınsın.

Bu düşünce beni çılgınca bir açlığa sürüklüyor. Kalçalarımı tekmeliyorum, itiyorum ve okşuyorum, ona olan sevgim bu karanlık, saplantılı ihtiyaca dönüştü.

Boğuk bir nefesle boşalıyorum, ellerime ve karın kaslarıma fışkırıyor, son damlaları ayaklarımın dibinde sürünen gölgelere damlatıyorum.

"Siktir!" Aletimi sıkarak, serbest kalmasını sağlayarak, yüksekliğin peşinden koşarak kabarıyorum.

Ama uzun sürmez.

Karşılaştırılmaz.

İstediğim tek şeyle hiçbir şey gerçeğine rakip olamaz.

Ona ihtiyacım var. Ağzını ağızımda hissetmeye ihtiyacım var, gözleri ruhuma bakıyor. Ona ihtiyacım var.

Ağır saçlarını ensesinden kaldırıyor ve başını omuzdan omuza yuvarlayarak saçlarını geriyor. narin tendonlar, esintinin her açığı okşamasına izin veriyor.

Çok ateşli.

Çok ateşli.

Ama aynı zamanda yanıyor.

Bu yüzden açık kapı aradı. Sakinleşmeye çalışıyor.

Ben bir piçim. Aleti dışarıda olan ürkütücü bir piçim.

Ve bu konuda en ufak bir pişmanlık bile duymuyorum.

Elimi eşofmanıma siliyorum, telefonumu alıyorum ve misafir odasının termostatını düşürüyorum.

Ev.

Uyu, güzel kızım. Yaşadığımız hayatı hayal et. Hâlâ birlikte yaşayabileceğimiz hayatı.

Kapı aralığında çekilir ve Leo ile Kody'nin arasındaki yatağa girer.

Yanağını Leo'nun göğsüne yaslayarak bir bacağını onun kalçalarına atıyor ve gözlerini kapıdan dışarı diyor.

Gitmeliyim. Zaten rahatsız edici bir şekilde oyalandım. Ama karasevdam beni yerime yapıştırıyor.

Gözleri ağırlaşır ve birkaç dakika içinde yüzünün zarif kıvrımları uykuyla yumuşar, dikkati dudaklarının mükemmel kıvrımına çeker.

Uzun saçları Leo'nun göğsünde ateşli bir hale oluşturarak etrafında dalgalanıyor. Soluk teni ve ince vücudu onu ruhani gösteriyor. Diğer dünyadan. Bu sert dünya için fazla mükemmel, narin, göksel bir yaratık.

Her zerrem onu onlardan uzaklaştırıp odamıza kilitlemek istiyor. Yatağımıza. Onun yumuşaklığını üzerimde hissetmek, teninin kiraz kokusunu içime çekmek, ağzının tadını tekrar almak, bu benim kurtuluşum olurdu, benim bu lanetten kurtuluş.

Kara ruhumu kurtarabilecek tek kişi o.

Tanrım, dudaklarıma gülümsemesini özledim. Kalçalarını tuttuğumda vücudunun gevşemesi ve gözlerinde benimkilerle bana bakması. Şimdi sadece acı ve öfke var, bizi ayrı tutan bir bariyer.

Göğsümde şiddetli bir sızı bıraktı, asla kaybolmayan yakıcı bir ihtiyaç. Ona her baktığımda, onu dizlerimin üzerine yatırmak ve içindeki kırgınlığı tokatlayarak çıkarmak istiyorum. Onu boğmak, çürütmek, yatağımıza bağlamak ve kalbi bana geri dönene kadar vücudundaki her deliği sikmek istiyorum.

Ama o bunun için çok uzakta, tam burada olsa bile. Aramızdaki mesafe, ben onun güvenini tekrar kazanana kadar aşamayacak bir uçurum.

O zamana kadar onun sadık gölgesi olarak kalacağım, onu takip edeceğim, onu izleyeceğim, asla ayrılmayacağım, sadece ona yakın hissetmek için

Ben olmasam bile.

Dönüştüğüm şeyden ve onu geri almak için yapacağım şeylerden nefret ediyorum.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ekşiyor ve iğrençleşiyor. Şekil değiştiriyor

Bu gecenin görüntüleri zihnimde tekrarlandıkça daha karanlık bir şeye dönüşüyor, benimle alay ediyor, beni çözüyor.

Kendisine dokunmalarına her izin verdiğinde, içimde başka bir yara, başka bir iz açıyor. Acı tanrısal değil, zihnimi açık tutmamı imkansız kılıyor.

Odalarında bir hareket yakalayana kadar arkamı dönmeye başlıyorum. Yatak onun arkasında kıpırdıyor. Kody ona doğru yuvarlanıyor ve bir elini bacaklarının arasına gömüp o uyurken onu okşuyor.

Hepsi bu kadar. Kaynayan damarlarım patlıyor, zehir ve öfke kusuyor. Kendimi tutamayıp gözlükleri fırlatıyorum ve yumruğumu savurarak yarım ay penceresine gönderiyorum.

Acı parmak eklemlerime vurup kolumu parçalayarak beni daha da öfkelendirirken camda bir çatlak oluşuyor.

Aklımı kaybediyorum, mobilyaları deviriyorum, ağır ahşap sandalyeler tatmin edici bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Kutular uçuşuyor, içindekiler odanın dört bir yanına dağılıyor.

Bebeğimize hamileydi. Benim yüzümden kaybettiği bir bebek.

Asla tanışamayacağım bir oğul ya da kız.

Nefeslerim kesik kesik geliyor. Görüşüm öfkeyle bulanıklaşıyor. Küçük bir masayı kaptığım gibi duvara fırlatıyorum, çarpmanın etkisiyle tahta parçalanıyor. Eski tablolar saldırıyor, çıplak ellerimle tuvaleri yırtıyorum.

Bir oğlum vardı. Wolfson. Sevdiği ve benim yüzümden kaybettiği bir oğlu.

Asla tanışamayacağım bir oğul.

Çünkü onu kabul etmeyi reddettim.

Bir sandığı tekmeliyorum, yuvarlanan kitapların sesi odada yankılanıyor. Yıkımın sesi öfkemi körüklüyor, beni daha da deliliğe itiyor.

Dünyadaki tüm para onları geri getirmeyecek. Onlar

gittiler.

Nefes nefese, fokur fokur, dizlerimin üzerine çöküyorum, etrafım yarattığım kaosla çevrili.

Buradan gitmem gerek. Bu evden uzağa. Anılardan uzağa. Beni delirten kadından uzağa.

Kendimi ayağa kalkmaya ve kapıya yönelmeye zorlarken vücudum titriyor.

Otomatik pilotta hareket ederek yer altı boşluğundan çıkıp misafir yatak odasındaki dolaba girdim ve raf ünitesiyle açıklığı kapattım.

Banyomda ellerimi yıkıyorum, kırık derinin sıcak sızısına karşı dişlerimi sıkıyorum.

Koşu ayakkabılarımı giydim, teknenin anahtarlarını aldım ve dışarı fırladım.

Yağmur durdu, hava taze ve berrak kaldı. Gömleksiz ve nefes nefese, gecenin içine doğru koşuyorum, konuk evinden uzaktaki koşu yollarını takip ediyorum. onu onlarla birlikte izlemenin azabını.

Ayaklarım yere basarken nemli toprak kokusu ciğerlerimi dolduruyor, zihnim kalp ağrısı ve çaresizlikten kanıyor.

Rıhtım görünür hale gelir. Gemideki adamlardan biri güvenlik ekibi girişte duruyor. Bana tuhaf tuhaf bakıyor ama bir şey söylemiyor. Ben geçerken sadece başını sallıyor, Gözlerimdeki şiddeti fark ederek.

Yata atlayıp motoru çalıştırıyorum, motorun gürültüsü sessizliği bozuyor.

Sitka Sound'a doğru hızla ilerlerken teknenin altında su çalkalanıyor.

Zenginlik ve savurganlık beni rahatlık içinde kuşatıyor. Cilalı egzotik ahşap, dikişli İtalyan derisi, özel sanat eserleri ve el dokuması halılar; hepsi ünlü iç mimarlar tarafından hazırlanmıştır.

Paranın satın alabileceği en iyi şey. Yine de hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Onsuz bunların hiçbir anlamı yok.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve denizin tuzlu tınısı dizel kokusuyla birleşiyor.

Ada gözden kaybolurken, Sound'un karanlık genişliği önümde uzanıyor. Yatımı daha hızlı iterek dalgaları yarıyorum ama hız ve temiz hava bana zevk vermiyor.

Pruvanın suya her çarpışında göğsüm çatlıyor. Onunla arama ne kadar mesafe koyarsam koyayım, acıdan kaçamıyorum.

Geceye doğru dümen kırdığımda, tekrar yağmur yağmaya başladı. Bardaktan boşanırcasına. Damlacıklar yere düşüyor, karanlık her şeyi yutuyor, geriye keder ve yalnızlık dolu bir alan bırakıyor.

Yatı yavaşlatıyorum ve en iyi viskiden bir bardak dolduruyorum, ama yanık soğuk ağrıyı ısıtmak için hiçbir şey yapmıyor. Düşüncelerimi bastırmak için müzik açıyorum ama her nota boş geliyor. Güvertede volta atıyorum, yağmur eşofmanlarımı ıslatıyor, rüzgâr beni kırbaçlıyor ama hiçbir şey azabımı hafifletmiyor.

Karımın iki erkekle sikişirkenki görüntüsü zihnimi işgal ediyor, beni yok etmeye kararlı amansız bir işkence.

Tükendim.

Ellerimi hayali boyunların etrafında sıkarken kanlı parmak eklemlerim beyazlaşıyor, öfke beni tanınmaz bir şey.

Etrafta kimse yokken yatı durdurdum ve motoru kapattım.

Şiddetli yağmurun altında güverteye çıkıyorum, yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum ve fırtınaya doğru çığlık atıyorum. İlkel, gırtlaktan gelen bir ses boğazımı yırtıyor. Sesim kısılana, acı ayaklarımı altımdan çekene kadar çığlık atıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, çığlıklarım boş denizde yankılanıyor.

"Frankie." Sesim kesiliyor, bedenim titriyor, hıçkırıkları sağanak yağmurda kayboluyor.

Yalnızlık beni eziyor. Nefes alamıyorum.

Onu varlığımın her zerresiyle özleyorum, özlem içimi parçalayan fiziksel bir acı.

Gece yaklaşıyor, karanlık bir Azrail gibi üzerimde geziniyor. Yere yığılıyorum, gücüm tükeniyor, ruhum paramparça oluyor ve acımı dindirebilecek tek şeye uzanıyorum.

Bayılana kadar içerim.

Bir yığın sıcak uzuv ve birbirine karışmış çarşaflar içinde uyanıyorum. Her kas ağrıları. Sikim ağrıyor. Başım dönüyor ve nerede olduğumu hatırlamam bir dakika sürüyor.

Yanımda, Frankie Kody'nin göğsüne kıvrılmış yatıyor. Ondan çok daha küçük, sanki bir devin üzerinde uyuyan bir çocuk gibi,

Onu yerinde tutarken iki koluyla pazusuna sarılıyor. Ya benimkilerle sarmaş dolaş olan bacaklar? Evet, onlar onun. Bacakları, aralarındaki tamamen erekte olmuş uzuvdan daha iyi.

O şeyin yanına gitmek gibi bir niyetim yok. Hayır. Bilerek. Kazara değil. İçinde olmak istediğim deliğin içindeyken bile.

Dün gece birlikte yaptıklarımızı... Ben istemedim, Şeytanlarımı tetikleyeceğinden ve Denver'la olan anılarımı yeniden yaşamak istemediğimden korkuyordum.

Ama olmadı.

İnanılmazdı.

Kody hakkında cinsel düşüncelerim var mı? Tabii ki hayır. Düşünmüyorum.

Babam.

Ama ben onu becerirken Kody'nin parmaklarının onun içindeki baskısı? Bu farklıydı. Gerçek dışıydı. Biz Üçümüz yeni bir şekilde birbirimize bağlandık ve ben bunun her saniyesini sevdim.

Bu onunla penis ovuşturmak istediğim anlamına gelmiyor ama dün gecenin tekrarına hayır demem.

Sanki tüm bunları yüksek sesle söylemişim gibi, bir gözünü açıp bana doğrulttu.

Yataktan yuvarlandım. "Güzel sabah odunu, Kody Amca." "Bana bir daha öyle deme."

"Wolf burada olmadığına göre birinin onu rahatsız etmesi gerekiyor."

Bu sabah kendimi Wolf gibi hissediyorum; alaycı, saldırgan, şakacı ve her şeyi mahvetmeye hazır.

Odadaki sıcaklık nihayet gece boyunca düştü. Masa hala kapiya barikat kuruyor ve benim ateşli küçük kızılım o kadar dolu ki günlerce dışarı sızacak.

Tüm vücudumu çıplak bir şekilde gererek gökyüzüne doğru uzanıyorum, kendimi lanet olası bir aygır gibi hissediyorum. Tatmin olmuş bir iniltiyle Açık Fransız kapılarından dışarı çıkın ve şafağın ilk ışıklarını i inize  ekin.

Parmaklıklara doğru s z l rken sikimi kavrıyorum.

"Leo," diyor Frankie uykulu bir sesle, "sakın o balkondan i emeye kalkma."

Yakalandın.

Elimi bırakıyorum. "Aklımdan bile ge mezdi."

Sert sabah havası bana canlandırıcı bir heyecan veriyor, esinti soğuk ve ferahlatıcı,  ld r c  değil.  am ve bal ığın zengin kokularının tadını  ıkararak derin bir nefes alıyorum.

Balkon, ana evin تنها tarafına bakan dik bir yosun vadisinin  zerinde asılı duruyor. Frankie haklıydı. Kimse bu kadar y kseğ  tırmanamaz, merdivenle bile.

M lk n başlıca yaşam alanları ve yatak odaları şunlardır diğ r u ta yer alıyor. Bu tarafta pencere yok. Bir tanesi hari .  atının sa ağının altında  atlak bir yarım ay pencere var.

Bu bir tavan arası mı? Gezintim sırasında oraya giriş g remedim.

Bulunduğum noktadan doğrudan pencereyi g rebiliyorum. Eğ r orada duruyor olsaydım, arkamdaki yatağı m kemm l bir şekilde g rebilirdim.

 yi ki d n gece ışıkları kapatmışım.

Dikkatimi ada manzarasına ve yemyeşil bitki  rt s ne veriyorum. Baktığım her yerde hayat fışkırıyor, her y nden canlı ve enerji dolu.

 t c  kuşların melodik sesleri ağ  ların arasında yankılanıyor.

 alılıklar yaratıkların hareketiyle hışırđıyor.

Sincaplar dallarda koşuşturuyor ve yakınlarda bir yerde hafif dalgalar kıyıya vuruyor.

Burası gerçeküstü bir yer.

Büyüme ve yenilenme hissiyle çevrili... Buna alışabilirim.

Kuzey Kutbu, uçsuz bucaksız ufukları ve buzlu tepelerin sessiz heybetiyle kendine has bir güzelliğe sahiptir. Ama acımasız ve affetmez.

Burada bir olasılık hissi var, daha fazlası var.

Odaya geri dönüyorum ve görüş alanımın kenarında bir şey yakalıyorum.

Soğuk, karıncalı bir his beni geri döndürüyor, gözlerim daralıyor, ağaç çizgisinin ötesindeki gölgelere odaklanıyorum.

Hareketsiz ve sessiz, adam şeklindeki bir silüet orada duruyor ve bana bakıyor.

Gözlerimi kısarak ayrıntıları seçmeye çalışıyorum ama figür çok uzakta, ağaçların gölgesine gömülmüş.

Lanet bir hayalet gibi orada öylece durması çok sinir bozucu.

Yoksa hareket mi ediyor?

O şey neredeyse fark edilmeyecek şekilde yer değiştirip geriye doğru süzülerek ormanın daha derin gölgelerine doğru çekilirken kalbim hızla çarpıyor. Bu kadar akıcı ama kasıtlı bir şekilde hareket etmesi kanımı donduruyor.

Ne oluyor lan?

Parmaklıklara yaklaştım.

Yavaşça ağaç örtüsünün içinde kaybolur, gölgeyle bütünleşir, ta ki yok olana kadar.

Bunu hayal mi ettim?

Sikeyim.

Bir elimi yüzümde gezdirdim. Adadaki çok sayıdaki güvenlik görevlisinden biri olmalı, turlarını atıyorlar. Sadece paranoyaklaşıyorum.

Ama duruşu, beni izleyişiyle ilgili bir şey kalbimin etrafında soğuk bir yumruk gibi duruyor.

Tedirginliği bir kenara bırakıp arkamı dönüyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve atılan kıyafetlerin izini takip ederek banyoya gidiyorum.

Frankie ve Kody, yataktan kalkmaya hazır olmayan gözlerle beni izliyorlar. Kody'nin barbar ağzından çıkan ısırik izleri ve morluklar göğüslerini kaplıyor. Boynunda daha fazla morluk var.

İyi becerilmiş ve çok sevilmiş görünüyor.

Duş alıp güne hazırlandıktan sonra odaya döndüğümde ikisini de uyurken buluyorum.

Dolaba girip bir tişört ve kot pantolon giyiyorum, üzerime oturmasını olması gerekenden daha çok seviyorum.

Strakh ailesinin reisine bağımlı olmak tüylerimi diken diken ediyor. Az önce kaçtığımız hayata çok benziyor.

Sessizce masayı yatak odasının kapısından uzağa itiyorum. "Nereye gidiyorsun?" Kody'nin çakıllı sesi Yatağa.

"Konuk evinin dış çevresini dolaşmam gerekiyor."

"Dün gece buraya gelmeden önce bunu yaptığını sanıyordum."

"Gördüm ama karanlıktı. Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için gün ışığında görmem gerek." Kapıyı açtım, kilidi tekrar açıp dışarı çıkacağım. "O zaman ben de ana eve gideyim."

"Yumruk yumruğa kavga yok, göt herif."

"Söz vermiyorum, saksocu. Onu gözünün önünden ayırma." Homurdanması üzerine kapıyı kapattım.

Çevreyi taradıktan sonra, zihnimde o gölgeli figürün görüntüsüyle adanın iç kısımlarındaki patikalarda dolaşıyorum. Etrafımdaki canlı yaşamın arasında onu arıyorum, ağaçlara bakıyorum, yarı yarıya bana bakan o unutulmaz gözleri bulmayı umuyorum.

Yanından geçtiğim birkaç güvenlik görevlisi gölgelerin arasından çıkıp bana başlarıyla selam vererek kendilerini belli ediyor.

Onların varlığı korkumu hafifletiyor ve sonunda ana evin arkasındaki kapalı verandaya giden yolu buluyorum.

Çıkıntının altında oturan Monty bir kupadan yudum alıyor ve telefonuna bir şeyler yazıyor.

Ben yaklaşırken başını kaldırıyor ve yüz ifadesi beni şaşırtıyor.

Öfke.

Yüz hatlarını büküyor ve sert duruşundan sızıyor. Kontrol altına almaya çalıştığı bir sızıntı.

Yumruklarımdan kan çanağına dönmüş ve morarmış gözleri, sanki günlerdir uyumamış gibi yüzüne gömülüyor. Ama lanet olsun, o bakışlar içimi kesiyor, öldürücü bir niyetle yarıyor ve kesiyor.

Tıraş losyonu ve kolonyanın varlığına rağmen alkol kokusu ağır ve keskin bir şekilde üzerine siniyor. Bir fincan kahvenin üzerine çöküyor, içine daha fazla viski dökerken eli titriyor, kehribar rengi sıvı koyu demin içinde dönüyor.

Yeni yıkanmış saçları hala nemli bir şekilde alnında toplanıyor. Takım elbisesi kambur omuzlarında eğri duruyor.

Bir elini kaplayan kesik ve çürükler, şişmiş ve çiğ parmak eklemleri, kendisiyle olan savaşını kaybeden bir adam imajına katkıda bulunuyor.

Kendini yok etmenin eşiğinde bir adam. Ve akşamdan kalma.

Dün gece Montgomery Strakh için uzun sürdü ve nedenini tahmin etmeme gerek yok.

Kıskanç bir öfkeyle kaç yumruk attı? Kaç şişe viskinin içine kaçtı?

Hiçbir şey onu ona geri getiremez.

Onun zehirli bakışlarıyla karşılaştığımda bir parça merhamet hissediyorum. Sadece bir sancı. Daha fazlası değil.

Kız arkadaşımı incitti ve ona eziyet eden her suçluluk duygusunu ve acıyı hak ediyor.

Karşısındaki sandalyeyi çekip yerleşiyorum. "Bok gibi görünüyorsun."

Öfkeli bakışlarını arkaya doğru bağlanmış saçlarımın, sakalımın ve vahşi gülümsememde sıkılmış dişlerimin üzerinde gezdiriyor. "Bir köyü basıp kadınlarına tecavüz etmeye hazır gibi görünüyorsun."

"Bu sabah çoktan yağmaladım ve talan ettim. Benimle tanıştı

Günün kotası." Dirseklerimi masaya dayayıp eğildim.

"Saçmalamayı keselim. O takım elbisenin altında gizlemeye çalıştığın öfkeyi görüyorum. Onu tanıyorum." Elim kaldırıp parmak eklemlerimdeki yaralı deriyi incelemesine izin veriyorum. "Bizim gibi adamlar şeytanlarını kırmadan kovamazlar.

şeyler." Başımı eğiyorum. "Senin iblislerin ne?"

"Sanırım biliyorsun."

"Onlardan birini tanıyorum. Onunla yirmi yedi yıl birlikte yaşadım."

Parmaklarını büküyor, kara kara düşünürken kırık derisini geriyor. Hareketlerindeki zoraki rahatlık gözlerindeki saatli bombayı gizleyemiyor.

"Bana baktığında o hasta siki görüyor musun?" Ben soruyorum. "Sen onun oğlusun."

"Bu bir cevap değil."

"Hayır." Bakışları bana sabitleniyor, sesi ısırmacı ve soğuk. "Sende onu göremiyorum. Gözlerin... çok tuhaf."

"Tuhaflik kötülükten iyidir."

"Annene benziyorsun. Tia."

"Bana ondan bahset." Bu keşfin heyecanı ile nefesim hızlanıyor. "Benim gözlerime sahip miydi?"

"Hatırlamıyorum. Ona hiç dikkat etmedim. Onunla hiç konuşmadım."

"Çünkü o alçakgönüllü bir yardımcı mıydı? Bekçinin kızı olduğu için mi?"

"Hayır. Çünkü o bir çocuktu."

"Bu adil." Arkama yaslanıp parmaklarımı masaya vuruyorum. "Dün gece neden uyumadığın hakkında konuşalım."

Sebebin Frankie olduğunu bildiğimden, ya kendini kapatmasını ya da sigortayı attırmasını bekliyorum.

İkisini de yapmıyor.

"Dokuz aydır uyumadım." Boğazını temizliyor, çenesi esniyor. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Hatalarımı genel geçer kelimelerle geçiştirmeyeceğim. Her şeyi berbat ettim ve bunu kabul ediyorum."

"Sende çözülmekte olan bir adamın eklemleri var. Bu da mı senin?"

"Birini tanımak için biri gerekir."

"Babamın bana ve kardeşlerime yaptıklarını düşünürsek, biraz çözülmeye hakkım var."

Bir an için gözlerini kapatıyor, derin nefes alıyor. Sonra bakışlarımla buluşuyor. "Duygularım hakkında konuşmuyorum. Her şeyi bastırıyorum ve kırılanda kadar paketliyorum. Ya da kırılanda bir şey." Eline bakar. "Ben korkmuyorum kırılmalığa. Yani yaptığım şeyle yüzleşmektense kuyruğumu bacaklarımla arasına kıştırıp sıvışacağımı düşünüyorsanız yanıyorsunuz. En kötü günlerimde, kıskançlığım ve suçluluk duygum göğsümdeki deliklerden dışarı sarkarken, içim dışıma çıkmışken bile yüzde yüz onun için ortaya çıkacağım."

Bu çok samimiydi.

Bir yanıma ona inanmak istiyor. Diğer yanıma ise yalan söylediğini umuyor, böylece Frankie'ye her baktığında yüzünü yeniden düzenlemesini haklı çıkarabilirim.

Denver kötülüğünü sevimli bir gülümseme ve sakın bir tavırla kamufle ediyordu.

Monty babam gibi bir canavar mı? Yoksa kötü niyeti olmayan zavallı bir pantywaist mi? Eğer ikincisiyse, Eninde sonunda onu affedecektir. Kızgınlığını uzun süre içinde tutamayacak kadar merhametli.

Ama ona tekrar güvenecek mi? Tanrım, umarım güvenmez.

Arka kapı gıcırdayarak açılana kadar ikimiz de konuşmadan boğucu bir açmazda oturuyoruz.

Buruşuk kaşlı bir adam dışarı çıkar. Yaşlı, seçkin, gözlerinde yargılayıcı bir bakış var. beni hemen tedirgin ediyor.

Bize doğru bir amaç duygusuyla adım atıyor, çenesi

yüksekte, yürüyüşü törensel ve kasıtlı.

"Sen Leonid olmalısın, Monty'nin yeğeni." Başını resmi bir jestle eğdi, gümüş rengi saçları özenle sert bir kaştan geriye taranmış.

Gözlerim kısıldı. Kim olduğumu biliyor mu?

"Ben Oliver." Sesi belli belirsiz bir aksan taşıyor, eski dünyadan kalma bir nezaketle taçlandırılmış. "Ben de Monty'ye yemek yedirmekten sorumluyum, gerçi son zamanlarda berbat bir iş çıkardım." Monty'nin ince bedenine onaylamayan bir bakış atıyor.

Adamın özel dikim lacivert takım elbisesi bu gündelik ortam için fazla kibar görünüyor. Yeleğinin cebinden çıkan altın saat zinciri ilk ışıpta parıldıyor.

Tuhaf.

"Kahya sen misin?" Ben soruyorum.

"Şef." Burnunu çekiyor. "Kahve ister misiniz? Meyve suyu?

Yiyecek bir şeyler?"

"Tabii. Kahve, yemek ve..." Elimle viskiye bir fiske vuruyorum. "Biraz da ondan."

"Sanırım bununla işimiz bitti." Oliver, Monty onu durduramadan yıldırım hızıyla şişeyi kapar. Erişim alanından uzaklaşarak, sanki az önce işverenin içkisini kesmemiş gibi devam ediyor. "Frankie ve Kodiak sana katılıyor mu?"

"Bir süre sonra." Bakışları yumuşamamış olan Monty'ye dönüp bakıyorum.

"Herhangi bir gıda alerjin ya da özel bir diyetin var mı Leonid?" Oliver'ın ismimi telaffuzu, muhtemelen Rusya'da başlayan bir geçmişe işaret eden bu aksanla biraz fazla keskin.

"Adım Leo. Ve önüme ne koyarsan yerim." "Pekâlâ."

Monty'ye bir kez daha ters ters baktı. eve geri dönüyor.

Sandalyeyi inleterek yer değiştiriyorum. "Şefinizin yemeğinize tükürdüğünü hissediyorum."

"Haddini bilmeyen, kendini beğenmiş yaşlı bir hıyar."

"Neden onu kovmuyorsun?"

"Alaska'daki en iyi Eggs Benedict'i o yapar."

"Ya da ailenizle olan geçmişiyle bir ilgisi olabilir mi?"

Monty başını kaldırıyor, gözleri irileşiyor ve kaşlarını yeniden çatıyor. "Ailemiz."

"Elbette. Baban. Büyükbabam. Her neyse. Oliver Rurik için çalışıyordu."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Aksanım."

"Aksanı eğitimsiz bir kulak için çok ince." Dalgın bir şekilde fincanının kenarından beni inceliyor.

"Duydum."

"Denver seni iyi eğitmiş. Sana Rusça öğretti mi?"

"Rusça bilmiyordu."

"Evet, yle yaptı. İkimize de genç yaşta öğretildi." "Eh, bunu bizden sakladı. Bunda yeni bir şey yok. Ne var Oliver'ın hikayesi mi?"

Ne zaman oyalansa ortaya çıkan tuhaf bir alışkanlıkla kollarının manşetlerini düzeltiyor. "Oliver Rusya'da Rurik'in uşağıydı." Bakışları arka kapıya yöneldi. "Babam Amerika'ya kaçtığında ben daha bebekmişim ve Oliver'la bir daha hiç konuşmamış."

"Yine de burada, sizin için alışıyor."

"Rurik'in bilinen ortaklarının kaydını tutuyorum. Oliver yıllar önce Alaska'ya göç ettiğinde onu işe almıştım."

"Neden?"

"Aileme karşı bir tehdit olup olmadığını öğrenmek ve kim olduğumu bilmediğinden emin olmak için. Ailemle bağlarımı kopardığında ve adımı değiştirdiğimde kimsenin beni bulmasını istemedim."

"Rurik'in düşmanlarından mı korkuyorsun?"

"Onlardan korkmuyorum. Ama biri beni avlıyorsa bunu bilmek isterim."

"Frankie ne olacak?" Hava ciğerlerimde sıkışıyor. "Onun peşinden giderler mi?"

"Benim haberim olmadan olmaz."

"Evinizden kaçırıldığını düşünürsek, farkındalığınıza ya da güvenliğinize pek inancım yok."

Gözleri parlıyor ve parmakları zorlukla dizginlenen bir saldırganlık ritmiyle esneyip salınıyor.

Bir an için boğazımı parçalamaya çalışabileceğini düşündüm.

Onun yerine uzun bir nefes alıyor, omuzları çöküyor.

"Haklısın. Kayıtsızdım, kendime aşırı güveniyordum. ve kariyerime o kadar odaklanmışım ki adamda gizlenen tehlikeyi göremiyorum." Sesi ölümcül bir hırıltıya dönüşüyor, her kelime kendine doğrultulmuş bir silah. "Benim başarısızlıklarım ona dokuz ay boyunca cehennemi yaşattı ve dipsiz bir acı. Yaptığım şeyi geri alamıyorum ve bu beni canlı canlı yiyip bitiriyor."

Duraksıyor, soğukkanlılığını toparlıyormuş gibi uzaklara bakıyor.

Tekrar bana odaklandığında, çelik gibi bir kararlılık yüz hatlarını sert darbelerle çiziyor.

"Adadaki güvenlik protokollerinde değişiklikler yaptım. Tüm yeni ekipmanlar, hareket dedektörleri, dış mekan kameraları ve yirmi dört saat gözetim altında tutulan, dönüşümlü olarak görevlendirilen korumalar. Ayrıca onu eğitmesi için bir kendini savunma eğitmeni tuttum." Doğruldu. "Burası eskiden olduğu yer değil. kaçırıldı. Ona bir daha bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ben de izin vermeyeceğim." "Ben de öyle. araziye gezerken bulduğum güvenlik zafiyetleri. Çok fazla yok. "Frankie bana konuk evinin kapısı için bir şifre verdi. Bu daha önce sahip olduğu bir kod mu?"

"Evet. İçeri girebilmesi için dün gece yeniden etkinleştirdim. Bugün hepiniz için yenilerini atayacağım."

"Denver içeri girmek için hangi kodu kullandı?" "Benim kişisel kodumu çözdü."

"Nasıl?"

"Suikast tarihiydi." "Bu çok boktan."

"Evet."

İfadesindeki azabı, başarısız olduğu için kendine duyduğu

öfkeyi ve işleri düzeltme kararlılığını görüyorum.

O kırılganlık anında, bir şeyler söylemek için kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor, çenesi çalışıyor ve gözleri çatışmayla alevleniyor.

"Özür dilerim." Özrünü dişlerinin arasından geçiriyor, kelimeler sert ve öfkeli bir acıyla gerilmiş. "Ne olduğunu öğrendiğimde babanı öldürmeliydim. Rurik'e kaçmak korkaklıktı. Eğer bunu kendim yapsaydım, Denver senin hayatını mahvedemezdi."

Bakışlarında karanlık bir nefret yanıyor. Bu nefretin bir kısmı benim için olsa da, onun suçluluğu sertliğimi yeniden gözden geçirmeme neden oluyor.

"On dokuz yaşındaydın. Öz kardeşini öldürmek istemediğin için kimse seni suçlayamaz." Neşesiz bir kahkahaya boğuluyorum. "Eğer suçlanacak bir şey varsa, o da benim varlığımdır."

Denver videoda da aynı şeyi söyledi.

Aynı hafta babama baba olacağımı itiraf ettiğimde kaderin bir cilvesi beni bağışladı. Tatlı, küçük Tia Langston'ı hamile bıraktım ve bu vahiy babamın elini tuttu.

"Hayır." Monty yüzünü buruşturuyor, suçluluk duygusu derinleşiyor. "Hatalar benimdi ve bedelini çok ağır ödedim." Kırık eklemlerine bakıyor, sesindeki kötülük pişmanlığa dönüşüyor. "Frankie'nin benim başarısızlıklarım yüzünden daha fazla acı çekmesine izin vermeyeceğim. Onu korumak ve işleri yoluna koymak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Misafirhaneye bakan kemerli pencerede bir çatlak var." Genel yönü işaret ediyorum.

Gözleri benimkilere kilitlendi. Sonra göz kırpmıyor. "Greyson'a haber veririm."

"Peyzajcı mı?"

"Aynı zamanda tamirci."

"O da takım elbise ve altın cep saati takıyor mu?"

"Hayır."

"Yani pencere... Tavan arası mı?"

"Evet."

"Onu görmek istiyorum."

"Orası çok dağınık. Sadece bir sürü eski mobilya ve
-."

"O zaman etrafı kurcalamama aldırmazsınız."

"Elbette." Göz teması sabit, öfkesi ve
Yüzeyin altındaki benden nefret. "Bazı konuşmaları kendi
aramızda yapmamız önemli. Muhafızlar, Oliver, Greyson,
Aurora - her zaman dinleyen çok fazla kulak var.
Başkalarının önünde söylediklerinize dikkat edin.
onları."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hikayemizin tamamını kimse bilmiyor. Sadece dördümüz
ve Melanie Stokes ayrıntıları biliyor."

"Bu bilgiler konusunda avukata güveniyor musunuz?"

"Kimseye güvenmiyorum. Melanie, Frankie
tarafından tutuldu." "Dur bakalım. Yani Oliver hiçbir
şey bilmiyor mu? Öyle mi?

Rurik'in oğlu olduğunu biliyor musun?"

"Haberlerde görene kadar benim bir Strakh olduğumu
öğrenmemişti.

Rurik'in ikinci bir oğlu olduğunu bile bilmiyordu."

"Ya da üçüncü bir oğul." Kody'nin nasıl hamile kaldığını
hatırlatınca yüzümü buruşturuyorum. "Kody'nin kardeşin
olduğunu biliyor mu?"

"Dün burada kalacağınızı söylediğimde ona da söyledim."

"Oliver ne zamandır sizin için
çalışıyor?" "Yirmi beş yıldır."

"Ve ona gerçek kimliğinizi söyleyecek kadar
güvenmediniz mi?"

"Kimseye güvenmiyorum," diye tersledi, asabiydi. "Onu
maaşımla tuttum çünkü yakınımda olmasını istedim ve..."

"En iyi Eggs Benedict'i o yapar."

"Evet."

"Ama artık her şeyi biliyor?"

Gözlerini tekrar kapıya çeviriyor, sesi kısık. "O sadece
basına ne verdiğimi biliyor. Ben içerideyken
Whittier, Frankie'nin kayboluşu ve kardeşimin bununla olası
bağlantısı hakkındaki haberler medyada patladı. Oliver
televizyonda görene kadar Denver'ın varlığından haberdar
değildi.

Kimse yapmadı. Hikaye ortaya çıktığında, anlatıyı mümkün olduğunca ben kontrol ettim. Hâlâ da kontrol ediyorum."

"Hikaye nedir?" Zihnim dönüyor.

Kapı açılır ve Oliver iki elinde tepsileri dengeleyerek dışarı çıkar.

Aroması önce beni etkiliyor; kahvenin zengin karışımı ve et, limon ve yumurtanın lezzetli kokusu.

"Eggs Benedict." Tepsileri önümüze koyuyor ve mükemmel bir şekilde tabaklanmış iki porsiyon ortaya çıkıyor.

Haşlanmış yumurtalar Kanada pastırması dilimleri ve İngiliz muffinleri üzerinde durur, hepsi parlak, altın rengi bir sosla cömertçe kaplanmış. Yanında çıtır çıtır patates kızartması ve dumanı tüten koyu, mis kokulu bir fincan kahve var.

Görüntü beni büyülüyor, her bir unsur ustaca düzenlenmiş. Kokusu daha da güzel; tereyağı, yumurta ve sarı sostan gelen keskin sirkenin ağız sulandıran kokusu.

Tereddüt etmeden içine dalıyorum ve tatlar ağızımda patlıyor. "Vay anasını."

Sarı malzemenin kremesi zenginliği, akan yumurta sarısıyla mükemmel bir uyum sağlıyor. Kanada pastırmasının dumanlı tuzluluğu, kızarmış İngiliz muffininin çıtırtısı...

"Tanrım." Ağgözlülükle çiğniyorum, her lokmanın tadını çıkarıyorum, tat tomurcuklarım bu deneyimin tadını çıkarıyor. "Bu lanet olası inanılmaz."

Oliver'ın beni memnun bir ifadeyle izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum, sırtışı sert yüz hatlarını yumuşatıyor.

Monty'nin kahvesini doldurmak için döndüğünde gülümsemesi kaybolur, yerini soğuk, kaynayan bir öfke alır.

Monty'nin yumurtalarının üzerine kasıtlı bir kabalıkla kahve damlatıyor, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış. Gözlerindeki sessiz öfke lanet havayı soğutuyor.

Geri adım attığında, yüz ifadesi soğukkanlı bir hizmetkârıne dönüyor. Ayrılmadan önce bana son bir kez başıyla selam veriyor, kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor.

Asık suratlı ve tepkisiz kalan Monty'ye baktığımda, yaşlı adamın davranışlarına neden tahammül ettiğini anlıyorum.

bariz bir itaatsizlik.

Su luluk duygusu.

Kimliği konusunda Oliver'a da Frankie'ye de g venmiyordu. Oliver'a kim olduğunu s yleseydi,  ok ihtiya ı olan

Bu devasa m lk  kendisine kızgın bir  alışanla paylaşmaktansa, son birkaç aydır bir arkadaşıyla paylaşıyor.

Yine de yabancı bir  lkede yabancıyım. Belki de Monty'nin herkese olan g vensizliği onu hayatta tutan şeydir.

Yine de, yardım edemem ama bariz olanı belirtmeliyim. "Bu adam sana karşı derinlerde yatan bir d şmanlık besliyor. Yumurtalarında fare zehri olup olmadığını kontrol etmek isteyebilirsin."

"Buna cesaret edemez."

"Peki ya bana karşı beslediğin d şmanlık? Yemeğimde zehir olup olmadığını kontrol edeyim mi?" "Evet."

Bir yudum yumurta boğazıma yapışıyor.

"Senin  lmeni istiyorum."  ne doğru atılıyor, nefesi  fke dalgası gibi kabarıyor. "Seni g mmek istiyorum."

İşte orada. Oturduğumdan beri her bakışın, her kelimenin altında kaynayan zehir. Bir tane patlatmak  zere Kan damarı.

"Neden?" Onu kışkırtarak g l ms yorum.

"Neden?" G zleri  ılgına d n yor ve yaralı yumruğunu masaya vurarak  fkesini bir k kremeyele a ığa  ıkarıyor.

"Sen karımı beceriyorsun!"

Burun deliklerim her nefes alışımında alev alev yanıyor. Masadan kalkıyorum, dün geceki sikiş festivalinin görüntüleriyle kaynıyorum.

Leo ayağa fırlıyor ve benimle kafa kafaya çarpışıyor.

"Onun kokusunu alabiliyorum." Sesim öfkeyle titriyor.

"Kody'nin burnuna sahip olsaydın, sana inanırdım. Ama sende yok. Akşamdan kalma kokunun ötesinde bir koku alabildiğinden şüpheliyim."

"Seni yok edeceğim. Beni duyuyor musun? Benim olana dokunduğun için seni parçalara ayıracağım!"

"O senin değil." Parmağını bana doğru uzatıyor, havayı oyuyor ve görünmez yaralar açıyor. "Ama devam et. Bana doğru gel. Bakalım ne olacak."

Eğer ona zarar verirsem, onu asla geri kazanamam. Onu ya da Kody'yi öldürmek onu onarılamaz bir şekilde kırar ve bu istediğim son şey.

Ama gazabımı hissettiğinden emin olacağım.

İçimde erimiş bir nehir, taşmakla tehdit ediyor. Göğsüm sıkışıyor ve her kasım kopmaya hazır bir şekilde kıvrılıyor. Isı boynumdan yukarı yükseliyor ve görüşüm sadece onun yüzüne odaklanan bir tünele daralıyor.

"Onu becerebileceğini sanıyorsun, ben de arkama yaslanıp

izlemek ister misin?" Onun alanına giriyorum, o kadar yaklaşıyorum ki tuhaf mavi ve altın rengi gözlerindeki belirsizlik kıvılcımını görebiliyorum. "O her şeyim! Her şeyim!"

"Ve şimdi hiçbir şeyin yok." Ayaklarını sağlam bir şekilde yere basıyor, saldırganlığın sağlam bir temelini oluşturuyor.

Eğer ilk o sallarsa, bütün bahisler kapanır.

"Vur bana, orospu çocuğu. Yap şunu." Aramızdaki son birkaç santimi de silip bizi burun buruna getirirken kendimi tutma çabasıyla bedenim titriyor. "Ne bekliyorsun? Al şu yumruğu, seni küçük orospu."

Korkmuyor, gözünü kırpmıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki bütün geceyi orada geçirmemiş gibi duruyor. Karımın içinde taşaklarına kadar.

"Hayır." Pozisyonunu koruyor, ne sallıyor ne de geri adım atıyor. "Sana vurmayacağım, yaşlı adam. O bir uğruna savaşılacak bir mülk. O senin çarpık kontrolünden daha iyisini hak eden bir insan."

"Benden daha çok hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Kükrüyorum, sesim avluda yankılanıyor. "Ona layık olduğunu mu? Eğer ona bir daha dokunursan, yemin ederim seni pişman ederim."

Gülümsüyor, kabaran öfkeme gazyağı atıyor. Onu sertçe itip tökezlemesine neden oluyorum ama ona gerçekten vurmaktan vazgeçiyorum.

"Beni korkutmuyorsun." Boynunu döndürerek doğruldu. "Eğer onu seviyor olsaydın, onun mutluluğu için savaşırdın. ona sahip olmaya çalışıyor."

"Ondan uzak dur." Onu tekrar itiyorum, bu sefer daha sert. "Yoksa keşke yapsaydım demeni sağlarım."

"Onu seven insanlarla birlikte olmayı hak ediyor, onu kontrol etmeyi takıntı haline getirmiş biriyle değil."

Öfkem doruğa çıkıyor ve yakasına yapışıp onu kendime çekiyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Onu senin sevebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Ama zorlamaya devam edersen, hayatını cehenneme çeviririm."

"İyi ki cehennemden kurtulma konusunda uzmanım." Bir kahkaha atıyor, ateşli ve dengesiz. "Ne kadar ironik ki, kısa bir süre önce ben de senin şu anda durduğun yerde duruyordum. Sahipleniciydim, öfkeliydim ve ona dokunan herkesi öldürmeye hazırdım. Günlüğünü okudun, o yüzden nasıl sonuçlandığını biliyorsun." Dudakları, gıcırdayan dişlerinin arasından geriye doğru kıvrılıyor. "Ona sahip olmaya çalışmakla hata ettim. O daha iyisini hak ediyor ve onun hayatını zaten mahvettiğinden daha fazla mahvetmene izin verirsem lanetleneceğim. O yüzden geri çekil."

Aramızdaki hava şiddetle kıvranıyor, ikimiz de sert nefes alıyoruz, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Dürtü

Onu yok etmek beni zorluyor. Diğer elim saldırmak için geri çekilirken parmaklarım gömleğinin içinde sıkıştı.

Çevremde bir gölge bulanıklaşıyor, tıpkı bir avcı gibi, sessiz ve fark edilemez. Biri arkamda belirip kulağıma hırlamadan önce hareketi fark edecek zamanım olmuyor.

"Onu duydun. Geri çekil."

Leo'nun kardeşinin bana bu kadar kolay sinsice yaklaşmasına şaşırarak donup kaldım.

Hayır, Leo'nun kardeşi değil.

Kardeşim.

O buradaysa, kız da buradadır.

Sikeyim.

Kendimi bırakmaya zorlayarak Leo'yu son bir kez itiyorum.

Bir sonraki nefeste, Kody yüzüme bakıyor, açık bir duruşla bana saldırmaya hazırlanıyor.

"On dakika yalnız kalamam." Boğucu tınısı tenimi okşuyor, beni anında sakinleştiriyor ve tüm varlığımı yörüngesine çekiyor.

Bize doğru ilerlerken gördüğüm tek şey o. Porselen gibi narin, inanılmaz derecede minyon ve kızıl saçlarıyla uyumlu bir tutkuyla parlıyor.

"Oturun. İkiniz de." Aramıza girerek, küçük ellerine sığmayan bir güçle hepimizi birbirimizden ayırıyor.

"Bu iş daha bitmedi," diye bağıriyorum Leo'ya. "Uzun bir atışla değil." "Hayır, bitmedi." Gözleri benimkilere dikildi. "Ama unutma.

Bu seninle ya da benimle ilgili değil. Onunla ilgili."

Sözlerindeki gerçek canımı yakıyor ama bunu göstermeyi reddediyorum.

Benimle güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Güvenini tekrar kazanmak için dikkatli ve nazik bir şekilde ilerlemeli ve kalbini kendi kalbime yeniden bağlamak için zaman ayırmalıyım. Erkekliğimin karanlık, uçucu köşeleri yerine en koruyucu ve hassas yönlerini sunmalıyım.

Geri çekiliyorum ve Leo ile ben sandalyelerimize otururken gerginlik dağılıyor.

"Sen de." O kocaman yeşil gözlerini Kody'ye dikeyor.

Homurdanarak masanın etrafında dolanır ve onun karşısındaki koltuğa oturur.

"Yetişkinler gibi konuşmaya hazır mısınız?" Kollarını kavuşturarak kalan sandalyenin arkasında duruyor.

Leo'nun bakışlarını hissediyorum.

İkimiz de konuşmuyoruz. Onun varlığı beni boğuyor.

O burada, birkaç santim ötede, güvende ve evinde. Artık onu aramıyorum. Artık onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüyorum.

Onu tekrar kollarıma alamayabilirim, ancak koşullara rağmen onun burada olması, kafamı oyunda ve gözlerimi ödülde tutmam için yeterli.

"Ben başlattım." Bakışlarımı Leo'ya çevirmeye zorladım.

"Haddimi aştım."

Burun delikleri hile koklar gibi titreşiyor. "Bu, kahvaltıma zehir katmadığın anlamına mı geliyor?"

"Yemek için güvenli."

"Teşekkür ederim." Hiç vakit kaybetmeden yumurtaları boğazına diziyor ve ağzı doluyken konuşuyor. "Yemekler, giysiler, kalacak yer... her şey için teşekkür ederim." Garip bir şekilde Frankie'ye gelene kadar etrafı işaret ediyor.

O bok kafalı onun için bana teşekkür etmese iyi olur.

Bana bakarken yanağında bir kas zıplıyor.

"Sorun değil." Şakağımda bir damar zonkluyor. "Burada sadece akıl sağlığım tehlikede. En azından bunu yapabilirim." Sesimi sertleştiriyorum. "Cidden, en azından."

Yumuşak ve müzikal bir kahkaha sesi dikkatimi Frankie'ye yöneltiyor. Bir eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor, eğlencesine engel olamıyor.

Nefes kesici.

"Özür dilerim. Sadece..." Gözleri parıldıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en rahatsız edici değiş tokuştu ve bundan keyif aldım. son derece."

"Seni ağırlamaktan mutluluk duyarım, aşkım." Leo onun sandalyesini çeker ve tabağını ona doğru kaydırır. "Ye."

Yemeğini ona ne kadar kolay sunuyor. Belli ki tadını çıkardığı bir yemek.

Bu, kışı nasıl atlattıklarına dair acı verici bir hatırlatma - karne, çöp toplama, artıkları aralarında paylaşma, ve koparmayı ummadığım bir bağ kuruyorum.

"Kahvaltını yemeyeceğim." Elindekini geri itiyor ve kapıya bakıyor. "Ben alırım..."

Oliver sanki bir işaretmiş gibi dışarı çıkar ve bakışları doğrudan ona yönelir.

Bir anda bana karşı olan tüm soğukluğu kaybordu. Gözlerinde Frankie'ye karşı şefkatten başka bir şey yoktu.

"Oliver." Onu gördüğünde eriyor, gülümsemesi hüzünlü ve şefkat dolu.

Kadın ona doğru yürüyüp kollarını ona doladığında adam kıpırdamıyor. Karım sarılmayı sever. Oliver değil. Ama buna tahammül ediyor, hatta belki gizliden gizliye seviyor. Yaşlı herifin ona karşı bir zaafı var.

Kollarını tekrar etrafımda hissetmek için neler vermezdim. "Frankie, iyi görünüyorsun." Kucağından iniyor,

Kibar ve profesyonel. "Yine de iyi bir yemeğe ihtiyacınız var gibi görünüyor. Ne istersiniz?"

Masaya, yarısı yenmiş tabaklarımıza bakıyor. "Kody ve ben senin Eggs Benedict'ine bayılırız. Aylardır bunun hayalini kuruyorum."

"Evet, tabii ki." Çarpık bir gülümsemeyle Kody'ye döner. "Sen Rurik'in en küçük oğlusun."

"Ben de öyle duydum." Kody kaşlarını çatar.

"Benim için bir zevk Kodiak. Ben Oliver, hizmetinizdeyim." Ya beni kızdırmak için ya da yüzüne yansıyan duyguları gizlemek için derin bir şekilde eğiliyor.

Muhtemelen ikisi de.

O gittiğinde Frankie, Leo ile benim aramdaki masaya oturdu.

"Neyi kırdın?" Bakışları kırılan elime gidiyor.

"Bir duvar."

"Bir duvar, bir yüzden daha iyidir." Dudaklarını büzüyor. "Ne kaçırdık?"

Onlara konuşmanın ilgili kısımlarını anlatıyorum. Sonra Leo kaldığımız yerden devam ediyor ve bana basına anlattığım hikayeyi soruyor.

"Sana göstereceğim." Cebimden Frankie'nin telefonunu çıkardım ve büyük medya sitelerinden birini açtım.

Manşet haberini oynat tuşuna basarak telefonu onlara doğru kaydırıyorum.

Tanınmış bir haber sunucusu, milyarder işadamı Monty Novak'ın karısının geçen yıl ayrı yaşadığı erkek kardeşi tarafından kaçırıldığını ulusa duyururken ekranın üzerinde geziniyorlar. Denver Strakh adındaki erkek kardeş, kadını dokuz ay boyunca Kuzey Kutbu'nda bir kulübede tutmuş, kaçırdığı oğlunu ve küçük erkek kardeşini de burada tecrit ederek büyötmüştü. Kış boyunca yiyecek tükendi ve Denver hayatta kalamadı. Yarı aç bir şekilde hayatta kalanlar

Fairbanks yakınlarında düşen bir uçaktan kaçmışlar. Bu sabah hastaneden taburcu edildiler.

Frankie'nin gözleri kısa süreliğine kapanır. Kody, aldığı bilgileri okuyamadan kalır.

"Onlara Denver'ın açlıktan öldüğünü mü söyledin?" Leo'nun bakışları benimkileri yakaladı.

"Açıkça ifade etmeden onları bu sonuca yönlendirdim. Ölümüyle ilgili ayrıntılar henüz açıklanmadı. Ancak kaçırılma olayı söz konusu olduğu için dedektifler her birinizle görüşmek istiyor."

"Bizi sorgulamak istiyorlar." Frankie arkasına yaslanır.

"Sorular soracaklar, evet. Onları tutabildiğim kadar tuttum.

ve Sitka'da hallededebilmemiz için ipleri elimize aldılar. Ama sabırsızlanmaya başladılar. Bugün ya da yarın buraya gelmelerini bekliyorum. Bu gerçekleşmeden önce bir hikayeyi doğrulamamız gerekiyor."

"Günlüğüm Melanie'de." Şakağını ovuşturuyor.

"Günlüğüm tüm hikaye orada. Denver'ın cinayeti, Wolf'un intiharı, hepimizin maruz kaldığı istismar..."

"Adam kaçırmalar dışında hiçbir suç rapor edilmedi. Eğer bu şekilde kalmasını istiyorsanız

hikaye olduğu gibi. Denver'ın suçlarının ortaya çıkmasını istiyorsanız, uzun, karmaşık ve kamuya açık bir soruşturmaya hazırlıklı olun."

"Hayır." Kody sertleşir. "Denver öldü, uygun şekilde cezalandırıldı ve bir daha asla kimseye zarar veremeyecek. Yaptığı kötü muamele... o aramızda kalacak. Kimsenin geçmişimizi bilmesine gerek yok."

"Psikiyatristin hariç." Kırmızı bir kaşını kaldırıyor.

Adam kaşlarını çatıyor.

"Psikiyatristler zorunlu muhabirlerdir." Parmaklarımı dizime vurup düşünüyorum. "Ama sizin durumunuzda, suç aktif değil ve kaçırın kişinin aklıktan öldüğü iddia ediliyor. Psikiyatristinizin bu bilgiyi kolluk kuvvetlerine bildirmesine gerek yok. Bununla birlikte..." Düzenli bir nefes alıyorum. "Basın hikâyede daha fazlası olduğunu düşünüyor. Adam kaçırma, saldırı ve istismar anlamına gelir. Elllerinde kanıt olmadığı için araştırıyorlar. Araştırmalarını istemiyoruz."

"Yani onlara özel bir söz verdin." Omuzları kalktı.

Denver'ın tacizlerinin kulaklarında çınlayan yankılarını neredeyse duyabiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Özür dilerim." Ona uzanma dürtüsü ellerimi titretiyor. "Önümüzdeki birkaç gün içinde özel röportajları teslim etmeliyiz. Bu bize biraz erteleme sağladı ama fazla değil."

"Nasıl çalışıyor?" Leo kahvesini yudumluyor. "Çok fazla şey ifşa etmeden meraklarını giderecek ayrıntılar sunarak hazırladığınız anlatıyı destekliyoruz?"

"Evet."

"Neyi açıklayacağımız ve nasıl çerçeveleyeceğimiz konusunda dikkatli olmalıyız." Dudağını kemiriyor. "Odak noktamız hayatta kalmamız ve Denver'ın kaybı olmalı, onu bir kötü adamdan ziyade trajik bir figür olarak resmetmeliyiz."

"Siktir et." Leo ona bakar, gözlerindeki endişe belirgindir. "Ya daha derine inerlerse? Annelerimiz ne olacak?"

"Onları hatırlamak için çok küçüktün, değil mi? Ve kimse onların kaybolduğunu bildirmedi." Omuz silktim. "Bırak dünya inansın"

Onlar için farklı bir sonuç. Belki de anneleriniz kayıp oğullarını bulmaktan vazgeçtiler ve şimdi yeni aileleriyle birlikte."

"Biri bunu soruşturmayacak mı?" Kody sorar.

"Bu yönetmemiz gereken bir risk. Ama hiçbir şey bulamayacaklar. Yirmi beş yıl önce kaçırıldınız. önce. Suç eski. Fail öldü. Davayı açık tutacaklar ama kulübenin yerini tespit etmek ya da annelerinizi bulmak için fazla çaba harcayacaklarını sanmıyorum. Özellikle de siz onları zorlamazsanız." Bir nefes alıyorum. "Bunun nasıl sonuçlanmasını istiyorsun?"

"Bunun bitmesini istiyorum ki hayatımıza devam edebilelim." Kody inancının verdiği güçle omuzlarını geriye itiyor.

"Sonra onlara anlattığım hikâyeye bağlı kalır ve bize yöneltebilecekleri sorulara hazırlanırız."

"Peki ya Wolf?" Leo bana baktı.

"Eğer ondan bahsetmezsek, varlığını bizden başka kimse bilmeyecek."

"Ve Sirena. O biliyor." Frankie'nin ifadesi kararıyor, sesi keskin ve talepkâr. "Sirena'yı neden kovmadın? onu?"

"Neden yapayım ki?" İçimden bir memnuniyet dalgası geçiyor. Onun kıskançlığı beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor.

ama yüzümü nötr tutuyorum. "Alvis Duncan'ı keşfetmemin ve Denver'ı öğrenmemin sebebi o. İşinde bırakılamayacak kadar iyi."

"Yani onun yetenekleri senin için benim nasıl hissettiğimden daha mı değerli?" Gözleri ani ve şiddetli bir öfkeyle parlıyor.

"Eğer onu kovmamı istiyorsan, kıskandığını kabul et. Bu kelimeleri söyle ve o gitsin."

"Kıskanç mı?" Yüzü öfkeyle buruşuyor. "Bu kıskançlıkla ilgili değil, Monty. Bu güvenle ilgili. O tehlikeli biri ve ben ona güvenmiyorum."

"O tehlikeli çünkü seni kıskandırıyor." Ve Frankie'yi kıskanırken görmek beni çok sertleştiriyor.

Kendini toparlıyor, her tarafı kabarıyor. "Seni kibirli, kontrolcü, narsist, kibirli-"

"Zaten kibirli demiştin."

"Bunu zaten söylediğimi biliyorum, seni pislik." "Sirena bize yardım etmekten başka bir şey yapmadı." "Ve evli bir adamı becermeye çalıştı."

"Denedim ve başarısız oldum. Wolf'u bulabilecek biri varsa, o da odur. Ama gerçekten gitmesini istiyorsan, söyle. Güveniniz benim için her şeyden daha önemli."

"Frankie." Leo sandalyesinin arkasını kavradı ve ona doğru eğildi. "Bırak artık."

"Neden? Yine memelerine bakabilesin diye mi?" Kız onu itiyor, öfkesi taşıyor.

"Devam et." Hemen geri itiyor, yaklaşıyor ve alçak sesle hırlıyor, "Seni burada, masada dizlerimin üzerine yatıracağım."

Ciğerlerim yavaşça boşalıyor, ama nefes verişim kendi azgın kıskançlığımı yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

Bir an için patlayıp beni de kendisiyle birlikte götüreceğinden endişeleniyorum. Onun yerine derin bir nefes alıyor, gözleri hâlâ parlıyor.

"Tamam." Dişlerini gıcırdatarak bana bakıyor. "Sende kalsın. Ama benden ona güvenmemi bekleme. Ya da sana, bu konuda."

"Ona güveniyor musun?" Leo bana sordu. "Kimseye güvenmiyorum."

"Doğru." Leo huffs.

Frankie cevap vermiyor, sadece arkasını dönüyor.

Duygular gerilmiş ve sinirler gerilmiştir. Gergin bir sessizlik içinde oturuyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuş durumdayız.

Sonunda Kody bir kolunu masaya dayadı ve bizi tekrar bir araya getirdi. "Wolf'tan bahsetmezsek, biz ve araştırmacı dışında kimse onun varlığından haberdar olmayacak. Ondan bahsedersen ne olur?"

"Ondan bahsedersen, sadece istismar ve intihar kurbanı olarak bilinecek." Bu düşünce midemi bulandırıyor,

ama bu benim kararım değil. Bu hakkımı bıraktığımda kaybettim.

Annesi kürtaj kliniğinde. Boğazımı temizliyorum. "Hangisini tercih ederdi?"

"Dramatik bir yeteneği vardı." Leo bir tereyağı bıçağının kenarını izliyor. "Medyanın olumsuz ilgisini hiçbir şeye tercih etmezdi."

"Wolf'u korumak bizim görevimiz." Leo'nun masadaki elini kavrıyor. "O zaman ve şimdi. Yapacağımız şey bu. Onu bundan koruyacağız, bu onu bir sır olarak saklamak anlamına gelse bile."

Herkes aynı fikirde olduğunu mırıldanıyor.

Leo'nunkiyle gelişigüzel sarmaş dolaş olan elini görmezden gelemiyorum. Dokunmadığım bir kadını işe aldığım işin kızgın. Yine de benim şatım altında yeğenimi ve kardeşimi beceriyor.

Onları sadece sikmiyor. Onları seviyor.

Oğlum da dahil olmak üzere beni dışlayan pek şok şeyi paylaşıyorlar.

Bu şok ezici.

En kötüsü de sadece kendimi suşluyor olmam. Beni bu duruma benim hatalarım soktu.

Frankie bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve birkaç kalp atışı boyunca aramızda bir anlayış titreşimi geçiyor.

Ancak kırılğan barışımızın üzerinde dolaşan karanlık bir gölge varlığını sürdürüyor.

Leo ve Kody tedirgin bakışlar atıyor, karımla aramızdaki savaşın henüz bitmediğini biliyorlar.

Oliver, Frankie ve Kody'ye kahvaltı götürürken biz de özel çekimi yapmak için en güvenli yeri tartışıyoruz. Dördümüz de medya tarafından sorgulanacağız, o yüzden bu işi doğru yapmamız çok önemli.

"Görüşmeleri burada yapmalıyız." Ana evi işaret ediyorum. "Böylece güvenliği kontrol edebilir ve hazırlıksız yakalanmadığımızdan emin olabilirim."

Oliver, Leo ve benden boş tabakları toplayıp eve dönerken konuşmaya ara veriliyor.

Kapı arkasından kapandığında.
muhafızlar ve ev personeli konusunda sağduyulu olmanın önemi.

"Birlik içinde kalmalı ve hikâyemizde tutarlı olmalıyız. Rurik Strakh ile olan bağlarımızdan bahsetmek yok. Kaçırılmaların ötesinde herhangi bir suçtan bahsetmek yok. Sorduklarında cahil olduğunuzu iddia edin."

"Peki ya Frankie'nin Kody ve benimle olan ilişkisi?" Leo bir kaşını kaldırır.

"Bu onları ilgilendirmez."

"Yani hala evli olduğunuza inanmalarına izin mi vereceğiz?" "Hâlâ evliyiz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Kiminle birlikte olup olmadığının kaçırılmamız ve tutsaklığımızla hiçbir ilgisi yok." Kollarını masanın üzerine koyuyor. "İlişki durumumuz dördümüzün arasında kalacak. Bırakın dünya ne isterse düşünsün. Bu tartışmalara girmeyin."

"Ortam ne kadar kontrollü olursa, anlatıyı o kadar iyi yönetebiliriz." Karımı beceren piçlerin gözleriyle karşılaşıyorum. "Herkes hemfikir mi?"

Başlarını sallıyorlar, gözleri parlıyor.

Siktir et onları.

"Turbo Kunduz'daki sandıktan ne haber?" diye sorar.
"Wolf'un kişisel eşyaları nerede?"

"Melanie her şeyi buraya gönderiyor. Bir cinayet rapor edilirse kanıt olarak kullanılacak eşyalar hariç." "Kemikleri kastediyorsun." Leo bir elini

Saç.

"Evet." Kaya'nın ölümünü düşünmeden edemiyorum. Kody'ye baktığımda benim üzüntümün onun gözlerine yansıdığını görüyorum. "Medya bundan haberdar olamaz." Telefonumu çıkarıyorum. "Ben Melanie'ye mesaj atarak sandık ve soruşturmayla ilgili son durumu öğren."

Avukata mesaj yazarken Greyson'a da kısa bir mesaj gönderiyorum. Tavan arasının temiz olduğundan emin olmalıyım.
temizlendi.

Onunla bu sabah erken saatlerde konuştum, yani muhtemelen çoktan bitti. Ama Leo etrafı karıştırmaya başladığında, dün geceki çöküşümün tüm kanıtları yok olmalı.

Saniyeler sonra, telefonum Greyson'dan gelen temiz mesajıyla çaldı.

Sessiz bir rahatlama nefesi alıyorum. "Avukat yakında bize geri dönecek."

"Peki ya tepelerde gördüğümüz uçak?" Leo beni izliyor, gözleri keskin ve şüpheli. "Onun için bir imdat çağrısı yaptık ama geri dönmedi. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Günlükte bahsediliyordu ve ben de seninle aynı varsayımda bulundum. Ödül avcıları. Ama ben görmedim Frankie'yi ararken yerde ya da havada yaptığım aramalar sırasında böyle bir şeyle karşılaşmadım."

"Yani kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Kaşları güvensizlikle kararıyor.

"Hayır, ama öğrenmemiz gerek. Denver'ın tehdidi ve Rurik'in suç geçmişi üzerimizdeyken, taş üstünde taş bırakmayı göze alamayız."

"Sence biri kulübeyi havadan mı izliyordu?" Yüz ifademi inceliyor.

"Bu mümkün."

"Eğer biri bizi izliyorsa," diyor Kody, "kulübenin yerini biliyorlardır. Bir tehdit olabilirler. Şu anda bizi izliyor olabilirler."

Bütün gözler üzerime çevrildi.

"Kendimizi aşmayalım." Kahvemi bitirdim, seçeneklerimizi düşündük. "Sirena'ya bu süre zarfında uçuş trafiğini araştırmasını söyleyeceğim. Belki pilotun kimliğini tespit edebiliriz."

"Neden Sirena?" Gözlerini kısıyor.

"Araştırma ekibimi o yönetiyor." "Ve o en iyisi mi?"

"Beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı."

"Oh, güzel. Diğer sorununuzu da onun halletmesine izin vermelisiniz."

"Başka ne sorun var?" Öne doğru eğildim, bu çizgiyi aşması için ona meydan okuyordum.

"Biliyorsun..." Dudaklarını büküyor. "Tatmin edilmeyen o dürtüler."

Sesimi ipeksi bir tona indiriyorum. "Bu dürtüleri sadece bir kişi tatmin edebilir."

Leo'nun kolunu tutarak saldırmasını engelliyor.

Dizginlenemeyen öfkesi bana doğru patlıyor ve Kody'den ham güçle titreşen bir hırlama sesi yükseliyor.

Onlara bakmıyorum. Gözlerim sadece karım için.

Yavaşça, ağır bir iç çekti. "Çok uzun süre bekleyeceksin."

"Duymadın mı? Beklemek artık benim olayım. Her Sensiz geçen bir saniye, seni bekleyerek geçen bir saniyedir. Beni hayatında istemesen bile, sen benim hayatımın değişmezisin. Her zaman buradasın." Şakağıma dokunuyorum. "Ve burada." Göğsüme dokunuyorum. "Ne kadar sürdüğü önemli değil. Sana olan hislerim zamansız. Sonsuza dek bekleyeceğim."

Leo'nun dudaklarından sert bir ses çıkar.

Kolunu uyarıcı bir şekilde sıkıyor. "Monty, lütfen bunu olduğundan daha zor hale getirme."

"Kimin için daha zor? Senin için mi, benim için mi?"

Sen, gözleri hüznle bakıyor.

O haklı. Onu bırakıp hayatıma devam etmek çok daha kolay olurdu. İstedğim kadını elde edebilirim.

Ama bunu zaten denedim.

Aubrey ile geçirdiğim yedi tatmin edici olmayan dakika, ihtiyacım olan tek onaydı.

Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım yedi dakika. Uzaklaşmak, bırakıp gitmek ya da devam etmek yok

Frankie Novak. O benim için bitti ve bu çok utanç verici. Çünkü ben kalbini paramparça ettikten sonra onu geri kazanmak mı? Hayatımda yaptığım en zor şey olacak.

"Seni duyuyorum." Yaklaşıyorum. "Ama zor şeylerin üstesinden gelmek bizim en iyi olduğumuz şey. Geri adım atmayacağım."

Bakışları benimkilere saplanıyor, sinirli ve samimi.

Acı verecek kadar güzel. Örne bluzu ve kot pantolonu üzerine tam oturuyor, güzel vücudunun her bir kıvrımını vurguluyor. Öfkeliyken bile hipnotize eden zahmetsiz bir zarafete sahip.

Uzaklara baktığında, etrafındaki havada bir şeyler değişiyor.

Alnında derin bir çatlak belirliyor. Bileğindeki saç bağına çıkarıyor, hareketleri ağırlaşıyor. Sanki Kalın yeleli saçlarını toplamak büyük çaba gerektiriyor. Kızıl saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla sabitlerken sanki görünmez zincirler kollarına yük oluyor.

Hareket onun narin boynunu ortaya çıkarıyor ve işte o zaman onları görüyorum.

Hickeys.

Ensesinin her santimini kaplıyorlar.

Parmaklarını üzerlerinde gezdirerek tek bir ısırık bile kaçırmadığımdan emin oluyor.

Kıskançlığım aniden ortaya çıktı - göğüs kafesimin basamaklarına tırmanan karanlık, kaynayan bir canavar.

Damarlarımda yakıcı bir sıcaklık dalgalanıyor, görüşüm tenindeki o çıldırtıcı izlere daralıyor.

Etrafımdaki dünya kayboluyor, geriye sadece sahiplenici bir öfkenin kıpkırmızı sisi kalıyor.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor, vücudunu tararken kıyafetlerinin altında ne yattığını tahmin ediyorum.

"Seni başka nerede işaretlediler?" Kelimeleri buz parçaları gibi tükürdüm ve gergin sessizliği kestim. "Nerede olduğunu söyle!"

"Seni ilgilendirmez." Bana meydan okurcasına bakıyor.

Leo ve Kody'ye bakıyorum, aramızdaki şiddeti hissediyorum. Leo'nun gözleri benimkileri yansıtan vahşi bir yoğunlukla parlıyor. Her zaman sakin olan Kody öne doğru kayıyor, bakışları boyun eğmiyor.

Frankie'ye yeniden odaklanarak sesimi tehditkâr bir fısıltıya düşürüyorum. "Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir. Onlar

sana dokunmak, seni becermek ve benim olanı

işaretlemek." Gözleri irileşiyor ama kendini tutuyor.

"Lanet olsun. Ben senin değilim. Buna hakkın yok-"

"Bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Beni nasıl kışkırtmaya çalıştığını?" Elim uzattım ama kendimi durdurdum.

Ona dokunuyordum, elim boynundan birkaç santim ötede duruyordu. "Bu işaretler bir meydan okuma. Sabrımın bir testi. Hatalarım için bir ceza."

"Onların seninle bir ilgisi yok."

"Onları bana sen gösterdin, sevgilim." Arkama yaslandım, nabzım

Pürüzlü ve kana susamış, her nefesi havaya karşı bir saldırı.

"Sana sonsuza dek bekleyeceğimi söyledim ve bu seni korkuttu. Bu yüzden kıskançlığımı kışkırtmak ve beni bir yalancıya dönüştürmek umuduyla boynunu ortaya çıkardın."

"Anlamana ihtiyacım var." Yüz ifadesi yumuşuyor ama sesi kararlı. "Sen yalnız beklerken, ben yalnız olmayacağım. Beni dinle Monty. Bu kıskançlık... seni mahvedecek. Daha bir gündür buradayım ve şimdiden oluyor."

"Ben yok olmadım." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, bakışlarım boynuna düşüyor. "O izleri görmek, vücuduma

saplanmış bir bıçak gibi

ruhum, ama hala nefes alıyorum. Kanıyorum ve seni korumak için nefes alıyorum."

"Beni her şeyden koruyamazsın. Hayatımı yaşamama izin vermelisin."

Yavaşça başımı sallıyorum, içimdeki kıskançlık hala öfkeli ama iyi gizlenmiş. "Sadece... dikkatli ol. Ve her zaman izlediğimi bil. Her zaman senin için savaşmaya hazırım."

"Başka bir kurtarıcıya ihtiyacım yok."

"Zaten bir tane var. Bana ihtiyacın olduğunda, orada olacağım. Atan kalbimin tüm kaslarıyla ortaya çıkacağım."

Dudakları seğiriyor.

"Ne?" Gözlerimi kısıyorum.

"Kalbin sadece bir kası vardır. Miyokardiyum."

Göğsümden şaşkınlık dolu bir nefes çıkıyor.

Tanrım, beyni çok seksi.

"İşaretler seni incitmek için değildi." Kody gözlerime bakıyor, sesi sessiz ama kararlı. "Onu seviyoruz."

"Biliyorum." Omuzlarımı geriye atıp gerginlikten kurtuluyorum ve dikkatimi onun el değmemiş kahvaltısına veriyorum. "Yemeğin soğuyor. Ye."

Onu benimle aynı yoğun saplantıyla izleyen Leo ve Kody ile bakışıp duruyor.

Siktiğimin Strakh adamları. Aynı kontrolcü kumaştan kesilmişiz.

"Şu halimize bak." Yumurtadan bir ısırık alıyor.

"Yetişkinler gibi konuşuyoruz. Bizim için hâlâ umut var."

Kody homurdanıyor.

Leo onun üzerine işlemek istiyormuş gibi görünüyor.

Cesetlerini Sitka Sound'a atmayı hayal ediyorum.

Seksi dudaklarını çatalın etrafına sarıyor, gözlerini kapatıyor ve inliyor.

Kıpırdamadan duruyorum, sesle kasıklarım geriliyor. Leo ve Kody de hareket etmiyor, bu da öfkemi yeniden alevlendiriyor.

Gözleri genişliyor, tepkilerimizi fark ediyor ve bana odaklanıyor.

"Oh hayır." Çatalını yere bıraktı. "Öyle demek istemedim... Kahretsin. Bunu yapamam. Benim burada olmam... Bu çok fazla."

"Değil."

Öyle.

Derimin altında, kafamın içinde ve kan dolaşıma bulaşıyor. O her yerde, etrafımda. tamamen ulaşılmaz. Acı çok fazla.

Ama bu benim katlanmam gereken bir acı.

"Burada güvendesin." Yüzümü rahat, sesimi yumuşak tutuyorum. "Benimle güvendesin. Kalbinin derinliklerinde bunu bildiğini biliyorum. Öfken sana unuttursa bile."

"Güvenli mi?" Leo huffs. "Ona zarar verdin-"

"Leo." Benimle göz temasını kesmeden onun koluna dokunuyor. "Bırak bitirsin."

Bakışlarımız gece yarısı gök gürültüsü gibi çarpışıyor ve beni cehenneme çeviriyor. Onu arzuluyorum.

Onun saf, filtrelenmemiş tanrıça özünün her vuruşuna, damlasına ve fısıltısına açım. Aşkımın ve hayranlığımın derinliğini hatırlayana kadar ruhunu öpücüklerimle yutmak istiyorum. O büyüleyici ve içe dönük, herhangi bir erkeğin hak edebileceğinin çok ötesinde bir hazine.

Ve çok güçlü.

Kaçırıldı, uyuşturuldu, tecavüze uğradı, aç bırakıldı, donduruldu, boğuldu, aldatıldı ve vahşi hayvanlar tarafından saldırıya uğradı. Bebeğini kaybetti, arkadaşının intiharını izledi ve bir uçak kazasından sağ kurtuldu. Ve burada çenesini dik tutarak oturuyor, Hiçbir korku ya da travmanın azaltamayacağı ham, şehvetli, kadınsı bir güç yayıyor.

Her geçen gün biraz daha iyileşecek ve bir prangayı daha kıracak. Ama bunu tek başına yapmak zorunda değil.

"Sahip olduğum her şey senindir." Yüzüne bakıyorum.

"Enerjim, varlığım, kalbim, hepsi senin için, seni desteklemek ve güvende tutmak için var."

"İhtiyacı olan şey onda var." Kody'nin boynu kızardı. "Bize sahip."

Ona saldıрма dürtüsü dişlerini birbirine çarpıyor.

O benim öfkemi hak etmiyor. Verilmesi en zor olan şeyleri hak ediyor.

Alçakgönüllülüğüm

gibi. Ona borçlu

olduğum şey bu.

Acısa da, cam yutuyormuşum gibi hissetsem de.

"Hepimize ihtiyacı var." Kelimeler boğuk ve gergin çıkıyor, sanki isteğim dışında içimden sürüklenip çıkarılıyorlar.

Gururum darbe alıyor, içimi yakan keskin bir sızı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ortaya çıkardığı kırılğınlıktan nefret ediyorum. Ama

Bunu inkâr edemem. Hepimize ihtiyacı var. Ve kızgınlığa rağmen, daha güçlü bir güç var. Ona olan sevgim, ne pahasına olursa olsun onu bu durumdan kurtarmaya olan bağlılığım.

Onun şaşkın sessizliği havaya basınç uygularken, bağlılığımın derinliğini görmesini sağlayarak gözlerinin içine bakıyorum. "Hangi kapasiteye ihtiyacın varsa ben buradayım. Neye ihtiyacın varsa. Adını söyle, senin olsun."

Arkasına yaslanır, dudakları ayrılır. Sonra göz kırpmıyor.

"Tamam. Onları kabul etmeni istiyorum." Başını Leo ve Kody'ye doğru eğiyor. "Onları gerçekten kabul edin."

Leo sözünü kesmeye başlar ve Leo parmağını kaldırarak onu durdurur.

Kaşlarımı çatıyorum, direncim artıyor.

"Aile kontrol ya da zalimlik demek değildir." Ses tonunu yumuşatıyor. "Birbirimizi yıkmak ya da acı çektirmek değildir. Aile sevgi ve destek demektir. Ne olursa olsun birbirimizin yanında olmaktır. Birbirini önemsemekle ilgilidir.

Birbirimize destek olmak, birbirimizi yükseltmek ve herkesin büyüüp gelişebileceği güvenli bir alan yaratmak."

Sözleri beni çok etkiledi ve kendimi parçalanmış buldum. Benden yatağındaki erkekleri sevmemi istiyor.

Kimseyi nasıl seveceğimi bilmiyorum. Onun dışında.

"Onların sağlıklı bir aile dinamiğine ihtiyacı var, sizin de öyle." Daha uzun oturuyor. "Nezaket, saygı ve anlayışla dolu bir aile. Birbirinize güvenebilmelisiniz,

Birbirinizin iyiliğini düşündüğünüze güvenin. Biri düştüğünde, diğerleri onu kaldırmak için oradadır. Biri başarılı olduğunda, diğerleri onunla birlikte kutlama yapar. Bu bir takım olmakla, iyi günde kötü günde birlikte çalışmakla ilgilidir."

"Bunun için doğru kişi ben değilim. Benim ailem-"

"Onlar senin ailen." Gözleri kamaşan yüzlerini işaret ediyor. "Onları kucaklayın. Birlikte daha iyi bir şey inşa edin. Kolay olmayacak. Zaman ve sabır gerektirecek ama kahretsin Monty, sıfırdan küresel bir şirket kurdun. Herkesin kendini değerli ve sevilen hissettiği bir yuva yaratabileceğini biliyorum. Bunu senin için istiyorum. Üçünüz için de."

"Peki ya sen?"

"Eşyalarımı yatak odanızdan aldınız mı? Dolabından? Banyondan?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve burnumdan üflüyorum. "Monty." İç çekiyor. "Bırak beni gideyim."

"Bunu yapamam, Frankie."

"Telefonumu iade etmişsiniz." Masanın üzerindeki cihazı işaret ediyor. "Bunun için teşekkür ederim. Şimdi benim telefonumu satmanı istiyorum. alyanslar."

"Ne?" Yumruklarım sıkıştı. "Sikeyim hayır." "Boşanmak istiyorum."

"Asla." İtirazım derimin yüzülmesi gibi içimden kopuyor ve acı içinde kükrememe neden oluyor.

"Yapmalısın." Omuzları çöktü. "Her şey bitti."

"Hayır. Bunun dışında her şey." Kulaklarım çınlıyor. Ciğerlerim çöküyor. Öne doğru eğiliyorum, bedenim kendi üzerine katlanıyor. "Başka bir şey. Herhangi bir şey."

"Tamam, tamam." Elleri etrafımda geziniyor, uzanıyor ama dokunmuyor. "Şışt. Sorun yok."

Dokun bana. Lütfen, acıma son ver ve bana dokun.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" diye soruyor sessizce.

"Kesinlikle hayır." Leo kaşlarını çatır.

"O zaman uslu dur." Sandalyesini bana yaklaştırmadan önce aralarında bir sessizlik geçiyor. "Monty. Şuraya bak. Bana." Çekingen bir şekilde elini çenemin altına koyup kaldırıyor. "Lütfen."

Dokunuş hafif, ama sinir uçlarımda cızırdıyor ve kanımı lanet olası bir yıldırım gibi elektrikle çarpıyor.

Parmaklarının enfes sıcaklığının yüzümü yukarı doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Sonra düşünüyorum. Bakışlarının içine düşünüyorum, benimkiindeki yıkımı gördüğünü bilerek.

"Yapamam." Bileğini kavrayıp elini çenemden göğsüme indiriyorum. "Bundan sağ çıkamayacağım."

Dudaklarının arasından alçak, rahatlatıcı bir mırıltı geçiyor, ortak bir teselli sesi.

"Dün gece ne oldu?" Bana yaklaşıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Uyudun mu?"

"Yatı dışarı çıkardım."

"Sarhoş olmuşsun." Burun delikleri sanki üzerimde kokusunu alıyormuş gibi titreşiyor. "Ve bir duvarı kırdın."

"O sırada değil."

"Tamam." Avucunu göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırıyor. "Başka bir şey söylemiştin. Boşanma dışında her şeyi."

"Ne olursa."

"Yardım
getir."

"Yardım mı?" Elim onun elinin etrafında seğiriyor.

"Terapi. Biriyle konuş. Danışmana ihtiyacın var. Hepimizin var."

"Tamam."

"Hayır, iyi değil. Bunu istemelisin, daha iyi olmayı istemelisin. Bu da duygularını paylaşmak ve açılmak anlamına gelir."

"Deneyeceğim." Titrek bir nefes bırakıyorum. "Senin için deneyeceğim." "Hemen başlıyorum. Mesela bu hafta."

"Pekala."

"Teşekkür ederim." Keskin bir nefes alır. "Bir şey daha var." "Dinliyorum."

Tırnakları gömleğime batıyor, kolalı kumaşı yumrukluyor.
"Bana bir daha zarar verme."

"Yapmayacağım. Söz
veriyorum." "Sana
inanmıyorum."

"Yanıldığını kanıtlayacağım."

"Umarım yaparsın." Ellerimizi çözüyor ve arkasına
yaslanıp bana bakıyor.

Minnettarlık. Rahatlama. Umut. Hepsi onun çarpıcı
gözlerinde, nefesinin değişiminde, omuzlarının düşüşünde
ve beni içeri davet eden kalbinin odacıklarında var.

Sonunda.

Bu sana bir ders olsun, küçük kız. Asla bir canavarı
kalbine davet etme. Çünkü bu seni güçsüz kılar.

Sonraki üç gün, ayrıntıları son haline getirme ve hikayemizi sıkı bir şekilde örülene kadar prova etme eziyetine dönüşüyor. Çalıştığımız her kelime, inşa ettiğimiz duvara dikkatlice yerleştirilmiş bir tuğladır. Frankie'yi korumak için.

Dedektiflerle toplantılar önce gelir. Bizi ayrı ayrı sorguluyorlar, duvarımızdaki çatlakları araştırıyorlar ve oğullarını kaybeden iki anneyi bulma sözüyle ayrılıyorlar. Yapmayacaklar.

Sonra basın gelir, akbabalar artıklar için etrafta dolanır, sulu bir hikaye için açıklıktan ölüyorlar, kendi etlerini talep ediyorlar.

İkna etmesi en zor olanlar onlar.

Onları tatmin etmek için, ayrı görüşmeler yapmayı ve iki gün boyunca mülk içinde bir nişandan diğerine geçtiler.

Onlara sadece sorularını yanıtlayacak kadar bilgi vermeliyiz. Eğer haber yapacak skandal bir şey yoksa, toparlanıp gideceklerdir.

Son görüşmemden sonra ana evde dolaşıp karımı aradım.

Zihnim sürekli olarak potansiyel tehditleri tarıyor, riskleri hesaplıyor ve hikayemiz tutmazsa acil durum planları hazırlıyor.

Her görüşmede en çok üzerinde durulan konu kulübenin yeri olmuştur. Keşke bilseydim. Bu her şeyi ateşe verebilecek bir katalizör.

Denver onlara yerini hiç söylemedi ve fırtına Leo'nun uçuş sırasında yönünü şaşırmaması, onu tam olarak nereden geldiklerinden emin olamamasına neden oldu. Frankie, Brooks Sıradağları'nın tepelerinde olduğuna ikna oldu ama

büyük bir arama ekibi göndermeden bunu doğrulayamaz. Bu da istenmeyen bir dikkat çekebilir.

Turbo Beaver'ın Hobbs sayacı Whittier'den dört saatlik bir uçuş mesafesinde olduğunu gösteriyor ki bu Leo'nun hatırladıklarıyla uyuşuyor.

Her kazığın batışını hissederek iç çekiyorum. Uçuş veri kaydedicisi kazada yok oldu ve GPS ya da navigasyon sistemleri olmadan uçuş rotasını takip etmenin hiçbir yolu yok.

Eğer biz bulamazsak, medya da bulamaz. İhtiyacımız olan son şey, hırslı bir gazetecinin Denver'ın Ceset ya da geride kalan diğerleri.

Ama onu bulamazsak, oğlumu asla bulamayabiliriz.

Tüm bunların ağırlığı üzerime çöküyor. Uyku uzak bir anı, yerini kafein ve adrenaline bırakıyor. Vücudum otomatik pilota hareket ediyor, tek amacım karımı geri almak.

Korku ve kararlılıkla gölgelenmiş gözleri düşüncelerime musallat oluyor. Onu yüzüstü bırakamam. Düşmesine izin vermeyeceğim. Repliklerimizi tekrarladık, mazeretlerimizi geliştirdik, her açığı kapattık ve her gevşek ucu bağladık.

Şimdiye kadar hiçbirimiz hata yapmadık.

Köşeyi döndüğümde Frankie'yi mutfakta buldum.

Tek başına.

Lavaboda sırtı bana dönük bir şekilde duruyor, akan suyun sesi yaklaşmamı engelliyor.

Kalbim küt küt atıyor ve nefesim hızlanıyor.

Leo ve Kody olmadan asla. Görüşmelerinde sıkışmış olmalılar.

Fırsat çok mükemmel, ona yakın olma özlemim çok büyük.

Duraksıyorum, bir dakika geri çekilip onu izliyorum.

Doğal kızıl saçları pencereden gelen gün batımı ışığında parlıyor, ateşli bir şelale gibi beline kadar dökülüyor. O ince kalçalarını sallayarak ağırlığını ayaktan ayağa kaydırıyor. Her kıvrımını ve eğimini ezbere biliyorum. Gözlerim kapalı onun şeklini çizebilirim. O kadar yumuşak ki. Çok kadınsı

ve narin. Ama minyon yapısı sahip olduğu gücü gizliyor.

Sağlığı konusunda her zaman titiz davranmış, doğru beslenmiş, koşmuş ve kendine iyi bakmıştır. İçindeki hemşire sağlıklı bir yaşam tarzı talep ediyor ve bu, hareket etme biçiminde, bilinçsiz duygusallık ve cazibe dolu her hareketinde kendini gösteriyor.

Beni nefessiz bırakıyor.

Onu o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor. Onu kollarımda tutmayı, vücudunun sıcaklığını hissetmeyi, altımda onu yaymayı ve her gece saatlerce onu becermeyi özledim.

Saf, şefkatli kalbi neredeyse kirli, cinsel zihni kadar bağımlılık yapıyor.

Onu mutfağımda görmek beni kaçırılmadan önce burada mutlu bir şekilde yaşadığı, dünyamızda her şeyin yolunda olduğu günlere götürüyor. Ona doğru yürümek, kollarımı ona dolamak ve çenemi omzuna yaslamak doğal geliyor.

Düşünmeden yapıyorum, doğruluğuna kapılıyorum, kiraz parfümünün kokusuyla uyuşuyorum.

Ellerim beline dolandığı anda, onun tanıdık hissinin kölesi oluyorum. Tenim ısınıyor. Ağzım kuruyor, ve sikim fermuarıma karşı sertleşiyor.

Donup kalır. Ağlamaktan boğuluyor.

Midem sıkışıyor ve ellerimi bırakıyorum. Artık çok geçti.

Dönüyor ve kasaptan bir bıçak çıkarıyor. Bıçak boğazımı yakalıyor, kör edici acı nefesimi kesiyor.

Lanet olsun! Bir silahı nasıl bu kadar hızlı kaptı?

"Frankie." Elimi yaraya bastırıyorum, parmaklarımdan akan ılık kanı durduramıyorum. "Özür dilerim. Düşünemedim."

Gözleri dehşet içinde büyür. Yüzü soluyor. Eli titriyor ve bıçak yere düşüyor.

Tökezleyerek uzaklaşıyor, nefesi kesik kesik geliyor. Göz bebekleri büyür ve gözleri odanın içinde sanki

Başka bir yerde kapana
kısılmış. Bir kâbusun
içinde.

"Frankie, sorun yok." Ona doğru bir adım atıyorum,
uzanıyorum. "Bu senin suçun değil."

Şiddetle irkiliyor, sanki tehdit benmişim gibi tüm vücudu
geri çekiliyor ve beni herhangi bir bıçaktan daha derin
kesiyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Gözlerini hızla kırıştırıyor,
gözlerinden yaşlar dökülüyor ve kalbimi kırıyor.

"Hey, hey, shhh." Ona dokunamam. Beni hor görüyor
ve her yerim kan içinde. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Elleri başını örtüyor, ileri geri sallanırken parmakları
saçlarına dolanıyor.

"Dur! Dur! Bırak beni!" Gözleri vahşi, göremediğim bir
anının içinde kaybolmuş.

Kaçırılmasının travması mı? Yoksa cinsel saldırı mı?
Günlüğünde her şey ayrıntılarıyla anlatılmış. Denver onu
kaçırdığında arkasından tutmuş ve daha sonra
kendini ona zorladı.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve düşüncelerim dağılıyor,
yaptığım şeyin büyüklüğünü kavrayamıyorum.

Çaresizlik, korku, hepsini geri getirdim, bir gelgit
dalgası gibi ona çarptı ve onu altına çekti.

"Nefes al, bebeğim." Ellerimi onun etrafında
dolaştırıyorum, dokunmuyorum, tamamen işe
yaramaz. "Sesimi dinle. Sitka'dasın. Evindesin.
Güvendesin. Burada kimse sana zarar veremez."

Yere çöküyor ve bir top gibi kıvrılıyor, hızlı, sık nefes
alışları beni paniğe sürüklüyor.

Siktir, siktir, siktir!

Telefonumu çıkarıyorum, parmaklarım ekranın üzerinde
uçuşuyor, mesajımın aciliyetiyle kan bulaşıyor.

Leo, Kody: Hemen mutfağa gelin. Sakin olun.
Korkuyor. TSSB MI?

Mesajı nasıl açacaklarını bildiklerinden emin olmadığım
için gönder tuşuna basıp cihazı cebime koyuyorum.
Telefonları sadece üç yıldır ellerindeydi.

günler.

Yanında dizlerimin üzerine çökerek bir elimi uzattım, sonra ona dokunmaktan korkarak geri çektim. Durumu daha da kötüleştireceğim. Ama zihnim onu uçurumun kenarından döndürmek için bir şey, herhangi bir şey yapmam için bana bağlıyor.

Nefes almak için mücadele ederken göğsü kabarıyor, her çaresizce nefes alıyor. Cildi terden boncuk boncuk nemli bir parlaklık alıyor ve tam anlamıyla bir panik atağın pençesinde kontrolsüzce titriyor.

"Frankie, lütfen," diye fısıldıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Güvendesin."

Beni duyamaz. Çok uzaklarda, cehennemin derinliklerinde kaybolmuş. Onu bu şekilde, bu kadar savunmasız ve kırılmış görmek beni paramparça ediyor. Yaralarının ne kadar derin olduğunu anlamamı sağlıyor.

"Frankie," diyorum tekrar, sesimin bir şekilde ona ulaşmasını, onu bana geri getirmesini umarak. "Ben buradayım. Yalnız değilsin. Güvendesin."

Cevap vermiyor, gözleri geniş ve odaklanmamış, hala paniğin sancıları içinde. Nefesleri hızlı, sık soluklarla geliyor ve başını tutarak cenin pozisyonunda sallanıyor.

Buna dayanamıyorum.

Ayak sesleri koridordan yaklaşıyor, ağır ve kararlı. Rahat bir nefes alıyorum.

Leo mutfağa dalıyor, gözleri anında onun yerdeki titreyen formuna kilitleniyor. Yüz ifadesi sertleşiyor ve hemen onun yanına koşarak yanımda diz çöküyor.

"Ne oldu?" Kanayan boynuma bakıp ona doğru uzanıyor.

"Bekle. Yavaş ol." Elimini göğsüne koyarak onu durdurdum. "Bir şeyi, bir anıyı tetikledim ve o da bana bıçak çekti. Bu ne sıklıkla olur?"

"Asla." Şaşırılmış görünüyor, kaşları çatılıyor. "Kody bunu bazen yapıyor ama o yapmıyor."

"Ne kadar sürüyor?" Fısıldıyorum. "Kody ile mi?"

"Bazen dakikalar, bazen saatler, duruma göre şiddeti ve tetiği." Ona doğru eğiliyor, hareketleri yavaş ve kasıtlı. "Frankie, benim. Seni tuttum, aşkım. Güvendesin."

Onu kaldırmak için yaklaşıyor.

"Dokunma bana! Dokunma bana!" Tekrar tekrar çığlık atıyor, hıçkırıyor ve sırtı kiler kapısına çarpana kadar kaçmaya çalışıyor. "Lütfen, bana bir daha zarar verme."

Şaşkın görünüyor, topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve başını tutuyor. "Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?"

"Hey." Parmaklarımı suratına doğru şaklatarak mini çıldırışını durduruyorum. "Kody'yi bundan nasıl kurtarırın?"

"Yapmıyoruz. Yani, bir kere yaptı. Ama nasıl olduğunu bilmiyorum."

Kody aceleyle içeri giriyor, duruşu sınırına kadar çekilmiş bir yay kirişi gibi gergin. Siyah gözleri kızın üzerinde geziniyor ve yaklaşıyor, varlığı ışığı tüketen baskıcı bir gölge.

Kadının yanına çömeliyor, başının arkasını hafifçe okşarken yüzünde boş bir ifade var.

"Frankie, benim, Kody." Sesi hırçın olsa da çaresizlik notaları taşıyor. "Kendine gel."

Öksürürken ve hırıltılı nefes alırken gözleri kocaman, görmüyor.

Her şeyi dener -komutlar, sert dokunuşlar, kim olduğunu sertçe hatırlatmalar- ama hiçbir şey işe yaramaz.

Leo bir ileri bir geri adım atıyor, yerinde duramıyor. Yumrukları iki yanında sıkılı, her nefesi bana yönelik bir güvensizlik hırıltısı.

"Frankie, bana bak." Kody fiziksel temas kurmadan onu sıkıştırıyor. "O öldü. Gitti. Artık sana zarar veremez. Bana bak, lanet olası. Gör beni."

"İğne yok. İğne yok. Lütfen, daha fazla iğne olmasın." Paniği artıyor. Ayaklarını yere vuruyor ve kendisiyle bizim aramıza mesafe koyarak zeminde ilerlemeye çalışıyor.

Çaresizce izliyorum, kendi endişem de onun dehşetiyle birlikte yükseliyor.

Nefeslerimi ölçerek, artan öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum.

kendime, duruma, kontrol eksikliğine.

"Ona ne yaptın böyle?" Leo öfkeden deliye dönmüş bir halde yanına yaklaşır. "Bunu ne tetikledi?"

Kahretsin, bu hiç yardımcı olmuyor. Yardımcı olmuyorlar. Ama çaresizim, bu yüzden ona gerçeği söylüyorum.

"Lavabodaydı. Kendimi belli etmedim. Arkasından yaklaştım ve ellerimi kalçalarına koydum. Düşündüm ki..." Başımı salladım. "Hayır, düşünmüyordum. Dokunuşum, varlığım, bir şey onu tetikledi. Bir bıçak kaptı ve..."

Boynumdaki kesiği gösteriyorum.

Denver'ın onu kaçırdığı gece benim vahşi kızımın bıçağının olmaması çok kötü.

Leo'nun gözleri kısılır, ifadesi kararır. "Ona gizlice mi yaklaştın?"

"Bunun bir tetikleyici olduğunu bilmiyordum." Ben de gözlerimi kısıyorum. "Bunu bana söylemen çok önemli bir şey olurdu, değil mi?"

"Bilmiyorduk." Kody onun üzerinde geziniyor, hayal kırıklığı zorlukla gizlenen bir öfkeye dönüşüyor.

Hiçbirimiz daha fazlasını söyleyemeden, ayak sesleri koridorda yankılanıyor.

Muhabirler.

Bazıları hala adada ve eğer bunu fark ederlerse.

Yerdeki bıçak. Boğazımdan sızan kan.

Frankie saldırıya uğramış gibi kıvrıldı.

"Siktir!" Gömleğimi yırtıyorum, düğmeleri uçuşuyor ve ellerimi ve göğsümü kaplayan kırmızı pisliği temizlemek için kullanıyorum.

"Ben onlarla ilgilenirim." Leo beni ve Kody'yi Frankie ile bırakıp gitti.

Çelik gibi bir nefes alıyorum ve yanına yaklaşıp alçalıyorum. Kody ters ters bakıyor ama beni durdurmak için hareket etmiyor. Uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırırken ellerim titriyor.

Tepki vermiyor, etrafındaki hiçbir şeyi duymuyor ya da görmüyor gibi görünüyor. Zihni başka bir yerde, korkunç ve anlaşılmaz bir yerde.

Gözlerimi kapatıyorum, kaçmasına yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey arıyorum.

Sonra aklıma geldi. Bir şarkı. Bizim şarkımız. Düğünümüzde dans ettiğimiz şarkı. Yumuşakça mırıldanmaya başladım.

Tanıdık melodi ilk başta titrek ama her notada güç kazanıyor.

"Frankie, benim," diye fısıldıyorum mısralar arasında.

"Ben Monty. Buradayım. Bana geri dön."

Mırıldanmaya devam ediyorum, melodi etrafımızı sarıyor.

Anılar geri geliyor - düğün günümüz, onun ısıltılı gülümsemesi, parıldayan ışıkların altında birlikte sallanışımız. Boğazım sıkılıyor, ritmim bozuluyor. Ama müziğe odaklanarak devam ediyorum.

Yavaşça, çok yavaşça, bir değişiklik fark ediyorum. Hızlı ve sığ olan nefes alış verişini düzene girmeye başlıyor. Vahşi ve odaklanmamış gözleri berraklaşmaya başlıyor.

Gözlerini kırıştırıyor, bakışları bana gelmeden önce etrafta geziniyor. Gözlerinde tanıma titreşimleri ve küçük, kırılğan bir bağlantı oluşuyor.

Binlerce kiloluk bir hata omuzlarımdan kalkarken omuzlarım çöküyor.

"Monty?" Sesi kırılğan, zayıf ama orada.

"Ben buradayım. Buradayım, bebeğim." Mırıldanmaya devam ediyorum, bakışlarını tutuyorum, bana güvenmesini istiyorum.

Vücudundaki gerginlik yavaş yavaş eriyor. Cenin pozisyonundan sıyrılıp titreyen elini uzatarak benimkini kavlıyor. Nazikçe sıkıyorum, ona gücümü ve sevgimi sunuyorum.

"Sen iyisin." Yanağındaki bir damla gözyaşını siliyorum, şarkımızın yankıları havada asılı kalıyor. "Güvendesin."

Başını sallıyor, küçük, titrek bir hareket, ama bu yeterli. Panik azalıyor, ikimiz de bitkin ama birbirimize bağlı kalıyoruz.

Kody'yi unutmadım, fırtınalı varlığı arkamda beliriyor, gözleri sırtımı delip geçiyor. Yavaşça yüzümü ona dönüyorum, hâlâ onun yumuşak elini tutuyorum.

İfadesinde şaşkınlık ve temkinli bir savaş vardı, her zamanki özgüveni sarsılmıştı.

"Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum..." Önce ona, sonra bana bakıyor, gözlerini zalimlik kaplıyor. "Bir keçi gibi."

"Kody," diye fısıldıyor, vücudu kucağıma doğru sarkarken artık nefes alıp veriyor.

Saniyeler içinde uyuyor.

Duruşu yumuşayarak daha karmaşık bir hal alıyor: isteksiz bir minnettarlık, artık güvensizlik ve rahatlama.

"Sanırım işe yaradı," diye mırıldanıyor, bir elini saçlarında gezdirirken sesi kin dolu. "Teşekkür ederim."

Minnettarlığı katı, boğulmuş. Bunun ona pahalıya mal olduğunu söyleyebilirim.

Başımı eğerek geçici de olsa ateşkesi kabul ediyorum.

Leo nefes nefese ve ter içinde mutfığa koşarak döner.

"Muhabirlerin icabına bakıldı. Güvenlik ekibi dışında herkes gitti." Aramıza bakıp durumu hızlıca değerlendiriyor. "O...?"

"Daha iyi." Sesimi alçak tutuyorum. "Şimdilik."

Yarın ilk iş, bir terapist, psikiyatrist, neye ihtiyacı varsa ayarlayacağım.

Başını sallıyor, bakışları başının uyluğuma yaslandığı yerde keskinleşiyor. Eğer bu konuda benimle kavga eder ve onun uykusunu bölerse, önceliklerinin tam olarak nerede yattığını bileceğim.

Gözleri Kody'ye kayıyor ve bir bakışta bütün bir konuşmayı sürdürüyor. Bunu yaptıklarını ilk kez görmüyorum.

"İyi iş çıkardı," diyor Kody sonunda, sözcüklerin içtenliği şaşırtıcı. "Onu sakinleştirdi, kendine getirdi. bize."

Leo bana dönüyor ve sinir bozucu, çift renkli bakışlarının birkaç atım fazla uzun sürmesine izin veriyor. "Onu stabil tutmamız gerekiyor."

Sessizlik, kabullenin alacakaranlığına gömölür.
Birbirimize güvenmiyor olabiliriz ama hepimiz aynı şeyi
istiyoruz.
Ve Şu anda, o benimle sabit.

Adrenalinin etkisi geçiyor ama boğazımdaki yumru kalıyor. Bu kriz geçmiş olsa da, iyileşmeye giden uzun bir yolun sadece başlangıcı.

Hepimiz için.

Beni koruyucu bir öfkeyle düğüm düğüm eden sadece Frankie'nin kâbusları değil. Monty'nin onun üzerindeki elleri. Saçlarını okşayan parmakları.

Bu o.

Başı onun kucağındayken bayıldığına inanamıyorum. Bu ona güvendiği anlamına mı geliyor?

Hayatta olmaz. Paniğe kapılmıştı ve yorgunluk onu ele geçirmeden önce akli başında değildi.

Varlığımın her zerresi onu koparmak için çılgılık atıyor. Ona bu kadar acı çektiren adamdan korumak için. Ama şu anda ihtiyacı olan şey bölgesel bir sidik yarışı değil.

Leo ve ben mutfak tezgahının başında durmuş, nasıl ilerleyeceğimizden emin değiliz. Onu yerden kaldırıp rahat bir yere yerleştirmemiz gerekiyor ama kırılğan zihninin durumu endişe verici. Uyandığında nasıl tepki verecek?

Monty bana bakıyor, yüz ifadesi suçluluk ve endişeyle buruşmuş. Onu bu şekilde etkileme gücüne sahip olması, ellerinin bir dokunuşuyla onu bu kadar derinden panik atağa sürüklemesi beni çileden çıkarıyor.

Hala ona dokunan eller.

Öfkemi yutuyorum, onun iyiliği için birlikte çalışmamız gerektiğini biliyorum.

Takım çalışması. Yaşasın.

"Onu taşımamız gerek." Leo'nun boynundaki nabız öne çıkıyor, hızlı bir kargaşa atışı. "Yerde kalamaz."

Monty gergin bir çeneyle başını sallar.

"Onu kanepeye götürelim." Leo onu kollarına almak için eğilir.

"Onu ben taşıyım." Monty, onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yer değiştirir.

Onun müdahalesine karşı çıkmak, müdahale etmek istiyorum ama bunun sadece daha fazla kaosa neden olacağını biliyorum. Şimdilik, ne kadar yakıcı olursa olsun, liderlik etmesine izin vermek zorundayım.

Kollarını onun altından geçiriyor ve öfkemi bir anlığına yumuşatan bir şefkatle onu kaldırıyor.

Bir birim olarak manevra yapıyoruz, zorunluluktan doğan kırılğan bir ittifak. Monty bize dışarı kadar eşlik ediyor, tüm dünyamı çıplak göğsüne yaslıyor.

Leo ve ben takip ediyoruz, gözlerimiz onu hiç bırakmıyor. Monty'nin her hareketini izliyorum, onu daha fazla überse dişlerini kırmaya hazırım.

Koridorlar, aşırı yaşam alanları ve açık hava parkurlarından oluşan labirenti ezberlemek birkaç günümü aldı ama artık tesisin düzenini biliyorum. Bir sonraki dönüş ön girişe ve...

Bir parça sigara dumanı. Ahşap döşemenin gıcırtısı. Ayak sesleri o kadar hafif ki duyulmaması gerekiyor.

Monty'nin dirseğini tutarak onu sessizce durduruyorum. Gözleri benimkilere kaydı ve bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Leo, alarmımı çoktan sezmiş, sinsice ilerliyor ve köşeyi dönüyor.

Elleri gevşediği anda ben de gevşiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor görüş alanının dışında gizlenen kişiye.

"Bay Novak'ı arıyorum."

"Bir gelişme var mı Carl?" Monty yanımda duruyor, kendini göstermiyor.

Boynundaki bıçak yarasına bakılırsa, bu akıllıca bir hareket. "Evet." Carl boğazını temizler. "Tüm medya personeli ve ziyaretçiler tesis dışına çıkarılmıştır ve ada artık güvenlidir. Bölgede kapsamlı bir tarama gerçekleştirdik ve tüm gün boyunca tetikte olmaya devam edeceğiz."

Akşam. Bu gece başka bir rahatsızlık yaşanmayacağından emin olabilirsiniz."

Frankie Monty'nin kollarında kıpırdanıyor, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor.

Koruyucu içgüdülerim hemen alevleniyor ve bir elimi kalçasına koyuyorum.

"Teşekkür ederim." Monty muhafızı kovar ve onu daha yakına sokar.

Ön kapının sesi muhafızın arkasından kapandığında, kafası karışmış bir halde etrafına bakınır.

Gözlerindeki netlik henüz yok. Hâlâ bulanık, neredede olduğunu anlamaya çalışıyor. Ben de onun durumundaydım. Korkunç bir duygu.

"Ne oldu?" Monty'nin kanayan yarasını fark etmiyor, dikkati ayrıntıları yakalayamayacak kadar dağınık.

Kalbim onun için acıyor ve nazik olmamız gerektiğini biliyorum. "Panik atak geçirdin. Ama artık güvendesin. Hepimiz

Buraya." Monty'nin gözleriyle buluşuyorum ve dudaklarımı bir emrin etrafında şekillendiriyorum. Kanepe.

Gözlerini kırıştırıyor, bilgiyi özümsemeye çalışıyor. Dudakları geriliyor ve adamın omuzlarını kavrarken elleri titriyor. Korku tam olarak dağılmamıştı.

Oturma odasına ulaştığımızda ve kanepeyi gördüğünde vücudu geriliyor.

"Hayır... Kanepe olmaz." Göğsünden keskin, panik dolu bir çığlık kopar. "Kanepe olmaz."

Denver'ın videosundaki lanet kanepe. Ateşe verilmesi lazım.

"Tamam, tamam." Monty arkasını dönüyor ve dikkatimi çekmek için önüme geçiyor. "Dışarısı karanlık."

Çenesini yakındaki pencereye doğru itiyor.

Hava karardıktan sonra onu misafirhaneye götürmek, kaçırıldığı geceyi hatırlatabileceği için başka bir panik atağı tetikleyebilirdi.

Leo ile hızlı bir bakış alışverişinde bulundum. Monty'ye duyduğumuz güvensizlik karşılıklı, ama şu anda onun güvenliğe ihtiyacı var ve

Dinlen.

"Üst katta bir sürü yatak var." Leo merdivenlere doğru yöneliyor ve bizi takip etmemizi işaret ediyor.

İkinci kata çıkarken, görüş alanında kalmak için Monty'nin yanından ayrılmıyorum.

"Hatırlamıyorum... Hiçbir şey hatırlamıyorum."
Gözleri etrafta geziniyor, kendini şimdiki zamana sabitlemeye çalışıyor.

"Sorun yok." Alttan alta kaynayan hayal kırıklığına rağmen ses tonumu yumuşatarak eğildim. "Şu anda hatırlamana gerek yok. Sadece bana odaklan."

"Neredeyiz biz?"

"Evdesin." Monty onu tutuşunu ayarlar ve Leo'yu ilk odaya kadar takip eder. "Misafir yatak odasındasın." Onu yatağa yatırır ve yüzündeki saçları tarar, Ellerini çok fazla özgür bırakıyordu. "Güvendesin. Sadece rahatlamaya çalış."

Sakinleşmesi için harcadığı çabanın farkındayım, nefes alış verişi hâlâ düzensiz. Bu durum içimi parçalıyor, özellikle de o lanet olası adam kızın başında dikildiği için.

Onu kendi evinden atamadığım için varlığı gerekli bir kötülük.

"Senin için buradayız, Frankie." Sesimi yumuşak tutarak kızgınlığımı bastırıyorum. "Sadece sakın ol. Biz yanındayız."

Bakışları sonunda benimkilerle buluşuyor ve tanıma ve rahatlamamanın hafifçe hafiflediğini görüyorum. Bu küçük bir teselli ama kabul ediyorum. Cehennemden geçtik ve geri döndük ve ne pahasına olursa olsun savaşmaya devam edeceğiz.

Etrafına bakarken yavaşça rahatlıyor. Ama gözleri tekrar Monty'ye kayınca nefesi kesilir. "Monty! Yaralanmışsın!"

"Önemli bir şey değil." Görmezden geldiği acı şimdi yeni bir şiddetle nabız gibi atıyor, taze kan damlıyor ve gözlerini seğirtiyor.

"Bu hiçbir şey değil." Güç kazanarak ona doğru uzanıyor. "Derin bir kesik. Ne oldu?"

Yüzünü buruşturuyor ve yardım için bize bakıyor.

Ona yalan söyleyemeyiz. Aynı zamanda onu gerçeklerden de korumak istiyoruz.

"Bu bir bıçak yarası." Dizlerinin üzerine çöküyor ve yarayı incelerken onu yanına oturtuyor. "Bunu kim yaptı?"

Bakışları doğrudan Leo'ya yöneliyor.

Öksürüyor ve botlarına bakıyor.

Yüz ifademi boşaltıyorum.

Omuzlarını geriye itiyor. "Cehennem ateşi üzerine yemin ederim, eğer bana ne olduğunu anlatmazsan, yaşam destek ünitesine bağlı kalmanı sağlarım, fişi kontrol ederken her nefes için valvarırsın."

"O geri döndü." Leo'nun dudakları seğirdi. Güldüğümü gizleyerek homurdanıyorum.

Lanet olsun, onun acımasızlığına bayılıyorum.

"Kadın, dinle..." Bir adım öne çıkarak, bunu ona söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum.

Ama Monty beni bu görevden kurtardı. "Seni panik atağa soktum. PTSD atağı olabilir."

"Bende TSSB yok."

"Bunu bilmiyoruz." Avucunu boynundaki kesiğe bastırarak ona mutfakta olanları anlatıyor.

Adam sözlerini bitirdiğinde, kadın şaşkın, mahcup ve utanmış bir halde topuklarının üzerine oturur.

"Çok özür dilerim." Bir elini ağzına götürüyor ve yavaşça başını sallıyor. "Hatırlamıyorum. Neden hatırladığımı bilmiyorum-"

"Şşşt." Monty onun kolunu çekiştirerek yüzünü ortaya çıkarır. "Bu senin hatan değil. Ben tetikledim. Sana sinsice yaklaşmamalıydım. Beni suçla."

"Hayır. Seni suçlamayacağım." Yaraya daha yakından bakarken gözlerinde hüznün gölgeleri belirliyor. "Dikişe ihtiyacın var."

Bu durumda onunla tartışmaması gerektiğini bilerek başını sallıyor. "Pekâlâ, ama hastane yok. Burada halledebiliriz.

Bir ilk yardım çantası var-"

"Nerede olduğunu biliyorum." Leo odadan çıkmadan önce bana bir bakış attı, onu izlemem için sözsüz bir emir verdi.

Bu mülkün her santimetrekaresini, tavan arası da dahil olmak üzere her dolaptaki her eşyayı yakından tanıyor.

"Hiçbirini hatırlamıyorum." Kucağındaki ellerine bakıyor, gözleri puslu ve odaklanmamış. "Kapana kısılmış olma hissi dışında her şey bulanık."

"Hey." Monty bir parmak eklemine çenesinin altına koyarak yüzünü kaldırır. "Bir yolunu buluruz. Sabah bazı psikiyatristleri arayacağım ve adaya ev ziyareti yapabilecek birini bulacağım. İhtiyacın olan yardımı almanı sağlayacağız."

"Doyle'u istiyorum." Elini hareket ettirir. "Başka kimseyi değil." "Doyle kim?" Kaşları çatıldı.

"Annesi öldüğünde gittiği psikiyatrist." Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Onu çekici olduğu için sevmiyorsun." Gözleri kızgınlıkla parlıyor.

"Artık ondan hoşlanmıyorum."

Kaşlarını çatıyorum. "Harika," diye mırıldanıyor.

"Ondan hoşlanmıyorum çünkü ona güvenmiyorum." Monty doğruldu. "Sana karşı çok arkadaş canlısı, seni kendisine bağımlı kılmak için çok hevesli."

"Tanrı korusun, bir arkadaşım var." Ellerini havaya kaldırdı. "Kimseye güvenmiyorsun. Doyle geçmişimi biliyor. Beni anlıyor. Ve bitmemiş içkilerimi dokuz ay boyunca komodininin üzerinde tutmuyor."

İrkilir ama hemen toparlanır. "Bu benimle ilgili değil. Bu, size gerçekten yardım edebilecek birini bulmakla ilgilidir, sizi becermek isteyen birini değil."

"Ne?" Yataktan fırladı, gözleri alev alev yanıyordu. "Aleti olan herkesin beni becermek istediğini sanıyorsun."

"Öyle."

"Bunu duyuyor musun?" Öfkesini bana yöneltti.

Eğer bu Doyle denen adam onu becermek istiyorsa, ben Monty'nin tarafını tutuyorum. Ama şimdilik, yargımı saklı tutuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Bu onu daha da kızdırır ve geri döner.
Monty. "Çok kontrolcüsün. Benim için neyin en iyi olduğunu dikte eden değil, benimle gerçekten bağlantı kurabilecek birine ihtiyacım var."

"Seni korumaya çalışıyorum,
sevgilim." "Ben senin sevgilin
değilim."

"Senin için en iyisini istiyorum." Dişlerini gıcırdatıyor.
"Şu anda göremiyor olsan bile."

"Peki benim için en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsun?" Bakışlarının gücüyle onu iğneliyor. "Sen mi?"

O da ters ters bakıyor.

Her ikisi de geri adım atmayacak kadar inatçı olan tartışmalarının şiddetiyle oda titriyor.

Durumu yatıştırma zamanı.

"Sen, yatağına dön." Kolunu tutup onu oraya yönlendiriyorum. "Ve sen." Monty'yi gösteriyorum. "Kapa şu lanet çeneni."

Hırlıyor.

"Bu geceyi atlatmaya odaklan." Kollarımı kavuşturarak onun yanında duruyorum. "Gerisi sabaha kadar bekleyecek."

Leo ilk yardım çantasıyla geri döner ve gergin atmosferi anında hisseder.

"Neler oluyor?" Kiti ona uzatıyor.

"Hiçbir şey." Omuzları çöküyor, öfkesi yerini yorgunluğa bırakıyor. "Sadece Monty... Monty oluyor."

Monty yavaş bir nefes alır ve yatağı iter. "Bunu kendim yapacağım." Kadından tıbbi çantayı kaptığı gibi kapıya yönelir.

"Bekle." Doğruluyor, hareketleri titrek ama kararlı. "Dur. Lütfen. Özür dilerim."

Eşiğe ulaşıyor, durmuyor.

"Her zaman benden uzaklaşıyor," diye fısıldıyor nefesinin altında.

Bunun üzerine duraklıyor.

Ona döndüğünde, patlamak üzereymiş gibi görünüyor.
"Frankie, ben-"

"Bu kadar dramatik olma." Yanındaki yatağı vuruyor.

"Otur."

Dönüp yanına oturana kadar uzun saniyeler geçiyor.
"Dikiş yok. Kelebek kapatıcıları kullanın."

"Katılmıyorum, ama her neyse." Bir elini adamın gömleksiz göğsüne koyarak, tüylerimi diken diken eden bir samimiyetle eğiliyor.

Yarasına olan ilgisi tamamen işle ilgili, ama yüzü onunkine çok yaklaşıyor. Dudaklarının ayrılması ya da onu bu kadar yoğun bir şekilde incelemesi hoşuma gitmiyor.

Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor.

Leo gözlerinde kargaşayla onları izliyor, huzursuzca başparmağını çiğniyor.

Bu işin dışında kalmak ya da Monty'yi duvara fırlatmak konusunda kararsız olduğunu biliyorum. Monty'nin tarafını anlayabilsem de ben ikincisine meyilliyim.

Burası bana göre değil. Bunun gibi duygular, mücadelenin çığılı ve teselli ihtiyacı bana yabancı. Ben sadece istismarı, korkuyu ve manipölasyonu bilirim. Orada Yetiştirilme tarzımla ilgili normal ya da akli başında hiçbir şey yok.

Leo ve benim yaşadığımız tek sağlıklı ilişki onunla ve bunu tehdit eden herkesi öldüreceğiz.

Tedirginliğimizi hissederek başını kaldırıyor ve elini göğsünden hızla kaldırıyor. "Her şey yolunda. Monty ve ben sadece olayları farklı şekillerde görüyoruz."

"Seni üzdü." Parmak eklemlerimi kırdım.

"Tamam, ama ben de onu üzdüm. Anlaşmazlıklarımız akraba cezası ya da herhangi bir şiddet içermez." Yüzünü buruşturuyor. "Boynundaki deliğe rağmen."

"Evet, anlıyorum." Tam olarak tanımlayamadığım bir şeyin acısını hissediyorum.

Saygı, belki. Kan dökmeden kafa tokuşturdular.

"Duygular her yerde." Kiti açıp malzemeleri toplarken elleri sabit. "Üç gündür dedektifler ve muhabirlerle uğraşıyoruz. Geçtiğimiz dokuz ay boyunca olanlarla gerçekten yüzleşmedim ve sanırım..." Omuz silkiyor.
"Çıldırıldım."

"Panik atak geçirdin," diyor Monty sessizce ama kararlı bir şekilde. "Kıpırdamadan dur. Bu acıtacak." Antiseptiği uyguluyor.

Keskin bir tıslama çıkarır.

"Kelebek bandajlar bunda işe yaramaz." Kesiği nazik bir hassasiyetle temizliyor, lazer keskinliğindeki odağı bana şunu söylüyor

Monty'ninkiyle başa çıkmak için kendi acısını bölümlere ayırdı. "Hâlâ kanıyor. Kenarları pürüzlü ve o kadar derin ki büzüşmüş kalbine kadar görebiliyorum."

"O zaman orada bıraktığın izleri görebilirsin."

"Etrafındaki buzun arasından değil."

Yüzü sertleşir. "Bandajları kullan ya da siktir git."

"Onunla konuşma şekline dikkat et." Leo öne çıkıyor.

"Hayır." Kadın onu işaret eder. "Geri çekil. Biz sadece çekişme."

"Buna ihtiyacın yok, aşkım." Leo bir adım daha atar. "Aşağıda büyük bir duygusal darbe aldın. Zar zor oturabiliyorsun. Hayalet gibi bembeyazsın ve o seninle kavga ediyor."

"Tartışıyoruz." İç çekiyor.

"Aynı şey."

"Hayır, değil."

Monty Leo'ya bakar. "Kadın tartışmayı seviyor."

"Ben sevmiyorum."

"Gördün mü?"

"Tartışmak üretken bir iletişim biçimidir." Bir nefes alıyor. "Her iki tarafta da saygı olduğu sürece, herkesin farklı bakış açılarını ifade etmesine ve yanlış anlamaları gidermesine yardımcı olur." Monty'nin gözleriyle buluşuyor. "Ve belki de üzerinde hemfikir olduğumuz bir şey bulabiliriz."

"Bunların herhangi biri bize yönelik miydi?" Leo bana soruyor.

"Hayır." Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu onunla tartışmaya devam etmenin pasif-agresif yoluydu."

Bizi tersledi. Monty kıkırdıyor.

"Gül bakalım, ahmak." Kelebek bandajları bir kenara

atıyor ve tıbbi kiti kapıyor. "Dikiş atılacak."

Frankie'nin enerjisinin yavaş yavaş tükenişini izlerken göğsümdeki gerilim daralıyor.

Bugün çok şey yaşadı ama yine de burada, Monty'nin boynundaki bıçak yarasını dikiyor.

Parmakları pratik bir kolaylıkla hareket ederek hızlı ve emin hareketlerle iğneyi batırıyor. Yakınına eğiliyor, onun

Nefes alış veriş sabit, odaklanması sarsılmaz. Yaranın kenarlarını bir araya getirerek her bir dikiş nazik bir dokunuşla yerleştiriyor.

"Şah damarını kesmekten sadece birkaç milimetre uzaktaydım." İçinden bir ürperti geçiyor ve kollarında tüyleri diken diken oluyor.

"Ama sen yapmadın." Monty başını eğerek yarayı daha erişilebilir hale getiriyor. "Sanki bir parçanı beni öldürmek istememiş gibi."

"Monty..." Bir sonraki dikiş atıyor. "Hiçbir parçanı seni öldürmek istemiyor."

"Bana yazdığın mektup aynı fikirde değil." Gözleri kapalı, çenesi sessiz bir tahammülle kenetlenmiş halde, kadının dikkatli müdahaleleri altında kıpırdamadan duruyor.

İğnelerden nefret ettiği düşünüldüğünde etkileyici bir çaba.

"O mektubu Denver'ın Wolf'a tecavüz ettiği gece yazmıştım." Parmakları adamın morarmış yüzünün kenarlarında geziniyor, Wolf'a çok benzeyen yüz hatlarında oyalanıyor, sanki Monty yerine onu hayal ediyor.

"Biliyorum." Monty'nin sesi çatlar. "Özür dilerim."

Gözlerini kırıştırıyor, titrek bir nefes alıyor ve bir dikiş daha ekliyor.

Konuşmaya ve koşullara rağmen, adanmışlığında inkar edilemez bir güzellik var. Bu onun

konsantrasyonla çatılan kaşları ve çalışırken Monty'ye verdiği güvence mırıltıları.

Elimi esneterek, içinden geçen yara izine bakıyorum. Denver'ın beni bıçakladığı gece bana güvenmemiştir. Hiçbirimize güvenmedi. Haklı olarak. Yine de hak etmediğim bir nezaketle yaramı dikti.

Her şeye rağmen çok güçlü, çok yetenekli ve çok şefkatli. Bu, beni delicesine korumacı yapsa da onda her zaman hayranlık duyduğum bir şey.

Şifacılar ve koruyucular arasında konuşulmayan, çiğ bir bağ vardır.

Dışarıdan bakıldığında ateş ve dövüş dolu bir cehennem zebanisidir. Ancak vahşiliğinin altında, empati ile sıırıslıkam olmuş, kalbi sonsuza dek açık, iyileştirici gücünü ihtiyacı olan herkese veren yufka yürekli bir ruhtur. İçi boşalana kadar başkalarının acılarına ve ihtiyaçlarına karışarak enerji akıtır.

Eğer dikkatli olmazsa, o sonsuz verişte yaşam gücünü kaybedecek.

Bu yüzden koruyucularına, kalbinin savaşçılara, nöbet tutanlara ve çalmaya çalışanlardan uzak duranlara ihtiyacı var.

Ona. Onun sığınağı olmamıza, ona enerji toplayabileceği ve yorgun ruhuna yeniden hayat verebileceği bir yer sunmamıza ihtiyacı var.

Leo ve ben, pek çok açıdan birbirimize bağlıyız ama özellikle de bu açıdan. Ona olan hayranlığımız ve sevgimizle. Ve onu güvende tutmaya olan sonsuz ihtiyacımızda.

Son dikişi bitiriyor ve bir düğümle bağlıyor. Arkasına yaslanarak yavaşça nefes veriyor ve iyi olduğuna dair kendini rahatlatmak istercesine parmaklarını Monty'nin boğazına dayıyor.

O iyi, kadın. Ona dokunmayı bırakabilirsin.

"Teşekkür ederim." Gözlerini açıyor ve rahatsız edici bir hayranlıkla ona bakıyor.

"Sadece... bir dahaki sefere daha dikkatli ol." Alt dudağı titriyor ve elini indirerek başka tarafa bakıyor. "Artık deli insanlara gizlice yaklaşmak yok."

"Sen deli değilsin."

"Öyle değil miyim?" İçini çekti. "Monty, sana karşı dürüst olmalıyım."

Gözleri keskin bir şekilde başını sallıyor.

"Eğer bizim için bir tehlike olmadığını öğrenirsem," diyor, "işlerin bu hale gelmesinden dolayı kendimi gerçekten boktan hissedeceğim." Yutkunuyor. "Nazik davranmadım. Çok uzun zamandır çok öfkeliydim ve sen bunu hak etmiyorsun."

"Frankie..." Bir elini kaldırdı.

"Bitirmeme izin ver. Eğer yeminlerimizden sapmak senin en büyük günahınsa, ben de bir günahkârım." Leo ve bana eliyle işaret etti,

boğazımda bir hırıltı yarattı. "Ama... ama... eğer sonunda bize zarar veriyorsa, o zaman ben de senin evine taşındığım ve onlara yardım etmen için sana güvendiğim için muazzam, sertifikalı bir aptalım. İçinde bulunduğum durumu görüyor musun? Ne dediğimi anlıyor musun?"

Çenesini çalıştırarak başını eğiyor.

"Neden buradayız?" Sanki çevresini ilk kez fark ediyormuş gibi etrafına bakıyor. "Bu odada mı?"

"Biz düşündük ki..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Panik atak geçirdikten hemen sonra karanlıkta dışarı çıkman durumu daha da kötüleştirebilir."

"Anlıyorum," diye fısıldıyor. "Mesele şu ki... Benim tetikleyicilerim yok. Yani, ben yapmadım. Keşke ne olduğunu hatırlayabilseydim."

Benzer bir olayı birkaç kez yaşadığımda uyuyordum, bir kâbusun içindeydin ve travmatik olayları yeniden yaşıyordum. Detayları her zaman hatırlardım.

Keşke yapmasaydım.

"Sorun yok." Önünde çömeliyorum ve elini tutuyorum. "Zihnini seni koruyor."

"Neden? Senin başına gelmeyen hiçbir şey benim başıma gelmedi."

"Bu doğru değil. Hoss'a geldiğinde Senden iki kat büyük dört adamla tuzağa düştün ve biz de sana pek hoş geldin demedik. Sana karşı acımasızdık. Seni uzak tuttuk. Hepimiz cehennemden geçtik, ama ben her zaman

Kardeşlerim. O ilk birkaç ay tamamen yalnızdın."

Dudakları dalgın bir şekilde çatıldı. "Denver beni mutfak tezgahına hapsetti. O günden bahsediyorum.

boynuma bir şırınga dayadı ve Wolf..." Eli benimkinin beşiğinde seğiriyor. "Kurt oradaydı."

"Hatırlıyorum." Parmaklarını ağızıma götürüp nefesimle ısıtıyorum.

"Belki de bu yüzden..." Yanağını ısıırıyor. "Belki de beni tetikleyen buydu."

O günü günlüğüne yazıp yazmadığını merak etmeme gerek yok. Monty'ye bir bakışım bunu doğruluyor. Yere bakıyor, gözlerini kırpmadan, olan bitenin bilgisiyle kırbaçlanmış gibi.

"Yorgunum," diye itiraf ediyor, sesi yumuşuyor. "Bir süre dinlenebilir miyim? Kendi başıma?"

"Elbette." Monty ayağa kalkarak ona yer açtı. "Bir şeye ihtiyacın olursa duyabileceğin mesafede olacağız."

Sonra, Frankie olduğu için onun gözlerinin içine bakar ve "Denver'ın bilmecesindeki tehdit sen misin?" diye sorar.

Bakışlarını onunkilerden ayırmıyor, parmakları aralanıyor ve elleri gevşekçe yanlarına düşüyor.

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin? Ya bana zarar vereceksin ya da vermeyeceksin."

"Seni zaten incittim. Belki de seni tekrar inciteceğime inanıyordu." Şakağını ovuşturuyor. "Niyetim bu değildi."

"Benden sır mı saklıyorsun?"

"Seni seviyorum. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Bu bir cevap değil. Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Bilerek değil. Kafamdaki her düşüncüyü paylaşıyorum. Ama istersen sana veririm. Sana istediğin her şeyi veririm."

"Sana güvenmek istiyorum."

"Bana nasıl kazanacağımı söyle." Ellerini ceplerine sokar.

"Yapabilir misin bilmiyorum." Bir omzunu kaldırıyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Leo ilerleyerek konuşmayı sonlandırıyor. "Su? Yiyecek bir şey?"

"Pantolonsuz çay içmek istiyorum."

"İyi cevap." Rahat ettiğinden emin olmak için arkasındaki yastıkları ayarlıyorum.

Leo spor ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır ve kot pantolonunun düğmesine uzanır.

Adam omzunun üzerinden Monty'ye baktığında, kadın yaklaşan tartışmalarını beklemez. Fermuarını açıyor ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyor.

"İşte. Bana bırak." Leo vücudunu Monty'nin görüşünü engelleyecek şekilde ayarlayarak kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirir.

Monty'nin ağzının etrafında bir gerginlik oluşuyor, kıskançlık ve hoşnutsuzluğun derin çizgileri oyuluyor.

Leo battaniyeyi çenesine kadar çekip dudaklarını öperken müdahale etmek için hazır ola geçiyorum.

Monty arkasını döner, elleri kalçasında yumruk olmuştur.

Leo geri çekiliyor, bana eğilmem için yer açıyor. Alnım sessiz bir bağla onunkine yaslanıyor. Ağzının tadına bakıyorum, yüzünün zarif şeklini okşuyorum ve isteksizce geri çekiliyorum.

Odadan çıkarken ona son bir kez bakıyorum, kalmak için bir bahane arıyorum.

"Ben iyi olacağım." Elini sallıyor. "Git. Barışı koru." "Ne barışı?"

"Touché."

Aşağıda Leo çay yapmak için mutfağa gidiyor. Oturma odasında duvara yaslanıyorum ve kaşlarımı çatarak kanepeye bakıyorum.

"Yarın gitmiş olacak." Monty o şeye başını sallar ve karşısındaki sandalyeye oturur, yorgunluk sonunda ona yetişmek.

"Göründüğünden daha sert."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin."

Dudağım kıvrılıyor. "Ona bir daha dokunma." "Ben de sana aynı uyarıyı yapacağım."

"Dokunuşum onu tetiklemiyor."

Boynunda, dikişlerin hemen yanında bir damar gözle görülür şekilde zonklıyor.

Leo elinde bir fincan çayla döndü ve parmağıyla bizi işaret etti. "Kavga yok."

Bunu onun söylemesi çok zengin. Homurdanıyorum.

Monty gözlerini kapatır.

Leo çayı Frankie'ye götürürken, düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde sessizce oturuyoruz. Tek ses, şöminenin üzerindeki saatin zamanın geçişini işaret eden tik takları.

Saatler sonra Leo bize katılıyor ve nefret edilen kanepeye yayılıyor. "Ona nasıl yardım edebiliriz?"

"Bir psikiyatristi var." Monty'nin ani sertliğini fark ediyorum. "Kim o?"

"Dr. Doyle Whitaker." Monty anında telaşlanarak sandalyeden kalkar.

"Onun olayı ne?"

"Onun üzerinde bir çeşit etkisi var." Odayı adımlıyor, düzensiz hareketleri ve dar daireleri bana Leo.

Tüm bu öfke yüzeyin altında vızıldayıp bir çıkış yolu beklerken, volta atmak onun için de bir başa çıkma mekanizması olmalı.

"Bak, anlıyorum." Bir elini yüzüne götürdü. "Doyle'un tüm referansları var. Prestijli bir tıp fakültesi.

On yıllık tecrübesi ve hastalarına zor zamanlarında yardım etmesiyle tanınıyor. Ama bir doktor için fazla yumuşak, o lanet gülümsemesiyle fazla çekici. Bu da insanları, özellikle de Frankie'yi kazanmasını kolaylaştırıyor."

"Onu böyle mi kazandın?"

Duraklıyor, gözlerimle buluşuyor.

"Evet."

Hakkını vermeliyim. Zor sorulardan çekinmiyor. Dürüstlüğü beni onun yanında olmaya itiyor.

İyi ki yapmıyorum.

"Onda bir şeyler var." Pencereye doğru ilerliyor ve karanlık manzaraya bakıyor. "Etik sınırları aşan ve konumunu kendi çıkarları için kullanan bir pislik. Annesinin ölümünde ona yardım etti ve bu yüzden ona bir arkadaş gibi değer veriyor."

"Onu manipüle ettiğine dair kanıtınız var mı?" Leo soruyor. "Hayır. Aralarındaki etkileşim hep kapalı kapılar ardında, beklendiği gibi, gizlilik yasaları göz önüne alındığında. Ama yine de O savunmasızken onu sömürdüğünü hissediyor. Bu işte onun için değil. Kendisi için yapıyor."

Monty kıskançlık ve sahiplenme duygusuyla o kadar dolup taşıyor ki gerçeği gölgeliyor olabilir. Bunun için onu yargıladığımdan değil. Leo ve ben aynı dertten muzdaribiz.

Belki Frankie'nin karşı konulmaz çekiciliği tüm erkekleri etkiliyordur. Ya da Belki de Strakh'lara özgü bir şeydir. Ailemdeki erkekler dişleri ve pençeleriyle bir kadına yapışmaya ve asla bırakmamaya meyilli mi?

Her şeye rağmen, Monty onu en uzun süredir tanıyan kişi. Eğer Doyle'un bir tehdit olduğunu düşünüyorsa, uyarıyı görmezden gelemem.

Ancak bu konuda bir şeyler yapmak başka bir sorun. Monty'nin Doyle hakkındaki suçlamalarına nasıl tepki verdiğini gördüm. Farklı bir yaklaşım bulmalıyım.

"Bir psikiyatriste görünmemizi istiyor." Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Doyle'u aile doktoru olarak getirelim. Her birimiz onunla görüşebilir ve kendi fikirlerimizi formüle edebiliriz. Bir taşla iki kuş vururuz. Hem yardım alırız hem de ona yardım eden adamı tanımak."

"Bu lanet fikirden nefret ediyorum." Monty yüzünü buruşturur. "Ama harika bir fikir. Sabah onu arayacağım."

Monty tuvalete gitmek için koridorda adımlarken Leo'ya dönüyorum. "O nasıl?"

"Mışıl mışıl uyuyor." Gülümsemesi sadece ona ayrılmış bir şefkat taşıyor.

"Güzel. O zaman kendini güvende hissediyor."

"Ama öyle mi?" Leo bakışlarını Monty'nin gittiği yöne çevirir.

"Bu konuda bir ileri bir geri gidiyorum. Onun suçluluk duygusu ve endişesi gerçek gibi geliyor ama Denver'inki de zaman zaman öyle. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Yüzü orta parmağımı erekte ediyor." "Bu çok olgunca," diye mırıldandım.

"Öyle olmadığından yüzde yüz emin olana kadar ona bir tehdit muamelesi yapmalıyız."

"Anlaştık."

Eğer Monty, Denver'ın uyardığı ölümcül avcı değilse, Kim o? Belki de ortada bir takipçi yoktur ve bu bilmece şeytanın bizimle dalga geçmesinin bir başka yoludur. İddiasını destekleyecek herhangi bir belirti görmedik. Uğursuz gölgeler ya da şüpheli davranışlar yok.

Ama hastaneden çikalı sadece üç gün oldu. Adanın mahremiyetinden ve güvenliğinden ayrılmadık. Zaman gösterecek.

Monty geri döndüğünde, gözleri ifadelerimizde bir şey arıyor, sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi bizi okumaya çalışıyor.

Yüzümü nötr tutuyorum.

"Görüşmeler nasıl geçti?" Sandalyeye yaslandı.

"Beklediğim gibi." Boynumu kıvırıyorum, son birkaç günü geride bırakmaya hazırım.

günler geride kaldı. "Anlatıya sadık kaldım. Şüphe uyandıracak hiçbir şeyi ele vermedim."

"Aynı." Leo başını sallıyor. "Aile yapımızla ilgili pek çok soruları vardı. Sonunda birbirimizi bulduğumuz için ne kadar mutlu olmalıyız."

"Öyle mi?" Monty sırtıyor.

"Heyecanlıyım," diyor Leo.

"O sorularla nasıl başa çıktın?" diye sordum.

"Uyumlu davrandım."

Boğazımdan bir ses çıkarıyorum. "Yani kısacası, dişlerini gösterdin ve hiçbir şey söylemedin."

"Oldukça fazla." Sehpanın üzerine bir çizme koyuyor.

"Onlara yeni ağabeyini ne kadar çok sevdiğini söyledin mi?"

"Bunu kendime sakladım." Monty'nin gözlerine bakıyorum, soğuk bir deniz kadar mavi, hiçbir sıcaklık ya da sıcaklık yansıtmıyor.

Davetiye. "Yeniden bir araya gelen çifti sordular. Evliliğin hala sağlam olduğuna inanmalarına izin vererek yorum yapmadım."

"Güzel." Çenesi seğiriyor. "Mükemmel bir evlilik kimsenin umurunda değil. Sıkıcı bir haber olur. Bunun için zaman harcamazlar."

"Biliyorsun," dedim, sesim düşerek, "bütün bunlar insan içine çıkmaya başladığımızda değişecek. Ne ben onunla olan ilişkiyi saklayacağım ne de Leo."

"Burada amaç sağduyulu olmak. Yarattığımız hikaye çok hassas. Onlara viyaklayacakları bir şey vermek istemiyoruz."

"Tedbirli olma ihtiyacını anlıyorum. Ama sonsuza kadar öyle davranmayacağım."

"Hepimiz Frankie için en iyisini istiyoruz." Leo parmaklarını bacağına vuruyor. "Sadece onu korumakla ilişkilerimiz konusunda dürüst olmak arasında bir denge bulmamız gerekiyor."

"Bu konuda birlik olmalıyız," diyor Monty. "Sürpriz yok." Güvensizlik her iki tarafta da solmayan bir gölge gibi varlığını sürdürüyor. Ama bunun üstesinden gelmeliyiz. Başka seçeneğimiz yok.

Derin bir nefes alıp sonraki kelimeleri söylemeye zorluyorum. "Panik atağı hakkında mesaj gönderdiğin için teşekkürler."

Monty başını sallıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Teknolojiyle aran nasıl? Telefonlarla ilgili bir sorun var mı?"

"İtiraf etmek istediğimden daha zor oldu," diyorum. "Bu kadar basit bir şeyle mücadele edeceğimi hiç düşünmemiştim.

arama yapmak veya mesaj göndermek."

"Aslında, bir sorum var." Leo cihazını çıkardı. "Daha önce bir şeye bakmaya çalışıyordum ama ekranlar arasında nasıl geçiş yapacağımı bulamadım."

"Tarayıcı sekmeleri mi?" Monty sandalyede öne doğru kayarak kanepedeki boş yeri işaret ediyor. "Bakabilir miyim?"

Leo ona yer açar ve telefonunu uzatır. Ekranda birkaç kaydırma yaptıktan sonra Monty telefonu geri verir.

"Buradaki simgeyi görüyor musun? Evet. Ona dokun. Şimdi bütün

açık sekmeler. Bunlar arasında geçiş yapabilir veya ihtiyacınız olmayanları kapatabilirsiniz."

Bu da bir dizi soruyu beraberinde getiriyor ve bu da tam kapsamlı bir eğitime yol açıyor. Kendimi telefonumu çıkarırken buluyorum ve takip ediyorum.

Frankie bize bu küçük elektronik tuğlaların neler yapabildiğinin temellerini gösterdi, ancak biz sadece yüzeyi çizdik. Daha fazla bilgi için aklıktan ölüyorum.

Bildiğim tek şey, yalnızca rüzgârın uğultusu ve ayakların altındaki karın çıtırtısıyla bölünen yalnızlık ve sessizlik dolu bir hayattı. Denver bizi sert olmamız, kendimizden başka hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenmememiz için yetiştirdi.

Şimdi kendimi bu yemyeşil adada, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim konforlarla buluyorum. En büyük değişiklik, beni en çok heyecanlandıran şey teknoloji. İnternet ya da dışarıdan iletişim yokken, tüm bu gücü avucumun içine sığan küçük bir bilgisayarda tutmaya başladım.

Bu telefon varlığından bile haberdar olmadığım dünyaların kapılarını açıyor. Leo ve Frankie ile her yerde, her zaman bağlantı kurabiliyorum.

İnternette ilk kez gezindiğimde kendimi sihirli gibi hissetmişim. Bilgi parmaklarımın ucundaydı, aklımda olduğunu bile bilmediğim sorulara cevaplar vardı. Her şey ve hiçbir şey hakkında videolardan oluşan karanlık ormanda saatlerce dolaşabilirim, Sonsuz bilgi ve eğlence denizine dalmak.

Elbette ben de kendi payıma düşen hayal kırıklıklarını yaşıyorum. Çok fazla bilgi beni çabucak bunaltıyor. Ne zaman Sürekli bağlantı çok fazla, tundranın sadeliğini özlüyorum.

Sonra yalnızlığı, istismarı, bitmek bilmeyen zorlukları hatırlıyorum ve evet...

Siktir et orayı.

Burada iklim daha ılımandır, hava tuzlu su ve her daim yeşilin kokusuyla doymuştur. Yakınlarda kalabalık kasabalar bekliyor, insanlar, gürültü ve hareketlilik. Onları keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Ayrıca adanın güvenliğinden ayrılmaktan da korkuyorum. Tatar yayım ya da dışarıdaki tehlikeler hakkında bilgim olmadan, onu tepelerde koruyabildiğim gibi nasıl koruyacağımı bilmiyorum.

Gece ilerledikçe Monty ile aramızdaki gerginlik kısa bir süreliğine de olsa azalıyor. Kendimi telefonumdaki saate bakarken buluyorum, dakikalar acı verici bir yavaşlıkla geçiyor.

Sonunda, artık dayanamıyorum.

"Onu kontrol etmeye gidiyorum." Ayağa kalktım ve merdivenlere doğru yürüdüm.

Onu görme, güvende olduğuna dair kendimi rahatlatma ihtiyacı fiziksel bir sızı.

Monty ve Leo da ayağa kalkıyor, telefonlarını ceplerine atıp peşimden geliyorlar.

Üst kata çıkıyoruz, ev sessiz ve sakin. Misafir odasının kapısını iterek açıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Yatağın başucundaki lamba onun çarpıcı yüz hatlarına hafif bir ışık saçıyor. Derin uykuda, çok huzurlu ve sorunsuz görünüyor.

Üzerime bir rahatlama çöktü.

"Çok güzel," diye

fısıldıyor Leo. Büyülenmiş gibi homurdanıyorum.

Biz yatmaya hazırlanırken Monty kapının eşiğinde, yüzünde bir derebeyinin sert ifadesiyle bekliyor. Hâlâ karısı olarak gördüğü kadının yanında uyumaya hazırlanırken.

Ben iç çamaşırlarıma kadar soyundum, Leo da aynısını yaptı.

Onu dışarıda bırakabilir ve kapıyı kilitleyebiliriz, ama bu sadece bir kavgaya yol açacak ve onun dinlenmesini bozacaktır.

Leo ve benim aramda uyuyarak güvende olacak. Biri izinsiz girerse uyanırız.

Onu rahatsız etmemeye özen göstererek, iki yanından içeri süzülüyoruz. Vücudunun sıcaklığı beni anında yatıştırıyor, varlığı yıpranmış sinirlerime merhem oluyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun karşısında olacağım." Monty geri adım atar, bakışları ona yapışmıştır,

gölgeli ve çalkantılıdır

özlemle.

Sonra arkasını döner.

Işığı kapattım ve oda ağır, sakın bir sessizliğe gömüldü. Orada uzanıyorum, nefes alışının ritmik sesini dinliyorum, göğsünün sürekli inip kalkışını hissediyorum.

Vücudumdaki gerginlik yavaşça azalıyor, yerini derin, kemik yorgunu bir yorgunluğa bırakıyor.

"İyi misin?" Leo kayıyor, eli kaburgalarımı okşuyor. "Evet, iyiyim. Sen?"

"Onunla gerçekten sevişmek istiyorum." "Hayır."

"Beni dinle." Başının üstündeki yastıkta yüzünü benimkine doğru çeviriyor ve fısıldıyor, "Farz edelim ki mastürbasyon yapacağım. Sen adımı inletirken ben homurdanacağım ve onun duyabileceği kadar yüksek sesle tokat sesleri çıkaracağım."

"Senin derdin ne lan?"

"Onu test etmeliyiz. Gerçek doğasını ortaya çıkarmalıyız."

"Eğer düşündüğünüz buysa, Mississippi saniyeleri için buraya gelmeyecek. O Denver değil."

"Mississippi saniyeleri?"

"Redneck aile bağı."

"İnternetin hangi pis köşesine dadanmıştın?"

Geçmişimizin gölgeleri beni yatağa bastırırken iç çekiyorum. "Monty hakkında ne hissedersen hissedelim, erkekleri, çocukları ya da aile üyelerini becermekle ilgilenmiyor. Bu onun sapkınlığı değil."

Frankie onun saplantısı. Tek önemseydiği o ve bu sağlıklı bir saplantı değil.

Aynı şey ona olan takıntımız için de söylenebilir. "Git uyu, aptal." Yüzünü itiyorum.

Geri itmeye çalışıyor ama karanlıkta ondan daha iyi görüyorum ve onu kolayca atlatıyorum.

Kıpırdamıyor bile.

Orada uzanıyoruz, üçümüz ten tene sıcaklığın ve samimiyetin içinde sarmaş dolaşız. Eğer cennet varsa, burasıdır.

Tüm görüşmeleri sorunsuz atlattık. Kilolarca lezzetli yemek yiyorum. Havada sürekli, ruhumu emen bir soğukluk yok ve ateşe bir odun atmak için yataktan çıkmam gerekmiyor.

Burada ateşe bile ihtiyacımız yok.

Gözlerimi kapatarak minnettarlığımın ve memnuniyetimin uzuvlarıma işlemesine izin veriyorum. Son bilinçli düşüncem Frankie ve onun yürekten güvendiği psikiyatristin etrafında dönüyor.

Belki ona yardım edebilir.

Eğer yapmazsa, onunla hiç tanışmamış olmayı dileteceğim. Uyku kolay gelmiyor ama geliyor.

Bir süre sonra, gecenin sessiz anlarında, ışığın yokluğuna alışmaya çalışan gözlerim irkilerek açılıyor.

İçgüdüsel olarak doğrulma ihtiyacı kaslarımı sertleştiriyor. Bir dirseğimi desteklediğimde Leo'yu çoktan kendi dirseğine dayanmış, gözlerini ovuştururken buluyorum.

Frankie aramızda yüzüstü yatıyor, bir bacağı yağlı, yüzü uykuyla buruşmuş.

Yumuşak bir ses kafamı kapıya doğru çeviriyor.

Monty yerde, sırtı kapı çerçevesine dönük ve başı yana eğik bir şekilde oturuyor. Horluyor.

Onu dışarı kilitlemeliydik. Gerçi muhtemelen anahtarı vardır.

Leo karanlığın içinde gözlerimi yakaladı.

Onu uyandırmalı mıyız? Yoksa yerde bir köpek gibi uyumasına izin mi verelim?

İkincisi daha tatmin edici bir seçenektir ve Leo ona sokulup tekrar uykuya dalarken buna karar verir.

Sanırım ilk nöbeti ben alıyorum.

İki gün sonra, Dr. Doyle Whitaker'ın karşısında oturmuş, öğleden sonrasının tatlı kayısı ısıltısını içime çekiyorum.

Yüzümdeki güneş ışığının sıcaklığını nasıl da özlemişim.

Özel çalışma odası, zengin ahşap panelleri ve Sitka Sound manzaralı pencereleriyle terapi için ideal bir yerdir.

Şaşırtıcı bir şekilde, Strakh'ın üç adamı da Doyle'u terapistleri olarak görmeye karar verdi. Özellikle Monty'nin öfke nöbetinden sonra kolay işbirliği yapmaları konusunda şüphelerim var ama her neyse.

Leo ve Monty hâlâ spor salonunda oldukları için ilk seansı benim almamı önerdiler.

Kody koridorda bekliyor, muhtemelen doğaüstü hisleri yüksek alarmdayken kapıya yaslanmış durumda. Gözümden tuzlu bir damla yaş aksa kokusunu alır ve içeri dalar.

Ağlamayı planlamıyorum.

"Burası güvenli bir alan." Doyle koltuğa yaslanıyor, duruşu davetkâr ve açık, not defteri kalçasının üzerinde duruyor. "Benimle her şeyi paylaşabilirsin."

"Biliyorum."

"Olanlar hakkında konuşmaya hazır değilsen, bu da sorun değil. İstedğin her şeyi konuşabiliriz."

O sadece haberlerin ne bildirdiğini biliyor. Denver'in tacizi, Wolf'un ölümü, uçak kazası, Monty'nin ihaneti, Leo ve Kody ile olan çok eşli ilişkim... hepsi hakkında konuşmak bana kalmış. Ya da hiçbirini.

Bu kişisel şeyleri onunla paylaşmak, dedektifler ve muhabirlerle tartışmaktan farklı olurdu. Bu odanın dışında bu bilgiler çarpıtılıp bana karşı kullanılabilir.

Burada gizli tutulacak ve iyileşmeme yardımcı olmak için kullanılacaktı.

Doyle sabırla beni izliyor, siyah saçları alnına dökülmüş, ela gözleri profesyonel bir ilgiyle yumuşuyor.

Yakından ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum. Onun yontulmuş

Çene çizgisi ve sert dudakları ona sert bir hava veriyor ama gözleri bir empatistin gözleri gibi, hassas ve nazik, çocuksu bir masumiyet izlenimi yaratıyor. Ben daha iyi biliyorum. O bir

benden on yaş büyük.

"Frankie." Sesinin derin tonu içimde dolaşıyor, sinirlerimi yatıştırıyor. "Aklında ne var?"

Yavaşça nefes alıyorum, sonra veriyorum, düşüncelerim kaçırıldığım sabaha kayıyor. Monty'nin de en az benim kadar o sabah hakkında konuşmaya ihtiyacı var. Doyle'la diyalogu açarsam, belki Monty de aynısını yapar ve ayrı hayatlarımıza devam edebiliriz.

"Düşük yaptım." Bakışlarım bir an için pencereye kayıyor, sonra tekrar Doyle'a dönüyor. "Kaçırıldığımda Monty'nin bebeğine hamileydim."

Yüz ifadesi nötr kalıyor ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Hamilelik, ayrılma kararım, kaçırılma, kar makinesiyle kaçma girişimim ve düşükle ilgili kavga üzerinden yürüyorum. Wolf'tan bahsetmeden ilgili tüm detayları ekliyorum. Onun

Bilinen varoluş, yapmaya hazır olmadığım bir konuşmayı başlatır. Bu ilk seansta olmaz.

"Monty'yi hamileliği ele alış biçimi için affettin mi?"

"Evet. Sanırım öyle. Ama diğer şey için onu affetmedim."

"Başka ne var?"

"Ben kardeşi tarafından esir tutulurken o başka bir kadınla yattı."

"Ah." Doyle doğruldu, yutkunurken boğazı düğümlendi. "Özür dilerim."

"Taziye istemiyorum. Monty onu terk ettiğimi düşündü ve hayatına devam etmeye çalıştı. Tüm suçu hak etmiyor."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Kardeşini öldürdüm ve onun tek çocuğuna aşık oldum. hayatta kalan akrabalar. Tüm bu düşmanlık, suçluluk ve ileri geri duygular, hem Denver hem de Monty tarafından verilen acıya bir tepkidir.

Bunların hiçbirini paylaşmaya hazır olmadığım için "Mükemmel değilim" demekle yetiniyorum.

"Yine de ona kızgınsın." Notlarına bir şeyler yazıyor.

"Tabii ki çok kızgıyım. Kör edici, çıldırtıcı bir kızgınlık. Ama bunun ötesine geçiyor. Herkese karşı güvensiz, bu da benim ona karşı daha da güvensiz olmama neden oluyor. Herkesin nedenlerini sorguluyor, Seninki de dahil."

"Benimki mi?"

"Evet."

Monty'nin paranoyası sağ olsun, ben de Doyle'un nedenlerini sorguluyorum. Bu çıldırtıcı.

"Herkesin benim peşimde olduğunu düşünüyor," diyorum. "Peki ya o? O beni yakalamak için dışarıda değil mi?"

"Öyle mi?"

"Bilemiyorum. Açmam gereken çok şey var ve çaba gösterecek enerjimi ve isteğimi kaybediyorum."

"Duygularınızı anlıyorum ve endişelerinizde haklısınız. Çiftler travmatik olaylardan sonra sıklıkla zorlanırlar. Eşlerden birinin aşırı korumacı olması alışılmadık bir durum değildir, en iyisini yaptıklarını düşünürler. Bu durum gerginlik yaratabilir ve yanlış anlaşılma ve kızgınlığa yol açabilir."

"Bu ondan daha fazlası."

İki adama daha aşığım.

"Onunla nasıl hissettiğin hakkında konuştun mu?"

"Evet. Dinliyor. Daha dikkatli görünüyor ve travma öncesine göre şimdi daha uzlaşmacı."

"Davranışları korku ve güvensizlikten kaynaklanıyor gibi görünüyor. Seni kaybetmekten korkuyor, ama yöntemleri

seni uzaklaştırıyor."

"Beni çoktan kaybetti."

Bunu söylerken bile, bunun doğru olmadığını biliyorum.

Ona kızgın kalmak için çok çabalıyorum çünkü eğer kızgın değilsem, neyim ben? Eğer beni incitmek için dışarıda değilse, o ne?

Leo ve Kody ile olan ilişkiyi tehdit ediyor, olan bu.

Ama o benim için bir tehdit değil. Oadaki kötülüğe inanmıyorum. İnanmıyorum işte.

"Tamam." Doyle kalemimi kâğıttan kaldırıyor ve yargılamadan gözlerimin içine bakıyor. "Bazen bir insan için en iyi şey

ilişki geri adım atmaktır. Birlikte iyileşmeden önce birbirinize bireysel olarak iyileşmek için alan tanıyın."

"Samimi değiliz. Yatağımızı paylaşmıyoruz.

Kaçırıldığımdan beri değil. Misafir evinde uyuyorum. Ama Panik atak geçirdiğim gece, tekrar tetiklenirim diye koridorun karşısında yattım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin? TSSB dönemi?" "Hatırlamıyorum. Bu normal mi?"

"Evet, ayrışma TSSB'nin yaygın bir belirtisidir." "Monty seni aradığında, sana ne olduğunu söyledi mi? bölüm boyunca?"

"Evet." Yüz ifadesi yumuşuyor.

"Sana bunu tetiklediğini söyledi mi?"

"Size arkadan yaklaştığını söyledi."

Başımı sallıyorum. Leo ve Kody her zaman arkamdan böyle geliyorlar ve ben iyiyim. Ama bunu kendime saklıyorum.

"Ya Monty benim tetikleyicimse? Bana fiziksel olarak zarar vereceğine inanmıyorum. Ama içten içe ondan korkup korkmadığımı merak ediyorum."

"Sana karşı dürüst olabilir miyim Frankie?" "Umarım öyledir."

"Sizi uzun yıllardır tanıyorum." Not defterini kapatıp bir kenara koydu ve öne doğru eğildi. "İçinizdeki güce her zaman hayran olmuşumdur. Son derece bağımsızsın ve

Azimli ve -umarım söylememde sakınca yoktur- inanılmaz güzelsiniz. Bir kadına nasıl bakacağını, sana nasıl yumuşakça dokunacağını bilen birini hak ediyorsun.

Aynı anda hem seni nasıl sahipleneceğimi hem de seni nasıl özgür bırakacağımı ve ışığını söndürmeden ruhunun parlak zümrüt ışıltısında nasıl duracağımı."

"Um..." Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Teşekkür ederim.

Bu..." "Monty senin için iyi değil. O kontrolcü, sahiplenici, ve bencil. Bağlılık sorunları ve aile sırları olan tipik bir zengin playboy. Bence ondan korkmakta haklısın. Onsuz daha iyi olursun."

"Vay canına. Tamam..." Kulaklarımın ucu yanıyor. "Hep böyle mi düşünürdün?"

"Evet. Onun davranışlarının seni nasıl etkilediğini gördüm." Bana güven verici bir gülümseme verdi.

"Bağımsızlığına saygı duyan, kariyerini teşvik eden, iyileşme ve üreme haklarını destekleyen birini hak ediyorsun."

Ouch. Evet, Monty bu kutuların çoğunu işletlemiyor.

Şimdi ona bunu yapan biri olduğunu söylemek için iyi bir zaman. İki kişi. Seks hayatıma girmeme gerek yok, özellikle de bu tuhaf ve biraz profesyonelce olmayan açıklamadan sonra.

Leo ve Kody muhtemelen Doyle ile yapacakları seanslar sırasında aramızdaki dinamiği net bir şekilde ortaya koyacaklardır. Ama şu anda sadece destek sistemime odaklanmak istiyorum.

"Başka bir şey daha var." Avuçlarımı kotuma sürtüyorum. "Leo ve Kody hakkında."

"Devam et." Gözleri ilgiyle keskinleşir.

"Esaretimiz sırasında çok yakınlaştık." Nefes alıyorum, düşüncelerim toparlanıyor. "Pek çok üzücü, acı verici olayda birbirimize yardım ettik. Birlikte kaçtık, bir uçak kazasından kurtulduk ve şimdi zorlu bir geçiş dönemiyle karşı karşıyayız. Onlar benim için her şey demek."

"Bir travma bağı geliştirdiniz. Bu bir hayatta kalma mekanizması. Bir güç ve destek kaynağı." Elindeki

çenesini ovuşturarak başını salladı. "Yaşadıklarınızdan sonra onlarla derin bir bağ hissetmeniz normal."

"Bunu anlıyorum ve her ne kadar üçümüz arasında özel bir bağ olsa da Monty ile bir ilişki kurmalarının önemli olduğunu düşünüyorum. Sahip oldukları tek aile o ve istikrara ihtiyaçları var. Monty bunu sağlayabilir. Ama bu biraz karışık. Monty'nin güvensizlik ve kıskançlık sorunları buna engel oluyor."

"Onlarla olan ilişkinizden dolayı kendini tehdit altında hissediyor." "Kesinlikle. Ama Leo ve Kody'yi suçlamasını istemiyorum.

evliliğimiz. Eğer onlar olmasaydı, Monty ve ben hala ayrı yaşıyor olurduk. Leo ve Kody tüm hayatları boyunca acı çektiler. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailenin sevgisini ve koşulsuz desteğini hiç yaşamadılar. Buna sahip olmalarını istiyorum."

"Aile ve ilişkiler, özellikle travmatik deneyimlerden sonra çok önemlidir. Ancak bu bağlar zorlanamaz. Kendi kendilerine gelişmelidirler."

"Biliyorum." İç çekerek başka tarafa bakıyorum. "Sadece güvende hissetmelerini ve sevimlerini istiyorum."

"Onlara çok değer veriyorsunuz ve onları mutlu görme arzunuz takdire şayan. Ama sabırlı olmalısınız."

"Sabır pek bana göre değil."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, çok yakından bakıyor. Duruşundaki ince değişim, önemli bir şey söylemeye hazırlandığını gösteriyor.

"Bugünkü konuşmamızın çoğu Monty, Leo ve Kody hakkındaydı. Onların ihtiyaçları. Onların refahı." Öne doğru eğiliyor, dirsekleriyle aramızdaki boşluğa doğru eğiliyor dizlerinin üzerine çöktü. "Peki ya sen? Tüm bunlar olurken kendini nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, birden omuzlarımdaki gerginliğin ve göğsümdeki sıkılığın farkına varıyorum.

"Ben... Sanırım bunu hiç düşünmedim. Özgür olduğum için minnettarım. Her gün, hayatta olduğum ve artık uyanık olduğum her saniye hayatta kalmak için savaşmak zorunda olmadığım için bir mucize duygusu getiriyor.

bir şekilde. Ama Leo ve Kody'nin katlandığı cehennemin sadece bir kısmından kurtuldum. Kuzey Kutbu'nun dışında hiç yaşamadılar.

Onların geçişi benimkinden çok daha zor. Ve Monty..." Bir nefes üfledim.

"Sizin iyileşmeniz de bir o kadar önemli. Siz de önemli bir travma yaşadınız. Ne hakkında konuşmak istersin Denver'a ne oldu?"

Sertçe yutkunuyorum, şimdiden başımı sallıyorum.

"Bugün olmaz.

Detaylar... çirkin ve bunaltıcı. Bunun üzerinde çalışmam gerekiyor."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Ne hissettiğin hakkında konuşsak nasıl olur?"

Ne hissediyorum?

Arkama yaslanıp bazı kapıları açıyorum. "Dokuz ay boyunca isteğim dışında tutuldum. Altı gün önce imkansız ve kaçtı. Özgürüz ama kendimi özgür hissetmiyorum. Kaçırılmadan önceki gibi değil. Sürekli diken üstündeyim, bir şeylerin ters gitmesini bekliyorum. Sanki her an şeytan gölgelerden uzanıp beni cehenneme geri sürükleyecekmiş gibi."

Gözlerinde daha karanlık bir şeyin hayaleti parlıyor, ama o kadar çabuk kayboluyor ki hayal ettiğimden eminim.

"TSSB birçok şekilde ortaya çıkabilir." Ellerini birbirine bağlar. "Sürekli diken üstünde hissetmek yaygın bir semptomdur. Ama burada güvendesin. Benim yanımda."

"Bazen aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum."

"Yaşadıklarınıza verdiğiniz doğal bir tepki bu.

Unutmayın, şeytan -Denver- öldü."

"Şeytanın birçok şekli, birçok yüzü vardır. Bazıları onun ölümsüz olduğunu söyleyebilir."

"Kabuslarınız, şeytanlarınız, travmanızın bir yansımasıdır ve inanılmaz derecede güçlü ve ısrarcı olabilirler. Ama onlar geçmişinizin bir parçasıdır."

Denver'ın bilmecesindeki sapık gerçek değilse tabii.

"Geçmiş ve şimdiki zaman bazen birbirine karışıyor."

Yere bakıyorum, ellerim kucağında dönüyor. "Ne zaman

kapatsam

Gözlerim, oraya geri döndüm. Ondan kaçamıyorum."

"Kaçmak korkularınızdan kaçmak değildir. Onlarla yüzleşmek, onları anlamak ve onlarla başa çıkmanın yollarını bulmaktır. Bu bir süreçtir ve zaman alır. Kendine iyi bakmalısın Frankie. Kalbin derinden yaralanmış. İyileşmek için kendine zaman ve izin ver."

"Deniyorum. Ama herkes için güçlü olmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Eğer ben dağılırsam, her şeyi kim bir arada tutacak?"

"Tüm bunları tek başınıza taşımak zorunda değilsiniz. Yardım isteyin. Başkalarına yaslan."

"Güven bana. Ben çok eğilirim. Bu seans gibi mi?

Monty'nin

Bunun için para ödüyor. Beni besliyor, giydiriyor, başımı sokacak bir çatı sağlıyor."

"O senin kocan."

"Sadece kağıt üzerinde. Ona bağımlı olmak istemiyorum. Herkesle ilgilenen kişi olmaya çok alıştım."

"İçindeki hemşire bu işte." Uzanıp koluma rahatlatıcı bir el koydu. "İnanılmaz bir güç gösterdin ama en güçlü insanların bile desteğe ihtiyacı vardır."

"Evet." Kolumu çekiyorum. "Haklısın."

"Bu bir süreç. Mini kilometre taşlarına odaklanın. Benimle görüşerek ve içini açarak zaten başladın. Bu büyük bir adım."

"Tamam." Omuzlarımı geriye atıp sözlerini özömsüyorum.

"Sen önemlisin Frankie. Senin duyguların ve ihtiyaçların da

herkesinki kadar önemli. Terapi ve sağlam bir destek sistemi sayesinde bunu atlatacaksınız."

"Destek sistemim inanılmaz ama onlar da mücadele ediyor. İstemeseler ve ihtiyaç duymadıklarını düşünseler de onları terapiye zorluyorum."

"Monty dördünüzün de benimle buluşması için seanslar ayarladı. Bundan hoşlanmayabilirler ama..." Sırıttıyor. "Bu sadece biraz acıtacak."

"Ne dedin sen?" Kafa derimde bir ürperti dolaşıyor.

"Seanslar ayarladı-"

"Hayır. Sen dedin ki..."

Mücadele etmeyin. Bu sadece biraz acıtacak.

Nefesim hızlanıyor. Göğsüm sıkışıyor ve bakışlarım çıkışa doğru yöneliyor, paniğin ilk ipuçları içeri sızıyor.

Ne olacağını biliyorum. Bunu daha önce de gördüm, Kody'de, kendimde.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklanıyorum. Dört kez nefes alıyorum, yedi kez tutuyorum, sekiz kez nefes veriyorum. Tekrar ediyorum.

"Frankie?" Doyle'un sesi arka planda kaybolur.

Ellerim sandalyenin kenarını kavriyor. Bunun vücudumun savaş ya da kaç tepkisi olduğunu, sempatik sinir sisteminin aşırı hızda çalıştığını biliyorum.

Nefes al, Frankie. Nefes al.

Alnımda boncuk boncuk ter var. Sırtımdan aşağı bir damla akıyor. Ama saymaya devam ediyorum, nefes almaya devam ediyorum ve yavaş yavaş kalp atış hızım yavaşlamaya başlıyor.

Güvendeyim. Buradayım. Şimdi buradayım.

Beynimin mantıklı kısmı kontrolü yeniden ele almak için savaşıyor. İzin veriyorum

o.

Gözlerimi birkaç dakika daha kapalı tutuyorum. Vücudun sakinleşmesi için zaman. Panik dalgası geri çekiliyor, beni bitkin ama işlevsel bırakıyor.

Bununla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum ama şimdilik ben kazandım.

Gözlerimi açarak sandalyede doğruluyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Panik atak geçirdin." Daha önce olduğundan daha yakın, eli sandalyemin kolçağını kavriyor.

O çıkarıp arkasına oturana kadar ona ters ters bakıyorum. "Paniklemeye başladım ve onu geri ittim." "Söylediklerimin hangi kısmı onu tetikledi?"

"Beni esir alanın ağzından duyduğum bir şey."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim."

"Frankie, sanırım-"

"Ben bir hemşireyim. Vücudumun ne yaptığını biliyorum

ve bununla başa çıkabilirim." Bacaklarımı çapraz yapıyorum.
"Nerede kalmıştık?"

Dudakları bir çizgi haline geliyor ve nefesini içine çekiyor. "Monty dördünüz için de seanslar ayarladı."

"Monty. Doğru. Ya bu bir çıkar çatışmasıysa? Onu bu kadar az düşünürken ona nasıl yardım edebilirsin?"

"Monty ile seanslarım, bir çift olarak endişelerinizi ele almaktan ziyade onun kişisel sorunlarına, ruh sağlığı endişelerine ve hedeflerine odaklanacaktır. Eğer ben

istemediğiniz sizin tarafınızı tutuyorsa ve bu onu tedavi etme yeteneğimi tehlikeye atıyorsa, onunla bu konuda açık bir tartışma yapacağım

ve muhtemelen onu başka bir psikiyatriste yönlendireceğiz."

"Tamam." Yavaşça başımı sallıyorum ve kafamın içinde saymaya devam ediyorum, her nefesi ölçüyorum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Unutma, şeytanın birçok şekli olabilir, ama senin güçlü yanların da var. Onları birlikte bulacağız."

Gözleri bana yardım etmek için gerçek bir arzuyla yanıyor. Bu korkularımı yok etmiyor ama dövüşü biraz daha az korkutucu hissettiriyor.

Sıcak, cesaretlendirici bir gülümsemeyle seansı tamamlıyor ve ev ödevi olarak günlük tutmayı veriyor. Keşke bu görevde ne kadar rahat olduğumu bilseydi.

Çocuklar tedavilerinin bir parçası olarak bunu nasıl karşılayacaklar?

İyileşme düşüncesi bize çok uzak geliyor. Bu ürkütücü, iddialı bir hedef ama aynı zamanda umut verici bir hedef.

Doyle'u kapıya doğru yürütürken, sözleri zihnimde yankılanıyor, her zaman herkesle ilgilenemeyeceğimi hatırlatıyor. Yüzeydeki yaralarını dikebilirim ama içlerindeki iyileştiremem. Ve çok fazla yaraları var.

"Kody hemen dışarıda olmalı." Kapı koluna uzandım. "Onu sonra görmek ister misin?"

"Elbette. Monty tüm gün için bana program yaptı." Kapıyı açtım ve koridora baktım.

Boş.

İçimi bir telaş kaplıyor ama hemen omuz silkiyorum.

"Görünüşe göre uzaklaşmış. Muhtemelen tuvalete gitmiştir." I

Doyle'un bu kadar yakında durduğunu görünce şoke olarak geri döndü ve nefesi kesildi.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim." Beni sabitlemek için pazumu kavıyor, parmakları kolumdan aşağı kayıyor.

"Sorun değil." Geri adım atıp eşiği geçerek salona giriyorum.

"Emin misin?" Gözlerimi arıyor, vücudu sanki onu içeri çekiyormuşum gibi geri çekilmemi takip ediyor. "Sarsılmış görünüyorsun. Hâlâ panik atakla mı mücadele ediyorsun? Belki de oturmalısın."

"Hayır." Elimi kaldırdım, yanlışlıkla göğsüne dokundum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Evet, tabii ki." Çalışma odasının hemen içinde dururken çenesini indiriyor ve beni delici bakışlarından kurtarıyor.

"Unutma, konuşmaya ihtiyacın olursa her zaman ulaşabilirsin, mesai saatleri dışında olsak bile."

Parmakları benimkilere sürtünüyor, rahatlatıyor.

Ama kendimi rahat hissetmiyorum. Nefesindeki naneyi tadabilecek kadar yakınımda dururken değil.

Eli yüzüme doğru kalkarken göz ucuyla bir hareket yakalıyorum.

Tehditkâr bir gölge yandaki kapının karanlığından sıyrılır ve o siyah gözler Doyle'un gözlerine kilitlenir. elini çeneme dokunduruyor.

Kody, hayır!

Yüzü öfkeyle buruşuyor. Ben tepki veremedim, vahşi bir kükremeyle saldırıyor.

"Çek ellerini onun üzerinden!" Kody, Doyle'a çarptı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Dur! Dur!" Onları ayırmaya çalışıyorum ama bu iki tuğla duvarı hareket ettirmek gibi bir şey.

Kody'nin kilo vermesiyle, Doyle cüsse ve güç olarak onu geride bırakır. Ama Kody'nin vahşi öfkesine ve yırtıcı hızına rakip olamaz.

Duvara çarpıyorlar, yumruklarını sallıyorlar, güreşiyorlar, tükürüyorlar ve bir sehpayı deviriyorlar.

"Kesin şunu! İkiniz de!" Yüzlerini avuçlayarak ve derimi keskin dişlere takarak kavgaya atılıyorum. "Lanet olsun!"

Bağırmamla birlikte dağıldılar.

Gözleri birbirine kilitlenmiş, nefes alıp vererek odayı saldırganlık ve testosteronla dolduruyorlar.

"Sana dokunuyordu, değil mi?" Kody hırlıyor. "Seni benden almaya çalışıyor!"

"Frankie?" Doyle bir adım geri çekildi, yüz hatları şaşkınlıkla buruşmuştu. "Neler oluyor?"

"Sakin ol." Ellerimi Kody'nin kabarmış göğsüne koyarak onu zapt etmeye çalışıyorum. "Düşündüğün gibi değil."

"Sana nasıl baktığımı gördüm." Vücudu zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyor. "Elleri senin üzerindeydi."

"Kody, lütfen." Sesim paramparça oldu. "Beni korkutuyorsun."

Gözleri benimkilere kayıyor, bir anlığına yumuşuyor. İçinden acı dolu bir ses çıkıyor ve ellerini saçlarına götürerek odada volta atmaya başlıyor.

Doyle boğazını temizleyerek soğukkanlılığının bir kısmını geri kazanır. "Burada bazı güçlü duygular olduğu açık. Belki de buna başka bir zaman devam etmeliyiz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kody parmağını kapıya doğru iter. "Defol git!"

"Hayır! Bu senin kararın değil." Ellerimi iki yanımda birleştirdim. "Bu evdeki diğer insanlar yardım almak istiyor." Doyle'a hızlıca bir göz gezdirip yara var mı diye bakıyorum. Kan ya da çürük yok. Sadece bir
Biraz da kızgın. "Gitmek istersen anlarım."

"Bugünlük buradayım. Beni tuvalete yönlendirirseniz, kendime çeki düzen veririm." Bir elini düğmeli gömleğine silerek görünüşünü kontrol ediyor. "Leo'yu çağırır mısınız Monty?"

"Evet, tabii ki. Banyo koridorun hemen karşısında. Özür dilerim-"

"Sakın ondan özür dileme." Kody bana doğru yürüyor. Doyle'a özür dileyen bir bakış atıyorum ve koridora süzülüyorum,
Kody'nin peşimden geleceğini bilerek.

Spor salonuna doğru yürürken yanaklarım utançtan kızarıyor. Başım zonkluyor. İçim düğümleniyor, ve eğer Yanlış bir şey yaparsa, Tanrı'nın ve herkesin önünde onun kışını yakarım.

"Kadın." Kody kızgın bir ayı gibi boynumdan aşağı homurdanıyor.

Orta parmağımı kaldırıp köşeyi dönüyorum, sert bir göğüs ve odunsu vücut yıkama kokusuyla çarpışıyor.

"Ne-?" Leo beni yakaladı, çarpışmamızı yumuşattı. "Hey." Çenemi kaldırdı, sıkıntımı hemen anladı. "Neyin var?"

"Kardeşin kışını gösterdi." Kody kaşlarını çatıyor, kollarını kavuşturuyor.

Monty, Leo gibi duştan yeni çıkmış bir şekilde ortaya çıkar.

Duruşumuzu anlıyor ve hemen hareketsizleşiyor, mavi gözleri buz kesiyor.

Harika. Daha fazla alfa enerjisi. Tam ihtiyacım olan şey.

"Dr. Whitaker ikinizi de çalışma odasında bekliyor." Elimle arkamı işaret ettim.

İkisi de hareket etmiyor.

Monty'nin boynundaki bandaja bakıyorum ve iç çekiyorum. "Kody ve benim konuşmamız gerek. Lütfen

seansınıza gidin, biz de

Daha sonra yeniden toplanın, tamam mı?"

"Hadi gel." Monty çenesini Leo'ya doğru salladı ve koridorda ilerledi.

Leo, Kody ile bakışır. Aralarında geçenler Leo'yu dönüp takip edecek kadar tatmin eder.

Monty. Onların gidişini izliyorum, kalbim hâlâ çarparken Kody'ye dönüyorum.

Bakışlarının acımasız öfkesinde kelimeler beni terk ediyor. Tek çıkarabildiğim hayal kırıklığı ve hüsrân dolu bir ses.

Damarlarım boğazımda nabız gibi atıyor, yüzüne karşı söyleyeceğim savaş şarkısı için bir davul sesi.

Ama burada değil.

En yakın çıkışa doğru hışımla ilerleyip güneş ışığına çıkıyorum. Kody beni takip ediyor, ayak sesleri durmak bilmiyor.

Ona inanamıyorum... Terapistime böyle saldırıyor.

"Frankie, bekle." Uyuşturucunun etkisinden kurtulmak için yeterince yaklaştı.

Burnuma koku geliyor. Kış meyveleri ve saldırganlığın hırıltılı ısırlıklarıyla orman yangını.

O lezzetli, topraksı aromayı kışına sokabilir.

Ana evin arkasından geçerken, kafa derim ürperiyor. Çevremde bir şey hissediyorum, orada olmaması gereken bir şey.

Nefesim kesiliyor ve boğazımda pürüzlü bir yumru sertleşiyor. Tenimdeki bu hissin izlenme hissi olduğunu fark etmem bir saniye sürüyor.

Aniden durdum ve Kody'nin bana çarpmasına neden oldum.

Elleri omuzlarımı kavırıyor, ikimizi de sabitliyor. "Ne-?"

Dinlemiyorum, bakışlarım malikânenin yayılan, yükselen genişliğini tarıyor. Balkonlar, girintiler, pencereler.

Orada. Gözlerim üst kattaki bir pencereye kilitlendi. Misafir yatak odalarından biri.

Dışarıdaki güneş içeriye gölgeler içinde bırakarak parlıyor. Ama orada biri var. Hiçbir şey seçemiyorum.

Yüz hatları, sadece bir hayalet gibi hareketsiz bana bakan bir adamın rahatsız edici dış hatları.

Kuşların sesi azalıyor, yerini ürkütücü bir sessizlik ve kulaklarımdaki kan pıhtılaşması alıyor.

Kim o? Zihnim koşturuyor. Oliver mı? Güvenlik görevlisi mi?

Ama neden yukarıda olsunlar ki? Ve neden orada durup bana bakıyorlar?

"Bana bak." Kody yüzümü tutuyor ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorluyor. Karanlık ve yoğun gözleri benimkileri arıyor. "Benim işim seni korumak."

Homurdanarak kendimi kurtarıyorum ve başımı tekrar pencereye çeviriyorum.

Gölgeyi şekil kaybetti. İçimi bir ürperti kapladı.

Hayal mi ettim?

Hayır, gerçektir. Ve bu öfkemi daha da alevlendirdi.

Topuklarımda üzerinde dönerek misafirhaneye doğru ilerledim.

Ama birkaç kez arkama bakıyorum, bir şeyin beni izlediği ve beklediği hissinden kurtulamıyorum.

Kapıya ulaştığımda o kadar heyecanlıyım ki, açılmadan önce güvenlik kodunu birkaç kez tuşlamak zorunda kalıyorum.

Oturma odasına doğru üç öfkeli adım atınca ona doğru döndüm. "Aklından ne geçiyordu?" Ellerimi havaya kaldırdım, sesim

titriyor. "İnsanlara bu şekilde saldıramazsınız!"

"Yapabilirim ve yapacağım. Kimse sana dokunamaz."

Ellerini bükerek bana doğru ilerliyor.

Tökezleyerek geri çekildim. "O benim terapistim, seni mağara adamı. Bana yardım etmeye çalışıyor."

"Pantolonunun içine girmesine yardım ederek mi?"

Solunum yolum alev aldı ve kırmızıyı gördüm. "Bu ne cüret!" "Oh, buna cüret ederim." Tüm vücudu bana doğru eğiliyor, yutkunuyor

Aramızdaki boşluğu hırıltılı bir samimiyetle doldurdu. "Evli mi?"

"Siktir git. Sen-"

Ağzını ağızıma dayayarak ve eliyle boğazımı sıkarak beni susturuyor.

Sahiplenici öpücüğüne doğru inliyorum, işe yaramaz bir şekilde göğsünü itiyorum.

Sıcak dili benimkine karşı açıldığı anda kazanıyor. Odadaki oksijeni çalıyor, öfkemin üzerine çöküyor ve dizlerimi cama çeviriyor.

Aptalca zayıf bir an için neden kızgın olduğumu unutuyorum. Sadece dudaklarının zevki, boğazımdaki ellerinin sıcaklığı ve daha aşağıda, kemerinin altında, ihtiyacının sert, canavarca bıçağı var.

Adam her tartışmayı beynimi sikmek için bir fırsat olarak görüyor. Ayrıca sonsuz bir dayanıklılığı var ve ben çözülene, boşalana ve tartışamayacak kadar bitkin düşene kadar durmayacak.

"Hayır." Elinden kurtulup kanepenin etrafında dönüyorum. "Tam bir vahşi olduğun için seni ödüllendirmeyeceğim."

"Cezalandır beni o zaman." Arkamdan sinsice yaklaşarak kot pantolonunun fermuarını açtı ve ağaç gövdeli sikini serbest bıraktı. "Batır o keskin dişlerini içime."

Yüce Tanrım, buna nasıl hayır diyebilirim? Diş etlerim karıncalanıyor. Tenim cızırdıyor ve amım sıkılmış bir yumruk gibi zonkluyor.

Ama güçlü olmak zorundayım.

Eğer ona, hepsine karşı çıkmazsam, kıskanç öfkeleri ve öfkeli penisleriyle üzerime yürüyecekler.

"Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama bu şekilde olmaz." Geriye doğru kaçtım, mutfığa doğru kovalandım. karşı konulmaz ellerini savuşturarak. "Bununla başa çıkmak için daha iyi bir yol bulmalıyız."

Bu onu zerre kadar caydırmıyor. Aleti lanet olası bir silah gibi çıkık, sert ve vahşi ve tüm o sahiplenici öfkeyle beni becermek istiyor.

Beni tezgâha yasladığında, her zerrem onun hayvani cinsel dürtülerine teslim olmak istiyor. İzin vermek

Bu muhteşem canavar sinirliyken beni çivilerse hayatımın en güzel seksi olur.

Pes etmeyin. Güçlü ol.

"Bunu orgazmla düzeltemezsin." Başımı eğip onun çenesini kırmaktan kaçıyorum.

"Tamir etmiyorum, kadın. Sadece bizi yapabileceğimiz bir yere götürüyor." Gözleri vahşi, nefesi ağır, ama kıskanç öfkesinin altında başka bir şey var.

Kırılgan ve rahatsız edici bir şey. "O sadece senin terapistin değil. Bunu gözlerinde gördüm."

Sesindeki çaresizlik, yüzündeki korku, sırtında ömür boyu süren travma ve acı, hepsi orada, onu boğuyor, görüşünü tünelleştiriyor.

Bana tekrar uzandığında, beni tezgâhın üzerine doğru eğmesini bekliyorum. Bunun yerine beni ezici bir sarılışla sarmalıyor, kasları titriyor ve o kadar sıkı kavriyor ki içimdeki öfkeyi dışarı çıkarıyor.

"Benim güzel, vahşi mağara adamım." Granit çenesini kavriyorum ve alınlarımızı birbirine yaklaştırıyorum. "Ben seninim. Sen, Leo ve ben, birbirimize bağlıyız. Ömür boyu çiftleştik. Denver yapamazdı bizi bölemez. Hoss bizi parçalayamaz. Kimse bunu bizden alamaz."

Diğer herkes için güçlü olmalıyım.

"Sana dokunma şeklinden hoşlanmıyorum." "Ben seninim."

Kızgın dudaklarını öpüyorum.

"Seni almaya niyetli."

"Ben seninim." Kotumun düğmelerini açtım ve kalçalarımın doğru ittim.

"Sana zarar vermesine izin veremem." Kollarımı arkamdan çekip beni göğsüne yasladı.

"Ben seninim." Bakışlarını tutuyorum, gerçeğimi görene kadar yüz hatlarımı incelemesine izin veriyorum.

Beni bırakarak yere eğildi ve kıyafetlerimi de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Kot pantolonum, iç çamaşırım, ayakkabılarım, her şeyim çıkıyor. O alt tarafımı soyarken ben de gömleğimi ve sütyenimi çıkarıyorum.

Kavurucu dilini uzun bir yalamayla ayaklarımdan göğüslerime doğru sürükleyerek beni titretip kıvrandırırken vücuduma doğru telaşsız bir tırmanış gerçekleştiriyor.

Ağızıma ulaştığında bacaklarımdan arası sırlı sıkılaşma, nefes nefese ve kazığa oturtulmak için can atıyorum. Aleti o kadar sert ki damarlar derimin altında geriliyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, başımı eğiyor ve ağızımı kendi ağızıyla eziyor. Dili sormuyor. Talep ediyor, istila ediyor ve acımasız bir güçle sahipleniyor.

Ona vermiyorum. Almasını sağlıyorum. Ve kutsal lanet, o yapar. Bu ilkel. Çığ. Bu doğanın ta kendisi.

Damarlarımızda yaşayan evcilleşmemiş vahşi doğa.

Parmaklarını bacaklarımdan arasına sokuyor, onları derinlere sokuyor ve beni inleyen, kıvranan, işe yaramaz uzuvlar yumağı haline getiriyor.

"Daha fazla." Ağızının içine doğru soluyorum.

Ama o zaten yapıyor, elinin yerine kocaman sikini koyuyor. O kadar doğal olmayan bir şekilde büyük ve sert ki, ne olacağını bildiğim için geriliyorum.

Beni kaldırıyor, arkamı tezgâha dayıyor ve beni aletin kalın kafasına doğru sürüklüyor.

Gözlerimiz birleşiyor ve beni kalın boyundan aşağı indirirken boğazında boğuk bir inilti titreşiyor.

Daha sert, daha derin, titreyen, her şeyi tüketen iterken basınç, sıcaklık, güzel, yakıcı zevk - muhteşem. Aleti daha yarısına kadar girmişken bile seğirdiğini, şiştiğini, kökten uca zonkladığını hissediyorum.

Duygular bana çarpıyor, keskin ve gürültülü, bedenimde kutsal olmayan bir arzuyla gürlüyor.

Beni sabit tutarak birkaç santim geri çekildi. Sonra bir kez daha sertçe itiyor, aramızdan boğuk bir soluk geliyor ve tatlı kutsal cehennem, içeri giriyor, kabzasına kadar gömülüyor.

"Neden bu kadar büyüksün?" Ellerimi gür saçlarına gömüyorum. "Neden bu kadar sıkıydın?" Kıcımları kavrayışını ayarlıyor.

Sonra hareket ediyor, o canavarı bacaklarımdan arasına bir piston gibi sokuyor, dolduruyor, paramparça ediyor, sanki benimmiş gibi beni şok ediyor.

İlk kez. Kalçalarının her bükülüşü içime bir yumruk gibi saplanıyor, uluyan, pençeleyen bir coşkunun acı darbesi.

Vücutlarımız birbirine sıkıca bastırıyor, yaklaşıyor, Daha sıkı sarılıyorum, iç uyluklarım kalçalarına sürtünüyor. Bacaklarının gücünü daha derine inmek için kullanıyor, tüm o sertliği içimdeki her sinir ve zevk merkezi boyunca okşuyor.

Islak dudaklarına karşı haykırıyorum. Onun karşılık veren iniltisi duvarları titretiyor. Tüm adayı sarsıyor. O saf cinsel güç, doyumsuz ve yorulmak bilmez, çıldırtıcı saatlerce devam edebilme yeteneği ve rekabet etmek için yorucu. Hiç kazanamadığım bir yarışma.

Tüm bedenim titriyor ve dalgalanıyor, onun çarpan, ilkel erkekliğin alevleri arasında zirveye doğru seğiriyor. Onun sarhoş edici sıcaklığında ve vahşi öpücüklerinde kıvranırken nefes almak zordu.

Adam bir canavar. Ölüme bakar gibi öpüşen bir canavar. Her nefesin değerini anlayan. Her değerli nefesi ve soluğu hak eden. Yanında kadınıyla şeytanları ve kutup kar fırtınalarını fetheden Kavga eder, sevişir ve sarmaş dolaş avuçlarımızda sonsuza dek geleceğe uzanırız.

"Seni seviyorum." Karanlık kafası benimkine doğru eğiliyor, o siyah ayı gözleri ruhuma bakıyor, beyanını iddia ediyor ve başka bir kabarcıklı öpücükle mühürlüyor.

Kelimeleri geri üflüyorum, ağzına, boğazına ve derinlerde yatan yaraların üzerine.

Tüm kalbiyle sikişen bir adamdan daha seksi bir şey yoktur. Onun ağır topları onun itme ile tokat, damlayan uyarılmamla birlikte, siki ikimizi de sınıra iten bir aciliyetle içime girip dönüyor ve vuruyor.

Tokalaşıyor, öpüşüyor, nefes nefese kalıyor, inliyor, etrafımızdaki havayı ateşe veriyorduk.

Dolgunluk, lezzetli eziyet

Her yere sızan özensiz sıvılar, beni çözülmenin eşiğine kadar geriyor.

O zaman ben yaparım.

Çözölüyorum, sarsılıyorum, bağıriyorum, parıldayan, bedenimi sarsan bir mutluluk içinde boğuluyorum. Kasıldım ve sıkıldım, Canavarı sıkıca kavriyor, gözlerimin içine bakarken onu sağıyor, pompalıyor, kükrüyor ve sıcak boşalmasını içime boşaltıyor.

Baş döndürücü, soluk soluğa bir rahatlama bizi yere seriyor, terden titreyen kol ve bacak yığınınca karışıyoruz. Göğsüne çöktüğümde bırakın başımı, göz kapaklarımı bile kaldıramıyorum.

Nefesini tuttuğunda beni yere seriyor ve vücudumdaki pisliği yalıyor. Kışımından amcığıma ve kalçalarımaya kadar dilini gezdirerek hassas bedenimdeki her damlayı temizliyor.

O lanet bir hayvan ve ben buna bayılıyorum.

"Peki ya sen?" Boşalmış sikini işaret ediyorum. "Benim sıram."

"O ağzını üzerime koyarsan, bu gece bu mutfak zemininden ayrılamazsın." Kendini uzaklaştırıyor.

Sikişme şekliyle çelişen bir nezaketle beni giydiriyor, saçlarımı düzeltiyor ve beni kanepeye taşıyor.

Beni kucağına oturtuyor, iç çekerek, uyuşuk bir şekilde, seks sonrası yayılıyor.

Sonra gözleri benimkileri yakalıyor. "Şimdi bunu düzeltebileceğimiz bir yerdeyiz."

Lanet olsun bu adama. İçimdeki tüm öfkeyi çıkardı ve şimdi sadece kıvrılıp sarılmak istiyorum.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Şimdi bunu düzeltebileceğimiz bir yerdeyiz.

"Demek Doyle'dan hoşlanmıyorsun." Sevmeye başladığım düşünceli ifadesini görmek için kucağında dönüyorum. "Çünkü elime dokundu."

"Elin, kolun, yüzün. Hepsini gördüm."

"Ve sen neydin? Gölgelede saklanıp onu iş üstünde yakalamaya mı çalışıyordun?"

"Evet."

"Bu ürkütücü falan değil." "Benim işim seni korumak."

"Korumak takip etmeyi içermez."

"Katılmıyorum."

"Sen takip ederken, onun dokunuşundan uzaklaştığımı gördün mü? Kendi başıma hallettiğimi gördün mü?"

"Seni koruyacak ben varken bunu halletmene gerek yok."

"Kody..." Bir nefes üfledim. "Kendi başıma bir şeyler yapmama izin vermelisin. İşe döndüğümde ne olacak? Benim işim çok uygulamalı. İnsanlara dokunuyorum. Hastalara. Bana dokunuyorlar, bazen nezaketen, bazen de acı çektikleri için. Orada durup işime müdahale edemezsin. İşleri kendi başıma yapmama izin vermelisiniz. Kendi başımın çaresine bakmam için bana güvenmelisiniz."

"Doyle senin hastalarından biri değil. Sınırı aştı." "Peki ne diyorsun? Yeni bir hasta bulmamı mı istiyorsun? terapist?"

"Evet."

"Öylece mi? Onunla bir seans bile yapmayacak ve ona bir şans vermeyecek misiniz?"

"Gördüğüm şeyi gördüm. Gözlerindeydi, sana bakışında. Sana dokunmuyordu çünkü sana dokunmak istiyordu."

Sana yardım edeceğim."

"Bu boku kafana Monty soktu." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Monty düşüncelerimi kontrol etmiyor. Kendim düşünürüm ve içgüdülerime güvenirim."

"İçgüdüleriniz Doyle'un ahlaksız bir gündemi olduğunu mu söylüyor?"

"Ya o avcıysa? Sessiz bir sızı, geçmişinizden gelen bir gölge? Onu yıllardır tanıyorsun. Aslında o senin geçmişinden geliyor."

"Peki ya Monty? O artık şüpheliler listenizde değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Tamam, katılıyor ya da katılmıyor değilim. Ama eğer Doyle bana zarar vermek istiyorsa, onu burada tutmak daha akıllıca olmaz mı?

Yakın mı? Terapi seanslarınızda onu tanıyın ve iz sürme duyularınızın onu koklamasına izin verin?"

"Onu senden uzak tutmak daha akıllıca olur."

"İşte buradayız, daha önce söylediğim noktaya geri dönüyoruz. Beni her saniye, her yerde, aynı anda koruyamazsın. Eninde sonunda sensiz insan içine çıkacağım. İşe gideceğim, jinekologumu göreceğim, arkadaşlarımla takılacağım-"

"Hangi arkadaşlar?"

"Arkadaşlarım var. Mesele şu ki, eğer Doyle bilinmeyen bir gölge ise, peşimden gelecektir. Eğer artık onu izlemiyorsak, geldiğini göremeyeceğim. Tıpkı Denver'ın beni kaçırdığı gece olduğu gibi gafil avlanacağım."

"Eğer senin peşinden gelirse, o lanet olası ölü bir adamdır." "İşte ben de bundan bahsediyorum.

Etrafta dolaşamazsın

insanlara saldırmak ve öldürmek. Bu yasadışı. Suçlanacak ve parmaklıklar ardına tıklılacaksınız. Anladınız mı?"

Gözlerinin erimiş siyah derinliklerini ıslatan çok fazla duyguyla bana bakıyor. "Sadece seni korumak istiyorum."

"Biliyorum." Yer değiştiriyorum, ona sarılıyorum ve çenemi göğsüne yaslıyorum. "Ama kendimi korumam için bana da güvenmelisin."

"İstiyorum."

"Kanıtla." Bir tutam saçı parmağıma dolayarak bekliyorum.

"Bu başka kimin üzerinde çalışıyor? Leo'da mı? Bahse girerim o da buna kanıyordur." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kocaman köpek yavrusu gözleri, kıvrılan saçları, uçuşan kirpikleri ve o seksi dudak büküşü..." Alt dudağımın izini sürüyor. "Kadın, çok tatlısın ve çok çekicisin ama dudağını böyle ısırıldığında ölümcül oluyorsun. Yapar "Seni hiçbir şeyden mahrum etmek mümkün değil."

"Seni manipüle etmeye çalışmıyorum." Dalgalı gövdesine tırmanıyorum ve için için yanan bakışlarına gömülüyorum. "Sana açıkça söylüyorum, insanlara saldıramazsın. Meslektaşlarıma değil. Doktorlarım değil. Şehirde karşılaştığım yabancılar değil. Hoşuna gitmeyen bir şey görürsen bana gelmelisin ve bunu yetişkinler gibi konuşmalıyız. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Denerim."

"Teşekkür ederim."

"Dr. Whitaker ile bir seans yapacağım." Bir parmağını kaldırdı. "Sadece bir tane. Sonra ona ölü adam demeye devam edeceğim."

İç çekiyorum. Çünkü başka ne yapabilirim ki?

Solan ışıktaki birbirimize bakarken, kesin olan bir şey olduğunu biliyorum. Artık onunla tartışmak istemiyorum.

Terapi seansı, kavga, makyaj seksi, çözülmemiş duygular - bir gün için yeterli. Umarım bu süreçte paspas olmadan tüm bunların üstesinden gelmenin bir yolunu bulabilirim.

Hükmeden, kontrol eden erkeklerden oluşan bir adadaki tek kadın olmak çok yorucu.

Ama Hoss değil.

Kaçtığım şeyle kıyaslandığında bu bir rüya.

"Gidip Leo ve Monty'yi kontrol etmeliyiz." Kalkmaya başladım. "İşleri bitince bizi bulurlar." Bana rehberlik ediyor

Göğsüne doğru.

Yanağıma karşı çok sıcak. Biraz sert ve yontulmuş. Ama güvende. En sevdiğim yerlerden biri.

Telefonunu çıkarıp internette geziniyor. Onu ehliyet deneme sınavlarını araştırırken izliyorum.
kas geliştirme egzersizleri ve endüstriyel damıtım ekipmanları.

Bir eliyle kaydırma yaparken, diğer elinin parmakları dalgınca saçlarını tarıyor.

Gözlerim ağırlaşıyor. Çekime karşı koyuyorum, ama birkaç dakika içinde uykuya dalıyorum.

Uyandığımda yalnızdım.

Misafir evindeki kanepeye uzanmış, gecenin karanlığında gözlerimi kısarak bakıyorum.

Pencerenin ötesinde bir sundurma ışığı parlıyor, kapının hemen dışındaki Leo'yu aydınlatıyor, elleri kalçalarında, yüz ifadesi dalgın.

Derin bir ses duvarların arasından boğuk bir şekilde geliyor. Kelimeleri çözemiyorum ama bu sesin Monty'ye ait olduğunu biliyorum.

Kody onlarla mı?

Esniyorum, ayağa kalkıyorum ve onlara doğru ilerliyorum.

Kapıyı açtığım anda konuşmaları kesiliyor ve üç çift göz bana dönüyor.

"Hey." Kapının pervazına yaslanıp belime sarılıyorum, gecenin serin esintisinde titriyorum. "Neden dışarıdasın?"

"Seni uyandırmak istemedim." Leo bana doğru adım attı. "Üşümüştün. Buna içeride devam edebiliriz."

Herkes rahat oturma odasına ve açık mutfığa doluşuyor. Hepsinin kanepeye sıkışacağını umarak bilerek tek koltuğu alıyorum.

Öyle değil.

Leo ve Kody iki uca oturuyor. Monty mutfak masasının kenarına tünemiş, kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş.

"Terapi seanslarınız nasıl geçti?" Leo ve Monty'ye sordum.

"Kavga ya da drama yok." Leo ensesini ovuşturuyor. "Oldukça can sıkıcı."

"Ve dokunmak yok." Kody ona ve Monty'ye sert bir bakış atar.

"Bir kere bile." Monty gözlerini küçümseme ve üstünlük duygusuyla bana diyor, ağzının kenarı başından beri haklı olduğunu vurgulamak istercesine kıvrılıyor.

"Yani böyle mi olacak?" Başımı dik tutarak arkama yaslanıyorum. "Artık kankasınız, terapistime karşı ortak bir nefretle kardeşliğinizi kucaklıyorsunuz."

"Frankie," diye homurdanıyor Kody nefesinin altından.

"Bir yanımla Doyle'u arayıp ona başka birini bulduğumu söylemek istiyor. Strakh ailesindeki erkekleri tehdit etmeyen heteroseksüel bir kadın psikiyatrist." Etrafımdaki ağır bakışları görmezden geliyorum ve sandalyemin kenarına kayıyorum. "Ama bu kaygan bir zemin. Yine Rhett için çalışıyor olacağım. En yakın arkadaşlarımdan biri. Evlenmemiş bir adam. Çok alıngan."

"O eşcinsel," diyor Monty.

Burun deliklerim alevlendi. "Hastanedeki meslektaşlarımdan çoğu bekâr erkekler. Bazen vardiyalarımızdan sonra bir şeyler içmek için dışarı çıkıyoruz."

"Güzel." Leo başını sallıyor. "Biz de seninle geliyoruz."

"Bazen, elbette. Ama her zaman değil. Ya onlardan hoşlanmazsan? Ya içlerinden biri tesadüfen bana dokunursa? Dokunmam."

Senin onayından geçmeyen insanları hayatımdan çıkarıyorum. Bu sağlıklı değil. Bana bunu anladığını söyle."

"Wolf'un sana kırmızı bayrağını sorduğu zamanı hatırlıyor musun?" Kody soruyor. "Her zaman biriyle birlikte olduğunu söylemiştin."

Erkek arkadaş. Çıkarları olan arkadaşlar. Bir koca. Hiçbiri platonik arkadaşlık değildi."

Monty sertleşiyor.

"Okul arkadaşları ve meslektaşları vardı." Yanaklarım kızarıyor.

"Sikiş arkadaşları."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kız arkadaşın yok çünkü seni kıskanıyorlar. Ve arkadaş olduğun her erkek bunu daha fazlasına dönüştürmeye çalışıyor. Bana yanıldığımı söyle."

Gözlerimi kaçırıyorum, çocukluğumdan beri kurduğum tüm dostlukları gözden geçiriyorum.

Haksız değil.

Yıllar içinde kurduğum en yakın arkadaşlık Rhett'le oldu. Eşcinsel patronum.

"Sirena Leo ya da Kody'ye evlenme teklif ederse ne yapacaksın?" Monty başını öne eğdi. "Berbat bir flörtçü ama sen bunu zaten biliyorsun. Bu yüzden onu kovmamı istedin."

"Haklısın." Bir hava akımı bıraktım. "İkiyüzlülük yapıyorum. Bunu belirttiğin için teşekkür ederim." Ona sinirli bir bakış fırlattım. "Senin Doyle'dan hoşlanmamanla aynı sebeplerden dolayı ben de ondan hoşlanmıyorum."

"Aradaki fark, kapalı kapılar ardında Doyle." Kody çenesini çalıştırıyor. "Onunla özel seanslarınız var ve aranızda neler olduğunu bilmiyoruz."

"Sirena ile yalnız kaldığınız zamanlar olacak. Birbirimize güvenmeliyiz."

"Pekala." Leo boynunu kırar. "Bunu senin yönteminle yapacağız, aşkım. Kody de dahil olmak üzere Dr. Whitaker'ı görmeye devam edeceğiz ve sana tekrar dokunursa bize söyleyeceğine güveniyoruz."

Bu kolaydı. Çok kolaydı.

Odadaki boş ifadelere bakıyorum. İtiraz yok. Hırçın bir öfke yok.

"Bu karara zaten birlikte vardınız." Öfkelendim. "Sen ne yaptın? Seanslarında Doyle'u tehdit mi ettin?"

Leo ve Monty, taştan maskelerinde en ufak bir çatlak olmadan bakıyorlar.

"Harika. Terapistini -ve benimkini- tehdit ediyorsun ve ben uyuyakaldığımda gizlice dışarı çıkıp bensiz karar veriyorsun."

"Gizlenmiyorduk." Monty masayı itiyor ve koltuğun arkasında adım atıyor. "Kimlik hakkında da konuştuk durum."

"Ne olmuş ona?"

"Ehliyetinizi ve pasaportunuzu yanınızda getirmişsiniz ve bunların süresi dolmamış. Yani sorun yok. Leo ve Kody ile süreci hızlandırmaya çalışıyordum ama doğum belgeleri yok, birkaç hafta, çok ısrar ve bazı hükümet bağlantıları gerekecek. Bu işi hızlandırmak için Vital Records ofisinde torpil yapabilecek insanlar tanıyorum. Bu arada, Leo ve Kody araba kullanmayı öğrenmelisin. Arabalar, tekneler, uçaklar..." "Ve motosikletler." Leo sırtıyor.

"Tabii ki." Gözlerimi deviriyorum ve Monty'ye bakıyorum. "Ve onlara öğretecek misin?"

"Onlara sağlıklı bir aile dinamiği vermemi istiyorsunuz. Kardeşlerin birlikte yaptığı şey budur."

O bilirdi. On sekiz yaşına kadar bir erkek kardeşi vardı. Denver ile ilişkisi hakkında Kodiak Adası'nda özel bir mülkte yaşadıkları, Rusça öğrendikleri, uçuş dersleri aldıkları ve Kody'nin annesine aşık oldukları dışında hiçbir şey bilmiyorum.

"Denver'a yakın mıydın?" Sessizce sordum. "Onun ne olduğunu öğrenmeden önce?"

"Hayır. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama deniyorum."

Senin için.

Söylemediği kelimeleri duyuyorum ama kabul etmiyorum. "Tek istediğim bu."

"Yani yarın..." Kanepenin etrafında dönüyor ve tek ailesine bakıyor. "Yatı dışarı çıkarmaya ne dersin? Sana nasıl kullanılacağını gösteririm. Okyanusu ilk kez görebilirsin. Sonra şehre yavaşır ve araba koleksiyonuma bakarız. Belki bir ya da ikisiyle biraz gezeriz. dersler."

"Elbette." Leo sıkılmış gibi görünmeye çalışıyor ama muhteşem yüzünü ışıldatan heyecanı gizleyemiyor.

Kody tepki vermiyor. Dışarıdan değil. Ama gözleri. Gülümseme çizgileri ve karanlık derinliklerde yanan kalıcı yıldızları var. Daha iyi bilmesem, bu plandan daha mutlu olamayacağını söyledim.

Ve onlar mutluysa, ben de mutluyum.

Gün ağarırken rıhtımın üzerinde altın rengi bir ışık fısıltısı belirliyor. Serin hava tenimi ısıyor ve duyularımı yeniden şarj ediyor.

Frankie ve Kody'yi şafak sökmeden Monty ile buluşmak ve yatı denizde geçireceği bir gün için hazırlamasına yardım etmek üzere yataklarında bıraktım.

Ben vardığımda Oliver mutfağı içecekler, atıştırmalıklar ve önceden hazırlanmış yemeklerle doldurmuştu bile.

Monty'yi kıçtan pruvaya kadar takip ediyorum, yakıtı ve Sorularıma cevap verirken ve tüm denizcilik terminolojisini açıklarken motor yağını dolduruyor.

Bugün gösterişli bir takım elbise yok. Benim gibi kot pantolon ve Henley giyiyor. Bu onu daha cana yakın gösteriyor. Daha az korkutucu. Suratını dağıtmak için sürekli bir dürtü duymuyorum.

Makine, teknoloji ve ağırlık kaldırmaya odaklandığımızda aramızdaki elektrik zahmetsizce akıyor.

Belki de Frankie yokken daha iyi anlaşıyoruzdur.

Onunla her gün spor salonuna gidiyorum, orada öfkemizi birbirimize değil kum torbasına boşaltıyoruz.

Bazen Kody ve Frankie de bize katılıyor. Kody'nin bacağı ağır yük kaldıracak kadar iyileşmedi ama Kody patikalarda koşarken Frankie de onunla birlikte koşuyor.

Monty ve ben o ilk sabah kahvaltıdan beri aramızdaki anlaşmazlıkları çözemedik. Arada sırada onu yakalıyorum Gözlerinde öldürücü bir kıskançlıkla bana bakıyordu. Ama o korunmasız anların dışında, bir ilişkimiz var gibi görünüyor. geçici ateşkes.

Birbirimize çok benziyoruz. Aynı asabi mizaç. İkimiz de mekanik işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenme becerisine sahip doğal liderleriz.

Bu yataın her santimetrekaresinde kamera, silah ve kayıt cihazı olup olmadığını kontrol etmediğim anlamına gelmez.

Ona Doyle'a güvendiğim kadar güveniyorum.

Ama Monty'den bizi kabul etmesini istedi ve o da bize bu yeni dünyanın inceliklerini öğreterek bunu yapmak için çaba gösteriyor.

"Hey, hangisi sintine pompası için?" Elektrik sistemlerini test etmeye çalışarak anahtar panosunu tarıyorum ama bir şemaya ihtiyaım var. "Monty?"

Yanıt yok.

Güverteye adım attığımda onu sancak tarafında, elleri küpeştenin etrafında kenetlenmiş, dikkatini malikâneye giden yola vermiş bir halde buluyorum.

Yüzünde hevese benzer bir şey beliriyor.

Gözlerimi kısarak bakışlarını takip ediyorum. Sonra onu görüyorum.

Vay anasını.

Frankie yola adımını atar atmaz dünya durur.

Vücuduna tam oturan bir güneş elbisesi, hayal gücüne çok az şey bırakarak vücudunun kadınsı şeklini sarıyor.

Derin

Zümrüt yeşili kumaşı çarpıcı gözlerini ve soluk tenini tamamlıyor. Kızıl saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dklyor, ışığı yakalıyor ve ateş gibi parılıyor.

Nefes alamıyorum. Her detayı içime çekerken vücudumdaki tüm hisler sikime hücum ediyor. O kadar güzel ki acıtıyor. O kadar tatmin edici ki bir daha asla susamayacağım.

Onu tozluk, kar pantolonu, yırtık kot pantolon, tasarım pantolon, daracık külot ve muhteşem bir çıplaklık içinde gördüm ama asla bir elbise içinde görmedim.

Ruhani görünüyor. Bir tanrıça hayata gelmiş. Işıl ışıl.

Onu kendime çekmek ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Onun içsel gücünü, zekasını, şefkatini seviyorum. Bunu Sitka Sound'un ötesine haykırmak ve üzerime dövme yaptırmak istiyorum.

deri. Bunun için benimle dalga geçerdi, ama beni bu konuda uyarmasını seviyorum.

Bana benim demesini seviyorum.

Ama şu anda beni büyüleyen onun dış güzelliği. Bana doğru attığı her adım bir vaat, her bakış bir meydan okuma. Ve ben çaresizce içine çekiliyorum.

Kody onun yanında, sırtında sahiplenici bir el ile yürüyor, gözleri onunla çevresi arasında gidip geliyor. Kızın çevreye dağılmış güvenlik ekibi de dahil olmak üzere herkes üzerinde nasıl bir etki bıraktığını çok iyi biliyor.

Tüm gardiyanlarla tanıştım. Boş yüzlü ve profesyoneller. Ama aynı zamanda erkekler.

Monty gözlerini ondan ayırmıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Kıskançlık alevleri göğsümde yanıyor ve beni ileri itiyor. Yattan atlayıp onunla rıhtımda buluşuyorum.

"Günaydın, yakışıklı." Bana gülümsüyor. "Günaydın aşkım." Bir öpücük çaldım ve beni Daha fazla. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Parmak uçlarında yükseliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bacaklarımı tıraş ettim."

"Neden?" Arkama yaslanıp elbisenin altındaki çıplak tenini inceliyorum. "Amaç ne?"

İç çekiyor.

Monty arkamdan boğazını temizliyor ve başımı çevirmeme neden oluyor.

Dudakları birbirine yapışıyor ve boğazı bandajın altından fırlayarak ona söylemek istediği her şeyi yutuyor.

Onun yerine, "Gidelim mi?" diyor.

Yata biniyoruz ve o kumanda güvertesine yöneliyor, elleri ustalıkla kontrolleri kontrol ediyor ve ayarları yapıyor. Tabii ki, bu gemide yolunu biliyor. Onun olduğu kadar onun da.

Çünkü onlar evli.

Bu düşünce içimde bir duygu fırtınası yarattı. İşte Kıskançlık. Her zaman. Ama aynı zamanda hayranlık. O çok bağımsız

bir yolcu prensesi olmak için. Ayrıca kendi teknesi de var - bitişik rıhtımda soluk, cılız küçük bir kruvazör - ve her gün işe giderdi. O eski şeyi sakladığı için onu daha da çok seviyorum.

"Frankie bu yatta çok zaman geçirdi." Monty kapı aralığında eğiliyor, sesinin alçak gürültüsü tüylerimi diken diken eden mahremiyetleri ima ediyor. "Bunu herkesten daha iyi biliyor."

Her yüzey, duvar, kanepeler ve yataklar.

Ses tonunda duyuyorum, kapüşonlu gözlerinde görüyorum.

Sadece seks yaptığım iki kadını becermekle kalmadı, aynı zamanda onları hamile bıraktı. Gretchen'a karşı sahiplenici duygular beslediğimden değil. O tecavüzcü sürtükten nefret ederdim. Ama benim çok karmaşık cinsel geçmişim beni ona düşünmemeye çalıştığım son derece rahatsız edici şekillerde bağlıyor.

Bunlar bir terapistle konuşmam gereken şeyler. Dr. Whitaker dışında herhangi biriyle. Onunla seansım, boğazımda bir hırıltıyla onun ölümünü planlamakla meşgul olduğum için cevaplamayı reddettiğim sorularla boşa geçen bir saat oldu.

Ve bu, Kody bana doktorun ona ellerini sürdüğünü söylemeden önceydi.

"Uzun zaman oldu." Ekranlara ve göstergelere aşinalıkla bakıyor. "Ama bu süslü kadını hâlâ uykumda çalıştırabilirim."

"Onu Sound'a mı yönlendirmek istiyorsun?" Monty sorar.

"Hayır. Güneşlenme güvertesinde oturmayı tercih ederim." Onu açılar

Boynunu uzatmış, pencereden dışarı bakıyordu.

"Gökyüzünde tek bir yağmur damlası bile yok. Gezinti için harika bir gün seçmişsin Monty."

Özel bir gülümseme paylaşıyorlar ve ben onu deşmek istemeye geri dönüyorum.

Monty'nin demirleme halatlarını serbest bırakmasına yardım ederken, iki güvenlik görevlisi yata biniyor.

Monty gözüme çarptı. "İşimi şansa bırakmayacağım."

Bu gezide güvenlik ihtiyacını hiç düşünmemiştim. Kody ve ben onu korumaya çok alışkınız.

Kendimizi. Bu bizim işimiz. Doğru karar olduğunu bilsem de bu rolü paylaşma düşüncesi beni rahatsız ediyor.

Köprüde Monty, Kody ve bana yatın kontrollerini açıklıyor. Frankie güneşlenme güvertesine çıktı.

O zaman gidiyoruz.

Monty bizi yönlendirirken Kody ve ben sırayla direksiyona geçiyoruz. Hatırlamamız gereken çok şey var ama çabuk öğreniyoruz. Kody her zamanki homurtularının dışında pek bir şey söylemiyor ama gözlerindeki gülümsemeyi görüyorum. O da en az benim kadar eğleniyor.

Kıydan uzaklaştıkça suyun enginliği önümüze seriliyor. Uçaktan indiğimizde okyanusu görmüştüm ama karanlık ve uzaktı. Burada daha büyük, nefes kesici ve derin görünüyor, sonsuz bir dalgalanma bulutsuz gökyüzünün altında mavi.

Bir süre sonra, turuncu sıvıyla dolu bir tepsi şampanya kadehiyle geri döner.

"Mimozalar." Onları dağıtır ve tepsiyi bir kenara koyar. "Şampanya ve portakal suyu."

Monty kadehini kaldırıyor. "Aileye ve yeni deneyimlere."

Hepimiz kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve Kody ile birbirimize bakıyoruz.

Bu bir kutlamadır, gerilim ve güvensizlik akımları devam etse bile bir birlik ve ortak amaç anıdır.

Köpüklü içecek dilimde köpürüyor, tadı keskin ve tatlı. Kody'nin votkasını tercih ederim.

İçkisini bitirir ve Monty'ye bakar. "Ofise ne zaman dönüyorsun?"

"Sitka ofisini sattım."

"Ne? Neden?"

"Nedenini biliyorsun, Frankie."

Evet, hepimiz biliyoruz. Kızın kaçırıldığı gece eve gelip onu korumak yerine ofiste kaldı. Umarım sefil hayatının geri kalanında suçluluk duygusuyla boğulur.

"Peki ya şirketiniz?" diye soruyor. "Onu sıfırdan inşa ettin. Lütfen bana satmayacağını söyle."

"Ben değilim. Daha fazla üst düzey yöneticiyi işe aldım, güçlü icra memurları görevlendirdim ve sorumluluklarımı devrettim. Hala tüm işletmenin sahibiyim ve önemli kararlarda son onayı elimde tutuyorum. Bana ihtiyaç duyulduğunda evimdeki ofisimden çalışacağım. Ancak kişisel işlerime odaklanmak için günlük işlerden uzaklaştım."

Kişisel meseleler derken, onu kastediyor.

"Anlıyorum." Dudaklarını ıslatıyor. "Bu arada ben de tam tersini yapıyor olacağım."

"Bu ne anlama geliyor?"

Kıpırdamadan duruyorum.

"Hastaneye geri dönüyorum, Leo."

"Ne zaman? Özgürlüğüne kavuşalı daha bir hafta oldu. İyileşmek için kendinize zaman tanıyın."

"İşe ne kadar çabuk dönerse," diyor Monty, buz gibi gözlerini ona dikerek, "bana muhtaç olmaktan o kadar çabuk kurtulur. Öyle değil mi, sevgilim?"

"İşimi seviyorum." Onun bakışlarını tutuyor. "Özlüyorum. Ve sizin de ben olmadan daha fazla kaynaşmaya ihtiyacınız var."

"Siktir et." Ona doğru eğildim. "Yolda değilsin."

Monty onu inceliyor, parmakları gösterge paneline vuruyor. "İşe döndüğünde, güvenliğin olacak seni gölgeliyor."

"Anlamıştım."

"Sadece muhabirler için değil, sizi izleyen diğer kişiler için de bir güvenlik planı oluşturmamız gerekiyor."

"Biliyorum."

"Bu kadar mı?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu Kody ve benimle konuşmak aklına gelmedi mi?"

"Her şeyin kavga olması gerekmez."

"Kavga değil. Ama konuşmaya ne dersin? Daha fazla değil. Yalnız korucu zihniyeti, hatırladın mı? Her karar herkesin mutabakatıyla kolektif olarak alınır."

Çok erken davranıyor. Kody ve ben kimliklerimizi almadan iş bulamayız. Bu da haftalar sürer.

Kody'nin yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyor.

"Artık her kararın ölüm kalım meselesi olduğu tepelerde değiliz." Omuzlarını dikleştiriyor. "Artık her şey farklı."

Her şeyin farklı olmasını istemiyorum, onun söz konusu olduğu yerde değil.

Monty neden bunu bu kadar kolay kabul ediyor? Bana onun her isteğine boyun eğecek bir adam gibi gelmiyor. Ona karşı hiçbir kozu olmadığını bildiği için mi? Yoksa bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyor?

"Rhett'i arayacağım." Çantasından telefonunu çıkardı ve kapıya doğru yürüdü. "Belki biz şehirdeyken onu görebilirim."

Telefonunu kulağına dayayarak köprüden dışarı çıkar.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandım.

"Hangi kısmı?" Monty kollarını kavuşturur. "Hepsini."

"Öğrenmen gereken çok şey var evlat."

"Bana bir kez daha çocuk de." Onun boşluğuna doğru eğildim, aradaki boşluğu kaynayan bir nefesle doldurdum.

"Devam et Monty Amca. Sana meydan okuyorum."

"Yeter." Kody omzumu iterek bizi ayırdı. "Bunu kum torbasına sakla."

Geri çekilip Nisan sabahının serinliğinin öfkemi yatıştırmasına izin veriyorum.

"Çok inatçı." Monty pencereden onu izliyor, köprü güvertesindeki hareketlerini takip ediyor. "Kariyeri her zaman bir tartışma konusu olmuştur. Bu bir Evlendiğimizde kaybettiğim ve şimdi kesinlikle kazanamayacağım bir savaş."

Yat cam gibi suyun içinden geçerken sessizliğe sürükleniyoruz. Motorlar ayaklarımın altında uğulduyor, uzak, güçlü bir mırıltı kan dolaşımda yankılanıyor.

Monty dümende duruyor, benim tarafımda bir güç diken. Ondan daha çok nefret etmek istiyorum.

Wolf'un kiyle aynı tonda ama daha yaşlı olan hesapçı mavi gözleri, bir avcının yoğunluğuyla ufku tarıyor. Bu alıştığım bir bakış, her zaman tetikte olan, her zaman avlanan bir adamın özelliği.

Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, aile benzerliklerimizi o kadar çok fark ediyorum. Çenesinin abartılı kareliği gibi, özellikle de onu cehennem gibi sıkıştırdığında.

"Vay anasını." Başını kaldırıp işaret ediyor. "Bak."

Parmağının çizgisini takip ederek suyu araştırıyorum. İlk başta sakın, dalgalı dalgalardan başka bir şey görmüyorum.

Sonra bir şey hareket eder. Bir yüzgeç yüzeyi yarıyor, pırıltılı denize karşı şık ve karanlık. Onu bir başkası izler, sonra bir başkası, ta ki bir grup devasa, şık vücutlu yaratık yavaş ve görkemli bir şekilde art arda ortaya çıkana kadar.

"Balinalar mı?" Nefes alıyorum, gözlerimi kırıştırıyorum, gördüklerime inanamıyorum.

"Lanet olası bir sürü." Monty motoru durdurur ve daha iyi görebilmek için sancak güvertesine doğru dalar.

Birkaç metre ötede, Frankie parmaklıkların üzerinden eğilmiş, eli göğsünde gülümsüyor.

Ben de onunla birlikte gülümsüyorum.

Dev bedenleri boyutlarına meydan okuyan bir zarafetle hareket ediyor, derinlerin titanları gibi suda süzülüyor. Alçak, gürleyen inilti her gövdede titreşir, melodik, uhrevi çağrılar eşlik eder, her nota lirik bir zarafetle yükselir ve alçalır.

Kody'nin geniş gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben bunu hissediyorum. Havadaki enerjiyi. Hayatın müziğini.

Artık hayatta kalmıyoruz.

Yaşıyoruz.

Küpeştede ona katılmak için dışarı çıkıyor, düşünceli ifadesi kayboluyor ve yirmi yıldır görmediğim çocuk ortaya çıkıyor. Travma ve istismardan önceki çocuk. doğanın ham güzelliği tarafından kolayca büyülenir.

Göğsüm, adını koyamadığım bir sürü duyguyla kabarıyor. Balina görmenin ne kadar yaygın olduğunu bilmiyorum ama bu bir hediye, mahrum bırakıldığımız bir dünyaya bir bakış gibi hissettiriyor.

Canavarlar yatın etrafında dönerek, havaya sis bulutları gönderen güçlü vınlamalarla nefes veriyor. Güçlü sesler, yumuşak melodilerini ilkel bir güçle nokt alıyor.

Bu, yaşamın, gücün, sulu alemlerine mükemmel bir şekilde adapte olmuş yaratıkların sesidir.

Derinliklere döndüklerinde, her biri benzersiz desen ve şekle sahip kuyrukları havaya yükselir. Güneş ışığına karşı silüet halinde, karanlık ve parıltılı bir şekilde kıvrılırlar. Su kenarlarından akarak elmas gibi parlıyor ve yumuşak bir sıçramayla denize düşüyor.

Sonuncusu daldığında, dalgaların altından kaymadan önce son bir kez daha parlayarak bir süre daha kalır. Su üzerlerine kapanıyor ve dinginlik dalgaları bırakıyor.

Kody'ye bir kez daha bakıyorum, dudaklarının garip bir şekilde kıvrıldığını, sertleşmiş yüz hatlarının yumuşadığını fark ediyorum. Bir kez olsun, gözlerindeki gölgeler basit olan tarafından kovalanıyor,

Bildiğimiz karanlık tarafından bu kadar saf, bu kadar lekelenmemiş bir şeye tanık olmanın katıksız sevinci.

Monty köprüye döner ve motoru çalıştırır. Bakışları hâlâ ufukta sabit. Yüzündeki huzur, cildini pürüzsüzleştiriyor ve yüz hatlarını rahatlatarak onu on yıl daha genç gösteriyor.

Monty Novak'ın bile pastoral anlara karşı bağışıklığı olmadığı ortaya çıktı.

Ona katılıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Bu tepelerde hiç görmediğimiz bir şey."

"Yok artık." O da neredeyse gülümsüyor. "Bunun gibi bir şey yok. İnsanı küçük ve önemsiz hissettiriyor, değil mi?"

"Doğru, çünkü hiçbir şey bir milyarderin yatında durmak kadar küçük ve önemsiz olamaz."

Bana bakıyor, göz kırpmıyor, sonra başını geriye atıp kahkahalarla kükrüyor. O kadar yüksek sesle gülüyor ki Frankie

Ağız açık bir şekilde bize doğru geliyordu.

O kadar da komik değildi. Daha çok dalga geçme sınırındaydı, ama belki de bu kadar eğlenceli bulunduğu şey budur.

"Yatın tüm özelliklerini görmediniz bile." Otomatik pilotu çalıştırdı ve bize işaret ederek kapıdan çıktı. takip etmek için. "Haydi."

Monty bizi yüzen sarayının kalbine götürüyor, bir eli rahatça cebinde duruyor, diğeri işaret ediyor
Güneşlenme güvertesindeki jakuziyi, her katta en iyi likrlerle dolu barları ve daha çok lüks otel sitlerine benzeyen uyku kabinlerini işaret ederken akıcı bir şekilde.

Daha önce hiç otel siti görmedim.

Ama ne demek istediğini anlıyorum. Çok zengin, büyük yaşıyor ve bunu göstermeyi seviyor.

Kody'yi arkamdan takip ediyorum, ikimiz de sessizce etrafımızdaki zenginliğı zmsyoruz.

Frankie patronundan gelen bir telefona cevap vermek için köprü güvertesinde kaldı, bu da beni çok sinirlendirdi.
Mantıksız bir tepki. Dr. Rhett Howell'la hiç tanışmadım.

Bu, en kısa zamanda düzeltilmesi gereken bir sorun.

Ana salona girdiğimizde hava hemen değişiyor. Mekân cilalı ahşap ve ince deri ile kaplanmış, zenginlik ve kusursuz bir zevk damlıyor. Yumuşak, ortam aydınlatması lüks kanepeleri ve koltukları aydınlatıyor.

Büyük pencereler panoramik okyanus manzarası sunuyor. Benim ilkel, kar kabinli kıcıım için fazla süslü.

"Bu tarafa." Monty oturma odasının arka tarafındaki ana bara doğru yürür.

Burası sadece bir bar değil. Bütün bir deneyim.

Elimi pürüzsüz, kavisli tik ağacının üzerinde gezdiriyorum. Parlak metal aksanlar bana eski tip gemileri hatırlatıyor. Bir sürü rahat koltuk. Okyanusun muhteşem manzarası. Ya barın st?

Dostum, içinden harika damarlar geçen süslü mermerden büyük bir levha.

Raflarda her şekil ve renkte şişeler sıralanıyor. Yıllanmış viskinin ve kaliteli şampanyanın tadını alabiliyorum.

Kendine bir içki dolduruyor, kehribar rengi sıvı ışığı yakalıyor ve bize de bir tane ikram ediyor. Kody reddediyor, daha çok düzeni gözlemlemekle ilgileniyor.

"Sen ne içiyorsan ben de ondan alacağım." Bardağına başımı salladım.

Onu uzatıyor ve kendine bir tane daha yapıyor. "Her zamanki barlardan değil, ha?"

"Bilemeyiz." Kody yanımdaki tabureye çöktü.

"Bunun için çok çalıştım." Monty bir yudum alır. "Her bir parçası

o."

Buna saygı duyuyorum. Bu hayat ona miras kalmadı. O inşa etti, parça parça parça parça.

"Mesele sadece para değil, biliyorsun." Monty bir içki daha atıyor, bakışları mesafeli. "Bu özgürlükle ilgili. İstediğimi, istediğim zaman yapabilme yeteneği. Sağlamak için önemsedğim insanlar. Beni harekete geçiren şey bu." Bir yudum viski daha. "Bunu paylaşacak kimsem yoksa hiçbir anlamı yok."

Bunu ondan daha iyi anlıyorum. Özgürlük Hepimizin kendi yöntemleriyle uğruna savaştığı bir şey. Savaşlarımız farklı olsa da nihai hedef aynıdır.

Frankie olmadan hiçbirinin önemi yok.

"Sıkı çalışma ve uzlaşmayla buna sahip olabilirsiniz, " Monty önce Kody'ye, sonra bana baktı. "Böyle bir özgürlükle istediğin her şeye sahip olabilirsin. Bir tek sen yolunuzda duruyor."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne uzlaşması?"

"Size yardım etmeme izin verin. Bir pilot okulu, bir içki fabrikası, hayalleriniz ne olursa olsun benimle çalışın. Lojistik konusunda size rehberlik edebilir, sessiz bir ortak olabilir ve başarılı olmanıza yardımcı olabilirim. Benim işim bu."

"Bundan ne çıkar sağlıyorsun?"

"Yeni bir meydan okuma." Gözleri parlıyor. "Ve tabii ki kârdan bir pay."

Baştan aşağı bir iş adamı.

Etrafıma bakıyorum, her şeyin savurganlığını ve konforunu gözümün önüne getiriyorum. Bir erkeğin isteyebileceği her türlü maddi varlığa sahip, ama bir yanımda zenginliğin tuzaklarından etkilenmiyor.

Balina sürüsü içimde hiçbir lüksün kopyalayamayacağı bir şeyler uyandırdı. Onların vahşi, alçakgönüllü doğası, daha ilkel ve otantik bir şeye özlem duyan daha derin bir parçamı çağırıyor.

Bu yat, bu hayat, bildiğimiz her şeyden çok farklı.

Ama artık tepelerde değiliz. Uyum sağlamalı, evrim geçirmeli ve vahşi, hırlayan hayvanların ötesine geçmeliyiz. daha zeki, daha rafine ve başarılı erkeklere dönüştüler.

Bu garip, uydurma dünyada Frankie'ye düzgün bir şekilde bakabilecek adamlar.

Aradığımız özgürlüğü ve huzuru nihayet bulabileceğimiz bir dünya. Hiç hayal etmediğimiz bir hayat.

Kody yanımda oturuyor, her zamanki gibi sessiz, ama gözlerinde daha önce görmediğim bir ışık var. Meraklı, hatta belki de

Biraz heyecanlıydı, ama muhtemelen daha çok tüm bunların yeniliği yüzünden.

Ona bir bakış atıyorum, liderliği almasına izin veriyorum.

"Bir plan yap." Dudaklarını yuvarlıyor. "Bize bir teklif verin, biz de değerlendirelim."

Monty gülümsüyor, sert yüz hatlarını değiştiren gerçek, sıcak bir gülümseme.

"Özgürlüğe içelim." Kadehini kaldırıyor.

Bugün ikinci kez kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum ve viskimi bitiriyorum.

Kentucky burbonu, biraz Amarena vişne suyu ve iki siyah vişne ile üçüncü bir içki yapıyor.

Frankie için.

Midem sertleşiyor.

"Öğle yemeğini yiyelim, sonra da şu sürüş derslerine başlayalım." Monty içkisini taşıyarak barı iter.

Kody ve ben ayağa kalkıyoruz, yataın hafifçe sallanmasına karşı ayaklarımızı bulmak için bir saniyemizi ayırıyoruz.

Monty'nin önderliğinde dar koridor boyunca deniz kuşlarının uzaktan gelen seslerini takip ediyoruz.

"Bir şey daha var." En büyük süitin kapısında duraklıyor ve yüzünü bize dönüyor. "Bu benim."

Ana yatak odasına bakıyorum. Diğerlerinden daha büyük, daha gösterişli, ev sahibi olarak statüsünün bir yansıması.

Yaklaşıyor, ifadesi taş gibi. "Onu bu yatakta benden başka kimse sikemez."

"Az önce ne dedin sen?" Kulaklarıma kan hücum ediyor.

"Beni duyduñ." Eğiliyor, nefesi viskiyle dolup taşıyor.

"Bundan sonra benim iki versiyonum olacak. Bu işin tek yolu bu."

Hala ondan başka kimsenin onu sikmediğı kısma takıldım.

Duvarlar yaklaşıyor. Göğsüm dışarı fırlıyor. Boğazımda hayvani bir ses gümbürdüyor, gelecek kan dökülmesinin bir uyarısı.

"Nefes al." Kody dar koridorda arkamda duruyor ve bir kolunu belime dolayarak beni geride tutuyor.

"Onu becerdiğini biliyorum." Monty elini yüzümün yanındaki duvara vuruyor, yüksek bir çatırtı yankılanıyor.

"Seni durduramam. Yapamam..." Nefesini içine çekiyor, parmakları

Burbon bardağını sıkıca kavradı. "Ama bunu görmek, duymak ya da yüzüme vurulmasını istemiyorum. Bana bu kadarını verin."

"İki versiyon mu?" Kody beni kenara itip yanımdan geçip gitti. "Bu da ne demek oluyor?"

"İş konuşurken ve hayallerinizi planlarken kardeşinizi alıyorsunuz. Çalışırken,

Frankie'nin terapistiyle uğraşmak, ya da sürüş dersleri almak, kardeşini alırsın. Ama burada, şu anda, ben kocayım. Karısına aşık bir koca. Eğer seni bulursam

onu lanet olası yatağında becermek-" parmağını

"-Sen kocayı alacaksın, kardeşi değil. Anladın mı?" "Evet."

Kody beni geri itti, beni durdurdu

onun etrafında kayıyor. "Seni

anlıyoruz." "Leo'dan duymam

gerek."

Karısını geri istemiyor. Bizden zalim olmamamızı istiyor.

"Evet." Bir elimi yüzümde gezdirip öfkemi dizginliyorum.

"Seni anlıyorum."

"Güzel." Doğruldu, boynunu kırdı ve hiçbir şey olmamış gibi koridorda ilerlemeye devam etti.

Zihnim yüzerken arkadan takip ediyorum. "Yani Dr. Jekyll erkek kardeş ve Bay Hyde da katil koca mı?"

Duraklıyor ve bize doğru dönüyor. "Kendinizi benim yerime koyun. Bununla nasıl başa çıkardınız? Ne yapardınız?"

Frankie ile evli olsaydım ve o başka iki adamı sevseydi? Onu geri çalardım, benimle olması için zorlardım, ne gerekiyorsa yapardım. Sanırım bu onu benden daha iyi bir adam yapıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dilini tıkırdatıyor.

"Kardeşimle mi yoksa kocamla mı konuşuyorum? Çünkü biraz kafam karıştı."

"Kardeş. Ayak uydurmaya çalış." Arkasını dönüp güvertede ona doğru ilerliyor.

"İyi ve kötü, ruhun içinde birbirine zincirlenecek kadar yakındır." Ürperdim.

Kody homurdanıyor. Jekyll ve Hyde'ın klasik hikayesini çok iyi biliyor. Denver uzun, monoton karanlık aylarda bize okurdu.

Monty burbonu ona teslim eder ve mutfağa doğru yönelir.

Gün ortası güneşi her şeyin, özellikle de Frankie'nin üzerine bir parıltı saçarak süzülüyor.

Ona doğru ilerliyorum.

Titreme ve gölge tepelerindeki tek ışık kaynağımdı. Güneş ışığının halesinde bile parlıyor

Daha parlak, sıcaklık ve ısıltıyla parıldayan, ifadesi dingin, nadir ve değerli bir huzur.

Arkasından yaklaştığımda, elini arkaya uzattı. benimkinin içine kayıyor. Tenine dokunmak beni sakinleştiriyor, merkezliyor. Parmaklarını sıkıyorum, varlığı için minnettirim.

"Ne oldu?" Monty'ye yiyecekleri taşımasında yardım etmek için onu takip eden Kody'ye bakar.

"Bay Hyde'a sor."

"Uh oh. Bu kulağa uğursuz geliyor."

Ona bardaki konuşmayı ve bize yardım etme teklifini anlattım. Sonra süütünin dışındaki yüzleşmeyi ve çift kişiliğiyle ilgili uyarısını anlatıyorum.

Bir nefes gevşiyor. "Neden hayatına devam edemiyor?"

"İmkânsız." Kollarımla onu arkadan sararken, burnumu saçlarında gezdirip kiraz kokusunu içime çekiyorum. "Kimse senden vazgeçemez. Sen nihai varış noktası."

"Son kısmı söylerken vajinamı mı düşünüyordun?"

"Her zaman senin o güzel pembe parçanı düşünüyorum, aşkım."

"Biliyordum." İçkisini yudumlarken gözleri parıldayan ufukta.

Monty ve Kody dönüyor ve dördümüz güneşlenme güvertesinde sakin bir yemeği paylaşıyoruz.

Her zamanki gibi Oliver, kaparili somon füme ve üzerine gezdirilmiş bir çeşit kremalı beyaz sos hazırlayarak her şeyi yapmış. Salata, karışık yeşillikler, parlak kiraz domatesler ve mor bir şeyle sanat gibi görünüyor, hepsi de yenilebilir çiçeklerle süslenmiş. Evet, yiyebileceğimiz çiçekler. Kim bilebilirdi ki?

Ana yemek olan biftek, cennet gibi kokan bir kabukla mükemmel bir şekilde kızartılmıştır. İnce dilimlenmiş, suyu tabakta birikmiş ve minik kavrulmuş patates ve kuşkonmaz ile servis ediliyor.

Çoğunlukla sessizlik içinde yemek yiyoruz, tek ses çatal bıçak şingirtisi ve ara sıra bir martı ya da martı sesi.

Yemek boyunca Monty kardeş olmaya çalışır,
Hava durumu ya da boş bir saçmalık hakkında yorum
yapıyor. Ama ona her baktığında, kocası gözlerinde yanıyor.
İkisini birbirinden ayırabileceğini sanıyorsa hayal görüyor
demektir.

Bulaşıkları temizledikten sonra, o ve Kody bizi Sitka
limanına geri döndürmek için köprüye doğru ilerliyorlar.

Onu korkuluklara kadar takip ediyorum, sırtına
sarılıyorum ve bir elimi kalçasının çıplak teninde
gezdiriyorum. Sikiyorum
Bu elbisenin içinde vücuduna ulaşmanın ne kadar kolay
olduğunu seviyorum.

Başını göğsüme yasladı. "Siz sürüş derslerinizi yaparken
ben yatta kalacağım. Rhett benimle buluşacak-"

"Hayır."

"Leo." Ofluyor. "Eğer seninle gelirim, sürüş konsantre
olamayacaksın. Öğrenmek sert fren yapmayı gerektirir,
aşırı direksiyon, çarpışmaya yakın... bir yolcu için en güvenli
koşullar değil. Ama siz sırayla sürerken ben garajda
beklersem, bu sadece konsantre olmanızı zorlaştırır. Beni
göremezsin ve arabayı nasıl kullanacağın konusunda
endişelenirsin.

Biri beni kaçırarak, korumalar yanımda olsa bile." "Ne
olursa olsun endişeleneceğim."

"Biliyorum. Ama yatta kalmak benim için daha güvenli.
İnsan içine çıkmayacağım ya da şehirde dolaşmayacağım.
Adım atmayacağım

Bir ayağım yatta. Rhett bana geliyor, arkada bir güvenlik
görevlisi kalacak."

"Her iki muhafız da."

"Yanınızda bir tane olmalı. Eğer muhabirlerle
karşılaşırsanız-" "Ciddi misin sen? Birine ihtiyacım
olduğunu mu düşünüyorsun?

Beni koruyacak mısın?"

"Bu kadar aşağılanmış görünme. Belli ki beni korumak
için iki muhafıza ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun."

"Çünkü..." Ağzımı kulağına dayadım ve nefes aldım,
"Spagetti kollar."

"Siktir git." Sivri bir dirsekle karnıma vurarak beni

güldürdü.

Bu onun her iki dirseğini de ateşliyor, ben de onları çabucak bastırıyorum.

"Şşş. Sadece takılıyorum." Boynuna sarılıyorum. "Bana patronundan bahset."

"Kendisi Cerrahi Şefi. Harvard'dan tıp diploması var. Oldukça zeki. Kırklı yaşların başında. Dik duran bir adam, Leo. Süper iyi."

"Dur tahmin edeyim, aynı zamanda yerel yetimhanede gönüllü olarak çalışıyor ve boş zamanlarında yavru kedileri mi kurtarıyor?"

"Hayır. Bu onun ölümcül kusuru. Boş zamanı yok. İşle evli. Yalnız yaşıyor. Ev arkadaşı ya da yakın arkadaşı yok. arkadaşlar."

"Yine de seni görmek için zaman ayırıyor."

"Sadece şehirde olduğum ve hastane köprüünün hemen üzerinde olduğu için."

"Eminim tutsaklığınızla ilgili bazı ayrıntılar bekliyordur."

"Hiçbir şey öğrenemeyecek. Belki bir gün, ama şimdi değil."

Sesindeki garip ton onu kollarımın arasında döndürmeme neden oldu.

"Doyle ile ne konuştunuz?" Onun canlı yeşil gözlerini arıyorum.

"Düşük." Başka tarafa bakıyor. "Monty ve onun Sizinle olan ilişkim. Geri kalanı için çalışmam gerekiyor."

"Seni becerip becermediğimi sordu."

"Ne?"

"Bu kelimelerle değil, ama soru doğrudan ve suçlayıcıydı, sanki ben yuva yıkan biriymişim gibi."

"Bu hiç iyi değil." Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, kelimeler rüzgârda kayboluyor ama kızgınlıkla dolu. "Farklı bir terapistle görünmeniz gerekiyor. Hepinizin. Doyle'la bu iş yürümüyor."

"Ona güvenmiyorum. Hiçbirimiz güvenmiyoruz. Bu yüzden ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar onu görmeye devam edeceğiz."

"Seni kendi işini yapmaktan alıkoyamam."

"Benim işim mi?"

"O şeyi biliyorsun. Göğsüne vurmak. Bölgene işemek."

"Ben bunu yapmam."

"Doğru. Yani Doyle ile bunu yapmıyorken

Ayrıca gerçekten başka bir terapistle görünmeniz gerekiyor. Buna hepiniz dahilsiniz."

Eğer bir terapist tüm o muhabirler ve dedektifler gibi kişisel meselelerimi deşecekse, bunu pas geçeceğim. Ama şu anda onunla bu tartışmayı yapmayacağım.

"İşte geldik." Onu ufukta beliren bina kümesine doğru çeviriyorum.

Geçen hafta indiğimizde Sitka'yı gördüm. Sayılır. Havaalanından Monty'nin yatına gittiğimizde hava karanlıktı.

Gün ışığında, insanlarla ve trafikle dolu olarak görmek farklı bir deneyim olacaktır.

"Limanda bir yolcu gemisi var." Gözlerini güneşe karşı siper ediyor. "Bugün çok yoğun olacak."

Bizi bu konuda uyarmıştı zaten. Sitka'nın yaklaşık sekiz bin sakini var. Bir yolcu gemisi nüfusu dört bin daha artırabilir.

"Dünyayı görmeye hazır mısınız? Ya da en azından küçük bir parçasını?" Ondan bulaşıcı bir heyecan yayılıyor.

"Evet, aşkım." Kalbim hızla çarpıyor. "Bunun için en iyi sakalımı taktım."

Frankie kollarımın arasındayken korkuluklara yaslanıp Sitka'nın pitoresk manzarasını hipnotize olmuş bir şekilde seyrediyorum.

Görkemli dağlar limanın üzerinde belirir, zirveler ilkbaharda bile karla kaplıdır. Adalar arasında arp şeklinde bir köprü uzanmaktadır. Şirin mağazalar ve restoranlar Rıhtım boyunca sıralanan ahşap cepheler, uzun bir denizcilik geçmişine sahiptir.

Monty yatı marinaya doğru yönlendirirken parlak renkli şamandıralar kanalları işaretliyor ve kaotik limana gününün rutin bir parçası gibi davranıyor.

Frankie annesiyle birlikte çalıştıkları hastaneyi gösteriyor. Annesinin birkaç yıl önce kanserden öldüğünü biliyordum ama onun da hemşire olduğunu fark etmemiştim.

Hastane, yolcu gemisinin devasa beyaz gövdesi tarafından cüceleştirilmiş, uzaktaki daha küçük bir adada yer almaktadır.

Her boydan deniz aracı suda sallanıyor. Tuzlu su, balık ve mazotun tuhaf, güçlü kokuları burnumu yakıyor. aşırı duyuşal yüklenme, ama mümkün olan en iyi şekilde.

"Burası çalışan bir liman, sadece turistik bir cazibe merkezi değil." Her biri balıkçıların avlarını boşaltmakla meşgul olduğu sıra sıra dizilmiş ahşap iskeleleri işaret ediyor. "Babam balıkçılık sektöründe çalışıyordu ama onu hatırlamıyorum. Ben küçükken kalp hastalığından ölmüş."

Gençliğini nasıl kano yaparak, kayıkla gezerek ve sayısız adayı keşfederek geçirdiğini anlatmaya devam ediyor. Kış aylarında, diğer çocuklar kızakla kayarken ve kros kayağı yaparken, o içeride kalır ve rahat gizemler okurdu.

Soğuktan bu kadar nefret eden bir kadın için en zorlu Kuzey Kutbu koşullarından neredeyse hiç şikayet etmeden kurtuldu.

Ne kadar sert olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Marina yaklaştıkkça insanlar da artıyor. Kalabalık, gürültü, her şeyin canlılığı, her şey alışılmadık ve yeni bir deneyim. Böyle yerler hakkında sadece okudum, filmlerde gördüm ama tanık olmak tamamen başka bir şeydir.

Monty yatı ustalıkla rıhtıma yanaştırıyor ve her şeyi bu kadar zahmetsizce halletmesine imreniyorum.

Böyle bir özgürlükle istediğiniz her şeye sahip olabilirsiniz.

Limana yanaştığımızda, ona geride kalma planını anlattı.

Benim aksime, gözünü bile kırpmadı. Sadece lojistik işlerini halletmek için güvenlik görevlilerine doğru ilerliyor.

Kody onunla tartışmaya başladı ve bir yere varamayacağını bildiğim için onu kendi haline bıraktım.

Monty'nin yanına ulaştığımda, muhafızlara verdiği talimatların ortasındaydı.

"Gözünüzün önünden ayrılmıyor. Tuvaleti kullandığında, kapının dışında bekliyorsun. Yattan dışarı adımını atmaz. Dr. Howell dışında kimse binmeyecek. Yanında biri varsa, içeri girmesine izin vermeyin ve beni arayın." Parmağını göğsüne götürür. "Eğer gitmeye çalışırsa, onunla kal ve beni ara. Eğer

Herhangi bir şey yanlış ya da

şüpheli geliyorsa..." "Sizi arayacağız, Bay Novak."

Monty muhafızlara verdiği talimatların aynısını ona da verirken bizimle birlikte iskele tarafına doğru yürüyor.

Onu geride bırakmak hayati bir organımı koparmak gibi geliyor. Bu hiç doğal değil. Ama bu kısa ayrılık üçümüz için iyi bir test olacak. Kody ve ben, birbirimizi Bu yeni dünyayı o yanımızda olmadan idare edebiliriz. "Uzun sürmeyecek." Monty yattan inerken Başka bir kelime.

"İyi eğlenceler." Ellerini kalçalarına dayıyor ve sesini sertleştiriyor. "Kavga yok."

"Söz vermiyorum." Ona son bir kez baktım, içim içimi yiyordu.

Kody oyalanıyor, kara gözleri ona yapışmış.

"Haydi." Omzuna kendi omzumla vurarak onu harekete geçirdim.

Monty rıhtım ve liman labirentinde yol gösteriyor. Sahil yoluna doğru. Kasaba hareketlilikle dolup taşıyor. İnsanlar etrafta dolaşüyor, sohbetleri ve kahkahaları havayı dolduruyor.

Ne zaman bir araba vızır vızır geçse, irkiliyorum ve orada olmayan tüfeğe uzanıyorum. Kody kambur omuzlarına gömülüyor, ani gürültü patlamalarını engellemeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Kendimi herkese ve her şeye, özellikle de çocuklara ve tasmalı köpeklerle bakarken yakalıyorum.

Çocukları ağlayan bir aile aceleyle yanlarından geçerken Monty duraklar, sesi alçaktır. "Hiç çocuk gördün mü?"

"Kurt, sanırım." Boynumu eğip yetişkinlerin çığlık atan çocuklarıyla boğuşmasını izliyorum. "Yirmi yıl önce."

"Peki ya köpek?"

"Sadece kurtlar." Kody kaskatı kesilmiş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş.

"Evet, bu şımartılmış hayvanlar kurt değil." Monty gülüyor.

Bu kafa karıştırıcı ve gerçeküstü. Kody de bunu hissediyor. Gözleri etrafta geziniyor, kaosu temkinli bir merakla inceliyor.

"Genelde beni Kai götürür." Monty de bizi inceliyor yakından. "Ama yağmur yağmadığı için yürümenin iyi olacağını düşündüm. Devam etmek ister misin?"

Kody ve ben başımızı sallıyoruz. Bizi korkutmak için çocuklardan ve köpeklerden çok daha fazlası gerekir.

"Hemen köşeyi dönünce." Monty sokakta ilerlemeye devam eder.

"Gazeteciler konusunda endişelenmemiz gerekiyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır." Bir kucak dolusu kutu taşıyan bir kadın için

kapıyı açarken duraklıyor.

"Teşekkür ederim, Bay Novak." Kızarıyor ve utangaç bir şekilde gülümseyerek başını eğiyor.

Kadın içeri girdiğinde, adam yola devam eder. "Sirena'ya medya faaliyetlerini izletiyorum. Bugün kasabada basın yok." Her zaman bir adım önde.

Öyle bile olsa, duyularım yüksek alarmda. Kasabanın içinde yürürken sanki başkasının ayakkağıları. Biriyle her göz teması kurduğumda, o da bana ilgiyle ya da şaşkınlıkla bakıyor.

Tüm bu yabancıların ilgisinin odağında olmak çok garip. Bir yanımda küçölmek, arka planda kaybolmak istiyor ama bir yanımda heyecan duyuyor. Sanki sergileniyorum, daha önce hiç görmedikleri nadir bir numuneyim.

Onlar bakınca, ben de sertçe bakıyorum. Her zaman önce başka tarafa bakarlar.

"Siz ikiniz çok dikkat çekiyorsunuz." Monty uzak bir ifadeyle bize bakıyor. "Özellikle de kadınlardan. Buna alışacaksınız."

"Bunun bir aile meselesi olduğunu iddia ediyor," diye mırıldanıyor Kody nefesinin altında. "Görünüşümüz. Çekici olmanın bir bir lütuf ve bir lanet."

Çekici miyiz? Homurdanıyorum. Daha çok vahşi, pis hayvanlar gibi.

Yüksek sesleri, süslü saç stilleri, iğrenç parfümleri ve parlak renkli kıyafetleriyle bu insanlara hiç benzemiyorlar.

Bana doğru dönen her yüz bir spot ışığı gibi parlıyor ve gördüklerinin bu olup olmadığını merak ediyorum. Başka bir dünyadan gelen kaba, uygar olmayan bir yabancı. Kody ve ben yanımdan geçen herkesin üzerinde yükseliyoruz. Daha da kaslıyız ve normal kilomuzda bile değiliz.

Başımı dik tutuyorum, buraya aitmişim gibi davranıyorum. Kody de aynı şeyi yaparak yanımda yürüyor.

İnsan kalabalığının arasından ilerlerken renkli tabelaları, yemek kokularını ve sohbet parçacıklarını içime çekiyorum. Her şey çok canlı, çok hareketli. Arabalar ve otobüsler caddeleri tikiyor, motorları sürekli bir uğultu katıyor seslerin kakofonisi.

Monty, koşuşturmadan etkilenmemiş gibi g r nerek ilerliyor. Biz de onu yakından takip ediyor, kendinden emin adımlarına ayak uyduruyoruz. Bu yaşayan, nefes alan insan yığınının i ine dalmak heyecan verici. Daha b y k bir şeyin par ası olmak.

Bir sonraki sokakta, bizi sıradan bir binaya g t r yor.

Kapının yanındaki tuş takımına bir kod girerek i eri adım atıyor. "Garajıma hoş geldiniz."

i eri girdiğimizde tepedeki ışıklar yanıyor ve kocaman, penceresiz bir odayı aydınlatıyor.

Herhangi bir garaj değil.

Lekesiz zeminler parlak gri boyayla parlıyor ve kutsal lanet olsun, burası en az on araba derinliğinde uzanan devasa bir yer. Bana Batcave'i hatırlatıyor, sadece daha parlak, daha parlak, ve daha da etkileyici.

Araba asans rleri hiper otomobilleri havada asılı tutarak t m mek na y ksek teknolojili, f t ristik bir hava katıyor. Ve arabalar...

Baktığım her yerde bir Ferrari, Lamborghini, Bugatti, Koenigsegg, liste uzayıp gidiyor. Ayrıca Bentley, Rolls-Royce ve Range Rover gibi l ks arabalar da g r yorum; her biri m kemmел bir şekilde parlatılmış ve ışıkları ayna gibi yansıtıyor.

Kody ve ben g zlerimizi kocaman a arak birbirimize bakıyoruz. Bu nadir, egzotik g zelliklerin  oğunun adını bilmiyor. Denver'ın eve getirdiği araba ve motosiklet dergilerini benim gibi yalayıp yutmadı. Ama mali durumdan ve doların değerinden anlıyor.

Denver ekonomi konusunda tutkuluydu ve okuduğu ve araştırdığı her şeyi bize  ğretti. Kody'nin muhtemelen Bu servetin bir kısmına bile sahip olsaydı yapabileceği her şeyi d ş n yordu.

Monty arabaların arasında geziniyor, bir  amurluğu inceliyor, bir farın tozunu alıyor, koleksiyonuyla gurur duyuduğu belli.

D r st olmak gerekirse, onu su layamam. Buradaki her bir araba muhtemelen t m hayatım boyunca kazanacağımdan daha pahalı.

"Bu ciddi bir donanım." Alçak sesle ısıık alıyorum, bu kadar çok paranın bir arada durmasını aklım almıyor.

bu oda. "Buradakilerle küçük bir ülke satın alabilirsin."

"Bu arabalar müzelik. Nadir sanat eserleri. Ben onları kullanmıyorum." Monty sırtıyor, tepkilerimizin tadını çıkarıyor.

Bir Lamborghini Aventador'a doğru ilerliyorum, parmaklarım dokunmak için can atıyor. Boya işi kusursuz, etrafındaki tüm ışığı yutan derin, parlak bir siyah.

Yanında ise dünyanın en nadir otomobillerinden biri olan Koenigsegg Jesko yer alıyor. Karbon fiber gövde, keskin açılar ve aerodinamik kıvrımlarıyla bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi. Kırmızı boyası benim zevkime göre fazla parlak ama işçilik, güç... Bu makine tek bir şey için üretilmiş. Hız.

"Bunu sürüş dersleri için alıyoruz, değil mi?" Başparmağımı ona doğru ittim.

"Elbette." Monty bir omzunu kaldırır. "İstediğin herhangi biri." "Şaka yapıyorsun."

"Öyle olsaydım seni buraya getirmezdim."

"Hangisiyle başa çıkmak daha kolay?" Kody kollarını kavuşturup etrafına bakınıyor. "Ve ikiden fazla Yolcular?"

"Bentley." Monty garajın arka tarafına doğru başını sallar.

Sıkıcı demek dilimin ucunda. Ama kimse bir Bentley'e sıkıcı demez.

"Bu çılgınlık." Başımı sallıyorum. "Hoşuna giden bir şey bulduğunda, dalga geçmezsin."

"Öyle de denebilir." Monty'nin sesi düşer, ifadesi kararır. Artık lanet araba koleksiyonunu düşünmüyor. Kody yanımda sertleşiyor.

"Bu kadar aval aval bakmak yeter." Monty Bentley'e doğru yola çıkar. "Hadi işe koyulalım."

"Bırak gitsin." Kody'nin omzuna vuruyorum. "Öğrenmeye odaklan."

Monty'yi garajın derinliklerine kadar takip ediyoruz. Frankie'ye olan takıntısı beni ne kadar yiyip bitirse de anlıyorum. En iyinin en iyisini istiyor ve Frankie onun yatı, jeti, özel adası ve araba koleksiyonunun toplamından daha değerli.

Ve sahip olamayacağı tek şey o.

Bentley'e doluştuk, Monty sürücü koltuğundaydı. Ben önde onun yanında oturuyorum, Kody de arkada. Motor kükrüyor ve bizi garajdan çıkarıyor.

Kasabanın içinden geçerken insanlar başlarını çevirip bizi izliyor. Ya Bentley bu ücra kasabada alışılmadık bir görüntü ya da onu kullanan adamı tanıyorlar. Muhtemelen ikisi de.

Bir köprünün üzerinden geçiyoruz ve camı açıp havadaki tuzlu su ve çam kokusunun tadını çıkarıyorum.

"Frankie, Rhett'le nasıl tanıştı?" Ben sordum. "Onu işe aldı mı?" "İhtisası sırasında Anchorage'da tanıştılar. O zaman

Cerrahi Şefi pozisyonunu kabul etti ve Sitka'ya taşındı, onu da yanında getirdi. Burada büyümüştü, bu yüzden onun için kolay bir karardı. Özellikle de annesine yeni kanser teşhisi konmuşken."

Kasabadan çıktıktan sonra Monty gaza basıyor ve araba ileri doğru fırlayarak bizi Alaska'nın kırsal dağ yollarına götürüyor. Manzara hızla değişiyor ve yerini vahşi doğanın geniş alanlarına bırakıyor.

Yüksek çam ağaçları yolu çevreliyor, koyu yeşil iğneleri cerulean gökyüzüne sürtünüyor. Etrafımızda karla kaplı dağlar yükseliyor, pürüzlü zirveleri ufku deliyor.

Yol kıvrılıp dönerek engebeli arazide bir patika oluşturuyor. Arada sırada yaban hayatına dair görüntüler yakalıyoruz. Bir geyik kaldırım boyunca fırlıyor. Bir kartal yükseklerde süzülüyor. Buranın güzelliği ham ve el değmemiş. Daha çok ev gibi hissettiriyor.

"Onunla hastanede mi tanıştın?" Taş kesilmiş profiline bakıyorum. "Onun hastası mıydın?"

"Evet. Bazı meslektaşlarımla basketbol oynuyordum ve diz kapağım çıktı. Beni tekrar bir araya getiren travma hemşiresiydi." Yutkunuyor. "Ben de O günü kafamda milyonlarca kez canlandırdım. Tesadüfi bir karşılaşmaydı. Denver bunu nasıl planlamış olabilir bilmiyorum."

Kody arka koltuktan, "Senin yaralanacağını bilemezdi," diyor. "Ama eğer seninle bir bağlantısı o hastanedeki biri..."

"Onu hain bir nedenle bana vermiş olabilirler." Monty başını sallar. "Hiçbir destekleyici kanıtı olmayan bir sürü "olabilir" ve "eğer" var. Elimizdeki tek şey bir psikopatın saçmalıkları."

"Onunla hastanede tanıştığını bilen bir psikopat." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Denver bunu nereden biliyordu?"

"Ona hiç söylemedi mi?"

"Hayır." Parmaklarımı dizime vuruyorum. "Onu ilk kez o hastanede gördüğünü söyledi, ölümünden iki yıl önce. onu kaçırmış. Sitka Sound'da balık tutarken böbrek taşı düşürdüğünü ve hastaneye vardığında onu koridorda gördüğünü söyledi."

"Videosunda farklı bir hikayesi vardı." Kody vardiyaları Arkamda. "Onu Anchorage'daki ihtisası sırasında, Monty onu tanımadan çok önce gördüğünü söyledi. Peki hangisi?"

"Birileri biliyor." Kaburgalarım gerildi. "Ve o biri, bilmeceesindeki kişi."

"Hâlâ ben olduğumu mu düşünüyorsun?" Monty'nin eli direksiyonda seğiriyor.

"Kimseyi göz ardı etmedim."

Kaşlarını çatarak boş bir yolda kenara çeker.

"Direksiyona geç."

Bana birkaç ipucu verirken kalbim küt küt atarak sürücü koltuğuna geçiyorum.

O zaman gidiyoruz.

Pedal, ayağımın bir uzantısı gibi dokunuşuma tepki veriyor ve bizi ileri doğru sarsıyor. Birkaç sert fren ve sarsıntıdan sonra

araba kullanıyorum, dönüyorum, hızlanıyorum ve yanaklarımı acıtacak kadar sırtıyorum.

Bentley yolun kıvrımlarını kucaklıyor, motoru memnun bir canavar gibi mırıldanıyor. Sürmesi kar makinesinden çok daha kolay.

Manzara, yeşil ormanlar, beyaz kar ve mavi gökyüzünün telaşıyla bulanıklaşıyor. Özgürlük sarhoş edici, tepelerden kaçmak için neden bu kadar çok savaştığımızı hatırlatıyor.

"Fena değil." Monty boğazını temizliyor ve bakışlarını benimkilere yöneltiyor. "Ciddiyim. Çabuk öğreniyorsun. Reflekslerin hızlı. Sen araç kullanma, pilotluk yapma ve makineleri çalıştırma konusunda doğal bir beceriye sahiptir."

"Teşekkürler." Övgülerinden çok fazla anlam çıkarmayı reddederek Kody'nin gözlerini dikiz aynasında buluyorum. "Devralmaya hazır mısın?"

"Hiç sormayacaksın sandım."

Tuzlu deniz meltemi yüzümü okşuyor ve yat altımda ritmik bir şekilde sallanıyor. Her derin nefes alışımnda Son dokuz ayın dehşetinden ve acısından biraz daha uzaklaştım. Sadece bir an için.

Monty'nin güvenlik görevlileri yakınlarda duruyor, arka plana karışmaya çalışıyorlar. Onları tahmin ettiklerinden daha çok takdir ediyorum. Onların dikkatli gözleri olmasa rahatlayamazdım.

Yanımda Leo ve Kody olmadan olmaz.

Yabani oğullarımın sürekli ve tetikte korumasına çok bağımlıyım ve yeni özgürlüklerinin tadını çıkarmak için benden uzak kalmaya ihtiyaçları var.

Leo, Monty'nin araba koleksiyonunu görünce çıldıracak. Kody bile isteksizce hayran kalacak. Gaza basıp Monty'nin değerli oyuncaklarının sınırlarını zorlayacaklarını düşündükçe gülümsüyorum. Kar makinesini ve arazi bisikletini ne kadar zorladıklarını gördüm.

Monty'nin umurunda olmaz. Koleksiyonu bir servet değerinde olabilir ama onun için daha önemli olan bunu paylaşacak birinin olması. Ben asla o kişi olmadım. Benim de ilgilenmemi, onun hız ve performans aşkını paylaşmamı istedi. Denedim ama ben bir araba tutkunu değilim, bu kadar basit.

Önemli değil. Leo ve Kody onunla araba işleri yapacaklar.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve güneşin tenimi ısıtmasına izin veriyorum. İşimi özlüyorum. Acil servisin kaosunu, hayat kurtarmanın verdiği adrenalini ve meslektaşlarımın dostluğunu özlüyorum. Bir yere ait olduğumu, bir fark yarattığımı hissetmeyi özlüyorum.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken arkamda birinin olduğunu hissediyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve nefesim kesiliyor.

Orada, hatırladığım kadar yakışıklı görünen Dr. Rhett Howell duruyordu.

Yeşil önlüğünü giymiş, sarı saçları her zamankinden biraz daha uzun, kış mavisi gözleri ve kusursuz yüzünü aydınlatan gülümsemesiyle beni selamlıyor.

"Rhett." Oturduğum yerden kalktım.

"Frankie." Kollarını iki yana açıyor.

Sıcak bir kucaklaşmada buluşuyoruz. Teninin steril, buruk kokusu hastanedeki anılarımı canlandırıyor.

"Şu haline bak." Geri adım atıyor, bana klinik bir bakış atıyor, yüz ifadesi endişeyle buruşuyor.

"Sakin söyleme."

"Vermek zorunda olmadığın kiloları verdin."

"Senin aksine. Her zaman mükemmellik timsalisin."

"Birinin standartları koruması gerekiyor." Göz kırpıyor, her zamanki gibi çekici.

"Oturun lütfen." Güvertedeki sandalyeleri işaret ediyorum. "Size içecek bir şey getireyim mi? Su? Şarap?"

"Hayır." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Hâlâ mesaideyim."

"Tabii ki öylesin."

"Melanie Stokes senin için nasıl çalışıyor?"

"Harikaydı. Onu tavsiye ettiğiniz için teşekkür ederim."

Koltuklarımıza yerleşiyoruz, birbirimize doğru eğilirken dizlerimiz birbirine sürtünüyor.

"Gerçekten nasılsın?" Şöyle bir bakıyor güvenlik görevlileri, sesi değişiyor, derinleşiyor. "Olanları duyduğum. Haberler... en kötü korkularımı doğruladı. İşe gelmediğinde ya da telefonuna cevap vermediğinde anladım." Çenesi büküldü. "Monty senden bir gün sonra beni aradı."

Vardiyayı kaçırdın. Onu terk ettiğini söyledi. O..."

"O ne...?" Tüm vücudumla ona doğru eğiliyor, cümlesini bitirmesini istiyorum.

"Önemli değil. Seni üzmem istemiyorum."

"Sorun yok. Ben iyiyim. Ne dediğini gerçekten bilmek istiyorum."

"Frankie, harap olmuştu. Tamamen yıkılmıştı. İki kelimeyi zar zor bir araya getirebildi. Senden haber aldığımı ya da bir şeyler bildiğimi umarak beni aradı. O güzel, soğuk adam berbat bir haldeydi." Sallıyor Başını. "Ne olduğunu bilmiyorum. Haberlerde anlatılanlardan sadece korkunç bir olay olduğunu çıkarabiliyorum."

"Çok şey oldu ama şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum. Henüz çok taze. Medya bazı şeyleri doğru, bazı şeyleri de yanlış anladı diyelim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hüzünle gülümsüyor. "Ne zaman konuşmaya hazır olursan, ben buradayım."

"Teşekkür ederim." Doğrudum. "Aslında işe dönmek hakkında konuşmak istiyordum."

"Pozisyonunuz her zaman sizin için orada. Ne zaman başlamaya hazır olursanız, o zaman sizindir."

"Hemen başlamak istiyorum."

"Bir süre alışmaya ihtiyacın olduğunu sanıyordum." Kaşlarını çattı.

"Uyum sağladım."

"Sadece bir hafta oldu."

"Bir hafta çok uzun. Ben hazırım."

"O zaman kendini yeniden işe alınmış say." Koltuğuna yaslandı, memnuniyet ve kontrol yayıyordu. "Ekip geri döndüğün için çok heyecanlı olacak."

Hastane ve yapılan değişiklikler hakkında sohbet ediyoruz.

Ben yokken olanları ve son dedikoduları bana anlatır.

"Dr. Simons sonunda emekli olmaya karar verdi."

Sırıttıyor. "Hadi canım?"

"Bence emekliliğinden çok yeni eşi için heyecanlı."

"Bir tane daha mı? Bu onun altıncı karısı mı?" "Yedinci ve ancak yasal."

"Kulağa doğru geliyor. Peki ya Hemşire Letty? Hâlâ stajyerleri korkutuyor mu?"

"Bu onun hayatının misyonu. Geçen hafta zavallı bir stajyeri yaşlı Dr. Jenkins'in hayaletinin hala geceleri koridorlarda dolaştığına inandırdı."

Bir kahkaha patlattım. "Onu özledim."

Konuşmaya devam ediyoruz, sohbet akıp gidiyor zahmetsizce. Rhett'in beni güldürmek için her zaman bir yolu vardır ve bugün de bir istisna değil. Bana yaptığı bir şakadan bahsetti.

Cerrahlardan biri lastik bir tavuk, bir prezervatif ve kafası çok karışık bir hastayla uğraştı.

O kadar çok güldüm ki gözlerim doldu.

"Şimdiden ses getiren yeni bir stajyer var." Başparmağını dudağının altına götürüp beni izliyor. "O bir inanılmaz derecede zeki, çalışkan ve iğrenç, asi bir çizgisi var. Bana tanıdığım birini hatırlatıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar da kötü değildim."

"Frankie, sen bir kâbustun." Öksürüyor. "Ama en iyi şekilde. Herkese meydan okudun ve bu hepimizi daha iyi yaptı."

"Dalkavukluk sizi her yere götürür, Dr. Howell."

"Buna güveniyorum. Ama cidden, seni özledik. Tüm takım özledi. Sensiz hiçbir şey aynı değil."

"Ben de herkesi özledim." Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Uzakta olmak zordu. Ama geri dönmeye hazırım. sevdiğim şeyi yapıyorum."

"Ve her adımınızda size destek olmak için yanınızda olacağız."

Sen her zaman en iyilerden biri oldun Frankie. Güçlü, kararlı ve dünyayı ele geçirmeye hazır."

"Teşekkür ederim." Yanaklarım kızardı. "Peki ya sen? Sen nasılsın?"

"Oh, beni bilirsiniz. Her zamanki gibi hayat kurtarıyorum, kitlelerin gözlerini kamaştırıyorum ve kusursuz moda anlayışımı koruyorum." Önlüklerini işaret ediyor.

"Kulağa yorucu geliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, her şey iyiydi. Yoğun ama iyiydi. Yeni kardiyak programımıza odaklanmış durumdayım."

uygulamak. Bu, hastane için oyunun kurallarını değiştirecek."

"Kulağa harika geliyor. Her zaman sınırları zorluyorsun."

"Deniyorum. Ama bu kadar iş konuşmak yeter. Bana hayatındaki tüm erkeklerden bahset."

"zr dilerim?" Kalbim kt küt atıyor.

"Haberlerdeki fotoğraflara bakılırsa, evlendiğiniz yakışıklı şeytanın bir o kadar yakışıklı bir erkek kardeşi ve yeğeni var. Seninle birlikte yaşıyorlar, değil mi?"

Doğru. Rportajlarımız yayınlanmadı ama medya onlarla dalga geçiyor. Leo ve Kody'nin artık tanınabilir yüzleri var. Belki yolcu gemisinden inen turistler arasında değiller. Ama yerel halk kim olduklarını bilecek, özellikle de Alaska'nın en tanınmış adamı Monty ile görülürlerse.

Daha nce Rhett'i aradığımda adamların benimle olduğundan bahsetmemiştim. Rhett işten asla uzun süre ayrı kalmaz, bu yüzden ziyaretinin kısa sürmesini bekliyorum, umarım Strakh adamlarıyla herhangi bir karşılaşmadan kaçınır.

Rhett çok anlayışlı biri. Monty'yle sürekli birbirimizin peşinde olduğumuzu söylerdi. O da şimdi dokunmadığımızı fark et.

Kody ve Leo'nun bana nasıl baktığını da fark edecektir.

Bu sorulara hazır değilim. Rhett benim arkadaşım ama aynı zamanda patronum. İş ve özel hayatımı ayrı tutmalıyım.

"Evet." İfademi nötr tutuyorum. "Adada yaşıyorlar."

"Hadi ama, bana bundan daha fazlasını vermelisin."

Hayır, vermem.

Ona bir şey vermek zorunda değilim.

Arkama yaslanıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve onunla bakış bakışa buluşuyorum.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ isyankrsın." Sırıtıyor. "O ateşi kaybetmediğine sevindim."

Bugünlerde ateşim çok ama çok daha sıcak yanıyor.
Monty'nin kardeşini soğukkanlılıkla öldürdüğümü bilse ne yapardı?

Hastanedeki o pozisyonun artık benim olmayacağını söyleyebilirim.

Öğleden sonra ilerledikçe Rhett ve ben hastane politikalarından Alaska'daki kayıp vakalarındaki artışa kadar her şeyi konuşuyoruz. Ne zaman birinden bahsetse cinayet, tekne kazası ya da haberlerde gördüğü trajik bir olay, ne yaptığını biliyorum. Bunun beni kendi deneyimlerim hakkında konuşmaya iteceğini umuyor.

Onun yerine konuyu tekrar ona getiriyorum.

Bana son ameliyatını anlatırken cebimdeki telefonum çalıyor. Leo ya da Kody'den bir mesaj bekleyerek çıkardım.

Bilinmeyen Numara: Sana olan aşkım bir saplantı. Senin beni reddetmen ise bir dürtü. Saplantı ve zorlama arasında bir yerde dürtü vardır.

Kelimeleri tekrar okuduğumda gülümsemem azalıyor. Bir anlam ifade etmiyorlar. Yanlış numara olmalı. Ya da birinin iğrenç bir şaka yapıyorsun.

O zaman neden soğuk terler döküyorum ve kontrolsüzce titriyorum? Yeterince hava alamıyorum.

Yüzümü boş tutmaya çalışarak Rhett'e bakıyorum. Hâlâ ameliyatından bahsediyor, gözleri limanda, içimde gelişen dehşetin tamamen farkında değildim.

Telefonum yine çalıyor.

Bilinmeyen Numara: Dr. Howell'ı bu işin dışında tut. Eğer onun yaşamasını istiyorsan, yüzüne o kiraz kırmızısı gülümsemeyi geri koyacaksın. Bu seninle benim aramda kalacak, küçük kız. Kimseye bir şey söyleme.

Dondum kaldım, tüm kaslarım kilitlendi, korkudan felç oldum.

Küçük kız.

Denver beni böyle çağırırdı.

"Her şey yolunda mı?" Rhett telefonuma bakıyor.

"Sadece Monty kontrol ediyor." Zımpara gibi boğazımla yutkunuyorum. "Ne diyordun?"

"Bir sorun var." Bana çok yakından bakıyor.

"Özür dilerim. Aklımda çok şey var."

"Konuş benimle, Frankie."

"Yapamam. Dikkatimi dağıtmanı tercih ederim. Lütfen. Bana ameliyatı anlat. Büyük anevrizma çıkan damardaydı. aort?"

"Evet." Beni inceliyor, o zeki gözleri doğrudan içimi görüyor. "Yırtılmaya çok yakındı. Hızlı çalışmamız gerekiyordu. Yanlış bir hareket..."

Onu duymazdan geliyorum, odaklanamıyorum.

Kirpiklerimin perdesi altından güvenlik görevlilerine bakarak hareketlerimi ince tutuyorum. Fazla ince. Göz teması kurmuyorlar.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Mesajı kim gönderdiyse beni izliyor olmalı.

Hızlı bir mesaj yazarken ellerim titriyor, gönderenin kimliğini talep ediyor. Ama gönder tuşuna basmadan önce başka bir mesaj geldi.

Bilinmeyen Numara: Ben kimim? Sanırım biliyorsun. Aynı buzdan kalbi ve yaraları paylaşıyoruz.

Panik dalgaları. Zihnim koşturuyor. Kim olabilir ki bu? Eski erkek arkadaşın mı? Monty mi? Doyle? Sirena mı? Rurik'in düşmanlarından biri mi? Denver'ı tanıyan biri mi?

Her gıcirtı ve hışırtı etrafımda çoğalıyor. Gölgeler kıvrılıyor ve beliriyor, yatın tanıdık köşelerini tehditkâr saklanma noktalarına dönüştürüyor.

Davetsiz bir misafir gemide olamaz. Muhafızların haberi olmadan olmaz. Ama etrafımda düzinelerce başka gemi sallanıyor.

Karartılmış pencereleri ve gölgeli oyukları olan tekneler.
Gizlenmek için mükemmel.

Rıhtımın karşısındaki binalar kıyı şeridini çevreliyor, güneş ışığı cam bölmelerinden yansıyarak içeriye görmek imkansızdı. Ama bir dürbünle biri beni görebilirdi.

Eğer Monty ise, görmesine gerek yok. Ne yaptığımı ve kiminle olduğumu zaten biliyor.

Göğsümde keskin bir sızı
hissediyorum. "Çıldırıyorsun," diyor
Rhett.

"Hayır, hayır. Sadece bu mesajla ilgilenmem gerekiyor.
Konuşmaya devam et. Yazarken dinleyebilirim."

Ben hızla Leo ve Kody'ye mesaj gönderirken o ameliyatını grafiklerle anlatmaya devam ediyor.

Ben: Monty telefonunda mı?

Leo: Evet. Neden? Sorun ne?

Dilimi ısıtırken nabzım kulaklarımda atıyor, onu telaşlandırmadan makul bir yanıt bulmaya çalışıyorum.

Seni görmezden gelmesini istemiyorum.

Leo: Bebek bakıcısına ihtiyacımız yok, tatlım. İyi olduğuna emin misin?

Ben: Her şey yolunda. Sadece
dikkatli ol, tamam mı? Leo: Her
zaman

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti yayılıyor,
ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Leo bu sabah yatta
kamera olup olmadığını kontrol etti mi? Monty beni
telefonundan mı izliyor? Ya da başka biri
Buraya kamera mı yerleştirdin?

Hızlı bir alan taraması bana hiçbir şey söylemiyor.

Denver evime kameralar sakladı ve ben onları hiç
fark etmedim.

"Aortu dikkatlice klemplemem ve hasarlı bölümü
çıkarmak için hassas bir kesi yapmam gerekti." Rhett
başını geriye atıp nefes veriyor. "Ne kadar stresli."

"Tüm bunlar olurken nasıl sakin kalabildiniz?"
Bilinmeyen numaraya cevap verirken ellerim titriyor,
terden kayganlaşıyor.

Bana bunun kim olduğunu söyle.

"Her şey odaklanmakla ilgili," diyor. "Diğer her şeyi
dışarıda bırakıyorsunuz. Odayı, gürültüyü, hatta kendi kalp
atışlarınızı bile. Sadece siz ve elinizdeki görev."

Gönder tuşuna bastım ve anında yanıt aldım.

Mesaj Teslim Edilmedi. Ulaşmaya çalıştığınız telefon
numarasının bağlantısı kesildi veya artık hizmet vermiyor.

İşlemem bir saniye sürüyor.

İletişimi kestiler. Onlarla iletişim kurmanın bir yolu yok.
Muhtemelen takip edilemeyen bir numaradır.

Leo, Monty'nin farklı bir telefon kullandığını fark eder
miydi? Hala izleyen biri var mı?

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum, tüylerim diken
diken oluyor. Omuzlarım kulaklarıma doğru yükseliyor,
zihnim aşırı odaklanmış durumda.

Etrafıma mümkün olduğunca dikkatlice bakarak olağandışı
bir şey ya da birini görmeye çalışıyorum ama hiçbir şey
göremiyorum.

Korku daha sıkı kavlıyor, göğsümü daraltıyor. Rhett'e
bir şey söylemeye korkuyorum, başına gelebileceklerden
dehşete düşüyorum. Onun hayatını riske atamam.

Ciğerlerime sessiz bir yudum hava çekerek kendimi
sakin kalmaya zorluyorum ve telefonumu kaldırıyorum. "Her
şey yolunda gitti mi?
sorunsuz mu?"

"Evet. Herkes tam olarak ne yapacağını biliyordu. İşte
böyle anlarda etrafınızda böylesine yetenekli bir ekip olduğu
için gerçekten minnettar oluyorsunuz."

Leo ve Kody benim ekibim ve onlara ihtiyacım var. Ama
onları buraya geri çağırmayacağım ve onları bunun hedef
tahtasına koymayacağım... bunun... ne olduğunu tam olarak
biliyorum.

Bütün yaralar kanamaz. Tüm yara izleri görünmez.
Bazıları kemiklerin altında yaşar, soğuk ve yalnız.
Ayazın odalarında, acı benim sanatımdır.

Denver'ın bilmecesi boş bir tehdit değil.

"Doğru insanları bir araya getirmek sizin güçlü yanlarınızdan biri." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Bana uyguladığınız şu yeni kalp programından biraz daha bahsedin."

"Bu inanılmaz." Gözleri parlıyor. "Üzerinde çalışan en iyi beyinlerden bazılarına sahibiz. Amaç iyileşme sürelerini kısaltmak ve genel hasta sonuçlarını iyileştirmek. Bu sayede kardiyak bakım yöntemlerimizde devrim yaratacak."

O konuşurken başımı sallıyorum ve gülümsememi koruyorum ama aklım başka yerde. Varlığımın her zerresi korkuyla dolup taşıyor, her gölge ve ses uğursuz bir hal alıyor.

Etrafıma bakınmaya devam ediyorum, o mesajları gönderen kişiden herhangi bir iz arıyorum. Güvenlik görevlileri şimdi daha yakın duruyor, gözleriyle etrafı tarıyorlar.

Rhett dikkatimin dağıldığını fark etmiyor, kendini tutkulu açıklamasına kaptırmış. Bunun için minnettarım. Onu tehlikeye atmak isteyeceğim son şey.

Sözlerini dinliyorum, ama pek bir şey anlamıyorum. Düşüncelerim bunun arkasında kimin olabileceğini anlamaya çalışıyor.

"Frankie, iyi olduğuna emin misin?" Sarmal düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Evet." Gözlerimi kırıştıtırıyorum ve ona boş boş baktığımı fark ediyorum. "Evet. Özür dilerim. Sadece biraz yorgunum." Umarım gülümsemem ikna edici görünüyordur.

"Sorun değil. Anlıyorum." Uzandı ve elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Çok şey atlattın."

Hiçbir fikri yok.

Yine de dokunuşu rahatlatıcı. Doyle'unkinden farklı. Nedenini bilmiyorum. Belki de Rhett'i daha uzun zamandır tanıdığım içindir.

Ya da belki de Monty'nin bana karşı çizgiyi aşmadan önce ona hamle yapacağını bildiğim içindir.

Elini sıkıyorum, burada olduğu için minnettarım ama dikkatli olmam gerektiğini de biliyorum.

Konuşmaya devam ediyoruz, daha doğrusu o

konuşmaya devam ediyor, ben de meşgul olmak için
elimden geleni yapıyorum.

Telefonum sessiz kalıyor ama tehdit devam ediyor.

İzleniyorum.

Dışarıda birileri hata yapmamı bekliyor. "Gitmeliyim."

Rhett saatine bakar ve iç çeker.

"Görev çağırıyor."

Gidiyor musun? Ve beni burada tanımadığım iki gardiyanla yalnız mı bırakacaksın?

Buna dayanamıyorum.

"Henüz gitme." Boğazımı tutarak öne doğru atıldım ve bir çığlğın serbest kalmasını zorlukla engelledim. "Yani... eğer kalabiliyorsan, lütfen kal."

Bentley Alaska'nın vahşi doğasını yararlanarak geçerken tekerlek parmak uçlarımin altında titriyor, lastikler yolu pençe gibi kavıyor. Yüksek hızlarda viraj almanın, hızlı fren yapmanın ve bu güçlere karşı koymanın yoğunluğu, kalbimin aç ritmine uyarak aletimi sertleştiriyor.

Araba kullanmayı öğrenmek, bu dünyada ihtiyaç duyduğumuz bir beceri.

Ama bu seksi arabayı sürmek? Çok heyecan verici.

"Bahse girerim o virajı benim kadar rahat alamazdın." Dikiz aynasında Leo'nun gözleriyle karşılaştım.

"Kenara çek, göt yalama," diye bağılıyor rüzgârın uğultusuna karşı. "İzle ve öğren."

Yanımda, Monty yaptığımız her hareketi değerlendiriyor, talimatlar veriyor ama sadece ihtiyacımız olduğunda. Onun Varlık artık rahatsız etmiyor. Şu anda değil. Tek düşünebildiğim önümdeki yol ve sürücüleri tekrar değiştirirken yaşadığım adrenalin patlaması.

Leo kolaylıkla sürücü koltuğuna kayıyor, altın ve mavi gözleri meydan okumayla parlıyor.

Aramızdaki rekabet içimde bir ateş yakıyor. Ama bu Leo'yu alt etmekten çok onunla bu deneyimi paylaşmakla ilgili.

Hepimizin bizi topraklayacak, bize kim olduğumuzu ve neleri başardığımızı hatırlatacak bir şeye ihtiyacı vardır.

Monty için başarısının kanıtı araba koleksiyonu, pahalı takım elbiseleri ve kaliteli içkileridir.

Leo ve benim için hayatta kalmak, cesaret ve adrenalinle ayakta kalmaktı.

Ama bu... bu başka bir seviye.

Garaja geri döndüğümüzde, tüm vücudum canlılıkla uğulduyor. Hızın güçlü itişlerini tekrar ediyorum, kaslarıma uygulanan yerçekimi kuvveti, yanan lastik ve egzoz kokusu, yolun her kıvrımı ve dönüşü - hepsi hafızama kazınıyor.

"Aferin, ikinize de." Monty arabadan inerken yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. "Birkaç deneme sürüşü daha yaptıktan sonra sınava girmeye hazır olacaksınız."

Yata geri dönerken, güneş ufukta tünüyor, limanı alevlendiriyor ve uzaktaki bir yanardağı pembe, turuncu ve mor kadifemsi elbiselerle sarıyor.

Adalardan küçük tekneler gelip geçiyor. Kartallar ve martılar balık işleme tesislerinin üzerindeki havayı endişelendiriyor. Yine de, ayaklarımın altındaki beton yoldan, bu yoğun dünya huzur içinde görünüyor.

"Bir dakikalığına burada duralım." Monty dolambaçlı bir yoldan dar bir ara sokağa girer.

Leo ile bakışıyoruz, kaslarım geriliyor. Bu bir tuzak mı?

Monty bir kapıya uzanır, gözlerinde bir cesaretle omzunun üzerinden bakar. Sonra içeri adım atar, içerideki müzik ve canlı konuşmalar tarafından yutulur.

Tepedeki soluk ahşap tabelaya bakıyorum.

Tipsy Sailor

"Frankie'den haber aldın mı?" Telefonumu çıkarıyorum.

"Son mesajından beri yok."

Ona tekrar mesaj attım.

Ben: Nasılsın? Frankie: Hala

Rhett ile konuşuyorum. Ben:

Geri dönmemizi ister misin?

Frankie: Acele etme.

"O iyi." Leo'ya mesajları gösterdim. "Acele edip ona mı dönsek yoksa bunun neyle ilgili olduğunu mu görsek karar veremiyorum." Kapıyı işaret ediyorum.

Omuz silkiyor. "Orada ne olduğunu görmek için ölüyorsun."

"Sen de öylesin."

Merakım galip geldi ve onu müesseseye kadar takip ettim.

Odun dumanı, ızgara balık ve yıllanmış içkilerin kokusu duyularımı bombardımana tutuyor. Tabakların tıkırtısı düzinelerce konuşmanın uğultusuyla yarışıyor.

Denizcilik hatıraları duvarları süslüyor; eski gemi tekerlekleri, balık ağıları ve geçmiş balık avlarının çerçevesi fotoğrafları. Masaların yarısı dolu. Bazı müşteriler gülüyor ve konuşuyor.

Diğerleri sessizce oturup yemek yiyor. Limandaki yolcu gemisiyle birlikte, burası havayı titreten bir enerjiyle dolu olmalı.

Belki daha sonra dolar.

Monty'ye yetişmek için küçük kalabalığın arasından sıyrılıyorum, içecek tepsilerini ve dumanı tüten yemek tabaklarını dengeleyen garsonlara çarpmamaya dikkat ediyorum. Bizi yüksek taburelerin sıralandığı uzun bir tezgah olan bara götürüyor.

Başlar döner. Kadınlar durup bakıyor. Bunlar insanların sokaklarda bize attığı bakışlar değil. Buradaki aval aval bakışlar daha samimi, doğrudan, imalı, vücudumda yukarı aşağı tırmanıyor ve kibarlıktan daha uzun sürüyor. Sinir bozucu.

Leo ve ben barda Monty'nin yanındaki boş taburelere oturduk.

Barmen başıyla dostça bir selam veriyor ve kokteyli karıştırmaya devam ediyor. Hızlı ve ustaca hareketleri, buzun şingirtisi ve bardağın içindeki sıvının sıçramasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"El yapımı votkanızdan üç kadeh." Monty barmene bir parmak sallıyor.

El yapımı votka mı?

Bu mayalanan mısır kokusunu açıklıyor. Ayrıca bizi buraya neden getirdiğinin de ipucu.

Burası bir restoran ve bardan daha fazlası. Bir içki fabrikası.

Rahatsızca yer değiştiriyorum, bakışlarım odayı tarıyor. Düşük aydınlatma mekânı zar zor aydınlatıyor. Rahat ve

samimi bir şekilde değil. Gizemli denizcilik atmosferi zorlama ve yapmacık.

Masalar varillere benzediğinden etraflarında oturmak zorlaşıyor. Dev çapalar, can yelekleri ve ağlar plastik balıklar duvarları kaplamış.

Her yer, yerel gurur ve gelenekleri kucaklamak için çok fazla çaba sarf ediyormuş gibi hissettiriyor. Bu bir turist tuzağı.

insanların deneyimlerinden çok paralarıyla

ilgileniyor. "Eğer bu senin olsaydı," diyor Monty,

"ne yapardın?

değişir mi?"

"Her şeyi."

"Açık ol."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Ne istediğini bilmekle başla." Mavi gözleri benimkileri yakıyor. "Sonra onu elde etmek için cehennem gibi savaşırsın."

Müşterilere odaklanarak bara bir kez daha göz gezdiriyorum.

Buradaki kadınlar Frankie'ye benzemiyor. Daracık elbiseler geniş kıvrımlarını örtüyor. Çiçek parfümleri ruhların topraksı kokusu. Hiçbirinin porselen gibi bir teni, kız gibi vücutları ya da güneşin aydınlattığı pas renginde saçları ve vahşi bir isyanla her yere yuvarlanan alacakaranlık korkuları yok.

Kadını yüzler gözlerindeki, yanaklarındaki ve dudaklarındaki gereksiz boya katmanlarının altından bana bakıyor. İçiyorlar

Gülümsüyorlar ve çaresizliğe varan bir ilgiyle bizi izlemiyormuş gibi yaparken parlak, ehlileştirilmiş saçlarını savuruyorlar.

Leo göz korkutucu bir özgüvenle dikkatleri üzerine çekiyor, hırıltılı kaşları sadece öne doğru eğilmelerini ve daha sert bakmalarını sağlıyor.

Monty sanki binadaki tek insanlar bizmişiz gibi barda oturuyor. Sanırım sessiz tekliflere ve cesur bakışlara alışkın.

"Votkasının lezzetini yansıtan ve Kuzey Kutbu'nda hayatta kalma hikayesini anlatan bir içki fabrikası istiyorum. Temasını pahalı alkolüyle insanların boğazına tıkan bir

turistik cazibe merkezi değil."

"İyi cevap." Monty barmene eliyle işaret etti. "Pilip'e burada olduğumu söyle."

"Elbette, Bay Novak." Genç, cılız adam votkalarımızı teslim etti ve yan kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Pilip mi? Bu bir Inuit ismine benziyor.

Monty'ye sorgulayıcı bir bakış attım.

"Sahibi Pilip." İçkisini yudumluyor. "Sıfırdan başlamakansa bir içki fabrikası satın almak daha kolay. Daha az bürokrasi ve yasalık var. Her şey zaten kurulmuş durumda."

"Burası satılık mı?" Nabzım hızlandı. "Hayır."

Başımı eğip anlamaya çalışıyorum. "Buralarda satılık kaç tane içki fabrikası var?"

"Burası Sitka'daki tek içki fabrikası. Ama doğru fiyata her şey satın alınabilir."

Ben satın alamam.

İçkimden bir yudum aldığımda, uçaktaki votka kadar yavan buluyorum.

Ben onu iterken, gözleri alkolün etkisiyle parlayan bir grup kadın bize yaklaşıyor.

"Turistler," diye mırıldanıyor Monty, saatine bakıyor, akli başka yerde gibi görünüyor.

İçlerinden biri, boğucu bakışlı bir sarışın, Leo'ya yaklaşıyor ve parmaklarını kolunda gezdiriyor. "Valhalla'dan düştüğünde canın acıdı mı?"

"Gözlerine bak." Başka bir kadın iç çeker. "Bu krallıkları fetheder."

Leo tıslayarak kadının dokunuşunu uzaklaştırır.

"Beni fethetmene izin vereceğim." Sarışın kırmızı dudaklarını yalıyor. "Kolay fetihlerle ilgilenmiyorum," diye bağırıyor.

Nefesini içine çekiyor.

Arkadaşı bana doğru yaklaşıyor, saçları plastik gibi parlayan kızıl saçlı bir kız.

"Bunun için seni çalıştıracam, yakışıklı." Göğsümü o kadar uzun ve keskin tırnaklarıyla okşarken sesi imalı bir şekilde damlıyor ki mastürbasyon yapmaya çalıştı.

"Hayır." O tehlikeli pençeleri iterek dişlerimi gösteriyorum.

"Emin misin?" Suratını asıyor, alt dudağı muhtemelen baştan çıkarıcı olması gereken bir şekilde çıkık. "Ben kolay biri değilim. Ama senin için olabilirim."

Yanımda, Monty başka bir kadına sırtını dönüyor. "İlgilenmiyorum." Etrafımızdaki kadın kalabalığına bir el hareketi yaparak sesini sertleştiriyor. "İlerleyin. Şimdi."

Onlar dağılıp masalarına dönerken omuzlarımdaki gerginlik hafifliyor.

"Bu normal mi?" İçkime bakıyorum, üzerimdeki düzinelerce gözün araştırması altında sırtım seğiriyor.

"Bardaki en çekici adam olduğunuzda..." Monty bir elini saçlarında gezdirerek siyah telleri karıştırıyor. "Bölgeyle birlikte geliyor."

Arkama bir göz attım. Birkaç erkek şimdi bize teklifte bulunan kadınların etrafını sarmış durumda. Erkekler çok yaklaşıyor, dokunuyor, gülümsüyor ve kişisel sınırları ihlal ediyor ama kadınlar bu ilgiyi memnuniyetle karşılıyor gibi görünüyor.

"Frankie buraya geldi mi?" Bu düşünce omurgamı sertleştiriyor. "Burası iş arkadaşlarıyla içki içtiği yer mi?"

"Hayır." Monty görüş alanımı takip ediyor, öfkeyle bakıyor. "Yerli halk bu turist tuzağından uzak duruyor."

"Neden buradayız?" Leo sorar.

"Kody'nin vizyonu ve benim mali desteğimle burası hem turistler hem de yerel halk için sıcak bir nokta olabilir."

Sözleri içimde yankılanıyor ve yıllardır için için yanan bir ateşi tutuşturuyor.

Bu artık sadece hayatta kalmakla ilgili değil. Bu bir gelecek inşa etmekle, hikayemizi anlatan bir şey yaratmakla ilgili. Ve ilk defa bunun mümkün olduğuna inanıyorum.

Biz sahibini beklerken Monty telefonuna dönüyor, yazarken kaşları çatılıyor.

"Sorun nedir?" Boynumu eğiyorum, ekranını göremiyorum.

"Sirena burada." Cihazı cebine koyar ve kapıya doğru döner.

İçeri giriyor ve bardaki bütün gözleri üzerine çekiyor.

Dar denim uzun, biçimli bacaklarını şekillendiriyor.

Leo'nun eli kafamın arkasına vurmadan önce incelemem ancak bu kadar ilerleyebiliyor.

"Onu kontrol etmiyordum." Homurdanıyorum.

"Eminim değildin." Bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdiriyor. "Sen ve buradaki diğer tüm sert sikler."

Buradaki en güzel kadın olabilir, ama benim aletim sadece bir kadına tepki verir.

Monty, içeri girdiğinde hızlıca onaylamasının ötesinde ona bir bakış bile atmadı.

Erkekler yanından geçerken ıslık çalıp ona bakıyor ama o irkilmiyor. Sanki onun için yoklarmış gibi.

Buradaki herkesi takip ettiğim gibi onu da çevremde takip ediyorum. Kendini herkesin dikkatini çekecek bir özgüvenle taşıyor, başı dik ve siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor.

Ama onun gözü sadece bizim üzerimizde.

O yaklaştıkça kalabalık dağılır, ona doğru çekilirler ama fazla yaklaşmamaları gerektiğini bilirler.

"Merhaba çocuklar," diye mırıldanıyor.

Tatsız votkayı onun şekerli sohbetine tercih ederek içkime dönüyorum.

Monty ona aldırış etmiyor, burnunu telefonuna gömerken bizi onunla uğraşmak zorunda bırakıyor.

Çubuğa, benim olsaydı nasıl değiştireceğime odaklanıyorum.

Sirena bana yaklaşıyor ve bir elini kalçama koyuyor.

Göğsümün derinliklerinden alçak, uyarıcı bir ses çıkarıyorum.

"Çek şu lanet elini."

Gözlerini kırıştırıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

kıkırdıyor ve elini geri çekiyor. "Sakin ol, koca adam." "Neden buradasın?"

"Şehirde olduğunu duydum."

"Nasıl?" Ona ters ters bakıyorum, sabrım tükeniyor.

"Bilmek benim işim." Monty'ye doğru bir bakış attığımda başını sallıyor. "Bir sürü müşterim var bebeğim. Bu limana kimlerin gelip gittiğini bilmem gerekiyor." Öne doğru eğiliyor, önce göğüsleri ve kulağıma sıcak nefesini üflüyor. "Siz üçünüz benim açık ara en seksi müşterilerimsiniz."

"Ben senin müşterin değilim." "Daha da iyi."

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Yavaşça tabureden kalkıyorum, en korkutucu kaşlarımı çatıyorum.

Yüzüme bir kez baktı ve tökezleyerek geri çekildi.

"Dokunma bana." Onun üzerinde yükseldim, onu geri çekilmeye zorladım.

Aramızda bir adım boşluk bırakarak bir adım daha attım.

"Bana bakma. Önemli olmadıkça benimle konuşma. Ve açık olmak gerekirse, seksiliğimiz hakkındaki fikirleriniz önemli değil."

Bir ses gözlerimi bara çekti. Monty ve Leo bana arkalarını dönmüşler ama omuzlarının nasıl titrediğine bakılırsa konuşmamı eğlenceli buluyorlar.

Öte yandan Sirena, dekolte gömleğinden bir kızarıklık yükselip ağır göğsünü lekelediğinde nefesini içine çekiyor.

"Siktir git." Sözleri zehir gibi tükürdü.

Topuklarının üzerinde dönerek, daha fazla ısıklık ve kedi sesleri arasında kapıdan dışarı çıkar.

"Kahretsin, kardeşim." Leo bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Çok sertti."

Ben cevap veremedim, sahibi ortaya çıktı. Kırklı yaşlarının sonlarında, sağlam yapılı ve yıllarca çalışmaktan yıpranmış bir yüzü vardı.

"Bay Novak, sizi müessesemde ağırlamak büyük bir zevk." Elini uzattı.

"Pilip." Monty elini sıkıp ona kibar bir gülümseme gönderiyor. "Bu gece seni buraya getiren nedir?" Pilip Leo ve bana döndü, Gözlerinde tanıma belirdi. "Ah! Siz haberlerde gördüğüm kardeş ve yeğensiniz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bakışlarım sertleşiyor.

"İçki fabrikasını gezmek istiyoruz." Monty telefonunu cebine koyar.

"Elbette, elbette. Bu taraftan."

Monty'nin satın almak istediğini bilseydi adam bu kadar hevesli olur muydu?

Monty resmi tanışma faslını gerçekleştiriyor, ona isimlerimizi veriyoruz. Sonra onu arka tarafa, pırıl pırıl paslanmaz çelik imbiklerden, cilalı borulardan ve sıra sıra dizilmiş filtreleme tanklarından oluşan bir ağa kadar takip ediyoruz.

Tatlı mısır, topraksı buğday ve hafif çavdar kokuları beni Hoss'un mahzenine geri götüren duyuşal bir deneyimle sarmalıyor.

Pilip hararetli bir şekilde konuşuyor, süreci ve mekanın tarihini anlatıyor ama benim düşüncelerim başka yerde.

Geleceği çok net görüyorum. Bir dönüşüm vizyonu. Son teknoloji ekipmanlar bende kalacak. Ama diğer her şey gidecek.

Vizyonum zihnimde bir araya geliyor. Tutku ve sıkı çalışmayla -ve Monty'nin sermaye yatırımıyla- fikirlerim gerçeğe dönüşebilir.

Turu bitirdiğimizde Pilip beklentiyle bize bakıyor.

"Herhangi bir sorunuz var mı?"

Monty bana baktı ve sözü bana verdi.

Kararın ağırlığını hissederek derin bir nefes alıyorum.

"Olası bir satın alma işlemini görüşmek istiyoruz."

"Oh...uh..." Pilip gülümsüyor. "Satılık değil."

Monty, adamı boğulma krizine sokan bir numara fırlatır.

Monty'nin araba koleksiyonunu görmemiş olsaydım, ben de boğulacaktım.

"Oturalım ve detayları gözden geçirelim." Monty arkadaki özel odayı işaret ediyor.

Leo bakışlarımı yakalıyor ve sözsüz bir şekilde bundan emin olup olmadığımı soruyor.

Monty bana yatırımcı olarak teklifini vermedi. Şu anda bu sadece bir konuşma. Potansiyel bir satın alma.

Hiçbir şey kesin değil. Leo ve Frankie ile görüşmeden hiçbir şeyi imzalamam ya da kabul etmem.

Başımı sallayarak Leo'nun gözlerimdeki açlığı görmesine izin verdim. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir hayale duyduğum açlığı.

Monty Pilip'i arkaya doğru takip ederken, Leo benim alanıma giriyor ve kollarını bana doluyor.

"Senin adına mutluyum." Yer değiştirip ellerini omuzlarıma koydu. "Seni yalnız bırakıp kızımızı görmeye gideceğim."

"Güzel." Doğruluyorum. "Sen olmadan hiçbir karar vermeyeceğim."

"Bu senin rüyan, sik kafalı." Yanağıma hafifçe tokat attı. "Zaten desteğimi aldın."

Vahşi bir sırtışıla dönüp uzaklaşıyor.

Nabzım hızla atarken, Monty ve Pilip'i yakındaki bir odada bir masada otururken buldum.

Dakikalar içinde Monty müzakerelere ve finansal konulara dalıyor, uzmanlığı parlıyor. Ben vizyonuma odaklanıyorum ve her detayın anlatmak istediğim hikayeye uyumlu olmasını sağlıyorum.

Monty'nin benim iyiliğimi düşündüğüne hala güvenmiyorum. Ama emin olduğum bir şey var.

Onunla ya da onsuz, bu gerçekleşecek. Hiçbir şey yolumda duramaz.

Limanda dolaşırken serin gece havası tenimi öpüyor,
yıldızlar teker teker ortaya çıkarak karanlık Alaska
gökyüzünü aydınlatıyor.

İnişli çıkışlı bir gündü, güç mücadeleleri ve geçişlerle
dolu bir hız treniydi - Monty ile çatışmalar,
Bir yatı işletmek, araba kullanmak, kadınları savuşturmak,
bir içki fabrikasını gezmek ve Kody'nin hayallerinin peşinden
gitmesini izlemek.

Ama günün sonunda, her şey Frankie'ye geri dönüyor. O
bizim bağlayıcı gücümüz. Bizi Hoss'tan kurtaran kıvılcım.
Yaralarımızdan daha fazlası olmak için çabalamamızın
sebebi.

Hızımı arttırıyorum.

Monty'nin yatı ileride, sessiz limandaki diğerlerinden
daha büyük ve görkemli bir şekilde duruyor. Şık hatları ve
çok sayıda güvertesi ay ışığında parlıyor, koyu renk takım
elbiseli iki iri yarı adam tarafından korunuyor.

Gözleri yaklaşmamı takip ediyor. Ayaklarımın altındaki
salınıma uyum sağlayarak binerken onlara başımla selam
veriyorum.

Onu köprü güvertesinde, uzun boylu, çekici bir adamla
birlikte çıkıntının gölgesinde otururken buluyorum.

Dr. Rhett Howell.

Güzel. Onunla tanışmak istiyordum. Umarım o güzel
yüzünü parçalamam için bana bir sebep vermez.

Ben yaklaşırken ışıksız kabinde beni göremiyorlar, bu da
bana onları fark edilmeden gözlemlemem için birkaç saniye
veriyor.

Önlükleri atletik vücuduna yapışıyor, saçları titizlikle
şekillendirilmiş. Elleriyle konuşurken ön kolları esniyor.

Dinlerken başı yana eğilir, omuzları
hafif kambur. Arada bir gözleri sağa sola kayıyor ve garip bir
temkinlilikle bulanıklaşıyor.

Ona ne söylüyor da bu kadar sinirleniyor?

Güverteye çıkıyorum.

Beni fark edince ayağa fırlıyor ve yüzündeki gerginlik biraz azalıyor. Ta ki boynunu büküp yalnız olduğumu fark edene kadar.

"Kody ve Monty'yi geride bıraktım. Seni kontrol etmem gerekiyordu." Aramızdaki boşluğu siliyorum ve çenesini yukarı doğru itiyorum, gözlerini inceliyordu. "Neyin var?"

"Yok bir şey." Beni başından savdı. "Bu Dr. Rhett Howell. Rhett, bu Leo."

"Sonunda sizinle tanıştığım memnun oldum." Ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Frankie sizden övgüyle bahsediyor."

Elini sıkıca kavıyor, vücut dilini inceliyor, kurnazlığını araştırıyorum.

"Frankie'nin abartmadığını söylemeliyim." Elimi bırakarak kıkırdıyor. "Muhteşem saçların ve ölümcül bakışlarınla, bir Viking'in tam gaz giden versiyonusun. Tanrım." Yutkunuyor. "Muhteşem."

Yüzünün rengini solduran titreşimli, çakıl pürüzlü bir ses çıkarıyorum.

"Kaldığın için teşekkürler, Rhett." Sırtını bana dönerek aramıza girdi. "Seni tuttuğum için özür dilerim."

"Bir arkadaş için her şeyi yaparım." Onu başından savıyor, bakışları tekrar bana kayıyor. "Ayrıca, iyi niyetli bir Kuzey Kutbu Tarzanı ile her gün karşılaşmıyorum."

Ne oluyor lan?

Belini kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Bir elimi köprücük kemiğine koyarak onu yerinde tuttuğumda omurgası karnıma doğru sertleşiyor. Onu yakından izlerken, ona dokunduğum yeri nasıl takip ettiğini fark ediyorum.

Ona birlikte olduğumuzu söylemedi.

Kızsam mı, endişelensem mi bilemiyorum.

Onda bir sorun var, ürkek ve sıkıntılı bir şey, etrafındaki çılgın havayı titretiyor. Elleri iki yanında kıpırdanıyor, parmakları görünmez cankurtaran halatlarına tutunuyor ve saç çizgisi boyunca boncuk boncuk terler çiy gibi parlıyor.

Vücudundaki her seğirme içgüdülerimi harekete geçiriyor.

Rhett umursamaz görünüyor. "Gitsem iyi olacak. Yarın erken vardiyam var. Benim için bir zevkti Leo."

Onu tanımıyorum, dikkatim Frankie'ye kilitlenmiş durumda.

Yattan iner, gidişi de varlığı kadar dikkat çekicidir.

"Ne oldu?" Onu kollarımda döndürüyorum ve titreyen çenesine ve kansız dudaklarına dokunuyorum. "O ne yaptı?"

Gözleri genişliyor, göz bebekleri kutup gecesi kadar karanlık, gölgeden gölgeye sıçırıyor.

"Hiçbir şey." Uzaklaşıyor, parmakları elbisesinin kumaşında kıvrılıyor. "Sadece yorgunum."

"Bana yalan söylerken yüzüme bak."

O güzel kirpikler kalkıyor ve göğsümü yırtan dehşet dolu bir ifade ortaya çıkıyor.

Geri çekilerek kaşlarını ovuşturuyor, sesi kırık bir fısıltıya dönüşüyor. "Uzanmam gerek."

Yanlışlık hissi daha da derine işliyor, kanımı donduruyor.

"Onu burada tuttuğun için Rhett'ten özür diledin." Ona doğru ilerledim. "Neden?"

"O meşgul bir adam." Masadan telefonunu aldı ve kabine doğru ilerledi. "Onu beklettim ve iş."

"Yalan söylüyorsun." Onunla kalıyorum, gözlerim kısılıyor. "Bir sorun olduğunu biliyorum. Konuş benimle."

Sürüş derslerimizi ya da Kody'nin neden burada olmadığını sormadı. Nefesi sığ ve hızlı geliyor, her nefesi sessiz limanda hayalet gibi esiyor.

Göğsümdeki gerginlik artıyor, onun korkusundan besleniyorum.

Başka bir şey söylemeden adımlarını aceleci ve dengesiz atarak uzaklaşıyor. Onu ana kabine kadar takip ediyorum, bakışlarını değiştiren güvenlik görevlilerinin yanından geçiyorum.

"Frankie." Keskin bir nefes veriyorum, dudaklarımdan yüzleşme sözü kaçıyor. "Buraya geri gel."

Aniden durdu, sırtı bana dönüktü, omuzları titriyordu.
"Anlamıyorsun. Bazı şeyler var... bilmediğin şeyler."

"O zaman anlamama yardım et." Kolunu yakaladım.
"Anlat bana."

Dönüyor, gözleri endişeyle parlıyor, küçük elini ağzımın üzerine koyarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor, beni susturuyor.

Tavanlara, pencerelere, kapılara kadar görüş alanını takip ediyorum.

Birinin bizi izlediğini mi düşünüyor? Dinlediğini mi?

Kulübenin etrafına daha yakından baktım, incelemelerim daha keskin, daha vahşi, panik sisini keserek büyüyordu.

Uzaklaşıyor, duvarları tekrar yerine oturuyor.
Çenesi sertçe geriliyor, kasları serbest bırakmayı reddettiği kelimeleri hapsedecekmiş gibi geriliyor.

Sonra tekrar harekete geçiyor, koridordan aşağıya, uyku kabinlerine doğru koşuyor.

Benden kaçtığını düşünmesine izin vererek, telaşsız bir şekilde peşinde dolanırken nabzım gümbür gümbür atıyor. Hangi yöne döndüğünü anlamak için onu görmeme gerek yok. Onun sarhoş edici kokusu

Her nefeste beni de kendisiyle birlikte çekiyordu.

İzi ilk misafir kulübesine kadar gidiyor. İçeri girip kapıyı kilitliyorum.

Yumuşak tıkırtı havadaki basıncı artırıyor. Aceleyle hareket ediyor, gözleri küçük odanın her köşesini tarıyor, duvarları, tavanı ve yatağı ararken ayakları yere neredeyse hiç değmiyor.

"Frankie." Onu izlerken endişe beni kasıp kavuruyor.
"Temiz. Bu sabah tüm yatı süpürdüm bile. Hiç kameralar."

"Emin misin?" Donup kalıyor, telefonunu göğsüne bastırıyor, yüz hatları kararsızlıkla buruşuyor.

"Hiç şüphesiz. Ne oldu?"

Onu kim korkuttuysa, lanet gazabımın tüm gücünü hissedecek.

Ciğerlerine bir yudum hava çekerek telefonunun kilidini açıyor ve bana uzatıyor.

Ekran bilinmeyen bir numarayla yapılan bir görüşmeye açılır.

Mesajları okurken içimi soğuk bir korku kaplıyor.

Şifreli imalar, tehditler, her çarpık mesaj onun korkularını avlıyor. Ve son mesaj...

Kimim ben? Sanırım biliyorsun. Aynı buzdan kalbi ve yaraları paylaşıyoruz.

Denver'ın videosundaki zalim gülümsemesinin istenmeyen bir görüntüsünü tetikliyor ve bilmecesinin aynı karanlık alt tonlarıyla yankılanıyor.

Bu kelimelerden bazıları -kalp, don, yara izleri- bilmecenin içindeydi.

Yükselen öfkemi bastırmaya çalışarak yatağa doğru eğildiğimde midem bir buz kütlesi gibi düşüyor. "Neden beni aramadın?"

"Bu kişinin sana zarar vereceğinden korkuyordum." Sesi kırıldı. "Ne yapacağımı bilemedim. Sana Monty'yi, telefonunu sormaya çalıştım."

"Monty öğleden sonrasının çoğunda telefonla konuşuyordu." Zamanlamayı bir araya getirmeye çalışarak beynimi zorluyorum.

"Farklı telefonlar kullandı mı? Bir yazıcı daha küçük ya da daha ucuz görünebilir."

"Hatırlamıyorum." Tüm bu aletler bana aynı görünüyor ve günün olayları birbirine karışıyor.

"Ya oysa? Muhafızlara haber vermedim çünkü onun için çalışıyorlar." Ağlamaklı bir ses çıkarıyor, yüzü buruşuyor.

"Ya bunun arkasında o varsa?"

"Hey, hey." Telefonunu bir kenara atıyorum, bir kolumu beline doluyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

Bana sarıl. "O olup olmadığını bilmiyoruz."

Bu olasılık midemi bulandırıyor.

Monty, onu her şeyden önce koruması gereken adam, istediği tek şey dışında her şeye sahip olan adam.

Eğer onu korkutuyorsa.

Nefesim hırıltılı ve fokurduyor, güç topluyor, kopmak üzere olan şiddetli bir fırtınanın habercisi. Damarlarımda ısı dalgalanıyor, yumruklarım onun beline doğru sıkılıyor.

Kontrolü kaybedemem. Sakin olmama, onun dayanağı olmama ihtiyacı var.

Gözlerimi kapatarak, zihinsel olarak fırtınayı şişeliyorum, her düzensiz nefes onu aşağı itiyor. Her yavaş nefes verişimde kalp atışlarımın sabitlenmesini istiyorum, her atış beni uçurum. Hırıltı kaybolur. Ateş azalıyor. Beni tüketmeyeceği bir yere gömüyorum.

"Kody nerede?" Kucağımda titreyerek nemli avucunu yanağıma koyuyor.

"Topsy Sailor'da Monty ile birlikte." Parmağımı yanağından aşağıya doğru çekip çenesinin sert çizgisini takip ediyorum. "Onlar sahibiyile görüşüyor. Monty burayı Kody için satın almaya çalışıyor."

İçki fabrikası turunu ve Pilip'le konuşmamı anlatırken, gözleri yeni bir dehşetle açılıyor, paniği artıyor.

"Monty ile yalnız." İçinden bir titreme geçiyor ve tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. Nefes alış veriş hızlanıyor, kısa ve sık soluklar sözcüklerini kesiyor. "Ya başından beri Monty'nin planı buysa? Kody'yi almak için yalnız mı?"

"Frankie." Yüzünü ellerimin arasına alıp bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. "Bana bak."

"Kody'yi aramalıyız. Onu uyarmalıyız." Gözleri odaklanmamış ve telaşlı bir şekilde odanın içinde geziniyor. "Hayır, bekle. Arayamayız. Monty sana söylediğimi anlar. Kody giderse Monty öğrenir. Ona zarar vermeye çalışabilir."

Bu kadın. Bu cesur, çarpıcı, inatçı lanet kadın.

Son birkaç saat boyunca kendini tuttu, bir yandan Rhett ile konuşurken bir yandan da Telefonuna tehdit mesajları gelmiş. O devam etti

Akşam boyunca soğukkanlılığını korudu, aramayı ve bizi tehlikeye atmayı reddetti.

Çıldırmadan üstesinden geldi. Şimdiye kadar.

Kendi hayatından endişe ettiği için değil, Kody için endişelendiği için.

Kendisi yerine bizi korumayı seçtiği için kıcını kızartmalıyım.

"Beni dinle." Başını tutup bakışlarını benimkilere dikmeye zorluyorum. "Kody acımasız bir orospu çocuğudur. Tehlikenin kokusunu bir mil öteden alır."

Dinlemiyor, ona söylediklerimi algılayamayacak kadar paniklemiş, histerisi çok güçlü.

Dişlerini sıkarken göğsü hızla kabarıyor, kendini tutmaya çalışıyor ama işaretler orada. Parmakları tenime sürtünüyor, vücudu kırılmaya hazır sarmal bir yay gibi geriliyor.

"Gözler üzerimde." Ses tonumu sertleştiriyorum, niyetimden daha sert çıkıyorum. "Benimle nefes al, aşkım."

Sonunda itaat etti, bakışlarının sıvı derinlikleri Korkuyla yüzüyordu, göz bebekleri büyümüştü, yüzünde renk yoktu. "Bunu çözeceğiz." Kollarımı ona doladım Titreyen bedenini, leğen kemiğini sıkıca benimkine doğru çekerek. "Şu anda nefes alman gerekiyor. Bana odaklan."

Kalbi göğsüme çarpıyor, nefes alış veriş i düzensizleşiyor, dağılıyor.

"Hisset beni." Onu sakinleştirmek için önce alnına, sonra da ağzına nazik bir öpücük konduruyorum.

Dudakları benimkilere doğru açılıyor, yumuşak ve uysal, ama duruşundaki gerginlik devam ediyor.

"Nefes al. Ve ver." Ağzımı onunkine dayayarak onunla birlikte, onun için nefes alıyorum, o benim ritmime uyana kadar ciğerlerine tekrar tekrar emrediyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum öpücükler ve nefesler arasında.

"Nasıl? Nasıl iyi olacak?"

"Henüz bilmiyorum ama üzerinde çalışıyorum. Bana güvenmen gerek."

Boynuma yapışıyor, parmakları sırtıma saplanıyor, sinirleri yıpranıyor ve kırılıyor. Gözlerinde yaşlar kabarıyor, korkusunun acı tınısı havayı deliyor.

Onu acı içinde görünce kalbim panikliyor. Bunun tam bir panik atağa dönüşme ihtimali içimi parçalıyor.

Duyguları göğsünde kabarıyor, boğazının arkasına doğru bastırıyor ve onu boğuyor. Hırıltıyla boynumu tırmalıyor.

"Hayır, hayır, benimle kal." Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derin, daha aç, daha talepkâr.

Nefes alışları çözülüyor. Nefes veriş solunum yolundan ayrılıyor ve yavaşça nefes almaya, yanıt vermeye başlıyor, dudakları dudaklarıma değiyor.

Bir an sonra içimde eriyor, ağzını benim tükettiğim ve fethettiğim bir iç çekişle açıyor.

Artık onu teselli etmek için öpmüyorum. Dilim, ısıtan ve baştan çıkaran bir ritimle ilerliyor. Ama kimin kimi baştan çıkardığını bilmiyorum.

Kalçalarıma oturarak kucağımda hafifçe sallanıyor. Elleri yüzümü kavlıyor. Ve ağzını. O muhteşem lanet ağzı benimkini yiyor.

Aletim sertleşiyor, fermuarımı zorluyor ve meme ucu avucumun sıcaklığı altında incileşiyor.

Sütyen yok.

Okşamalarımın altında erirken ve dudaklarıma karşı inerken, aklımdan binlerce kirli fantezi geçiyor. Ona bir ömür boyu yapmak istediğim günahkâr şeyler. Ama sadece bir geceden daha fazlası var.

Sonsuza kadar vaktimiz var ve bu bile onunla geçireceğimiz zaman için yeterli olmayacak.

"Kollar yukarı." Elbisesini kaldırdım, başının üzerine çektim ve
Kapalı.

Çıplak halini, bembeyaz etini görünce boğazımdan bir inilti kopuyor. Ona uzanıyorum, her kusursuz santimi ağzım ve ellerimle haritalamak için çaresizce.

Aynı anda bana uzanıyor, gömleğimi sıyrıyor ve kot pantolonumu açıyor. Kayıyorum, bizi yatağa doğru yuvarlıyor dillerin ve uzuvların karmaşası.

Altımda yatarken, tırnaklarını göğsümün ortasından karın kaslarımdaki yara izine doğru geçiriyor. Elini tutuyorum ve parmak uçlarını öpüyorum. Benim kızımda plastik pençeler ya da jilet gibi keskin uçlar yok. Bunun yerine nasırları, küçük yara izleri ve iyileşmiş donma izlerini en sert kış koşullarında hayatta kaldığının nişanesi gibi taşıyor.

Bardaki kadınlar gibi şekilli değil. Benim kızıl saçlı cadalozum buradaki herkesten daha küçük ve memeleri ağzımı zor dolduruyor. Ama cüssesinin eksikliğini, cesareti ve vahşiliğiyle fazlasıyla kapatıyor.

Onu delicesine, ölçülemeyecek kadar, anlaşılamayacak kadar, acının ötesinde seviyorum.

Ağzımı onun titreyen karnının dibine yerleştirdim. Bir elim başının yanında, diğeri belinin yanında, onu kafesliyorum. Sonra güzel vücudunun etli yollarını yalıyorum.

Aramızda hiçbir kelime geçmedi. Edepsiz konuşmalar yok. Duygusal beyanlar yok. Sadece göz teması. Ben onun yumuşak teninin nazik oyuklarında ve gölgeli vadilerinde dolaşırken, dişlerim ısırırken, dudaklarım taparken ihtiyacımız olan tek şey bu.

Bacaklarının arasındaki beyaz dantele ulaştığımda, onu kıvrımlarından bir ip gibi yukarı çekiyorum ve dilime dudak gibi gelen etini ortaya çıkarıyorum.

Kumaş ıslanıyor, ağzımdan ve amından. Sert bir çekişle iç çamaşırını yırtıp atıyorum, harap olmuş parçaları fırlatıyorum.

Yerleşirken, onu sadece yalamıyorum. Ona ziyafet çekiyorum, dağınık ve yüksek sesle, ona sahip olduğunu söyleyen bir inilti titreşimi yayıyorum varoluştaki en lezzetli kedi.

"Çok yaklaştım." Titriyor ve yüzüme karşı kıvranıyor.
"Durma."

Ben de aynen öyle yapıyorum. Geri çekildim ve vücuduna tırmandım, giderken kotumu aşağı ittim.

"Ne?" Pantolonunu indiriyor, gözleri vahşi. "Ne yapıyorsun?" "Benimle geliyorsun." Sikim iç tarafına doğru sarsılıyor.

beklentiyle damlıyordu. "Birlikte."

Onu unutulana kadar becermek, tüm dünyanın görmesi için boynuna ısırıklarım ile işaretlemek istiyorum.

Ama bu gece değil.

Bu gece teselliye, yardıma ve durgun bir sevişmeye ihtiyacı var.

"Tamam." Kışımı avuçluyor ve kalçalarımı uyluklarıyla sıkıyor. "Birlikte."

"Benim için aç." Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum, bacaklarım kısıtlamayla titriyor.

"Alabildiğin kadar al."

İçeri itiyorum, sadece ucunu ve o kadar sert sıkıyor ki arafta kilitli kalıyorum.

"Siktir." Homurdanıyorum, daha derine girmeye çalışıyorum. "Bırak içine sokayım, Frankie. Bırak gireyim."

İnliyor ve bacaklarını açıyor. "Sizler ve büyük yaraklarınız."

Yavaşça dışarı çıkıyorum ve yavaşça, nazikçe kendimi içeri sokuyorum, gırtlaktan gelen bir homurtuyla dibe vurana kadar kısa, sık itişlerle okşuyorum.

Sanki içinde olduğumu hissetmek en derin rahatlamayı getiriyormuş gibi sikimin etrafında sıvılaşıyor.

Yavaşça, yavaşça, içeri ve dışarı vuruyorum. Bu hızda onun her yerini, her nabzını, her değerli santimini hissediyorum. Ağzımın içinde inliyor, ağır sürtünmeye boyun eğiyor ve Ağırlığımın altında eğiliyordu.

"Çok iyi hissettiriyor. Gel buraya." Topuklarımın üzerine oturdum ve onu kendime doğru çektim. "Çok ateşlisin."

Bir elimi karnına bastırarak, sertliğimin içinde, elime karşı hareket ettiğini hissediyorum, yavaş, yavaş, acı verici bir şekilde mükemmel.

Sıkı oturmasına rağmen yumuşak bir kayma, çok ıslak ve zahmetsiz.

"Sen bu sik için yaratılmışsın." Daha derine itiyorum, daha sert şişiyorum, dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Kukun çok sıcak. Çok ıslak. Evet, etrafımda nabız at. Aynen böyle. Fuuuuck."

Her uzun, lüks itişte, onun sıcak, kaynayan gücünün tadını çıkarıyorum. İçine girmek için zorlamama gerek yok. Vücudu beni tanıyor, benim için açılıyor ve yapmama izin veriyor

ona acı veya rahatsızlık vermeden.

"Senin içindeyken çok mutluyum." İnleyerek, yavaş ve tembelce sürüyorum, dışarıdaki dünya unutuluyor, tüm korkular askıya alınıyor, kaygan, uyuşturucu zevkin hakimiyetine giriyorum. "Seni becerirken yaşadığımı hissediyorum. Ahhhh, Tanrım. Siktir, evet."

Ellerini bulup başının üstündeki yatağa bastırıyorum, bilekten bileğe, her tüneli hissetmesini sağlayarak Ben onun klitorisine sürtünürken.

Bir ayağını şiltenin üzerine koyar ve diğer ayağını Bacağını kalçama doladı, içime doğru kaldırdı, özenle yavaşlattığım ritmimle buluştu ve zevkimi evrene yaydı.

"Leo." Nefes nefese, o duygulu yeşil gözleriyle beni iğneliyor. "Yaklaştım."

Yüzünü okşuyorum, parmaklarım şakağını okşuyor ve bitiriyorum.

Kapalı.

Aşkımız, bağlantımız, ilahi cinsel kimyamız- Tüm bunlar senkronize bir spazm, tüylerin diken diken olması ve ısıltılı, iniltili bir rahatlama patlamasıyla sonuçlanır.

"İçine boşalacağım." Vücudumda şimşekler çakarken zihnim parçalanıyor, her uzvuma şok dalgaları yayılıyor. "Siktir, Frankie. Siktir!"

Uzun ve yüksek sesle inliyorum, onun üzerine yığılıyorum, sarsılıyorum, seğiriyorum, ruhum paramparça oluyor.

Artçı şoklar amcığında dalgalanıyor, sikimi sıkıyor, beni birkaç kez daha itmeye zorluyor. Boş ve halsiz olana kadar

ağzını özensiz, nefessiz öpücüklerle yutuyorum. Sonra onu bırakıyorum.

"Teşekkür ederim." Nefes nefese tavana bakar ve körü körüne elime uzandı. "Benim için geri döndüğün, burada olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman senin için geleceğim." Parmaklarını ağzıma götürüp öpüyorum ve sırtıyorum. "Benim pis, pasaklı, ıslak, gel-dolu kız."

Kahkahası yerini bir iç çekişe bırakıyor. "Mesele şu ki, sen sadece hayat güzel olduğunda burada değilsin. Ne zaman ortaya çıkıyorsun tamamen parçalanır ve yeniden güzelleşir."

O hayattır ve her zaman güzeldir. parçalanıyor. Bu ilham verici, kalp şeklinde, tamamen kutsal kadından daha azı bir hayat bile değildir.

Ama ikimizi de giysilerimize geri koyarken ve onun parçalanmış iç çamaşırını cebime atarken, gerçekliğin gölgeleri tekrar içeri giriyor.

Tehdit hala dışarıda ve mücadelemiz henüz sona ermedi.

Frankie ve ben misafir odasındaki yatağa uzandık, vücutlarımız birbirine dönük, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, parmaklarımız koruyucu ateşimi körükleyen bir samimiyetle iç içe geçmiş.

O lanet mesajlar aklımı kurcalıyor. Keşke telefon teknolojisini daha iyi kavrayabilseydim. Acil ihtiyaç Kody ile konuşurken kalp atışlarım kırmızı bölgeye sabitlendi.

Durum vahim ama daha kötülerıyla de karşılaştık. Şimdi önemli olan tetikte olmak, bu kaçık her kimse ondan daha iyi düşünmek ve daha iyi manevra yapmaktır.

Orada yatarken, onun ağırlaşmış gözlerine bakarken, kararlılık beni ele geçiriyor. Gerçeği ortaya çıkaracağız ve bizim olanı koruyacağız. Bedeli ne olursa olsun.

"Ne yapacağız?" diye fısıldıyor, nefesi dudaklarımı ısıtıyor.

"Bu mesajları kimin gönderdiğini bulmakla başlayacağız. Teknoloji hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğreneceğim, izlenebilir olup olmadığına bakacağım. Bu arada dikkatli ve tetikte olacağız. Bizi korkutup saklanmamıza neden olmalarına izin vermeyeceğiz."

"Rhett'e işe dönmeye hazır olduğumu söyledim." "Seni kimin tehdit ettiğini öğrenene kadar olmaz." "Ama az önce dedin ki-"

"Saklanmıyoruz. Dikkatli olmak, birlikte kalmak demektir. Yani hastanede gölge gibi yanınıza gelemesem..."

"Yapamazsın." Tartışacakmış gibi görünüyor ama onun yerine "Ya Monty ise?" diye soruyor.

"Döndüğünde telefonunu inceleyeceğim."

"Kullan-at telefon kullansaydı, atardı."

Brülörleri, bilinmeyen numaraları ve elektronik cihazların iç işleyişini açıklayacak lanet bir kılavuza

ihtiyacım var.

iletişim.

"Rhett'e ne söyledin?" Ben sordum.

"O sadece medyanın bildiklerini biliyor. Gitmeye başladığında panikledim." İç çekiyor, tırtıklı, yorgun bir ses. "Ben de ona gerçeği söyledim. Kuzey Kutbu'nda başıma gelenler yüzünden şu anda yalnız kalmaktan korkuyorum. Belirsiz tuttum ve o da ayrıntıları merak etmeden kaldı."

"Beni aramalıydın."

"Arayamazdım."

Çünkü elinde telefon olan korkak bir amcık paçavrası hayatlarımızı tehdit etti. Birisi o kancığa dikkat etmesi gereken kişinin ben olduğumu söylemeli, gölgelerdeki dişler, kalpteki bıçak.

Senin için geliyorum, seni ölü orospu çocuğu.

"Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Dışarıdaki birinin beni panik atağa sokacak güce sahip olmasından nefret ediyorum. Eskiden bundan daha güçlüydüm."

"Bir insanın kaç yumruk atabileceğinin bir sınırı vardır. yıkılmadan önce dayanabilirler. Çoğu insandan daha fazla darbe aldınız ve hala ayaktasınız."

"şu anda oldukça yatay durumdayım." Ayak parmağını baldırımında gezdiriyor. "Denesem bile ayakta durabileceğimi sanmıyorum."

"Çaresiz değilsin. Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin."

"Bana öğleden sonranı anlat." Bir elini çeneme koyup kısa sakalımı okşuyor. "Sürüş dersleri ve Topsy Sailor. Her şeyi duymak istiyorum."

Kody'den daha iyi bir sürücü olduğuma dair her şeyi baştan sona ona anlatıyorum.

Ben konuştukça stresi yorgun bir gülümsemenin altında eriyip gidiyor. Bu gülümseme bardaki yaltaklanan kadınları anlattığım süre boyunca devam ediyor. Kody'nin Sirena'yı nasıl kapattığını anlattığımda bile gülüyor.

Ama Monty'nin koleksiyonundaki favori arabalarımı anlatırken, yüz hatlarına yorgunluk yerleşiyor, gözlerindeki mücadele yavaş yavaş uykunun çekiciliğine kapılıyor.

Göz kapakları titriyor. Nefes alış verişi derinleşir. Çabalarına rağmen, vücudunun çaresizce ihtiyaç duyduğu dinlenmeye yenik düşüyor.

Dışarı çıkıp Kody'yi izlemek istiyorum ama onu yalnız bırakmayacağım.

"Üzgünüm, aşkım." Onu dikkatlice kollarımın arasına aldım, telefonunu aldım ve ana kamaradaki oturma odasına taşıdım.

Tekrar bayılmadan önce belli belirsiz bir an için irkilerek uyanır.

Kanepeye yerleşip ona sıkıca sarıldığımda başı göğsüme yaslanıyor, kalbim acımasız bir korumacılıkla sıkışıyor.

Dalga seslerinin ve ara sıra sıçrayan suların ötesinde Balık atlarken, liman ürkütücü bir şekilde sessiz. Gölgele çevrede oynaşıyor, yatın hareketiyle değişiyor ve beni diken üstünde tutuyor.

Muhafızların silüetleri karanlık fonda kayboluyor. Biri pruvada durmuş, suyu tarıyor. Bir diğeri güvertede devriye geziyor, adımları düzenli ve sessiz.

Bizi Monty'den koruyamayacaklarını bilsem de, Frankie'ye odaklanabilmem için burada olmalarından memnunum.

Onun uyumasını izlerken, kararlılığım daha da sertleşiyor. Bunun arkasında kim olursa olsun, amaçları ne olursa olsun, kazanamayacaklar.

Bizi kıramayacaklar.

Saçlarını yüzünden çekiyorum ve uykudaki yumuşak, dingin ifadesini ortaya çıkarıyorum. Ben şehirdeyken yaşadığı kargaşa beni çılgına çeviriyor. Onu güvende tutmak, peşini bırakmayan dehşetten korumak için her şeyi yaparım.

Sonunda, ilerleyen ayak sesleri sessizliği bozuyor. Kody'nin yürüyüşünü tanıyorum, onu duyabilmek için kasıtlı olarak ağır.

Kollarımda kıpırdanıyor ama adam kulübeye girdiğinde uyanmıyor. Doğruca ona yaklaşıyor ve burnunu kafa derisinde gezdiriyor, derin derin içine çekiyor, onu kokluyor. Sonra o siyah gözler benimkileri yakalıyor, araştırıyor, sorguluyor, bir şeylerin ters gittiğini hissediyor.

Arkasında duran Monty etkileşimimizi izliyor, ifadesi okunamıyor.

Onu uyandırmamaya çalışarak dikkatlice kanepeye yatırırken ciğerlerimdeki havayı tutuyorum. Ama o yine de kıpırdanıyor, başını kaldırıyor.

"Kody." Yanakları rahatlamanın verdiği gizli bir gülümsemeyle kalkıyor.

Telefonunu ona uzatırken dikkatimi Monty'nin tepkisine veriyorum. Kaşları derin bir şekilde çatılıyor, şaşkınlık yüzüne yayılıyor.

Kody mesajları okurken bekliyoruz, yüz hatları kararıyor. Telefonu ona geri veriyor, gözleri ilkel bir hakimiyetle çalkalanıyor.

Onun sessiz öfkesinin görüntüsü beni sakinleştiriyor. "Sorun nedir?" Monty soruyor, sesi düz.

"Bilinmeyen bir numaradan tehdit mesajları almış." Monty'nin iddialı bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Telefonuna bakmama izin ver."

"Hayır." Cihazını işaret ediyor. "Göster bana."

Elimi uzattım. "Önce telefonun."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Orada kardeş sevgisi yok. Sadece ürpertici, aşağılanmış, kendini beğenmiş bir öfke. Sonra gözlerini kırıştırıyor ve bu öfke kayboluyor, yerini yorgunluk alıyor.

"Monty." Sesi boğuklaşarak doğruluyor. "Sana benden bir şey saklayıp saklamadığını sorduğumda ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Evet." Dişlerini gıcırdatıyor. "Ne dedin sen?"

"Eğer istersen, sana veririm. İstedğin her şeyi veririm."

"Ben soruyorum." Telefonunu sakladığı cebine doğru başını sallıyor. "Güvenimi böyle kazanıyorsun."

Gergin bir anın ardından iç geçiriyor. "Sana tehdit mesajları göndermek isteseydim, sahte bir gönderici kimliğiyle mesajlaşmaya izin veren çevrimiçi bir hizmet kullanırdım. Aynı şekilde siber suçlular da arkadaşlarını taklit etmek için gönderici kimliğini değiştirir,

ve yasal şirketler. Bilinmeyen numaranız ben olsaydım, gönderilen veya silinen mesajlarımda görünmezdi. Kanıtlar telefonumda hiç görünmezdi çünkü ben aptal değilim."

"O zaman etrafı kurcalamama aldırmazsın," diyorum. Kesinlikle sakıncası var.

Dudakları fokurdayan bir çizgiyle düzleşiyor, beni azarlamak istediği tüm yolları geri tutuyor. Sonra ona bakıyor. Yüzü yumuşuyor ve isteksizce telefonunu uzatıyor.

En son mesajlarına göz gezdiriyorum. Sirena'dan şehirde medyanın görülmesi ya da görülmemesi hakkında mesajlar. Başka bir mesajda Topsy Sailor'da olduğumuzu duyduğunu ve içeri girmek üzere olduğunu yazıyor. Diğer mesajlar çeşitli meslektaşları ve asistanlarıyla gidip geliyor, belgeleri imzalaması ve kaçırdığı toplantıları yeniden planlaması için başının etini yiyor. Sonra bir adamla uçuş okulu hakkında bir konuşma var.

Kaşımı soru sorar gibi kaldırarak elimdekini yüzüne tutuyorum. "Sadece bir soruşturmaydı." Burun delikleri parlıyor. "Eğer sen ilgileniyorum..."

"Bunu daha sonra tartışabiliriz." Görmediğim mesajları, Frankie'ye gönderilen şifreli mesajları aramaya devam ediyorum.

"Burada bir şey yok." Ona geri veriyorum. "Ceplerini boşalt."

"Hayır." Kaşlarını çatıyor.

"O zaman seni kendim arayacağım."

Yaklaşıyorum. "Cehenneme kadar yolun var."

"Ben yaparım." Ayağa kalkar, adamın öfkeli bakışlarını üzerine çeker. "Lütfen."

Çenesini yokluyor ve sonra başıyla onaylıyor.

Ona yaklaşması fikrinden nefret ederek kaskatı kesiliyorum. Bir şey bulamayacağını zaten biliyorum.

"Unut gitsin." Onu durdurmak için elimi uzattım.

Benden uzaklaşıyor ve Monty'nin sert gövdesinin etrafında dönüyor.

Kadın onun arkasında durup ellerini kalçalarından aşağı

indirdiğinde taşa dönüyor. Kanım kaynıyor.

kotunun ön ve arka ceplerini, lanet kışını okşayarak.

Gözlerini kapatıyor, boğazı titriyor, açıkça onun okşamasının tadını çıkarıyor.

"Cüzdan." Ön tarafına doğru kayıyor.

"Anahtarlar... ve..." Parmakları hareketsiz kaldı.

Tam aletin

yanında. Gözleri

yavaşça açıldı.

Ben ileri atıldığında parmağını kaldırarak geri çekilmemi ve ona güvenmemi istiyor.

Lanet olsun.

Cebine bastırıyor ve bir ambalaj kırışıyor. "Prezervatif."

Boğazını temizliyor.

"Söyle bana karıcığım," diyor dişlerinin arasından, her heceyi gıcırdatarak, "neden prezervatif takayım ki?"

"Beni ilgilendirmez."

"Yaptığım her şey seni ilgilendirir. Cebimden çıkar onu."

"Hayır."

"Bunu sen başlattın." Daha uzun duruyor, duruşu meydan okuyor. "Bitir şunu."

Sik beni. Bir cesaretten asla geri adım atmaz.

Elini cebine sokarak bir yara bandı mı çıkardı?

Paketlenmiş büyük kare pedlerden biri.

"Oh." Gözleri yavaşça adamın boynundakine kayıyor.

Adam avucunu uzatıyor ve kadın bandajı avucuna

yerleştiriyor. "Hayır." Adam yara bandını cebine koyar ve elini uzatır.

tekrar sert ve uzun bir komutla. "Telefonun." Telefonu verir ve kanepeye yığılır.

Metinleri okumakla vakit kaybetmiyor, yüzü öfkeyle buruşuyor.

"Bunun ben olduğumu mu sandın?" diye kükrüyor, öfkeden köpürüyor. "Bu mesajlar çok rahatsız edici. Tehdit edici. Onu tanıyan, bizi tanıyan birinden geliyorlar."

"Rhett'le birlikte olduğunu biliyorlardı." Kody gözlerini sertleştirdi. "Bu da olayı dördümüze ve güvenlik görevlilerine indiriyor."

"Ve Rhett'in anlatmış olabileceği herhangi biri." Başını ovuşturuyor. "Dokuz aydır kayıptım. Tek bildiğim, bütün hastaneye beni görmeye geldiğini söylediği."

"Ona mesaj at. Kime söylediğini sor." Monty telefonunu eline alır ve iskele tarafına doğru ilerleyerek pencereden sahile bakar. "Kameralı telefonu olan herkes yakınlaştırıp Rhett'in yata binişini izleyebilirdi."

Keskin bir nefes alış boğazımı yakıyor.

"Tahmin etmem gerekirse," diyor, "gönderen SMS sahteciliği kullanmış. Numara muhtemelen geçici bir numaraydı

Spoofers tarafından kısa bir süre için kullanılır ve spoofing girişiminden sonra devre dışı bırakılır."

"Bu neden cevap veremediğimi açıklıyor." Dudaklarını büzüyor.

"Takıntı ile zorlama arasında bir yerde dürtü vardır." Monty kulübeyi adımlıyor, nefesinin altında küfrediyor. "Bu bir Puşkin alıntısı."

"Nereden biliyorsun?"

"Şiir kitabını babamın ofisinde bulduğumda, şairin çalışmalarıyla tanıştım."

Donakalır ve yan masaya doğru döner. Gırtlaktan gelen bir feryatla kollarını savurur ve bir lambayı Duvara.

Kadın irkiliyor ve Kody de kayarak Monty ile arasına giriyor.

Bir koltuğun arkalığını kavrayan Monty doğrulur, boynunu çevirir ve tavrında şaşırtıcı bir değişiklik yaparak durumun kontrolünü ele alır. "Bu sabah Adanın güvenliği. Hemen şimdi."

Yürüyüşü kararlı ve kontrollü bir şekilde dümene doğru ilerlerken sinirlerim geriliyor.

"Hâlâ o olabilir," diye mırıldanıyor Kody.

"Sence tepkisi rol müydü?" Ona bakıyorum.

"Hayır." Dudağını çiğniyor. "Soğukkanlı ve mesafeli olmayı başarabilir. Ama sinirlendiğinde, tıpkı seninki gibi öfkelenir. Bu-" adamın gittiği yönü işaret ediyor "- Monty baskı altındaydı."

Dirençle birlikte içgüdülerim de aynı fikirde.

Eğer bilinmeyen numara o değilse, kim? Ve ne istiyorlar?

Yola çıkmaya hazırlanırken gerilim artıyor. Yatın motoru kükrüyor ve Monty bizi limandan çıkarıyor.

Dümende toplandığımızda, Kody kısa dönüş yolculuğumuz için kontrolü devralıyor. Yakında kendi teknesini kullanacağını hayal ediyorum, belki Frankie'ninki gibi küçük bir kruvazör.

Siyah kadife suda bir yol açarken motor uğulduyor. Duygular kaynıyor, her birimiz kendi özel düşünceler, bu metinlerin ağırlığı ruhlarımızı sürüklüyor.

"Pilip ile görüşmeler nasıl gitti?" Sessizliği bozarak sordum.

"Monty, Pilip'in reddedemeyeceği bir teklif yaptı." Kody'nin direksiyondaki tutuşu sıkılaştı, sesi sabitti ama daha derin bir şey. "Artık detayları çözmek bize kalmış."

"Bu harika, Kody." Yanımda oturuyor, elini dizime koyuyor. "Ne tür detaylar?"

"Verilecek çok fazla karar var." Gece yarısı gözlerini Monty'ye çeviriyor. "En büyüğü Monty'ye bırakın yatırımcım olmayı, kardeşim olarak bile güvenip güvenmeyeceğim."

Söylenen ve söylenmeyen suçlamalar havayı büküyor Biz.

"Tam burada duruyorum." Monty kollarını kavuşturur. "Aklından ne geçiyorsa söyle."

"Bu içki fabrikası benim hayalim ama aynı zamanda büyük bir risk."

Kody önündeki karanlık suya bakıyor. "Eğer bu mesajların arkasındaysanız, her şey değişir."

"Risk alan benim."

"Finansal risk," diye araya giriyorum. "Tek risk bu değil. Eğer Kody seninle bu yola girerse ve sen ona ihanet edersen, seninle iş yapmaya devam edemez. Verdiğin tüm o umutlar onu..."

"Eziyor, sevgilim," diye fısıldıyor.

Lanet olsun sana, Wolf.

Göğsüm daralıyor.

Monty sessizliğini koruyor, yüz ifadesi gizemli ama gözlerinde dönen itirazları görüyorum.

"Mesele sadece içki fabrikası değil." Kody'nin parmak eklemleri direksiyonda beyazlaşıyor, bakışları sudan hiç ayrılmıyor. "Mesajlar, tehditler, belirsizlik. Bizim tarafımızda olduğunu bilmem gerek."

"Bu aileyi korumak için elimden gelen her şeyi yaptım." Monty ses tonunu yumuşatır. "Ama güven kazanılır, verilmez.

İ
şphelerinizi anlıyorum."

"Kendini kanıtlaman için sana bir şans vermeliyiz" diyor. "Eğer bunu çözmemize yardım edersen..."

"Sana söz veriyorum. Bu işin arkasında benim olmadığımı kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım." Kody'ye döner. "Hayalini geręeęe dönştrmene yardım etmek istiyorum. Ama bana gvenmezsen bunu yapamam."

"Pekâla." Kody'nin direksiyonu tutuşu gevşer. "Bunun üzerinde birlikte çalışacağız-içki fabrikası için şartları müzakere edeceğiz ve bilinmeyen numarayı avlayacağız. Ama şunu bil." Yırtıcı gözlerini Monty'nin üzerine dikti. "Eğer bu işi senin yaptığını öğrenirsem Bu mesajlarla bir alakan olursa, o lanet omurganı söker ve dişlerimi kemikleriyle temizlerim."

"Tanrım." Kadın adamın belini çimdikleyerek homurdanmasını sağlıyor. "Biz yamyam değiliz."

"Onu istediğim gibi öldüreceğim." Yüzü yine ne dönük, "Ve o tepede öleceğim" diye homurdanıyor.

İç çekiyor. "Hepimiz odaklansak nasıl olur... Bilmiyorum... lmyor musun?"

Monty kıvrılmış bir parmağını ağzına bastırıyor ve gülümsemesini engellediğini fark ediyorum. Gözlerime baktığında

Elimde değil. Gölüyorum.

İhtiyacımız olan stres atma yöntemi bu çünkü saniyeler içinde somurtkan mağara adamı kardeşim de dahil olmak üzere hepimiz sırtmaya başlıyoruz.

"Frankie, Monty'nin bize nasıl paralel park edileceğini öğretmeye çalıştığını görmeliydin," diyorum. "Kendisi bile yapamıyordu."

"Zor bir noktaydı." Monty yorgun bir şekilde nefes verir.

Parmak eklemimi sırtının alt kısmında gezdiriyorum.

"Duyduğuma göre dar noktalarla başa çıkamıyormuşsun."

Tükürüğünde boğuluyor.

Wolf buna bayılırdı. En karanlık anlarda bile mizah bulma becerisine sahipti.

"Rhett cevap verdi." Gözlerini kısarak telefonuna baktı.

"Birkaç hemşireye beni görmeye gideceğini söylemiş."

İnliyor.

"Dedikodu yapıyorlar. Bu onların işi. Muhtemelen o daha gitmeden tüm hastane biliyordu."

Hay sikeyim. Bu, birlikte çalıştığı herkesin, geçmişinden gelen herkesin onun için bir tehdit olabileceği anlamına geliyor.

Travma hemşiresi olarak rolünü yeniden üstlenmeyi ve hayatının yıkılan parçalarını yeniden inşa etmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum.

kırılmış. Ama henüz işe dönemez. Bu güvenli değil ve onun için bundan nefret ediyorum.

Sohbet sürüş derslerimize döndüğünde, Kody Bentley'i neredeyse bir ağaca nasıl çarptığını anlatıyor. Monty sadece omuz silkiyor ve Frankie dikkatle dinliyor, dikkatsizliğimizle ilgili iğnelemelerde bulunuyor.

Sanki konuşacak biri de o.

"Onlara karşı sabırlı mıydın?" diye soruyor Monty.

Cevap vermeyince başımı sallıyorum. "Evet. O iyi bir öğretmen."

Bu pek bir şey ifade etmiyor. Denver yetiştirilme sürecimiz boyunca sabırlı ve yardımseverdi. Ta ki yardım etmeye kadar.

"Bana uçuş okulundan bahset." Monty'nin bakışlarıyla karşılaştım.

Pilot lisansı türlerini, uçak kategorilerini, eğitimi, gerekli uçuş saatlerini ve ileri eğitimi açıklayarak temel konulara giriyor. Bahsetmediği şey ise maliyet.

"Ne kadar?" diye

sordum. "Ben

karşıluyacağım."

"Nasıl. Ne kadar?"

Temel uçuş okulunun fahiş fiyatını sayıyor. "Hayır."

Nefesimi içime çekiyorum. "Ben lanet bir sülük değilim. I zaten sana borçluyum-"

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Benim gördüğüm kadarıyla, ben sana borçluyum."

"Nasıl yani?"

"Onu dokuz ay boyunca Kuzey Kutup Dairesi'nde hayatta tuttu." "Kendini hayatta tutarak çok iyi bir iş çıkardı."

"Hayır, yapmadım." Başını öne eğdi. "Bir ayı neredeyse beni yiyordu.

Bir gölde boğuldum. Bizi oradan çıkaran uçağı ben uçurmadım."

"Onun parasını almayacağım, Frankie."

"İşte bir seçenek..." Çenesine vuruyor. "Sen ve Kody tişörtlerinizi çıkararak odun keserken birkaç video çekebilirsiniz. Bir düşünün. Bir Viking ve bir Alaska oduncusu. Viral olur ve çok para kazanırsınız."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye mırıldandı Kody.

"Yalancı. Seni videolarda saatlerce gezinirken gördüm." Başımı sallıyorum. "Ve cevabım hayır. Bizde daha fazlası var Bundan daha büyük bir gurur olamaz."

"O zaman Monty'nin teklifini kabul et." Kollarını kavuşturuyor. "Ya sana bunun senin mirasın olduğunu söyleseydim?" Monty bir elini kaldırır.

Kaş. "Denver'ın parası vardı. Neredeyse benim sahip olduğum kadar. Bir süre veraset ilamında asılı kalacak ama sonuza kadar değil. Sen onun tek varisi. O senin." Gözleri Kody'ye kayıyor. "Ve Rurik'in serveti sana kalacak."

Sessizlik. Yoğun, dokunaklı bir sessizlik. Bunu hiç düşünmemiştik.

"Rurik'in parası şimdi nerede?" Frankie soruyor.

"Offshore hesaplara bağlanmış." Monty şakağını

ovuşturuyor, bitkin görünüyor. "Hiç dokunmadım. Hiç denemedim. Hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bu kirli para." Kody kaşlarını çattı. "Biz de istemiyoruz."

"Aptal olma." Daha uzun oturur. "Monty ona dokunmadı çünkü ihtiyacı yoktu. Senin var."

"O haklı." Elini buluyorum, başparmağım parmak eklemleri üzerinde kayıyor. "Seçimlerimiz yüzünden bu durumdayız."

Denver ve Rurik tarafından yapıldı. Para kirli olabilir ama bize açtıkları her yara sayesinde kazandık. Ben bunu kanlı para olarak görüyorum."

Kody isteksizce onaylayarak nefes verir.

Yolculuğun geri kalanı sessiz bir iç gözlemle geçiyor. Adaya yaklaştıkça, damarlarımda çözüme benzer bir şey dolaşıyor.

Bir planımız var: İçki fabrikası, uçuş okulu, Frankie'yi korumak ve miras gelene kadar Monty'ye bağlı kalmak.

Tehdit o mu? Pek emin değilim. Ama harekete geçmeden bu olasılığın sürmesine izin veremem.

Eğer bu bir tuzaksa, biz de bir tuzak kurarız ve bu süreçte onu kullanırız.

Monty'nin üstünlüğü ele geçirdiğini düşündüğü, bizim haberimiz olmadan onu terörize edebileceğine inandığı bir durum yaratmalıyız. Eğer yemi yutarsa, cevabımızı almış olacağız.

Nasıl yapacağımızı çok iyi biliyorum.

"Tehdit mesajları bir yana..." Başını omzuma yaslıyor, gözleri yarı kapalı. "Bugün gerçekten güzel bir gündü."

"Evet." Dudaklarımı alnına yasladığımda gözlerim Monty'ninkilerle birleşiyor. "Öyleydi."

Büyükbaba saati, çalışma odasındaki zamanın geçişini işaret eden ciddi bir ritimle çalışıyor. İki saat oldu.

Kody, Topsy Sailor'ın sahibi olduğundan beri aylar geçti, sessiz bir ortak olarak benim desteğimle.

İki ay boyunca pek çok şeyde ilerleme kaydettik. İstedğim tek şey hariç.

Karım.

Yıllarca kullanılmaktan kırıksıklıkları aşınmış deri bir koltukta oturuyorum. Oda ahşap cilası ve pahalı burbon kokuyor,

ve testosteronla beslenen güvensizlik.

Karşımda Dr. Doyle Whitaker

Bilgiçlik taslayan bir özgüvenle, kalemi bir defterin üzerinde, gözleri klinik bir soğukkanlılıkla beni tarıyordu.

Seansımızın onuncu dakikası ve başım lanet bir orospu gibi ağrıyor.

"Madem konuşmayacaksın," diyor, "ben neden buradayım?"

Terapi bir maskaralık, zaman kaybı. Frankie yardımcı olacağını düşünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Bu adam, hesaplanmış endişesiyle, güvenilmez biri.

Bakışlarını çelik gibi bir sessizlikle karşılıyorum, ona bir yanıt verme tatminini yaşatmayı reddediyorum.

Düşmanca tavrımdan etkilenmeden koltuğunda kayıyor. "Kody ve Leo adaya taşınalı iki aydan fazla oldu. Bu önemli bir değişiklik. Onların varlığına nasıl uyum sağlıyorsun?"

Uyum sağlamak. Bu kelime bana çok yetersiz geliyor. Onlar geldiğinden beri hayatım öfkeli, berbat bir kargaşa içinde.

Güzel karım her gün elimden biraz daha kayıp gidiyor. Kody ve Leo, vahşi enerjileri ve sürekli gezinmeleriyle her şeyi karmaşılaştırıyor.

Asla yalnız değildir. Onlardan biri ya da ikisi ensesinde olmadan asla.

Bana yer bırakmıyorlar, hamle yapacak aç
bırakmıyorlar. "Ayarlamama gerek yok." Parmaklarımı
birbirine kenetliyorum
dizlerimin arasındaki boşluk. "Burası benim adam. Bana
uyum sağlıyorlar."

Başını sallıyor, notlar alıyor. "Daha önce kolay
güvenmediğinden bahsetmiştin. Hadi bunu inceleyelim.
Frankie de dahil olmak üzere çevrenizdekilere güvenmekte
neden zorlanıyorsunuz?"

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor ama onu yutuyorum.
Güvendiğim tek kişi o. Güçlü birine ihtiyacı var,
Onu dünyadan koruyabilecek biri. O kişi benim.

"Güven kazanılır," diyorum açıkça. "Çoğu insan bunu
hak etmedi."

"Peki ya ailen?" Kalemi kâğıdı çiziyor, sinirlerimi bozan
rahatsız edici bir ses. "Onları kaybetmek zor olmuş olmalı.
Sence onların ölümü güvenme yeteneğini etkiledi mi?"

"Geçmiş kazmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Onlar öldü
ve benim onları geri getirmek gibi bir niyetim yok."

"Mesele onları geri getirmek değil. Mesele
kayıplarının sizi nasıl şekillendirdiğini anlamak. Bazen
Acımızı kabul etmek iyileşmeye doğru atılan ilk adımdır."

"İyileşmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Gülüyorum
ve kulağa acı geliyor.

ve sert. "İhtiyacım olan şey, karımı arzulamayı bırakman."

Sakin bir nefes alıyor, etkilenmemiş. "Frankie'ye karşı çok
korumacı görünüyorsun. Bana nedenini söyleyebilir misin?"

Yumruklarım sıkılıyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor.
Korumacı olmak bunu karşılamıyor bile.

O benim. Karım, ruhum, var olma sebebim.
Onun başka biriyle birlikte olduğunu, zarar gördüğünü
düşünmek damarlarımda bir cehennem ateşi yakıyor.

Leo ve Kody ise bambaşka bir sorun. Artık ehliyetleri var
ve teknelerimi kullanmakta özgürler.

Arabalar. Beni hem memnun eden hem de çileden çıkaran bir özgürlük.

Bu, onu bir yerlere götürebilecekleri ve ona bu adanın sınırları dışında deneyimler yaşatabilecekleri anlamına geliyor. Bu aynı zamanda onu sürekli gözetim altında tutamayacağım anlamına da geliyor. Sadece bu düşünce bile beni deliliğin eşiğine getiriyor.

Daha da kötüsü, her an bozulabilecek ve onları Sitka Sound'da mahsur bırakabilecek küçük, berbat kruvazörünü almayı tercih ediyorlar.

Şu an Sitka'dalar. Her gün oraya gidiyor. Hastanede çalışmak için değil. Onu korumasız bırakamayız. Leo şehirdeki uçuş okuluna gittiğinde, Kody'ye içki fabrikasına kadar eşlik ediyor.

Tipsy Sailor tadilat nedeniyle geçici olarak kapalıdır. Yeniden açıldığında yeni bir isim ve sahiplik altında olacaktır.

Onu dağınık aletler, tozla kaplı zemin ve yarım kalmış duvarlar arasında dururken hayal ediyorum; Kody'nin yorulmak bilmeden çalışmasını izlerken gözleri gururla parlıyor.

hayalini gerçekleştiriyor.

Leo'yla yaşadıkları onca şeyden sonra mutluluğu hak ediyorlar ama bunun onun güvenliği pahasına olacağı korkusundan kurtulamıyorum.

Leo okulda olduğu ve Kody de tadilat işlerine odaklandığı için onu sürekli takip eden iki korumam var.

Her gün orada olamam. Son zamanlarda ne yazık ki yok olmama rağmen denetlemem gereken lanet olası bir şirketim var. O

adada benimle yalnız kalmayacaklar ve bağımsızlık ihtiyaçları nedeniyle benim de peşlerine takılmamı istemiyorlar.

Bazen yine de giderim.

Ama bugün değil.

Bugün Dr. Dipshit'e takıldım.

"O benim karım," dedim sonunda. "Onu korumak benim görevim." "Onu neyden korumak?" Gözleri benimkilere dikilmişti. "Onu

dünyadan mı? Yoksa kendinizden mi?"

Soru havayı bulandırıyor, eğlenmeyi reddettiğim bir meydan okuma. Beni çözebileceğini, zihnimi parçalara ayırabileceğini ve zayıflıklarımı ortaya çıkarabileceğini düşünüyor.

O hiçbir şey bilmiyor.

"Sana bir sapığı olduğunu söyledi mi?" Parmaklarımı sabit ve kontrollü bir şekilde kolçağa vuruyorum.

"Bundan bahsetti."

"Senin şüpheli olduğundan bahsetti mi?"

Soruyu düşünerek başını öne eğiyor. "Hayır. Senin bir şüpheli olduğuna inanıyor."

"Bunu benimle paylaşmak doktor-hasta ayrıcalığının ihlali anlamına gelir."

"Zaten bildiğiniz bir şeyi paylaşmak mı? Hiç sanmıyorum. Bak, onu güvende tutmaya çalışmanı anlıyorum." Bakışları yumuşuyor, empatik görünmek için metodik bir hareket.

"Ama bazen koruma çabalarımız boğucu hale gelebilir."

Sözleri beni etkiliyor ama rahatsızlığımı bastırıyorum.

Bana ihtiyacı var. Benim korumam olmadan kaybolur, her köşede gizlenen tehlikelere karşı savunmasız kalır.

Konu değiştiriyor. "Leo ve Kody ile ilişkiniz hakkında konuşalım. Üçünüzün arası nasıl?"

Adam çok acımasız. Bu onu işinde iyi yapıyor, iki ucu keskin bir kılıç gibi, sorunları kesiyor ve ardında yaralar bırakıyor.

Yöntemlerinde haklılık payı var mı diye bakabilirim. Frankie için.

"Bir denge bulmaya çalışıyoruz." Pencereden dışarı bakıyorum, okyanus sakinleştirici bir varlık. "Onların bağımsızlığı ve benim evliliğimi onarma ihtiyacım arasında."

O, bana doğrudan sormaktan daha iyisini biliyor. onu beceriyor. Hepimiz iki aydır onunla görüşüyoruz. Kody hariç hepimiz. Ama Doyle'un bezelye kadar beyninde biraz zeka varsa, kimin kimi becerdiğini anlamıştır.

Arkasına yaslanarak kalemını deftere vuruyor. "Evliliğiniz için neden bu kadar çok mücadele ediyorsunuz?"

"Onu seviyorum," diyorum basitçe.

"Sevgi güçlü bir motivasyon kaynağıdır, ancak bazen kıskançlığımız sevgimizi gölgeleyebilir."

Bu suçlama kuru ıraya düşen bir kıvılcım gibi, beni alevlendiriyor.

Beni anladığını sanıyor, ama daha Yüzeyi çizdi. Kardeşim karımı kaçırdı ve tecavüz etti. Kaya'ya, Kody'ye, Leo'ya ve tek oğluma tecavüz etti. Kendi kanından olan çocuklara tecavüz etti.

Ateş derimin altında çatırdıyor ve kükrüyor ve adrenalin dolaşımımı dolduruyor. Ben onun koruyucusuyum, bu ailenin alfasıyım ve benim olanı savunmakta başarısız oldum.

Kanım kulaklarımda zonkluyor. Zarar verme düşüncesi Ona tekrar gelmek beni vahşi bir öfkeyle dolduruyor, her türlü tehdidi yok etmek, eti parçalamak ve kemiği kırmak için yakıcı bir ihtiyaç.

Bu içgüdüden öte bir şey. Bu benim acımasız, uğursuz Strakh kanımda var. Onu koruma dürtüsü soluduğum hava kadar hayati. Damarlarımda dolaşıyor ve asla giderilemeyecek bir susuzluk yaratıyor.

Bana güvenmiyor olabilir ama bana güveniyor. Hala nefes aldığım sürece, onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Ona olan sevgim küçük bir kıskançlık değil." Aramızdaki boşluğa doğru eğildim. "Bu ilkel, pençeleyen ve acımasız bir şey. Beni anlıyor musun?"

"Sahiplenici ve zorba. Bu ikiniz için de iyi değil. Kıskançlığınızın temelinde korku olduğunu hiç düşündünüz mü? Onu kaybetme korkusu mu?"

"Bu senin korkun, benim değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Aptal numarası yapma. Ona nasıl baktığını görüyorum. Ona nasıl baktığını görüyorum. Ona dokunma şeklin. Geceleri soğuk, boş yatağında karımı düşünerek ne sıklıkla mastürbasyon yapıyorsun?"

"Frankie ile ilişkim tamamen profesyonel." "Senin amacın ne? Sinsi şüphe tohumları ekmek için evliliğimiz hakkında konuşacak, bizi yavaşça parçalara ayıracak, sonra da gelip onu becerecek?"

"Bu benimle ilgili değil ve siz zaten ayrısınız. Size bireysel danışmanlık yapmak için buradayım."

"Ondan uzak dur, Doyle." Kalbim küt küt atıyor. "Yoksa benim olanı korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenirsin."

"Tehditler hiçbir şeyi çözmez." Yerinde durarak doğruldu. "Kendi iyiliğin için bunun üstesinden gelmelisin. ve Frankie'nin."

"Burada işimiz bitti." Ayağa kalktım. "Senin saçmalıklarını dinlemekten daha önemli işlerim var."

"Pekâlâ." O da ayağa kalkıyor, yüzünde teslim olmuş bir ifade var. "Ama unutmayın, bu seanslar sizin yararınız için. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım. Eğer benimle konuşmak istemezsen, seni başka birine yönlendirebilirim."

Cevap verme ya da veda etme zahmetine girmeden yüzümü pencereye dönüyorum.

Ayak sesleri koridorda geri çekilirken güvenlik görevlisi ona adadan çıkarken eşlik ediyor. Bir an sonra Doyle dışarıdaki patikaya adım atar ve korumalardan biri tarafından rıhtıma doğru takip edilir.

Düşüncelerim Frankie, Kody ve Leo'ya dönüyor. Saatlerdir kasabadalar. Bazen bir restoranda akşam yemeği yiyorlar ya da sahil boyunca dolaşıyorlar ve hava kararana kadar dönmüyorlar.

Frankie'nin birikmiş parası var, yaşamak için yeterli değil ama dışarıda yemek yemeye ve kruvazörüne yakıt almaya yetecek kadar. İşe dönmeden önce birikimleri tükenecek. O zaman bana gelir mi? Ona her şekilde destek olmama izin verir mi?

Sadece umut edebilirim.

Ev onsuz bomboş hissediyor. Seslerin yankısı, Frankie'nin yakınlığının sıcaklığı, hepsi eksik. Kendimi mutfakta, Oliver'ın onun için hazırladığı el değmemiş akşam yemeğine bakarken buluyorum. Burada olmalıydı, gezintide değil.

Leo ve Kody ile Sitka çevresinde.

Telefonum çalıyor, Sirena'dan bir arama.

"Evet?" Cevap veriyorum.

"Frankie ve Kody içki fabrikasından ayrılıyor, Leo'yu almak için uçuş okuluna dönüyorlar."

"Muhabirler mi?"

"Yok."

Röportajlarımız geçen hafta yayınlandı ve bir kargaşaya neden oldu, ancak o zamandan beri yatıştı. Akbabalar daha skandal yaratacak hikayelere yöneldi.

"Dr. Whitaker Sitka'ya geri dönüyor." Mutfak penceresinden dışarı bakıyorum. "Ona göz kulak ol."

"Hallediyorum."

"Kulübenin yeri konusunda bir gelişme var mı?"

"Hayır." Yumuşak iç çekişi bağlantıya doğru sürükleniyor. "Ekibim o tepelerin neredeyse yüzde yirmisini taradı. Kat etmemiz gereken çok yol var. Eğer Leo ya da Kody

onlara katıldı."

Katılıyorum. Yer işaretlerini ya da tanıdık bir şeyleri hatırlayabilirler. Ama Frankie'yi bırakmayacaklar, özellikle de o kulübeye dönmek için. Onları suçlayamam ama her geçen gün Wolfson'ın cesedini bulma şansımız azalıyor.

"Aramaya devam et." Telefonu kapatıyorum, düşüncelerim Frankie'ye dönüyor.

Takipçinin kimliği belirsizliğini koruyor. İlkinden beri mesaj ya da tehdit yok. Sirena'yı bu soruşturmanın dışında tutuyorum. Bizim bildiklerimizin ötesinde bildiği tek şey Basına o tepelerde bir oğlum olduğunu söyledi. Geri kalan her şeyi bilmesi gerekiyor ve ailemdeki ahlaksızlığı bilmesine gerek yok.

Doyle'un sözleri zihnimde yankılanıyor.

Koruma çabalarımız boğucu hale gelebilir.

O anlamıyor. Kimse anlamıyor. Frankie benim dünyam. Onu kaybetmeden güvende tutmanın bir yolunu bulmalıyım.

Bunun için de içimdeki karanlıkla yüzleşmem gerekiyor.

Leo ve Kody benimle birlikte rahat bir restoranda, kalabalık yemek alanını net bir şekilde gören köşedeki bir masada oturuyorlar.

Kody'nin parmakları masanın üzerinde benimkilerin etrafında kıvrılıyor, yaralı eli sert ama gözleri gibi nazik. Leo'nun avuç içi uyluğuma dayanıyor, başparmağı her zaman huzursuz bir şekilde okşuyor. Bana bakarken sert yüz hatları yumuşuyor ve Kody'nin düşünceli

Yoğunluk yerini göğsümü kabartan bir hassasiyete bırakıyor.

Ortak acı ve özlemle birbirine dikilmiş kırık ruhlardan oluşan bir yumağız. Birbirimizi özlüyoruz. Sevgi dolu bir gelecek özlemi.

Cehennemin neye benzediğini zaten biliyoruz. Daha fazla cezaya gerek yok.

Bize bundan daha fazlasını ver - yumuşak akşamlar, iyi yemekler ve çalınmış öpücükler, koyu kirazlar kadar tatlı.

Leo ve Kody burada mutlular. Sitka'da. Bu yeni hayatta. Onları hiç görmediğim kadar mutlu.

İki aydır peşimizi bırakmayan çözülmemiş tehdide rağmen.

Güvenlik görevlilerimiz -Carl ve Jasper- dışarıda durmuş, ön pencerelerden bizi izlerken bir yandan da içerideki ve sokaktaki yerlileri ve turistleri inceliyorlar. Ben ise

Sürekli tetikte olmalarını takdir ediyorum, beni endişelendiriyorlar. Gerçek bir mahremiyetimiz yok, bizi her yerde takip ediyor gibi görünen korkudan kurtulamıyoruz.

Yumuşak kehribar rengi aydınlatma, ahşap masaların üzerinde bir parıltı yaratırken, atmosfer ağız sulandıran ızgara deniz ürünleri ve doyurucu güveçler. Sitka'nın tarihine ait eski fotoğraflar, balıkçı tekneleri ve Alaska'ya özgü sanat eserleri duvarları süsleyerek mekâna zamansız bir çekicilik katıyor.

Monty ve ben burada sık sık yemek yedik. Bir parçam

onun Şimdi burada olmasını diliyor.

Son iki aydır, çocuklarla arasındaki gerginlik azaldı. Üçü iyi geçiniyor.

Ben etrafta yokken oldukça iyiler. Aslında birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyor gibiler.

Bazen varlığımın onları daha derin bir bağdan alıkoyup koymadığını merak ediyorum.

Monty asla Leo ve Kody'nin paylaştığı bağa sahip olamayacak ama deniyor. Spor salonundayken ya da iş konuşurken onlarla bir ağabey gibi etkileşim kuruyor.

Ama ben oradayken, o kocadır.

Kaçırılmadan önce tanıdığım koca olmaması dışında.

Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Pek çok şey var. Daha alçakgönüllü ve daha az korumacı. Kendine daha çok güveniyor ve daha az şımartılıyor. Hâlâ kontrolcü, zorba, öfkeli bir alfa, ama artık bir tartışma sırasında fırlayıp gitmiyor. Kabul ediyor ve uzlaşıyor. Kendi araçlarını kullanıyor, ofisinde daha az zaman geçiriyor ve bir terapistte gidiyor. Nefret ettiği bir terapist ama bunu yapıyor. Yardım alıyor.

Sonuç olarak, bugün olduğu adam Ayakkabısının altındaki hamilelik çubuğu. O sabahtan beri olgunlaştı.

İyi bir şekilde.

Harika bir

şekilde.

Korkunç derecede çekici, seksi, o artık benim değil ve lanet olsun, onun hakkında böyle düşünemem.

Bir sunucu tabaklarımızı önümüze koyuyor. Bana bir Dostça bir gülümsemeyle Leo ve Kody'ye dönüyor, gülümsemesini dişlerinin arasına sıkıştırırken gözlerini kırıştırıyor.

Buna kızamıyorum bile. Karşılaştıkları her kadın üzerinde böyle bir etkileri var. Tıpkı Monty gibi.

Paylaşmak için bir ziyafet sipariş ettik. Taze yakalanmış somon, mükemmellik için kızartılmış ve keskin bir limon tereyağı sosu ile gezdirilmiş. Bir kase Alaska kral yengeç çorbası, zengin kokusu

lezzet vaadiyle dolup taşıyor. Ve bir tabak kavrulmuş sebze, canlı renkleri tereyağında fokurduyor.

Kody ikimize de birer bardak ithal yaban mersinli votka dolduruyor ve içkisini kaldırıyor, obsidyen gözleri bizimkilerle buluşuyor.

"Frankie'nin asla büyümeyecek bahçesine." Ağzının iki yanını da kıvrarak gerçek bir gülümseme yayıyor. "Şimdi Hoss'tan uzakta gerçek bir yemek yerken buna gülebiliriz."

"Her neyse, seni göt." Güldüm.

"Ve bizi kurtaran pemmikana." Leo'nun gözleri parlıyor. "Bir daha asla yemeyelim."

"İşte, işte," diyoruz hep bir ağızdan, kadehlerimizi tokuşturarak.

Votkanın tadı yumuşak, biraz tatlılık ve sert bir yanma hissi var. Kody'nin tariflerine yaklaşıyor.

Şehirdeki tüm votkaların tadına bakıyor, rekabete göz atıyorduk.

Rekabet yok.

İçki fabrikası açıldığında akılları ve damakları uçuracak. Votka uzmanları ve eleştirmenler ürününü tatmak için dünyanın dört bir yanından gelecek. Yerel halk ve turistler de bu sahnenin bir parçası olmak için akın akın gelecekler. Ortam için vizyonu şık ve sofistike ve benim kar kulübesi çocuğum için çılgınca şaşırtıcı.

Daha iyi bilmeliydim.

Fasulyeleri saymaktan ve Pemmikanı karneye bağlamak. İki aylık iyi beslenme ve egzersizden sonra kendimi daha kendim gibi, daha güçlü, daha kıvrımlı hissediyorum. En azından benim için kıvrımlı.

Ama Leo ve Kody? Evet. Dolgunlaşmışlar, vücutları her zamankinden daha yontulmuş ve güçlü.

Leo'nun bir zamanlar sırık gibi olan vücudu şimdi yağsız kaslarla kaplı, omuzları geniş ve güçlü. Sakalını kesmiş ve omuz hizasındaki saçlarını düzgünce düğümlemiş, göğüs kasları mermerden yontulmuş, temizlenmiş bir İskandinav savaşçısına benziyor.

Restorandaki her kadın masanın altında ateşli
Bütün bakışlar ateşli Viking'e çevriliyken koltuğunda
kıvranıyor. Yontulmuş çene çizgisinden ve
O savaş bilenmiş mavi ve altın gözleri. Ve vücudu. Gömleği
düzgün hatlara sahip göğsüne o kadar sıkı oturuyor ki her
bir çıkıntıyı ortaya çıkarıyor.

Kody de değişti. Zaten etkileyici olan
fiziği daha da heybetli hale geldi, her bir kas
Bronz teninin altında mükemmel bir şekilde belirginleşmiştir.
Kısa ve dağınık koyu renk saçları, düşünceli ve yoğun
bakışlarını vurguluyor. Kollarını ve sırtını boydan boya geçen
yara izleri, odadaki tüm gözleri üzerine çeken tehlike ve
cazibe havasına katkıda bulunuyor. Ama kalbimi hızlandıran
şey onun bana olan sarsılmaz odaklanması.

Kaç kadının onları süzdüğü umurumda değil. Onları spor
salonunda, dövüşürken gören tek kişi benim.
üstsüz ve terli bir şekilde demir pompalıyordu.

Onlar sevişirken, itişip kakışırken, homurdanırken, nefis bir
şekilde çıplak ve kaya gibi sertken onları hissedebilen tek kişi
benim.

Adamlarım asla hayal kırıklığına uğratmaz.

Onları yeni dünyalarında gezinirken izlemek hem acı
tatlı hem de ödüllendirici. Bu kadar kısa sürede hızla adapte
oldular. Her zaman çalışkan oldular. Hoss'ta bu fiziksel
emekti, avlanmak, toplamak ve hayatta kalmak için güçlü
fiziklerine güveniyorlardı.

Ama burada daha akıllıca çalışıyorlar, keskin zekalarını
teknolojide ustalaşmak, toplumun kurallarını öğrenmek ve
kendi kendilerine yetmek için kullanıyorlar. Sadece
hayallerinin peşinden gitmiyorlar. Geleceğimizin temellerini
atıyorlar.

Bu aynı zamanda telefonlarında çok fazla zaman
geçirdikleri anlamına geliyor.

"Leo." Elindeki cihaza ters ters bakıyorum. "Ye."

"Monty çalışıyor." Elindeki cihaza bakmaya devam
ediyor.

ekran. "Bugün ikinci kez."

"Keşke onu izlemeseydin." Votkamı yudumluyorum.

"Kameraların amacı bu değil."

Monty'nin arazisine kamera yerleştirmek Leo'nun fikriydi. O tehdit mesajlarını aldığım gece Monty'ye tuzak kurmamızı önerdi.

O sırada Monty'nin suçluluğunu kanıtlamak ya da çürütmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Bu yüzden birikimlerimden para çektim, yüksek kaliteli gözetleme ekipmanlarına yatırım yaptım ve Leo'nun Monty'nin yatak odası ve banyosu da dahil olmak üzere kullandığı her odaya gizlice kamera saklamasına yardımcı oldum.

Eğer başka bir tehdit alırsam, kayıt cihazları Monty'yi iş üstünde yakalayacak. Ama sadece evdeyse.

İki ay boyunca her günümüzü Monty'den uzakta, kasabada geçirdik ve bu arada tuzağı patlatacak bir şey bekledik.

Onun bilgisi olmadan onu izlemek bana doğru gelmiyor. Video görüntülerine telefonumdan ulaşabilirim ama ulaşmıyorum. Bu bir mahremiyet ihlali ve bunu kaldırmak istiyorum.

"Bu beni deli ediyor." Leo telefonunu cebine koydu. "İki ay oldu ve hiçbir şey yok. Tehdit yok. Garip davranışlar yok. Sadece... hiçbir şey."

"Sanki çok dikkatliymiş gibi." Kody somonundan bir ısırık alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Ya da daha kötüsü, bizimle oynuyor."

"Ben, kendi adıma, terörize edilmediğim için memnunum." Bir kaşık çorba yuttum.

"Söylediğimiz bu değil, aşkım." Leo kaşlarını çatır. "Kimsenin seninle tekrar uğraşmaması beni rahatlattı. Ama gardımızı indiremeyiz. Emin olana kadar olmaz."

Kody başını sallar. "Seni korumak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bu Monty'nin her hareketini izlemek anlamına gelse bile."

Beni koruyan sadece onlar değil. Monty her zaman bizi koruyor.

Ayrıca bana temel bilgileri öğretmesi için adaya gelen bir kendini savunma eğitmeni tuttu. Kadının çok fazla

enerji verdi ve beni forma soktu. Sekiz haftalık kursu bitirdikten sonra, bir saldırganı savuşturma konusunda kendime daha çok güveniyorum. "Bugün ilk solo inişimi

yaptım." Leo'nun sırtışı
muhteşem yüzünü. "İnanılmazdı. Orada olmak,

Kontrolün tamamen bende olması ve ne yaptığımı gerçekten bilmek... Başka hiçbir şeye benzemiyor."

"Senin adına çok mutluyum." İçim heyecanla kıpır kıpır. "Harika olacağını biliyordum."

"Bu senin eğlence pilotu sertifikanı tamamlıyor, değil mi?" Kody soruyor.

"Hâlâ sınavı geçmem gerekiyor ama evet, yaklaştım."

"O zaman bir sonraki sertifikaya geç." Onun sert elini sıkıyorum.

Uyluk.

"Evet. Daha büyük uçak, daha uzak mesafe, gece uçuşu, tüm eğlenceli şeyler." Başını eğip Kody'ye bakıyor. "Peki ya içki fabrikası nasıl gidiyor?"

"Tadilatlar neredeyse tamamlandı. Birkaç ay içinde üretime başlama yolunda ilerliyoruz. Bazı yeni tatlar üzerinde denemeler yapıyorum."

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Kuzey Yıldızı Vişne votkası, bir miktar Alaska kır çiçekleri." Kody bana göz kırpmıyor. "Bir de ladin uçlu limonlu bir tane var. Farklı ama çok beğenileceğini düşünüyorum."

"Denemek için sabırsızlanıyorum." Kalbim her ikisi için de çarpıyor.

Bizi rahatsız eden gölgelere rağmen her biri hayallerinin peşinden koşarak çok yol kat ettiler.

Yemeğimizi bitirip hesabı ödedikten çok sonra alkolün dilimizi gevşetmesiyle konuşuyor ve gülüyoruz. Kody içki fabrikasının tadilatı hakkında daha fazla hikâye anlatıyor, tutkusu parlıyor. Leo onunla dalga geçiyor, gülümsemesi bulaşıcı.

Kody'ye doğru eğilip avucundaki yara izini takip ediyorum. Parmaklarını kapatıyor, elimi yakalıyor ve dudaklarına götürüyor. "Seni seviyorum, kadın."

"İkimiz de biliyoruz." Leo masanın öbür ucuna uzanıyor ve eliyle bizimkini kapatıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, aramızdaki bağıın sıcaklığının ve samimiyetinin tadını çıkarıyorum.

Alacakaranlık pencereyi karartırken ve yağmur cama tükürürken, tuvaleti kullanmak için izin istiyorum.

"Hemen geliyorum." Ayağa kalkarak beş masa ötedeki kapıyı işaret ediyorum ve elbisemi düzeltiyorum. "Beni buradan izleyebilirsin."

Başlarını sallıyorlar, ben uzaklaşırken gözleri beni takip ediyor. Arkam dönük olsa bile koruyucu bakışlarını hissedebiliyorum, bana ne kadar derinden değer verdiklerini hatırlatıyor.

Tek tuvaleti olan özel bir tuvalet. Kapıyı kilitliyorum ve işimi yapıyorum. Sonra kendimi toparlamak için bir an duruyorum, yüzüme soğuk su çarpıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.

Aklım geleceğe, paylaştığımız hayallere ve inşa ettiğimiz hayata kayıyor. Monty bunun hayati bir parçası.

Bu mesajların arkasında o olamaz.

Hiçbir tehdit olmadığına inanmaya başlıyorum. Birisi sadece benimle dalga geçiyordu ve yoluna devam etti.

Ailemize gerçek bir zarar vermeden önce kameraları kaldırmamız gerekiyor.

Tuvaletten çıkarken bir adam yoluma çıkıyor. Gülümsemesi çarpık, tavrı tehditkâr değil, ama ani yaklaşımı tüylerimi diken diken ediyor.

"Hey." Gözleri odaklanmamış bir şekilde yüzüme bakarak "Tanrım, çok güzelsin." dedi.

Yalpalayarak yanımdaki yüksek masaya uzanıyor. Dengesini sağlamak için mi yoksa bilerek mi bana karşı tökezliyor bilmiyorum ama göz açıp kapayıncaya kadar kaburgaları benimkilere çarpıyor ve sıcak nefesi boynumu kaplıyor.

Oh, Tanrım, hayır. Salak herifin 3. Dünya Savaşı'nı başlattığından haberi yok.

Onu üzerimden iterek, gelmekte olan şeyi durdurmak için başımı masamıza doğru çeviriyorum.

Ama zaten boş.

İnsanlık dışı bir öfke çılgılığı havayı yakıyor ve kafa derime bir ürperti gönderiyor.

"Hayır!" Kody'nin göğsüne çarparak dönüyorum.

Kollarını bana doluyor. Arkasında Leo, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sakinlikle sarhoş adama doğru yürüyor.

"Whoa!" Adamın elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Ben istemedim-"

Yüzüne çarpan bir yumruk, kan püskürterek başını yana savurur. Vücudu ivmeyi takip ederek bir masaya çarptı ve kırıldı.

"Leo, hayır!" Nabzım hızlandı, Kody'nin tutuşuna karşı koydum. "Dur!"

Leo adamı yere serer ve yumruklarını öldürücü bir öfkeyle savurur. Yumrukları defalarca mide bulandırıcı gümbürtülerle birleşiyor, bir Viking topyekûn savaş açıyor.

Kody bir bulanıklık içinde ayrılıyor, saldırıya katılıyor, vuruşları kesin ve acımasız.

Adam altlarına yığılır, çılgınlıkları et parçalama ve kemik kırma sesleriyle boğulur.

"Kesin şunu! İkiniz de!" Çılgılık atıyorum, onları uzaklaştırmaya çalışırken sesim kaosun içinde kayboluyor. "Lütfen, durun!"

Beni duymuyorlar. Onları çektiğimi hissetmiyorlar. Yeterince güçlü değilim ve onlar öfkelerinin içinde kaybolmuş durumdalar, beni koruma ihtiyaçları tüm mantığı gölgede bırakıyor.

Kan sıcıyor, ter ve gözyaşları Yemek odası, öfkelerinin grotesk bir resmini çiziyordu. "Onu öldüreceksiniz!" Daha yüksek sesle bağıryorum, sesim Kordonlar yanıyor.

Kalabalık dehşet içinde geri çekiliyor, alarm fısıltıları göğsümde çınlıyor.

Birinin polislerden bahsettiğini duyduğumda, bu işin daha da karışacağını biliyorum. Ve yakında. Polis karakolu bir blok ötede. Uzakta.

Midemdeki sinirleri kusma dürtüsü beni alt ediyor. Carl ve Jasper'ı uyarmak için girişe doğru dönüyorum. Ama onlar çoktan içeri girmiş, ceset kalabalığını yararak ilerliyorlardı.

Kody ve Leo'yu tutup adamdan ayırmaya çalışıyorlar ama bu kurtları avlarından ayırmak gibi bir şey.

Zihnim feryat ediyor.

Kody Carl'ın üzerine döner, yumruğu adamın çenesine bir çıtırtıyla çarpar. Carl tökezleyerek geri çekiliyor, yüzünü tutuyor, parmaklarının arasından kan sızıyor.

Bunu sona erdirmek için güvenli bir yol ararken her sinir ucu korkuyla ateşleniyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Jasper Leo'ya doğru hamle yapıyor, Leo da dönüp adamın orta kısmına şiddetli bir tekme atarak onu yere savuruyor.

Muhafızlar karşılık verir, çabaları daha da çaresizleşir. Carl, Kody'nin kolunu arkadan bükerek kilitler.

"Kody!" Gözlerini yakalamaya çalışarak içeri daldım. "Bana bak! Sakin ol!"

Öfkeyle kükrer, serbest eli Carl'ın şakağına vurmak için geriye savrulur ve darbe gardiyanı bir Yakındaki masa.

Leo hırlıyor, Jasper'ı karnına indirdiği hızlı ve acımasız bir yumrukla yere sererken gözleri vahşileşiyor.

Kapının hemen dışındaki siren sesleri kalabalığı dalgalandırır.

Bir adam bağılıyor, "Polisler geldi!"

Gözlerim yaşıyor ve boğazım düğümleniyor.

Hapse girecekler. Kelepçelenecekler ve benden ayrılacaklar. Bu hiç iyi olmayacak.

Muhafızlar çabalarını iki katına çıkarır ve sonunda kalabalıktan gelen takviyelerin de yardımıyla Kody ve Leo'yu zapt etmeyi başarırlar.

Sonunda, onları yere yatırmak için sekiz adam gerekiyor, vücutları hala çırpınıyor ve kalbimi kırıyor.

Kan ve ter derilerini kayganlaştırıyor, nefesleri sert ve kesik kesik geliyor. Sırtlarında diz çökmüş birkaç adamla yüzükoyun yere yatırılmış, hırpalanmış, morarmış ve kesinlikle dehşet verici görünüyorlar, intikamcı tanrılar gibi savaş sonrası.

Ön kapının dışında bir telaş patlak verdi. Polisler.

Onları olacıklara hazırlamak için beş saniyeden az zamanım var.

Yüzüstü yattıkları yerde dizlerimin üzerine çökerek ellerimi üzerlerine koyuyorum ve hızlı hızlı konuşuyorum.

"Dikkatle dinleyin. Sen

tutuklanacak, kelepçelenecek ve hapse atılacaksınız. Sessiz kalın ve avukatınızı isteyin. Kimliklerinizi teslim edecek, adınızı ve adresinizi vereceksiniz, ancak başka bir şey söylemeyeceksiniz. Memurlarla konuşmayın. Hücre arkadaşlarınızla konuşmayın.

Her konuşmanın kaydedileceğini ve aleyhinize kullanılacağını varsayın." Yaklaşan polisi fark edince geri kalanını aceleyle hallediyorum. "Onlar için telefonunuzun kilidini açmayın. Bunun için arama iznine ihtiyaçları var. Üstünüz aranacak, fotoğrafınız çekilecek ve parmak iziniz alınacak. Karşı koymayın."

"Geri çekilin hanımefendi." Diğer dört kişi Leo ve Kody'nin üzerine tırmanırken bir memur beni itiyor.

Kelepçeler yerine oturuyor, soğuk metalin sesi sert bir gerçeklikle içimde paramparça oluyor.

Sahiplenici bakışları benimle kalıyor ve yavaşça kana susamışlıkları kayboluyor, yerini şaşırtıcı bir farkındalığa bırakıyor.

Onları benden alacaklar.

Ayağa kaldırıldıklarında kalabalığın arasından geçerek yaklaşıyorum.

"Monty gelene kadar seni göremeyeceğim, belki o zaman bile göremeyeceğim." Bir hıçkırık yükseliyor ve onu bastırıyorum. "Muhtemelen geceyi hapiste geçireceksin."

Belki daha uzun.

"Peki ya sen?" Leo çenesini sıkıyor, kükremesini engellemek için dişlerini gıcırdatıyor.

"Monty gelene kadar muhafızlarla kalacağım. Ben iyiyim." Ben iyi değilim.

Zar zor dayanıyorum.

"Seni seviyorum." En yakındaki polisin yanından geçerek Leo'ya çarpıyorum ve kana bulanmış yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Ne dediğimi unutma. Avukat bunu düzeltecek."

Onu elimden aldıklarında, Kody'ye uzanıyorum, onu da almadan önce kısa bir an için dirseğini yakalıyorum.

Zorla kapıdan çıkarılıp bir polis arabasının arkasına bindirilene kadar, gözleri benim gözlerimde yanarak sürüklenmelerini çaresiz ve titreyerek izliyorum.

Sağlık görevlileri onu tedavi ederken, saldırdıkları adam kanlar ve çürükler içinde yerde yatıyor.

Sarhoşken yaptığı bir hata neredeyse hayatına mal oluyordu.

Yaptıklarının sonuçları göğsümü sıkıştırıyor, nefes almamı zorlaştırıyor. Onları bu hale ben getirdim. Benim yüzümden. Her kavganın merkezinde ben varım, benim varlığım onların öfkesinin katalizörü. Saldırganlık sorunları var ve ben bunu daha da kötüleştiriyorum.

Ağlamak, bağışlanmak için yalvarmak istiyorum ama sesler boğazımda düğümleniyor. Bu benim lanetim, hiç bitmeyen acı ve intikam döngüm.

Restorandaki kaos etrafımı sarıyor; lokantadakiler şok içinde mırıldanıyor, çalışanlar kırılan mobilyaları temizliyor ve memurlar ifade alıyor.

"Monty'yi aramalıyız." Carl bir tabureye oturur, yüzü Kody'nin yumruğundan kanlar içindedir ve bir sağlık görevlisi onunla ilgilenmektedir.

"Ben yaparım." Sessiz bir köşe bulmak için etrafıma bakındım.

Burası çok gürültülü. Gürültü, panik... Düşüncelerimi duyamıyorum.

"Telefon etmek için dışarı çıkıyorum," diyorum Jasper'a, sesim titreyerek.

Başını sallıyor ve bana yolu göstermem için

işaret ediyor. "İyi misin?" Ona klinik bir bakış atıyorum.

"Evet." Sırıttıyor. "Ofiste başka bir gün daha."

Dışarıda, çiseleyen yaz yağmuru tenime iğne gibi batıyor. Bir çıkıntının altına girip telefonumu çıkarıyorum, ellerim titriyor. Monty'nin numarasına ilerlerken telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen aramayla çalıyor.

Ciğerlerim sıkışıyor. Kalbim duruyor ve içimi bir korku kaplıyor.

Jasper tereddüt ettiğimi fark ediyor ve ekrana bakıyor. "Hoparlörden cevap ver."

Güvenlik ekibi tehditlerden haberdar. Monty mesajlardan sonra bundan emin oldu.

Başımı sallıyorum, aramayı kabul edip hoparlörü açarken zorlukla yutkunuyorum. "Alo?"

"Yalnız değilsin, küçük kız." Soğuk ve mekanik, bilgisayarlı bir kadın sesi omurgamdan aşağı süzülüyor. "Ben buradayım, her zaman izliyorum. Yoluma çıkmamaya çalışabilirsin, ama seni yakalayacağım, güzelim. Senin ve bekçi köpeklerin için de geleceğim."

"Kim bu?" Midem burkuldu.

"Köpeklerinizi kurtarmak için Strakh Baba'yı aradığınızda, ona uçuş kayıtlarını Rurik'in şarap mahzenine kimin sakladığını sorun."

Arama aniden sona eriyor ve beni şaşkın bir sessizlik içinde bırakıyor.

Jasper'ın gözleri sertleşir ve gölgelerden bir tehlike çıkmasını bekleyerek etrafına bakınır.

Nefesim parçalanmış soluklarda patlıyor, göğsümde panik yükseliyor.

Biri izliyor. Yalnız olduğumu başka nasıl bilebilirler ki?

Eğer Monty'yi izleyebiliyorsam, belki o da bana aynı şeyi yapıyordur.

"Kocamı ararken beni yalnız bırakabilir misiniz?" Ekranımı Jasper'dan uzağa çeviriyorum.

"Hemen şurada olacağım." Birkaç adım atarak başka bir çıkıntının altında durur.

Eve girerken içim dışıma çıkıyor.
izleme uygulamasına gidin ve en son hareketle etkinleştirilen kayıtları açın.

Anında onu banyosunda, duшта buluyorum ve kahretsin, Monty.

Ayaklarını iki yana açmış ve bir elini duvara dayamış bir şekilde dururken, diğer eli sikini okşuyor, kendini agresif bir şekilde, vahşice okşayarak tamamlıyor.

Başı geriye düşüyor, çenesi sıkıca kenetleniyor ve canlı videonun sesini kısmış olmama rağmen, dudaklarını sıyrıp geçen o çakıllı, orgazmik iniltilerin nasıl bir ses olduğunu tam olarak biliyorum.

Sikeyim.

Sapık o değil. Kanıtım tam burada.

Duştayken beni aramış olamaz,
Mastürbasyon. Ne kadar azgın olduğu umurumda değil, o kadar hızlı boşalamaz. Tabii başladığında telefon elinde değilse.

Banyoda göremiyorum. Kamera açısı tüm alanı kapsıyor.

Emin olmanın tek yolu var.

İçim ürpererek videoyu açık tutuyorum ve telefonunu arıyorum.

Başını kapıya doğru çeviriyor ve sudan çıkıyor.
Kameraya doğru hücum ederken havluyla uğraşmıyor, dalgalı karın kaslarını yaklaşıyor, yaklaşıyor ve tüm telefon ekranımı dolduruyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Tek gördüğüm, üç yıl boyunca taptığım yarı sert sikime giden ince, karanlık iz.

Montgomery Loshad Strakh, seni kötü, muhteşem adam.
Seninle ne yapacağım ben?

Gerçek adı bana hâlâ yabancı geliyor ama uyuyor.

Yontulmuş bir Rus baştan çıkarma tanrısı gibi inşa edilmiş ve bir aygırın tüm dayanıklılığı ve dayanıklılığı ile sikiyor.

Lanet olsun ona.

Vücudumun hala bu kadar şiddetli tepki vermesinden nefret ediyorum. Hile gibi geliyor.

Sevgililerimi kocamla aldatıyorum.
Banyodan çıkıp gözden kayboluyor ve büyüü bozuyor.
Kahretsın!
Uygulamayı hızla kapatıyorum ve telefonu kulağıma
tutuyorum. "Frankie," diye cevap veriyor, nefes nefese.
"Sorun nedir?" "Leo ve Kody tutuklandı."

Telefonu kulağıma tutarak Monty'ye restoranda olanları anlatıyorum.

Sorularını yanıtlamayı bitirdiğimde, sağlık görevlileri yaralı sarhoşu sedyeyle dışarı taşıdılar.

"Kurban yaşayacak." Göğsüme bir donukluk doluyor, kaçamadığım bir ağırlık. "Ama muhtemelen beyin sarsıntısı, kafa yaraları ve kırık kemikleri var. Dava açacak."

"Sana saldırdı," diyor Monty. "Bu konuda onu yakalayacağız." "Sarhoştur."

"Fark etmez. Hukuk ekibimi arayacağım. Onlar hallederler."

"Melanie değil mi?"

"Yerel avukatlarım bu işi daha hızlı halledecektir. Korumaların yaralı olduğunu mu söylediniz? Onlar da sizinle mi?"

"Jasper burada." Birkaç adım ötede duran yaşlı adama bakıyorum.

"Telefonu ona ver."

Monty'nin telaşlı hareketleri bağlantıda hışırdıyor, kıyafetlerin, ayak seslerinin ve hızlanan nefeslerin karmaşası. Geldiğini varsayıyorum ama emin olmam gerek.

"Monty..." Göğsüme vuruyorum, aynı anda hem çok doğru hem de çok yanlış hissettiren kelimeleri söylerken gerginliği gevşetmeye çalışıyorum.

aynı anda. "Sana ihtiyacım

var." Sessizlik.

O kadar uzun sürüyor ki, acaba bağlantıyı mı kesti diye merak ediyorum.

Sonra derin baritonu kulağıma fısıldıyor, "Ben varım."

Çok yakışıklı, zengin ve kendini kesin bir dille sunuyor. Bir kız daha ne isteyebilir ki?

Kardeşini ve yeğenini istiyor, olan bu.

Boğazını temizliyor. "Duştan yeni çıktım. Giyinmek üzereyim. Yirmi dakika içinde orada olacağım." Bir sessizlik daha. "Özür dilerim, sevgilim. Orada olmalıydım."

"Hayır. Bu değil..." Sesimi alçaltarak telefonu daha sıkı kavıyorum. "Başka bir şey daha oldu. Saldırıdan sonra bir telefon aldım."

Arayan kişinin söylediklerini tekrarlıyorum ve sentezlenmiş sesi tarif ediyorum.

"Lanet olsun! Lanet olsun!" Boğazından tehlikeli bir ses çıkarır. "Jasper'ı telefona ver. Hemen."

Telefonu kapatıp orada duruyorum, ıslak esintide titriyorum ve karanlığı bilinmeyen bir şey için tarıyorum
Düşman.

Kim o? Ne istiyorlar? Neden psikopatları kendime çekiyorum?

Onları bana çeken şey ne? Monty ile evlenip Strakh ailesine karıştığım için mi?

Denver'a inanılacak olursa, bu çok daha önce, ben Anchorage'dayken başladı.

İhtisasım sırasında pek çok insanla tanıştım, hastane personelinin düzinelerce kişiyle arkadaş oldum, bazılarıyla tek gecelik ve devam eden cinsel ilişkiler yaşadım. Eğer takipçinin Anchorage'daki geçmişimle bir bağlantısı varsa, herhangi biri olabilir.

"Evet, efendim." Jasper başını sallar. "Anlıyorum."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonumu geri veriyor ve pencereden Carl'a eliyle işaret ediyor.

"Monty ne dedi?" Ben sordum.

"Size istasyona kadar eşlik edeceğiz ve o gelene kadar orada bekleyeceğiz." Dışarı çıkarken Carl'a başını sallayarak aynı bilgiyi iletir.

Carl bir şemsiye açıyor ve karanlık sokakta yağmur altında yürürken üzerime tutuyor.

Bir blok sonra polis karakoluna giriyoruz, durgun hava boş bir hüznle kurşunlaşıyor. Kayıp ruhlar için bir bekleme alanı.

Leo ve Kody buraya ait değiller.

Onları görmediğim için arka odada işlem gördüklerini varsayıyorum.

Muhtemelen hala vahşi bir öfke halindeyken onlara kabaca davranıldığı düşüncesi beni bıçak gibi kesiyor. Midem kaldırmıyor.

Soğuk, kişisel olmayan bir hücrede, parmaklıklar ardında hapsolmuş olmaları fikri.

Hayatları boyunca hapsedildiler.

Yalnız bir memur yıpranmış ahşap bir masanın arkasında oturuyor, gözleri evrak işlerinin monotonluğundan kamaşmış.

Mekân dezenfektan ve bayat kahve kokuyor. Kasvetli floresan ışıkları, muşamba zeminler ve metal banklar üzerinde hoş olmayan bir parlaklık yayıyor; bekleme alanındaki birkaç kişi dışında oda büyük ölçüde boş, ifadeleri boş ve yorgun.

Duvardaki bir saat yüksek sesle tik tak yapıyor, her saniye sonsuzluğa uzanıyor.

Buradaki hiçbir şeyin rahatlatıcı olması amaçlanmamıştır.

Masanın arkasındaki memur ben yaklaşırken başını kaldırıp arkamdaki korumaları inceliyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Leonid ve Kodiak Strakh için geldim. Az önce getirildiler."

"İşlemleri devam ediyor." Kağıt yığınının geri dönüyor ve duvar boyunca uzanan metal sandalyelere sıkılmış bir el hareketiyle beni başından savıyor.

Carl ve Jasper iki yanımda dururken oturuyorum ve odadaki herkesin bakışlarını üzerime çekiyorum.

Dakikalar göğsümdeki ağrı gibi yavaşça akıp gidiyor. Stres her organımı, sinir uçlarımı ve beyin hücrelerimi darmadağın ediyor.

Tavan vantilatörlerinin sessiz uğultusu, kâğıt hışırtısı, floresan ışıkların parıltısı... Bunların hepsi midemdeki korku, suçluluk ve endişe sarmalını daha da ağırlaştırıyor.

Endişe dayanılmaz hale geldiğinde, istasyonun kapısı açılır. Monty içeri girer, hakimiyeti Acil dikkat gerektiren bir durum.

Kış mavisi gözleri anında üzerime çevriliyor ve beni rahatlatıyor.

Alaska'nın en güçlü adamı olarak, rolüne uygun giyiniyor. Gıcır gıcır beyaz gömleği kaslı vücuduna yapışıyor, takım elbisesinin pantolonu sanki Şeytan tarafından dikilmiş gibi yontulmuş kışına oturuyor.

Öldürmek için giyinmiş, çok günahkar görünüyor.

Ona hayranlık duymayı gerçekten bırakmalıyım. Leo ve Kody'yi görmek için duyduğum çaresizlik çok daha fazla.

Odayı kararlı adımlarla geçiyor, güçlü yürüyüşü kontrol ve sarsılmaz bir güven yayıyor.

"Frankie." Önümde dizlerinin üzerine çöktü, Panik atak ya da fiziksel yaralanma belirtisi var mı diye beni inceliyor.

Eli yüzümü hafifçe kavıyor, başparmağı elmacık kemiğimi okşarken vücuduma elektrik yayılıyor.

Bir an için dokunuşuna izin veriyorum, buna ihtiyacım var. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Arkama yaslanıp
Bağlantı.

"Her zaman." Endişe ve sevgi ondan yayılıyor, beni büküyor ve daha fazla sorun ortaya çıkarıyor. "Burada kal."

Korumalarım sert bir bakış atarak masanın arkasındaki memura doğru ilerledi.

"Bay Novak." Polis onu hemen tanır ve saygı göstergesi olarak daha dik oturur.

Herkesi bu kadar kolay zıplatması ve emirlerini yerine getirmesi beni her zaman şaşırtmıştır. Ağzını açmasına bile gerek yok. Otoritesi ve şöhreti ondan önce geliyor.

Saniyeler içinde, polis şefini telefona bağlar ve taleplerini karşılamak için iki büklüm olur.

"Evet, durumun karmaşık olduğunu anlıyorum," diyor Monty telefonda, sessizce ama yoğun bir şekilde. "Ama acilen ailemle konuşmam gerekiyor." Başını eğerek dinliyor. "Çok iyi. Teşekkür ederim."

Monty bağlantıyı keser ve şefin emirlerini iletir.

"Elbette, Bay Novak." Masanın arkasındaki memur başını sallar. "Hemen."

Monty bana dönüyor, elini sözsüz bir emirle uzatıyor.

Ayağa kalkıyorum, aradaki mesafeyi kapatıyorum ve avucumu onunkine koyuyorum.

O güçlü parmaklarını benimkilere doladığında tüm vücudum karıncalanıyor.

Memur bizi nezarethaneye doğru götürüyor ve Monty'nin gücü ve durumu kontrol altına alma becerisi için minnettarım. Ama bunu yaparken elimden tutulmasına ihtiyacım yok.

Leo ve Kody'yi parmaklıklar ardında görme düşüncesi göğsümü acıyla sıkarsa da, bayılacak ya da hiperventilasyon geçirecek değilim.

Kırılmayacağım.

Kolumu bükerek kendimi Monty'nin elinden kurtarıyorum. Bana kara bir bakış fırlatıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Hapishaneye ulaşıyoruz ve başka bir memur hücre bloğunun kapısını açarak bizi loş bir koridora götürüyor. Leo ve Kody'yi özel bir hücrede birlikte gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Leo kafesteki bir hayvan gibi adımlıyor, çift renkli gözleri çaresiz bir öfkeyle parlıyor. Kody karyolanın kenarında oturuyor, yoğun düşünceli bir gölge. Biz yaklaşırken ikisi de başını kaldırıp bakıyor, yüz ifadeleri öfkeden rahatlama doğru değişiyor.

"Frankie." Leo parmaklıkların arasından uzanıyor, eli benimkini sıkıca kavıyor.

"İyi misin?" Kody ayağa kalkıyor, bakışları üzerimde geziniyor. Sonra gözlerimin içine baktı.

Tanrım, onun bakışlarının baskısı altında kendimi ham hissediyorum. İçim dışım görünüyor. Kimse bana onun baktığı gibi bakmıyor. Bu yakından. Bu kadar derinden. Monty'ye olan hislerimin değiştiğini biliyormuş gibi.

Her şey değişti.

"Ben iyiyim." Yutkunuyorum. "Biz iyiyiz. Monty hallediyor."

Monty parmaklıklardan birini kavıyor, parmakları metodik ve kontrollü bir ritimle tıkırdıyor. Yaptığı her şeyden hakimiyet fışkırıyor. Bu onun kim olduğu. Aileden gelen bir kişilik özelliği.

Davul çalan parmakları durur, kaşlarını çatarak Leo'ya bakar. "Saçını düzelt. Dayak yemiş gibi görünüyorsun."

"Sikinin deliğinden üfle, seni gergin amcık," diye hırılıyor Leo. "Kahvaltıda bir kase aptal mı yedin?" Monty parmaklıkların arasından onunla dövüşecekmiş gibi gömleğinin manşetlerini açıyor.

"Kes şunu." Göğsünü itiyorum. "İkiniz de."

"Seni buradan çıkaracağız." Burnundan yavaşça nefes veren Monty kollarını sıvıyor. "Avukatlarım şu anda bunun üzerinde çalışıyor. Ama ağzınızı kapalı tutmanız ve Bu işi çözene kadar işbirliği yapın. Artık şiddet yok."

Onlarla azarlayan bir ağabey gibi konuşuyor ama korkutucu bir yavaşlıkla bana dönen kocası oluyor. Gözleri beni içine çekiyor, buz gibi bir uyarıyla daralıyor.

"Sana birkaç dakika vereceğim." Telefonunu kulağına götürerek uzaklaşıyor.

Ne için birkaç dakika? Parmaklıkların arasından onlarla öpüşmemek için mi? Uyarı bunun için miydi?

Onlara tehdit telefonundan bahsetmediğine göre, sanırım bu işi bana bırakıyor.

Dudaklarımı birbirine sürterek, hapishanede geçirecekleri zamanı daha dayanılmaz hale getirse bile onlara söyleyeceğimi biliyorum. Konumlarımız tersine dönseydi onlardan da bunu beklerdim.

En azından adada sapığımın yalnız kalmayacağımı garanti edebilirim. Kameralar Monty'nin masumiyetini kanıtladı.

İki çift mor göze geri dönüyorum.

"Ne oldu lan?" Leo parmaklıkları tutuyor. "Bize söylemediğin bir şey var."

Beni nasıl bu kadar kolay okuyabiliyorlar? "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum.

"Soruma cevap vermiyor." Yüzü yaklaşıyor.

O kadar yakın ki yanaklarındaki kan lekelerini sayabiliyor ve nefesindeki votka kokusunu alabiliyorum.

Kana bulanmış ve acımasız, bana dokunan herkesi öldürmeye hazır. Ama o vahşi, uhrevi bakışların lazer odağında dururken, çılgınca, uygunsuz bir şekilde tahrik oluyorum.

Onlara söylemek üzere olduğum şeyi düşünürsek, uygunsuz.

"Sapık beni aradı." Telefon konuşmasını, tehditleri ve o anki durumu anlatırken dilim damağıma yapışıyor. bilgisayarlı ses.

Gölgeler etraflarını sarıyor ve kaynaşıyor, bakışları Monty'ye kayıyor.

"Bu o değil." Ağızlarımız parmaklıkların arasında kıl payı açılana kadar eğildim. "Görüşme bittikten saniyeler sonra kameraları kontrol ettim. Monty duştaydı. Onu aradığımda, telefona cevap vermek için banyodan çıktı."

"Yani ona güveniyor musun?" Leo dişlerini sıkarak sorar. "Ben öyle bir şey demedim."

"Onu affediyorsun," diyor Kody. Bu bir soru değil.

Duygularım bu gece o kadar çok zorlandı ki kalbimin pes etmemiş olmasına şaşıyorum.

"Saldırdığınız adam hastanede," diyorum. "Bu gece çözülmesi gereken çok fazla detay var. Ama Monty'nin avukatları seni yarına kadar çıkarmış olurlar." Sesim çatallaşıyor. "İkinizi de çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz." Kody'nin gözleri yumuşuyor ve diğer elime dokunmak için uzanıyor. "Bizim için endişelenme. Biz iyi olacağız."

"Daha kötülerini de atlattık." Leo iç çekiyor. "En azından bu hapishanenin ısıtması ve kapalı su tesisatı var."

"Ellerini göreyim," diyorum.

Yırtık yumruklarını parmaklıkların arasından uzatıyorlar ve bu manzara göğsümü ağrıttıyor.

Parmak eklemleri çürüklerin ve kırık derinin altında şişiyor. Kurumuş kan lekeleri kesiklerin etrafını sarıyor ve elleri hala içlerinde dolaşan acı ve adrenalinden dolayı titriyor.

Hasar daha kötü olabilirdi, ancak tüm bunlar önlenebilirdi.

"Ellerinizi yıkamanız ve enfeksiyondan uzak tutmanız gerekiyor." Arkalarındaki lavaboya başımla işaret ediyorum.

"Adada onunla yalnız kalacaksın." Kody, kulağının dibinde durup biriyle konuşan Monty'ye ters ters bakar.

Telefonunda biri var. "Başka nereye gidebilirim ki?"

"Ana evde kalmalısın." Leo kelimeleri canı yanıyormuş gibi ısırarak söylüyor. "Misafir evinde tek başına kalma."

"Muhafızlar var."

"Riske atma, kadın." Kody çenesini esnetiyor. "Eğer Monty sapık değilse, seni bizim kadar şiddetle koruyacak tek kişi o."

"Tamam." Titriyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Ben ana evde kalacağım."

"Ona güvendiğimizi söylemiyorum." Leo söz konusu adama kaşlarını çatır.

"Sana zarar vermeyeceğine inanıyoruz," diyor Kody sessizce.

"Sadece onun sikine güvenmiyoruz." Leo tehditkâr bir ses çıkarır.

"Bana güveniyor musun?" Ellerimi parmaklıkların etrafında kıvırıyorum. İkisi de başını sallıyor ve parmaklarını benimkilere doluyor, ellerimi cüceleştiriyor.

"Zaman doldu." Memur kapı aralığından işaret eder.

Monty telefon görüşmesini bitirip bize geri dönüyor ve Leo ile Kody'ye sert bir bakış atıyor. "Uslu durun."

"Biz çocuk değiliz," diye homurdanıyor Leo.

Yirmi beş ve otuz yaşlarında olan Kody ve Leo kesinlikle erkek değiller. Çoğu erkekten daha erkeksiler. Daha zor hayatlar yaşadılar. Vücutları en zorlu koşullara dayandı. Bu nedenle, tanıdığım herkesten daha güçlü, daha cesur, daha yontulmuş, daha agresif ve daha acımasızlar.

Belki Monty hariç.

Üç Strakh erkeği bir arada mı? Onlar steroidli erkeklik.

"Hadi gidelim." Monty elimi tuttu, sıkıca kavradı.

Onları öpmeden gitmek doğru gelmiyor.

Onları burada bırakmak hiç doğru gelmiyor.

Monty beni uzaklaştırırken içimi bir endişe dalgası kaplıyor ve nabzımı hızlandırıyor.

Kapıda, omzumun üzerinden bakıyorum. "Yarın görüşürüz. Söz veriyorum."

Leo'nun eli parmaklıkların etrafında sıkışıyor. Sonra bırakıyor ve arkasını dönüyor.

"Dikkatli ol." Kody'nin bakışları sabit kalır.

Monty yavaşça elimi tutuyor, beni köşeye çekip onlardan uzaklaştırıyor.

Ayrılık fiziksel bir yara gibi, uzaklaşan her adım göğsüme keskin bir darbe gibi geliyor. Nefeslerim daha hızlı geliyor, Panik yükseldikçe daha yüksek sesle, onları terk etme korkusu soğukkanlılığımı tırmalıyor.

"Hey." Monty duraksıyor, yüzümü tarıyor. O kadar yakından bakıyor ki nefesi dudaklarımı okşuyor ve ona bakmam için beni ikna ediyor. "Onlar iyi. Güvendeler. Oturmak ister misin?"

Başımı sallıyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Seni taşımama izin ver."

Dirseğimi tutuyor. "Bacaklarım gayet iyi çalışıyor."

İç çekerek parmaklarını parmaklarıma doluyor ve beni peşimizdeki muhafızlarla birlikte iskeleyle geri götürüyor.

Sitka'nın limanı önümüzde uzanıyor, sokaklar bomboş, her zamanki telaştan yoksundu. Ayak sesi yok, ses yok, sadece rıhtıma çarpan dalgaların uzaktan gelen sesi var.

Sessizlik ürkütücü geliyor, görünmeyen bir el gibi tenime baskı yapıyor. Etrafıma bakıyorum, her gölge potansiyel bir tehdit, her sokak tehlike barındırıyor. Kalbim daha hızlı atıyor.

Monty yanımda yürüyor, siyah saçları sokak lambalarında parlıyor. Onun gücüne tutunuyorum, ona uzun zamandır vermediğim kadar güveniyorum.

Bana fiziksel olarak zarar vereceğine inanıyor muyum? Yatağıma tırmanıp ben uyurken beni bıçaklayacak mı?

Bu düşünülemez.

Ama bana yine ihanet edecek mi? Bana yalan mı söyleyecek? Kalbimi ayakkabısının altında ezecek mi?

Ondan uzakta kilitli tutarsam olmaz.

Yürümeye devam ediyoruz, rıhtım artık görüş alanımızda. Rıhtımda binalar beliriyor, pencereleri karanlık, boş gözler gibi bizi izliyor. Takip edildiğimiz hissinden kurtulamıyorum, biri görüş alanımın hemen dışında pusuya yatmış, bizi bekliyor.

Saldırmak için mükemmel bir an.

Bakışlarım bir sağa bir sola kayıyor. Gözümün ucundaki her hareket beni ürkütüyor. Olmayan gölgeler görüyorum ve olmayan ayak sesleri duyuyorum. Gece bana oyunlar oynuyor, esaret anılarımı o telefon görüşmesinin şimdiki dehşetiyle çarpıtıyor.

Monty'nin tutuşu sıkılaşıyor, başparmağı elimin arkasını ritmik, sakinleştirici bir hareketle okşuyor.

"Bana bak." Yolunda durdu.

Yüzümü ona dönüyorum, gözlerim onun buz mavisi gözleriyle buluşuyor.

Kurt'un gözleri, ama daha yaşlı, daha bilge, beni demirleyen bir duygu derinliğiyle dolu.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyor.

Monty Novak, kocam, koruyucum. İhanete rağmen, ayrılığa rağmen, o hala bir zamanlar çok sevdiğim adam.

Ani bir kazıma sesi duyana kadar yürümeye devam ediyoruz.

Yakındaki sokak beni zıplatıyor. Kalbim boğazıma fırlıyor, Monty'nin elini tutuşum mengeneğe dönüşüyor.

Bakışlarını gürültünün kaynağına sabitlemiş, irkilmiyor.

Sadece bizden kaçan bir kedi. Ortaya çıkıp kaybolması gerginliği azalttı ve korkum yüzünden kendimi aptal gibi hissederek titrek bir nefes aldım.

Monty elimi sıktı ve beni kendine çekti.

Rıhtıma ulaşıyoruz, tahta kalaslar ayaklarımızın altında inliyor. Tekneler suda sallanıyor, halatları usulca gıcırıyor. Adımlarımızın hızına odaklanmaya çalışıyorum, benimkileri onunkilerle eşleştiriyorum.

Her seferinde bir adım, Frankie. Her seferinde bir adım.

Yata binip Leo ve Kody olmadan yola çıkmaya hazırlanırken, vücudum kendimi tutma çabasıyla titriyor

Birlikte.

Sadece bir gece. Onları yarın göreceğim. Korkmaya gerek yok.

Dümende Monty'nin yanında otururken sinüslerimdeki yanmayı kovalayarak nefesimi ölçüyorum.

"Onlara hiçbir şey olmayacak." Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve yatta ilerlerken beni kendine çekiyor. açık suya. "Söz veriyorum. Onları çıkaracağız ve seni takip eden o hasta herifi yakalayacağız."

Bir şeylerin değiştiğini hissediyor, bir şeylerin çünkü bana dokunuyor, alanımı işgal ediyor, ellerini vücudumda gezdiriyor.

Açıktaki kalan dizimi okşayan daha da cesaretleniyor, elbisemin eteklerini ve kalçalarımın arasındaki vadiyi okşuyordu.

"Monty." Bacaklarımı sıkarak kaskatı kesiliyorum ve parmaklarını durduruyorum. "Onları seviyorum."

Elini bir tıslamayla geri çekiyor.

"Onları asla terk etmeyeceğim," diyorum. "Evet, bırakacaksın."

"Gerçekten mi?" Alay ediyorum. "Nereden biliyorsun? Her şeyi bildiğin için mi?"

"Şu lanet sese dikkat et."

"Siktir git."

"Seni becermek bir başlangıç." Alçak ve kadifemsi sesi aşırı ısınmış tenime sürtünüyor. "Çürütmek, sahiplenmek, sıkıştırmak, yakmak, kırmak, iç organların dökülmesi, bağırsakların erimesi, açılmış, kış yukarı, sen bana boşalırken ve ben sana boşalırken karanlıkta ağlamak. İşte oraya gidiyoruz."

Sözlerini bitirdiğinde ayaklarımı yerden kesmiş, kalçalarımı kalçalarına dolamış ve sırtımı duvara dayamıştı. Saçlarımdan tutup başımı geriye çekiyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Öfkeli gözlerimin içine bakarken ne yaptığını anladı.

"Siktir." Beni yere bıraktı ve sendeleyerek geri çekildi.

Yüzündeki panik, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla pişmanlık ifade ediyor. Yine de pantolonunu çadırlayan o azgın ereksiyonla onu affetmek zor.

Bakışlarımı ona yönelttim.

"Seni üzmemek istememiştim." Bir elini koyu renk saç tellerinde gezdiriyor, ön kolundaki damarlı kasları esnetiyor. "Özür dilerim. Çok uzun zamandır bekâırım. Sana olan sonsuz ihtiyacım beni yıpratıyor."

Dönüyor, mini buzdolabından bir su şişesi almak için eğiliyor ve dikkatimi bakmamam gereken yerlere çekiyor.

Adam takım elbise giymeyi biliyor. Özellikle de o pantolonu. Tam ölçülerine göre dikilmiş, pahalı kumaş kışını nefis gösteriyor. Yani, her zaman inanılmaz bir kış vardı. Yasadışı olmalı.

Suyu uzatıyor, ben de açgözlülükle bir yudum alıyorum. Suyun geri kalanını yudum yudum içerken, boşta kalan eli gömleğinin düğmelerini hızla açıyor ve spor salonunda geçirdiği iki ayın sonuçlarını gözler önüne seriyor.

V kesimli karın kasları, şişkin göğüs kasları ve dar kalçalar. Parlak ayakkabılar. Saat beş yönünde gölge. Tanrı tarafından yaratılmış, güzelce yontulmuş bir yüz.

Tasarımcı kıyafeti içinde 1.75 boyunda psikolojik savaş.

Isı yanaklarımı yakıyor ve düşüncelerime lanet ederek gözlerimi kaçırıyorum.

Bu adama neden aşık olduğumu hatırlatacak şeylere ihtiyacım yok. "Birlikte nasıl olduğumuzu hatırlıyor musun?" Elim tutuyor

Beni ona bakmaya zorladı. "Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Sürekli açlık çeken hormonlu gençler gibiydik. Üç yıl boyunca çok zorlandım, seninle yaşadım. İçinde, her gün, her yüzeyde, her delikte ve pozisyonda seni becermek. Hayatımın en güzel üç yılıydı."

"Ne kadar mutlu olduğumuzun bir önemi yok." Bir nefes bırakarak kirpiklerimin perdesinin altına saklanıyorum. "O zaman öyleydi. Artık farklı insanlarız."

"Beni hâlâ seviyorsun." Başparmağı alt dudağımın üzerinde kayıyor. "Eğer bu duyguyu görmezden gelersen, sonu kötü olur."

"Kimin için kötü?" Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Sen mi, onlar mı, ben mi?"

"Evet." Buz gibi gözleri tehlikeyle parlıyor, yaralı ruhundan uyarılar fısıldıyor.

Hamilelik, evliliğimiz, hiç tanımadığı oğlu, kötü kardeşi gibi kayıplar yaşadı ve hala savaşıyor.

Hırslı ve şiddetli bir tutkuyla, nihai arzusunun peşinde cehennemi yükseltecek ve cenneti paramparça edecektir.

Ve bu arzu benim.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum. Keşke çıkarabilsem. Ama ben yapamam." Yaklaşıyor, eğilirken kollarını kaldırarak tepemizdekini kavıyor.

Yüzümle aynı hizada, bel bandı zayıf kalçalarının üzerinde tehlikeli bir şekilde aşağı kayıyor ve dalgalı karnının her santimini ortaya çıkarıyor.

Ona bakıp da aldatıyormuşum gibi hissetmemek mümkün değil.

"Tanrım, seni istiyorum. Aklını. Vücudunu." Bir elini tepemden indirip yanağımı okşuyor, sonra aşağı kayarak boğazımı okşuyor. "Çok güzelsin. Seninle oynamama izin ver."

"Hayır." Ayağa fırlayıp kapıya doğru geri giderken kulaklarım alev alıyor. "Edepsiz konuşmanı yaptın. Şimdi işimiz bitti."

"Asla bitiremeyeceğiz." Bana doğru sinsice yaklaşıyor, beni kapıya doğru hapsediyor. "Eskiden edepsiz konuşmaları severdin."

Hâlâ seviyorum. Leo ve Kody ile. Monty ile sevemem.

"Gitmene izin vermeyeceğim." Başını eğiyor, derin sesi kulağımı okşuyor, etinin etime değdiği erotik anıları çağırıyor.

"Eğer geri adım atmazsan..." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onun erimiş safir gözleriyle buluşuyorum. "Sana kendini savunma kursumda ne için para ödediğini göstereceğim."

Ağzının köşesi hafifçe seğiriyor ve kaşları birbirine çarpıyor, sonra da okunabilir tüm işaretleri silerek boş bir levhaya dönüşüyor.

Ellerini ceplerine sokarak, sanki bu etkileşim hiç yaşanmamış gibi dümene geri döner.

Hemen onun vücut ısını özlüyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Soğuk, sert, boğucu - bu sade, ruhsuz kutudaki her metalik çınlama kemiklerimde yankılanıyor. Alnımı çelik parmaklıklara bastırıyorum, arkamda volta atan Leo'nun sesini takip ediyorum, öfkesinin altında zemin titriyor.

Frankie gitti. Elleri Monty'nin avuçlarında, köşede kayboldu. Gözlerimi her kırpışımda görüntü göz kapaklarımın arkasında yanıyor.

Monty'nin ona nasıl baktığını, gözlerindeki sahiplenme duygusunu, dudaklarındaki muzaffer kıvrımı gördüm. Kendisine ait olduğuna inandığı şeyi geri alan bir adamın, toprakları üzerinde egemenliğini ilan eden bir çarın bakışydı bu.

Kameralar onunla birlikte olmasının güvenli olduğunu kanıtıyor. Gerisi için onu affetti.

Artık ondan nefret etmek için bir nedeni yok. Bu durumda Leo ve ben ne olacağız?

Uzaklaşmasını, bize bakışını, yüz hatlarının endişe, şaşkınlık ve başka bir şeyin en soluk tonuyla küllenmesini gözümün önünden geçirmeden edemiyorum.

Daha yumuşak bir şey.

Monty'ye karşı hisleri değişiyor, derinleşiyor ve onunla birlikte eve gidiyor. Tek başına.

Ellerimi saçlarıma daldırıyorum, yumruklarımı sıkıp saç tellerini çekiştiriyorum.

Birlikte geçirdiğimiz günün anısı -tadilattaki ilerleme, muhteşem akşam yemeği, lezzetli yemekler, teselli ve tutkunun çalınmış anları- hepsi acıyla lekelenmiştir.

Leo gömleğini çıkarır ve kana bulanmış şeyi lavaboya fırlatır.

Karşımdaki duvara yaslanırken karnının derisi burkuluyor, gözleri fırtına ve ateşten ikiz küreler gibi.

Yaralarımız çok derin. Şiddet bizim can damarımız.
Sonsuz gece bizi sonsuza dek takip edecek.

"Her şeyi berbat ettik." Şakağında bir damar uğursuzca atıyor, karanlık bir öfke nehri.

"Evet." Yutkunuyorum, boğazım acıyor. "Ama o artık güvende.

Önemli olan tek şey bu."

"Onunla güvende. Ona ihanet eden, onu kollarımıza atan adamlar." Venom kelimelerini italik yazıyor ama onları kırmızıya çeviren acı ve korku.

Bunun bizim için ne anlama geldiğinden o da benim kadar korkuyor.

Monty onu saplantı derecesinde seviyor. Sadece Onu tehdit etmemesi, onunla olan ilişkimiz için bir tehdit olmadığı anlamına gelmez. O kadar koruyucu ve bizim kadar, hatta daha fazla sahiplenici.

"O temiz, ama biz değiliz." Ellerinin topuklarını göz kapaklarına bastırıyor. "Onun gecesini mahvettik, her şeyi berbat ettik ve en kötüsü de o telefon geldiğinde yanında değildik. Sapık muhtemelen bizim bu hatayı yapmamızı ve onu yalnız bırakmamızı iki ay bekledi. Ve biz de onu o adama teslim ettik.

onu kaybettiği günden beri onu becermek için yanıp tutuşan bir adam."

Her kelime kalbime bir çivi çakıyor. Parmaklıklardan soğuk zemine doğru kayıyor, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Bizi affedecektir." Boğazım pişmanlıkla kapanıyor.

Hemen cevap vermiyor. Yanımda yere çökerek ayağını benimkine vuruyor. "O bizi seviyor.

Aşk, benim seni her zaman affedeceğim anlamına gelir. Bunu söylediği zamanı hatırlıyor musun?"

Saunadaydık. Mutfakta Denver'la onu korkuttuktan sonra Wolf'a söyledi.

Zihnim tepelere, ay ışığının bir fısıltısı gibi aramızda uzandığı, işkence görmüş hayatlarımızdan karanlığı kaldırdığı gecelere geri dönüyor. O geceler sanki Bir ömür önce, asla geri dönemeyeceğimiz bir rüya.

Oraya geri dönmek istediğimden değil. Ama bazen,

topraktan geçinmenin ve her günü sonlandırmanın
basitliğini özlüyorum

bacaklarının arasında.

"Bizi çoktan affetti," diyor. "Bu bizim parmaklıklar ardında olduğumuz ve onun da onunla birlikte olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Gözlerimi kapatıyorum.

Gelecek, görünmeyen tehlikeler ve belirsiz kıyılarla dolu uçsuz bucaksız, karanlık bir okyanus gibi geliyor. Bizi nelerin beklediğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey göğsümdeki acı.

Saatler yavaş geçiyor. Uyuyamıyorum, bu soğuk yerde onsuz huzur bulamıyorum.

Bizi mi düşünüyor? Bizi özlüyor mu? Yoksa Monty onun kalbine geri mi girdi?

Leo yanımda kayıyor, sırtı duvara dönük, gözlerindeki ateş sönüp yanmaya başlıyor. Sessizce oturuyoruz, bir kafeste iki kırık adam, her birimiz kendi işkencemizde kaybolmuşuz.

Korkum beni felç ediyor. Onu kaybetme korkusu, onun korkusu

Monty'yi üzerimize seçmek, bu ıssız, soğuk hücrede geride bırakılma korkusu.

"Onu aldı," diye homurdanıyor Leo, benden çok kendi kendine. "Onu aldı ve biz burada lanet olası hayvanlar gibi sıkışıp kaldık."

"Bunu kendimize biz yaptık." Parmaklıklara doğru yığıldım, sesim boş çıkıyordu. "Ona inanmak zorundayız. Bize olan sevgisine güvenmeliyiz."

Acı bir kahkaha atıyor. "İnanç bizi buradan çıkarmayacak."

Hem fiziksel hem de duygusal olarak kapana kısılmış durumdayız; hatalarımız ve geçmişimizin zincirleriyle bağlıyız.

Çığlık atmak, savaşmak, çıplak ellerimle bu parmaklıkları yıkmak istiyorum. Ama güçsüzüm.

Leo'nun sesi sessizliği kesiyor, kaba ve çiğ. "Onu ilk gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun?"

Öfkemi hatırlıyorum. Denver yine yapacağını yapmış, bir masumu daha alıp cehennemimize atmıştı. Ama bu sefer farklı hissetmiştim. Onda kanımı donduran bir şey vardı.

Buz gibi havanın tenimi ısırdığını, gökyüzünün donuk gri bir örtü olduğunu ve Wolf'un heyecanını hatırlıyorum. uçaktan işaretleyicileri ve sigaraları boşalttı.

Paltosunun içine bir balta yerleştirirken, gölgelerin arasına gizlenmiş ön verandadan onu izledim.

O an onun farklı olduğunu anladım. Diğerlerinden farklıydı. O başka bir kurban değildi. O Ateşten ve kavgadan yapılmış. Her şeyi mahveden türden.

Sonra uçaktan çıktı.

Uzaktan bile güzelliği ciğerlerimdeki nefesi kesiyordu. Kusursuz porselen bir yüzün etrafında uzun dalgalı kızıl saçlar. Ve küçük. Çok küçük ve kırılabilirdi. Ama cüssesi zümrüt bakışlarındaki çelikten hiçbir şey eksiltmiyordu.

Bu, sayısız kez tekrarladığım bir anıydı - bacakları uçaktan dışarı sallanıyor, botları kararlı bir gümbürtüyle yere çarpıyor, kalp atışları soğuk sessizlikte neredeyse duyuluyordu. Hissettiğini bildiğim dehşete rağmen başını dik tutarak yürüdü. İhtimaller ona karşı yığılmıştı, yine de korkunun hareketlerini belirlemesine izin vermeyi reddetti.

"Her şeyi hatırlıyorum." Gözlerimi kapadım, her şeyi yeniden yaşadım. "Onu oraya getirdiği için Denver'a duyduğum öfke. Yapabileceklerinden duyduğum korku. Onun çarpıcı, imkânsız güzelliği karşısında şok. Ve Başka bir şey, onun hayatta kalma isteğine duyduğum garip, önlenemez bir saygı. O farklıydı ve bu farklılığın her şeyi değiştireceğini biliyordum."

Hayatımızın akışını değiştirdi. Her şey nasıl gelişecek bilmiyorum ama kesin olan bir şey var. Frankie bir kurban değil. O zaman da değildi, şimdi de değil. O hesaba katılması gereken bir güç ve o ilk unutulmaz karşılaşmadan bu yana üzerimdeki etkisini inkâr edemem.

"Onu hak etmiyoruz," diyor Leo. "Yaptığımız onca şeyden, ona yaşattığımız onca şeyden sonra."

"Bu onun için savaşmayı bırakacağımız anlamına gelmez." "Peki ya onu seçerse?"

Soru havada asılı duruyor, cevaplanmamış bir azap.

Onu kaybetme düşüncesi, onun Monty'yi seçmesi,
kavranamayacak kadar derin bir acı.

Yat mürekkep siyahı suları yararak bizi adanın güvenli bölgesine götürüyor. Dümende dururken, davranışımın kefareti olarak Frankie'nin yakıcı sessizliğine katlanıyorum.

Çok güçlü geldim, kendimi durduramadım. Genelde kendimi daha iyi kontrol ederim. Ama onunla yalnız kalmayalı 314 gün oldu.

314 günlük cehennem.

Ancak ellerimi onun her yerine sürmek, güvenini geri kazanmamın yolu değil.

Ona bakıyorum ve o da kıyafetlerimi sıyırıp boğazımı yırtan gözlerle bana bakıyor. Baştan çıkarma ve düşmanlık paradoksu.

Tanrım, bu beni tahrik ediyor.

Bana kur yapmamızı hatırlatıyor.

Onu kovalarken bir yıl boyunca seks yapmadım. Reddedilmelerine, iticiliğine, inatçılığına ve en kötü mavi top vakasına maruz kaldığım bir yıl.

Ama sonunda pes ettiğinde?

Ebon nirvanasıydı. Onu yatağa götürdüm ve bana unutulmuş yıldızların gölgelerinin sonsuzluğun sırlarını fısıldadığı, aydınlık ve karanlığın birleştiği, ilahi ve lanetlenmiş olanın mükemmel bir uyum içinde kaynaştığı yeri gösterdi.

Onun bedenine girdiğimde, ruhunun pembe kadifesi benimkine sarıldı, beni moleküler düzeyde değiştiren bir kucaklamanın içine çekti.

Ne zaman onunla olsam, güneş asla tam olarak batmıyor ve hava evrenin yumuşak iç çekişleriyle parıldıyor.

Frankie Novak'la yuva kurmadım. Yerleştim. Onun kocası olmak alçakgönüllü olduğu kadar sarhoş edici de.

Bana tatlı, teknik renkli bir hayat verdi ve tek istediğim onu gösterge panelinin üzerine eğmek ve kıcını

bayılır.

İhtiyacının bu olmadığını da biliyorum. Çok fazla kafasının içinde ve benim yanımda kendini güvende hissetmiyor.

Ama bu gece bir şey değişti.

Onu bölmeye sıkıştırmadan önce bana farklı baktı. Bana kalbime bir kazık saplamak istemiyormuş gibi baktı.

Bana bir zamanlar evlendiğim kadının bana baktığı gibi baktı.

Telefonda bana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Bana sahip. Her zaman.

Ama dikkatli, daha şefkatli ve sabırlı olmalıyım. Hasta kardeşimin tek zevki için zorlanmanın, şantajı uğramanın ve istismar edilmenin acısının düşüncelerine sızdığını ve kan dolaşımında kaldığını unutmamalıyım.

Onun öfkeli bakışlarının ve isyankarlığının Çene çizgisi, koruyamadığım her şeyin bir sonucudur. Aynı zamanda onu ayakta tutan direnci de temsil ediyorlar.

Boğazım pişmanlık ve kararlılıkla düğümleniyor. "Yarın ilk iş, seni takip eden kişiyi bulmak için kapsamlı bir soruşturma başlatacağım. Sirena'nın da bu işin içinde olmasını istiyorum."

Bir tartışma bekliyorum ama o sadece başını sallıyor.

Bir şeyler yapılması gerektiğini o da benim kadar iyi biliyor. Mesajlar, aramalar, tehditler, nerede olduğunu ve kiminle olduğunu bildiklerini ima etmeleri - çok ileri gittiler.

Kaçırılışı ve aylarca yaşadığı dehşet üzerine düşünürken ellerim direksiyonda bükülüyor. Yeterince şey yaşadı.

"Kabuslar görüyorum." Kırılgan fısıltısı düşüncelerimi paramparça ediyor. "Denver'ı öldürmekle ilgili. Bize, Leo'ya, Wolf'a, Kody'ye ve diğerlerine ne yapmış olursa olsun, o kanı ellerimden temizleyemiyorum."

İtirafı beni delip geçti. Kardeşim bir canavardı. Ölümü kaçınılmazdı, yine de bunun yükü ona düştü.

Onun hayatına son veren kişi o olmamalıydı. O bela benim olmalıydı.

"Keşe ben olsaydım." Sesim pişmanlıkla sertleşiyor. "Onu genşeken öldürmeliydim. Onu bu dünyadan kaldıran benim ellerim olmalıydı. senin."

"Yapmam gerekeni yaptım." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama bu işleri kolaylaştırmıyor."

"Özür dilerim, Frankie. Çok üzgünüm." "Biliyorum."

Adaya yanaştık, tanıdık silueti gece gökyüzüne karşı yükselen emlak. Ona yattan inmesi için rehberlik ediyorum, adımlarımız iskelenin ahşap tahtaları üzerinde sessiz. Burası bir kale, son derece yetenekli bir güvenlik ekibi tarafından korunuyor, figürleri her yönden görülebiliyor.

Ama burada bile gölgeler pusuda bekliyor.

Evin içinde, onu iki ay önce aldığım yeni kanepenin bulunduğu oturma odasına götürdüm.

Ama elini koluma koyarak beni durdurdu. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Merakımı yenemeyip onu üst kata, yatak odama ve banyoya kadar takip ettim.

Hiçbir eşyası bu alanda kalmadı. Birkaç haftamı aldı ama istediğini yaptım. Onu kaldırdım. özel odalarımın.

Bu onu tatmin etmiş gibi görünüyordu ama kalbimin acısını dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Bak." Banyo kapısının yanındaki duvar apliklerinden birini işaret ediyor, yüz ifadesi gergin.

Daha yakına eğilip donanımı inceliyorum. Orada, süslü tasarımın içine gizlenmiş küçük bir kamera var.

"Ne oluyor lan?" Öfke ve ihlal içimde dalgalanıyor. Biri bizi izliyormuş. Onu izliyor. "Bu ne zamandır burada?"

"İki ay." Telefonunu çıkardı ve bir uygulama açtı. "Bir tuzak kurduk."

Öfkem rahatlamaya dönüştü. Kimse adaya izinsiz girmedi. Bunu onlar yaptı. O, Leo ve Kody. Beni gözetlediler. Bununla yaşayabilirim.

Ben de onlara aynı şeyi yaptım.

Kameranın açısını takip ederek dönüyorum. Doğrudan duşu gösteriyor.

Ekranındaki kayıtlar bunu doğruluyor.

"Tüm araziye kameralar yerleştirdik." Sesi titriyor.

"Kızmakta sonuna kadar haklısınız. Biz düşündük ki..."

"Eğer takipçi seninle tekrar iletişime geçerse, beni iş üstünde yakalayabilirsin." İç çektim. "Akıllıca."

"Özür dilerim."

"Seni suçlamıyorum." Telefon için elimi uzattım.

"Alabilir miyim?" Teklif ettiğinde, "Tehdit telefonunu aldıktan sonra kameraları kontrol ettin mi?" diye soruyorum.

"Evet." Son kayıtlardan birini işaret ediyor. "Duştaydın."

Oynat tuşuna basıyorum, mastürbasyon yaptığım bir video izliyorum.

Sesini açarak inlemelerimin hoparlörden titreşmesine izin veriyorum. Onun adını tekrar tekrar inlerken çıkardığım sesler etrafımızdaki havayı dolduruyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, kendisi ile benim ona karşı olan bariz hislerim arasında bir bariyer oluşturuyor.

Artık biliyor.

Kendimi tatmin ederken onu düşündüğümü biliyor. Onu korkutanın ben olmadığımı biliyor.

Ama yine de onun için bir tehdidim.

"Kızgın değilim." Uygulamadaki tüm kameraları devre dışı bırakıyorum ve telefonunu geri veriyorum. Sonra küçük kaydı koparıyorum cihazı saklandığı yerden çıkarır.

Bu, bu gece onda fark ettiğim değişiklikleri, bana neden bu kadar farklı baktığını açıklıyor.

Ama bu takipçi sorununu çözmez.

"Güvenliği artıracağım." Yumruklarım parmaklarımdaki kemikleri çatlatıyor. "Adada kimse sana ulaşamayacak. Benimle güvendesin."

"Teşekkür ederim. Her şey için. Leo ve Kody'ye yardım ettiğin için, bu gece geldiğin için. Bunun anlamı sandığınızdan çok daha büyük." Omuzlarını dikleştiriyor. "Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için özür dilerim. Kameraları hemen kaldıracağım."

"Bırak onları."

"Ne? Neden?"

"Leo ve Kody'ye senin sapığın olmadığımı kanıtlasan bile, yine de bana güvenmeyecekler."

"Onlara aramayı ve senin olmadığına dair video kanıtını zaten söyledim."

"Yine de sizi her yerde takip etmeye devam edecekler ve gözlerini sizden hiç ayırmayacaklar. Belki kameralar onların rahatlamasına ve siz evdeyken size biraz zaman tanımalarına yardımcı olur."

"Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum." Gülüyor. "Mahremiyetinize erişmelerine izin vermek onlar için sağlıklı değil. Size güvenmeyi öğrenmeleri gerekiyor."

"Bu onların bunu yapmasına yardımcı olacak."

"En azından yatak odandakini çıkar."

"Saklayacak bir şeyim yok Frankie. Ama duşta elimi beceriyorum." Ona küçük kamerayı veriyorum. "Bunu izlemek istiyorsan, bana katılman gerekecek."

"Monty..." Büyümüş kedi sesi çıkarıyor.

"Dürüstlük ruhu içinde, size gösterme sırası bende bir şey." Onu takip etmesini işaret ediyorum. Kaşlarını çatınca sesimi yumuşatıyorum. "Burası güvenli. Söz veriyorum. Sana teklifte bulunmayacağım."

Gömme dolapta, bir rafın arkasındaki ayakkabı kutusundan gece görüş gözlüklerini çıkarıp ona veriyorum.

"Nedir bu?" Yüzü soluklaştı.

"Sana göstereceğim."

Onu misafir yatak odasına, dolaba ve ışısız tavan arasına götürüyorum.

"Gözlükleri aç." Ona düğmeyi gösteriyorum, içim içime sığmıyor. "Güzel. Şimdi tak onları."

"Bunu bilmiyorum." Karanlıkta gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bana güvenmediğini biliyorum ama-"

"Deniyorum."

Bundan sonra bana güvenmeyecek, ama ben tam şeffaflık istiyorum. Artık sır yok.

Yavaşça gözlükleri takıyor. Biraz alıştıktan sonra onu yarım ay şeklindeki pencereye yönlendiriyorum. Pencereden baktığında, doğrudan Leo ve Kody ile paylaştığı yatak odasına bakıyor, Nefesi kesiliyor.

"Bu da ne?" Pencere pervazını tutuyor. "Neden bana bunu gösteriyorsun?"

"Döndüğün ilk gece termostatu kontrol ettim, seni Fransız kapılarını açmaya zorladım ve onlarla seni izledim."

Dizleri bükülüyor ve önündeki dehşet ve şoktan geri çekilerek tökezliyor. Gözlüklerini çıkardı ve bana doğru döndü.

Bakışlarındaki öfkeyle yüzleşiyorum. Bunu hak ediyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp başımı arkaya yatırdım ve Ay ışığında yüzümdeki her duyguyu görebiliyordum. Suçluluk, pişmanlık, aşk.

Yüz hatlarımı inceliyor, bir aldatmaca arıyor ve kollarını iki yanına indiriyor, gözlükleri parmaklarından sarkıyor.

"Özür dilerim." Bakışlarını tutuyorum ve tepkisini bekliyorum. "Bizi kaç kere izledin?" Bir kızarıklık onu renklendiriyor yanaklarında, ama bunu sıcak bir öfkeyle eşleştiriyor.

"Sadece o gece. Tekrarlanamayacak kadar yıkıcıydı."

"Parmak eklemlerin." Yumruklarını kalçalarına sabitliyor. "O gece

"Ertesi sabah kahvaltıda elin kırılmıştı."

"Camı kırdım." Ertesi gün Greyson tarafından onarılan arkasındaki cama başımla işaret ediyorum.

"Seni duşta mastürbasyon yaparken izledim, ve sen Leo ve Kody ile seks yaparken beni izledi." Öfkesini serbest bırakarak bir nefes verdi. "Tanrım, Monty. Bu işi gerçekten berbat ettik. Lütfen, ayağa kalk."

"Özür dilerim." Dizlerimin üzerinde duruyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. "Bu yanlış. Mahremiyetinizi ihlal etmeye hakkım yoktu, özellikle de

Yaşadığın onca şeyden sonra. Seni buraya güvenlik ve emniyet vaadiyle getirdim ve bunu ihlal ettim."

Eli hareket ediyor ama uzaklaşmıyor. Onun yerine parmak uçlarını kirli sakalıma dayıyor ve yüzümün sert hatlarını izliyor, bakışları çenemin arkasına, kulağımın kabuğuna ve aşağıya, boynuma doğru hareketi takip ediyor, başparmağı sallanan Adem elmamı okşuyor.

Bana nazik bir bağlılıkla dokunuyor ve ben bunu açıkça, açlıkla besliyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Kalbim kafesinde çırpınıyor, onun için çaresizce. Beni tamamen şaşırtıyor ve büyülüyor.

"Leo bir şeylerden şüphelenmiş olmalı." Kapüşonlu yeşil gözler benimkilerle buluşuyor ve her türlü şehvetli düşünceyi kışkırtıyor. "Buraya bir kamera koymak konusunda çok kararlıydı." Tavan arasının köşesindeki bir rafı işaret ediyor.

"Olayın ertesi sabahı kırık camı fark etti ve bana sordu."

"Ona ne söyledin?"

"Gerçeği söylemedim ve sadece tamir ettireceğimi söyledim." "Bizi yine gözetleyecek misin?"

"Hayır." Göğsümdeki basınçla kaburgalarım genişliyor.

"Gözlükler sende kalsın."

"Oh, öyleyim. Gel hadi. Konuşacak daha çok şeyimiz var." Tavan arasından çıkıp yatak odama doğru ilerliyor. "Üstünü değiştirmek istersen, burada beklerim."

Ben yatak odasına geçip eşofman ve tişört giyerken o koridorda duvara yaslanıyor.

Bir dakika sonra dışarı çıktığımda, merdivenlerden aşağı iniyor, ana salondan geçiyor ve dışarı çıkıp misafirhaneye giden yolu kullanıyor.

"Bu gece ana evde uyuyacaksın," diyorum.

Söylemek istediğim, bu gece ve sonraki her gece benimle yatacaksın.

"Biliyorum. Pijamalarımı giymek istiyorum." Çenesini omzuna değdiriyor, kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Benimle yürür müsün?"

Büyüleyici.

"Yolu göster." Onu öne doğru yönlendiriyorum, gözlerim otomatik olarak kalp şeklindeki kışına düşüyor, narin kalçalarının sallanışını ve kıvrımları saran elbisesinin içindeki minik belinin kıvrımlarını.

Ellerimi onun muhteşem vücuduna tekrar koymak için her şeyimi verirdim.

Suyun üzerindeki bir ay ışığı gibi hareket ediyor, doğal ve zahmetsiz bir zarafetle süzülüyor. Onda büyümlü bir şeyler var. Dengesi, kararlılığı, hareketlerinin akıcılığı. Sadece delicesine seksi değil. Ne tarif edebileceğim ne de görmezden gelebileceğim bir şekilde çekici.

Sessizce yürüyoruz, ayaklarımızın altındaki çakıllar çıkırdıyor.

Daha önceki yağmurdan dolayı nemli olan ada nefesini tutmuş, bir şey bekliyor gibi görünüyor.

"Leo ve Kody'nin hapiste olduğuna inanamıyorum," diyor, sessizliği bozmak. "Özgürlükleri için bu kadar mücadele ettikten sonra. Bunun olmasından korkuyordum. Huyları... Bu dünya için fazla vahşiler."

"Alışacaklar. Zamana ihtiyaçları var."

"Ben sadece..." Omuzları çöktü. "Başka kimseyi kaybetmek istemiyorum."

Şifresini girerek misafirhaneye girdi ve merdivenlerden çıktı. Onu takip ediyorum, her adımda biraz daha rahatsız oluyorum. Burası benim evim olabilir ama onun alanı. Alan onlarla paylaşıyor.

Üst kattaki yatak odasında, gözlükleri ve küçük kamerayı yatağın üzerine atar.

"Hemen geliyorum." Dolaba girer ve kapıyı kapatır.

Attığı gömleklerden biri sandalyenin üzerine örtölüyor. Onu alıp yüzüme bastırıyorum ve içime çekiyorum. Tanrım, onun kokusu. Kiraz, vanilya ve Frankie'ye özgü bir şey. duyularımı tüketiyor, beni topraklıyor.

Dolabın kapısı açılır. "Onları önemsiyor musun?" "Ne?" Giysiyi bırakıyorum.

"Leo ve Kody." Üzerinde uyku şortu ve dar bir atletle dışarı çıkıyor ve kesinlikle yenilebilir görünüyor.

Leo ve Kody umurumda mı?

Soruyu düşündüm, gerçekten düşündüm. Bunu yapmak için, onları ondan ayırıyorum, onları tek başlarına hayal ediyorum ve

Bir ömür boyu izolasyon ve istismarın ardından dünyada gezinmek.

Onları desteklememin nedeni mücadeleleri değil.

Bu onların kavgası, hırıltılı, kavgacı, dizlerinin üzerine çöktüklerinde tekrar ayağa kalkmaya çalışan doğaları. Bu savaşçı ruh benim arkamda durabileceğim bir şey. Onların başarılı olduğunu görmek istiyorum ve onlara yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Evet." Gözlerinin unutulmaz derinliklerine dalıyorum.

"Onlara bir şey olmasını istemiyorum. Onlar benim için önemli

Ben."

"Neden?"

"Çünkü onlar benim. Benim ailem."

Gözleri yumuşuyor, saklanmamış bir sıcaklıkla parlıyor. İyimser bir adam olsaydım, bunu kocasına yeniden aşık olan bir kadının bakışı olarak yorumlardım. Ama daha önümüzde uzun bir yol olduğunu biliyorum.

"Hadi gidip okyanus kenarındaki balkonda oturalım," diyorum, "ve yıldızların altında içelim."

"Tamam."

Ana eve döndüğümüzde, büyük bahçeye çıkıyoruz. balkonda içkilerimizi yudumluyorduk. Yaz yağmuru havayı temizliyor, tene yapışan bir yumuşaklık bırakıyordu.

Sayısız yıldızın elmas parıltısı gökyüzünü deliyor, okyanus altımızda karanlık, dalgalı bir kütle. Bu vuran dalgalar göğsümdeki türbülansla yankılanıyor.

Yanımda oturuyor, kızıl saçları ılık esintiyle birbirine dolanıyor. Sadece bir kol mesafesinde olmasına rağmen aramızdaki boşluk bir okyanus gibi geliyor.

"Monty." Nefesini içine çekiyor. "Bu gece aldığım telefon hakkında konuşmam gerek."

"Devam et." Dehşet çalkalanır, hep oradadır.

"O elektronik sesin söylediği bazı şeyler, sana Strakh Baba demesi..."

Kalbim çarpıyor, onu korumak için ilkel bir dürtü kükreyerek canlanıyor. Ama bir sonraki sözleri beni derinden yaraladı.

"Bunu düşünmeden edemiyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Wolf'un söyleyeceği bir şey gibi geldi." Yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor ve burbonundan uzun bir yudum alıyor. "Filmlere, özellikle de Disney filmlerine gönderme yapardı. Tehdidin ifade ediliş biçimi bana Oz Büyücüsü'nü hatırlattı. Seni yakalayacağım güzelim. Sen ve bekçi köpeklerin için de geleceğim."

Wolf'tan bahsetmek göğsüme bir yumruk gibi iniyor. Oğlum, asla tanıma, kurtarma şansına sahip olamadığım işkence görmüş çocuğum. O içimde kanayan bir yara, bana bir baba olarak başarısızlıklarımı hatırlatıyor. Onun için duyduğum keder her geçen gün artıyor, her an beni tüketmeye hazır.

"Sana söz veriyorum." Elini tutuyorum, sanki elinden kayıp gidecekmiş gibi sıkıca tutuyorum. "Seni tehdit eden her kimse onu bulacağım. Sana yaklaşamayacaklar. Sirena'nın Wolf'un cesedini arayan bir ekibi var ve bu kişinin izini sürmek için daha fazla kaynak kullanacağız."

"O uçuş kayıtlarını ve onları nerede bulduğunuzu kim biliyor?"

"Melanie Stokes, Alvis Duncan..." Omuzlarım kaskatı kesildi, tepkisine hazırlandım. "Ve Sirena ve ekibi."

"O olabilir." Elini benimkinden çekerek sert bir şekilde şezlonga oturdu.

"Herhangi biri olabilir. Bilmece bunun geçmişinden biri olduğunu söylüyordu." Viskimi geri atıp yarısını yutuyorum. "Eski bir erkek arkadaşın ya da eskiden tanıdığın biri olabilir. Anchorage."

"Eski bir erkek arkadaş o uçuş kayıtlarını nereden bilebilir ki?"

"Sirena neden seni takip etsin ki?"

"Seni istiyor. Belki Leo ve Kody'yi de. Ona güvenmiyorum."

"O zaman bunu araştırmayı için başka birini tutacağım." "Bence en iyisi bu."

"Sen nasıl istersen." Boyun eğdim, içkimi bitirdim. Başını sallıyor ama gözlerindeki korku hâlâ duruyor.

"Kody'nin

içki fabrikası tadilatında epey ilerleme kaydettik." İçkisini yudumluyor. "Arka tarafta küçük bir daire inşa ediyor ve Leo ile benim yanına taşınmamızı istiyor."

Sözleri beni ikiye böldü, kıskançlık ve dehşetten oluşan soğuk bir bıçak gibi. Onlarla birlikte, korunmasız, başıboş bir sapıkla yaşama fikri... Hayatta olmaz. Bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Peki ya biz?" Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. "Beslememi istediğin aile mi?"

"Leo ve Kody ile olan ilişkim sana acı veriyor." Yutkunuyor, gözlerini kaçırıyor. "Onlarla kurduğun bağı önünde durmak istemiyorum."

"Yolda değilsin." Sesim yükseliyor. "Sen bunun merkezisin. Bizi bir arada tutan kişi."

"Bence onlarla harika gidiyorsun Monty. Ciddiyim."

"Deniyorum. Ama bunu sensiz yapamam. Yapmayacağım."

"Burada kalamam. Bu adada kalıp evliymişiz ve her şey yolundaymış gibi davranamam."

"Evliliğimiz hakkındaki yorumu şimdilik görmezden geleceğim ve planınızdaki göze batan boşluğa odaklanacağım. Dışarıda güvende değilsin. Güvende olduğun tek yer burası, benim yanımda. Bu ada güçlendirilmiş, korunuyor. Seni koruyabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Ama bunu sana yapmaya devam edemem. Leo ve Kody ile senin çatın altında olamam. Bu senin için adil değil. Artık niyetinin saf olduğunu biliyorum."

Niyetimin saf olduğunu söyleyemem. Uzun bir atışla değil. "Frankie." Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bunu takdir ediyorum

Duygularımı korumaya çalışıyorsun ama durmanı istiyorum. Ben hallederim. Zaten hallediyordum. Başa çıkamadığım şey, tehlikede olduğunu bile bile başka bir yerde yaşamam."

Başımı eğiyorum
ve farklı bir taktik dene. "Leo ve Kody nasıl

Her gün her saniye sizi izlemeye ve korumaya çalışırken kariyerlerinin peşinden mi koşacaklar?"

"Haklısın." Yüzünü ellerine doğru eğiyor ve inliyor.

"Siktir!"

"Güvende olmanı istiyorum." Aradaki mesafeyi silmek için çaresizce yer değiştiriyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

"Biliyorum. Kahretsin, sadece işime geri dönmek istiyorum. Her tehdit, her ihlal bunu yapmamı zorlaştırıyor."

"Anlıyorum." Kalbim onun için acıyor. İşini ne kadar sevdiğini, kendini bütün hissetmek için buna ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Ama senin güvenliğin her şeyden önce gelir."

Doğruldu ve o zeki gözleriyle bana baktı. "Tamam, ben burada kalacağım. Ama onlar benimle kalacak."

"Tamam." Gülümsüyorum, saçının bir tutamını yüzünden çekiyorum. "Uyuman gerek. Gel hadi."

Onu koridorun karşısındaki misafir yatak odasına götürüp yatağına yatırıyorum. Çok küçük, çok savunmasız görünüyor. Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

"Sana göz kulak olacağım," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum, Frankie." "Biliyorum. Bu da sorunun bir parçası." Gözleri büyüyor ağır, uyku onu ele geçirmeye çalışırken kapanıyor.

Yanında yatağa tünemiş, nefes alışını izliyorum. Bu kadın, benim karım, benim dünyam. Onu korumak, güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bedeli ne olursa olsun.

Gece durgun, ama zihnim hiç de öyle değil. Dışarıda bir yerlerde biri ona zarar vermek istiyor. O pisliği gezegenden temizleyene kadar uyumayacağım. Zamanı geldiğinde, öldürücü darbeyi vurmakta tereddüt etmeyeceğim.

"Monty," diye mırıldanıyor, gözlerini açarak. "Biraz dinlenmelisin."

"Sana karşı başka tehdit kalmadığında dinleneceğim."

"Yorgunsan beni koruyamazsın."

"Gitmiyorum."

"Çok dik kafalısın." Yer değiştiriyor, uzaklaşıyor,

bana yer açıyor. "Burada uyu." Boş yere vuruyor.
"Battaniyelerin üstünde. Dokunmak yok. Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Göğsümde bulanık bir sıcaklık parıltısıyla ona bakarak yan yatıyorum.

"Seni incittim." Bakışlarımla buluştu, gözleri öfkeliydi. "Pişmanım Monty. Hem de çok. Sana verdiğim acıdan, onlarla birlikte olduğumu bilmenin verdiği azaptan. Tanrım, bizi izlediğine inanamıyorum."

"Frankie..."

"Sizin çatınız altında onlarla seks yapmak saygısızlık ve zalimlikti. Kendime verdiğim gerekçe, kızgınlığım, Güvensizliğim... Sana çok kızgındım. Ama bu artık sona erdi. Burada yaşadığım sürece onlarla seks yapmayacağım. Senin evinde olmaz." Nefes alıyor. "Yine de geceleri onlarla yatacağım. Ama yapacağımız tek şey bu."

Üzerime çöken rahatlama ani ve ezici. Ama beraberinde bir şüphe de geliyor. Leo ve Kody onu becermeden asla yanında uyumayacaklar.

Ben olsam yapmazdım.

Ama bu gece tam olarak bunu yapıyorum.

Ben bir yanıt oluşturmamadan nefes alış verişinin ritmi yavaşlıyor, uykunun pençesi sonunda beni ele geçiriyor.

Onu izliyorum, kalbim sevgi ve pişmanlıkla ağlıyor. Çok şey kaybedildi ama hala çok şey var.

Gecenin ipeksi kıvrımları arasında, adadaki malikânemin misafir yatak odasında, nadir bulunan bir teselli buluyorum.

Frankie uykuda nefes nefes bana yaklaşıyor, uzanıyor, yuvarlanıyor, aramızdaki ayrılığı ortadan kaldırıyor, ta ki sonunda kollarımın arasındaki kalp boşluğuna yerleşene kadar.

Küçük, sıcak bedeni göğsüme sığınıyor, saçları erimiş bakır gibi kaburgalarımın etrafına dökülüyor.

Kıpırdamadan yatıyorum, her kasım hassas bir şekilde Gerilim ve hürmet dengesi. En ufak bir hareket onu uyandırabilir ve yeniden canlandırdığımız kırılgan bağ paramparça olabilir.

Nefesinin yumuşak ritmi yalnızlığıma şarkı söylüyor, beni kimsenin yapamayacağı şekilde rahatlatıyor. Neredeyse bir yıldır ilk kez mutluyum. Gerçekten, derinden mutluyum.

Bir zamanlar paylaştığımız aşk, yeniden canlanmasını umduğum aşk, dokunacak kadar yakın geliyor. Tek bir saniyesinde bile uyumayı reddediyorum.

Şafak yaklaştıkça oda aydınlanıyor, Alaska güneşinin doğuşu ağır perdelerin arasından süzülüyor. Kalkmam gerek. Yapılacak çok şey var. Ama birkaç cimri dakika daha hareketsiz kalıyorum, bizi ayırmaya isteksizim.

Uyandığında kendini kollarımda bulursa, ona dokunduğum ve ilişkimizin sınırlarını ihlal ettiğim için beni suçlayacaktır.

Nefesimi tutarak, kendimi onun tüy gibi hafif gövdesinin altından dikkatlice çekip çıkarıyorum. Kıpırdanıyor ama uyanmıyor, bedeni boşalttığım alana kıvrılıyor. Onu bir süre daha izliyorum, görüntüsünü hafızama kazıyorum, sonra sessizce odadan çıkıyorum.

Hızlıca giyiniyorum, kendimi en kontrollü hissettiğim yer olan ofisime doğru ilerlerken zihnim günün görevleriyle yarışıyor. Danışmanlık şirketimden gelen kâğıtlar ve raporlar masamın üzerinde yığılmış durumda, Leo için hazırladığım bir teklif de buna dâhil. Bunların hepsi bekleyecek.

İlk arama Leo ve Kody hakkında bilgi almak üzere hukuk ekibime yapıldı. Beklendiği gibi, avukatlar onlar için bir anlaşma sağladı ve suçlamalar düşürüldü. Kalıcı bir yaralanma olmadan iyileşecek olan mağdur, Frankie'ye saldırdığı için tehdit edildikten sonra yasal işlem başlatmaktan vazgeçti.

Leo ve Kody bu sabah serbest bırakılacak ve Frankie'nin kruvazörünü kullanarak adaya dönebilecekler.

Masa sandalyesine yaslanıyorum, onları gördüğünde duyduğu sevinci hayal ederken içimden bir nefes kaçıyor.

Burada yaşadığım sürece onlarla seks yapmayacağım.

Verdiği söz, onları eve getirmek için beni çok daha mutlu ediyor.

Dikkatimi takipçisine çevirerek, Wilson'ı arıyorum. Soruşturmayı Sirena ya da şirketinden başka birinin katılımı olmadan bizzat yürütmesi konusunda ısrar ediyorum.

Titiz ve güvenilirirdir, mesleğinde bir buldogdur. Ve Sirena'nın aksine, beni hiç becermeye çalışmadı.

İlk başta davayı almak konusunda isteksizdir. Yaşlı piç emekli olmak istiyor ve günlük işlerden uzaklaşmaya başladı. Aynı benim gibi. Ama herkesin bir bedeli vardır ve ben

Sonunda onunkini bulacak.

Kimse teklif ettiğim parayı geri çevirmez.

Çok uzun bir telefon görüşmesinde ona her şeyi anlattım. kaçırılmasıyla ilgili detaylar, Denver'ın işlediği suçlar, ölümü, Wolfson da dahil olmak üzere bilinen kurbanlarının listesi, babamın bilinen düşmanları, uçuş kayıtları ve evimdeki maaş bordrosu ve güvenlik ekibindeki herkes.

Sorduğu her soruya cevap veriyorum ve hiçbir iskeleti gömülü bırakmıyorum.

Babam hayatı boyunca suçla ilgili kapsamlı işlemlerinin kaydını tutmak için bir muhasebe defteri tuttu. Bu

kolluk kuvvetlerine ve politikacılara   denen r    vetleri i  erir. Tetik  ilere, infazcılara ve muhasebecilere   denen maa  lar. Ve Denver kurbanlarının ailelerine   denen sus payı.

Kayıtlar titizlikle tutulmu  , bazıları kodlanmı   bir formatta. Anlamlandırmaya   alı  tım ama defter   ok kalın ve ben adli tıp uzmanı de  ilim.

Bu defterden bir     pheliler listesi olu  şturmak istiyorum, ancak onlarca kayıt arasında sıralama yapmak   ok uzun s  recek.

Wilson bana bunu temizleyebilecek bir ekibi oldu  unu s  yledi. Ben de onu ofisimdeki tablonun arkasındaki kasadan   ıkardım ve ona g  nderdim.

Ayrıca Frankie'den yıllar boyunca edindi  i t  m i   arkadaşlarının, dostlarının, eski erkek arkadaşlarının ve tanıdıklarının bir listesini   ıkarmasını ister.

Herkes     pheli.

Telefonu kapattı  ımızda, ailemdeki b  t  n kirli sırları biliyordu.

Birine bu kadar g  venmek sinir bozucu. su  layıcı bilgi, ama e  er onu g  vende tutacaksa ona bilmek istedi  i her   eyi s  yleyece  im.

Sabah, her biri d  zeni sa  lamaya ve ailemi korumaya y  nelik birer adım olan telefon ve e-posta tela  ıyla ge  iyor.   alı  ırken, d    ncelerim ona geri d  n  yor, onun sıcaklı  ına G    s  mde h  l   yanan umuda. Hukuk ekibi geri aradı  ında,

Leo ve

Kody serbest bırakıldı, aya  a kalktım, gerindim, kaslarım rahatlayarak gev  edi. Sonra haberi vermek i  in ofisten   ıkıyorum.

Yatak odasına d  nd    mde h  l   uyuyordu, bedeni yorganın altında hafif  e y  kseliyordu. Kapının giri  inde duruyorum, onu izliyordum, g    s  m duygularla a  ırla  mı  tı.

Ona ula  mayı, yakınımda tutmayı ve her   eyin yoluna girece  ini, birbirimize geri d  nmenin yolunu bulaca  ımızı s  ylemeyi arzuluyorum. Ama bunun zaman alaca  ını biliyorum.

Ve benim a  ımdan daha fazla yalvarma.

Arkamı döndüğümde, boğuk sesi omzumun üzerinden geliyor. "Günaydın."

"Günaydın." Gözlerimi tekrar ona dikmek için hevesle geriye kayıyorum.

"Leo ve Kody'den haber var mı?" "Eve doğru yoldalar."

Gözlerini kapatıyor ve sanki bütün gece tutmuş gibi uzun, derin bir nefes veriyor. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

Otuz dakika sonra kendimi onun yanında rıhtımda buluyorum, sudan gelen serin esinti günün sıcaklığına karşı hoş bir soluklanma oluyor.

Onlar geldiğinde, onun dikkatini kaybedeceğim. Tüm enerjisi onlara yönelecek. En azından genelde böyle olur.

Ama bugün farklı hissediyorum. Bugün havayı bir beklenti duygusu, bir şeylerin değişmek üzere olduğu hissi kaplıyor.

Tekne nihayet geldiğinde, Leo ve Kody'nin karaya çıkışını izliyorum, yüz ifadeleri yorgun ama hatalarını geride bırakmaya kararlılar.

Leo önce ona sarıldı. Onu Kody'nin kollarına bıraktığında bana yaklaştı.

"Teşekkür ederim." Samimiyetinin sessiz bir ifadesi olarak göz temasını sürdürüyor. "Torpil yaptığını ve bizi erken serbest bıraktığını biliyorum."

"Avukatlarım-"

"Maaşlarını siz ödüyorsunuz. Her şeyi berbat ettik ve bunun bedelini siz ödediniz." "İhtiyacın olduğunda sana yardım ettim. Aile böyle bir şey.

var. Ama sen bunu zaten biliyorsun." Gözlerim onunla Kody arasında gidip geliyor. "Bunu birbiriniz için yapıyorsunuz."

"Bunu senin için de yapardık." Kody bana doğru adım atıyor ve boynuma sarılıyor. "Teşekkür ederim."

Onun dokunuşu bir marka, bir kabullenme sembolü. Ondan nefret etmiyorum.

Malikaneye geri dönüyoruz. Oliver öğle yemeği hazırlamıştı ve birlikte oturduk, sohbet

Konuya rağmen kolayca akıyor.

Wilson'ı işe alma kararım hakkında onları bilgilendirdim ve onunla konuştuğum her şeyi anlattım.

"Ona güveniyor musun?" O kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyor ve nabzımı hızlandırıyor.

"Evet. İstiyorum."

"Tamam." Boş tabağını itiyor ve her birimize bakıyor.

"Konuşmamız gerek."

"Ne oldu?" Kendimi çelikleştirerek sandalyede arkama yaslanıyorum.

"Hepinizin terapiden hoşlanmadığını biliyorum ama buna ihtiyacınız var." Bir parmağını kaldırdı. "Doyle sayılmaz. Ona açılmıyorsun. Onu tehdit ediyorsun. O bana bazı tavsiyeler. İlerleyebilmemiz için üçünüzün de başka biriyle görüşmesini istiyorum. Güvendiğiniz ve saygı duyduğunuz biriyle."

"Öfkemiz üzerinde bir yabancıya güvenmeden de çalışabiliriz." Leo bir elini saçlarının arasında gezdirir.

"Bu doğru değil." Çenesini ayarlıyor. "Bu sadece senin öfken değil. Yaşadığın her şey yüzünden. Lütfen, yardım almanı istiyorum. Yardım almanı istiyorum."

"Hayır." Kody aniden ayağa kalkar. "Odaklanmak yerine Bizi cilalı, eğitilmiş adamlar haline getirip halka açık yerlere götürebilirsin.

seni takip mi ediyor?"

"Seni evcilleştirmek istemiyorum." Gözleri parlıyor.

"Seni hapisten uzak tutmak istiyorum."

"Dün gece nerede uyudun?"

"Üst katta." Daha uzun oturuyor, onun bakışlarını üzerinde tutuyor. "Yalnız mı?"

"Monty yanımda uyudu." Boynu sertleşti. "Bana dokunmadı."

Bana bir bakış bile atmadı. Topuklarının üzerinde dönerek yemek odasından hışımla çıktı, yürüyüşü evin içinde sessizdi. Ön kapı arkasından çarparak onu yerinden sıçrattı. Onun bu tavrı beni kızdırıyor.

"Bu konuda Kody'ye katılıyorum." Leo'nun iki farklı renkteki gözleri önce ona, sonra da bana dikildi. "Terapiye ihtiyacımız olduğunda

biliyorsun."

"Benden uzaklaşma." Masanın üzerindeki yumruğuna uzanıyor.

Elini oynatmıyor. Ama açmıyor da. "Bizimle misin? Yoksa onunla mı?" Başını bana doğru eğiyor.

"Seninle bir ilişkim var." Dişlerini gıcırdatıyor. "Ama bu işte hep beraberiz."

Eğer sözünü tutarsa, onlarla seks yapmayacak.

"Peki ya sen?" diye soruyor bana. "Yardım alacak mısın?"

Yalan söyleyip ondan puan kazanabilirim. Ama o gerçeği hak ediyor. "Deneyeceğim."

İç çekiyor. "Sanırım bu açıkça hayır demekten daha iyi."

"Ben Kody'ye bakmaya gidiyorum." Leo ayağa kalkmaya başlar.

"Ben yaparım." Masadan kalkıyorum ve cevap beklemeden odadan çıkıyorum.

Ofisime uğrayıp masamdan bir fotoğraf alıyorum. Sonra da somurtkan kardeşimi aramak için dışarı çıkıyorum.

Kardeşim.

Bana güvenmiyor. Neden güvensin ki? Aile geçmişimiz acı ve hileyle dolu zehirli bir kan gölü.

Ama o hâlâ benim kardeşim ve bunu ona borçluyum.

"Stanley." Güvenlik görevlilerinden birine yaklaştım.

"Kody'nin yerini tespit edebilir misin?"

Başını sallayarak kulaklığından ekibiyle konuşuyor. Sonra gözlerimle buluştu. "Kuzey kıyısı, efendim. Sessiz taraf, kayalıkların yanı."

"Teşekkür ederim."

Sessiz taraf. Hepimizin bunlardan birine ihtiyacı var, değil mi?

Birkaç dakika sonra onu suyun kenarında, gri-mavi okyanusun sonsuz genişliğine karşı düşünceli bir silüet olarak görüyorum.

O karanlık bir figür, tehlikeli ve ulaşılmaz, tıpkı babamız gibi. Ama onda farklı bir şey var.

Kody, sertleşmiş dış görünüşünün altında sakladığı bir çığlık, bir duygu derinliği.

Frankie'ye karışmış olmasına rağmen onu kardeşim olarak düşünmek nedense daha kolay. Belki de onda kendi gençliğimin bir yansımasını gördüğüm içindir, Zalimlikten başka bir şey olmayan bir dünyada kendine bir yer bulmaya çalışıyor.

Duruşu etrafındaki kayalar kadar boyun eğmez, gözleri ufka sabitlenmiş, içsel bir savaşın içinde kaybolmuş.

Varlığımın farkında olduğunu bilsem de yaklaştığımda dönmüyor. Bir süre sessizlik içinde duruyoruz, tek ses dalgaların ritmik vuruşları ve martıların uzaktan gelen çığlıkları.

Konuşmak üzereyim ama kelimeler yetersiz kalıyor. Onun yerine elimi cebime atıp fotoğrafı çıkarıyorum.

Kenarları yıpranmış, görüntüsü solmuş ama içindeki kız capcanlı.

"Bu senin için." Fotoğrafı ona uzattım. "Annenin elimdeki tek fotoğrafı bu. Bunu alman gerektiğini düşündüm."

Kaya fotoğrafta on altı yaşındaydı, güzeldi, bakışlarında vahşi, evcilleşmemiş bir ifade vardı. Tıpkı Kody gibi.

Fotoğrafı alıyor, parmakları benimkilere değişiyor. Fotoğrafı incelerken ifadesi boşalıyor ama gözlerindeki hızlı duygu ışığını görüyorum. Hüzün, öfke, hiç yaşayamadığı bir geçmişe duyduğu özlem.

"Onu hiç tanımadım." Parmağı yüzünün çizgilerinde geziniyor, ondan geriye kalan tek bağlantı bu. "Denver bunu benden aldı."

"Biliyorum. Bunun için özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

Sessiz kalıyor, bakışları fotoğrafa sabitlenmiş. Omuzlarındaki gerginliği, dile getirilmemiş güvensizliği görüyorum. Bu sadece Frankie'yle ilgili değil. Her şeyle ilgili - parçalanmış ailemiz, esaret yılları, görünen ve görünmeyen yaralar.

"Nasıl kardeş olunacağını hiç bilemedim." Ellerimi ceplerime sokuyorum ve dalgalara bakıyorum. "Denver ve ben... o

her zaman bir savaştı. O insanları incitmekten zevk alırdı ve ben de bununla yüzleşmek yerine kaçardım. Hiçbir zaman gerçekten kardeş olamadık. Ama seninle... Bunun farklı olmasını istiyorum."

"Neden?" Kody sonunda başını çeviriyor, siyah gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Çünkü başımızdan bazı şeyler geçti ve belki birlikte bir çıkış yolu bulabiliriz. İkimiz de inatçı piçleriz. İkimizin de duvarları var. Belki de başlamanın zamanı gelmiştir. onları yıkmak. Tüm cevaplar bende değil ama siz de isterseniz denemeye hazırım."

"Birkaç kelimeyle güvenimi kazanabileceğini mi sanıyorsun?" Homurdanıyor, sert bir ses.

"Hayır. Kelimeler tek başına yapamaz. Ama eylemler yapabilir." Pürüzsüz bir taş alıp suyun yüzeyinde sektirerek gönderiyorum. "Aynı şeyi istiyoruz. Hadi onu korkutan o pisliğin peşine düşelim."

Bana bakıyor, gerçekten bakıyor, ilk defa. Bakışlarında bir parıltı, kendi etrafına ördüğü zırhta bir çatlak var. "Bir dedektif tutmuşsun."

"Evet. Frankie kaybolduğunda ben de bir tane tutmuştum. Bu beni kendi avımı yapmaktan alıkoymadı."

"Peki bu sapiğı bulduğumuzda?"

"Polis yok. Kanun yok." Asık suratlı ifadesinin yoğunluğuna karşı koyarak yaklaşıyorum. "Onları öldüreceğiz."

Yine sessizlik içinde duruyoruz, fotoğraf kırılğan Aramızdaki köprü. Kody'nin gözleri yumuşuyor, sadece bir parça, ama bu yeterli. Bu bir başlangıç.

Keskin bir zil sesi anı bozuyor. Cebimden telefonumu çıkarıyorum, ekrandaki isim tüylerimi diken diken ediyor.

Hoparlörden cevap veriyorum. "Carl?"

"Bay Novak," diyor güvenlik görevlisi. "Evde bir sorunumuz var. Yiyeceklerle birlikte bir paket teslim edildi. Bunu görmeniz gerekiyor."

Adrenalin sarsıntısı beni vururken Kody ve ben bakışıyoruz. Harekete geçtik, aramızdaki korku giderek büyüyordu.

Ayak seslerimiz çakıllı patikaya çarpıyor.

Carl mutfakta, paslanmaz çelik tezgâhın üzerinde duran, üstü çoktan açılmış sade, kahverengi bir kutunun yanında duruyor.

"Bunu ben sipariş etmedim." Oliver bir kenarda durmuş, elini boğazına götürmüş, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Teslimatta buldum."

Panik dalgaları.

"Frankie nerede?" Dönüp onu arıyorum.

"İşte." Leo'yu arkasına alarak arkamdan geliyor. Manzarayı incelerken alnı düğümleniyor. "Sorun nedir?"

"Efendim." Carl bir adım öne çıkıyor, yüzünde endişe okunuyor. "Bu... hassas bir konu." Frankie'ye bakar.

Frankie için fazla mı narin? Bu neredeyse gülünç. Geçen yıl yaşadığı dehşet Carl'ı dize getirirdi. Bununla başa çıkabilecek biri varsa, o da Frankie'dir.

"İçinde ne var?" Kutuya uzanırken içim içimi yiyor.

"Eldivensiz dokunma." Carl bana bir çift öneriyor.

"Parmak izleri."

Lateksi giyerken kafamda alarm zilleri çalıyor ve

Kody'ye bakıyor. Bakışları daralıyor, paketi inceliyor. Üzerinde etiket ya da tanımlayıcı bir şey yok. Sadece sıradan bir kutu. "Pekâlâ." Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Bakalım ne

uğraşıyoruz."

Kutuyu dikkatlice açtım, kapakları geri sıyırdım. İçinde kuru buzla paketlenmiş plastik bir torba var. Elimi sallıyorum, soğuk buhar parmaklarımdan etrafında dönerken uzanıp poşeti kaldırıyorum çanta buzla kaplı.

"Ne oldu?" Leo sorar, sesi gergindir.

Gözlerimi kısarak çantanın içindeki şekli anlamaya çalışıyorum. Hemen anlaşılır değil, sadece uğursuz, tanımlanamayan bir nesne. Soğuk plastiğin içinden sızıyor, parmak uçlarımı üşütüyor, bir şeyden geliyor.

Midemi bulandıran bir şey.

Torbayı tezgâhın üzerine koyuyorum ve bir bıçak yardımıyla plastiği dikkatlice kesiyorum, buzlu buhar dışarı çıkarken tıslıyor. İçindekiler kayıyor ve parlak, koyu kırmızı

bir kütle ortaya çıkıyor.

Neye baktığımı fark ettiğimde ciğerlerim parçalanıyor.

"Bu bir kalp." Frankie bir adım öne çıkıyor, tıp eğitiminin etkisiyle yüzü solgunlaşıyor. "Bir insan kalbi."

İçimden bir ürperti geçiyor ve boğazım çalışıyor, yükselen safraya karşı tekrar tekrar yutkunuyorum.

Kutuya geri uzandım, parmaklarım
Başka bir şey. Başka bir plastik torba, ama bunda bir fotoğraf var.

Onu çekip çıkarıyorum ve kanım donmuş bir halde o unutulmaz resme bakıyorum.

Bir nehrin buzlu kıyısında bir adam yatıyor, etrafındaki engebeli, donmuş manzara sert ve acımasız. Saçları koyu renk ve dağınık, vücudu solgun ve cansız olsa da Strakh ailesinin uzun boylu, zayıf yapısını koruyor.

Kimliği şüpheyi yer bırakmayacak şekilde mühürleyen şey kan-

Giydiği lekeli palto. Yıllar önce Frankie'ye hediye ettiğim palto. Uçurumdan atladığı gün ondan ödünç aldığı palto.

"Hayır." Boğuluyor, ağzını kapatıyor ve başını sallıyor.
"Hayır, hayır, hayır!"

Görüntü, düşme sırasında kayaların parçalamış olması gereken kumaştaki yırtığı görece kadar net. Ancak paltonun fermuarı kapalı olduğundan, altındaki bedenin durumunu ve hala bir kalp içerip içermediğini bilmek imkansız.

Yüzü kısmen kar ve buzla örtülmüş olsa da, Wolfson'a ait olduğu inkar edilemez, şok edici derecede tanıdık yüz hatları benden geçti.

"Biri bu fotoğrafı çekmiş," diye törpüledim. "Wolf olmayan biri."

"Biri onun kalbini sökmüş," diye fısıldıyor.

Uyuşuyorum, etrafımdaki dünya donuk bir uğultuya dönüşüyor. Oğlum.

Acı çok fazla, beni tüketmekle tehdit ediyor, ama kendimi orada kalmaya, ailemin dayanağı olmaya zorluyorum.

Frankie sendeleyerek geri çekilir, yüzü acı içinde buruşurken gırtlaktan bir çığlık atar.

"Ne oluyor lan?" Leo'nun öfkeli kükremesi bana çarpıyor, vücudu saldırı moduna geçiyor.

Kody donmuş bir şekilde duruyor, annesinin fotoğrafı hâlâ elinde, unutulmuş.

"Bu o olamaz. O olamaz." Leo'ya doğru çöküyor, gözyaşları yüzünden akıyor, acısı dayanabileceğimden daha fazla.

Onları teselli etmek, bunun bir şaka, bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemek istiyorum ama kanıtlar inkar edilemez. Donup kalıyorum, önümdeki dehşeti algılayamıyorum. Kalbim bir mendenenin içinde eziliyormuş gibi hissediyorum.

"Bu... bu gerçek değil." Leo kollarını ona sarar, sesi kırılır. "Belki de sahtedir. Birisi bizimle uğraşmak için yaratmış olabilir."

"Fotoğrafı analiz ettireceğim," diyorum monoton bir sesle. "Gerçekliğini teyit edeceğiz."

"Bunu kim yapar?" Nefesi kesik kesik geliyor, gözyaşlarının görüntüsü ruhuma bir bıçak gibi saplanıyor. "Kim bu kadar zalim mi?"

Kody'nin tepkisi en yürek parçalayıcı olanıydı. Wolf'un fotoğrafına bakıyor, yüzü acıyla buruşmuş ama yine de gözyaşı dökmüyor. Üzüntüsü çok derin, dışarıya aktarılamayacak kadar derin.

"Denver'ı o paltoyu giyerken öldürdün." Paltoyu gösterdim. göğüs bölgesini kaplayan kan lekeleri. "Sıçramanın nerede yoğunlaştığını hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ben..." Resmi inceliyor. "Onu vurdum ve bir boruyla dövdüm. Paltosu mahvolmuştu. Bu yüzden Wolf bana onunkini aldırıldı." Sesi kırıldı. "Bu konuda tartıştık."

"Bunu çözeceğiz. Bir DNA testi bunu doğrulayacaktır." Fotoğrafı yüzüme yaklaşıtıyorum.

"Monty..." Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, yeşil gözleri yaşlarla doluyor. "Arkasında yazı var."

Fotoğrafı çevirip yüksek sesle okurken bir yumruk nefes yolumu kapatıyor. "Frankie'ye. Tüm arzularımı geride bıraktım. Benim Rüyalar ve ben ayrı düştük. Geriye sadece kederim kaldı. Boş bir kalbin topladıkları." Nefesim kesiliyor. "Başka bir Puşkin alıntısı."

"Neden?" Leo hırlıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Bir cevabım yok. Tek bildiğim, bizi bir arada tutan kırılgan iplerin çözülmekte olduğu ve parçalanmamızı engellemenin bana bağlı olduğu.

Ama ailemi bir hayaletten nasıl koruyabilirim? Gömülü kalmayı reddeden bir geçmişten?

"Carl." Derin bir nefes alıyorum, kendimi kalmaya zorluyorum

güvenlik görevlisine bakarken. "Bu paketin nereden geldiğini bulun. Teslimat kayıtlarını kontrol edin. Her ayrıntıyı bilmek istiyorum. Oliver, onunla git. Ona tedarikçilerinizin ve bağlantılarınızın bir listesini verin."

Onlar harekete geçerken ben de Kody'ye dönüyorum.

Kıyıda kurmaya başladığımız bağ şimdi ateşte sertleşti, ortak kederimiz yeni bir tür kardeşliğe dönüştü. Cevapları bulacağız. Bu karanlıkla birlikte yüzleşeceğiz.

"Polis yok." Kody'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve aramızdaki duvar çatlıyor. "Avlanma zamanı."

"Her şey dönüp dolaşıp Hoss'a geliyor." Oturma odasında bir ileri bir geri yürüyorum, parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor, içim keder, sabırsızlık ve soğuk, kaynayan bir öfkeyle dolup taşıyor.

Korkunç paket geleli iki gün oldu.
İki gündür cevap yok.

Leo ve Kody yakınımnda duruyor, yüz ifadeleri benim kargaşamı yansıtıyor. Frankie kanepenin kenarına oturmuş, yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplı.

O kutunun içindekiler hepimize musallat oldu.
Uyuyamayacak kadar.

Kulübenin yerini bulmak önceliğimiz haline geldi.
Kulübeyi bulursak, Wolf'un cesedini ya da nehirden çıkarıldığı yeri bulmaya daha yakın olacağız. Orada ipuçları olabilir.
Ayak izleri. Bir şeyler.

Ama önce bu kalbin kimin kalbi olduğunu bilmemiz gerekir.

Yetkilileri işe karıştırmadan, org ve fotoğrafın bulunduğu kutuyu bir adli tıp ekibi tarafından incelenmek üzere New York'a gönderdim. Wilson soruşturmayı yönetirken ben de torpil yaptım, bazı gizli bağlantılarımı devreye soktum ve bürokrasiyi aştım.

Sonuçlar her an gelebilir.

Paket geldiği andan itibaren
Beyin fırtınası yapmak, komplo kurmak ve strateji geliştirmekten başka bir şey yapmadık, kolektif zihinlerimiz takipçiyi bulmaya odaklandı. Her kaynağı topladık, her ipucunu analiz ettik ve sonu gelmeyen teoriler oluşturduk.

Dördümüz de Wolf'u eve getirmenin acil ihtiyacından kaynaklanan amansız bir açlıkla kendimizi bu göreve adadık.

Ölü ya da diri.

Düşünceli gözleri her zamankinden daha koyu olan Kody, masanın üzerine yayılmış bir haritanın üzerine eğiliyor. "Eğer bu takipçi Frankie'yi takip edersek, gözetleme ekipmanlarına ya da kaynaklarına erişimleri olmalı. Hareketlerimizi, zayıflıklarımızı biliyorlar."

"Bu kaostan kimin fayda sağlayacağını düşünmemiz gerekiyor." Leo bir elini omuz hizasındaki saçlarında gezdiriyor, Viking örgüleri parmaklarına dolanıyor. "Bizim bu kaostan Acı mı?"

Frankie şüpheli listesini Wilson'a gönderdi. Geçmişinden insanlar, arkadaşları, iş ortakları, seks arkadaşları... Uzun bir liste değildi. Yine de, sırf ona dokunduğum için her ismi ezberlemek ve onları kendim avlamak istedim.

Wilson'ın şüphelilerimizi uçuş ve yolcu listeleriyle karşılaştırmak gibi ürkütücü bir görevi var. Wolf uçurumdan atladığında Hoss'un yanında biri vardı. Cesedi Nehirden kilometrelerce aşağı sürüklenmiş ama sonunda biri onu bulmuş ve bu fotoğrafı çekmiş.

Birisi o lanet tepelerde, hiçbir insanın giremeyeceği bir yerde gizleniyordu.

Aynı kişi babamın mahzeninde bulduğum uçuş kayıtlarını da biliyor. Wilson, Whittier'daki Alvis Duncan'a geri dönerek, bu adamlarla ilgili daha fazla bilgi toplamaya çalışıyor.

yıllar boyunca bu kayıtları topladı.

"Puşkin hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?" Meşe sehpanın üzerindeki not defterinin üzerine eğilmiş, bilmeceleri okuyor ve Yüzüncü kez şiir alıntıları.

Dirseğinin yanında, babamın ofisindeki duvardan çıkardığım Puşkin'in şiirlerinin deri ciltli kopyası duruyor. Aylar önce, kitabı şifreler ve şifreli mesajlar için analiz ettirdim. Başka bir çıkmaz sokak.

"Alexander Pushkin." Derin bir nefes alıyorum. "Alexander Pushkin'e Alıntıları anlamak için adamı anlamak gerekir. Hastalıklı, sanrılı bir kıskançlıktan muzdarip ve yürüyen her şeyi

beceren bir Rus şair ve edebiyat dehasıydı. Zamanının
paranoyak, patolojik Don Juan'ı gibiydi.

İronik bir şekilde, karısını seviyordu ve onu sürekli olarak sadakatsizlik. Öfkesiyle de tanınırdı ve her an düelloya hazırdı. Anlaşıldığı üzere, bu düello onun hayatına mal oldu."

"Yani akli dengesi yerinde değil miydi?" Leo deri kitabı kaldırıp sayfaları karıştırıyor.

"Oldukça fazla." Alnım seğiriyor. "Kim gönderdiyse Frankie'ye söylediğim o sözler şiir kitabını bulduğumu biliyor." "Ya da kitabı o duvara koydular, senin bulacağını umarak

o." Leo kitabın sırtını ve iç kapaklarını inceliyor. "Uçuş kayıtlarıyla birlikte."

"Takipçi Puşkin'e gönderme yapmaktan hoşlandığına göre..." Masanın üzerindeki not defterine geri döner. "Bu kişinin de akli dengesinin yerinde olmadığını varsayabiliriz."

"Bu kesin," diyor Leo.

Carl'ın yiyeceklerle birlikte bir insan kalbinin nasıl geldiğini araştırması da bir başka çıkmaz sokaktır. Birisi Sitka limanındaki gemiye yüklenmeden önce kutuyu yiyecek paletinin üzerine kaydırды. Yükleme alanında kamera ya da görgü tanığı yoktu.

Leo kitabı geri verir ve yerdeki başka bir kutunun yanına çömelir. Bu kutuda Hoss'tan getirdikleri her şey var. Uçuş kılavuzu, hayatta kalma malzemeleri, Wolf'un hatıraları ve çizimleri ve Denver'ın benden çaldığı terlikler. Melanie ayrıca günlüğü, USB belleği ve kemik torbasını da geri verdi.

Kaçırılma vakaları hala açık ve muhtemelen sonsuza kadar da öyle kalacak. Ancak beklendiği gibi, dedektifler daha acil soruşturmalara geçtiler.

Geçtiğimiz iki gün boyunca Denver'ın videosunu defalarca izledik.

Çözüm burada değil. Bundan eminim.

"Uyumamız gerek." Çarpan başımı ovuyorum.

"Cevaplara ihtiyacımız var." Kody kutudan arbaletini alıp tellerini kontrol ediyor.

"Ben sadece..." Sanki sözcükleri zapt etmeye çalışıyormuş gibi alt dudağını ısıyor. "Eğer o olursa bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Wolf'u kastediyor. Ama onun takipçi mi yoksa kalbin sahibi mi olduğunu kastettiğini bilmiyorum.

Fotoğraf kurgulanmış olabilir. Leo, Wolf'un dijital bir kameraya erişimi olduğunu doğruladı. Ama kaybolduktan sonra kaybolup kaybolmadığını bilmiyorlar. Aramayı hiç düşünmemişler.

O lanet kulübeyi bulmalıyız.

"Hemen sonuca varmayacağız." Yanına gidip çenesini elime alıyorum. "Analiz için bekleyeceğiz."

Gözleri kırmızı çerçeveli ve şişmiş, akmamış gözyaşlarının deposu gibi. Fiziksel olarak tükenmiş görünüyor. hareketlerinde gözle görülür bir enerji eksikliği var.

Geri adım atıyorum ve Leo'nun bakışlarını buluyorum, ona günü sonlandırması için sessiz bir talepte bulunuyorum.

"Onu bulacağız, aşkım. Ama şu anda..." İtirazlarına aldırmadan içeri giriyor ve onu kollarına alıyor. "Yatma vakti geldi."

Onu üst kata, şimdi uyudukları misafir yatak odasına taşıyor. Ana eve taşındıktan sonra paket teslim edildi. O taşınma emrini verdiğimde itiraz etmediler.

Birisi çok iyi korunan adamıza bir insan kalbi göndermiş. Risk almıyoruz.

İki gün sonra, telefon geldi.

Havuzun yanındaki çardakta otururken Sirena'nın gönderdiği haritayı inceledik ve Brooks'un bölümlerini tartıştık.

Ekibinin çoktan araştırdığı bir alan.

Nabzım hızla atıyor, hoparlörden gelen çağrıya cevap veriyorum.

"Monty," diyor Wilson, "adli tıp müfettişinden sonuçları aldım." Arka planda kâğıtlar hışırdıyor. "Kalp Denver Strakh'ın DNA'sıyla eşleşti."

Şok içime işliyor. Frankie'nin ağzı açık kalıyor ve Leo ile Kody şaşkın bakışlar atıyor.

"Denver'in mı?" Şaşkınlığımı üzerimden atarken içimi bir rahatlama kaplıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Denver'in cesedinin tundraya atıldığını söylemişsiniz. Wolf'un uçurumdan atıldığı saatlerde." Wilson öksürüyor, sesi yaşlılıktan boğuklaşmıştı. "Failinizin yakınlarda bekliyor olması ve her iki cesedi de toplamış olması akla yatkın."

"Tepelerdeki uçak ganimet avcısı değildi." Kody'nin çenesi gerilir. "Denver öldükten bir hafta sonra gördük. "Denver öldükten bir hafta sonra gördük. bağlı."

"Olabilir," diyor Wilson. "Alaska ya da Kanada'daki uçuş kayıtlarında görünmüyor, bu yüzden tek başına bile şüpheli."

"Parmak izi mi?" Ben soruyorum.

"Yoktu. Gönderdiğiniz her şey temizdi. Çok temiz." "Her kimse, bizimle taşak geçiyor." Leo'nun eşsiz gözleri öfkeyle parlıyor. "Ve Wolf'un cesedi onlarda."

"Fotoğraf analiz edildi." Wilson iç çeker. "Üzgünüm ama bu sahte değil. Kimlik tespitinize göre fotoğraftaki kişi Wolfson. Ama fotoğrafın çekildiği sırada ölü mü yoksa diri mi olduğunu doğrulamıyor." Kullanılan kamerayla ilgili teknik detayları, fotoğrafın çekildiği zamanı ve ve çekim açısı. "Wolfson kamerayı zamanlayıcıya ayarlamış, bir kayaya dayamış ve fotoğrafı çekmiş olabilir. Ama bu kesin değil. Bir kamera o düşüşten sağ çıkabilir mi? Bir insan hayatta kalabilir miydi? Şu an için tek Elimizdeki kanıtlar kalbin Denver'a ait olduğu ve Wolfson'ın cesedinin nehirden çıktığı yönünde."

Wilson, uzun potansiyel şüpheliler listesini incelemeye devam edeceği sözünü vererek görüşmeyi sonlandırır. Wilson

Fotoğrafın arkasına yazılan yazı, elimizde daha kısa bir fail listesi olduğunda suçluyu tespit etmemize yardımcı olabilir.

"Denver'ı ben öldürdüm," diye fısıldıyor Frankie.

"Kalbini aldık. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kody ona doğru ilerliyor ve bir kolunu sırtına doluyor.

"Kurt hâlâ dışarıda." Gözleri sulanıyor. "Hâlâ hayatta olabilir."

Belirsizlik içimizi kemiriyor, sahte bir umut duygusuyla daha da kötüleşen, her zaman var olan bir ıstırap.

Hepimiz Wolf'un o atlayıştan sağ çıkamadığını biliyoruz.

"O kulübeyi bulmalıyız," diyorum sesimde kararlılıkla.

"Sirena'yı arıyorum."

Sirena iki gün sonra adaya gelir, varlığı hemen fark edilir. Baş döndüren bir özgüven ve etrafındaki havayı çatırdatan bir zarafetle ön kapıdan içeri adımını atıyor.

Uzun, siyah saçları omzunun üzerinden tek bir örgü halinde, o kurnaz mavi gözlerini küçük grubumuzun üzerinde gezdiriyor, sanki her birimizi kendi avantajına nasıl kullanacağını çoktan çözmüş gibi.

Profesyonellik onun zırhı olabilir, ancak flört onun silahıdır ve her ikisini de ölümcül bir hassasiyetle kullanır.

Önce Monty ile ilgilenmesini izliyorum, tavrı saygılı ve vücut dili tamamen işle ilgili. Elinde iki ay boyunca Wolf'un cesedini aradığı haritalar ve belgeler var.

İyi, gerçekten iyi, soruları sorulmadan önce yanıtlıyor ve görüşlerini belge ve kanıtlarla destekliyor. Araştırmasını yapmış ve her şeyi biliyor gibi görünüyor. Kody ve benden daha iyi tepeler.

Ama bize bakışı gerginlik yaratıyor. Gözlerinde şakacı bir parıltı, dudaklarında bundan biraz fazla zevk aldığını gösteren ince bir kıvrım var.

Frankie kenarda duruyor, daralmış bakışları Sirena'dan bana ve tekrar geri dönüyor.

Kızım çok gergin ve onu kim suçlayabilir ki? Wolf'un cesedinin fotoğrafı bizi yıktı ama en çok Frankie etkilendi.

Ateş kırmızısı saçları yüzüne dökülürken, düşüncelerinde ve kederinde kaybolmuş bir halde aşağıya bakıyor.

Ona sarılmak, öpmek ve boşalmasını sağlamak istiyorum. Ama Kody'nin beni becerdiği geceden beri soğuk ve ulaşılmaz.

ve ben tutuklandık. Ona dokunmak için yaptığımız her girişim engellendi.

Onu rahat bırakıyoruz. Şimdilik.

"Brooks Sıradağları'nın üzerinden uçacağız." Sirena haritada daire içine alınmış bir kareye dokunuyor. "Leo ve Kody'nin aşına olduğu yer işaretlerine bakacağız ve bu iki yüz yıllık bin mil karelik samanlık."

Monty başını sallıyor, soğukkanlı ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyor. Hem iş hayatında hem de kişisel ilişkilerinde tam bir kontrol ustasıdır.

Ama o bile Frankie'ye baktığında buz mavisi gözlerindeki endişeyi gizleyemiyor.

Bizimle gelmek istiyor ama birinin onunla adada kalması gerekiyor. Sadece uçuş konusundaki paniği değil. Hoss'a dönmekten bahsetmek bile soğuk terler dökmesine neden oluyor.

Yaşadığım sürece, o yere asla dönmemesini sağlayacağım.

Kody ve ben de geri dönmek istemiyoruz. Ama bizim tepelerle olan ilişkimiz farklı. Orası bildiğimiz tek ev ve şu anda Wolf'un cesedini bulmamızın anahtarı olabilir.

"Ne zaman gidiyoruz?" Sirena'ya soruyorum.

"Hava raporlarını izliyorum. Görünüşe göre hafta sonuna kadar uçabiliriz." Göz kırıyor.

Kody'ye bakıyorum ve siyah gözleri benimkilerle buluşuyor, aramızda sessiz bir anlayış geçiyor.

İkimiz de ne bulacağımız konusunda endişeliyiz. Wolf öldü mü, yaşıyor mu, yoksa bir şekilde Kuzey Kutbu'ndan kaçtı ve şimdi

Frankie'yi mi takip ediyordu? Onu son gördüğümde, onu vurmaya çalışmıştı.

Niyeti Alaska suları kadar bulanıktır ve acımasız, kemirici bir şüphe yaratır.

O gece, malikaneyi gergin bir sessizlik kaplar. Frankie'nin Mesafe, hiçbirimizin nasıl köprü kuracağını bilmediği bir uçurum haline geldi.

Kendimi havuzun kenarında tek başıma otururken buldum, ayaklarım serin suda sallanıyorum. Düşüncelerim hayal kırıklığı ve üzüntüyle çalkalanırken yıldızlar çok az teselli sunuyor.

Wolf'un anıları, akıldan çıkmayan fotoğrafı ve kaderinin belirsizliği beni uykudan alıkoyuyor.

Onu aramak gölgeleri kovalamak gibi geliyor ve onu canlı bulma umudu sadece endişemi derinleştiriyor. Eğer yaşıyorsa, son altı aydır neredeydi? Daha da kötüsü, onun dışarıda bir yerlerde Frankie'yi takip ediyor olabileceği düşüncesi.

Wolf iyi gününde bile istikrarlı değildi. Bedeni hayatta kalsa bile, aklına ne oldu?

Hafif ayak sesleri yalnızlığımı böldü. Monty'nin yaklaştığını görmek için başımı kaldırıyorum, her zamanki sert ifadesi endişeyle yumuşamış.

Eşofmanını sıyırıp yanıma oturuyor ve ayaklarını suya indiriyor.

Sonunda konuşmadan önce aramızda bir sessizlik oluşuyor. "Sana bir teklifim var."

Kaşımı kaldırıyorum. Monty sürprizlerle dolu bir adamdır ve zamanlaması asla tesadüfi değildir.

"Sitka'da satın almak istediğim bir deniz uçağı üssü var." Başını arkaya yatırıp yıldızlara bakıyor. "Sen işletebilirsin Turistler için deniz uçağı turları düzenleyebilir, bir eğitmen okulu ya da belki bir uçak tamir atölyesi olarak kullanabilirsiniz. Ne isterseniz. Kody'ye yaptığım teklifin aynısını sana da yapacağım. Sessiz bir ortak olarak kârdan küçük bir yüzde alırım. Elbette her şey tartışılabilir."

Bu adil. Ve cazip. Aksi takdirde kasvetli bir durumda bir umut ışığı. Ama zamanlama.

"Neden şimdi?" Başımı sallıyorum. "Bir takipçi ile ve Wolf'un cesedini aramak tüm dikkatimi tüketmek üzere..."

"Çünkü tutunacak bir şeye ihtiyacınız var. İleriye bakacak bir şeye. Hepimizin ihtiyacı var."

Sözleri beni çok etkiledi. Önümde sallandığı rüyayı istiyorum. Ona güveniyor muyum? Tam olarak değil. Ama her

Gün geçtikçe ondan nefret etmek için daha az neden buluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kibirli pisliklerden oldukça hoşlanıyorum. Özellikle de kendisinin kardeş versiyonu olduğunda. Kocanın en son ne zaman dışarı çıktığını gördüğümü hatırlamıyorum.

"Bunu düşüneceğim."

"Yap şunu." Kaslı vücudunu yerden kaldırıyor ve üzerimde duruyor. "Böyle fırsatlar pek sık karşına çıkmaz. Bazen de hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkarlar."

O gidince sessizlik geri geliyor ama omuzlarımdaki ağırlık hafifliyor.

Teklif bir dikkat dağıtıcıdır ama aynı zamanda ürperti ve gölgelerin tepelerinde dönmeyen bir gelecek vaadidir.

Günler geçiyor ve Frankie mesafeli duruyor, ilişkimizi rehin alıyor.

Kody ve ben onu rahat bıraktık ve hepimizin aklında çok şey vardı. Ama yarın ayrılıyoruz ve bir haftalığına gitti. Ortada bu kadar çok şey varken, bunun dönene kadar beklemesine izin vermeyeceğim.

İletişim ilişkimiz için hayati önem taşır. Tepelerdeki en karanlık saatleri atlatmamızı sağladı. O zaman duygularımızdan saklanmamıza izin vermedi ve şimdi de bizden saklanmaya çalışırsa lanetleneneceğim.

"Ona neler oluyor?" Kendimi havuzdan çıkardım ve saçlarımdaki suyu silkeledim. "Duvarlar örüyor. Bu ona göre değil."

"Tutuklandığımız için bizi affetmedi." Kody bana bir havlu atıyor ve bir diğerini kalçalarına sarıyor.

"Evet, ama dahası da var."

"Terapiye gitmeyi reddetmemiz gibi mi? Önümüzdeki birkaç günü Sirena ile geçirme ihtimalimiz gibi mi? Teslim edilen lanet olası kalp gibi mi? Ya da biz ona yönelik tehdidi bulana kadar bu adada kapana kısılmış olması gerçeğine ne demeli?"

Bunların her biri boğazımın arkasına sızıyor ve orada yanıyor.

Bakışlarımız çarpışıyor, konuşulmayan bir anlayışa yol açıyor. O bizi seçti ve biz de ona nedenini hatırlatmalıyız.

Kurulanıp egzersiz kıyafetlerini giydikten sonra onu spor salonunda koşu bandında koşarken buluyoruz. O makineden nefret ediyor ama yaz sıcaklığı onu açık hava pistlerinden uzak tutuyor.

İçeri girip gömleklerimizi çıkarırken ayaklarının kemere çarpma sesi hiç kesilmiyor.

Geçtiğimiz on hafta boyunca vücutlarımız üzerinde çok çalıştık, Monty'nin en üst düzey ekipmanları sayesinde kaslarımız her zamankinden daha bilenmiş durumda.

Aynada onunla göz göze geliyorum ve göz kırpiyorum. Dudakları seğiriyor ama yüz ifadesi koşuya odaklanmış durumda.

Kody ağırlık rafına yöneliyor ve ben de ona katılarak ağır bir dambıl seti alıyorum.

Aynanın karşısında dururuz, kaslarımız gerilir ve kafamızı o bölgeye yerleştiririz.

Benim için tek gereken onu düşünmek. Benim kadınımlı. Benim sonsuzluğum. Uğruna savaştığım ve koruduğum. O benim gücümü hak ediyor. Benim adanmışlığımı. Benim en iyi yanımlı hak ediyor.

İşte başlıyoruz.

Tutuşumu sıkılaştırıp kaldırıyorum. Damarlar kabarıyor. Kas lifleri dalgalanıyor. Sinirler ve tendonlar birlikte çalışıyor. Nefesim kısa, keskin patlamalar halinde geliyor, ilkel saldırganlığın sesi.

Aynada gözlerine bakarken, bir sonraki tekrarı kıvırıyorum. Koşu bandında tökezliyor, neredeyse uçuyordu.

Dönmeme fırsat vermeden kendini toparladı ve bana doğru baktı.

İstediği kadar dik dik bakabilir. Ben onun yırtıcısıyım. Onun savaşçısıyım.

Onun için avlanıyorum. Yemek için değil, artık değil. Tehlike için avlanıyorum. Hakimiyet için savaşıyorum. Her tekrar, her set bir savaş ve bedenim bilenmiş ve keskinleştirilmiş bir bıçak.

Onun için kaldırıyorum. Her damla ter ve acı iniltisi onun için.

Yansımam bana bakıyor, gözleri alev alev yanıyor, dişlerini göstermiş, ifadesinden taviz vermiyor.

Kody yanımda duruyor, zihinsel bölgesinde homurdanıyor, fiziği etkileyici, yığılmış kasları her hareketle zıplıyor. Ağırlıklar tıngırdıyor, vahşi bir senfoni bizim ham, evcilleşmemiş gücümüzü yansıtıyor.

Halter muzaffer bir kükreyle rafa geri çarpıyor. Dik

duruyorum, göğsüm kabarıyor, kalbim çarpıyor.

Kaslarım ağrıyor. Vücudum yanıyor. Ama bu iyi bir acı. Çok güçlüyüm. Yetenekliyim.

Alnımdaki teri silerek ağırlıkları tekrar elime alıyorum, bir sonraki sete hazırım. Buna layık olduğumu, onun ihtiyacı olan vahşi savaşçı olduğumu tekrar tekrar kanıtlamaya hazırım.

Koşu bandının güç düğmesine basıp atlıyor, yüzü efor, hayal kırıklığı ve özlemle kızarıyor.

Kody ve ben ağırlıkları bırakıp ona doğru döndük. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Yumruğunu havaya kaldırmış kalça.

Savunmaya geçiyorum, gururum da çok geride değil. "Sana hatırlatıyorum."

"Bana neyi hatırlatıyorsun?"

"Neden bizi seçtiğini."

Dudaklarından irkilmiş, titreyen bir nefes çıkar.

"Kahretsin." Başını ellerinin üzerine düşürür. "Siktir."

Onu şaşırtmayı seviyorum, özellikle de bir dizi laneti çağrıştırdığında, ama tepkisi kafamı karıştırıyor.

Kody de aynı şekilde şaşkın görünüyor.

"Seni özlüyoruz, kadın." İki uzun adımda ellerini indiriyor ve vücuduna bastırıyor.

Sırtına sarılıp onu terli bir kas kafesinin içine hapsediyorum. Aramızda o kadar küçük, o kadar sert ve sağlam ki. Her gün spor yapan sadece biz değildik. Küçük, sıkı kıcı sikime karşı esniyor, ısrarcı bir şekilde kabarıyor, içimde yanan bir ihtiyaç, yoğunluğu dayanılmaz.

"Bana ağzını ver." Adam kızın yüzünü tutup kaldırıyor ve başı geriye gidiyor. "Ağlıyorsun."

"Hayır, değilim." Yanaklarını silerek aramızdan sıyrılıyor. "Özür dilerim. Allah kahretsin. Her şeyi berbat ediyorum."

Orada duruyor, küçücük koşu şortu ve zar zor giydiği spor sütyeniyle çok savunmasız görünüyor. Bu güzel, çıldırtıcı kadın bizi yerle bir edecek güce sahip. Hiçbir fikrim yok.

"Neyin var?" Göğsüm daralıyor.

"Neden böyle bakmak zorundasın..." Gömleksiz, terli bedenlerimizi işaret ediyor ve acı çekiyormuş gibi inliyor. O hissi bilirim. "Biz de sana aynı şeyi sorabiliriz." "Sizi seviyorum." Omuzlarını dikleştirdi ve her birine baktı bize sırayla. "Seni çok seviyorum."

"Bu Sirena'yla mı ilgili?" Kody'nin kaşları çatılır. "Yoksa tutuklamayla mı?" Ben soruyorum.

"Hayır." Sanki bu tartışmayı burada yapmak istemiyormuş gibi spor salonuna göz gezdiriyor. "Monty nerede?"

"Ofisinde." Kody gözlerini kısar. "Neden?"

"Sonunda." Derin bir nefes aldı. "Tutuklandığın gecedan beri sana bir şey söylemek istiyordum. Ama kalp geldi, Wolf'un fotoğrafı ve Monty hep bizimle. Tanrım, bu çok zor."

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye homurdanıyorum.

"Deniyorum. Ama siz cevap vermeden önce her şeyi söylemem gerekiyor.

Bunu yapabilir misin?"

"Bu gece görüş gözlükleriyle mi ilgili?" diye sordum. "Bunu biliyor musun?"

"Evet. Ona kameralardan bahsettik. O da bize kırık camdan bahsetti. Sonra üçümüz öfkemizi kum torbasının üzerinde giderdik." Arkasındaki kum torbasını işaret ediyorum.

"Oh." Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor, bir haftadır gördüğüm ilk gülümseme.

"Tüm kayıt ekipmanlarımızı kaldırdım. Bu konuyu konuştuk ve artan tehditler nedeniyle kameraların risk oluşturduğuna karar verdik. Bu sapığın ne kadar teknoloji meraklısı olduğunu ya da bir güvenlik sistemini nasıl hackleyeceğini bilip bilmediğini bilmiyoruz ama benim kurduğum sistem Monty'ninki kadar güvenli değildi."

"Mantıklı." Dudaklarını büzüyor. "Sana verdiğim sözden bahsetti mi?"

"Hayır." Kody kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Onu incitmek istemiyorum. O gece bizi birlikte izlediğinde, ona derin ve onarılamaz bir acı verdik."

"O zaman izlememeli," diyorum, bariz olanı işaret ederek.

"Leo."

"Frankie."

"Ona bunu bir daha yapmayacağımızı söyledim."

Boğazımda bir hırıltı düğümleniyor.

"O kötü adam değil," diyor. "O bizi seviyor ve-" "Onu seviyor musun?"

"Sevdim. Evlendiğim adamı sevdim. Ama o artık o adam değil. O..."

"O ne?"

"Daha iyi."

"Onu seviyor musun?" Tekrar soruyorum.

Titreyen bir nefes bırakır. "Onu Wolf'u sevdiğim gibi seviyorum. Ama bu tam olarak doğru değil. Biz..."

"Bir geçmişiniz var," diyor Kody. "Romantik geçmiş, cinsel geçmiş, karmaşık geçmiş."

"Evet. Hepsi ve daha fazlası. Ama beni dinlemen gerek. Dinliyor musun?"

İkimiz de başımızı salladık.

"Onu asla sana tercih etmeyeceğim. Ben seni seviyorum. Hayır.

Çünkü çok güzelsin, yapılısın ve çok seksisin. Yani, bunların hepsi sizde var ama asıl sebep sizin nasıl bir adam olduğunuz. Şefkatli. Korumacı. Güvenilir. Beni kontrol etmeye çalışarak değil, beni destekleyerek ve canlandırarak güç arıyorsunuz. Seninle tanışmadan önce ruh eşlerine inanmazdım.

Ama her zaman, eğer gerçek olsalardı, benimkinin senin gibi biri olacağını umdum. Senin kusurlu aşkın ve artık cehennemde kapana kısılmadığımıza ve aşk gibi özlem dolu şeylerin peşinden gitmekte özgür olduğumuza göre, benim için uygun olan sizsiniz. Tişörtlerinizi çıkararak demir pompalamanızı izlemeyi ne kadar sevsem de, bana değerinizi kanıtlamanıza gerek yok. Sen Hoss hayatta kaldı. Bu seni yaşayan herkesten daha değerli kılıyor. Sen benimsin."

Her kelime damarlarıma ılık bir bal gibi çarpıyor. "Peki Monty?"

O nereye uyuyor?"

"Bilmiyorum." İç geçiriyor. "Bildiğim tek şey, onun çatısı altında seks yapmaya devam etmemizin onun için adil olmayacağı."

"Bunu sana o mu yaptırdı?" İçimde öfke alevleniyor.

"Hayır. Bu benim kararım. Tüm bu korku ve acıyı geride bırakmak istiyorum. İşime dönmek, ona bağımlı olmayı bırakmak ve seninle ve Kody ile hayatıma başlamak istiyorum. O zamana kadar saygılı olacağız."

Kararı beni derinden yaraladı ama haklı olduğunu biliyorum.

Bize destek oldu ve nazik davrandı.

Ona karşı saplantılı bir aşkı var. Onu takip etmekten asla vazgeçmeyecek ve eğer onu beceremediğimizi anlarsa, bu fırsatı tekrar içeri girmek için kullanacaktır.

"Önce ben ölmeyi tercih ederim." Dudaklarım hırslayarak geriye kıvrılıyor, dişlerimi gösteriyorum.

"Ne yapacaksın? Beni zorlayacak mısın?"

"Seni zorlamama gerek yok, aşkım. Sadece sana dokunmam gerekiyor ve ıslaklık vücudundan bacaklarına doğru sızıyor, kokun ikimizi de kaplıyor." Ona doğru ilerliyorum.

"Göstereyim mi?"

"Hayır." Geri çekiliyor, gömleksiz gövdeyi seyrederken gözbebekleri büyüyor. "Lütfen, yapma."

"Pekâlâ." Ayaklarımı dikiyorum. "Devam et. Aramıza bir çizgi çek." Çenemi indirerek kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Çizgiyi geçmeni izlemek eğlenceli olacak."

"Burada bile olmayacaksın. Tanrı bilir ne kadar süreliğine şehir dışına çıkıyorsun."

O haklı. Hay sikeyim.

Kaşlarını çatarak Kody'ye bakar.

"Seks yapmadan yirmi beş yıl geçirdim. Sen beklemeye değersin, kadın." Burun delikleri derin bir nefesle genişliyor ve nefesini bırakıyor. "Eğer senin kısıtlamaların dayanabiliyorsa, benimkiler de dayanabilir."

Yavaş bir nefes alarak bize doğru yürüyor, doğrudan kollarımıza giriyor.

Eğer her gece içinde olmadan yanında uyuyacağımızı sanıyorsa, delirmiş demektir. Onu asla zorlamam ama

O da seksi bizim kadar seviyor. Kimyamız volkanik. Eninde sonunda patlayacak.

"Çok endişeliyim." Yüzünü göğsüme gömüyor. "Ya Kuzey Kutbu'nda kaybolur ve bir daha bana geri dönmezsen?"

"Hey." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kaybolmayacağız. Monty uçağı yüksek teknoloji GPS takibiyle donattı. Yolumuzu izleyecek ve biz de son teknoloji ürünü GPS aracılığıyla onunla sürekli iletişim halinde olacağız. ekipman."

"Neredeyse yenilmeziz." Kody burnunu onun saçlarına bastırıyor. "Leo'nun uçmasından daha kötü şeylerden kurtulduk."

"Yanımızda daha deneyimli bir pilot olacak." Ona ters ters bakıyorum ve başını öpüyorum. "İyi olacağız. Söz veriyorum."

Ayrı ayrı duş aldıktan sonra onu aramızda tutarak yatağa giriyoruz.

O benim dünyamın merkezi ve ben onu korumaya kararlıyım, bu azgın bir ereksiyonla uykuya dalmak anlamına gelse bile.

"Leo." Kayıyor, muhteşem kıcını sikime sürüyor. "Bunu zorlaştırıyorsun."

"Hayır, sen zorlaştırıyorsun, aşkım." Arkasına vurdum. "Kıvrınmayı kes."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin, seni kötü yaratık." Kulağının narin kabuğunu ısırdım. "Peki ya ucu? Sadece bir santim? İki santim. inç?"

"12 inçlik bir uca ne dersin?" Kody mırıldanıyor.

"İkiniz de çok kötüsünüz." İnliyor.

Rahatsızlığına sırtıyorum. "Bize mavi toplar veren şey bizi daha güçlü yapar."

Ertesi sabah, Leo ve ben Sirena ile ayrılmaya hazırlanıyoruz.

Bulutlu gökyüzü adanın üzerine gri bir renk yayıyor, ruh halini öldürüyor. Ancak bu korkuyu avlanmak için duyulan acil bir açlık karşılıyor.

Arbaletimi taktığım anda, omurgamın bir uzantısı gibi hissediyorum. Leo yanımda duruyordu, tüfeği ağırlığına alışmış bir adamın rahatlığıyla.

Bu sadece bir keşif görevi. Başımızın belaya girmesini beklemiyoruz ama eğer girerse, pilot James emekli bir asker ve savaş eğitimi almış.

Sırtımıza bağladığımız teçhizatımızla Leo ve ben geçmişimizin kalbine geri dalmaya hazırız. Bu kez daha güçlü, daha keskin ve oradan canlı çıkmak için daha iyi teknolojiyle donatılmış durumdayız.

Ve yalnız olmayacağız.

Frankie rıhtımda duruyor, kızıl saçları ılık esintide uçuşuyor. Cesur, çoğu kişiden daha cesur ve korkusunu iyi gizliyor. Ama Leo'yla konuşurken boğuk boğuk konuştuğunu, sözlerinin yıprandığını duyuyorum.

"Kendine iyi bak." Monty'nin ağzını öpüyor, dili derinlere iniyor ve saldırgan bir şekilde Monty'nin yüzünü lav kırmızısına çeviriyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Geri adım atıyor, zor yutkunuyor. "İkinizi de. Sadece... bana geri dönün."

"Sonsuza kadar."

Yüzünü kavrayarak içeri doğru bastırıyorum. "Ben de seni seviyorum." "Bunu çok kez yaptık." Bana gülümsüyor,

Ağzının kenarları titriyordu. "Sana veda etmek asla kolaylaşmıyor."

"Kolay değil çünkü tutunmaya değer bir şeyimiz var. Tekrar bir araya gelene kadar onu yanımda taşıyacağım."

Elim, kaba ve nasırlı, çenesi boyunca bir yol izliyor.
Çenesini yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakmaya zorluyorum.

Bir an, bir kalp atışı kadar tereddüt var.
Dünya eğilir, nefesini tutar. Sonra, bir fırtınanın kopması gibi, ağızlarımız çarpışıyor.

Dilim dudaklarının dikişini takip ediyor, onları açmaya ikna ediyor ve içindeki tatlı, sarhoş edici sıcaklığa dalıyor.
Ellerini saçlarıma doluyor, beni kendine çekiyor, elimden kayıp gideceğim andan korkuyor.

Öpüşme derinleşiyor, ateşli bir alışverişten yavaş, acı veren bir vedaya dönüşüyor.

Sonunda nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda, dünya kendine geliyor. Alnımı onunkine yaslıyorum ve gölgeler çekiliyor, geriye sadece aramızdaki bağın ham, inkâr edilemez gerçeği kalıyor.

Onunla her öpüşme tüm zamanların en iyisidir.
Mükemmel olduğu için değil, bizim olduğu için. Kadere meydan okuyoruz, kaderin yüzüne gülüyoruz ve ruhlarımızı hiçbir şeyin ve hiç kimsenin koparamayacağı bir şekilde bağlıyoruz.

Ve şimdi, onu Monty'nin ellerine bırakmalıyım.

Ona güveniyorum ve aramızdaki bağa güveniyorum ama onunla olan geçmişi çok büyük.

"Monty seninle ilgilenecek," demek için kendimi zorluyorum.

Çenesini kaldırıyor, yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor.
"Kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkür ederim."

"İşte benim kızım."

Birkaç dakika sonra tekne rıhtımdan uzaklaştı. Küpeşteye yaslanıp onu izliyorum, yaklaşan sise karşı kararlı duran yalnız bir figür.

Ada yavaşça gözden kayboluyor, aynı anda hem bir sığınak hem de bir hapishane.

Orada kapana kısılmış durumda, takipçi yakalanana kadar hiçbir yere gidemiyor. Hiç şikayet ettiğini duymasam da, perişan halde olduğunu biliyorum. Biz ararken onun acı çektiği düşüncesi kalbimi tırmalıyor.

Kendimi arkamı dönmeye zorlayarak önümdeki yolculuğa odaklanıyorum.

Sitka'ya yanaşıyoruz, küçük havaalanına bir araba tutuyoruz ve çok geçmeden havalanıyoruz, çalı uçağı görevimizin enerjisiyle titreşiyor.

Leo tecrübeli bir havacının rahatlığıyla pilotluk yapıyor, James ise gözünü dört açıyor.

Aşağıdaki engebeli manzara, nehirlerin parıldayan gümüş rengi ile serpiştirilmiş yeşiller ve kahverengiler içinde açılır.

Yanımda oturan Sirena, hepimizi saran gerilime rağmen detayları sakın bir şekilde yönetiyor.

Haritaları ve belgeleri önümüze serilmiş durumda, ancak en çok güveneceğimiz şey anılarımız olacak. Her sırt, her vadi, her gölge herhangi bir tanıdıklık belirtisi için dikkatle incelenecek.

Uçuşa üç saat kala kafam karmakarışık.

Wolf dışarıda mı? Ölü mü? Yaşıyor mu? Onu bulacak mıyız? Ne durumda olacak? Zihnim karanlık bir yere gidiyor.

Hazır olduğumu sanıyordum ama doğrusu, kardeşimin cansız bedenini görmeye asla hazır olamayacağım. Ve aradığımız şey de tam olarak bu. Kalıntılarını, dağılmış parçalarını, giysi parçalarını, ayak izlerini ya da fotoğrafı çekenin geride bıraktığı DNA'yı.

Fotoğrafın çekildiği yeri bulmamız gerekiyor. Bize yakınlara inen bir uçağın lastik izlerini gösterebilir. Ya da bir helikopterin. Bir kar makinesi. O vadiye ulaşmak için bir çeşit araç kullanılmış.

Uçağın motorlarının uğultusu ve beklentinin uğultusu arasında Leo yoğun bir odaklanmayla ilerliyor. Yanında, James manzarayı tarıyor ve kontrolleri devralma sırasının kendisine gelmesini bekliyor.

"Biliyorsun..." Sirena o bayağı mavi gözlerini bana çeviriyor, eğiliyor ve parfümüyle nefes yolumu tıkıyor. "Bu görevlerle ilgili bir şey gerçekten kanımı kaynatıyor. pompalama."

Bir kadına tokat atmanın kuralları nedir? Yumruk değil. Sadece yüzüne acı ve uyarıcı bir tokat mı?

Kaslarımdaki gerilim artarken gözlerimi pencereden ayırmıyorum.

Uzun saç örgüsü koluma değiyor. "Döndüğümüzde seni dışarı çıkarmama izin vermelisin. Biraz stres atarsın."

"İlgilenmiyorum." Boyunduruğu gereğinden fazla sıkın Leo'ya bakıyorum.

Kulaklıktan bizi duyabiliyor ama bana bakmıyor.

"Çok ciddi." Pazumu dürtüyor. "Biraz eğlenmeden zarar gelmez."

"Bana dokunmakla ilgili ne dedim ben?"

"Sirena," diye araya giriyor Leo, sesi soğuk bir bıçak gibi. "Göreve odaklan."

Burun deliklerinden bir öfke fışkırıyor ve başını sallayarak koltuğunda geriye yaslanıyor.

James'in sesi kulaklıktan geliyor. "Şebekeye yaklaşıyoruz. Gözler açık."

Herhangi bir tanıma işareti aramak için ufku tarıyorum. Bu açıdan herhangi bir şeyi nasıl tanımlayacağız? Tepeleri kokusundan, botlarımdaki altındaki toprak hissinden, su ve buz seslerinden tanıyorum.

On dakika sonra, engebeli arazi tanıdık gelmeye başlar, acı ve umutla birbirine dikilmiş anılardan oluşan bir yamalı bohça.

Bir nehir geçidi gözüme çarpıyor, toprakta yılan gibi bir yara. İçimde bir korku uyandırıyor.

"İşte." Orayı gösteriyorum. "Şu sırt tanıdık geliyor."

Leo başını sallıyor ve manzaraya odaklanmak için kontrolleri devrediyor.

James uçağı alçaltıyor, inmek için uygun bir yer bulana kadar daireler çiziyor.

Tekerlekler bir sarsıntıyla yere iniyor ve serin havada karaya çıkıyoruz.

Kuzey Kutup Dairesi'nde Ağustos ayı, ısıricı soğuktan kısa bir süreliğine kurtulma imkanı sunarken, manzara canlı renklere bürünüyor.

Yayıldık, metodik olarak bölgeyi araştırdık. Vadinin kayalık duvarları etrafımızda yükseliyor, heybetli ve sessiz, tıpkı hatırladığım gibi. İçinden yılan gibi kıvrılan nehrin suyu berrak ve ferahlatıcı, gökyüzünün sonsuz mavisini yansıtıyor.

"Kody, bak." Leo nehir kıyısında çömelmiş, başını eğmiş, çuha çiçeğine bakıyor.

Ve Kutup Mavisi kelebekleri.

Yüzünün etrafında uçuşuyorlar, narin kanatları hem güzel hem de unutulmaz, Kurt'un anılarını çağırıştırıyor.

"Onları Brooks Sıradağları'nın her yerinde gördüm."

Sirena yanıımızdan geçip gidiyor, kelebekler kadar acımızdan habersiz. "Acaba

Tanıdık gelen bir şey var

mı?" Hepsini.

Hiçbirini.

"Söylemesi zor." Bölgeyi, nehirdeki kıvrımı, kayalıkların çıkıntısını inceliyorum, anıların parçalarını bir araya getirmeye çalışırken gözlerim daralıyor. "Yazın her şey farklı görünüyor."

"Mümkün olduğunca çok yol kat etmeliyiz." James birkaç adım ötede duruyor, bakışları ufukta. "Ayrılalım ama birbirimizi görmeye devam edelim."

"Ortak olmak ister misin?" Sirena Leo'ya yaklaşıyor. "İki çift göz bir çift gözden daha iyidir."

"Hayır." Leo kafasını bile kaldırmıyor.

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve bana dönüyor. "Peki ya sen, Kody?"

"Aynı cevap."

Omuz silkerek, ekipmanlarıyla birlikte nehrin aşağısına yöneldi. Leo ile bakiştık.

Buna sırtınızı dönmeyin.

Başını sallar ve vadinin derinliklerine doğru ilerler.

Kelebeklerin narin kanatları etrafımda çırpınırken, Wolf'u neredeyse burada, yaşayanların arasında bir hayalet olarak görebiliyorum.

Leo ve ben nehir boyunca yan yana yürüyor, havayı kokluyor ve rüzgârı dinliyoruz.

Gece yarısı güneşi zamanın geçişini bulanıklaştırır.

Amansız ışık kendimizi uçurumun kenarına kadar zorlamamızı sağlıyor. Ancak saatler geçtikçe ve kilometreler enerjimizin son kalanını da tükettikçe, manzara giderek daha yabancı bir hal alıyor. Bu ilk tanıma duygusu kaybolur, yerini hayal kırıklığı ve yorgunluk alır.

Buraya kimse gelmemiş. İz yok. İnsan yaşamı belirtisi yok.

Geçen yıl değil. Belki de hiç.

"Bu doğru değil." Leo duraksıyor, bir elini saçlarına doluyor. "Bunların hiçbirisi doğru gelmiyor."

Başımı sallıyorum, sözlerinin doğruluğu içime yerleşiyor. "Burası bizim geçidimiz değil."

James yeniden toplanmamız ve eşyalarımızı toplamamız için işaret veriyor. Uçağa geri dönerken nehre son bir kez daha bakıyorum.

Kolay olmayacağını biliyordum. Ancak ilk başarısızlığın göğsüme bu kadar ağır oturmasını beklemiyordum.

Umudun yaptığı budur. Ezip geçer.

Benim yüzümden bütün bir günü boşa harcadık. Çünkü yanlış vadiyi seçtim.

Daha kaç geçit yürüyeceğiz? Frankie'den daha kaç gün ayrı kalacağız?

Çok fazla.

İliklerime kadar bunun zaman, dayanıklılık ve sabır gerektireceğini biliyorum.

Doğal olarak, ruh halim berbat. Fairbanks'e dönüş uçuşu berbat ve neyse ki Sirena benden uzak duracak kadar kendini koruyor.

Fairbanks'te bir kulübede uyuyoruz, uçağa ve ruhlarımıza yakıt ikmali yapıyoruz, ancak ertesi sabah yeniden başlayacağız.

Arayış durmak bilmiyor ve her gün aynısından daha fazlasını getiriyor. Tanıdık bir yer işareti, saatlerce yürüyüş, Fairbanks'e dönüş, durulama ve tekrar.

Her gece, uydu cihazını kullanarak Monty'yi kontrol ediyoruz. Bağlantı çatırdıyor, daha önce hiç sahip olmadığımız medeniyete giden bir cankurtaran halatı. Her günün en sevdiğim kısmı.

"Monty." Alıcıyı ayarlıyorum. "Sende bir gelişme var mı?"

"Burada yeni bir şey yok." Sesi sabit ve sakin bir şekilde geliyor. "Wilson hâlâ şüpheli listesini daraltıyor. Arama nasıl gidiyor?"

"Yavaş." Küçük kulübede volta atan Leo'ya bakıyorum. "Arazi tahmin ettiğimizden daha zorlu. Ama pes etmeyeceğiz."

"Güzel. İtmeye devam et. Keşke seninle olsaydım." "O nasıl?"

"Ona kendin sorabilirsin. Bekle biraz." Ahşap zemin üzerindeki ayak sesleri bağlantıyı kesiyor, ardından bir kapı gıcirtısı geliyor. "Frankie?"

Bir an sonra yumuşak tonu kulaklarımı okşuyor. "Kody? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Güvendeyiz. Sadece kontrol ediyorum."

Leo telefonu kapıyor, sesi günlerdir duymadığım kadar yumuşak. "Selam aşkım. Nasılsın?" Dinliyor, başını sallıyor ve bana bir bakış atıyor. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Sadece güvende kal. Biz de seni seviyoruz."

Arama sona erdiğinde, kabin sessizliğe gömülür.

Göğsümdeki bu his... Onu nasıl işleyeceğimi ya da nasıl adlandıracağımı bilmiyorum. Frankie'nin sesini duyduktan sonra zonklayan, bükülen boşluk beni en çok geceleri vuruyor.

Sanırım evimi özlüyorum. Adayı, Sitka'yı ya da herhangi bir yeri özlemiyorum. Onu özlüyorum.

"Eve gitmeye hazırım," diye mırıldandım. "Ona dönmeye."

"Biliyorum." Yatakta yanıma yığıldı. "Ben de biliyorum."

Sonraki birkaç gün monoton bir arama ve yakıt ikmali döngüsüne dönüşür. Her gün, kendimizi zorluyoruz sonsuz gece yarısı güneşinin parıltısı altında şebekenin yeni bir bölümünü araştırıyor.

Yorgunluğumuza rağmen, her gece Monty ve Frankie ile bağlantı kurmak için zaman ayırıyoruz, sonra da yorgunluktan uyuyamıyoruz.

Hafta sona ererken, ruhlarımız hırpalanmış ama kırılmamış durumda.

Henüz bir şey bulamadık. Wolf'tan bir iz yok. Hoss'a dair bir ipucu yok. Ama arama bitmedi. Güneş yanmaya devam ettiği sürece

aramaya devam edeceğiz. Wolf için, Frankie için, bizden kaçmaya devam eden cevaplar için.

Sonunda Sitka'ya dönüyoruz. Uçaktan indiğimde, ada uzakta beni çağırıyor, kesin olarak bildiğim bir şey var.

Onu bulacağız. Ona bu kadarını ve daha fazlasını borçluyuz. Av bitmedi. Uzun bir atışla değil.

Çalışma odasındaki klima havalandırma deliklerinden üfleyerek beni iliklerime kadar ürpertiyor ve kırılgan hale getiriyor.

Doyle sandalyede öne doğru eğiliyor, bana bakıyor, gözleri yoğun, manyetik, beni içine çekmeye çalışıyor ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Güzel yüzlere ve çekici gülümsemelere karşı dikkatli olmayı öğrendim.

Teşekkürler, Denver.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Elini benimkine sürtüyor. Kısacık bir dokunuş ama beni ürpertiyor.

"Kapana kısıldım," diye itiraf ediyorum. "Leo ve Kody Kuzey Kutbu'nda Wolf'un cesedini aramaya başlayalı bir ay oldu.

Sitka'ya döndüklerinde onları çok az görüyorum. Kody içki fabrikasıyla meşgul, Leo da uçuş okulunu bitiriyor. Kendimi çok yalnız hissediyorum."

Doyle çok şey biliyor. Olması gerekenden fazlasını. Onunla üç aydır görüşüyorum ve her şeyi duydu - Denver'la geçirdiğim zaman hakkındaki her korkunç ayrıntıyı, benim Leo ve Kody ile ilişki, Wolf'un intiharı ve sapık.

Wolf'un fotoğrafını aldığımızdan beri sessiz kalan sapık.

"Yalnız değilsin," diyor. "Ben varım."

"Haftada iki saat." Rahatsızlığımı gizleyerek gülüyorum. "Rhett hâlâ işimi elinde tutuyor. İşe geri dönmek istiyorum. Kendimi işe yarar hissetmeye, bir amacım olmasına ihtiyacım var."

"Ruh sağlığınız en az fiziksel güvenliğiniz kadar önemlidir. Eğer işe geri dönmek sizi mutlu edecekse, bunu yapmalısınız. Takipçi tehdidi olsa bile, güvenlik görevlilerini yanınıza alabilirsiniz."

"Bunu söylediğinizi duysa çok öfkelenecek üç adamla birlikte yaşıyorum. Beni korumak istiyorlar."

"Seni korumak mı? Yoksa seni kontrol etmek mi?" "Kimse beni kontrol edemez."

Leo ve Kody benim dünyam, ancak kapanış ve bağımsızlık arayışları onları benden uzak tutuyor. Anlıyorum ama bu yalnızlığımı daha kolay hale getirmiyor.

Şu anda Sirena'yla birlikte Kuzey Kutup Dairesi'nde bir yerdeler. Döndüklerinde üzgün ve öfkeli olacaklar, gözleri bir başka başarısız görevle dolu olacak. Ve bu saldırganlığı bana yöneltecekler.

Beni yalnız kalmaya ikna etmekten, ellerini ve ağızlarını üzerime koymaktan, kıyafetlerimi bir kenara itmekten ve doymak bilmeyen ihtiyaçlarını hafifletmekten başka bir şey düşünmeyecekler.

İğrenç sözler fısıldarken beni ne kadar ıslattıklarını hissetmelerini istiyorum. Dokunuşları, hırıltıları, kokuları, aramızdaki bağ... Hepsi benimkiyle birleşiyor, aşırı yüklenmiş bir elektrik devresi gibi kıvılcımlanıyor.

Sorun şu ki adadan ayrılmamı istemiyorlar ve Monty'nin çatısı altında onlarla seks yapmayacağım.

Teslim olup Monty diğer odadayken onları becerirsem nasıl bir insan olurum?

Zalim. Ben olsam öyle olurum. Lanet olası zalim.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, karmaşık bir aşk karesindeyim ve bunu çözene kadar kimse biriyle yatmayacak.

Bu bir işkence.

Leo ve Kody geri döndüğünde, çökmekte olan bir iradeyle onların ilerlemelerine direnmeye devam edeceğim. Bu onları öfkeliendirecek ve Sitka'ya gidip tüm hayal kırıklıklarını rüyalarına aktaracaklar.

Kody içki fabrikasına kalbini koymuş ve ben onun azmine hayranım. Yakında barını halka açacak ve onun adına daha mutlu olamazdım. Ama onu özlüyorum. Hem de çok.

Leo ileri pilot sertifikası almaya odaklanmış durumda. Bu onun kontrolü ele geçirme, kendine ve dünyaya bir daha asla çaresiz kalmayacağını kanıtlama yoludur. I Onu bunun için seviyorum, ama bana hatırlatması için ona

burada, yanımda ihtiyacım var.

Ŗu anın da gelecek kadar önemli olduğunu. Aramızdaki bağın seksten daha fazlası olduğunu kanıtlamasına ihtiyaım var.

Bir de Monty var. BoŖluėu doldurmak için çok uėraŖıyor ama ben onu kendimden uzak tutuyorum. Çünkü korkuyorum. Ona karŖı hissettiklerimden çok korkuyorum. Eğer bu duyguları beslersem.

Her Ŗeyi mahvedecek. Leo ile olan iliŖkim ve Kody. Monty'nin onlarla olan iliŖkisi. Dördümüzün istediğim Ŗekilde bir arada olabileceği bir senaryo yok. Bunu çok dŖndm. Çok dŖndm.

"Aldığın her karar onların etrafında dönüyor," diyor. "Bu sağlıklı değil, Frankie."

"Haklısın." Ŗakaklarımı ovuŖturuyorum, eliŖkili ve kafam karıŖık. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Belki de bir süreliğine onlardan ayrılmalısın. Eğer seni seviyorlarsa, bu ihtiyaını anlayacaklardır. bağımsızlık."

İnkâr üzerime çökerken korku nefesimi kesiyor, Beni aklın ıŖıėının ulaŖamayacaėı bir yere sürüklüyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Onları seviyorum."

" de mi?" Gözleri kısılıyor, içinden karanlık bir Ŗey geçiyor.

"Evet. Onları seviyorum ve onlarsız bir hayat dŖnemiyorum."

"Bunu konuŖmuŖtuk Frankie.  erkeğe sahip olamazsın. Özellikle de saldırganlık sorunları olan ve bir terapistte gitmeyi reddeden  dengesiz erkekle. Sağlıklı bağlantılara yönelmek için sinir sistemini yeniden dzenlemelisin, zenginleŖtirici iliŖkiler ve anlamlı yakınlık. Tutunduğunuz zehirli iliŖkiler değil."

Dudağımı ısıırıyorum, dŖncelerim çözülüyor. O biliyor

Benimle ilgili her Ŗeyi. Sırlarımı onunla paylaŖmak ve acı verici, tetikleyici detaylar üzerinden konuŖmak panik atakları ynetmemde bana çok yardımcı oldu. Ona açılmaya bağladığımdan beri hiç atak geçirmedi.

Ama bugün bir Ŗeyler ters geliyor, tanıdık bir melodideki uyumsuz bir nota gibi.

Beni güvende tutmak için hiçbir şeyden kaçınmayacak üç kişiden ayrılmamı önermesi... bu doğru gelmiyor. Bunu yapacağımı nasıl düşünebilir ki? Onlar benim yaşam çizgim, ailem, ruhumun eşleri.

Ama bir konuda haklı. Kendimi geri kazanmalıyım. Tekrar canlı hissetmek için bir amaç. Hastanede çalışmak, başkalarına yardım etmek, bu sadece bir iş değil. Bu benim görevim.

Beni kontrol eden biri varsa, o da takipçimdir. Bu bilinmeyen varlık kara bir bulut gibi üzerimde dolaşıyor ve beni bu adaya hapsediyor. Akıl sağlığım, mutluluğum için savaşıyorum. Bunu başarmak için güvenlik görevlilerine ihtiyacım varsa, öyle olsun. Artık kendi hayatımda bir mahkûm olmayacağım.

"Çok şey atlattın." Yüz ifadesi yumuşuyor ve uzanıp yanağıma hafifçe dokunuyor, dokunuşu sıcak, uzun süreli ve olması gerekenden daha samimi. "Çok güçlü, muhteşem bir kadınsın. İyileştiğini ve yeniden mutlu olduğunu görmek istiyorum."

"Ne hakkında konuşmadık biliyor musun?" Geri çekiliyorum, gözlerim sertleşiyor. "Profesyonel olmayan dokunuşların. Bu beni rahatsız edici."

"Özür dilerim." Elini bıraktı, yaralı görünüyordu. "Tek niyetim sana yardım etmek."

Ses tonundaki bir şey içime bir ürperti daha gönderiyor. Ona inanmak, ilgisine ve alakasına güvenmek istiyorum ama içimde büyüyen bir parça huzursuzluk hissediyor.

Belki Monty haklıydı. Belki de Doyle'un niyeti iyi niyetli değildir.

"Endişenizi takdir ediyorum," diyorum, "ama bizim ilişkinin profesyonel kalmasını istiyorum. Bu benim iyileşmem için önemli."

"Haklısın. Haddimi aştım." Yatıştırıcı bir ton benimsedi. "Bugünün senin için ne kadar zor olduğunu bildiğim için teselliye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Ne?" Kalbim durdu.

"Hatırlamıyor musun?" Öne doğru eğilirken yüz hatlarında acıma ifadesi belirliyor. "Bir yıl önce bugün

kaçırıldın."

Tabii ki hatırlıyorum. Ama ona tam tarihi hiç söylemedim.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ayağa kalktım, geri çekildim.

"Bana söyledin, Frankie." Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Ya da belki haberlerde görmüşümdür."

Bundan hiç bahsettiğimi hatırlamıyorum. Zihnim koşturuyor, kaymış olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Şüphe içime doluyor ve tenimi buzla kaplıyor.

"Sanırım seansı bitirmeliyiz." Kalbim hızla çarparak kapıya doğru ilerliyorum. "Aslına bakarsan, artık senin tedavi."

"Terapiniz tamamlanmadı." Ayağa kalkıyor, ifadesi okunamıyor. "İlerleme kaydediyoruz ama hâlâ üzerinde çalışman gereken şeyler var."

"Ben kendim yaparım." Kapının kolunu tutuyorum, avuçlarım terden kayganlaşırken kapıyı açıyorum.

Monty karşı duvara yaslanmış, elleri ceplerinde ve mavi gözleri benimkilere çarpıyor.

Bana bir kez baktı ve duvarı itip öne doğru fırladı. "Sorun nedir?"

"Doyle gidiyor." Belime sarılarak adamın geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum. "Temelli."

"Fikrini değiştirirsen," diyor Monty'ye ters ters bakıp bana dönmeden önce, "Sadece bir telefon kadar yakıным. uzakta."

Rahatsızlığımı hisseden Monty kayıyor ve geniş gövdesini aramıza koyuyor. "O aramayı o yapmayacak." Sesini yükseltiyor. "Jasper mı?"

Jasper köşeden adım attı. "Efendim?" "Dr.

Whitaker'a adadan çıkarken eşlik edin."

"Hemen, Bay Novak."

Monty görüşümü engellediğinden, Doyle'un giderken arkasına bakıp bakmadığını bilmiyorum. Umurumda da değil. Ön kapı arkasından kapandığında, tırtıklı bir nefes alıyorum.

"Ne oldu?" Monty dönüyor, dizlerini büküyor ve bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getiriyor.

"Ona bugünün ne olduğunu
söyledin mi?" "Ona hiçbir şey
söylemedim." "Haberlerde var
mıydı?"

"Hayır." Gözlerini kırptırıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır.
Randevularımızı

ve zaman çizelgelerini anlatının dışında bıraktı. Ama titiz
bir gazeteci ayrıntıları toplayıp bir yerlerde
yayınlayabilirdi." Çenesi bükülür. "Doyle ne yaptı?"

"Yüzüme dokundu. Ona bunun profesyonelce olmadığını
söyledim ve o da bugünün benim için ne kadar zor
olduğundan bahsetti." Boğazıma bir yutkunma takıldı. "O
randevuyu bulmak için biraz zaman harcamış olmalı. Ama
ne amaçla?"

"Şüpheli listesinin en başında o
var." "Tahmin etmiştim."

"Geri gelmeyecek."

"Hayır. Onu kovdum."

"Wilson ona göz kulak olmaya devam edecek."

"Bir şey bulamadı mı?"

"Hayır. Onu suçlayacak ya da takipçiyle
ilişkilendirecek bir şey yok. Doyle son bir yıldır ne uçağa
binmiş ne de Sitka'dan ayrılmış. Ama Wilson hâlâ
araştırıyor."

"Teşekkür ederim." Ona uzanmamak için ellerimi
ceplerime sokuyorum. "Burada beklediğin için, beni her
zaman güvende tuttuğun için ve mektup için..." Ağırılığımı
değiştiriyorum. "Bunun için teşekkür ederim."

Bu sabah komodininin üzerinde onun titiz el yazısıyla
yazılmış bir notla uyandım.

Bugün senin gücünün bir hatırlatıcısı. Acınız için
üzgünüm ve tüm sevgimle yanınızdayım.

Okuduğumda ağladım.

Bütün gün beni acıma ve endişeyle boğmak yerine bir
not bırakmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bir şey değil," diyor.

Her şeyi doğru yapıyor ve bu beni yavaş yavaş, acı verici
bir şekilde kırıyor.

Onun sert ve aşırı korumacı gözlerine bakarken

sevgiden başka bir şey hissetmiyorum.

Evlendiğim adama olan sevgim.

Olduğu adamı seviyorum.

Onu seviyorum.

Beni kaybetti ve bu onu değiştirdi. Onu parçaladı, derinleştirdi ve duygusal olarak daha güçlü hale getirdi.

Hiçbir şey kendi gözyaşlarının tuzlu tadını bilen bir adamdan daha nefes kesici olamaz. Hatalarını, sanki kemiklerine kutsal mürekkeple dövme yapılmış gibi sahiplenmiş bir adam.

Bir yıl önce, onun ruh eşim olduğuna inanmıyordum.

Ama karşımda kırık bir kalp ve gözlerinde kusurlu bir aşkla duran adam? Rahatsız edici, acı verici bir şekilde uyuyor,

mükemmel bir şekilde ruhumda. Ve ben de

onunkindeyim. Beni hiç bırakmadı. "Doyle için

üzgünüm." Eli yanında seğiriyor.

"Sana başka bir terapist bulacağım."

"Başka bir terapist ihtiyacım yok. İşime geri dönmeliyim."

"Bu çok tehlikeli." Gözleri kararıyor, öfkeyle parlıyor.

"Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum ama bu şekilde devam edemem. Yeniden işe yarar hissetmeye, bir amaca sahip olmaya ihtiyacım var."

"Peki ya güvenliğiniz?"

"Bilmiyorum Monty. Her yerde güvenliğin var. Zengin ve güçlüsün ve parmaklarını şıklatarak birinin hayatını mahvedebilirsin."

"Ben bunu yapmam."

"Ama yapabilirsin. Ben işe geri dönüyorum. Parmaklarını şıklat ve bunu gerçekleştir."

"Tanrım." Sessizce iç geçiriyor. "Tam bir baş belasısın."

"Teşekkür ederim." Çenesini okşadım ve uzaklaştım.

"Frankie."

"Hm?" Duraksıyorum, arkama

bakıyorum. "Mutlu musun?"

Nefesimi tutuyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Hayır, değilim.

Ama bunun üzerinde çalışıyorum."

"Şu yeşil elbiseyi giy. Hani şu..." Göğüs kafesini işaret

ediyor.

"Düşük daldırma yular mı? Bu süslü bir elbise, Monty."

"Seni yemeğe götüreceğim."

"Ada dışında mı?"

Başını eğdiğinde içimi bir heyecan kaplıyor.

Leo ve Kody'nin tutuklandığı geceden beri adadan ayrılmadım.

İki ay önce.

O fikrini değiştirmeden önce, hazırlanmak için misafir odasına koşuyorum.

Sitka'nın en pahalı restoranı, tıpkı karşımda oturan adam gibi, lükse olan düşkünlüğü ile zarafet ve ince bir zevk sergiliyor.

Monty, şoförlü yolculuktan özel yemek odasına ve yemeklerimizin hassas bir şekilde sipariş edilmesine kadar her şeyle ilgilendi.

Özel dikim siyah takım elbisesi üzerine bir eldiven gibi oturuyor ve zayıf, kaslı vücudunun yontulmuş hatlarını belirginleştiriyor. Mavi gözlerinin yoğunluğu, traşlı vücudunun sert açılara

Çene çizgisi ve kuzguni siyah saçlarıyla hem büyülüyor hem de korkutuyor.

Elli yaşında, otoriter tavırları ve sert Biz içeri girdiğimizde serveti ve nüfuzu restoranın üzerine uzun bir gölge düşürüyordu.

O gölge Alaska eyaletinin tamamına yayılıyor.

Titreşen mumlar aramızdaki küçük masayı süslüyor, romantik ortam ilişkimizin durumu için fazla samimi.

Önce burbon geliyor, tam istediğim gibi, koyu renkli, sulu kirazlarla. Çabucak yudumladım, alkolün sıcaklığı Sinirlerimi yatıştırıyor.

Beni izliyor, o kutup gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Keskin ve delici, özel adasını çevreleyen buzlu suları yansıtıyorlar.

"Büyüleyici görünüyorsun." Derin, kadifemsi baritonu beni okşamaması gereken yerlerden okşuyor.

"Teşekkür ederim. Senin yanında kendimi bitkin, yaşlı bir deniz cadısı gibi hissediyorum. Sen kapıdan girdiğinde restorandaki her kadının ağzının suyu aktı. Hepsi de

bu gece eve gidip parmakları uyuşana kadar milyarder pornosu izlesinler."

Sırıttıyor. "Onları fark etmedim."

"Yalancı."

"Kalabalıkta gözlerim hep seni bulur. Başka kimse yok."

Karnımda binlerce aptal kelebek uçuşuyor, kesin bir ölüme doğru kanat çırpıyor. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Ne istersem yapabilirim, sevgilim." "Her ne ve her kim olursa, görünüşe göre."

"Seni bir daha asla böyle incitmeyeceğim."

"Bu konuyu açmam küçüklüktü. Seni affettim."

"Kendimi affetmedim. Hayatımın sonuna kadar özür dileyeceğim ve sürüneceğim."

"Lütfen, yapma." Burbonuma bakıyorum.

O videonun anısı zihnimde oynuyordu. "Onunla olan kaydını gördükten sonra bir daha asla sevmeyeceğime yemin ettim. Başka bir erkeğe asla güvenmeyeceğim."

"Biliyorum." Çenesi gerildi. "Bunun için kendimden nefret ediyorum."

"Bilmiyorum. Kızgınlığıma rağmen, yeniden aşık oldum. Leo ve Kody beni hayata döndürdü, bana bir şeyler verdi. tutundum ve kırılmadığımı kanıtladım."

Derin bir nefes alır, bir şeyler söylemeye hazırlanır, ancak garson elinde istiridye, havyar ve istakoz çorbası ile içeri girer.

Her ısırik lüks bir deneyim, ama ben zar zor Tadına bak. Zihnim aramızda söylenmemiş onca şeyle dönüyor.

Sessizce yemek yiyoruz.

Eli benimkinin yanındaki masanın üzerinde duruyor ama bana dokunmuyor. Ancak gözleri vücudumun her santimini okşuyor, yeşil mini elbisemde aşağı yukarı geziniyor. Vücuduma yapışan ve gizlediğinden daha fazlasını ortaya çıkaran bir elbise. Bu Dalgalı yaka, göğsümü boğazımdan karnıma kadar ortaya çıkarıyor, meme uçlarım ince kumaş tarafından zar zor

gizleniyor.

Bu elbiseyi bizzat seçtiğini biliyorum. Yeşiller içindeki küçük göğüslerime karşı hep bir ilgisi vardı.

Ana yemeğe geçiyoruz, onun için mükemmel pişmiş bir biftek ve benim için nefis bir Bordeaux şısesi ile eşleştirilmiş bir somon balığı.

Konuşmayı sıradan tutmaya çalışıyorum ama kalbim işbirliği yapmıyor. O kadar çok çarpıyor ki, açıkta kalan göğsümden görebildiğine eminim.

"Bu çok güzel, Monty." Şarabı dudaklarıma götürüyorum. "Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu. Adadan ayrıldığım için mutluyum."

"Seni mutsuz görmeye dayanamıyorum." Çatalını yere bırakıyor ve bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bu beni öldürüyor, Frankie.

Suçluluk
duygusu..."

"Suçluluk
mu?"

"Sefaletinden ben sorumluyum."

"Ne?" Somon balığı boğazımda düğümleniyor ve suyumu kaptığım gibi yutuyorum. "Nasıl?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve geldiğimizden beri ilk kez gözlerini benden ayırıp özel yemek odasında gezdiriyor.

İki koruma kapının dışında duruyor. İki kişi de restoranın çevresinde devriye geziyor.

Güvenlik konusunda endişeli değil. Oyalıyor. "Samimi bir akşam yemeği ayarladınız," diyorum. "Eğer paylaşmak için sırlar, şimdi tam zamanı."

Viskisinden uzun bir yudum alıyor, dikkatimi kalın boğazına, her yutkunuşta hareketlenen boğazına çekiyor. Burnumu tenine dayasam, tıraş losyonunun tatlı-topraksı, miskli-deniz kokusunun altında ince İtalyan derisi ve dumanlı vetiver izlerinin kokusunu alırdım.

Kokusunu özledim.

"Leo ve Kody'nin dikkatlerini dağıtmak için hayallerinin peşinden gitmelerine yardım ettim." Gözlerimin içine bakıyor. "Onların kariyerlerinin onları tüketmek ve meşgul tutmak. Bunun onları

onları senden aldım. Seni geri kazanabilmek için onları aradan çıkarmam gerekiyordu."

"Beni izole ederek geri kazanmak mı istedin?" "Ben bir canavarım. Ne yaptığımı biliyordum. Hâlâ da biliyorum. ne yaptığımı. Duramıyorum."

"Tanrım." Kalbim titriyor.

"İşte işin püf noktası. Bu kısım hoşuna gidecek." Bir dirseğini masaya dayıyor. "Bu adamlara, tüm korkunç planlarımı cehenneme çevirecek düzeyde değer vermeye başladım. Görünüşe göre, aslında onların mutlu olmasını istiyorum." Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Geçen hafta onlar için tekne aldım."

"Sen ne?"

"Ve motosikletler."

"Oh, Tanrım."

"Bu bir sürpriz. Senin boktan kruvazörünü geri götürüyorlar.

ve Sitka'ya gidip geliyor. Bozulup onları mahsur bırakacağından endişeleniyorum. Bu çıldırtıcı. Onlardan nefret etmem gerekiyor."

"Hayır, değilsin. Onlar senin ailen."

"Karımı beceriyorlar."

"Ben sözümü tuttum. Hiç yakınlaşmadık." "Onları seviyorsun."

"Evet. İstiyorum." Elimi hareket ettirip parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Görünüşe göre sen de istiyorsun."

"Seni seviyorum." Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Beni içeri al."

"Sen hep içerideydin." Tabağıma bakıyorum.

"Düşüncelerimde, kalbimde. Seni çıkaramıyorum."

"İstediğin bu mu? Benim yokluğum seni mutlu eder mi?"

Elimi geri çekiyorum, net düşünebilmek için mesafeye ihtiyacım var.

"Eğer paylaşacak sırlarınız varsa," diye mırıldanıyor, "şimdi tam zamanı."

"Ne istediğimi duymayı kaldırabileceğini sanmıyorum." "Dene bakalım."

"Hayır."

"Bir yıl önce bugün, aklından geçenleri bana tam olarak söylemekte hiçbir sakınca görmedin. Bebeğimizi istiyordun, haklı olarak istiyordun ve hayır cevabını kabul etmiyordun. O kadın şimdi nerede?"

"İmkansızı istiyorum."

"Hiçbir şey imkansız değildir."

"Dördümüzün birlikte olmasını istiyorum." "Birlikteyiz zaten."

"Aptallık etme, Monty." "Hecele."

"Siktir." Yutkunuyorum, devam ediyorum. "Dördümüzün hayatımızın geri kalanında birbirimize aşık ve çıplak olmamızı istiyorum."

Gözleri kararıyor ve öne doğru eğiliyor, sesi alçak ve soğuk. "Kardeşlerimi asla becermeyeceğim."

"Leo senin yeğenin." "O benim kanımdan."

"Monty." Sakinleştirici bir nefes aldım. "Leo ve Kody birbirleriyle seks yapmıyorlar. "Leo ve Kody birbirleriyle seks yapmazlar.

yanlışlıkla dokunmak. Çoğunlukla Leo. Kody oldukça açık. Ama aralarında net bir çizgi var. Seks sırasında temas yok. Kılıçla geçmek yok."

"Çifte penetrasyon yok mu?"

Kolay kolay utanmam, ama yanaklarım yüzlerce gece yarısı güneşinin ateşiyle yanarken, fark ettim ki Bu konuşma için tamamen hazırlıksızdım.

Üçlü seksimin cinsel ayrıntılarını kimseyle paylaşmayı düşünmemiştim, hele ki ayrı yaşadığım kocamla.

"Soruya cevap ver." Masaya doğru eğiliyor ve o kaçınılmaz gözleriyle beni yakıyor.

"Çifte penetrasyon yok."

"Akraba oldukları için mi?"

"Bu ve..." Boğazımı temizliyorum. "Çocukluk istismarı." Arkasına yaslanıp ellerini yüzünde gezdiriyor.

"Sen...?" Şarap kadehimi kapıp bitiriyorum. "Hiç bir kadını başka bir erkekle paylaştın mı?"

"Hayır." Bana bakıyor, gözleri yarıklara dönüşüyor. "Ne istiyorsun da alamıyorsun?"

"Sana zaten söyledim."

"Yatakta ne istiyorsun?" Ayağa kalkıyor, masanın etrafında dönüyor ve benim alanıma doğru eğiliyor. "Bir delikte iki yarak mı?" Sandalyemi ona bakacak şekilde çevirerek ağzını yanağıma doğru indiriyor. "İki delikte üç penis?" O günahkâr dudaklarını diğer yanağımda gezdiriyor. "Üç delik de aynı anda mı doldu?"

Karıncalanan alevler boynumu ve yüzümü sarıyor.

Arzularımı yüksek sesle itiraf etmek Leo ve Kody'ye ihanet etmek gibi geliyor.

Dilimi ısıtırıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Söyle." O zalim ağzını benimkine dayadığında sesi sertleşiyor, zar zor dokunuyor, düpedüz işkence ediyor.

Başımı sallıyorum.

"Söyle Frankie." Kocaman bir eliyle boğazımı kelepçeliyor, nazik, cinsel ve talepkâr bir baskı uyguluyor.

"Monty..." Nabzım hızlanıyor, vücut ısım yükseliyor.

"Lütfen."

"Kelimelerini kullan." Dişlerini çene çizgimde gezdiriyor, nefesi sıcak, tırtıklı ve çok aç.

"Bırak beni." Aralarında sıcaklık toplanırken bacaklarım kendi istekleriyle ayrılıyor.

Bu çok yanlıştır. Bu çok yanlıştır. Buna bir son vermeliyiz.

"Bana arzularını söyle." Boğazımı sıkarken boştaki elinin parmaklarını çakıllı meme ucuma sürterek beni inletiyor. "Bana ne arzuladığını söyle, ben de durayım."

Devam etmesini istiyorum. Dilini ağzımda ve muhteşem, sert sikini bacaklarımın arasında istiyorum.

Ama ben Leo ve Kody'ye katılıyorum.

Ben de ona gerçeği söyledim. "Bizi arzuluyorum. Sen, onlar ve ben. Delikler, pozisyonlar ya da kılıçların kesişmesi umurumda değil. Sadece bağlantı istiyorum, dördümüzün mümkün olan en samimi şekilde birbirimize bağlanmasını istiyorum."

"İçinizde." "Evet."

"Aynı anda." "Evet."

"Teşekkür ederim." Beni aniden bırakıyor ve yüz hatları bomboş bir şekilde koltuğuna dönüyor. "Asla işe yaramaz."

"Saçmalık." Dudaklarımdan telaşlı bir nefes geçiyor.

"Dörtlüler, beşliler ve sayılamayacak kadar çoklular yaşadınız. Bana işe yaramadığını söyleme."

"Seks işlerini biliyorum. Ben kıskançlıktan, egolardan bahsediyorum. Deney gecesi istemiyorsun. Sen üç sahiplenici adamla bir ilişki istemiyorum. Bu hepimizi parçalar." Nefes alıyor. "Ben paylaşmam. Ben bencilim, ve bunun için özür dilemeyeceğim. Hepinizi kendime istiyorum. İşte bu benim fantezim."

Sözleri yüzüme sert bir tokat gibi çarpıyor. Bunun boş bir hayal olduğunu biliyorum ama açıkça reddettiğini duymak canımı daha çok yakıyor.

"Dediğim gibi. İmkansızı istiyorum." Peçeteyle oynuyorum. "Onları sevmenin seni incitmek ya da tam tersi anlamına gelmesinden nefret ediyorum."

"Beni hâlâ seviyorsun." Yüz ifadesi yumuşuyor ve saklamak için çok uğraştığı kırılmanlığı ortaya çıkıyor.

Cevap vermiyorum ama bu bile başlı başına bir cevap. "Keşke kolay bir çözüm olsaydı" diyor.

"Benim oturduğum yerden bir çözüm yok. İçinizden birini asla diğerlerine tercih etmeyeceğim."

"Bunu onlarla tartıştınız mı?" "Hayır."

"Eğer yaparsan..." Burnundan sertçe nefes veriyor.

"Nasıl gittiğini bana haber ver."

Yemeğimize sessizlik içinde devam ediyoruz, yemekler tatlar ve dokulardan oluşan bir bulanıklık.

Ne zaman başımı kaldırırsam, sanki beni her seferinde ilk kez görüyormuş gibi huşu dolu bir bakışla izlediğini fark ediyorum.

Zaman. Bu bakış bana nelere sahip olduğumuzu ve hala nelere sahip olabileceğimizi hatırlatıyor.

Leo ve Kody yerine onu seçseydim. Bu asla olmayacak.

Son nefesime kadar varlığımın her zerresiyle buna karşı çıkacağım.

Servis görevlisi tabakları toplarken ve Monty hesabı öderken, garip yemek sohbetimizi tekrar dinliyorum.

"Beni Leo ve Kody'den soyutlama planın" diyorum, "hâlâ yürürlükte mi?"

"Hayır. Bu seni mutsuz ediyor ve bu istediğim son şey. Seni geri kazanmak için başka bir yol bulacağım."

Birlikte olmamızın tek bir yolu var ve o bunu düşünmüyor.

Ama gerçekten mutlu olmamı istediğine inanıyorum. Beni sevmekten hiç vazgeçmedi, Leo ve Kody ile seks yaptığımı gördükten sonra bile.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu kalbimden kazımak ve zihnimden silmek için harcadığım çabayı o kadar tehlikeye atıyor.

Monty Novak çok fazla sırrı ve daha da fazla gururu olan milyarder bir playboydu.

Montgomery Strakh, hatalarını kabul eden ve inandığı şeyler uğruna savaşan, aşk acısı çeken bir ruh.

O bana inanıyor.

"Yemek için teşekkür ederim." Elimi kaydırıp parmaklarımı onunkilere sürtüyorum. "Sen bir canavar değilsin."

"Beni yatağına davet et." "Monty."

"Yap hadi. Seni becermeme izin ver." Göz açıp kapayınca kadar bileğimi yakaladı ve sıktı. "Seni güçsüz bırakacağım."

Bir zonklama kan dolaşıma çarpıyor ve bacaklarımın arasına sinir bozucu bir sıcaklık gönderiyor. Aşağıya doğru tutulmak istiyorum ve

Onun tarafından tekrar domine edilmek. Dişlerime yapışan morartıcı öpücüklerini ve kışımı gererken havamı boğan el kolyelerini istiyorum.

Sadece onu istiyorum.

Eğer Leo ya da Kody Sirena hakkında böyle düşünseydi, içim içimi yerdı.

"Monty..." Bileğimin etrafındaki parmaklarına bakıyorum.

"Sana bir sürprizim var." Ayağa kalkıyor ve sandalyemi çekmek için hareket ediyor.

Elini uzattığında tutuyorum ve beni restorandan çıkarmasına izin veriyorum.

Dört güvenlik görevlisi yanımızda, onun evine doğru yürüyoruz.

sessizlik içinde garaja girdim. Orada, tepedeki ışıkların parıltısı altında, beni Batmobil'e benzeyen bir arabaya doğru yönlendiriyor. Kırmızı bir araba.

"Bin." Benim için bir kanat gibi yukarı doğru dönen kapıyı açtı.

Ayrıntılı dikişlere sahip yüksek kaliteli deri ile sarılmış kova koltuğa alçalıyorum.

Kasabanın içinden geçerken ışıklar ve hareketler bizi sersemletiyor, arabanın motoru güçlü bir kükreme çıkarıyor. Range Rover'da güvenlik takip ediyor ama sanki dünyada sadece iki kişi varmışız gibi hissediyoruz.

Uzun parmakları direksiyonu nabzımı hızlandıran bir komutla kavırıyor. O vites değiştirdiğinde, ben Hareketlerinin akıcılığı, parmak eklemlerinin esnemesi ve tendonlarının gerilmesiyle büyülenmişti.

Hiper otomobili kullanışındaki hassasiyette inanılmaz seksi bir şey var. Zahmetsiz bir ustalık. Çenesi konsantrasyonla kilitleniyor ama arada bir dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Üzerimdeki etkisini çok iyi biliyor.

Vücudundan ısı yayılıyor ve ona çok yaklaştığımı, deri ve tıraş losyonu kokusuna çekildiğimi fark ediyorum. Ona dokunmak, gömleğinin altındaki kas ve siniri hissetmek ve fiziğini tanımlayan güç çıkıntılarının izini sürmek istiyorum.

Ama yapmıyorum. Çünkü bu aldatmak olurdu.

Kocamla.

Köprüyü geçer ve hastane otoparkına park eder.

ço

k. Kafam karıştı, ona döndüm. "Burada ne işimiz var?"

Cevap vermeden dışarı çıktı, kapımı açtı ve

Takip etmem için hareketler.

Kendimi mahcup ve açıkta hissederek, eskiden çalıştığım otoparkta durdum ve mini elbisemi düzelttim. Cüretkâr bir şekilde dalıyor ve kışımı zar zor örtüyor. Bir hastane için kesinlikle uygun değil.

"Işıl ışılsın. Sana daha fazla bakarsam yürüyemeyeceğim." Kendini gizlice ayarlıyor.

"Teşekkür ederim." Uzattığı eli tuttum. "Neden buradayız?" Yine cevap yok.

Beni girişe götürürken, gözlerim kenarlardaki karanlığa dalarak arsayı tarıyorum.

Dört güvenlik görevlisi etrafımızı sardı, ama gölgeler tehditkâr fısıltılarla kıvranıyor, dikkatli gözleri ve bilinmeyen tehlikeleri gizliyor.

"Rahatla." Elini belime götürerek sert bir baskı uyguluyor. "Güvendesin."

İçeride, travma ünitesinin tanıdık uğultusu bizi karşılıyor, çok özlediğim rahatlatıcı bir kaos.

Düzinelerce tanıdık yüz sanki beni bekliyormuş gibi resepsiyonun etrafında toplanıyor. Dr. Simons, Hemşire Letty ve Rhett

Aralarında gülümsemelerinin sıcaklığı yürüyüşümü hızlandırıyor ve beni Monty'nin elinden çekip alıyordu.

"Frankie." Beni görünce Rhett'in yüzü aydınlandı.

Ona doğru koşuyorum ve kollarımı onun sağlam gövdesine doluyorum.

O da bana sarıldığında, uzun zamandır yaşamadığım bir ağırlıksızlık hissediyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum.

"Hepimiz seni özledik." Omzumun üzerinden Monty'ye bakıyor. "Seni görmek güzel, Monty."

Monty kenara çekiliyor, ellerini arkasında kavuşturmuş, birleşmeyi izliyor. Sonraki birkaç dakika boyunca uzun zamandır görmediğim dostlarımin sıcak karşılaşmasına

yıl. Konuşmalar, kucaklaşmalar, tanıdık yüzler, en iyi şekilde bunaltıcı.

"Geleceğimi biliyor muydun?" Rhett'e sordum.

"Monty aradı. Doldurman için seni getireceğini söyledi. İşe alınmanız için gerekli evraklar. Gördüğünüz gibi..." Hemşire ve doktorlardan oluşan kalabalığa eliyle işaret ediyor. "İşe döndüğünüz için çok heyecanlıyız. Sensiz hiçbir şey aynı değildi. Sen."

Monty bunu benim için yaptı, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Omzumun üzerinden ona bakarken gözlerimin arkası ağrıyor.

Teşekkür ederim.

Başını sallıyor, ifadesi sert. Ama bakışlarındaki sevgiyi görüyorum, o kadar derin bir bağlılık ki neredeyse beni devirecek.

Arkadaşlarımla hasret giderdikten sonra Rhett, Monty ve beni evrak işlerinin beklendiği ofisine götürüyor. Monty yanıma otururken kalbim hâlâ hızlı atıyor.

"Pekala." Rhett bana bir yığın form uzattı. "Hadi seni hazırlayalım."

Ben belgeleri doldururken, Rhett koridordaki muhafızlara göz ucuyla bakıyor.

"Güvenlik hakkında konuşmamız gerek." Monty kollarının manşetlerini düzeltiyor, ses tonu tamamen işle ilgili.

Formlardan başımı kaldırıyorum, endişem yeniden artıyor. "Takipçiden haberim var." Rhett bakışlarımı yakaladı.

"Monty durumu açıkladı. Yürürlükte olan protokollerimiz var, ancak bunları kişisel güvenlik detayınızın her zaman yanınızda kalmasına izin verecek şekilde ayarlayacağız."

"Bu nasıl olacak? Benimle birlikte hasta odalarına giremezler."

"Hayır, ama şu anda yaptıkları gibi kapının hemen dışında bekleyebilirler." Monty'ye bakar. "Onun güvenliğini sağlamak benim önceliğim olacak."

"Güvenlik ekibim de öyle."

"Yük olmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Hiç de değil. Biz her şeyi halledeceğiz," diyor Rhett. "Siz sadece işlerinizi yoluna koymaya odaklanın."

Ben formlar arasında ilerlerken, Rhett ve Monty muhafızlarla lojistiği görüşmek üzere salona giriyorlar. Vardiya, güvenlik rotasyonları ve güvenliğini sağlamak için gereken ayarlamalar hakkında konuşuyorlar. hasta bakımını tehlikeye atıyor. Endişelenecek çok şey var ama titizlikleri için minnettarım.

Sonunda evrak işleri tamamlandı.

"Sanırım hepsi bu kadar." Rhett belgeleri bir klasörün içine yığar. "Seni bu hafta rotasyona ekleyeceğim. Oh, ve yarın Seattle'a gidiyorum."

"Yeni kalp programı için hâlâ seyahat ediyor musun?" Ben soruyorum. "O nasıl gidiyor?"

"Harika gidiyor." Gözleri parlıyor. "Ama evet, diğer uzmanlarla işbirliği yapmak ve gerekli finansmanı sağlamak için sık sık şehir dışına çıkıyorum."

"Ne tür bir seyahatten bahsediyoruz?" Monty kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Çoğunlukla büyük şehirlere. Seattle, San Francisco ve New York'taki en iyi hastanelerle yakın çalışıyorum. Kardiyak bakımımızı bir üst seviyeye taşımak için protokoller ve eğitim programları geliştirmeme yardımcı oluyorlar."

Yaptığı işin önemini anlayarak başımı sallıyorum. "Senin adına çok mutluyum, Rhett."

"Teşekkürler. Ayrıca ortak çalışmalar yürütmek için tıbbi araştırma kurumlarıyla ortaklıklar kurmayı düşünüyorum. Bu daha fazla seyahat anlamına geliyor, ancak mümkün olan en iyi bakımı sağladığımızdan emin olmak için gerekli."

"Bu kadar seyahat varken, senin yokluğunda buradaki işleri kim yönetiyor?" Monty gözlerini kısar.

"Sağlam bir ekip kurdum ve onlara tamamen güveniyorum."

Ayrıca seyahat geçici bir süre için. Program tamamen uygulandığında ve ilk aşama sona erdiğinde, her şeyi bizzat denetlemek için burada daha fazla zaman geçireceğim."

"Güvenlik durumunu buradaki tüm travma ekibine bildirmeniz gerekiyor." Monty çenesini ovuşturuyor, yüz ifadesi dalgın. "Siz yokken yetkili her kimse onunla her gün temas halinde olmak istiyorum."

"Anlıyorum." Rhett başını sallar.

"Güvenlik önlemlerini ayarladığınız için ikinize de teşekkür ederim," diyorum.

"Kendinizi güvende hissetmezseniz lütfen bize haber verin." Rhett elini uzatıyor. "Tekrar hoş geldin Frankie."

Sallıyorum, sinirlerime rağmen gülümsüyorum. "Geri dönmek güzel."

Hastane personeliyle vedalaştıktan sonra Monty ve ben travma ünitesinin uğultusunu geride bırakıp dışarı çıkıyoruz. Otoparktaki gölgeler etrafımda dolaşıyor ama Monty'nin eli sırtımdayken kendimi güvende hissediyorum.

Hiper otomobili garajına geri götürüyoruz ve şoförü Kai ile birlikte rıhtıma geri dönüyoruz.

Monty ve ben yata giden tahta kaldırıma adım attığımızda geceyi ürkütücü bir sessizlik kaplıyor.

Eli sıkıca ve güven verici bir şekilde belime bastırmaya devam ediyor ama bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum.

Kulaklarım her seste diken diken oluyor, gözlerim her yöne dalıyor. İzlediğim hissi beni yata kadar takip ediyor.

Girişte duran güvenlik görevlisi hazır olda bekliyor, yüzü ifadesiz.

"Her şey yolunda mı Stanley?" Monty binerken soruyor. "Evet, Bay Novak."

Monty hızla halatları iskele klemenslerinden çekiyor ve yola çıkmaya hazırlanıyor. Topuklarımı tekmeliyorum ve küpeşteye yaslanıp onun çalışmasını izliyorum.

"Sonuncuyu ben alırım." İpi kurtarmak için eğildiğimde göz ucuyla bir şey görüyorum. Orada olmaması gereken bir şey.

Karanlık bir leke iskelede klemensin yanında oturuyor.

Kalbim sıkışıyor.

"Bekle." Monty'ye doğru dönüp kolunu tuttum. "Şunu görüyor musun?"

Bakışlarımı takip ediyor, gözleri kısılıyor.

"Bu ne-?" Kalmamı işaret ediyor ve iskeleye doğru ilerliyor.

Siktir et.

Garip nesneye yaklaşırken bakışlarını görmezden gelerek peşinden koşuyorum.

Birkaç adım ötede nefesim kesiliyor.

Ay ışığı metalik bir şeyden parıldıyor. Bir fileto bıçağı.

Sonra geri kalanı ortaya çıkar.

Kesik bir insan eli.

Avuç içi aşağı bakacak ve parmaklar açılacak şekilde bir bıçak saplanır ve tahta iskeleye sabitlenir.

Bıçağıya iliştirilmiş bir not var, şüphesiz bana yazılmış.

Zihnim yüzerken boğazımın arkasına bir safra kaçıyor.

Kimin eli bu?

İlk aklıma gelen Denver oldu. Takipçi kalbini çoktan gönderdi. Belki de tüm parçaları yavaş yavaş ortaya çıkar. kanlı bit.

Lütfen bu Denver'ın eli olsun.

Daha yakından incelemek için ilerliyorum.

"Geri çekil." Monty'nin yüzü sertleşir, çenesi öfkeyle sıkılır.

İleri doğru bir adım daha attığımda beni geri çekerek korkunç manzaradan koruyor.

"Stanley!" diye bağırıyor.

Güvenlik görevlisi koşarak gelir, gözleri şok içinde büyür.

"Ben hep buradaydım efendim. Hiçbir şey görmedim ya da duymadım."

Geri kalan muhafızlar etrafımıza yayılarak çevreyi güvenlik altına aldılar.

"Yetkililere haber vermeliyiz," diyor Carl, sesi sabit.

Monty başını sallar. "Yapın. Ve buraya daha fazla adam getirin. Burayı kilitleyin."

"Onu görmem gerek." Etrafından dolanıyorum, çömeliyorum. "Bilmem gerek."

Yanıma çömeliyor, kolumu tutuyor, sanki ona dokunmaya çalışacakmışım gibi beni geri çekmeye hazırlanıyor.

Hoss'un küllerinden insan kemikleri çıkardım. Ama bu farklı. Hala derisi ve kanı var ve çok taze.

"Denver'ın olamaz," diye fısıldıyorum. "Parmaklar çok ince, çok pürüzsüz. Her iki elindeki bütün yara izlerini biliyorum. Bir sürü vardı. Bu..."

"Ayırt edici hiçbir iz yok." İçinden geçen bıçak dışında.

Sıradan bir bıçak değil. Kullanıla kullanıla çatlamış, solmuş ahşap sapını tanıyorum.

"Bu fileto bıçağı." Nefesim kesildi. "Denver'ın Kody'nin elini masaya saplarken kullandığı bıçak."

"Emin misin?"

"Bunu asla unutmayacağım. Kody onu çıkardıktan sonra yıkamak zorunda kaldım."

"İyi misin?" Mavi gözleri benimkileri arıyor.

"Paniklemiyorum." Henüz değil. Telefonumu çıkarıp el feneriyle tüyler ürpertici uzantıyı aydınlatıyorum.

"İşte." Cihazı benden alıp ışığı yaktı. "Eli tanıdın mı?"

"Hayır. Leo ya da Kody'ye ait değil."

Ellerini kendiminkinden daha iyi tanıyorum. Ama ben Onları aramak, seslerini duymak ve iyi olduklarını teyit etmek için çaresizim.

"Wolfson?" Boğuluyor.

Onu ekarte etmeye çalışarak daha yakından bakarken görüşüm bulanıklaşıyor. "Bu bir erkek eli. Wolf'unkinde yara izi yoktu. Ama o her zaman siyah mürekkeple kaplıydı." Çenem titriyor. "I

bilmiyorum, Monty." Tüm vücudum titriyor. "Notta ne yazdığını görmemiz gerek."

Eline dokunmamaya dikkat ederek, acımasızca bıçağı çekip çıkarır. Açarak yüksek sesle okuyor, sesi alçak ve öfkeden gergin. "Mutlu yıldönümleri, küçük kız. Sana bir daha asla dokunamayacak."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti akıyor, midemde korku birikiyor.

Kimi?

Monty'nin gözleriyle karşılaştım. "Bana kim dokundu?"

"Bu gece hastanede bir düzine farklı insan var."

"Rhett." Elinden telefonumu aldım. "Onu aramam gerek."

"Ve Doyle." Ayağa kalkarak cihazını çıkarır ve bekleyen muhafıza döner. "Yat güvenli mi?"

"Evet." Carl öne çıkar. "Orada beklemelisin."

Monty koluyla beni sarıp gemiye geri dönmemi sağlarken, tehdit her zamankinden daha gerçek, her yönden bastırıyor gibi geliyor.

Ana kabinde Rhett'i aramaya başlamıştım ki bir mesaj geldi içinde.

Bilinmeyen numara: Randevunuz nasıl bitecek? Eğer gidersen

Kurtla yatağa giren ayı ve aslan sireni becerecek mi?

Vücudumdaki her kas, sıçramaya ya da kaçmaya hazır bir şekilde kıvrılıyor.

Ama ben felç oldum.

Monty'ye bakıyorum, ama o zaten bana bakıyor, gözleri keskinleşiyor, her şeyi yüzümde görüyor.

Titreyen ellerimden telefonu aldı.

Yüz hatları ürpertici, aşılma bir sükûnete bürünmeden önce okurken yüz ifadesinde geçici gölgeler beliriyor.

Bir yanıt yazdığında, yanıt artık hizmette değil şeklinde geri dönüyor.

Elimi tutarak beni uydu telefonunu sakladığı dolaba götürüyor.

"Çocuklarla konuş." Ahizeye numaraları tuşladı ve bana uzattı. "Rhett ve Doyle'u arayacağım."

Arama bağlandığında, telefonu kulağına götürerek birkaç adım uzaklaşır.

"Monty?" Leo ilk zil sesinde cevap verir.

Dizlerim bükülüyor ve dolaptan yere doğru kayıyorum.

"Benim. Kody seninle mi?"

"O burada, aşkım. Ne oldu?" "Başka bir teslimat aldık."

Onlara bıçaktan, elden, nottan ve mesajdan bahsettim. Sonra da neden adadan ayrıldığımı açıklamak zorunda kaldım,

Akşam yemeği, hastane ziyareti ve tarihin önemi. Denver'ın beni aldığı günün bugün olduğunu bilmiyorlardı.

Ama Doyle biliyordu.

Doyle'la son terapi seansımla ilgili sorularını yanıtlamayı bitirdiğimde Monty dönüp yanıma oturuyor.

"Rhett hâlâ hastanede." Çenesindeki bir kas sıçradı.

"Doyle cevap vermiyor."

Göğsüm çöktü.

"Adadan neden ayrıldın lan?" Kody telefonda Monty'nin duyabileceği kadar yüksek sesle homurdanıyor.

Ahizeyi elimden aldı. "Sakin ol." Carl kulübeye girene kadar ileri geri tartışılar, yerel polisin burada olduğunu anons ediyor.

"Beni dinle," diyor Monty telefonda. "Onu eve götürüyorum ve güvende tutuyorum. Sakın bu gece geri uçmaya kalkma. Uçmanın güvenli olduğu sabaha kadar bekle. Lanet kafanı kullan." Dinliyor, başını sallıyor.

"Biliyorum. Bu piçin kazanmasına izin vermeyeceğiz. Onu bulacağız." Bir duraklama daha. "Adaya döndüğümüzde seni arayacak. Evet, seni,

"

Bağlantıyı kesiyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Nasılsın?"

"Harika." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Görünmeden yata nasıl bu kadar yaklaşabildiler?"

"İzliyordu, mükemmel anı bekliyordu." "Erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama o not... içgüdülerim bana bu delinin sadece bir hayran olmadığını söylüyor. Sahiplenici ve kıskanç biri ve seni kendisi için istiyor."

Sana bir daha asla dokunmayacak.

Bu Leo ve Kody için ne anlama geliyor? Ve Monty için de? Sırada onların vücut parçaları mı var?

"Bunu da atlatacağız." Monty beni kendine çekiyor, kolları koruyucu bir kucaklamayla etrafımı sarıyor. "Onun işini bitireceğiz. Söz veriyorum."

Tabii takipçi Wolf değilse.

Bütün yaralar kanamaz. Tüm yara izleri görünmez. Bazıları kemiklerin altında yaşar, soğuk ve yalnız. Ayazın odalarında, acı benim sanatımdır.

Cesedini bulana kadar ondan vazgeçmeyeceğim.

Özlem.

İçimde şiddetli, koruyucu bir özlem var. Kai, Monty'nin yatına doğru ilerlerken Leo'nun yanında duruyorum.

Adaya.

Frankie'ye doğru.

Gün ortası sıcığına rağmen, kutupların vahşi doğası hâlâ kemiklerime işliyor. Wolf'un cesedini ve kulübeyi aramakla geçen sonuçsuz bir hafta daha.

Hayal kırıklığı pençelerini geçiriyor, hayati organları parçalıyor. Frankie'yi Monty ile her yalnız bıraktığımızda, öfke daha sıkı sarılıyor.

Serbest dolaşan bir sapık, bir insan kalbi, kesik bir el, daha fazla mesaj ve rahatsız edici tehditler... Yeter artık.

Yaklaşırken gözlerim rıhtıma takılıyor. İki küçük yat orada duruyor, cilalı yüzeyleri alçak Alaska güneşini yansıtıyor. Yepyeni ve pahalı görünüyorlar. Tipik Monty.

Bakışlarımı kaydırıyorum ve işte orada.

Kalbim kış uykusundan uyanıyor ve yeniden atmaya başlıyor.

Uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyor, minyon bedeni yanındaki heybetli adam tarafından küçeleştiriliyor.

Randevunuz nasıl bitecek? Eğer kurtla yatağa girersen, ayı ve aslan sireni becerecek mi?

Sıcak bir kıskançlık okuyla içim deliniyor. Dün gece onu bir randevuya götürdü.

Onu lanet olası bir randevuya götürdü. Sonra onu yatağa götürdü mü?

Neden yemeğe gittiklerini, birinci yılın önemini anlıyorum. Hatta onun yanında olduğu için minnettarım. Yalnız kalmamalı. Aynı zamanda, onunla geçirdiği her ana içerliyorum.

Sekse koyduğu yasak bunu hazmetmeyi zorlaştırıyor.

Yakınlaşmamızın üzerinden neredeyse iki ay geçti. Mesafe sadece fiziksel değil. Duygusal, kopmaya hazır gergin bir iplik gibi bağımızı geriyor.

Yat rıhtıma yanaştı ve Leo ile ben karaya çıktık, adımlarımız amaçlıydı. Bize doğru koşuyor ve biz de onu bedenlerimizin arasına sıkıştırarak ezici bir kucaklamayla sarıyoruz.

İlişkimiz bir vedalar ve merhabalar döngüsüne dönüştü. Ayrılıklar yanlış, doğal olmayan, yaşam ve ölüm arasındaki gri bölge gibi hissettiriyor.

Ama yeniden bir araya gelmeler. Her buluşmamızda sanki ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

"Seni özledim," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru, kokusunu içime çekerek.

zlediğim her şey gibi kokuyor. Sıcak ten. Olgun kirazlar. Boğucu, tatlı seks. Frankie.

"ok endişelendim." Leo onun burnunu, yanağını, dudaklarını öpüyor. "Bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim." Bize bakıyor, yeşil gözleri parılıyor. "Artık burada olduğuna göre. Güvende olduğun için çok mutluyum."

"Eve hoş geldin." Monty omzuma vurdu. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Dönüp malikâneye doğru ilerliyor.

Güvenlik görevlileri yolu kaplayan uzun am ağaçlarının arasında duruyor. Sayıları iki katına çıkmış.

Ona yetişmek için adımlarımı uzatıyorum. "Bu yatlar da neyin nesi?"

Duraklıyor, enesi çeliği kesecek kadar keskin.

"Onlar senin." Elini cebine attı ve iki anahtar çıkardı.

"Tebrikler." Bir setini Leo'ya uzattı. "Uçuş okulunu bitirmene sadece bir sınav kaldı." Diğer anahtarlığı avucuma bastırarak elimi kısa bir süre sıkıyor. "İçki fabrikanız önümüzdeki hafta halka açılıyor. I

başarılarınızı kutlamak istedim." Leo ve ben şaşkın bakışlarımızı değiş tokuş ettik.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesi inançsızlıkla boğuklaşan Leo gözlerini yatlara diker.

"Şaka yapmıyorum. Dahası da var. Her anahtarlıkta bir ekstra anahtar seti. Sitka'daki garajımda sizi bekleyen BMW GS motosikletler var. Onları da hediyenin bir parçası olarak düşün."

Yüzümdeki sıcaklık midemdeki soğuklukla savaşıyor.
"Bunu kabul edemeyiz. Bu çok fazla."

"Bunu hak etmedik." Leo anahtarları geri vermeye çalışır. "Kıçınızı yırtarak çalıştınız." Frankie Leo'nun elini geri itti. "Kaba olma. Sana bu hediyeleri vermek zaten Monty'nin kendini garip hissetmesine neden oluyor." Dudakları seğiriyor. "Ve duygularıyla tehlikeli bir şekilde temas halinde. Sadece seni sevdiğini kabul et."

"Sadece al onları." Monty iç çeker, ifadesi sıkıntıyla sıkışmıştır.

Ardından sessizlik gelir. Jestinin önemi, Kuzey Kutbu'ndaki arayış, içki fabrikasında hâlâ bitirilmesi gereken işler, Frankie ile ilişkimizdeki gerginlik ve takipçi - hepsi patlamayı bekleyen bir barut fıçısı.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda. "Bunun anlamı sandığınızdan çok daha büyük."

Leo ensesini tutuyor, başını sallıyor ve çok rahatsız görünüyor.

"Rica ederim." Monty patikada ilerlemeye devam eder ve giriş kapısından içeri adım atar. "Elin analiz edilmesini bekliyoruz. Yetkililer şu anda işin içinde, bu da soruşturmayı yavaşlatacak. Ama ben yine de Wilson."

"Wilson bizim için herhangi bir güncelleme yapmadı." Frankie kanepeye uzanarak bacaklarını altına sıkıştırdı. "Ama Doyle Whitaker kayıp. Dünkü terapi seansımızdan sonra Sitka'daki evine bir daha dönmedi."

Monty, "Ya sapıktır," diyor.

"Ya da kurban." Göğsünü ovuşturuyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor. "Güvenlik ekibi her gün burayı kameralarla tarıyor. Birileri izliyor ve dinliyor sanki

bizi tanıyorlar. Sanki bizden biriymiş gibi." Gözlerime bakıyor. "Sirena da işin içinde olabilir. Wolf'u biliyor ve kabin."

"Kimse ona Denver'dan ya da takipçiden bahsetmemiş," diyorum. "Ya kulübeyi senden çok önce bulduysa? Ona yardım etmek mi?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Wolf'u, Denver'ı ve o fileto bıçağını bulabilirdi."

"Dün gece bizimle Fairbanks'teyken o şeyleri nasıl teslim etti?" Leo başını sallar.

"Yardımla." Omuz silkiyor. "Kadın becerikli. Hâlâ seni becermeye çalışıyor mu?"

"Hâlâ seni sikmeye mi çalışıyor?" Leo parmağını Monty'ye doğru uzatır.

"Evet." Monty duvara yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış. "Deniyorum ve başarısız oluyorum. Bunların hiçbiri yardımcı olmuyor. Sirena'yı göz ardı edemeyiz. Onun bu işe karışması pek akla yatkın görünmüyor ama her açıdan düşünmeliyiz."

Leo hırıltılı bir dizi küfür savurur ve odayı adımlar.

"Şu lanet kulübeyi bir bulabilsek." Yanındaki kanepeye yığıldım. "Sanki hiç yokmuş gibi."

"Onu bulacağız," diyor Monty, daha önce hiç duymadığım bir güvenle.

hayranlık duymaya başladım. "Bir sonraki keşif görevine ne zaman çıkıyorsunuz?"

"Bir süreliğine olmaz. Leo'nun sınava girmesi gerekiyor ve benim de açmam gereken bir içki fabrikası var."

"Bir kez açıldığında, başka bir şey için zaman bulmak zor olacak." Elime uzanıp parmaklarımızı birleştirdi.

"Zaman ayıracağım."

Yüzünde görebiliyorum. Şüphe. Haftalardır ona zaman ayırmadım.

İçki fabrikası faaliyete geçtiğinde ve takipçi bulunduğunda, hayatımın geri kalanını ona adayacağım. Ona istediği sonsözü vereceğim.

Bol seksli.

Günün geri kalanını soruşturmanın ayrıntılarını inceleyerek, gözden kaçırdığımız şeyleri arayarak ve hepimizin aynı sayfada olmasını sağlamak.

O gece Leo ve Monty, Monty'nin deniz uçağı üssü önerisini tartışmak için sınışırlar.

Leo teklifi kabul etmeye karar verdi. Geçtiğimiz ay boyunca bu konuyu sık sık konuştuk ve Monty'ye olan güvensizliğini geride bıraktı.

Ben de öyle.

"Hadi yatağa gidelim." Onu koltuktan kaldırıyorum ve merdivenlerden yukarı, çoğu zaman yalnız uyuduğı odaya taşıyorum.

Kurtulmaya çalışmıyor. Bunun yerine kollarını omuzlarıma doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor, beni ne kadar özlediğini kelimelerle anlatmıyor.

Dün geceki randevusunun nasıl bittiğini merak etmeme gerek yok.

Leo ve bana asla ihanet etmezdi.

Soyunduktan ve günün stresinden arındıktan sonra ışığı kapatır ve yorganın altına gireriz.

"Yarın ne yapmayı planlıyorsun?" Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, kafa derime masaj yapıyor.

"İşe geri dönüyorum."

Tadilat bitti, ancak hala el yapımı votka tariflerime son rötuşları yapıyorum. Personelin çoğunu Topsy Sailor'dan aldım, ancak yapılması gereken eğitimler ve tamamlanması gereken pek çok küçük ayrıntı var.

Keşke onu da yanımda işe götürebilseydim. Yenilenen alanı görmedi. Ama bu çok tehlikeli. Adadan ayrılmasını istemiyorum.

"Ben de işe geri dönüyorum." Eli saçlarımda sıkılaşıyor.

"Ne?" Geri çekildim.

"Şşş." Beni yastığa geri çekti. "Dinle, seni vahşi. Etrafım güvenlik görevlileriyle çevrili. Burada. Orada. Her yerde. Monty dün gece beni hastaneye götürdü ve güvenliğim için gerekli detayları ayarladı. Sürekli gözetim altında olacağım.

korumalar, kameralar ve hastane personeli tarafından sürekli izleniyor. Kody, buna ihtiyacım var." Sesi titriyor, gözleri yalvarıyor. "Bu sapıgın hayatımı kontrol etmesine ve beni tutsak etmesine izin vermeyeceğim."

"Frankie..." Şakaklarım ağrıyor.

"Ben de içki fabrikanızın açılışına gidiyorum." Çenesini ayarlıyor. "Bunu kaçırmayacağım."

"Tanrım, kadın." Alnımızı birbirine yaklaştırdım.

"Hayatımdan yıllar çalacaksın."

"Bunu tepelerde söylemiştin. Hâlâ hayattayız. Hala savaşıyoruz.

Yaptığımız şey bu. Hayatta kalırız."

"Dün için özür dilerim." Nabzım güm güm atıyor, ağır ve halsiz. "Bilmiyordum. Randevuyu ayarlamalıydım."

"Hatırlamak istediğim bir gün değildi. Ama kaçırılmamdan dört gün sonra..." Ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Üç güzel, vahşi adamla tanıştım." Dudağımlı ısırdı. "Ben de seninle tanıştım."

"Unutulmayacak bir gün." Kalçalarını kendime doğru çekiyorum, bizi birbirimize uyduruyorum.

"Senin tarafından dokunulma ve öpülme dürtümden bıkaçağım bir zaman gelecek mi?"

"Buna güvenme."

Dillerimiz çarpışıyor ve kıvılcımlar tenimde uçuşuyor. Ellerimiz dolaşıyor, her bir parmak ucu bir elektrik fırçası gibi, Sinir uçlarımı yakıyor.

Öpüşüyoruz, dokunuyoruz ve gecenin geri kalanında yeniden bağlanıyoruz. Sikim zonkluyor. Taşaklarım ağrıyor. Ama onun kurallarını çiğnemedim. Bekleyeceğime söz verdim.

Ayrıca, benim arzum seksin ötesine uzanıyor. Ona olan tüm ihtiyacım bu. Aramızdaki bağ. Aramızda var olan yakınlık.

Tek ihtiyacım olan bana bakması, beni görmesi ve benim onunla hissettiğim cazibeyi hissetmesi.

Ve öyle.

Saatler süren bir öpücükle.

Kırılmayan bir kucaklamayla.

Dudaklarında kimsenin alamayacağı bir aşk fısıltısıyla.

Üç gün sonra, Sahil Güvenlik görevlileri Sitka Sound'da batık bir tekne bulur. Soruşturma sonucunda bir Hasarlı gövde geminin su almasına, kaldırma kuvvetini kaybetmesine ve dalgalı sularda alabora olmasına neden olmuştur.

Tekne Doyle Whitaker'a aitmiş. Hiçbir ceset bulunamadı.

Doyle hala kayıp.

Ama parçalanmış eldeki parmak izleri zaten şüphelendiğimiz şeyi doğruluyor.

Sana bir daha asla dokunmayacak.

Doyle'un eli fileto bıçağıyla kesildi, dağınık bir şekilde, tutkuyla, hassasiyet ya da cerrahi eğitim olmadan.

Bu, hastanedeki sağlık personelini göz ardı etmez, ancak meslektaşlarımı biraz daha az şüpheli hale getirir.

Tabii ki hayatımdaki erkekler aynı fikirde değil.

Onların kükreyen, göğsünü yumruklayan, aşırı korumacı itirazlarına rağmen işime dönüyorum.

Önlüğümle travma ünitesine adım atmak, uzun ve karanlık bir tünelden kör edici bir ışığa çıkmak gibi geliyor.

Hastanenin tanıdık steril kokusu, bipleyen monitörler, doktorların ve hemşirelerin sessiz konuşmaları, hepsi beni eski dostlar gibi karşılıyor.

Bunu özlemişim. Rutini, amacı. dikkat dağıtıcı.

Hastane personeli beni sıcak bir şekilde karşılıyor, acil servis dışında tanımadıklarım bile. Ama bir şey var. Gözlerindeki merak ve acıma duygusu. Herkes benim durumumu biliyor.

Tutsaklığım tüm haberlere çıkmıştı. Ve takipçi... Sitka gibi küçük kasabalar sır tutmaz.

Her giriş noktasına yerleştirilmiş ve beni her yerde takip eden güvenlik görevlilerinin olması da yardımcı olmuyor.

Artık sapığın bana dokunan insanları parçaladığını bildiğimize göre, kişisel korumaları olan tek kişi ben değilim. Leo, Kody ve Monty kendi silahlı gölgeleri olmadan evden çıkmıyorlar. Ayrıca hepimizin telefonlarında GPS takibi var ve birbirimizin nerede olduğunu her an izleyebiliyoruz.

Fısıltılar ve sempatik bakışlar hastane boyunca beni takip ediyor. Görmezden geliyorum ve görevlerime odaklanıyorum. normallik hissi.

Ama normallik kırılgan bir şeydir.

Vardiyamın bir saatinde, hemşire istasyonunda durmuş, sırtım kapıya dönük bir şekilde hasta kayıtlarını güncelliyordum ki yanımda nefes sesleri.

"Kutsal Thor." Hemşire Letty bir elini göğsüne vuruyor. "Az önce nefesi kesilen başka biri var mı?"

Donup kaldım.

Oh, hayır.

"Ben öldüm ve Valhalla'ya gittim," diyor bir başka hemşire. "Artık böyle adamlar yaptıklarını bilmiyordum."

Hayır, hayır, hayır.

Dönüyorum ve parlayan, vahşi, uyumsuz gözlerle yüz yüze geliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Koridordan aşağı bakıyorum. Etraftaki her kadın bize doğru bakıyor.

Ona.

Daha önce bir Viking sapkınlıkları yoksa bile şimdi var. Lanet bir isyana sebep olacak.

Leonid Strakh floresan ışıkların altında dururken Ragnar Lothbrok Britanya'yı fethetmeye gelmiş gibi görünüyor.

Eğer Britanya ben olsaydım.

Küçük, sıkı saç örgüleri şakaklarından kulaklarının arkasına doğru uzanır ve başının arkasında bir düğüm oluşturarak

Saçlarının geri kalanı ip gibi boynuna dolanmıştı. Ekleyin

Yontulmuş yüz hatları, yontulmuş çene çizgisi ve aslan gibi çatık kaşlarıyla bu adam Viking vahşiliğini ve savaşçı ahlakını özetler.

Tüm kadın izleyicileri fark ettiğinde, bir etobur gibi dudağını kıvrır ve onları geri tökezletip nefes nefese bırakır.

Bazıları kıkırdıyor.

Bacaklarımı

hissedemiyorum.

Beyaz bir tişört kaslı vücuduna uyum sağlıyor. O düşük-Güçlü fiziğine göre beli açık kot pantolon giymesi yasak olmalı. Ama travma ünitesinde dehşet saçan onun gözleridir. Biri erimiş altın, diğeri buz mavis, aynı anda hem yanıyor hem de donuyor, havayı uğuldatan tehlikeli bir aura yayıyorlar.

Koridordaki kadınlar bakmaktan kendilerini alamazlar. Ve bayılıyorlar. Şu anda bir kalp monitörü çalsa, kimse cevap vermez. Erkekler bile onun transına girmiş durumda.

"Leo." Gülümsemeye zorlayarak ona doğru ilerledim, bileğini tuttum ve onu köşeye sürükledim. "Burada olmamalısın."

"Orada kal." Özel korumalarından birine parmağıyla işaret ediyor ve beni boş bir bölmeye sokup perdeyi kapatıyor.

Bana doğru bastırarak vücuduyla beni hapsediyor ve kokusuyla beni zayıflatıyor. Motosiklet egzozunun karanlık, erkeksi aroması etrafımı sarıyor, beni içine çekiyor, nabzımın hızlanmasına ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Ve yüzü. Tanrı yardımcım olsun, çok güzel ve vahşi. Tanrısız ve yırtıcı. Yüksek elmacık kemikleri, düz bir burun ve İngiltere'nin Bakire Kraliçesi'ni bile baştan çıkarabilecek dudaklar.

Vücudum bana ihanet ediyor, karnımda sıcaklık birikiyor, boynuma doğru bir kızarıklık yayılıyor. Kendimi toparlamak, nerede olduğumu ve ne yapmak için burada olduğumu hatırlamak için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor.

Kalbim hızla çarpıyor, ama hissetmediğim bir sükuneti zorluyorum, pratik bir profesyonellikle geri çekiliyorum.

"Bu çok saçma." Bana tekrar uzandı. "Hayatını riske

atıyorsun."

"Sen de öyle. Ben çalışıyorum." Elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum. "Benim korumalarım var ve senin de sınava çalışıyor olman gerekiyordu."

"Çalışmama gerek yok."

"Acil serviste olay çıkarmana gerek yok. İçki fabrikasına git ve Kody'ye yardım et."

Bakışları benimkileri delip geçiyor, bana kutup hayvanlığının tüm gücünü veriyor. Bu çok fazla, o gözlerin yoğunluğu, beni çıplak bırakma şekli. Ama ben yerimde duruyorum, o ilkel ifadeyle kafa kafaya veriyorum.

"Bu benim ilk günüm." Omuzlarımı dikleştiriyorum, duruşuma otorite katmaya çalışıyorum. "Bunu benim için berbat etme."

İlk başta hareket etmiyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, bir elini enseme kenetliyor, parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Leo-"

Ağzı benimkine çarpıyor ve beni içinde yaşayan vahşi, yabanıl öfkeyle öpüyor. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor, sanki bir ömür boyu bu anı beklemiş gibi. Dudakları talep ediyor ve morartıyor, tereddüt ya da ikinci bir düşünceye yer bırakmıyor.

Onu uzaklaştırmalıyım, ona ve kendime -Bu ne yeri ne de zamanı. Ama öpücüğündeki ateş beni tüketiyor, aramızdaki çaresizliği ateşliyor. Dağ gibi gövdesine tırmanıyorum, parmaklarım omuzlarının kaslı yamaçlarında, kendimi onun acımasız saldırısında kaybediyordum.

Zaman yok olur. Sadece ağzının sıcaklığı, dokunuşunun sertliği, onun tadı var - onun tehlikesi ve arzusu. Bizi ayırıp tekrar bir araya getirirken bu anın bitmesini istemiyorum.

Çok geçmeden geri çekiliyor, beni nefessiz ve ağrılı bırakıyor. Eli boynumda kalıyor, parmakları tenimi okşuyor.

"Bunu unutma." Geri adım atıyor, öfkesinin içinden sırtıyor.

"Kahretsin, Leo." Ağzıma dokunuyorum ve topuzumu düzeltiyorum. "Sevişiyormuşum gibi mi görünüyor?"

"Evet, aşkım. Günlerce şiş dudaklar."

Bununla birlikte, dönüyor ve beni sersemlemiş ve titrer halde bırakarak dışarı çıkıyor.

Ne düşünüyordum ki? Beni burada öpmesine izin vermemeliydim.

Aptal.

Onun kokusu burnumda tütüyor, soğukkanlılığımın parçalanmış parçalarını toplamaya çalışırken beni sinirlendiriyor.

Bir iş yapmak için buradayım, anlamlı bir iş. Onun dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Ama kendimi görevlerime geri dönmeye zorladığımda, onun tadı hala dudaklarımdayken, gitmediğini biliyorum. Gözlerini üzerimde hissediyorum, hem rahatlatan hem de boğan yakıcı bir damga.

Travma ünitesi tam bir faaliyet kasırgası ama ben kolaylıkla rolüme geri dönüyorum. Ellerim hareketleri hatırlıyor, protokolleri aklımdan çıkaramıyorum. Ben bir hemşireyim, yetenekli ve yetkinim ve uzakta geçirdiğim hiçbir zaman bunu değiştiremez.

Leo beni gardiyanlardan biri gibi izleyip takip ederken bile.

Onu koridorda görüyorum, gözleri bana kilitlenmiş. Bu dikkat dağıtıcı, sinir bozucu. O böyle gezinirken işimi yapamam.

Arkamdan biri yürüdüğünde ne kadar sık zıpladığımdan bahsetmiyorum bile. Sürekli omzumun üzerinden bakıyorum, rastgele ürpermelerle savaşıyor ve kendimi izlenmediğime ikna etmeye çalışıyorum.

Ama izleniyorum. Sadece Leo ve güvenlik tarafından değil. Dışarıda biri var, bir katil, bir takipçi, yaptığım her şeyi izliyor.

Saatler geçiyor ve ben görevlerime dalmış durumdayım ama ortam gerginliğini koruyor.

Bir hastayla ilgilenirken, zor bir serum ayarıyla

uğraşıyorum.

Steril ambalajı ve karmaşık bileşenleri uzun zaman sonra ellerimde yabancı hissettiriyor.

Hemşire ve eski bir dost olan Paul devreye girer.
"Yardım lazım mı?"

"Lütfen. Bunlardan birini kullanmayalı uzun zaman oldu." Ona kitin bir parçasını uzattım.

Hızla bana yardımcı olurken, kısa bir gülümseme, bir dostluk anı paylaşıyoruz.

"Seni tekrar görmek güzel, Frankie." Görevi bitirmeme yardım ediyor, eğilirken denge için bir elini koluma koyuyor. etrafımda.

"Teşekkürler." Leo'nun özel odaya hışımla girdiğini görmek için döndüm.

"Onunla ne hakkında konuşuyorsun?" Gözleri sahiplenici bir kıskançlıkla parlıyor, duruşu agresif.

"Sadece iş, dostum." Paul geri adım attı. "Sakin ol."

Leo üşümez. O asla üşümez. Yumrukları sıkılır ve kulaklarından buhar yükselir. "Ellerini ondan uzak tut."

Aralarına girip avuç içimi Leo'nun göğsüne bastırıyorum. "Paul benim iş arkadaşım ve senin burada olmaman gerekiyor."

"Seninle flört ediyor," diye tersliyor Leo, gözleri diğer adamdan hiç ayrılmıyor.

"Ciddi misin?" Öfke kabarıyor, azı dişlerimi birbirine çarpıyor.

İki adım ötede yatakta yatan bir hastam var, Tanrı aşkına.

"Geri çekil." Paul korkutulmayı reddederek yerinde durur. "Aşırı tepki veriyorsun."

Durum göz açıp kapayıncaya kadar tırmanır.

Leo, Paul'ü iterek tökezlemesine neden oluyor. Güvenlik görevlileri harekete geçip onları ayırırken ve Leo'ya hastaneden çıkarken eşlik ederken kalbim hızla çarpıyor.

"Çekin ellerinizi üzerimden!" Kükrer ama muhafızların sayısı ondan fazladır.

"Leo, dur!" Bağırıyorum ama artık çok geç.

Onu sürükleyerek götürdüklerinde soğuk, mide bulandırıcı bir acı saplanıyor içime.

Bütün içgüdülerim peşinden koşmamı söylüyor.

Karışık sinyaller göndermek istemiyorum, ama kahretsin, onu seviyorum. Yeni bir dünyaya adım attı ve hâlâ alışmaya ve uyum sağlamaya çalışıyor. Zarafeti hak ediyor ve benim de ona bunu vermenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Onları dışarıda takip ederek, muhafızlardan bizi yalnız bırakmalarını rica ediyorum. Uzaklaştıklarında Leo'nun çatık kaşlı yüzüne uzanıyorum ve alnını kendiminkine yaklaştırıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum sıcak ağzına karşı. "Sonsuza kadar."

Kelimeler yerine bedeniyle karşılık veriyor, kollarını bana doluyor ve dudaklarımı öpüyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Parmaklarımı kısa sakalının arasından geçirip ensesine doğru dolaştırıyorum. "Tam burada olacağım. Korumalarım güvende olacağım."

"Sizi önlük giyen salyalı erkeklerden korumazlar."

"Leo." Ona bakmak için arkama yaslanıyorum. "Birlikte çalışmak için bana güvenmezsen nasıl sağlıklı bir ilişkimiz olabilir? erkekler?"

Gözlerini kırptırıyor, sinirli bir ses çıkarıyor ve hastane girişine doğru bakıyor. Geri döndüğünde, öyle vahşi bir konsantrasyonla bakıyor ki, bir adım geri çekiliyorum.

O benimle kalıyor.

Paylaştığımız yakınlık o kadar derin ve bunaltıcı ki nefesimi kesiyor. Onun bakışlarında da aynı mücadeleyi görüyorum, karşılıklı arzu ve ıstırapı.

"Frankie." Nefes nefese bir fısıltı. Sonra beni şiddetli, umutsuz bir açlıkla öpüyor.

Her şeye rağmen gözlerimiz açık ve bağlı kalıyor.

"Deneyeceğim," diye nefes alıyor ağzıma karşı. "Daha iyisini yapacağım." "Ben de öyle."

İsteksizce gitmeme izin verdi.

"Git içki fabrikasında Kody'ye yardım et," diyorum.

Başını eğdi ve ben de işime döndüm.

Normallik girişimim mahvoldu. İş arkadaşlarımla fısıltıları ve meraklı bakışları canımı yakıyor ama onları bir kenara itip işime odaklanıyorum.

Günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor. Hareketleri yapıyorum ama zihnim başka bir yerde, sahneyi tekrar tekrar oynuyor. Vardiyam sona erdiğinde fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş oluyorum.

Muhafızlarla birlikte dışarı çıktığımda serin gece havası kızarmış yüzüme çarpıyor. Etrafı tararken Leo'nun gölgeler arasında beni beklediğini görünce şaşırmadım.

"Ne zamandır burada?" Arkamdaki Jasper'a soruyorum.

"Hiç ayrılmadı."

On iki saatlik bir vardiyada çalışıyordum ve o park yerinde duruyordu.

çok.

Onun bağlılığı göğsümü derinden acıtıyor ve üzüntüyle.

BMW motosikletine yaslanmış, benim hissettiğim kadar bitkin görünüyor. Acaba kaç kadın onu o şeyin üzerinde görünce kendinden geçti?

"Bay Strakh'la birlikte limana gidecek misiniz?" Jasper sorar.

"Evet."

"Sizi oraya kadar takip edeceğiz."

"Bize bir dakika verin." Çileden çıkaran kar kulübesi çocuğuma doğru ilerliyorum, kendime onun sadece dört aydır medeni dünyada olduğunu hatırlatıyorum.

Aksilikler yaşayacağız ve bunlardan ders çıkaracağız. Bu da sürecin bir parçası.

Ama alnındaki o taze acı kırıksıklığı benim eserim ve kalbimi kırıyor.

"Leo." İç çektim. "Ne yapıyorsun?"

"Uzak kalamazdım. Burada güvende değilsin." Elime uzandı. "Seni korumam gerek."

"Beni çalışmaktan korumak mı? Bunu konuşmuştuk." Sesim yükseliyor ve yoldan geçenlerin dikkatini çekiyor.

"Senin sürekli gözetimin altında işimi yapamam."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Bu acımasız, pençeleyen

Seni yanıma kelepçeleyip güvende olman için zorlamam mı gerekiyor? Bana biniyor, Frankie. Gece gündüz, beni o kadar zorluyor ki uyuyamıyorum, düşünemiyorum. Sen gözümün önünde olmadan nefes alamıyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim." Kesik kesik nefes alıyorum.

"Ama bu konuda yardım alabilirsin. Bir terapistle gidebilirsin."

Tartışmıyor. Sadece o garip, perili gözlerle beni izliyor, sanki beni kaybetmek onu çıldırtıyormuş gibi.

Biriyle konuşma konusundaki isteksizliklerini anlıyorum. Çocukluklarında yaşadıkları istismar çok derin ve acı verici. Bunu tekrar yaşamak, ifşa etmek ve incelemek dehşet verici ve travmatik.

Bu konuda bana açılmıyorlar bile.

Ama bununla yüzleşene kadar benimle olan ilişkileri asla sağlıklı olmayacak.

"Hadi gidelim." Kafama bir kask geçiriyor ve motosiklete atlayıp çalıştırıyor.

Koltuğa tırmanıyorum ve kollarımı kaslı gövdesine doluyorum. Havalandığı anda tepelere geri dönüyorum. Saçlarımdaki rüzgar ve onun vücuduyla Bacaklarımda arasında titreşiyor, yine kar makinesinin üstündeyim.

Kargaşama rağmen, onu seviyorum.

Evcilleşmemiş öfkesi, koşulsuz sadakati ve hatta somurtkan koruyuculuğuyla bu adamı seviyorum.

Ama bir denge bulmamız gerekiyor. Bir şeyler vermeliyiz.

Sonraki günler de aynı. Arka arkaya vardiyalarda çalışıyorum ve Leo her vardiyanın başında, bazen yanında Kody ile geliyor.

Hastaneye her adım atışımda kendimi kaçınılmaz yüzleşmeye hazırlıyorum. Leo'nun gözleri her hareketimi takip ediyor. Hiç uyumuyor gibi görünüyor, uyanıklığı inatçı. Kody daha sessiz ama daha az mevcut değil, düşünceli figürü arka planda bir gölge gibi.

Üçüncü vardiyamda mola vermek için dışarı çıktığımda Monty'yi lobide güvenlik şefiyle konuşurken buluyorum.

Buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben sarkıyorum. Şimdi ne olacak?

Yorgunluktan sesim titreyerek yanına yaklaştım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece bir şeyleri kontrol ediyordum." Ellerini arkasında kenetlemiş, bembeyaz gömleği ve takım elbise ceketinden parlak pahalı ayakkabılarına kadar tüm kıyafeti iş kıyafeti. "Her şeyin güvende olduğundan emin oluyorum."

"Bu gerçekten gerekli mi? Yeterince güvenliğim var."

"Belli ki öyle." Leo ve Kody'ye doğru bakar. birkaç adım ötede durup ters ters bakıyor. "Barışı korumaya çalışıyorum."

"Buna bir son vermeliyiz." Şakaklarımı ovuyorum. "Tüm bu dramayla çalışmam. Beni kovduracaklar."

"Biliyorum." Yüz ifadesi yumuşar. "Yardım etmeye çalışıyorum." "Yardım etmek mi istiyorsun? Gitmelerini sağla. Dinlemeyecekler bana."

"Güvenliğe onlara dışarı kadar eşlik etmeleri ve tekrar girmelerini engellemeleri talimatını verebilirim." Kaşlarını çattı. "İstedığınız bu mu?"

Tam olarak emin olmasam da başımı sallıyorum. Molalarım sırasında ziyaret edebilmelerini ya da bir şeye ihtiyaçları olduğunda uğrayabilmelerini istiyorum.

Acil servise geri dönmek için döndüğümde, yüz ifadeleri karanlık ve agresif olan onları bir an için görüyorum.

Yönümü değiştirerek onlara doğru ilerliyorum ve kolumun ulaşamayacağı bir yerde duruyorum.

"İçeri girmeden önce ayakkabıları silmek için dış kapının dışına konulan paspas." Yumruklarımı kalçalarımdayayıp yüz hatlarının şaşkınlıkla kıvrılmasını izliyorum. "Fiziksel olarak zayıf ve etkisiz bir kişi."

"Anlamıyorum." Leo başını eğiyor. "Paspas nedir?"

"Bu değil-"

"Ben değil miyim? Beni ezip geiyorunsun ve bana sağduyum, kendimi korumam ya da fikirlerim yokmuş gibi davranıyorsun. kendiminkini."

"Seni korumak," diye homurdanıyor Kody, "seni bir paspasa dönüştürmez."

"İkinizi de seviyorum. Hem de çok. Eğer beni birazcık seviyorsanız, lütfen vardiyamın sonuna kadar gidin. Ya da dışarıda kalın. İşimi yapmaya çalışıyorum ve sizden buna saygı göstermenizi istiyorum."

Beklemeden travmanitesine dönüyorum.

Gitmiyorlar ve vardiyamın bitmesine bir saat kala, gerginlik sonunda taşıyor.

Koridorda bir kavga patlak verdiğinde bir hastaya yardım etmenin ortasındaıydım. Odadan koşarak çıktım ve Kody'yi Paul' duvara yapıştırırken buldum.

Leo, Paul'n yüzüne karşı, "Bir daha söyle," diye hırlar.

"ek ellerinizerimden." Paul, Kody'nin tutuşuna karşı mücadele eder.

"Bırakın onu!" Yumruklarımı sıkarak onlara doğru saldırıyorum. "Kody!"

"Ona ne dediğini söyle." Leofkeyle beni işaret etti.

Muhafızlar ileri atılıyor, ama ben elimi kaldırarak yollarına ıkıyorum.

"Bekle. Bir de ben deneyeyim." Paul'e geri döndüm. "Ne dedin sen?"

"Sadece güzel olduğunu söyledim, Frankie." Kody'ye doğru eğiliyor, hiçbir yere gitmiyor. "Bu doğru. Bunu herkes biliyor."

Gözlerimi kapatıpe kadar sayıyorum. Sonra Kody'ye ters ters bakıyorum. "Bırak onu."

"Bütün gün senin kıına bakıp durdu." Kody onu serbest bırakmadannce itiyor. "Onunla bu konuda yüzleştim ve o görünüşün hakkında yorum yaptı."

"Uygunsuz, Paul." Ona ters ters bakıyorum ve bakışlarımı Kody ve Leo'ya çeviriyorum. "Evinize gidin."

Botlarını dikip kollarını kavuşturuyorlar.

Kırmızı görüyorum.

Topuklarımın üzerinde dönerek, hastalarımı bir sonraki vardiyaya aktarmak ve işleri tamamlamak için hemşire istasyonuna doğru ilerliyorum.

Sonra giderim.

Güvenlik görevlileriyle birlikte sessizlik içinde adaya dönüyorum. Aklımdan suçlamalar ve ültimatolar geçiyor. Ama malikanenin mahremiyetine girene kadar bekliyorum.

Leo ve Kody eve dönüş yolu boyunca kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde etrafta dolaşırlar.

İstediklerini aldılar. Hastaneden ayrıldım. Hapishaneme dönüyorum.

Ama pes etmeyeceğim. Geri adım atmayı reddediyorum. Yaşamak için çalışmam gerek. Ve beni durdurmalarına izin vermeyeceğim.

Eve vardığımızda onlara dönüyorum, kalbim acıyor.

"Bu işe yaramıyor," diyorum sessizce. "Bu... her ne yapıyorsak, sağlıklı değil."

"Ne oldu?" Monty oturma odasına adım atar ve açmaza bakar.

Ona hızlıca son yaşananlar hakkında bilgi veriyorum ve Leo ile Kody'ye dönüyorum. "Üstümüzü değiştirmeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?" Leo'nun çenesi gerilir.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu söylüyorum. Biriyle konuş. Bu şekilde devam edemeyiz, birbirimizi boğarak, benim için kavga ederek. Bu bizi parçalıyor."

"Güvende değilsin." Kody'nin gözleri sertleşir. "Dışarıda birileri var, insanları öldürüyor ve vücut parçalarını ganimet gibi size gönderiyor."

"Paul bir katil değildir."

"Bunu bilmiyorsun," diyor Kody. "Seni kaybedemem." "Beni kaybetmiyorsun."

Yumruklarına dokunmak için uzandım.

Elini. "Ama birlikte olmanın bizi yok etmeyecek bir yolunu bulmalıyız."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Leo ensesini

kavırıyor. "Baktığı her erkeğe saldırmayarak ya da benimle konuşuyor. Bunu yardım isteyerek yapıyorsun. O kadar çok şey var ki.

İkinizin de içinde öfke vardı ve belki de bu sizi tepelerde hayatta tuttu. Ama artık tepelerde değiliz."

"Gitmemeliydik." Kody odadan çıktı. "Biz buraya ait değiliz."

"Bunu kastetmiyorsun."

Leo tek kelime etmeden onu takip etti ve beni Monty ile bıraktı.

Ona döndüğümde, yardımını beklemiyorum. Başka erkeklerle olan ilişki sorunlarımı çözmek için burada değil. Büyük ihtimalle durumu kendi lehine kullanacaktır.

Ama beni izledikçe bakışları derinleşiyor. Hava yoğunlaşıyor.

Yemek sohbetimiz aramızda asılı kaldı. Benim fantezim. Onun bilmesi. Bu yeni keşfedilen bağlantı bizi birbirimize daha da yaklaştırıyor, şarj oluyor ve nefes nefese kalıyoruz.

"Daha fazla zamana ihtiyaçları var," diyor yatıştırmak için okşayıcı bir tonda.

Çünkü beni seviyor. Mutlu olmamı istiyor.

"Zaman." Başımı salladım.

Buna tutunacağım. Hepimizi bir arada tutmaya çalışacağım ama sanki çok hızlı çözülüyormuşuz gibi geliyor.

Her gün bir savaş, her an bağımızın bir sınavıdır.

Ben değişim talep ediyorum, onlar ise yardıma ihtiyaçları olduğunu kabul etmeyi reddediyorlar.

Onlar azgın bir fırtına, vahşi ve kontrol edilemez, bana olan sevgileri şiddetli, tüketen bir ateş.

Kötü bir şeyin yaklaştığı, korkunç bir şeyin bize doğru geldiği hissine engel olamıyorum. Sadece sapıkla ilgili değil.

Bizimle birlikte.

Monty'ye olan hislerim... Ona tekrar aşık olmak istemiyordum. Savaştım. Öfkeme çok uzun süre sarıldım.

Ama artık kızgın değilim.

Korkuyorum.

Bu iş nasıl biterse bitsin, birileri zarar görecektir.

Birileri yalnız kalır.

Bir yanım gelecek olan korkunç şeyin ben olup
olmadığımı merak ediyor.

Bizi ayıracak olan ben miyim?

Monty'ye olan aşkımla savaşılabılır miyim? Bunu yüksek
sesle itiraf etmedim. Ona değil. Leo ve Kody'ye de.

Ama bunun ne faydası var?

Bu savaşı tek başıma ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum.

Bu gece Kody'nin büyük açılışı var.

Aynanın önünde dururken içimde bir beklenti var.

Diz hizasındaki siyah kokteyl elbisesi tam oturuyor, Küçük bedenimi ve mütevazı göğsümü düzleştiren şık bir siluet yaratıyor. Saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru kızıl dalgalar halinde şekillendirdim ve dumanlı makyajla vurgulanan yeşil gözlerim heyecan ve sinirle parlıyor.

Uzun zamandır ilk defa kendimi gerçekten güzel hissediyorum.

"Frankie!" Monty aşağıdan sesleniyor. "Geç kalacağız."

"Geliyorum!"

Kody saatler önce güvenlik ekibiyle birlikte son detayları denetlemek için ayrıldı. İçki fabrikasına çok emek vermiş, tutkusunu bu hayale dökmüş.

Derin bir nefes alıyorum. Bu gece büyük bir olay. Basın mensuplarının yanı sıra dünyanın dört bir yanından votka eleştirmenleri de hazır bulunacak.

Bu onun geçmişinin gölgelerinden çıkıp yeni bir şeye adım atma şansı. Ne kadar ilerlediğini ve ne kadar hayatta kaldığını kanıtlama zamanı.

Büyük merdivenlerden inerken, topuk seslerime boğuk sesler eşlik ediyor.

"Beni rahatsız eden ne biliyor musun?" Leo fısıldar.

"Doyle'un cesedi nerede? Kendi elini kesmiş olabilir. Tek söylediğim bu."

"Neden baskın elini çıkarsın ki?" Monty soruyor. "Birini kesecekse, en az kullandığı elini kesmesi gerekmez miydi? Bu durumda, neden sadece bir parmağını göndermesin? Bir bütün el aşırı gibi görünüyor."

"Güzel sohbetti çocuklar." Görüş alanıma giriyorum ve onları merdivenlerin dibinde beni beklerken buluyorum.

Kanım kaynıyor.

Lanet olsun.

Monty ve Leo, yan yana duruyorlar.

Çifte lanet.

Ne kadar yıkıcı bir çift muhteşem, güçlü kadın katili.

İrkildim. Belki de düşünmem gereken kelime katil değildir,

ama onları ve kalp krizi geçirten seksapellerini sikeyim.

Monty, üzerine ikinci bir deri gibi oturan siyah özel dikim smokininin içinde her yönüyle muhteşem bir milyarder patron gibi görünüyor. Fırtına mavisi gözleri, kare çene çizgisi ve kibirli tavrıyla rafine erkekliğin bir örneği.

Bakışlarımı tuttuğunda, evliliğimizdeki bir yıllık ayrılık kaybolup gidiyor. Kırılğan bir anda, kocamın karşısında bir zamanlar olduğumuz gibi duruyorum; sadık, mutlu ve derin bir aşkla.

Bu adam hakkında kimsenin bilmediği sırlar biliyorum.

Klasik romantik filmlere karşı zaafı olduğunu biliyorum, Ama onları sadece gece geç saatlerde, etrafta kimse olmadığını düşündüğü zaman izliyor.

Ofisinde gizli bir dolapta eski model oyuncak arabalardan oluşan bir koleksiyon sakladığını biliyorum. Her bir araç Kariyerinde bir dönüm noktası ve onlarla eski dostlarıymış gibi konuşuyor.

Ne zaman kanepede uyuya kalsam beni yatağa yatırmakta ısrar ettiğini biliyorum. Şimdi bile, her şeyden sonra. Leo ve ben uyurken beni misafir odasına taşımak anlamına gelse bile.

Kody şehir dışında. Bu, başka hiç kimseye göstermediği basit bir ilgi ve şefkat eylemidir.

Ve biliyorum ki o da benim gizliden gizliye onu özlediğim kadar beni özlüyor ve bu haksızlık. Ona haksızlık. Leo ve Kody'ye haksızlık ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

"Lanet olsun, aşkım." Leo'nun derin gürlemesi dikkatimi çekiyor. Bakışları üzerimde geziniyor ve tüm vücudumun seğirmesine neden oluyor. "Şu haline bak. Kesinlikle nefes

kesici."

"Nefes kesici kelimesi bunu karşılamaya yetmez," diye mırıldanıyor Monty. "Bence o sihirli olabilir."

Yanaklarımda ısı yükseliyor. Onlar gözleriyle beni canlı canlı yerken, ben dikkatimi Leo'dan ayıramıyorum.

O bir keşif. Onu hiç giyinik görmemiştim. tek başına böyle giyinmiş. Vahşi, mekanik kokulu, kutup Vikingi ile karşımda duran pahalı siyah smokinli adamı uzlaştırmaya çalışıyorum.

Genellikle rüzgârla savrulan ve birbirine karışan omuz hizasındaki kahverengi saçları titizlikle örölmüş ve yontulmuş yüz hatlarını vurgulayan seksi, vahşi bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştır.

Kaslı vücudunun smokinin içini doldurmasına bayılıyorum. Vahşi güzelliğine karşı bu şık hatların kontrastı çarpıcı bir yan yana geliş. Vahşi bir prence benziyor,

Medeniyetin süslerine bürünürken evcilleştirilmeyi reddediyor.

Tanrı biliyor ya, onu evcilleştiremedim. Asla denemem. Sadece hapse girmemesini ve bu kadar öfkeli olmamasını istiyorum.

Onunla ve Kody ile olan ilişkim uyuşmazlık içinde. Öpüşüyoruz, dokunuyoruz ve aynı yatakta uyuyoruz ama aramızda çözölmemiş bir uçurum var ve boğazımda sürekli bir ağrı bırakıyor.

Bu gece olmaz. Bu gece beni üzmesine izin vermeyeceğim. Ben ona doğru adım atarken, o ne istediğimi tahmin ediyor,

Burnumu boynuna bastırabilmek için eğildim.

Lezzetli. Sedir ağacı, baharat, şehvetli ve ilkel bir şey teninden yayılıyor. Bedenim güçlü bir çekişle karşılık veriyor, sıkı ve acımasız, meme uçlarıım elbisenin altında sertleşiyor.

"İkiniz de çok yakışıklı görünüyorsunuz." Boğazımı sıkıyorum, geri adım atıyor. "Bu gece yanımda olduğün için inanılmaz derecede şanslıyım, tüm kadınları savuşturmak anlamına gelse bile dikkatini çekmek için yarışıyor. Oradaki herkesin gıpta ettiğİ

biri olacağım."

Karşılıklı bakışılar ve büyük olasılıkla ortak bir gülümseme paylaşırlar.

"Bu gece büyülü bir şey yaratacağız."
Gözlerine bakarak her birinin elini kendi ellerime alıyorum.
"Kavga yok, kıskançlık yok, öfke patlaması yok.
Farklılıklarımızı bir kenara bırakıp Kody için ortaya çıkıyoruz.
Sizler onun kardeşlerisiniz. Bizler onun en büyük
destekçileriyiz."

Başlarını sallıyorlar ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor.
Söylemek istediğim ama söyleyemediğim o kadar çok şey
var ki.

İkinizi de seviyorum.

Seni duygusal olarak, romantik olarak, fiziksel olarak,
sonsuz dek, her şekilde seviyorum.

Onlar istediğim ve ihtiyacım olan her şey. Ve bu gece,
sadece birkaç saatliğine, üçü de benim.

Monty dirseğini uzatıyor, ben de alıyorum. Leo yanımıza
geliyor ve kolunu sırtıma doluyor.

Sonra üçümüz, acı, kan ve evlilik bağıyla bağlı olarak,
bizi bekleyen yata doğru yola çıktık.

Rıhtımın yarısına geldiğimde, kürek kemiklerimin
arasında bir şey kaşınıyor ve beni eve dönüp bakmaya
zorluyor.

Yemek odasının penceresinde karanlık bir şekil geziniyor.
Bir adamın dış hatları.

Gözlerimi kısarak yüz hatlarını seçmeye çalışıyorum.

"Monty." Kolundan çekerek yürüyüşünü yavaşlatıyorum.
"Oliver bugünlük gitti mi?"

"Emin değilim." Durur, Leo'ya bakarken kaşları
düşünceli bir şekilde çatılır.

"Daha önce gittiğini sanıyordum." Leo saçlarımın uçlarıyla
oynuyor. "Neden?"

"Yemek odasından bizi izliyor," diyorum.

Hepimiz eve bakmak için dönüyoruz. Ama pencereye
odaklandığımızda gölge kayboluyor.

"Bir şeyler görüyor olmalıyım."

Monty başını sallamadan önce bir süre daha gözlerini
evden ayırmıyor. Yolumuza devam ediyoruz, anlık
tedirginliğimiz akşamın beklentisiyle dağılıyor.

Otuz dakika sonra içki fabrikasının önündeki kalabalık kaldırıma adım atıyoruz. Gözüme çarpan ilk şey binanın üzerindeki tabela oluyor.

Strakh.

Kody işletme ismi için birkaç fikir üzerinde durdu ama bu isimde karar kıldığına sevindim. Böylesine karanlık bir geçmişli olan bir ismin şimdi yeniden tanımlanma, şaşırtıcı ve umut verici bir şeyi temsil etme şansı var.

Katılım umduğumuzdan da fazla oldu. Sıralar İnsanlar kapıdan çıkıp bloğun etrafında dolanıyor, yüzleri istekli, sohbet ve kahkaha vızıltısı havayı dolduruyor. Cadde boyunca uzanan trafik yoğunluğuna bakılırsa daha fazlası da geliyor.

İçimdeki endişe düğümüne rağmen onun adına çok mutluyum. Sapık her yerde olabilir, sokakta, kalabalığın içinde, beni izliyor olabilir. Bu düşünce omuzlarımı kulaklarımın etrafında sıkıştırıyor.

Güvenlik görevlilerinden oluşan bir ekip her yanımızı sarıyor. Eğitimli bir hassasiyetle hareket ediyorlar, biz bölgeyi korurken ön girişe yaklaşıyoruz. Kalabalık bizim için ayrılıyor, meraklı ve hayran gözler ilerleyişimizi takip ediyor.

Leo kocaman kolunu Monty'nin koluna sararken ben de tırnaklarımı Monty'nin koluna geçirdim. arkamda bir çerçeve. Sırayı atlayıp kalabalığın arasından geçerken adamlarım daha da yakınlaşıyor.

Girişteki muhafızlar saygıyla başlarını sallayarak tereddüt etmeden geçmemize izin veriyorlar.

İçeri adım atıyoruz. Dış dünyanın gürültüsü ve kaosu kayboluyor, yerini geniş ve samimi bir alan alıyor. Zengin, koyu renkli ahşaplar ve yumuşak, ambiyans aydınlatması ortamı belirliyor. Ortada büyük bir taş şömine duruyor. Pelüş deri sandalyeler ve kürklü örtüler ziyaretçileri oturmaya ve bir süre kalmaya, konfora gömülmeye ve deneyimin üzerlerinden akıp gitmesine izin vermeye davet ediyor.

Kalbimin derinliklerinde, bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.

Kody'nin hayali gerçek oldu ve bir anlığına endişelerimi unutup onun başarısının ve

etrafımdakilerin güvenliği.

Leo ve Monty son tadilatları gördüler bile. Onlara göz ucuyla bakıyorum, yüreğim kabarıyor. Leo beni yakaladı ve dudaklarında çapkın bir eğimle sırıtıyor. Monty elimi sıkıyor, bizi kalabalığın içinden geçirirken yüzünde sert ve tetikte bir ifade var.

Güvenlik görevlileri bizi ve çevreyi gözetim altında tutmak için gizlice pozisyon alıyorlar.

Herkes bakıyor.

Monty ve Leo arasında yürürken, kendimi hiç bu kadar teşhir ediliyor ve inceleniyor. Gittikleri her yerde bu düzeyde bir ilgiyle nasıl başa çıkıyorlar?

Peki Kody nerede?

Çılgınca insan kalabalığına bakarken, onu barın arkasında gördüğümde derin bir nefes alıyorum.

Barın kendisi bir sanat eseridir, bir ağaçtan elle oyulmuştur.

büyük bir kereste parçası ve sıcak bir ışıltıya parlatılmış. Ve sahibi...

Monty, Leo ve buradaki diğer erkeklerin çoğu gibi smokin giymiyor. Hayır, kolalı bir kot pantolon ve bir Henley giymiş, kumaş kaslı vücudunu tüm doğru yerlerinden kavırıyor. Sakalı yok, ama çenesindeki kirli sakal çarpıcı yüz hatlarına gölge düşürüyor ve ona bir sağlam sofistike. Bu benim mağara adamım için giydirilmiş, ona mükemmel bir şekilde uyan kaba, rafine bir görünüm.

İçki dolduruyor ve servis ediyor ama bir barmenden çok daha fazlası. O bir hikâye anlatıcısıdır ve konuklara votka yapımının zengin tarihi ve karmaşık süreci boyunca rehberlik eder.

Biz yaklaşırken başını kaldırıyor ve siyah gözlerinde bir yıldız galaksisi parlayarak düşünceli ifadesini saf neşeye dönüştürüyor.

"Frankie." Müşterilerini bırakıp doğruca bana doğru ilerlerken karanlık ses tonu nefesimi kesiyor. "Başardın."

"Bunu hayatta kaçırmazdım."

"Tanrım, kadın." Bana doğru adım atıyor.

Yırtıcı gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sen lanet olası bir

yemek."

Derin, yavaş sözleri gümbürdüyor, sinirlerimde ve kemiklerimde yankılanıyor. O benim rahatım. Benim evim.

"Burası inanılmaz görünüyor." Monty, Kody'nin boynuna sarılıyor ve onu kucaklamak için kendine çekiyor, nabzımı titreten nadir bir sevgi gösterisi. "Tebrikler."

"Bunu sensiz yapamazdım." Kody arkasına yaslanıp bir elini Monty'nin çenesine koyuyor. "Teşekkür ederim. Her şey için. Ciddiyim."

"Bir şey değil." Monty sırtarak kalabalık ve hareketli mekânı tarıyor. "Görünüşe göre yatırımımın karşılığını alıyorum."

"Kendini aştın." Leo bara yaslanıyor ve o kaslı kollarından birini bana dolayarak beni vücudunun güvenliğine geri çekiyor. "Bir erkek sevgilisine içki ismarlamak için burada ne yapmalı?"

"Kızımız sahibi tarafından özel bir tura çıkarılıyor." Kody dönüp kadın barmenlerden birini işaret ediyor. "Hey, Sophie. Kardeşlerime iyi içkilerden doldur. Geri geleceğim."

Kody elimi tutuyor, beni Leo'dan uzaklaştırıyor ve kalabalığın arasından çekiştiriyor.

Arkama bakıyorum, Monty'nin okunamayan gözlerine takılıyorum. Bizi takip edecekmiş gibi görünüyor. Sonra göz kırpmıyor ve bizi takip eden iki kişiyi takip etmeleri için daha fazla muhafız yönlendiriyor.

Biz geçerken bir sürü insan Kody'yi durduruyor. Ya da durdurmaya çalışıyorlar. Onları hızlı baş selamları ve aceleci sözlerle yavaşlamadan selamlıyor. Samimi salonlardan geçip derin ve uzun bir odaya giriyoruz.

"Tadım odası." Elini salladı ve beni öne doğru çekti. "Bir şeyleri tattığın yer."

İnsan sayısına rağmen, alan bir ev gibi hissettiriyor. İyi düzenlenmiş bir toplantı. Misafir kümeleri tadım masalarının etrafında organik, akışkan daireler oluşturuyor. Çalışanlar dağılıyor

Bunlar arasında, müşterileri tahılları hissetmeye ve yakındaki buzul derelerinden elde edilen taze suyu koklamaya teşvik ediyor.

Büyük bir pencere, damıtım odasının manzarasını sunmaktadır,
Misafirleri içeceklerini hayata geçiren süreçle buluşturuyor.
Orayı gezmeyi umuyordum ama beni orayı geçip mutfağa sürükledi.

Nefis yemek kokusu ciğerlerime doluyor ve şeflerin yanından koşarak geçerken gülüyorum.

"Kody, yavaşla." Topuklarımı sıkıyorum. "Bana menüyü anlat."

Homurdanarak -ve görünüşe göre büyük bir çabayla- duraklar ve hazırlanan yemeklerden bazılarını işaret ediyor. "Her yemek alkolün lezzetini arttırmak için tasarlandı. Tütsülenmiş somon balığı, dereotu aşılانmış votka ile servis ediliyor."

Beni yan odaya doğru çekiştirmeden önce mutfağın rustik cazibesini özümsemem için bana zar zor zaman tanıyarak birkaç ana yemek ve votka eşleştirmelerini daha geveliyor.

İçki fabrikasının kendisi.

"Sihrin gerçekleştiği parlak oda." Karmaşık ekipmanların yanından hızla geçiyor, oyalanmama izin vermiyor. "Bu parlak ve büyülü."

"Berbat bir tur rehberisin." Fotoğraflara hayranlıkla bakmak için duraklıyorum, ama tekrar öne çekiliyorum. "Wolf'un bana Hoss'u gösterdiğinden daha kötüyüm."

Yani, anlıyorum. Dolu bir evi var, yüzlerce müşteri onun ilgisini bekliyor. İstedğim zaman mekanını gezebilirim.

Hayatım tekrar güvende olduğunda.

Strakh logolu votka şişelerinin pırıl pırıl dizilişini hayranlıkla seyretmek için yavaşladığımda, "Buna geri döneceğiz," diyor.

Şikayet etmiyorum ve beni sürüklemesine izin veriyorum, büyüleyici ayrıntıları atlayarak ve şehrin kalbine doğru hızla ilerleyerek içki fabrikası.

Sonunda arka tarafta bir kapıya ulaştık. Tadilat başladığında orada olduğunu hatırlamıyorum.

Kişisel muhafızlarından biri yanında duruyor ve biz

yaklaşırken Kody'ye başıyla selam veriyor.

"Güvenli mi?" Kody soruyor. "Evet, Bay Strakh."

Kody tuş takımına bir kod giriyor ve beni içeri çekiyor. "Bu turun en önemli kısmı."

Beni kaldırmadan, bacaklarımı beline dolamadan ve beni kapalı kapıya sıkıştırmadan önce küçük bir mutfak, banyosu ve büyük boy yatağı olan rahat bir stüdyo daire görüyorum.

Oh.

Benim.

Kodiak.

Çılgınca koşuşturması sadece bizi buraya, bu ana getirmek için bir bahaneydi, böylece kral büyüklüğündeki sikini bana bastırabilecekti.

Şansına, vücudumda ona karşı koyacak tek bir kemik bile yok. Monty'nin çatısı altında değiliz.

"En önemli şey?" Topuklarımı kışının kaslarına saplarken karnımdan amıma doğru sıcak kıvılcımlar çıkıyor.

"Sen, kadın." Boğazımı yalıyor, yavaşça Dilini çenemde ve dudaklarımda gezdirdi. "Turun en önemli parçası sensin."

"Beni burada kapıya karşı mı becereceksin? Evet için bir kez, hayır için iki kez göz kırp."

Bana sert bir şekilde göz kırıyor, beni ateşe veriyor.

"Bütün o insanlar dışarıda seni bekliyor." Dolgun, sert dudaklarını ısırdım. "Çabuk olsun iyi olur."

"Denesem bile yavaş gidemezdin." Bir elini bedenlerimizin arasına sokup hızla tangamın kasıklarını buluyor. "Bu

lanet elbise. Seni bunun içinde gören her erkeği öldürmek istiyorum." "Kardeşlerin hariç."

Boğazından bir ses çıkarıyor. "Elli altı gün." "Ne?"

"İçine girdiğimden beri bu kadar zaman geçti."

"Tepelerde daha uzun süre dayandık."

"Ölüyorduk. Fiziksel olarak açıktan ölüyorduk. Bu farklı bir ölüm türü." Elbisemin eteklerini kalçalarımdan üzerinden itiyor ve kot pantolonunun fermuarını açıyor.

"Bekleyebileceğimi söyledim ama... lanet olsun!"

Aletini serbest bıraktığında omuzlarına asılıyor, o karanlık, somurtkan gözlere bakarak emrini bekliyorum.

"Bana ağzını ver." İşte bu kadar.

Dudaklarımı onun için ayırıyorum ve lanet olsun, işgal ediyor. Ağızlarımız birbirine değdiği anda aklını kaybediyor, dilinin acımasız darbesi bana seksin ne kadar hızlı ve kirli olacağını gösteriyor.

Kalçalarımı onun üzerine kaldırarak tangayı kenara itiyor ve devasa ereksiyonunu girişime yerleştiriyor.

"Külotumu bile çıkarmayacak mısın?"

"Hayır." Ağzıma doğru nefes vererek içeri itiyor.

Santim santim, ikimizin de olması gereken yere giriyor. Sonra hareket eder.

Zarafet yok. Teknik yok. Sadece vahşi bir güç ve dayanılmaz bir gerginlik. 12 inçlik sikiyle beni kapıdan duvara vuruyor. Bundan sonra dikişe ihtiyacım olacağından eminim. Ama durmak yok.

Bakışlarımız sarmaş dolaş, her itişte daha da derinleşiyor, asla bırakmıyorduk, hayatımızı kurtarmak için yavaşlayamıyorduk.

Ağzı bir fatih, yağmalıyor, yutuyor, ele geçiriyor. Beni de aynı vahşilikle beceriyor. Kapı menteşeleri üzerinde gıcırıyor, koridordaki nöbetçiye tam olarak ne yaptığımız konusunda uyarıyor.

Dışarıda onun şerefine bir parti veriyor. Bir sürü insan onunla tanışmak için burada. Ve o benimle birlikte. Gözleri benim üzerimde. Düşünceler benim üzerimde. Aleti içimde.

Başka hiçbir şey umurunda değil.

Vücudu geriliyor, kıvrılıyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. "Boşalman gerek." Bir erkek gibi içime giriyor sahipti. "Gel, hemen şimdi, kadın."

Hırlıyor ve talep ediyor ve bu da beni harekete geçiriyor. Kör edici, patlayıcı, her renk görüşümde parlıyor. Her sinir, her gözenek, her hücre

paylaştığımız heyecan verici bağ.

Beni sikmeye devam ediyor, amımı sahipleniyor. Şu anda onun. Onu kazığa oturtan, geren, mahveden ve boşalmayla dolduran o.

"Frankie!" Kükrüyor, gözlerimin içine bakıyor ve içime boşalıyor. "Sikeyim. Siktir. Çok iyi."

Ardından gelen öpücük yumuşaktır, sert olana hiç benzemez,

kapıya karşı sevişmeyi talep ediyordu. Ama kısa bir sevişmeden daha fazlasıydı. Kelimeler aramızdaki bağın derinliğini açıklayamaz. Ama onun ağzı anlatabilir. Dişleri, dili ve siki anlatabilir.

Alt dudağımı yalıyor ve "Seni özledim" diyecek kadar geri çekiliyor.

"Seni de özledim. Strakh Vodka için tebrikler." Sert ve çıplak kıcını avuçlayıp sert bir tokat atıyorum. "Hadi seni geri götürelim. Misafirlerin seni bekliyor."

Kody alnıma uzun bir öpücük kondurarak beni Leo ve Monty'nin yanına götürüyor. Geri adım attığımda, aramızda bir nefeslik duygu fısıldaşıyor. Rahatlama. Yeniden bağlanma. Sevgi.

Önce gözlerini kaçırıyor, ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. O kadar güzel ki.

Basınla görüşmek üzere bara döndüğünde Monty ve Leo iki yandan bana yaklaşıyor.

Etrafımız uyanık güvenlik görevlileriyle çevriliydi. salonun özel bir köşesindeki yüksek bir masada sıkıca bir arada duruyorlar.

Bulunduğumuz yerden Kody'yi barın arkasında kendi halinde izliyoruz. Kendine güvenle hareket ediyor, içkileri dolduruyor, soruları cevaplıyor ve votkası hakkında tutkuyla konuşuyor. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü.

"Çok mutlu görünüyor," diye mırıldanıyorum.

"Bunu hak ediyor." Monty'nin gözleri yumuşar. "Bunun için çok çalıştı."

"Dünya çapında bir sansasyon olacak." Leo'nun eli kalçamı okşuyor. "Onu tüm randevularına ben götüreceğim."

"Sınava ne zaman giriyorsun?" Ona yaslanıyorum. "Bu sabah girdim."

"Yaptın mı?" Nefesim kesiliyor. "Bu sabah Kody ile burada olduğunu sanıyordum."

"Buradaydım. Sonra sınava girdim." Bir omzunu kaldırdı. "Geçtim."

"Sen bir pilotsun." İçimde bir nefes darlığı hissi dolaşiyor. "Artık resmileşti. Başardın."

"Evet." İki renkli gözleri Monty'ye kayıyor. "Benim de bir deniz uçağı üssüm var. Ne yapacağıma henüz karar vermedim ama Alaska turları düzenlemeye meyilliyim."

"Ve Kody'yi votka randevularına götürüyorum." Sırıtiyorum.

"Evet."

Kulübenin ve Wolf'un cesedinin aranmasından bahsetmiyoruz ama hepimiz bunu düşünüyoruz. Artık Leo ve Kody'nin kendi işleri olduğu için her hafta Kuzey Kutbu'na uçmak mümkün olmayacak.

Geçmişin peşinden koşmak için hayallerini bir kenara bırakmalarını istemiyorum. Monty muhtemelen Sirena'yla birlikte aramayı devralacak ve ben bu fikri daha da az seviyorum. Ben Hoss'ta kapana kısılmışken onunla yeterince zaman geçirdi.

Monty tuvaleti kullanmak için mazeret bildirir ve Leo hemen bu andan yararlanır.

Gözleri kötü düşüncelerle alev alev yanarken beni kendine çekiyor ve tanıklara aldırmadan öpüyor.

Vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor, ısrarcı bir istek Çekirdeğimde nabız gibi atıyor. Öpücüğü sahipleniyor, talep ediyor, sanki her zaman ona ait olan bir parçamı sahiplenmeye çalışıyor.

"Kody seni dairesine götürdü." Beni masaya doğru çeviriyor, elbisemin altına uzanırken elinin hareketini gizliyor. "Üstünde onun kokusunu alıyorum."

"Leo." Karnımda tahrik birikintileri.

Kimsenin görmediğini teyit etmek için etrafıma bakıyorum. Beni burada ellemesine izin vermemeliyim ama aramızdaki her şey çok sarsıntılı. Bu, fiziksel bağımız ve kimyamız, her zaman sağlam ve sabittir.

Ben de bana dokunmasına izin verdim. Bu çalıntı anı yaşamasına izin verdim.

Ona sahip olmasını istiyorum, her şeye sahip olmasını.

Sırtıma bastırarak, vücudunu engellemek için kullanıyor. Parmaklarını iç bacaklarımda, tangamın sırlı sıklam kasıklarında ve içimde gezdirirken meraklı gözler.

"Dağınık," diye kulağıma doğru nefes alıyor. "Bu o mu? Yoksa sen misin?" "İkisi de." Dizlerim titriyor.

"Aletini pantolonunun içinde tutamadı." "Hayır."

"Eminim beş dakika bile dayanamamıştır."

"Aşağı yukarı." Bacaklarımı birbirine kenetleyerek elinin hareketini durduruyorum. "Monty her an

dönebilir."

"Ne yapacak?" Sesi öfkeli bir hal alıyor. "Beni karısının içinde bulursa olay çıkarır mı?"

"Seninim, Leo." Dönerek elinin elbisemin altından düşmesine neden oluyorum. "Onu incitmek istemiyorum."

"Biliyorum."

Atmosfer değişiyor ve Monty kalabalığın arasından çıkıp bize doğru geliyor.

Leo amcasının bakışlarını tutar ve elini kaldırarak ıslak parmaklarını teker teker ağzına sokar.

"Dur," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Son rakamı emmeden önce Monty, Leo'nun elini tutup kokluyor ve yüz ifadesi nükleer bir hal alıyor.

"Kokladığın sadece o değil." Leo zalimce sırtıyor ve elini geri çekiyor. "İçinde kardeşinden de biraz var."

"Kody seni becerdi mi?" Monty bana doğru sarsılıyor, duygularının yoğunluğuyla nefes nefese kalıyor. "Burada mı?"

Midem bulanıyor ve ağzımı açıyorum, özür dilemek için değil. Kody'yi serbest bıraktığım için üzgün değilim. Bu onunla benim aramda özel bir andı.

başka bir kıskançlık kavgasına dönüştü.

Kimseyi incitmek istememiştim.

"Bunu burada tartışmayacağız." Gözlerimi önce Monty'ye, sonra Leo'ya dikiyorum.

"Selam." Rhett yaklaşır, gergin bir konuşmanın içine girdiğini fark edince gülümsemesi bozulur.

"Selam, Rhett." Kendimi toparlayıp Leo'yu işaret ediyorum. "Leo'yu hatırlıyor musun?"

"Seni tekrar görmek güzel." Rhett gözlerini kaçırarak odayı tarar, belli ki rahatsızdır. "Ben... bir içki alayım."

O uzaklaşmadan bir garson gelip siparişini alıyor.

"Dr. Howell." Monty kollarının manşetlerini düzeltirken patronuma dikkatle bakıyor. "Gelebilmenize sevindim."

"Şehirde olduğunu fark etmemiştim." Onu önlüksüz çok nadir görürüm.

Onu smokin içinde görünce ne diyeceğimi bilemiyorum.

Rhett hastanede her zaman kendine güven ve otorite sergilemiştir ama bu gece sanki bir moda dergisinin kapağına aitmiş gibi görünüyor. Düzgünce taranmış sarı saçları ve açık mavi gözleri yeni bir sofistike boyuta sahip.

"Bu gece en üst düzeyde güvenlik sağlıyoruz," diyor

Monty. "Fark ettim." Rhett takdirle başını salladı ve etrafına bakındı.

muhafızlara baktı. "Etkileyici. Önce güvenlik, özellikle de böyle bir kalabalıkta."

Monty'den takipçiyle ilgili son durumu sormaz. Bunun ne yeri ne de zamanı. Monty bu detayları paylaşmazdı zaten. Monty'nin kimseye güvenmediğine dair konuşulmayan bir anlayış var. Onun bakış açısına göre, Rhett dahil herkes şüpheli.

Kody'nin votkasını paylaşıyoruz, sohbeti lezzetli içkiler ve açılış gecesinin çarpıcı katılımı gibi kolay konular üzerinde tutuyoruz.

Sonunda Monty ve Leo, Kody ile konuşmak için bara doğru ilerlediler ve beni Rhett ve bir güvenlik ekibiyle baş başa bıraktılar.

Kalabalık birbirine karışıp kutlama yaparken, Rhett dikkatini bana çeviriyor.

"Bilmek zorundayım..." Gözbebekleri büyüyerek odanın karşısındaki muhteşem Strakh erkeklerine bakıyor. "Üçüyle de ilişkiniz var mı?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ve bir an için tereddüt ediyorum. Ama kan dolaşımdaki alkol duvarlarımı eritiyor ve dilimi gevşetiyor.

"Evet. Hayır. Sayılır. Tam olarak değil."

"Gerçeğin orada bir yerde olduğunu varsayıyorum?"

Onlar benim.

Buradaki her kadın bilsin diye bağırmak istiyorum ama bu delilik olur. Bu yüzden soran tek kişiye fısıldamaya karar verdim. "Onlara aşığım. Hepsine."

"Oh, kahretsin." İçinde bulunduğum durumu eğlenceli bularak kıkırdıyor.

"Evet. Kocaman, yığınla oh, kahretsin."

"Seni hepsiyle birlikte olmaktan alıkoyan ne? Seçmek zorunda olduğunu kim söyledi?"

"Paylaşan adamlara benziyorlar mı?"

Onlara bakıyor. Gözlerini onlardan ayırmıyor. "Hayır. Ama fikirlerini değıştirebilecek biri varsa, o da sensin."

"Bana olan güvenini seviyorum, ama bunun nasıl biteceğini zaten biliyorum."

"Nasıl?"

"Beni seçim yapmaya zorlayacaklar ve ben bunu yapamam." Kaburgalarım geriliyor. "Onların kalbini sağlam tutmak için kendi kalbimi paramparça edebilirim."

"Sizi şaşırtabilirler. Son beş dakika içinde buraya kaç kez baktıklarını biliyor musun?"

"Sahiplenicidirler. Hepsi. Her şeyi karmaşık hale getiriyor."

"Hayat karmaşıktır, Frankie. Bazen en basit cevap en skandal olandır."

Ben bu cevabı düşünürken, Sirena içeri girdi.

"Hayatımı sikeyim." Votkamı alıp dudaklarıma götürüyorum.

Dikkati sanki odadaki tek üç kişi onlarmış gibi Strakh adamlarının üzerinde yoğunlaşıyor.

"Kim o?" Rhett bir kolunu masaya dayayarak öne doğru eğilir.

"Varlığımın belası."

Koyu renk saçları ipeksi bir perde gibi etrafında dalgalanıyor ve kısa, dekolte elbisesi geniş göğsünü ve uzun, güzel bacaklarını zar zor örtüyor. Onlara doğru bir adım atıyor, tüm dünyam için, apkın tavrı tam olarak sergileniyor.

"Monty'nin araştırma ekibini yönetiyor." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Oğullarınıza lazer gibi odaklanmış."

"Teşekkürler, Dr. Obvious."

"Burada öylece oturacak mısınız?"

"Evet."

Kıçımı burada tutup arkadaşım ile konuşacağım. Çünkü Leo ve Kody'nin aksine benim kendimi kontrol edebiliyorum. Terapiye gittim. Öfkeli ve canı hissettiğimde günlük tutuyorum.

Kadınları destekliyorum. O siyah saçlarından bir avuç tutup onu yere atmak ve kanayana kadar yüzünü yumruklamak istesem de onlarla kavga etmiyorum.

Hayır, bunu yapmayacağım.

"Onu senin için dövmemi ister misin?" Rhett sırtıyor.

"Kes şunu. O iki barbarla hastanede nelerle uğraştığımı zaten biliyorsun."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Paul haddini aştı ve hakkında tutanak tutuldu."

"Keşke bunu yapmasaydın. Bu hayata yeniden uyum sağlamaya çalışıyorum. Düşmanlar yerine dostlar edinirsem geçiş daha kolay olur."

"Hastane kuralları, Frankie. Görünüşün hakkında yorum yaptı."

Leo ve Kody hakkındaki konuşmamıza devam ederken ve travma ünitesinde karıştırdıkları pislikler, gözlerim Sirena'nın kafasının arkasında delikler açıyor.

Lanet olası elleri hiç boş durmuyor. Leo'nun saç örgülerini okşuyor, Monty'nin omzuna dokunuyor ve dudakları...

Az önce ağzını Leo'nun kulağına mı değdirdi?

Gözlerimin arkasında bir zonklama var.

Onun sürekli dokunmasına o kadar alışmış ki artık onu itmiyor bile. Birlikte seyahat ederken ne kadar ileri gitmesine izin veriyorlar? Geçen ay benden daha fazla onlarla birlikte oldu.

Ve benim seks yaşağım var. Onun olmadığı çok açık.

"Koşmaktan nefret ediyorum ama erken bir ameliyatım var.

Sabah." Gözlerime bakmadan önce saatine bakıyor. "İşte sana istemediğin bir tavsiye. Oraya git ve adamlarını onun ve herkesin önünde açıkça ve alenen talep et."

Omzumu sıktı ve gitti.

Adamlarıma sahip

çık. Tamam.

Kaybedecek neyim var ki?

Oraya gidip Leo ve Kody'nin önünde Monty'yi
dudaklarından öpeceğim.

O zaman Leo ve Kody'yi Monty'nin önünde
öpeceğim. Tabii ki.

Bu harika olacak.

Sadece kanlı bir kavgayla sonuçlanıp Kody'nin gecesini
mahvetmekle kalmaz, her şeyimi kaybederdim. Üçünü de.
Tüm dünyamı.

Sirena nihayet tuvaleti kullanmak için uzaklaştığında,
fırsatımı yakaladım.

Güvenlik görevlileri peşimdeyken, onu tek kullanıcı
tuvaletlerin sıralandığı koridora kadar takip ediyorum. Her
kapı özel bir komodine açılıyor. Umumi tuvaletler için altın
standart, özellikle de bir barda. Kody tadilat için her şeyi
yapmış.

Girdiği tuvalete ulaştığımda korumalarım dışarıda
beklemelerini söylüyorum ve o üzerime kapatmadan önce
kapıyı yakalıyorum.

"Selam Frankie." İçeri girmemi engellemeye çalışıyor,
çapkın özgüveni gitmiş. "Ne yapıyorsun?"

Kapıyı kontrol edip onunla birlikte içeri giriyorum ve
küçük odaya birlikte kapanıyoruz.

"Adamlarımla flört etmeyi bırak." Kilidi çevirip yüzünü ona
döndüm ve onun alanına girdim. "Onlardan uzak dur."

"Adamların mı?" Gülümsemeye çalışıyor ama gözlerine
ulaşmıyor. "Birden fazla mı var?"

"Saçmalamayı kes," diye çıkıştım, yaklaşarak. "Strakh
adamlarının benim olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Bunu biliyorlar mı?"

"Neden bu kadar çaresizsin? Korkmuş, küçük, güvensiz,
ilgi bekleyen bir kız gibi görünüyorsun. Seni kim incitti?"

Yüzündeki kan çekiliyor ve banyoya göz gezdiriyor,
gözleri köşeden köşeye sanki

kameralar ya da gizli mikrofonlar bulmayı beklerken.

Onun paranoyası ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve ben de kendimi etrafı tararken buluyorum. "Sen ne-?"

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerime geliyor, bir eliyle ağzımı kapatıyor, bir koluyla da sırtıma sarılıyor.

Mücadele ediyorum ama o daha büyük, daha güçlü ve Tanrı aşkına, ben bir aptalım. Bunu hiç düşünmemiştim.

Buraya korumalar olmadan gelmek.

Salak, salak, salak!

Beni duvara doğru itiyor ve yaklaşıyor, sesi kulağıma ancak fısıltı gibi geliyor. "Biri beni işe aldı."

Kalbim duruyor ve gözlerim kocaman açılıp onunkileri arıyor. "Kim ya da neden bilmiyorum." Fısıltısı titriyor boynum. "Bana çok para ödediler, bırakıp gidebileceğimden daha fazla. İsimsiz bir müşteriden hiç para almamıştım ama buna ihtiyacım vardı. Bir yıl önceydi ve tek görevim Monty'yi becermek ve kayıp karısını bulmasına yardım etmekti."

Parmaklarını ağzımdan sıyrıp sesimi alçaltırken omurgamı bir ürperti kaplıyor. "Bu kişiye bilgi verdiniz mi? Soruşturmayla ilgili detayları?"

"Öyle bir şey değildi. Ben sadece onun ekip lideri olarak işi kabul etmek ve yatağına girmekle görevlendirildim."

Zihnim noktaları birleştirerek
koşuşturuyor. Takipçi. Takipçi
olmalı.

Bana yönelik tehditlerden ona bahsetmedik. Bilmiyor.

Ona söylemeli miyim? Ya hayatı tehlikedeyse?

"Bir sapığım var." Onu sıkıca kavrayıp doğrudan kulağına fısıldıyorum. "Tehlikeli biri."

"Ne?" Panik sesini boğuyor. "Gitmek zorundayım."

"Frankie?" Monty kapıya vuruyor. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet! Bir dakika."

Sirena'ya döndüğümde onun için garip bir endişe duyuyorum. "Tehdit edildin mi?"

Yüzü bembeyaz oldu. "Sadece onları becermem gerekiyordu, başka bir şey değil."

"Leo ve Kody de mi?"

Başını sallıyor.

"Sapık bana vücut parçaları gönderiyor. İnsanlar ölüyor." Kolunu tuttum. "Müşterin seninle nasıl iletişim kuruyor? Mesajla mı? Telefonla mı?"

Başını sallıyor, geri çekiliyor, korkusu hissediliyor.

"Wilson'ın bu müşteriden haberi var mı?"

"Hayır." Başı sallanmaya devam ediyor. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Frankie!" Kapı kolu tıkırdıyor, ardından daha fazla vuruluyor. "Kapıyı aç!"

Ben onu durduramadan kapıyı açıyor ve Monty'nin yanından hızla geçiyor.

"Sirena, bekle!" Göğsüne çarpıyorum, kollarının tuzağına yakalanıyorum.

Yalnız değil. Leo ve Kody kapı aralığına dolmuş, ben Sirena'nın kaçışını izlemeye çalışırken hepsi üzerime geliyor.

"Durdurun onu." Onları iterek, koyu renk saçlarının bir anlık bulanıklığını görüyorum.

Sonra gitti, ön kapının yanındaki insan kalabalığının içinde eridi.

"O ne yaptı?" Leo banyoya girerken gözleri alev alev yanıyor.

"Hiçbir şey. Benimle konuştu. Ama sapık hakkında bir şeyler biliyor. Sanırım tehlikede. Onu durdurmalsın."

Monty bana dönmeden önce hızlıca birkaç muhafıza onu takip etmelerini söylüyor. "Ne oldu?"

"Birinin seni sikmesi için onu kiraladığını itiraf etti." Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Üçünüzü de. Kim olduğunu bilmiyor. Bir yıl önceydi. Bir yıl önceydi.

beni bulmana yardım etmesi gerekiyordu, Monty. Ve bu süreçte seni yatağa atmak."

"Neden biri onu bunun için işe alsın ki?" Kody kapının pervazını kavradı. "Hiç mantıklı değil."

"Sanırım takipçi," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

"Bir yolunu buluruz." Monty beni koruyucu bir kucaklamanın içine çekti.

"Onu bulmamız gerek." Ondan ayrıldım ve omuzlarımla tuvaletten çıktım.

Tabii ki benimle kalıyorlar, salondaki kalabalığa tekrar katıldığımızda etrafımda bir çember oluşturuyorlar.

Sonra muhafızların dönmesini bekleyeceğiz.

Dakikalar buzul hızında ilerliyor. İçki fabrikasının etrafındaki sokaklar o kadar çok insanla dolup taşıyor ki, ya kendisi ya da takipçisi tarafından gecenin içinde kaybolabilir.

Monty ve Leo onu arıyor ve mesaj atıyorlar ama sonuç alamıyorlar. Kody kalabalığı eğlendirmek için bara döner.

Güvenlik ekibi tuvaletleri kayıt cihazları için dikkatlice tarar. Ardından dikkatlerini içki fabrikasına çevirerek gece boyunca yerleştirilmiş olabilecek herhangi bir şey ararlar.

Ayrıca müşterilere göz kulak olmaları talimatı da verildi, Bütün gece yaptıkları bir şey, ama şimdi daha yakın, daha şüpheli bir seviyede.

Her şey arka planda halledildi, konuklar Sirena ile yüzleşmemden habersizdi.

Sonunda Carl geri döner ve hayal kırıklığı içinde başını sallar. "Dışarıda çok fazla insan var. Kalabalığın arasına karışıp kaçmayı başardı."

"Peki ya dairesi?" Monty'nin çenesi gerilir.

"Eve gitmedi ama orada konuşlanmış bir ekibim var ve daha fazlası çevreyi tarıyor."

"Yerini bulana kadar ava devam edin."

"Emredersiniz, efendim."

"Eve gitme vakti geldi." Monty, başını sallayan ve ayağa kalkmaya başlayan Leo'nun gözleriyle buluşur.

"Hayır. Kody olmadan olmaz." Barın en ucunda oturmaya devam ediyor ve onun misafirleriyle etkileşimini izliyorum.

"Bu onun

ve onu ekmeyeceğiz." O yüzden kalıyoruz.

Kody parlak ve umut verici bir geleceğın kapılarını aralarken biz barda oturup gülümsüyoruz.

Gecenin köründe adaya vardığımızda Sirena hâlâ kayıptı.

Üç gün sonra Sirena Fisher'ı arama çalışmaları devam ediyor.
Ne lanet bir kabus.

Mutfak lavabosunun başında durup su ve aspirin
içerken başım ağrıyor.

Leo ve Kody bugün Sitka'da. Ama korumaları olmadan
değil. Tipik büyüme sancılarıyla uğraşırken Kody'nin içki
fabrikasında olması gerekiyor. Leo deniz uçağı üssünü
gezmek için müteahhitlerle görüşüyor,
İniş ve kalkışlar için suyun, ek kıyıların, hangarların ve
tesislerin haritasını çıkarıyor. Önümüzdeki birkaç hafta içinde
vermesi gereken pek çok karar var.

Frankie'nin önümüzdeki haftaya kadar hastanede
çalışması planlanmamıştır ve Sirena kaybolduğundan beri
adadan ayrılmamıştır.

Bunun için teşekkürler.

Sirena'ya ne kadar kızsın da, onun için endişeleniyor.
Karım içine kapandı, sessizleşti, kafasının içinde kaybolmuş
gibi görünüyor.

Tüm bunlar beni geriyor.

"Ne?" Arkamdaki yargılayıcı gözlerle karşılaşmayı
reddederek ellerimi tezgâha dayıyorum.

"Yemek yemen gerek," diyor Oliver sinirli olmayan
bir ses tonuyla. "Burada olma nedenin bu değil,
küçük boncuklarını
gözlerini tenime dik."

"Çok gerginsin. Biriyle yatman
lazım." "Ayrıca bu yüzden burada
değilsin." "Haklısın." Yaklaşıyor.

Hareket ettiğini duymuyorum ama onu omurgamda
sürünen bir gölge gibi hissediyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda onu orada
bulamadım. Ne oluyor lan?

Diğer omzumun üzerinden bakarak dönüyorum.

Mutfak adasının diğer tarafına ne zaman geçti?

Elinde oyma bıçağıyla bana dik dik bakıyor. Çok ürkütücü.

Bıçaktan kestiği etin suyu damlıyor. Hem de takım elbise giymişken. Beni incelerken altın saat zinciri mutfağın yumuşak ışıkları altında parlıyor.

Daha iyi bilmesem, karıma hastalıklı hediyeler gönderdiğinden şüphelenirdim. Gizli aksanı ve eski dünya tavırları sofistike ama tehlikeli bir geçmişe işaret ediyor.

Ancak yıllar boyunca Oliver Popov'un kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için kazdıkça kazdım.

O sadece benim beslenmemi ve sağlığımı takıntı derecesine varan bir hassasiyetle yöneten yaşlı bir Rus şef.

"Polisi işe karıştırmamalıydın." Eti kesiyor. "Onlar sadece işleri yavaşlatır."

"Sirena'yı bulmak için en iyi şansımız polis."

Bıçağı yere bırakıyor, ellerini beyaz bir havluya siliyor ve kan izleri kalıyor. "Polis... bürokratiktir. Prosedürleri, protokolleri takip ederler. Eğer sevdiğim kadın tehdit altında olsaydı, ona bakan herkesi keserdim. Meseleyi kendi ellerime alırdım."

Bu yaşlı adam mı?

"Ne öneriyorsun?" Gözlerimi kısıyorum. "Ona baktığın için seni kesmeli miyim?"

Omuz silkiyor.

Sitka yetkilileri soruşturmanın sadece bir kısmına dahil oldular. Frankie'nin telefonuna gelen kalp ve tehditlerden haberleri yok. Denver'ı onun öldürdüğünü bilmiyorlar.

Sirena hakkındaki gerçeği öğrenmek için Wilson'la sürekli irtibat halindeyim. Birkaç yıl önce onu işe aldığı anda tamamen incelendiğine yemin ediyor. Frankie'yi ararken soruşturmam için onu bizzat görevlendirdi.

İsimsiz müşteriyle ilgili itirafı onu da benim kadar şaşırttı. Bu onun politikasına aykırı.

nedenlerle. Tüm soruşturmayı, Frankie'yi arayışımı ve kulübeyi bulmak için sürdürdüğümüz avı tehlikeye atmış olabilir.

"Diyorum ki..." Oliver bakışlarımı karşılıyor, kırışmış yüz hatları soğuk ve boş. "Bazen doğrudan eylem, yasal eylemden daha etkilidir. Kaynaklarınız var. Gücün var. Onları kullan."

"Ben babam değilim."

"Hayır, değilsin."

Kafa derimin üzerinde bir ürperti dolaşıyor. Ses tonunda bir şey var, kaçırdığım bir şey.

Yemek yapmaya geri döner.

Onu daha fazla sorgulayamadan, bir hareket bakışlarımı mutfak penceresine yöneltiyor.

Dışarıda, Frankie koşu kıyafetlerini giymiş halde verandaya çıkar.

Yazın sonuna yaklaşırken, her gün patikalarda koşuyor. Telefonla konuşmadığım zamanlarda ben de ona katılıyorum.

Benden başka sadece birkaç muhafız ona ayak uydurabilir.

Pencereye doğru eğilerek yakınlarda gezinen muhafızları inceliyorum.

Hayır. Hepsinden daha hızlı koşacak.

Sikeyim.

Spor salonundan yeni geldim ve hala antrenman kıyafetlerimi giyiyorum. Ayrıca yorgunum ve baş ağrısıyla savaşıyorum.

Bu beni mutfaktan çıkıp ona katılmaktan alıkoymadı.

"Benimle geliyor musun?" Baldırını geriyor. "Bunu kaçırmazdım."

Ağacların arasındaki patikalarda koşarak yola çıkıyoruz.

Minyon gövdesi güç ve dayanıklılıkla hareket ediyor, bacakları benim uzun bacaklı adımlarıma ayak uydurmak için üç kat daha hızlı, öfkeyle pompalıyor.

Aldığı kaslı kilolarla vücudu her zamankinden daha güçlü ve hızlı, vücudu hem narin hem de

Esnek.

Onu hiç görmediğim kadar güzel ve bu güzellik içinden geliyor.

Sırf onunla vakit geçirmek için onunla koşmayı, aşk hastası bir aptal gibi ona bakmayı seviyorum. Ama aynı zamanda ortak sessizliği, nefeslerimizin ritminin ayaklarımızın yeryüzündeki ritmiyle senkronize olmasını da takdir ediyorum.

Koşuya on dakika kala sık ormanın köşesini dönerek kıyı şeridinin sakin tarafına yaklaşıyoruz.

Okyanus dalgaları uzaktan mırıldanıyor. Bu bir huzur anı, hayatlarımızın kargaşası içinde nadir bir vaha.

Kıyıya ulaşmadan önce sessizliği bir şey bozuyor. Nabzımı hızlandıran mekanik bir ses.

"Bunu duyuyor musun?" Yürüyüşümü yavaşlatıp koluna uzanıyorum. "Ne oldu?" Etrafına bakınırken gözleri açılıyor.

"Sanki-"

Gürültü giderek artıyor, daha ısrarlı, yukarıdan geliyor.

"Siper alın!" Stanley bağıırıyor.

Ben hamle yaparken muhafızlar harekete geçiyor, ona çarpıyor ve yere düşürüyorlar. Yoldan yuvarlanarak sık ağaçlar, onu koruyan çerçevemle yere iniyorum.

Muhafızlar içeri dalarak etrafımızda bir duvar oluşturdular. vızıldayan bir cisim gökyüzünden düşüp patikaya çarpıyor.

Gelmeyen bir patlamaya hazırlanıyorum.

"Yerde kal." Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Ne oldu?" Nefesi boynumu ısıtıyor, vücudu

Altımda titriyor.

"Bilmiyorum. Sadece kıpırdamadan dur."

Acı dolu bir dakika, tik tak, tik tak.

"Bu bir drone," diyor Stanley. "Üzerinde bir kutu var. o."

Ona, ıslaklığına bakarken midem bulanıyor. gözlerini bulanıklaştırıyor.

"Aç şunu." Yıkılmış bakışlarını tutuyorum.
Yırtılan kartonun sesi ölüm çanı gibi çınlıyor. "Kuru buz,"
diye duyurdu Stanley. "Ve bir şeyin içinde
plastik torba."

Yüzü buruşuyor.

"Bunu eve götürün. Polis yok." Ona dönerek başını
okşadım ve kendime doğru çektim. "Ayağa kalkabilir
misin?"

"Evet."

Muhafızlar kutuyu eve geri taşıyor. Onları Oliver'ın yemek
hazırladığı mutfağa kadar takip ediyoruz.

Kutuyu gördüğünde yüz ifadesi değişiyor. "Bir tane daha
mı?"

"Bir drone tarafından teslim edildi." Eldivenlerimi
takıyorum, içimdeki korkuya rağmen parmaklarım sabit.

Sonra kutuyu açtım.

Kuru buzdan mide bulandırıcı déjà vu buharları
yükseliyor. Buzla kaplı bir plastik torba çıkarıp tezgâhın
üzerine koyuyorum ve kesip açıyorum.

Kalp değil.

El değil.

Mavi irisler, kopmuş bir çift gözden bana bakıyor. Frankie
boğuk bir ses çıkardı.

Wolfson'ın mavi gözlerinin görüntüsü zihnimde yanıp
sönerken mide bulantısı artıyor ve ağzıma tükürük doluyor.
Benimkilere benzeyen gözler.

Adını söylemiş olmalıyım çünkü kolumu tuttu,
başını salladı, sesi korku dolu bir fısıltı gibiydi. "Sirena."

Sirena'nın da gözleri maviydi.

"Bir not var." Oliver kutuya başını sallıyor.

İçimdeki her şey geri tepiyor. Ölü oğlumun bir fotoğrafını
daha kaldıramam.

Omurgamı çelikleştirerek ona uzanıyorum ve el
yazısıyla yazılmış kelimeleri yüksek sesle okuyorum. "Ama
kimi sevmeli? Güvenmek ve değer vermek için? Sonunda
bize kim ihanet etmeyecek? Ve kim olacak
Sözlerimizi ve eylemlerimizi niyet ettiğimiz gibi ölçecek
kadar nazik misiniz?

Bu bizim için Frankie. Her şey senin ve benim için."

"Puşkin?" Beline sarılıyor, çok korkmuş ve yalnız görünüyor.

"Evet." Eldivenleri çıkarıp onu kollarımla sarıyorum ve odanın diğer ucunda Oliver'ın esrarengiz bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Bazen doğrudan eylem, yasal eylemden daha etkilidir.

"Artık polis yok." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bunu Strakh yöntemiyle yapacağız."

O gece masamda otururken ofisimin duvarları üzerime üzerime geliyordu. Raflar ve çekmeceler evraklarla dolup taşıyor, güç ve kontrol peşinde geçen bir hayatın kalıntıları.

Beni babamın suçlarından ayırmak, onun kana bulanmış ayak izlerini asla takip etmememi sağlamak için kasıtlı olarak hazırlanmış bir hayat.

Kendi yolumu izledim. Üniversite. İşletme diplomaları. Sıfırdan küresel bir danışmanlık firması kurdum. Her sözleşmenin, anlaşmanın ve etkileşimin kurallara uygun olmasını sağladım.

Alaska'nın en zengin adamı olarak sahip olduğum itibar, yasalara uygun davranış ve etik iş uygulamaları temeline dayanmaktadır.

Yine de bunların hiçbiri sevdiğim kadını koruyamayacak. Frankie'nin yüzü gözümün önüne geliyor, vahşi kızıl saçları, Ruhumu delen yeşil gözler ve sıvı bir kalp Lanet olası sihir. İçinde çok fazla sevgi var. Sevginin en saf hali.

Onu kurtarmak için adaletin yavaş işleyen dişlilerine güvenemem. Kararlı ve acımasızca hareket etmeliyim.

Babamın mirasına sırtımı dönmek, uğruna çalıştığım ve inandığım her şeye ters düşüyor. Yine de, vücut parçaları ortaya çıkmaya devam ettikçe, başka seçeneğim yok. Hayatımı kaçarak geçirdiğim karanlığın içine girmeliyim.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve Ivan Ayvazovski tablosunun arkasındaki gizli kasaya doğru yürüyorum. Ellerim kombinasyonu girdiğimde sabit.

Kasa yumuşak bir tıkırtıyla açılıyor ve içinden küçük, siyah bir defter çıkıyor; ailemin ölümünden sonra çocukluğumun geçtiği evden aldığım defter.

Tereddüt ediyorum, parmaklarım yıpranmış deri kapağın üzerinde geziniyor. Bu defter, babamın bir zamanlar kontrol ettiği suç imparatorluğuna açılan bir kapı. Onu sakladım, asla olmayacağıma yemin ettiğim adamın bir hatırlatıcısı.

Teslim olmuş gibi hissettiren bir iç çekişle kasadan çıkarıp masama götürüyorum. Oturup kapağını açıyorum, eski kâğıtların küf kokusu burnuma doluyor.

İsimler, numaralar ve şifreli mesajlar sayfaları dolduruyor, bir güç ve yolsuzluk ağı gözler önüne seriliyor.

Ama ben sadece bir tanesiyle ilgileniyorum. Hayalet.

Rus yeraltı dünyasında kötü şöhretli bir tetikçi ve infazcı. Acımasız yöntemleri ve sarsılmaz sadakatiyle tanınan bu adamdan Avrupa'nın her yerinde korkuluyor. Ya da öyleydi. Yıllar önce radarımdan kayboldu.

Aktif olduğu dönemde, yüksek riskli operasyonlarda hedefleri takip etme ve ortadan kaldırma konusunda uzmanlaşmış eski casuslar ve suikastçılardan oluşan gizli bir ağı yönetiyordu.

Kimse onun kimliğini bilmiyordu, babam bile.

Parmağımı mürekkepli girişin üzerinde gezdiriyorum, potansiyel bir müttefik, gerekli bir kötülük. Muhtemelen ölmüştür.

Gömleğimin yakasını açarak numarayı çevirdim.

"Kimsiniz?" diye ağır Rusça bir ses cevap veriyor. "Bu numarayı nereden buldunuz?"

"Ben Montgomery Strakh, oğlu-"

"Kim olduğunu biliyorum. Kurt artık büyüdü."

Çocukluk lakabım.

Bunu bilmesine şaşırmadım. Babam için çalışıyordu ve benim hakkımda her şeyi biliyor.

Rusça "Sana göre bir işim var," dedim.

"Emekli oldum."

"Fiyatınızı söyleyin. Para önemli değil."

"Para her zaman bir amaçtır, evlat. Ama senin için daha fazlasına ihtiyacım var. Bir iyilik."

"Ne tür bir iyilik?" Ağzım kurudu.

"Gelecekte seni çağıracağım ve sen de ihtiyaım olan her şeyi, ihtiyaım olduğu anda bana vereceksin."

Ciğerlerimde buz oluşuyor.

Seçtiğim yolun bedeli bu. Hayalet gibi bir adama olan borcum. Beni sonsuza dek bağlayabilecek bir zincir.

Ama Frankie için her şeyi yaparım. "Anlaştık."

"Güzel. İş nedir?"

Sonraki hafta aksayarak geçer, günler acımasız, eziyetli bir tempoya dönüşür.

Parçalanmış gözleri New York'taki adli tıp ekibime gönderdim ve bir eşleşme olduğunu doğruladılar.

Sirena Fisher.

Haberi duyduktan sonra Kody ve Leo Frankie'nin yanından ayrılmadı.

Bu öğlene kadar.

Sorumluluklarının ağırlığı onları Sitka'ya geri çekti. Kody'nin içki fabrikası sürekli dikkat gerektiriyor. O Orada ona burada olduğundan daha çok ihtiyaç var.

Leo da öyle. Deniz uçağı üssü şekillenirken, kritik kararlar hızla karşısına çıkmaktadır.

Ama bu gece gitmelerinin tek nedeni bunlar değil.

İpuçlarını takip ediyorlar, Sirena'nın kaybolduğı gecenin tanıklarıyla yeniden görüşüyorlar ve şüpheli listemizdeki kişileri sorguluyorlar.

Avlanıyorlar.

Onlara onlarla gideceğimi söylediğimde bana Rusça konuşuyormuşum gibi baktılar. Sonra Frankie ile kimin kalacağı konusunda bir tartışma başladı.

Günlüğünde okuduğum kadarıyla, kulübeden her ayrıldıklarında tepelerde benzer tartışmalar yaşıyorlarmış.

Ancak her ikisinin de Sitka'da ilgilenmeleri gereken işleri olduğundan, bu kazanamayacağım bir tartışmaydı.

İşte buradayım.

Frankie kanepede yanıma kıvrılıyor, vücudu tehlikenin sürekli soğuğuna karşı kırılğan bir sıcaklık şeridi gibi.

O uyurken, zihnim çarpışan ve çarpışan düşüncelerden oluşan bir sel gibi akıyor.

Yaşadığı onca şeyden sonra bunu kim yapar?
Kim onu korkutmak için bu kadar ileri gider ki?

Babamın mahzenindeki uçuş kayıtlarını kim biliyordu?
Geçmişimden biri mi? Denver'ın geçmişinden mi?

Denver'ın kalbi, Doyle'un eli, Sirena'nın gözleri. Bu bir mesaj. Korkunç, vahşi bir mesaj. Ama kimden?

Sıradaki kim olacak?

Sorular bana işkence ediyor, her biri akıl sağlığımı oyan bir bıçak gibi.

Onunla iletişime geçtiğimden beri Hayalet'ten haber alamadım.

Ve yapmayacağım. Takipçi tespit edilip yok edilene kadar olmaz.

Beklemek cehennemin başka bir seviyesi.

O aramayı yaptığımı sadece Frankie, Leo ve Kody biliyor. Onlara ofisimde, muhafızlardan ve ev çalışanlarından uzakta, sessiz bir konuşma sırasında söyledim ve gizliliğin önemini yineledim. Bu bilgi konusunda başka kimseye güvenmiyorum.

İşin içinde Hayalet olsa bile, Wilson'la çalışmaya, her kanıtı incelemeye ve Puşkin'in şiirlerini analitik bir mikroskopla inceleyerek gizli anlamlar aramaya devam ediyorum.

Vazgeçmeyeceğim.

Frankie kıpırdanıyor, eli benimkine uzanıyor. Bir rüyanın sancılarına yakalanmış gibi inliyor ve ben de elimi sıkıyorum.

"Hey." Parmaklarını ağzıma götürüp öpüyorum.

"Güvendesin."

Uyandığında kirpikleri titriyor ve bana çiğ, korunmasız bir sevgi ifadesiyle bakıyor. Onu yatağıma çekmek istiyorum - bizim yatağıma - ve ona neden sabah, öğlen ve gece seviştığımızı hatırlatmak istiyorum.

Bu noktada, üçünden birine razı olurdum.

Takipçiyi düşünmediğim zamanlarda evliliğimi düşünüyorum.

Aramızdaki sorun beni sevmemesi değil. Sorun, onun başka iki adamı sevmesi.

Kardeşlerim.

Onu asla benimle yalnız bırakmamalılar. Ona olan açlığım tehlikeli.

Onu dudaklarımda tatmak için can atıyorum. Ellerini vücudumda görmek için can atıyorum. Bir yılı aşkın süredir hissetmediğim bir şevkle içine girdiğimde adını haykırmak istiyorum. Onun gözlerinin içine bakmayı, paylaştığımız sarsılmaz sevgi ve arzunun tadını çıkarmak için duraklamayı arzuluyorum.

"Seni seviyorum." Avucunu yanağıma bastırıyorum. "Biliyorum." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve Nefesim daralıyor. "I..."

"Sakın söyleme." Elini çekmesine izin verdim. "Sen hazır olana kadar olmaz."

"Yapmayacağım."

Kırılması zor biri. Geçen yılki cehennem onu neredeyse zaptedilemez hale getirdi. Eğer onu geri kazanırsam. kolay olmayacak. Taşıdığı travma ile değil. O her zaman karşılık verdi ve kendini savundu. Her zaman dik başlı ve bağımsız olmuştur. Şimdi anksiyete ve TSSB ile birlikte bunların hepsi. Başından geçenlerden sonra kendini yeniden sevmeyi öğreniyor ve eskisinden daha fazla sabır ve çaba gerektiriyor.

Onu ikimize de yetecek kadar seviyorum.

Bacaklarını altına katlayarak oturma pozisyonuna geçer.

"Bir rüya gördüm." Önce ellerine, sonra bana baktı. "Rüyamda hâlâ hayatta olduklarını gördüm. Doyle, Sirena, Denver..." Sesi çatlıyor. "Kurt."

"Denver kalbi olmadan yaşayamaz."

"Onun hiç kalbi olmadı." Titrek bir nefes veriyor. "Onun ölümünü izledim ve hayatının bedenini terk ettiğini hissettim. Bunun geri dönüşü yok. Ama diğerleri... Ya Doyle ve Sirena bir yerde tutuluyorlarsa? İşkence mi görüyorlar? Hâlâ hayattayken elleri ve gözleri çıkarılıyorsa?"

Yaşadığı travmanın bir başka sonucu... Her şeyi fazla düşünüyor ve en kötü senaryoya inanıyor.

Ona yalan söylemek ve düşündüğü kadar kötü olmadığını söylemek istiyorum. Ama ona karşı her zaman tamamen dürüst ve açık sözlü olmama ihtiyacı var. O kırılgan bir çiçek değil ve ben de ona öyleymiş gibi davranmayacağım.

"Evet." Göğsümdeki kararlılık sertleşiyor. "Bu mümkün, ama onları bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Leo ve Kody için endişeleniyorum."

"Korumaları yanlarında." Sehpanın üzerindeki telefonumu gösteriyorum. "Bir şey olursa hemen bana haber verecekler."

"Şimdi neredeler?"

Telefonu aldım ve GPS takip cihazını kontrol ettim. "İkisi de az önce içki fabrikasına döndü."

Başını sallıyor. "Bana Kodiak Adası'ndan bahset. Bir suç ailesinde büyümek nasıl bir şeydi?"

İç çekerek kanepeye yerleştim ve kaçırılmadan önce ondan sakladığım her şeyi anlattım. Babamın suikastçılarının malikânenin etrafında gizlendiğine dair hikâyeleri, kapalı kapılar ardında yapılan toplantıları ve gizli telefon görüşmelerini. Sonra ona Kody'nin annesini ve adadaki tüm maceralarımızı anlatıyorum; koyda balık tutmak, saçma dans videoları çekmek ve mağaraları keşfetmek gibi.

Ben anılarımın üzerinden geçerken o beni dikkatle dinliyor ve kendi çocukluk hikayelerini paylaşıyor.

Sonunda "Ben yatmaya gidiyorum" dediğinde saat geç olmuştu. Telefonlarımızı alıp onu yukarı kadar takip ediyorum.

"Hayalet senden nasıl bir iyilik isteyecek?" Misafir odasının kapısında duraklıyor. "Oğlunun küçükler ligi takımına koçluk mu? Evcil kaplanına bakıcılık mı? Belki ona birkaç ayak fotoğrafı gönderirsin?"

"Belki." Telefonlarımızı odaya yerleştirirken ağzımın kenarında bir sırıtma beliriyor. "Muhtemelen büyük miktarda para aklamak, geçici bir güvenli sığınak sağlamak ya da düşman bir Rus mafya babasının bakire kızıyla evlenmek gibi bir şey olacak."

"Ne?" Boğuluyor. "Sen zaten evlisin."

"Öyleyim." Ona doğru adım atıyorum. "Tekrar söyle."
"Sen evlisin." Yutkunuyor, gözleri benimkilere
sabitlenmiş. "Bu doğru ve benim karım vahşi. Güçlü.
Muhteşem.

Korkunç. Beni asla bir başkasıyla paylaşmaz." Parmaklarımın
tersini kar beyazı yanağına sürüyorum. "Gözlerimi ondan
alamıyorum. Her yumuşak kıvrımı, her küçük eğimi ve kavisini.
Onu yemek istiyorum."

Daha da yaklaşıyorum, onu kapının pervazına yaslıyorum
ve başının üstündeki pervazı kavriyorum. Sonra parmaklarımı
göğüs kemiğinden aşağıya doğru usulca kaydırıyorum.

"Monty." Alt dudağını dişlerinin arasına alarak geri
çekiliyor.

"Dudağını kemiren o keskin küçük dişler... Bu manzara
beni taş gibi sertleştiriyor." Başparmağımı ağzına dayayarak
dolgun etini çekiştiriyorum. "Senin için çok sertleştirdim."

Boğazından küçük bir ses kaçıyor, yarı inilti, yarı nefes
nefese.

"Ellerini üzerime koy." Eğildim, burnumu saçlarının
arasından geçirdim. "Bana ne yaptığını hisset."

Bir saniye geçer. Sonra bakışlarını indirir, ikimiz de
indiririz.

-Gri eşofmanımın içindeki çıkıntılı, şişmiş ereksiyona.

İnce kumaş açlığını sınırlamıyor ya da dizginlemiyor.
Bunun yerine, her sert santimi, her kızgın çıkıntıyı, her
seğirmeyi ortaya çıkarıyor. Lanet olası sikim boş durmuyor.
Onun incelemesi altında kuduz bir hayvan gibi zonkluyor,
salyalar akıtıyor ve zıplıyor.

Dokun bana. Acıma son ver.

Elini kaydırdıkça göğsü inip kalkıyor. Sikimle
uğraşmak için değil. Hayır, bir parmağını tişörtümün
eteğinin altına sokuyor, topluyor ve yukarı doğru çekiyor.

Omuzlarımın arkasına uzanıyorum, giysiyi başımın
üzerinden çekiyorum ve bırakıyorum.

"Lanet olsun." Nefes nefese yutkunuyor. "Her zaman otuz
yaşında bir sporcunun vücuduna sahiptin. Sana bakmayı
özledim. Sana dokunmayı."

Ciğerlerim sıkışıyor. Kalbim yerinden fırladı. Tutuyorum Kapı çerçevesi başının üstünde, göz hizasına gelene kadar yaklaşıyor, alçalıyor.

Dokun bana.

Bakışları dudaklarıma kayıyor. Sonra da yapıyor. O minik, narin ellerini göğsüme koyuyor ve taşaklarımı yukarı çeken, ereksiyonumu uzatan, kıcımlı sıkı ve parmaklarımla ahşap kapı çerçevesini oymasına neden olan bir keşfe başlıyor.

Göğsümü okşuyor, her bir karın kasının izini sürüyor ve saçlarımla izini takip ediyor, aşağı, aşağı, aşağı...

Ve durur.

"Siktir!" Kalçalarımı tekmeliyorum, kendimi kontrol edemiyorum. "Senin içine ihtiyacım var."

Bir bomba gibi, o an paramparça olur.

"Oh, Tanrım." Ellerini bıraktı, gözleri dehşetle yuvarlandı. "Ben ne yaptım?"

"Frankie." Yüzünü kavrayıp alnımızı birbirine yaklaştırdığımda panik artıyor. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Ben senin kocanım. Seni seviyorum."

"Monty." Başını sallıyor. "Durmak zorundayız. Nedenini biliyorsun."

"Yapamam, sevgilim." Güzel ağzını öperek beni öpmesi için onu ikna ediyorum. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Neden o da beni öpmüyor?

Çevremde bir şey kıpırdıyor. Ses olmadan yırtıcı bir hareket. Bir döşeme tahtasının gıcirtısı değil. Bir nefesin hışırtısı değil. Ama vahşi bir enerji tenimi yakıyor.

Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum ve başımızı merdivenlere doğru çeviriyoruz.

Bakışlarım kardeşlerim olarak gördüğüm iki adama kilitleniyor. Gözleri ilkel, evcilleşmemiş bir öfkeyle parlıyor. Geniş,

Gergin duruşları acı vaat ediyor. Yumrukları saf, katıksız bir yıkımla esniyor.

Bir ses kulaklarıma ulaşıyor. İnsan olmayan bir şeyin alçak, ölümcül, gırtlaktan gelen hırıltısı

Frankie'yi çılgına çevirdi.

İtişip kakışarak kucağımdan fırladı ve savaş yoluna doğru koşmaya başladı.

"Hayır!" Kollarını iki yana açarak kendini daha büyük, daha uzun göstermeye, onlarla benim aramda bir bariyer oluşturmaya çalışıyor.

Beni koruyor.

Onlardan.

Leo ileri atılıyor, çenesi kenetlenmiş, kasları gerilmiş ve öldürmeye hazır.

"Dur! Beni dinle." Ellerini öne doğru sallıyor, Avuçlarını adamın göğsüne vurarak. "Monty'yi suçlama. Beni suçlayın. Benden nefret et."

"Çekil kadın." Kody ilerliyor, ava çıkmış bir hayvan gibi.

"Bırak geçsinler." Adrenalin pompalıyor, geri itiyorum Omuzları, gazaplarıyla yüzleşmeye hazırdı.

Tüm içgüdülerim beni ona gitmeye, onu yoldan çekmeye zorluyor. Ama bir adım ileri atarsam, saldıracaklar ve o da çatışmanın ortasında kalacak.

Bu yüzden ayaklarımı dik, duruşumu geniş tutuyorum ve bekliyorum.

"Hayır!" Yerinde duruyor. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Kendimi o duruma ben soktum. Ben yaptım! Bunu ben yaptım!"

"Onu sen seçtin." Kody'nin siyah gözleri daha da kararıyor, acıyla titreşiyor. "Bizim yerimize onu seçtin."

"Yanılıyorsun." Sesi paramparça olur. "Asla seçim yapmayacağım. Seçemem. Hepinizi istiyorum. Hepinizi seviyorum. Sorun benim."

Göğsünü yumrukluyor. "Ben canavarım. Zehirli kırmızı bayrak." Leo irkiliyor, gözleri şaşkınlık ve öfkeyle titriyor, sonra bu savaşı tekrar bana çeviriyor. "Bunun için seni öldüreceğim."

"Karımı sevdiğim için özür dilemeyeceğim." Bölgesel öfkelerinin alevleri içinde, boynumu kırıyorum. "Elinden geleni yap."

"Hayır! Kesin şunu!" Frankie parmağını Monty'ye doğru uzattı ve Leo ile bana doğru döndü. "Bana odaklan, ona değil."

Gözlerinin içine bakıyorum, onun için taşıdığı çaresizliği, onu korumak ve savunmak için duyduğu şiddetli ihtiyacı fark ediyorum.

Hissettiğim ihanet açık, dayanılmaz, ruhumda derin bir yara ve onun yüzündeki o ifade yaraya tuz basıyor.

"Onu seviyorsun," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor.

"Evet." Çenesi titriyor. "Onu seviyorum. Ve seni de. Ve Leo'yu."

Arkasında, Monty'nin gözleri hemen yumuşar ve bir Sanki hüznünlü bir ifadeyi zapt etmeye çalışıyormuş gibi ağzından ince bir titreme geçiyor.

"Ne kadar süre için?" Leo öne doğru eğilerek yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Buraya taşındığımızdan beri onunla yatıp kalkıyor musun?"

Sanki göğsüne bir balyoz indirmiş gibi irkilerek kendi içine doğru kıvrılıyor.

Dişlerimi göstererek ona hırlıyorum. Monty'nin yüzü taşa döndü.

Derin bir nefes alarak kollarını indirir ve omuzlarını dikleştirir.

"Sana üç ay önce spor salonunda onu sevdiğimi söylemiştim. Ona karşı hislerim değişiyor, geri dönüyor, derinleşiyor.

yeni bir şeye dönüştürdüm. Ama hiç harekete geçmedim. Bu geceye kadar onu öpmedim bile." Çenesi eğildi. "Özür dilerim."

"Beni öpmedin!" Monty bir elini havada gezdirir. "Özür dileme-"

"Seni asla incitmek istemedim." Elinin topuğunu göğüs kafesine bastırıyor. "Acın için çok üzgünüm ve davranışım için mazeret uydurmayacağım. Ama yapmam gereken

anlayın..." Sulu bakışlarını bana yöneltiyor. "Dedin ki

bir mülk, sahip olunacak bir şey değildi. Beni Leo ile paylaştın çünkü birlikte bölünmekten daha mutlu olacağımızı biliyordun. Bu neden farklı?"

"Monty'ye güvenliğimiz ve iş anlaşmalarımız konusunda güveniyorum ama bu konuda değil. Seninle değil." Göğsümdeki acı yoğunlaşıyor. "Monty paylaşmıyor. Sana olan saplantısı sahip olduğumuz her şeyi tehdit ediyor."

"O haklı." Monty keskin bir nefes alır.

"Paylaşmayacağım." "Kapa şu lanet çeneni!" Leo kükrer. "Yeterince neden oldun hasar."

"Bağırmayı kes." Daha uzun duruyor, ellerini iki yanında yumruk yapıyor. "Buna Monty sebep olmadı. Ben sebep oldum. Dövüşmek mi istiyorsun? Dövüş benimle."

O aklını kaçırmış. Hiçbirimiz onun saçının teline zarar vermeyiz.

Ve birbirimizle savaşmak hiçbir şeyi çözmiyor.

Monty onu bizimle paylaşmayacak. Leo onu Monty ile paylaşmayacak. Ben sadece onunla olmak istiyorum, ama o bir çizgi çizdi kum. Aramızda seçim yapmayacak.

Burada kazanmak yok.

Bu adada yaşayıp onu kendisi için isteyen bir adama daha da derinden aşık olmasını izlemeyeceğim. Leo ve benim rakip olamayacağımız bir geçmişleri, bir evlilikleri var. Biz onu ondan uzaklaştırmam gerek.

"Burada kalamayız." Gözleriyle buluştuğumda öfke ve acı derimin altında zonkluyor. "Bizimle geliyorsun."

"Mantıklı düşünmüyorsun," diyor Monty. "Ortalıkta dolaşan bir seri katil var ve hedef Frankie."

"Korumaları alacağız." Leo döner ve ayak sesleri gök gürültüsü gibi yankılanarak koridorda hışımla ilerler. "Gidelim, Frankie."

"Yapma bunu." Onu kovalıyor, ona uzanıyor, onu durdurmaya çalışıyor. "Bunun inşa ettiğimiz her şeyi yok etmesine izin verme."

"O ya da biz." Ona doğru dönüyor, kollarını yakalıyor ve

ona çarpıyor. "Karar ver. Kalıyor musun, gidiyor musun?"

"Sensiz burada kalmayacağım." Monty'nin itirazlarına aldırmadan başını hızla sallar. "Ben de seninle gitmeyeceğim."

sen."

"Bu doğru mu?" Leo soğuk bir şekilde güler. "Bunlar senin iki seçeneğin, aşkım."

"Eğer gidersen..." Çenesini uzatıyor. "Ben gidiyorum. Tek başıma." "Bunu yasaklıyorum." Monty'nin gözleri parlar.

"Hangi cehenneme gideceksin?" İnanamayarak sordum.

"Hastanedeki nöbetçi odasında bir ranza var ve banyo." Bir damla gözyaşı yanağına sıçradı ve onu tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sorun benim. Gitmesi gereken kişi benim."

Onun ıstırabı bir bıçak gibi içimi kesiyor, ham yaraları daha da derinleştiriyor.

"Bu saçmalık." Leo bir elini saçlarına doladı. "Ya burada kalırsın ya da bizimle gelersin."

"Seninle gelmiyorum." Yaklaşıyor, gözleri yalvarıyor. "Monty ile kal. Üçünüzü de seçiyorum. Üçünüz birlikte, benimle ya da bensiz. Sadece birlikte kalmanızı ve birbirinize göz kulak olmanızı istiyorum."

"Tamir edilemezler," diye mırıldanıyor Monty o kadar sessiz, o kadar kasıtlı olarak kulakla algılanamaz bir şekilde.

Çoğu insanın duyamadığı sesleri duyduğumu unutuyor.

"Ne dedin lan sen?" Ona doğru eğildim, şakağımda bir damar zonkluyordu.

"Beni duydun." Çenesini kaldırıyor, ona vurmam için bana meydan okuyor.

Ben de yumruğumu geri çekip doğrudan boğazına indirdim.

Darbenin gücü onu ikiye katlıyor, gırtlığını tutup acıyla öksürürken gözlerinde şok parlıyor.

Sissy.

"Kody!" diye soluk soluğa bağılıyor.

"O iyi olacak." Geri çekildim ve duvara yaslandım.

Boğazına zar zor yumruk attım. Sadece onu sersemletecek kadar.

Çoktan doğruldu, bir tane daha istermiş gibi bana bakıyor.

Ama yüzündeki ifade.

Oh, kahretsin.

Hareketsiz kalır ve yüz hatlarını soğuk, karanlık bir gölge kaplar.

"Haddini aştın Kodiak Strakh." Sesi o kadar sakin ki ürpertiyor. "Çizgiyi aştın."

"Bunu hak etti."

"O zaman ben de bunu hak ediyorum."

Duvarı itiyorum. "Ben asla-"

"Hayır. Biliyor musun? Bu kadar." Dönerek, Leo'nun peşinden yatak odasına doğru adım atar.

Bakışlarımız sessiz bir savaşa iç içe geçerken Monty ve ben aramızda sert bir mesafe bırakarak duruyoruz.

Yatak odasında, çekmecelerin çarpma seslerini ve bavulların hışırtısını duyuyorum.

"Tek başına gitmiyorsun," diyor Leo. Tek yanıt bir çantanın öfkeli fermuarı oluyor.

Monty bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kadın omuzlarında iki çantayla koridora fırlıyor.

Doğruca Monty'ye doğru yürür ve yüzünü ellerinin arasına alır. "Seni asla yapmak istemediğin bir şeye zorlamam. Seni seviyorum." Onu bırakarak geri çekilir, gözleri ıslak ama kararlıdır. "Frankie ve Monty Novak arasındaki evlilik bir yıl önce sona erdi. Sen ve ben diye bir şey yok. Sadece sen, ben ve onlar var." Titrek bir parmağıyla bizi işaret ediyor. "Siz Strakh'sınız ve gelecek hayalimde bu soyadını hepinizle paylaşıyorum."

"Frankie." Monty ona uzanıyor.

Elinden kurtulur ve Leo'ya doğru döner. "Seni seviyorum ve senin için en iyisini istiyorum. Öfken çok büyük ve travman çok derin. Bu beni endişelendiriyor. Bu hepimiz için geçerli." Etrafımıza bir göz atıyor ve Leo'ya dönüyor. "Bu sizi ve ilişkilerinizi etkiliyor. Yardım isteyin. Bunu benim için yapmayacaksanız, birbiriniz için yapın."

"Bunu bana mı çeviriyorsun?" Leo öfkeyle gözlerini kısar. "Sanki bu benim suçummuş gibi?"

"Hayır. Bu gece olanların tüm sorumluluğunu üstleniyorum." Bakışları bana kayıyor.

Hıçkırıklarını yutkunarak bastırmasını ve kendini tutmaya çalışmasını acı içinde izliyorum.

"Kadın..."

"Monty ve Leo senin ailen. Bir daha asla onlara el kaldırmayacaksın." Gözleri onu neden sevdiğimi hatırlatan bir şiddetle sertleşiyor. "Bana söz ver."

"Söz veriyorum." Boğazım kapanıyor.

"Seni seviyorum." Omuzlarındaki kayışları toparlayıp merdivenlere doğru adım atarken yüz ifadesi titriyor.

"Biz olmadan gitmiyorsun." Leo onun peşinden gidiyor. Hepimiz öyle yapıyoruz.

Evin içinde ve sisli yağmurda onu kovalıyor, ona talepler yağıdırıyor, birbirimize bağılıyor, mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyoruz.

Yürümeye devam ediyor, gözleri dümdüz ileride ve gözyaşları içinde yüzüyor. Ama ağlamıyor. Ses çıkarmıyor.

İskeleye vardığımızda, gerçekler ortaya çıktı.

Gerçekten gidiyor.

Bu nasıl oldu?

Bize ihanet etti. Şimdi de bizi terk mi ediyor?

Monty de benim kadar şaşkın görünüyor. En azından onun güvenliğini hatırlayacak kadar akli var.

"Muhafızları alıyorsunuz." Dördüne kruvazörüne binmeleri için talimat verir.

"Evet, öyleyim." Kadın adamın gözleriyle buluşuyor ve aralarından acı ve aşk dolu bir şey geçiyor.

İşte bu. İşte bu yüzden ondan uzak durmasını istiyorum.

Onu çalacak. Beş aydır onu çalmaya çalışıyor.

Teknesine tırmanır ve halatları serbest bırakır.

"Bunu bana açıkla." Leo korkuluğu kavrar sanki kruvazörün rıhtımdan ayrılmasını engelledi. "Sizi öptü. Bunun için bizi neden cezalandırıyorsunuz?"

"Seni cezalandırmıyorum. Kendimi cezalandırıyorum."
Motoru çalıştırırken çiyli yağmur yüzüne yapıyor.

"Neden?" Çılgınca öfkesinin sıcaklığı, motorun üzerinden ona bağırırken yayılıyor. "Ne istiyorsun?"

"İmkansızı istiyorum." Omuzları çöküyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Özür dilerim."

Kruvazörü çiseleyen sisin içine doğru yönlendiriyor, dört muhafızı etrafında hazır bekliyor.

Yağmurdan sıırıslam olmuş ve uyuşmuş bir halde, arkasına bakmasını dileyerek gidişini izliyorum.

Yapmıyor.

Çok geçmeden, karanlık sisin içinde kaybolur. Gitti.

Durgunlukta, onun yokluğunun sessizliği adanın üzerine çöküyor ve hepimiz arasındaki bağın geri dönülmez bir şekilde parçalandığını biliyorum.

"Hadi gidelim." Leo yatlarımızdan birine biniyor. Monty'nin bize verdiği yatlar.

Monty kasvetin içinde tek başına duruyor, üzerinde sadece bir eşofman var, ayakları çıplak, görünüşe göre gecenin soğğundan etkilenmiyor. Ama kurşun geçirmez değil.

Uzaktan ifadesinin sessiz dilinde, beni etkileyen bir karmaşıklık var, metanet kaplamasının ardına gizlemeye çalıştığı derin bir kırılğanlık. O kadar çok katman var ki Kardeşim olarak tanıdığım bu adamın şu anda içinin parçalandığını biliyorum.

Onu muhtemelen benim kadar seviyor ve onu bir kez kaybetti.

Montgomery Strakh güçlü ve kuvvetli bir adam ama Frankie olmadan hayatta kalabileceğini sanmıyorum.

Gözlerimiz birleşiyor ve orada beklemediğim bir şey buluyorum. Sevgi. Endişe. Leo ve benim için.

Gözlerini kırıştırıyor ve daha fazla muhafızı bizimle gelmeleri için yönlendirmek üzere hızla başka tarafa bakıyor.

Sonra geri dönüp eve doğru yürüyor.

Leo ve ben kalabiliriz. Monty bizi gitmeye zorlamıyor. Ama hiçbirimiz Frankie'yi orada yalnız istemiyoruz.

Korumaları onunla göndermek yeterli değil.
Monty ona göz kulak olacağını biliyor. Onu takip
Ya edeceğimi. Ben de öyle yapıyorum.
p.

Leo ve ben adayı geride bırakırken, gelecek
her zamankinden daha belirsiz.

Sonraki hafta boyunca, müsait olan her vardiyayı aldım ve kendimi işe verdim.

Travma ünitesinde viziteye çıkmadığım zamanlarda, PT kanadındaki koşu bandında koşuyor, Rhett'in ofisinde içimi döküyor ya da nöbetçi odasına kapanıp Puşkin ve şiirleri hakkında bulabildiğim her şeyi okuyorum.

Korumalarım ile bile hastaneden çıkmaya korkuyorum. O yüzden çıkmıyorum.

Bir hapishaneyi diğeriyle takas ettim ve eğer meşgul olmazsam, bir köşeye kıvrılıp kırılana kadar ağlayacağım.

Tüm dünyamı o iskelede bırakmak çok cesurca geldi. Ve kendimi kınıyorum.

Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Monty ile kalsaydım, bu onu seçmek anlamına gelecekti. Leo ve Kody ile gitseydim, bu onları seçmem anlamına gelecekti. Her iki seçenek de sevdiğim adamlar arasındaki kırılğan bağı yok ederdi.

İhanetim bunu çoktan yapmış olabilir.

Monty'ye tekrar aşık olmaya hiç niyetim yoktu.

İşte buradayım, küçük çağrı odasındaki en alt ranzada oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve bugün yüzüncü kez gözyaşlarımla savaşıyorum.

Yalnız kalmak istemiyorum. Ama bundan da öte, yalnız olmalarını istemiyorum. Birlikte olmalarını istiyorum.

Hayatlarının büyük bir kısmı ellerinden alındı. Çatlak geçmişimizi düzeltemem. Ama bundan bir şeyler öğrenebilir ve daha iyi bir gelecek yaratmalarına yardımcı olabilirim. Birbirlerine geri döneceklerine güvenebilirim.

Ben orada olup her şeyi berbat etmediğim sürece. Kapı çalındı.

"Evet?" Seslendim.

"Ben Rhett."

"İçeri gel."

Burası onun hastanesi ama kapıyı hep o çalar.

Kapı açılır ve diğer taraftaki korumalarım ortaya çıkar.

Düzenli bir rotasyonları var ama yine de. Bütün gün ve gece hastanede beni takip etmek ne sıkıcı bir görev.

Rhett elinde yağlı kahverengi bir çantayla içeri girer. Hamburger ve patates kızartmasının eşsiz kokusu onu takip ediyor.

Ağzım sulanıyor.

"Daha fazla kilo vermeni istemedim." Çantayı yanımdaki yatağa bıraktı.

"Teşekkür ederim." İçine dalıyorum. "Biliyor musun, Monty beni aldattı, yemek yemeyi bıraktım. Boktan bir seviyede, bir tür intikam olarak ortadan kaybolmaya çalışıyordum." Bir avuç patates kızartmasını ağızma atıyorum. "Ben artık o kadın değilim."

Hayatımın tüm çirkin ayrıntılarını biliyor. Geçtiğimiz hafta boyunca, kaçırıldığım andan beni buraya getiren neredeyse öpüşmeye kadar olan her şeyi ona anlattım, uyumak için güvenli bir yer arıyordum.

İlk başta, tepkisini görmek için çayı dökmeye başladım. Tek arkadaşımдан şüphelenmek istemiyorum ama bu noktada herkesten şüpheleniyorum.

Ama gözlerinde, tavırlarında ya da konuşmalarında kötü niyetli olduğunu gösteren hiçbir şey hissetmedim.

Geçtiğimiz yıl boyunca hayatımda bana acı vermeyen tek kişi o.

"Kilo veriyorum çünkü..." Hamburgerden kocaman bir ısırık aldım. "Hastane yemekleri berbat."

"Sana evimde kalmanı söylemiştim. Ben asla evde olmam ve yürüme mesafesinde bir market var."

"Teşekkür ederim ama seni tehlikeye atmayacağım. Sadece benimle konuşarak hayatını riske atıyorsun."

Sıkışık odaya göz gezdiriyor. Metal ranza, kitaplık, çalışma masası; bana üniversitedeki yurt odamı hatırlatıyor.

"Korumalarınız hâlâ kamera kontrolü yapıyor mu?" diye soruyor. "Her gün. Sapiğın beni nasıl izlediğini bilmiyorum.

ama adadan ayrıldığımdan beri sürekli izlendiğim hissine kapılmıyorum."

"Güzel."

"Yine de riski azaltmıyor. Ben ciddiym, Rhett. Burada olmamalısın."

Doyle'un motivasyonundan şüphelendiğimde, o kayboldu. Sirena'dan şüphelendiğimde, o kayboldu. Rhett'ten şüphelenmek istemiyorum.

anatomi ortaya çıkıyor.

Onun güvenliği için aramızda mesafe bırakmalıyım.

"Bunun daha ne kadar devam etmesine izin vereceksin?" diye soruyor.

"Bir şeyleri çözene kadar burada kalacağım." Hamburgeri bitirdim ve patates kızartmasına geçtim.

"Tanrı'dan daha çok parası olan bir adamla evlendin ve soğuk bir hastanede yırtık pırtık çarşafların üzerinde uyuyorsun. Tek başına. Sorunların çözülebilir Frankie. Ama kendi kendilerine düzelmezler."

"Benim sorunlarım bir evcil hayvan dükkanının vitrinindeki sevimli yavru köpekler. Onları gördüm ve sorunlu olduklarını anladım. Sonra yüzümü yaladılar ve bacağıma işediler ve ben onları almak zorunda kaldım. Hepsine sahip olmalıyım. Onları eve götürdüm ve kilo alıp kurt oldular ve birbirlerini öldürmeye çalıştılar. Ve ben onları daha da çok sevdim."

"O adamlar asla sevimli küçük köpek yavruları olmadılar."

"Ve kulübe bir hayvan dükkanı değildi. Bu bir alegori, Rhett.

Bir noktaya değinmeye çalışıyorum."

"Anladım." Kapıya doğru adım atıyor. "İstediğin kadar kalabilirsin ama ikimiz de onlarla daha güvende olduğunu biliyoruz." Elini kapının tokmağına koyarak duraksıyor. "Biz konuşurken onlardan biri hastanede."

İç çekiyorum. Gittiğimden beri her gün ortaya çıkıyorlar.

Monty güvenliğimi iki üç kez kontrol etmek için uğradı.
Kody'nin

görünüşleri daha sinsidir. Onu hiç görmüyorum ama gölgelerden beni takip ettiğini biliyorum. Leo her zaman bir fırtına gibi gelir, öfkeyle titreşir ve savaşmaya hazırdır.

"Hangisi?" Ben soruyorum.

"İskandinav gök gürültüsü tanrısı." İnledim.

Leo iki gün önce travma ünitesine çarptığında agresifti, talepkardı ve bensiz gitmeyi reddetti. O ve Kody'nin Kody'nin içki fabrikasındaki dairesinde kaldıklarını biliyorum. Onları telefonumdaki takip uygulamasından izliyorum çünkü çaresiz bir şekilde

Monty ile uzlaşmak. Ya da yardım almak. Ya da durumlarını iyileştirmek için bir şey yapmak.

Onları terk etmek yeterli değildi. Gitmeye devam etmeliyim.

İşte benim büyük cesur planım burada çöküyor ve yanıyor.

Çok yalnızım, korkuyorum ve suçluluk duygusundan hastayım. Gözlerim sürekli akıyor, pişmanlığım o kadar güçlü ki Sound'un her yerinden kokusunu alabiliyorlar. Her yerim ağrıyor; dişlerim, boğazım, göğsüm. Tanrım, göğsümdeki daraltıcı ağrı nefes almamı çok zorlaştırıyor. Her bıçak darbesi, kaburgalarımı çatlatan her kalp atışı beni onlara gitmeye zorluyor.

Ama kime koşacaktım? Hangisini seçerdim?

Yapamam. Bunu yapmayacağım.

Kalbimi paspas değil, kapı olması için eğitmeliyim.

Kilitleri değiştirin. Birlikte gelmedikleri sürece onları içeri almayın.

Bunu yapabilirim. Tam bana göre bir odam var. Anılarla dolu bir kafam. Kalın, kalın çizgiler çizen bir kalem gibi bir zihin. Hepimizi içine alacak kadar büyük, dört kişilik bir yatak gibi bir kalp.

İçinde Kuzey Kutbu büyüklüğünde bir delik olması ve soğuk olması dışında. Çok soğuk.

Ama bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım.

"Ben hallederim." Ayağa kalkıp önlüğümdeki kırıntıları fıraladım.

"O yaralı."

"Nasıl yaralanmış?" Nefesim kesildi. "Ne oldu?" "Bar kavgası. Kafasında derin bir kesik var ve kimsenin onu tedavi etmesine izin vermez. Bunu sizin yapmanızı talep ediyor." "Nerede o?"
"Muayene odası üç." Kapıyı açtı. "İyi şanslar."
"Teşekkürler." Nabzım hızla atıyor, onu takip ediyorum ve aceleyle

ER.

Leo hastane yatağında oturuyor, yoğun bakışları onu kilitliyor.

benimkine. Perdeyi kapatıyorum ve aramızdaki gerilim çatırdıyor, tenime parazit saçıyor.

Saç çizgisi boyunca uzanan derin bir yarıktan yüzüne kan damlıyor. Vahşi görünüyor. Acımasızca güzel.

Tüylerim diken diken oldu ve duyularım uyandı.

Elini uzattı.

Eğer kabul edersem, beni o güçlü kalçalarının arasına çekecek ve siki için yalvarana kadar öpecek.

Ben aptal değilim.

"Frankie," diye gürlüyor, alçak sesle ve talepkar.

"Buraya gel."

"Tıbbi müdahaleye ihtiyacınız var." Malzeme arabasına doğru döndüm.

"Sana ihtiyacım var," diye tersliyor, hayal kırıklığı taşıyor. "Sadece sana."

"Uzan da yaranı temizleyeyim."

İtaat ediyor, yüzünü buruşturarak masaya uzanıyor. Gerekli malzemeleri topluyorum, ona yaklaşırken ellerim titriyor.

"Bana ne olduğunu anlat." İçimdeki kargaşaya rağmen hızlı ve etkili bir şekilde çalışarak yarayı nazikçe temizliyorum.

Gözleri yanıyor, bir çift çok renkli bıçak gibi her hareketimi takip ediyor. "Bir bara gittim."

"Kody'nin mi?"

"Hayır."

"Ve?"

"Kadınlar beni rahat bırakmadı. Ben de bu konudaki düşüncelerimi dile getirdim."

"Büyüyüp onları korkuttun mu?"

"Tabii. Her neyse. Bazıları bundan hoşlanmadı. Önce onlar saldırdı ve benim de biraz stres atmam gerekiyordu."

"Bu yara bira şişesinden mi oldu?" Bölgeyi temizlemeyi bitirdim.

"Evet."

"Ne durumdalar?" "Benden daha kötü durumdalar. Ve sarhoşlar." "Nasıl olur da hapse girmezsin?"

"Nefsi müdafaa. Altıya karşı bir. Polisler gitmeme izin verdi." "Başka bir yeriniz yaralandı mı?"

"Hayır."

Altı adam ona saldırmış mı? Ve sadece bir kesiği mi var? Sikeyim.

Ona lokal anestezi vermeye hazırlanırken kolumu tuttu.

"Uyuşturmak yok," diyor. "Bunu hissetmem gerek." "Neden?"

"Ellerini üzerimde hissetmeye ihtiyacım var." Göğsüm sıkışıyor ve çatlıyor.

Bulanık, ıslak bir görüşle görevime odaklanıyorum. Ben derin kesiği dikerken ikimiz de konuşmuyoruz. Ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bir kez bile.

İşim bitince malzemeleri bir kenara koyuyorum. Sonra ona buraya gerçekten ne için geldiğini veriyorum.

Ellerimi yüzünün keskin kenarlarına koyuyorum ve kulaklarına, boynuna ve saçlarına doğru kaydırıyorum. Eğilip burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve burnuna sokuyorum.

Sert bir nefes vererek gevşiyor ve kaslı bir kolunu bana dolayarak beni yatağa, yüzüstü yatan bedeninin tam üstüne çekiyor.

Kalbimin kilitlerini değiştirmek için çok fazla.

Ağırlığımı gevşeterek başımı omzuna yaslıyorum ve erkeksi garajını ve sedir kokusunu içime çekiyorum.

O bir şey söylemeyince, ilk ben
söyledim. "Özür dilerim."

Bekliyor, sessizliği alışılmadık derecede sabırlı.

"Monty'nin göğsüne, karnına dokundum ve o da beni
öptü. Ben de onu öpmedim. Onu itmedim de. Onu
durdurmadım."

"Onu öpmek istedin."

"Evet, ama sensiz olmaz. Onu sensiz istemiyorum ve
onu dışlamak da istemiyorum." Boğazım yanıyor.

"Mükemmel bir dünyada dördümüz de birlikteyiz."

"Bu senin mükemmel dünyan."

"Nasıl senin olmaz? Onunla bir ilişkiniz var.

Kody ile aranızdaki bağ gibi değil ama olabilir. Ne olmasına
izin verirsen o olabilir. Üçünüzün arasındaki sevgiyi gördüm.
Senden beni küçümsediğin biriyle paylaşmanı istemiyorum.
Onunla geçirdiğin son beş ayı hatırlarsan, nefret ettiğin bir
yanı var mı? O seni

Sefil mi? Başınızı sokacak bir ev verdi, hayallerinizin
peşinden gitmenize yardım etti, size yatlar ve motosikletler
aldı ve-"

"Biliyorum, Frankie." Çenesi başıma doğru bükülüyor. "I
Lanet olsun, biliyorum. Ona her şeyi borçluyum ama
ödeme olarak senden vazgeçmeyeceğim."

"Kimse sizden bunu yapmanızı istemiyor."

"Öyle. Belki ödeme olarak değil ama istediği bu."

"Fikrini değiştir."

İnanılmaz bir kahkaha atıyor.

"Onu gördün mü?" Ben sordum. "Onunla
konuştun mu?" "Mesajlaşıyoruz."

"Ne hakkında?"

"Güvenliğiniz. Soruşturma. Kulübenin aranması."

Gardiyanlar beni bu konuda bilgilendiriyor. Hiçbir
gelişme yok. Takipçimden ya da Hayalet'ten haber yok.
Sirena'nın kaybolmasıyla, Kuzey Kutbu'ndaki keşif görevi
askıya alındı.

"O gece söylediklerim için özür dilerim." Başını çevirip alnıma bir öpücük konduruyor. "Biliyorum, o gece onunla takılıyordum. Girdiğimiz şeyin kasıtsız bir an olduğunu biliyorum. Ellerin yanlarındaydı. Sırtın duvara dönüktü. Dudakların kapalıydı. Onu takip etmiyordun. O seni takip ediyordu."

"Onu kötüleme. Beni asla zorlamadı ve ben de onu öpmek istedim."

"Biliyorum. O seni seviyor. Onu kim suçlayabilir ki?"

Başımı kaldırıyorum, yüzüne bakarken gözlerim yaşlarla doluyor.

"Sensiz kayboldum, Frankie."

"Ve ben sensiz kayboldum. En azından Kody var. Monty tamamen yalnız."

"Sen de öyle."

Ağzım titriyor. Ağlamak istemiyorum. Güçlü olmalıyım. Onları bu konuda destekleyecek kadar güçlü.

Ama dudaklarının benimkilere doğru kalkmasını engelleyecek kadar güçlü değilim. Hele ki elleri kafatasımı sevgiyle kucaklarken.

Bu bir öpücük değil. Hareket yok, derinleşme yok. I Monty'ye verdiğim tepkinin aynısını veriyorum. Sadece bir dudak dokunuşu. Sevginin samimi bir anı. Bir nefeslik sevgi.

Sonra geri çekiliyorum.

Ellerini bırakıyor ve ben anlık, üzücü bir kayıp duygusu hissediyorum.

Onu daha yakın istiyorum. Tabii ki istiyorum. Kalçalarımındaki gerginlik ve göbeğimdeki sıkışma, teslim olmamı talep eden birleşik bir arzuyu işaret ediyor.

Bu bir sorun.

Bir karar verdim. İkisi arasında seçim yapmayacağım ve tereddüt etmeyeceğim.

Omurgamı çelikleştirerek yataktan kalkıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

Nefesi kesilmiş, kızgın ve bana bakıyor. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek."

Sonsuza kadar onsuz mu?

Bu düşünce dizlerimi büküyor.

Destek için yatağa tutunuyorum. "Aile sonsuzdur. Monty'ye geri dönmenin yolunu bul. Çocukluğunda yaşadığın istismar hakkında biriyle konuş. Sonra bana geri dön."

"Şartlarınız bunlar mı?"

"Evet."

Boynu tutulur ve başka tarafa bakar.

"Bana söz ver, Leo. Birbirinize göz kulak olacağınıza söz ver."

"Denerim." Ayağa kalkıp eğiliyor ve alnıma nazik bir öpücük konduruyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sevgisinin derinliğini hissetmeme izin veriyorum.

Çok geçmeden çekip gitti ve beni bıraktı.

Göğsümde boş bir ağrı ve boğazımda bir yumru ile boş odada tek başıma duruyordum.

Sonra yatağa tırmanıyorum, top gibi kıvrılıyorum ve ağlıyorum.

Nöbetçi odasının dışında nöbetçi yok, bu da travma ünitesinde olduğunu gösterir. Onu bulacağım. Ama önce koklamam, yalamam ve şımartmam gerek.

Uyuduğu odaya girip kapıyı kapatıyorum, sandalyeden onun taytlarından birini alıyorum ve yüzümü Kasık.

İnleyerek, gözlerim kafamın içinde geri yuvarlanıyor. İçini yalıyorum, amına sürtünen kumaş parçasını yalıyorum. Bu yeterli değil. Külotu nerede?

Giysiyi çiğneyerek odayı tarıyorum, akılsızca, çaresizce. İki haftadır burada yaşıyor. O ve onun sarhoş edici kokusu olmadan uyuyamıyorum, düşünemiyorum, nefes alamıyorum.

Taytları bırakıp küçük ranzanın üzerine sürünüyorum. Ellerim onun vücudunun şiltede bıraktığı çukura kayıyor. Çarşaflardaki terini içime çekiyorum ve yüzümü yastığının üzerinde gezdiriyorum.

Sonra karnıma düşüyorum ve onun özünde yuvarlanıyorum.

Bana mağara adamı derdi. Ama ben insandan çok hayvanım. Ben bir yırtıcıyım. Bir hayvanım.

Ben onunum.

Bulabildiğim her parçasına burnumu bastırıyorum. Sütyenlerine. Kulaklıkları. Komodinin üzerindeki dudak kremi.

Saç bağını emiyorum ve banyoya doğru ilerliyorum.

Diş fırçasını alıp ağızma atıyorum ve bir adım atıyorum. duşun içine. Su damlacıkları duvarlara yapışıyor. Nemi elimde topluyorum ve yüzüme sürüyorum.

Diş fırçasını geri verirken, kapının arkasında yerde bir çamaşır torbası görüyorum. Karşı koyamadığım bir cazibe.

O çantanın içinde biraz zaman geçiriyorum, Frankie'nin ıslattığı her cazip i çamaşırını kokluyor ve kemiriyorum.

Tanrım, onun tadını, ağızımdaki yapışkan ve ıslak hissini özlüyorum. Onsuz açlıktan ölüyorum.

Dikkatli bir hassasiyetle odayı tekrar düzene soktum, her şeyi bulduğum yere geri koydum.

Sonra koridora geri dönüp izinin kokusunu takip ediyorum.

Tepeler bana iz sürme sanatını öğretti, her hareket hesaplandı, her duyu yükseldi. Isıran soğuk içgüdülerimi bile, beni olduğum avcıya dönüştürdü.

Gölgelerde kalarak sessizce adım atıyorum, ayak seslerim hastanenin karo döşeli zemininde silikleşiyor. Antiseptik hava onun kalıcı özünü azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

Sesini duymadan önce tatlı, kiraz kokusu burnuma ulaşıyor.

Kalbim arpıyor. Saklanıyorum, kaslarım geriliyor. Gözlerim koridoru tarıyor, bir muayene odasının kapısındaki boşluktan onun kızıl saçlarını yakalıyorum.

Bir şey hissederek duraklıyor ve omzunun üzerinden bakıyor.

Nefesim kesiliyor ama görünmeden kalıyorum, gölgeler arasında bir gölge.

Muhafızları burada olduğumu biliyor ama yoluma bakma zahmetine girmiyorlar. Benim gizlenmeme alışkınlar. Ben onlardan biriyim, sadece daha iyiyim. Onun için ölebilirim.

Parmaklarım seğiriyor, uzanmak, ona dokunmak, onu kendime çekmek için can atıyorum. Ama o çalıyor. Buna saygı duyuyorum ve onu rahatsız etmek istemiyorum.

Muayene odasından çıkar ve adımlarını hızlandırarak koridorda ilerler.

Takip ediyorum, duyularım her nüansa uyum sağlıyor. Kalp atışları, kokusu, nefes alış verişlerinin sesi bana rehberlik ediyor.

Bir köşeyi dönüyor, ben de sessizce peşinden gidiyorum.

Onu bir kar fırtınasında, en sık ormanda, en tehlikeli arazide takip edebilirim. Burada, hastanenin steril, kontrollü ortamında, bu çok kolay.

Tekrar duruyor, başı hafifçe dönüyor. Beni hissediyor. Bağlantımız mantığa meydan okuyor, bizi birbirimize bağlayan görünmez bir iplik.

Onu deliliğe varan bir şiddetle özlüyorum, özlemim fiziksel bir sızıya dönüşüyor.

Ama acıya dayanabilirim, sırtımdaki yara izleri bunu sürekli hatırlatıyor. Denver'ın acımasızlığı sınır tanımıyordu ve beni bugün olduğum adam haline getirdi.

O hayat, o dersler, şimdi bana hizmet ediyorlar.

Yaklaşıyorum, aramızdaki mesafe daralıyor. Biriyle konuşmak için duraklıyor, yumuşak tınısı tenimin üzerinde dönüyor.

Sonra tekrar harekete geçti, ben de kovaladım.

O benim avım, ama bundan daha fazlası, o benim dünyam. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Vardiyası bitene kadar onunla kalıyorum. Kendini odasına kapattığında, korumalarına yaklaşıyorum.

Her gün aynı şey. Ben daha ağzımı açmadan ne talep edeceğimi biliyorlar.

Stanley, "Ayrılrırsa ya da ziyaretçi kabul ederse sizi ararız," diyor.

Oraya girebilirim ama bana geçen hafta Leo'ya söylediği şeyi söyleyecektir.

Monty'ye geri dönmenin yolunu bul. Çocukluk tacizin hakkında biriyle konuş. Sonra bana geri dön.

Eğer bunu düzeltmek istiyorsam, sorun o odada değil. Dışarıda Leo ve Monty ile birlikte.

Büyük bir çabayla arkamı dönüp hastaneden çıkıyorum.

Dışarı çıktığımda Monty beni bekliyor, varlığı her zamanki gibi buyurgan.

Park yerinde motosikletimin yanında duruyor, Batan güneşe karşı heybetli bir silüet oluşturuyor. Ama yaklaştıkça, çözölmeyi görüyorum.

Takım elbisesi karmakarışık, bir zamanlar tertemiz olan kumaşı şimdi buruşmuş ve kırıışmış. Gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve kravatı boynundan sarkıyor. Saçları cehenneme dönmüş gibi görünüyor, vahşi teller alnına düşüyor.

Frankie'ye olan aşkı yüzünde yeni kırıışıklıklar açıyor. Koyu morluklar gözlerini gölgeliyor. Bıyıklar yontulmuş çene çizgisini tozlandırıyor.

Onu çok özlüyor. Bu onun varlığına nüfuz ediyor.

Ama o kutup mavisini gözler keskinliğini kaybetmemiş. Benimkilerle buluştular, ben de onaylarcasına başımı salladım.

Her zaman aynı fikirde olmayabiliriz ama ortak bir amacımız var: Frankie'yi korumak.

"O nasıl?" diye soruyor, sesi kısık ve kontrollü.

"Güvende." Ona katılmak için son birkaç metreyi de siliyorum. "Onu bırakmayacağım. ona bir şey olmasın."

"Ben de öyle." Yüzünde okunamayan bir şeyin titreşimi beliriyor. "Bunun hakkında konuşacak mıyız?"

"Bu konuda konuşmaya hazır mısın?" "Hayır."

"Sefil hayatının geri kalanını onsuz mu geçirmek istiyorsun?"

"Bu söz konusu bile olamaz."

"O zaman bunun hakkında konuşacağız." Bisiklete biniyorum. "Benimle içki fabrikasında buluş."

Bugatti'den inip elimdeki sarılı resim çerçevesini kavrarken, çiseleyen yağmurun serinliği özel dikim takım elbisemi ıslatıyor.

İki gün önce Kody ile yaptığım konuşmadan ve bu sabah psikiyatristimle yaptığım ilk seanstan sonra düşüncelerim fırtınaya dönüştü ve zihnimin dokunulmadık hiçbir köşesi kalmadı.

Ama hepsini bir kenara itip önümüzdeki göreve odaklanıyorum.

Deniz uçağı üssü önümde duruyor; rıhtım, hangar ve tesisler kasvetli sisin içinde zar zor görülebiliyor.

Leo'nun yeni girişimi.

Benim tavsiyemi dinleyerek operasyonuna bir yüzer uçak hizmetiyle başlamaya karar verdi ve işe başlamak için birkaç eski uçak kiralayabildi.

Sitka'dan turlar düzenlemesi ve bu işten para kazanması uzun sürmeyecek.

Başarı onun kanında var.

Binaların etrafından dolanıp pencerelere bakarken ayakkabılarım çakıl taşlarına çarpıyor. Korumalarım ayrı bir arabayla geldiler. Etrafıma yayıldıklarında onları zar zor fark ettim.

Onu hangarda buluyorum, tam olarak anlayamadığım bir işle meşgul.

Onun ve benim korumalarıma "Bize bir dakika verin," diyorum. Herkes dışarı çıkıyor ve beni onunla yalnız bırakıyor.

Bir merdivenin üzerinde durarak saçaklara vidalar çakıyor.

Su kovaları etrafındaki zemine saçılıyor. Metal çatıdaki sızıntıları onarıyor olmalı.

Amaç ve yoğunlukla hareket ediyor, kasları Çalışırken yağ lekeli gömleğinin altında dalgalanıyor. Görüş

Kendini işine o kadar kaptırmış ki, bir şeylerin acısını hissediyor.

-pişmanlık, belki?- benim aracılığım.

Yağmurdan çıkıp merdivene yaklaşıyorum. Beni fark etmiyor ama beni hissettiğini biliyorum.

Aramızdaki gerilim yaşıyor ve nefes alıyor. görmezden gelinemez. Frankie'yle yüzleşmemizin üzerinden iki hafta geçti ama öfke ve incinmişlik hâlâ kaynıyor. Birbirimizi görmedik ve mesajlaşmalarımız Frankie'nin güvenliği hakkındaki konuşmalarla sınırlı kaldı.

Bunu değiştirmek için buradayım. "Leo," diye sesleniyorum.

Bana bakmıyor, odak noktası değişmiyor.

Yaklaşıyorum, resim çerçevesi elimde ağırlaşıyor.

Bana doğru bir adım bile atmadan çalışmaya devam ediyor.

Çenesinin o inatçı duruşu... Çıldırıcı. Ama anlıyorum. Ben de hissediyorum.

Sonunda konuştuğunda sesi hırçın ve gergindir.

"Soruşturmadan haber var mı? Wilson'dan ya da... diğer şeyden haber var mı?"

Hayalet. Bu ismi yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyor.

"Güncelleme yok. Durma noktasındayız. Ama Frankie'nin güvenliği çok sıkı. Hastanede kimse ona ulaşamıyor."

Duraklıyor, bana bakıyor.

Yüzü yara bere içinde, sakalları uzamış, dikişler var. Alnında çapraz çizgiler var. Frankie'nin bildiğinden daha fazla bar kavgasına karışmış ve bu belli oluyor.

"Nedir o?" Elimdeki sarılı çerçeveye başıyla işaret ediyor.

"Sende olmasını istediğim bir şey." Onu duvara dayadım ve kollarımın manşetlerini düzelttim. "Bak, ben..."

Yavaşça geri çekilmek ve her şeyi yeniden düşünmek istiyorum. Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim Bir şey söyle, bir şey yap, yoksa onu kaybedeceğim.

Ben bu ailenin reisiyim. Bunu düzeltmek benim işim.

Bu yüzden buradayım. Bunu düzelteceğim.

Ama bunu yapmak için kendimi açmalıyım. Göğsüme bir bıçak alıp derimi ve kemiğimi yarabilirim. Daha az acı verici olurdu.

"Kody barışmamızı istiyor." Keşke bununla başlamasaydım diye içten içe utanıyorum.

"Uzlaşmak mı?" Homurdanıyor, acı bir ses. "Bu neye benziyor? Beni Noel yemeğine davet edecek misin? Randevu gecelerinde üçüncü tekerlek mi olacağım? Çocukların doğduğunda Leo Amca mı olacağım? Ya da kuzen Leo? Sen ve Frankie dünyayı gezerken evinize göz kulak olmamı isteyecek misin? birlikte?"

"Eğer bir pislik olacaksan, oradan aşağı in ve yüzüme karşı bir pislik ol."

"Hıyarlık etmeye çalışmıyorum." Aletlerini toplar ve merdivenden iner. "Gerçekçi olmaya çalışıyorum. Onun karın olmasını istiyorsun, Kody ve benim de ailen olmamızı istiyorsun."

"Siz benim ailemsiniz."

"Kody ile konuştuğunu biliyorum. Bu konudaki tutumu nedir?" "Frankie'yi geri almak için her şeyi yapar. Biriyle görüştüm.

Bu sabah terapistte gittim. Kody'nin seansları yarın başlıyor. Sorunlarımızı çözmeye çalışıyoruz."

Cebimden Dr. Thurber'ın kartvizitini çıkardım ve ona uzattım.

Ona bakar ve yakındaki bir tezgâhın üzerine fırlatır.

"Geçmişim hakkında konuşamam, Monty. Bitti artık. Bitti."

"Peki ya geleceğiniz? Bunun hakkında konuşacak mısın? Benimle?"

"Benim geleceğim onunla." Mavi ve altın rengi gözleri benimkilere dikildi. "Eğer bundan bahsetmiyorsak, konuşacak bir şeyimiz yok demektir. Tartışın."

Nabzım kulaklarımda atıyor.

Karımı becermek istiyor ve benim de buna razı olmamı bekliyor.

Bunu nasıl yapabilirim? Varlığımın tüm sahiplenici, bencil liflerine aykırı.

Hepimiz çok eşli bir ilişkiyi kabul etsek bile
-ki bunun olacağını hayal bile edemiyorum- nasıl olacak?
Kontrolcüyüm, dominantım, özellikle de yatak odasında.
Bir alfa yatağını başka bir alfa ile paylaşmaz.
İki.

Onları sikişirken izledim. Onlar altta değiller.

Peki onlarla paylaştığı bağ? Bana olan hislerinden
daha güçlü. Beni sevdiğini biliyorum ama onları sevdiği
gibi değil.

Çekip gitmeliyim. Bırakayım onu alsınlar. Yapılacak
en özverili şey bu olurdu.

Ama yapamam. Son nefesime kadar onun için
savaşacağım.

Leo geleceğini onunla görüyor ve benim için bu,
kavga ve ıstırap dolu bir gelecek anlamına geliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Matkabı alır, merdivene
tırmanır ve yenilenmiş bir gayretle işine devam eder.

Bu bir hataydı.

Bir süre daha orada duruyorum, söylenmemiş her şeyin
muazzamlığı altında sallanıyorum.

Sonra arkamı dönüp korumalarım ile birlikte arabama
doğru yürüdüm.

Yolun yarısında çiseleyen yağmur ağırlaşır, sertleşir ve
sağanağa dönüşür.

Buraya bunu düzeltmek için geldim.

Denemedim bile.

Sikeyim.

İzlerimde duruyorum, yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum ve
soğuk yağmurun beni yıkamasına izin veriyorum.

Sonra döndüm ve Leo ile yüz yüze geldim.

Birkaç adım ötede duruyor, kolları iki yanında, tufanın
içinde gözlerini kırpmadan.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor.

"Sen de öyle." Elimi yüzümde gezdirerek yağmuru
temizlemeye çalışıyorum.

"Sana minnettarım. Benim için yaptığınız her şey için.
Destek ve cesaretlendirme, işimi sürdürme fırsatı

Hayallerim ve ihtiyaç duyabileceğim ya da isteyebileceğim her türlü temel gereksinim. Size minnettarım."

"Hayır, değilsin."

"Buraya bana ne söylemeye geldin?"

Göğsüm sıkışıyor. Midem sertleşiyor. Boğazım kapanıyor.

Bir psikiyatristle bir seans, ilk gerçek denemem ve duygularımı betonun üzerine kismaya hazırım.

İşte başlıyoruz.

"Korkuyorum." Göğsümü ovuyorum ve içimden bir ürperti geçiyor. "Onu sonsuza dek kaybetmekten korkuyorum. Seni ve Kody'yi kaybetmekten korkuyorum."

"Bu konuda ne yapacaksın?" Kollarını kavuşturmuş, yağmurdan etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Onu Kody ile paylaşmak istemedin. Günlüğünde tüm kavgaları okudum. Fikrini ne değiştirdi?"

"Korku. O ve Kody bir aylığına gittiler. Dönüp dönmeyeceklerini bilmiyordum. İhtimaller onlara karşıydı ve ben o kulübede yalnızdım ve dehşet içindeydim."

Yağmurdan ıslanmış dudaklarını yalıyor. "Korkunun her şeyi bir perspektife oturtmak gibi bir huyu vardır. Benim durduğum yerden, sen korkmuyorsun. yeterli."

"Sorunlarımı korkuyla çözmüyorum. Harekete geçerim, kaynakları işe alırım ve planlar yaparım. Uyguluyorum."

"Bu senin için nasıl çalışıyor?"

"Liderliği benim üstlenmeme izin verecek misin? Kararları ben mi vereceğim?"

Bunu benim yöntemimle yap, soru sorma."

Bir kahkaha attı. "Bu hayatta olmaz." "O zaman bu asla işe yaramayacak."

"Bunu sana söyleyebilirdim." Dönüyor ve omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak uzaklaşıyor. "Planlarında iyi şanslar."

Monty'nin bıraktığı paketi açmak için cesaretimi toplamam iki saatimi aldı.

Eğer Denver'ın iki ayak boyunda, çerçeveli bir fotoğrafıysa, onu öldürürüm.

Ben de annemin fotoğrafını istemiyorum. O acıyı istemiyorum. Hayatımda yeterince var.

Belki de onun pahalı tablolarından biridir.

Kağıdı yırtıp geri çekiliyorum.

Elle çizilmiş bir illüstrasyon.

Wolf'un çizdiği Turbo Beaver'ın kokpiti.

Boğazımda sert bir düğüm oluşuyor ve bir yumruğumu ağzıma bastırarak acı dolu bir nefesi yutuyorum.

Şık ve modern bir çerçevenin içinde, camın arkasında duran eskizin kenarları sayısız kez katlanıp açılmaktan aşınarak kırıışmış.

Bir anı sağanağı üzerime çöktü. Wolf uçağa girmiş ve gösterge panelinin bu ayrıntılı diyagramını, kaçış için gizli haritamızı çizmişti. Onu ezberledik, üzerinde çalıştık ve karanlık bir zamanda umudumuzu beslemek için kullandık. Bu kadar özenle çerçevelenmiş, ortak çaresizliğimizin bir kalıntısı olarak görmek bacaklarımı altımdan çekip alıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve boğazımdan bir çığlık kopuyor. Lanet olsun, bunu saklamak için çok uğraştım. Bu derin sefalet ve kayıp kuyusu. Sıkıca kapattığımı sanıyordum.

Gözlerimden yaşlar dökölüyor ve onları sıkarak kapatıyorum.

Wolf'u o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor. Yasını tutmama izin vermediğim donuk, sürekli bir acı bıraktı.

Yas tutmak geçmişle yüzleşmek demek ve ben bunu yapamıyorum. Taciz, ölüm - hepsi derinlere gömülmüş, artık kontrol edemediğim kaynayan bir öfkeye dönüşmüş.

Frankie haklı. Başından beri biliyordum. Yardıma ihtiyacım var. Ama açılma, o kapıyı kırma düşüncesi ve içimdeki karanlık, kasvetli cehenneme bakmak beni felç ediyor. İçimde korkunç anılarla dolu korkunç bir yer var, dokunulmaması gereken bir Pandora'nın kutusu.

Eğer bir şey yapmazsam, yine hapse gireceğim. Ya da daha kötüsü, yanlış adamla kavga edip kendimi vurduracağım.

Resme uzun süre bakıyorum, parmağımı siyah mürekkebin üzerinde gezdiriyorum, Wolf'un beni her zaman hayrete düşüren bir ustalıkla kalemlerini kullanırkenki ifadelerini hatırlıyorum.

O gitti ama bana bıraktığı anılar kaldı. Bir sürü anı.

İyi ve kötü. Hepsi acıtıyor.

Kederimin sessizliğinde, derin ve esneyen bir boşluk daha var.

Frankie.

Onu geri almak için ne yapacağım?

Cevap her şey değil mi? Her şeyin mi?

Benim liderlik etmeme izin verecek misin? Kararları ben mi vereceğim?

Bunu benim yöntemimle mi yapacaksın, soru sormadan?

Egom beni Monty'nin teklifini kabul etmekten alıkoydu, tabii buna teklif denebilirse.

İşleri yürütmek istiyor. Ama bunca zamandır bunu yapmıyor muydu? Bu nasıl farklı olabilir ki?

Ona seksten mi yoksa cinsel ilişkiden mi bahsettiğini sormak aklıma gelmedi.

Başka bir şey mi? Onu ne zaman, nerede ve nasıl becereceğimizi kontrol etmek niyetinde mi?

Bu düşünce gülünçtür.

Çerçeveyi bir kenara koyduğumda, arkasına sıkıştırılmış bir not fark ediyorum. Monty'nin keskin el yazısını ortaya çıkaran kâğıdı açarken ellerim titriyor.

Leo,

Sen benim kanımdan ailem, kalbimden kardeşimsin. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Bunu birlikte atlatacağız. Lütfen, beni dışlama.

Montgomery

Sözcükler basittir, ancak enayi yumruğu gibi güçlü bir şekilde vururlar.

Beni kardeşi olarak görüyor. Bensiz bir hayat istemiyor.

Gözlerimin arkası yanıyor. Lanet olsun ona.

Onu geri almak için ne yapacağım?

Ailemi geri almak için ne yapacağım? Her şeyi.

Cevap bu, ihtiyacım olan tek cevap.

Monty'nin bıraktığı karta uzanıyorum ve titrek bir nefesle Dr. Thurber'in ofisini arıyorum.

Resepsiyon görevlisi klinik bir ses tonuyla bana bir sonraki

müsait randevu aylar sonra. Monty Novak'tan bahsettiğimde, mucizevi bir şekilde bu öğleden sonra bir açılışları var.

Sikeyim.

Ben hazır değilim.

Asla hazır

olamayacağım.

Ama onun için

yapacağım. Onlar

için yapacağım.

İki gün sonra kendimi yatımla Sitka Sound'u geçip Monty'nin adasına doğru ilerlerken buldum.

İleride, malikane sisin içinden görkemli ve yalnız bir şekilde yükseliyor.

Daha önce de endişe duymuştum. Sayamayacağım kadar çok kez. Ama hiçbir zaman kusmak isteyecek kadar değil.

Başımı teknenin kenarından sarkıtarak denize tükürdüm.

Adaya ulaştığımda mide bulantım geçiyor ama sinirlerim kalp atış hızıma zarar veriyor.

Ya Monty ve ben işleri yoluna koyamazsak? Yedek bir planım yok.

Bir terapi seansı beni onun ışıklarını yumruklayarak. İşbirliği yapmazsa yapacağım şey tam olarak bu.

Sevgilimi geri istiyorum.

Bu gece.

Kody ve ben bu sabah sakallarımızı kestik, saçlarımızı temizledik ve en iyi boxer-brief'lerimizi giydik.

Evet, umutluyuz.

İçki fabrikasında oyalandı ama benden çok geride kalmayacak.

Oliver beni kapıda karşılıyor, yüzü ifadesiz. "O yukarıda."

Büyük merdivenden çıkıyorum, kalp atışlarım adımlarımın yankısıyla birlikte yankılanıyor.

Monty'yi yatağında kıvrılmış, iki gün öncesinden daha kötü görünüyor halde buluyorum.

Eşofmanlı, gömleksiz, tıraşsız ve yıkanmamış bir halde televizyondaki siyah-beyaz aşk filmine boş boş bakıyor.

"Casablanca mı o?" Kapıyı çalmadan içeri girdim.

Bana ters ters bakıyor.

"Planın bu mu?" Televizyonu işaret ediyorum.

"Sorunlarınızı böyle mi çözüyorsunuz?"

Dik dik bakmaya devam ediyor, gözlerindeki öfke oradaki gölgeleri yakıp geçiyor. Sonra dikkatini tekrar ekrana çeviriyor.

"Doktorunuzu görmeye başladım." Avuçlarım terden kayganlaştı.

"Biliyorum."

"Uygulamadaki hareketlerimi mi takip ediyorsun? Seni lanet sürüngen."

"Evet."

"O zaman buraya geleceğimi biliyordun." Komodinin üzerinde telefonunu gördüm.

Gözlerini televizyondan ayırmıyor.

"Bana o paketi bırakmanın bir sebebi vardı. Not..."
Ensemi tutuyorum ve ağırlığımı değiştiriyorum. "Wolf'u hatırlamamı, onun yasını tutmamı istedin. Buradayım ve yas tutuyorum. Ama bunu tek başıma yapamam. Hiçbirimiz yapamayız."

"Bu yüzden burada değilsin."

"Evet, haklısın. Haklısın. Ben de onun yasını tutuyorum.

Onu özlüyorum. I

ona ihtiyacım var." Öfkemin yükseldiğini hissediyorum, o tanıdık sıcaklık içimi yalıyor. "Onu geri almamın tek yolu sen ve Kody."

Bir an için bana gitmemi söyleyeceğini düşündüm. Eğer söylerse, suratını dağıtmak zorunda kalacağım ve bu Frankie'yi incitecek.

Oturur pozisyona geçiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "İkna olmadım."

"Ne hakkında ikna oldun?"

"Buradaki amacınız."

Tanrım, bunu hiç kolaylaştırmıyor.

Ellerimi yüzüme sürüyor ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, orospu çocuğu, dördümüz beş aydır bir ilişkimiz vardı. Birlikte yaşadık. Yemeklerimizi yedik, spor yaptık, hayallerimizin peşinden koştuk, araba kullanmayı öğrendik, birlikte ağladık, güldük ve kavga ettik.

Her şeyimizi

bir ekip olarak birlikte karar verdik. Hâlâ da öyle.
Dördümüzün birlikte yapmadığı tek şey sevişmek."

Gözünü bile kırpmıyor.

"Neyi kaçırıyorum?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Sanırım sen hallettin." Televizyonu kapatarak yatağın kenarına kayar ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturur.

"Ama bazı önemli konuşmaları atladın.
puan."

"Ne gibi?"

"Siz ikiniz işlerinizi hallettiniz mi?" Kody, siyah saçları yağmurdan sırılsıklam olmuş halde odaya girdi.

"Hayır." Monty'ye kaşlarını çatıyorum. "Hangi noktaları atlamışım?"

"Eğer onu paylaşırsak, bir dizi yeni zorlukla karşı karşıya kalacağız.

Sosyal damgalanma, zaman yönetimi, güvensizlik, kıskançlık, sınırlar, yasal ve mali komplikasyonlar, sıralama..."

Kody homurdanıyor.

"Ne?" Monty gözlerini kısarak ona bakar. "Bu konuda zaten sorun yaşadığınızı biliyorum ama çok eşlilik dünyanın incelediği, yargıladığı ve müdahale ettiği modern toplumdaki çok eşlilikle aynı şey değildir."

"İnsanların ne düşündüğünü önemsiyor musun?" diye sordum.

"Hiç de değil."

"Diğer tüm bokları seninle ortadan kaldırabilirsin.
para ve nüfuz." Kody parmaklarını şıklatır. "İşte böyle."

"İçimizdeki engelleri ortadan kaldıramam. Strakh erkekleri kontrolcü, otoriter ve inatçıdır. Koy Üçümüz aynı yatakta olursak ne olacağını sanıyorsun? Hayatımın geri kalanında seninle kavga etmek istemiyorum."

"Bunu fazla düşünüyorsun." Ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. "Kody ve ben zaten aynı yatakta uyuyoruz. Aynı fikirde olmadığımızda bunu çözeriz. Seninle de aynı şeyi yaparız."

"Engelleri aşmak konusunda bir iki şey biliyoruz." Kody şifonyere yaslanıyor.

"Az bile," diye mırıldandım.

Monty parmaklarını birbirine vurarak beni inceliyor.

"Buraya gelmen neden iki gün sürdü?"

"Sinirler." Bir elimi kalçama dayayıp küçük tırnağımı çiğniyorum. "Her rahatsız edici konuşmayı kavgaya dönüştürdüğümü düşünürsek, bunu mahvetmek istemedim. Dr. Thurber bana buraya geldiğimden beri kullanmadığım bazı nefes alma teknikleri öğretti. Şimdiye kadar unuttuğum bir konuşma hazırladım. Ama buradayım. Sana sürünerek geldim, yalvarmaya hazırım çünkü onu seviyorum ve onsuz bir gece daha geçirmeyi reddediyorum."

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim." Sesi kaşınıyor, kaşları çatılıyor.

"Neden seni yatağında, hayattan vazgeçmiş gibi televizyona bakarken buldum?"

"Klasik romantik filmler beni rahatlatıyor.

Vazgeçmiyorum. Yakınından bile geçmiyorum." Bir omzunu kaldırıyor. "Kendimi açmak, kimsenin görmediği bir yanıma görmene izin vermek istedim.

Bu..." Ayağa kalkıyor, dağınık görüntüsünü, yatağı ve televizyonu işaret ediyor. "Başka kimse yokken ben buyum. etrafta."

"Bunun için seni yargılamamı bekliyorsan, yanlış adamı yakaladın demektir."

Başını sallıyor ve gömleksiz karın kaslarını kaşıyor.

Sonra omuzlarını dikleştirir ve üzerine bir dönüşüm yerleşir. Pasif, soğuk, yatakta çürüyen, klasik-Film izleyen adam ortadan kayboluyor ve tanıdığım Monty bana bakıyor, mavi gözleri keskin ve buz gibi.

İfadesi derin bir zeka ve ama onun baskın varlığı beni biraz daha dikleştiriyor.

"Ben varsam, ben de varım." Banyoya doğru yürüyor.

"Bu, bu ilişkide ve ailemizde eşit pay anlamına geliyor. Ben senin kardeşin ve onun sevgilisiyim."

Kody ve ben bakışıyoruz ve onu takip ediyoruz.

Tek bir hareketle eşofmanlarını çıkarıyor ve tamamen çıplak bir şekilde duşakabine giriyor.

"Sevgili demiştin." Kabinin hemen dışındaki duvara yaslandım. "Koca değil."

"Eğer bunu yaparsak, yasalar tanımasa bile o hepimizle evli olacak." Dönüp bize bakıyor, bir eli muslukta. "Eğer bunu yaparsak, ona soyadımızı vermiş olacağız."

İçimden bir ürperti geçiyor, omurgamın tabanından başlayıp orman yangını gibi yayılıyor. Bu sadece bir ürperti değil. A

elektrik heyecanı vücudumun her köşesini aydınlatıyor. Parmak uçlarımda hissediyorum, karıncalanıyor ve canlı. Bacaklarımdan geçerek dizlerimi güçsüzleştiriyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Bu onun hayali.

Ama sadece onun değil. Benim de hayalim.

Ve görünüşe göre, Kody'nin de.

Beni geçip Monty'ye çarptı ve onu sardı.

Başka koşullar altında garip olabilecek, göğsünü ezen, taşaklarını tokatlayan bir kucaklaşmayla. Monty kolları iki yanında, çırılçıplak ve kararsız bir şekilde orada durmaktadır.

Yapmak üzere olduğumuz, hayatımızın geri kalanını geçirmek üzere olduğumuz şey düşünüldüğünde, çıplak bir kucaklaşma

Şu ikisi.

"Tamamdır." Monty sevgiye teslim olur ve kollarını Kody'nin etrafında sıkar.

"Tamamdır." Kody geri çekildi, zor nefes alıyordu ve bana doğru uzandı.

Bir araya geldik, yumruklarımız birbirimizin sırtına gömüldü.

"Kızımızı alacağız," diye fısıldıyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

"Evet, öyleyiz." Yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Hepsi
içeri."

Sırtarak ve gergin bir şekilde ayrıldık.

"Bunu benim yöntemimle yapacağız." Monty duşu açar ve başını spreyin altına sokar. "Ben yöneteceğim. Her adımda. Anlaşıldı mı?"

"Sadece bu gece." Gözlerine bakarak doğruluyorum. "Nasıl yapacağını göreceğiz. Sonra daha fazlası için pazarlık edebilirsin."

Dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "Anlaştık."

Çok yorgunum. İçimi oyan, kemiklere işleyen türden bir yorgunluk. Travma ünitesi her seferinde bir krizle içimdeki hayatı emiyor.

Hemşire odasında durmuş, bilgisayar başında günümü tamamlarken düşüncelerim çocuklarıma yöneliyor. Deniyorum ki

Umutsuzluğun beni tüketmesine izin vermeyecek kadar meşgul olmak.

Ama onları özlüyorum.

Onları işkence eden ve öldüren bir yoğunlukla özlüyorum. Onları o rıhtımda bırakalı on sekiz gün oldu.

Yalnızlık ve kırık bir kalpten başka hiçbir şeyin bana eşlik etmediği on sekiz gün boyunca bu hastanede mahsur kaldım.

Onlardan daha uzun süre ayrı kalmaya katlandım. Ama bu sefer farklı. Son kullanma tarihi yok. Barışmaları aylar sürebilir.

Sonsuza kadar sürebilir.

Ama onlara güveniyorum. Sevgilerine inanıyorum. Eninde sonunda inatçı kafalarını kışlarından çıkaracaklar. Birbirlerini affedecekler. Ve belki bir gün beni de affederler.

İyi tarafından bakarsak, sapık izimi kaybetmiş gibi görünüyor. Ya da hastanede bana eziyet etmenin bir yolunu bulamadı. Adanın ne kadar güvenli olduğunu merak ediyorum. Sık sık

Orada biri beni izliyordu. Pencerelerdeki insan şeklindeki gölgelerden bahsetmiyorum bile.

Bu konudaki endişelerimi geçen hafta Monty'ye mesaj attım. O da "Ada dünyadaki en güvenli yer" diye cevap verdi.

Tipik Monty.

Öte yandan Kody, buradaki gölgelerden beni takip etmeye devam ediyor. Onu görmeme asla izin vermiyor ama

her g n geldiğini biliyorum. Sorduğumda gardiyanlar
doğruluyor.

Muhtemelen odama girip iç çamaşırlarımı kokluyordur.

"Aman Tanrım." Hemşire Letty koşup kolunu burnumun altına soktu. "Frankie, nabzımı kontrol et. Acele et. Sanırım ölüyorum."

Şimdi ne olacak?

Ona bakıyorum ama bana bakmıyor. Arkamdaki bir şeye bakarken ağzı açık kaldı.

Oh, hayır.

Boynum tutuldu ve gözlerimi kapattım. Bu gece hiçbirine karşı koyacak gücüm yok.

"Viking mi?" Fısıldıyorum.

"Mm-hmm." Dirseğimi tutuyor ve bakışlarımı ona doğru çekiyor. "Viking, milyarder ve mağara adamı. Kendini hazırla, tatlım. Hazır değilsin."

Döndüm ve kalbim durdu.

Tamamen sersemlemiştim, hareket edemiyordum. Nefes alamıyorum. Şok o kadar derin ki zihnimin bedenime yetişmesi bir saniye sürüyor.

Monty, Leo ve Kody birleşik bir cephe olarak orada duruyorlar. Ve gülümsüyorlar.

Üç güzel yüzde üç sırtış.

Gülümsüyorlar ve bana beklendiği gibi bakıyorlar ve bu bulaşıcı bir şey.

Bu gerçek değil.

Halüsinasyon
görüyorum.

"Sana söylemiştim." Letty çenemi iterek kapatıyor. "Nefes almayı unutma. Bayılmanı istemem."

Ayrılmamın detaylarını bilmiyor. Tek bildiği, bu üç adam beni dışarı çıkarmaya çalışırken nöbetçi odasında uyuduğum.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor. Hepsi
burada. Birlikteler.

İçimde pırıltılı, güneş ışıltılı bir neşe patlıyor. Yüzümdeki sırtış o kadar genişliyor ki yanaklarımı acıtıyor. Saf mutluluk gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ama umurumda değil.

Tek yapabildiğim gülmek ve bu ses beni ürkütüyor.
Ağzımı kapatıyorum.

Buna inanamıyorum. Bunca zamandan, onca acıdan, aksiliklerden, hayal kurarak ve umut ederek geçirdiğim gecelerden sonra nihayet oluyor.

Gerçek bana öyle bir güçle çarpıyor ki, bir adım geriye sendeliyorum ve kendimi sabitlemek için bir dakikaya ihtiyacım oluyor.

Kendimi canlı hissediyorum, hiç hissetmediğim kadar canlı, her duyum artmış ve canlı.

İşte bu kadar.

Bir rüyanın gerçekleşmesi böyle bir şey işte. "Eve dönme zamanı." Monty elini uzatır.

Dizlerimi zayıflatacak kadar otorite.

Aysız bir gece kadar siyah, mükemmel şekillendirilmiş saçları, çok sevdiğim o kare çene hattıyla yüzünü çerçeveleyiyor.

Kutup mavisi gözleri gözlerime kilitlendiğinde tüylerim diken diken oluyor. Takım elbisesinin içinde bir fanteziye hayat veriyor.

Ve beni bekliyor. İşte bir şey yok.

Ona doğru yürüyorum, parmak uçlarımda yükselmek ve ağzına bir öpücük kondurmak için elini atlıyorum. İffetli ve hızlı. Suyu test etmek için bir öpücük.

Cevap veriyor, dudakları sert ve emredici, gelecek şeylerin bir vaadi.

Diğer ikisinden hırıltı yok.

Kan dökülmedi.

Biri beni çimdiklesin.

Geri çekilip Leo'ya doğru ilerliyorum ve çantalarımı onun arkasında yerde görüyorum.

"Nöbetçi odasındaki tüm eşyalarını topladık." Eşsiz güzellikteki gözleri dikkatle beni izliyor.

Kahverengi-sarı saç örgüleri bir düğüm halinde geriye doğru bağlanmış, aksi takdirde cilalı görünümüne tepelerden bir dokunuş katıyor. Huysuzluğu her zaman yüzeye yakındır ama şimdi bakışlarında sakın bir kararlılık var.

"Beni affediyor musun?" diye sordum. "Neyi affetmem gerekiyor, aşkım?"

"Öpücük mü?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Evdeki mi? İçeri girdiğin mi?"

"Bu gece onu öpmekten fazlasını yapacaksın. Ve sonraki her gece."

Sadece ne söylediği değil, karanlık, şehvetli söyleme şekli de içimin sıkışmasına ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Dudaklarımı ıslattım ve fısıldadım, "Başka bir kavgaya karıştın."

Gözlerinin etrafındaki derinin hemen altında soluk morluklar var. Geçen hafta kafasına dikiş attığımda bunlar yoktu.

"Birkaç bar kavgasına karıştım. Ama bunun üzerinde çalışıyorum.

Bu konuda biriyle görüşmeye başladı." "Gerçekten mi?"

"Hepimiz öyleyiz." Eli yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor ve bana çok özlediğim yakınlığı veriyor. "Burada, kasabada Dr. Thurber'a gidiyoruz. O... nazik biri."

Burnum yanıyor ve gözyaşlarıma engel olmak için hızla gözlerimi kırptırıyorum. "Süreç boyunca yanınızda olacağım. Dördümüz birlikte çok iyi bir destek sistemi oluşturuyoruz."

"Biliyorum."

Onu öpüyorum, ona özgü ateşin ve toprağın tadına bakıyorum.

Beni Kody'ye doğru çevirerek uzaklaşıyor.

Kara kara düşünen sevgilim hayvani bir çekicilikle bana bakıyor, siyah saçları kesilmiş ve parmakla taranmış. Bronz teni ve kaslı vücudu her zaman bana karanlık bir Lycan prensini hatırlattı. Bana bakışı sarhoş ediciydi, beni nefessiz bırakan, tahrik eden ve biraz da korkutan baştan çıkarıcı bir ateşi ateşliyordu.

Her zaman bir parça hüznün barındıran şehvet dolu siyah gözleri şimdi başka bir şeyle parlıyor.

Yıldızlar.

Kendimi kollarına atıyorum, anında odun dumanı ve dut votkası kokusuyla sarılıyorum. Dudaklarımız birbirine yapıştığında, onun sert şefkatine gömülüyorum. O burada ve gitmeme izin vermiyor.

"Hadi eve gidelim." Beni göğsüne doğru kaldırıyor ve çıkışa doğru dönüyor.

O vahşi beni dışarı taşıyacak ve ben onunla dövüşmeyeceğim.

Bu yakınlığı istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Leo ve Monty çantalarımı alıp alkış ve ısıklık sesleri arasında bizi takip ettiler. Tüm travma birimi yeniden bir araya gelişimize tanıklık etmek için toplanmıştı. Keşke Rhett de burada olup bunu görebilseydi.

Ben eve gidiyorum. Onlarla birlikte. Bunu zar zor kabullenebiliyorum.

Kollarımı Kody'nin boynuna dolayarak fısıldıyorum, "Odama gizlice girip iç çamaşırlarımı mı kokladın?"

"Evet."

Biliyordum!

"Ben uyurken mastürbasyon mu yaptın?"

"Bunu düşündüm."

"Mağara adamı."

"Bana ne istersen söyle. Ben seninim."

Beni şoförlü bir arabanın beklediği dışarı taşıyor. Hepimiz arabaya doluştuk ve kendimi arka koltukta Monty ve Kody'nin arasında buldum.

"Ellerini kendine sakla, kucağında tut." Monty bana sert bir bakış attı. "Yoksa iskeleye varmadan seni çıplak bırakırım."

Kahretsin, çok gergin.

Sürücü koltuğundaki Carl'a bakıyorum ve kulaklarım ısınıyor.

"Carl yeni dinamiğimiz hakkında bilgilendirildi ve bizi korumak için burada," diyor Monty. "Başka bir şey değil."

Diğer gardiyanlar arkamızdan arabada geliyorlar. Sürekli izleyicilere alışkınım.

"Tamam." Titreyen ellerimi kucağıma koyuyorum.

"Güzel." Monty'nin parmakları kalçasında seğiriyor.
"Şimdi konuşalım."

"Konuşmak mı?"

"Söylenmesi gerekenleri söylemek için adaya ulaşana kadar vaktimiz var. Eve girdiğimiz anda dudaklarımızı kelimelerden başka bir şey için kullanıyor olacağız."

Ağzım kuruyor ve meme uçlarım sertleşiyor.

Monty ile 14 aydır seks yapmadım. Bir yıldan fazladır bekar.

Vücudum hazır. "Ne söylenmesi gerekiyor?"

"Bir süredir çok eşli bir ilişki içinde olduğunu anlıyorum. Ama benimle bir ilişki yaşamadın."

"Kural koymuyoruz." Leo ön koltukta iki büklüm olmuş, bize bakıyor.

"Aletim seninkiyle temas ettiğinde bunu hatırlayacağım." Monty sırtıyor.

Sapık, pis piç.

Leo gülümsemese de, geri de çekilmiyor.
Basitçe "Varım" diyor.

Lanet olsun.

Bu oluyor.

Monty, "Bu noktadan sonra olacak her şeyin tüm sorumluluğunu üstleniyorum," diyor. "Tüm kararlar benden geçiyor. Her endişe. Her anlaşmazlık. Sizi rahatsız eden bir şey olursa bana gelin ve bunu bir ekip olarak çözelim."

"Kendini takım lideri ilan eden." Leo kaşlarını çatı. "Evet. Yolumuzdaki pürüzleri giderene kadar bir tanesine ihtiyacımız var.
yol. Ve tümsekler olacaktır."

Her zamanki gibi pragmatik. Başarılı bir küresel şirket kurdu
demir yumrukla yönetir. İlişkimizin başarısızlığa uğramaması için de aynı acımasız kontrolü uygulayacaktır.

Heyecan, gerginlik ve ezici bir mutlulukla başımı sallıyorum.

İskeleye varışımız hızlı oldu. Monty'nin yatına biniyoruz ve dokunmama kuralı sıkı sıkıya uygulanıyor.

"Bana neyi kaçırdığımı söyle. Her şeyi duymak istiyorum." Kulübedeki koltuğa kıvrıldım, hepsinin beni sıkıştıracağını umuyordum.
kanepeye.

Memnuniyetle, yapıyorlar.

Yan yana otururlar, erkek erkeğe yayılırlar, bacakları birbirine dokunur, Monty ortadayken tamamen rahattırlar.

Nasıl bir hayat bu?

"İşleri yoluna koymakta yavaş davrandık." Monty bana bakıyor, gözleri sanki bugünü değil de gecenin ilerleyen saatlerini düşünüyormuş gibi yanıyor. "İlk kalpten kalbe konuşmayı Kody başlattı. Konuştuk. Gerçekten konuştuk. Sonra Leo'yu ziyaret ettim ve topu onun sahasına bıraktım."

"Wolf'un kokpit taslağını çerçevelemiş," diyor Leo, sesi her zamankinden daha yumuşak.

Sonra bana hikayeyi anlattı.

Hediyeye verdiği tepki hakkında konuşmasını duymak kalbimi kırıyor ve onu tekrar bir araya getiriyor.

Olayları nasıl olgunlukla çözdüklerini anlatıyorlar ve bu öğleden sonra yeniden bir araya gelmeleri beni tarif edemeyeceğim bir rahatlamayla dolduruyor.

Umduğum her şey ve daha fazlası.

Son birkaç hafta hakkında beni bilgilendirdiklerinde takipçiden, kiralanan Rus gangsterden ya da kulübeyi bulma girişimlerinin başarısız olmasından bahsediyoruz. İyi şeylere, iş girişimlerindeki başarılarına ve Dr. Thurber ile seanslarına odaklanıyoruz.

"İstediğin buydu." Kody'nin sesi düşüyor, içimde gürlüyor. "Birlikte olmamız için. Bunu doğru şekilde yapıyoruz."

"Ama istediğin bu mu?" Ellerim kucağımda kıvrılıyor. "Yoksa ultimatom verip seni buna zorladığım için mi buradasın?"

"Burada zorla katılım yok, sevgilim." Monty göz kapaklarını indirerek bana bakıyor. "Yanlış anlama. Hepimiz rıza gösteriyoruz ve bütün geceyi bunu kanıtlayarak geçireceğiz."

Cildimde boncuk boncuk ter var. Bu sıcak da ne böyle?
Yanıyorum.

Önlüğümün önünü terli göğsümden çekerek ciyakladım,
"Tamam."

Monty benim içimi görüyor.

Yüz ifadesindeki bir şey değişene kadar birbirimize
bakıyoruz.

Saatine, pencereden dışarıya ve tekrar bana bakıyor.

"Şu yastığı bana ver." Kody'ye işaret ediyor.

Aralarında sözsüz bir konuşma geçer. Sonra
Kody arkasındaki yastığı çekip alıyor ve Monty'nin
ayaklarının arasından yere atıyor.

Boğazımda bir yutkunma düğümleniyor.

Monty'nin ne söyleyeceğini o söylemeden önce biliyorum.

"Buraya gel." Arkasına yaslanır, baritonu ipeksi bir
okşayıştır.

Her bir sinirim onun emrindeki elektrikle yüklü beklentiyle
karıncalanıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, nefes
alıyorum

daha hızlı geliyor ve sıcaklık tenime doğru yükseliyor.

Dudaklarımı ıslatarak ayağa kalktım ve yastığa doğru
yürüdüm. "Dokunmak yok kuralına ne oldu?"

"Eve varana kadar kıyafetlerin üzerinde kalacak."

"Ya seninkiler?"

"Ne istediğinize bağlı."

Dizlerimi yastığa doğru indirmeye başlıyorum ama o
kalçalarımın tutup beni kucağına çekiyor.

Ellerini saçlarıma saplıyor ve Tanrım, o emredici
dokunuşu özledim.

Yüzümü ona doğru çevirip gözleriyle beni mızraklıyor.
Buzul derinlikleri beni esir alıyor, sanki donmuş bir göle
adım atıyormuşum gibi. Sanki yüzey çatlıyormuş ve tehlike
çok yakınmış gibi. Çünkü tabii ki öyle.

Üç Strakh erkeği tarafından becerilmek

üzereyim. "Bana ne istediğini söyle," diyor.

"İmkansız istiyorum."

"Hiçbir şey imkansız
değildir."

"Dördümüzün birlikte olmasını istiyorum." "Birlikteyiz zaten."

Restoranda yaptığımız konuşmanın aynısı. "Hecele."

Kalçalarını altımdan kaldırdı, bana izin verdi uyarılmışlığının şişmiş halini hissetti. "Bu sefer daha açıklayıcı bir cevap bekliyorum."

Pantolonunu saran etkileyici ereksiyona bakmak için arkama yaslanıyorum. Bakışlarımı önce Kody'nin, sonra Leo'nun kucağında gezdiriyorum. İkisi de sert. Fermuarlarının onları tutmak için nasıl zorlandığı göz önüne alındığında acı verici bir şekilde.

"Üç penis istiyor." Kody kayarak kendini ayarlıyor. "Bırak cevap versin," diyor Monty.

Yontulmuş çenesine bakıyorum.

Bana gerçekten söyletecek. Güzel.

"Üç penis istiyorum. Çifte penetrasyon. Beni gözlerim yaşarana kadar doldurduğunuz ve hangi tarafın yukarı olduğunu bilmediğim sürece hangi delikler olduğu umurumda değil." Her birine bakıyorum, ifadelerindeki açlık tarafından cesaretlendirildi. "Eve gitmeden önce, bu yastığın üzerine diz çöküp ben her birinizi emerken hepinizin siklerinizi okşamasını izlemekten daha çok istediğim bir şey olamaz. Seks yapmayalı bir dakika oldu." Bunu söylerken Monty'ye bakıyorum. "İçeri girmeden önce biraz rahatlamama izin verin."

Yat rıhtımda yavaşlıyor. Çoktan eve geldik.

Ama muhafızlar kulübeye girmiyor. Kimse geldiğimizi haber vermiyor. Monty her şeyi ayarladı.

"Bu senin için yeterince açıklayıcı oldu mu?" diye sordum.

"Evet. Mükemmeldi." Uzanarak kollarını Leo ve Kody'nin arkasındaki kanepenin arkasına uzattı. "Şimdi o pis ağzını üzerime koy."

Hâlâ içlerinden birinin bir kırılma noktasına ulaşmasını ve bunu başlamadan durdurmasını bekliyorum.

Ama yapmazlar.

Kucağından inip yastığın üzerine diz çöktüğümde, fermuarların sesi havayı yırtıyor.

Sikler. Bir sürü güzel, görkemli penis. İlk nereye bakacağımı bilemiyorum.

Monty'nin bacaklarının arasında, ereksiyonu takım elbise pantolonunun açık fermuarından dışarı fırlıyor. Kalın, damarlı ve önceden boşalmış gibi parlayan ereksiyon, adamın kendisi gibi uzun ve heybetli duruyor.

İstiyorum.

İhtiyacım var.

Hepsine ihtiyacım
var.

Nefesim hızlanıyor ve amım ikinci bir kalp atışı gibi zonklayarak sıkışıyor.

Leo ve Kody ellerini siklerine götürüyorlar. Onları aynı anda izlemeye çalışıyorum, tüm manzarayı içime çekiyorum.

"Ona odaklan, aşkım." Leo başını geriye atıyor ve kendini tatmin ederken burnunun ucundan beni izliyor. "Sıra bize de gelecek."

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Birlikteyiz. Nihayet. Ve hiçbir şey bizi tekrar ayıramayacak.

Frankie'yi önümde diz çökmüş görmek bir rüyaydı. On dört ay boyunca hayalini kurdum. Ona bakmak bile beni heyecanlandırıyor. Tanrım, o bana dokunmadan bile boşalabilirim.

Dudaklarını yalıyor, yeni bir ihtiyaç dalgasını ateşliyor. Vücudumu gererek tişörtüm üzerinde çalışmaya başlıyor, her düğmeyi açıyor ve vücudumu açgözlü bakışlarına maruz bırakmak için kenarlarını açıyor.

Dudağını ısırarak ellerini göğsümde gezdiriyor, seğiren göğüs kaslarımı okşuyor, karın kaslarımın arasındaki vadileri izliyor ve zonklayan, sızan ereksiyonumun dibine kadar saç izlerini takip ediyor.

"Durma," diye mırıldandım.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, gözbebekleri şişiyor ve dudakları aralanıyor.

Sonra bir elini sikime doladı.

Tanrım, yapıyor. Bana dokunuyor. Göz kapaklarımın düşmesine izin veriyorum, muhteşem hissi izole ediyorum.

Beni nasıl kavrayacağını biliyor, başımın hemen altını mükemmel bir basınçla sıkıyor, tam da istediğim gibi.

Kanepeye daha da gömülürken, beni kökten uca çekiştirip okşarken inliyorum.

Burası cennet. Cehennem. Kafasını tutup ağzına sokmak ve boşalana kadar gırtlığını sikmek istiyorum. Ama o trans halinde, akılsız bir cazibenin sisi içinde, bizim sıcaklığımızla, elektrikle, eriyerek yeniden uyanışımızla baştan çıkarılmış.

Leo ve Kody izlerken iki yanımdaki ağır nefes alış verişler daha da hızlanıyor. Günlüğünde okuduğuma göre, bu Leo'nun sapkınlığı. Bir röntgencinin zevki. Aletini canla başla ovuyor, ben onun yumuşak, narin parmaklarının her yerine sızarken bakışları elinin hareketine yapışmış.

Frankie benim sapkınlığım. Onunla ilgili her şey beni çılgınca, ateşli bir şekilde tahrik ediyor.

Yavaşça öne eğildim, ağızlarımız arasındaki boşluğu tıraşladım. Eğiliyorum. O da yukarı eğiliyor. Ortada buluşuyoruz ve dudaklarımız çarpışıyor, iki güçlü dalga gibi çarpışıyor.

Öpüşme ani ve yoğun, ateşin benzinle buluşması, bir kasırganın karaya vurması gibi. Altımızdaki toprak sallanıyor.

Ellerim onun muhteşem vücudunu kavlıyor, onu çekip çıkarıyor.

ve onu sıkıca göğsüme doğru çekiyorum. Zarif boynunu nazikçe kavıyorum, ipeksi dili benimkini kovalayıp yalarken başparmağımı boğazında gezdiriyorum.

Vücudu bacaklarımın arasında ve eli sikimin etrafındayken, yumruğunun içine doğru itiyorum ve dilimi azgın, deneyimsiz bir genç gibi ağızına sokuyorum.

Ve benim için inliyor.

Onun arzusu beni yükseltiyor. Güzelliği beni alçaltıyor. Onun şehvetli ışıltısında yıkanıyorum.

Onu daha da yakından kavıyorum, ağzının her girintisini ve köşesini yalıyorum, kendimi tatlı, günahkâr tadıyla yeniden tanıştırıyorum.

Geri çekilerek dizlerini yastığa koyar.

Külotumun bel bandını kavrayarak

Kumaş, ağır keseme erişene kadar uyluklarımdan aşağı iniyor.

Eliyle taşaklarımı okşuyor, ben eğilip kalçalarımı kaldırıana ve sikim havada sallanana kadar masaj yapıyor.

Beni yakalıyor, parmakları kökün etrafında kıvrılmış. Sonra başını eğiyor ve tepesini emiyor. "Oh, lanet olsun." Dayanamayacağım.

İki saniye sonra bomba gibi patlayıp ağızını dolduracağım.

"Frankie." Diline doğru ittim, daha kalın, daha aç, daha çılgınca büyüdüm.

Geri çekilip ucunu yalıyor. "Hâlâ insanüstü iyileşme zamanın var mı?"

"Bilmiyorum." Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Geçen yılı elimle geçirdim. Elim ezici."

"Beklediğimize değmesini
sağlayacağım." "Hiç
şüphem yok."

Başını eğiyor ve beni boğazının arkasına götürüyor.
Kavurucu ihtiyaç damarlarımda dolaşüyor, çıldırtıcı bir
ivedilikle nabız gibi atıyor.

Sonra beni tıpkı hatırladığım gibi, hayatı buna bağıymış
gibi emiyor. Zavallı bir şekilde inliyorum, kalçalarım bir
dakikadan daha uzun süre dayanma çabasıyla titriyor.
Doruğa ulaşmadan bayılacağımdan eminim.

Yüzüne sürtünüyorum, o da tıkanıyor, nefes alıyor ve
beni boğazının daha da derinlerine çekiyor.

"Yüce Tanrım." Nefes nefese kaldım, ağzında
şişiyordum. "Sikimi al. Boğul."

Tırnaklarını taşaklarımın altından geçiriyor, apış aramdan
keseme kadar, ve ben şiddetle titrediğimde etrafımda
gülüyor.

Omurgamın dibinde ısı toplanıyor. Boşalacağım. "Bekle,
bekle." Başını sıkıca kavrayıp kendimi
dudaklarını acımasızca emiyordu. "Bana bir dakika ver."

Yanımdaki minder, Kody'nin dizinin baskısı altında
alçalıyor, o da bana doğru eğilip porno yıldızı sikini kızın
ağızına doğrultuyor.

Bir eli benim ereksiyonuma sarılıyken, o da onunkine
uzanıyor.

Doğruluk anı.

Zihinsel olarak kendimi hazırladım, onun içinde olacakları
ve onu tohumlarıyla kaplayacakları tüm yolları hayal ettim.
Fakat

Bunu izlemek sahiplenici kıskançlığımın gerçek testi olacak.

Ona doğru eğilip onu yutarken bakışları benimkilere
kilitleniyor.

Başını omuzlarının üzerine düşürerek alçak sesle ve
gırtlaktan inliyor. Bir çizme yere dikilmiş ve bir diz

destek için omzumu kavlıyor ve kalçalarını tekmeliyor.

Uzunluğunun ancak yarısı dudaklarına sığıyor. Bu kadarını kaldırabilmesi bir mucize. Ama lanet olsun, ağzı yarakla doluyken ve çenesinden aşağı salyalar akarken muhteşem görünüyor.

İçimde her zamanki testosteron kaynaklı kıskançlık duygusunu hissetmiyorum. Sadece mutluluk. Rahatlama. Açlık.

Birbiri ardına siklerimizi emiyor. Ağzının beni bırakıp ona gittiği kısa aralar işkence gibi. Sıranın bana gelmesini beklemek... En zor kısmın bu olacağını düşünmüştüm. Ama bu bekleyiş, beni tekrar boğazının sıkı sıcaklığına çektiğinde aldığım zevki daha da artırıyor.

Leo kanepeden ayrılır, ereksiyonu kanepenin arkasına sıkışmıştır.

Külotunun bel bandını. Kadının arkasındaki kalçalarına doğru eğilirken, onu durdurmam için bana meydan okuyarak gözlerimle buluşuyor.

"Boşalt onu." Sırıtiyorum.

"Memnuniyetle." Pantolonunu indiriyor ve bir elini bacaklarının arasına sokuyor, burun delikleri açılıyor.

"Ne kadar ıslak?" Dilinin üzerimde kaydığını hissedince inliyorum.

Parmaklarını uzatıyor, parmakları sırlıslıslam.

Bileğini tutup onu daha yakına çekiyorum. Ağzımı parmağının etrafına sardığımda ve onun sarhoş edici tadını temizlediğimde sırtına doğru eğiliyor.

"Siktir." Bir sonraki parmağı ve bir sonrakini yaladım.

"Bunu o gece içki fabrikasında yapmak istedim."

"Biliyorum." Sırıtiyor.

"Tanrım, Monty. Kalbim buna hazır değildi." Frankie kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, dudakları emmekten şişmiş.

"İki siki birden yutuyorsun ve bu mu seni duraksatıyor?" Kody bir elini onun saçlarında yumrukluyor. "Nefes alamayacak kadar yarakla dolana kadar seni becereceğiz. Umarım buna hazırsındır."

Leo dilini içine sokana kadar nefes nefese gülüyor. Kahkahası boğuk bir iniltiyle kesiliyor.

Peşini bırakmıyor. Vahşi bir yaratığın oburluğuyla yiyor, kadın adını haykırıp yüzüne boşalana kadar acımasızca.

Kody'nin sikine dönüyor, inliyor ve yenilenmiş bir yoğunlukla şapırdatıyor. Bir an sonra, onun içinden inliyor serbest bıraktı, parmaklarını omzuma gömdü ve kalçalarını salladı.

Sonra tekrar ağzına girdim, Kody'nin geride bıraktığı kalıntıların içine girdim. Umurumda bile değil. O kadar iyi hissettiriyor ki.

Çok sert ve agresif olduğum için endişelenmeyi bıraktım. Kody'nin utanmaz canavarlığını yutmasını izledikten sonra, buna hazır olduğumu biliyorum.

O ve Leo yer değiştirdiler. Kody yüzünü onun bacaklarının arasına gömerken, Leo birkaç adım geride duruyor ve onu nefessiz bırakan bir yoğunlukla beni emmesini izliyor.

Elini sikiyor, gerçekten içine giriyor ve birkaç dakika içinde Kody onu tekrar boşaltıyor. Orada durmuyor. Mesafeyi uzatıyor, kazıyor, beni bitirirken çığlık atmasını sağlamaya kararlı.

Gözlerimi kapatıp derin nefesler alıyorum ve onun sıcak, ıslak ağzının hissine konsantre oluyorum.

Boğazına doğru kayarken parmaklarım gür kızıl saçlarına batıyor. Etrafımda inliyor, bir şampiyon gibi alıyor. O bir tanrıça. Büyüleyici.

İki yıl boyunca her gün beni uçurdu. Ama buradaki? Hayatımın en iyi oral seksiydi.

Ağız inanılmaz derecede sıcak ve rahat hissettiriyor ve dili ayak parmaklarımı kıvıran bir hassasiyetle hareket ediyor.

Kalçalarımı kavırıyor ve başını sallıyor, gülümsüyor ve mırıldanıyor. Onun her yerine boşalacağım.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun." Gözlerimi açıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum.

Çevremde Leo otuz bir çekmeye devam ediyor ama benim dikkatimi çeken onun bakışları oluyor.

Şimdiye kadar deneyimlediğim en derin, en ruhu bağlayıcı göz temasına sahip. Beni yarıyor ve içimi açığa çıkarıyor.

Beni görmesine izin verdim - sevgimi, kırılganlığımı ve ruhumun en karanlık köşelerini.

Başka tarafa bakmıyor. Daha derinlere bakıyor, bana uzun, sert bir emme veriyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor.

"Frankie! Siktir, siktir, siktir!" O kadar şiddetli patlıyorum ki, sanki onu boşalmamla boğuyormuşum gibi geliyor.

Hızla yutkunuyor, sahip olduğum her şeyi sağlıyor. Ona bakarken ensemden ter damlıyor, o güzel yeşil gözler bana bakıyor.

Sikim bittiğinde dudaklarını patlatarak beni serbest bırakıyor ve sırtıyor.

"Kötü kadın." Kanepeye yığıldım, nefes nefese kaldım. "Bu çok ateşliydi." Leo onun yanına geldi, Elini bana yakın olduğunu söyleyen bir ritimle pompalıyor. "Ağzını aç."

Başını kaldırıyor ve o güzel dudaklarını ayırıyor.

"Şimdi em." Başının arkasından tutarak ağzını sikiyor.

Arkasında, Kody parmaklarını ve dilini bacaklarının arasına sokuyor, gözleri Leo'nunkilerle birleşiyor.

Aylardır onu paylaşan iki erkeğin becerisiyle zamanlama yaparak mükemmel bir senkronizasyona giriyorlar.

Bu bilgi beni canlı canlı yerd.

Ama şimdi onları birlikte izlerken, bu bana çarpıyor. Onlarla tanışmadan önceki halime dönmek istemiyorum. Dörtlümüzün sonuçları belirsiz olsa da, içimde çalkalanan güçlü duygular beni şimdiki zamana, onlara bağlı tutuyor.

"Gel." Leo onun yüzünü kavriyor ve kalçalarını sarsıyor. "Şimdi gel."

Kody'nin ağızı onu paramparça eden bir orgazma iterken, Leo kırılganlığa doğru kükrüyor ve on mil yarıçapındaki her muhafaza yükünü boşalttığını duyuruyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımda bir sırtış beliriyor. Uyumsuz gözleri benimkilere dikiliyor ve deli herif bana sırtarak karşılık veriyor.

"Beni öldüreceksiniz." Frankie kucağıma yığıldı.

"Şimdiden bitti mi, aşkım?" Leo kendini toplar ve fermuarını çeker.

"Hayatta olmaz." Gülüyor.

Kody pantolonunu ve kendi pantolonunu düzeltmeden önce kızın kışına hafif bir tokat atıyor.

"Refrakter periyodun nasıl?" Yarı sert sikimi öpüyor, kanla şişerken sırtıyor.

"Tekrar gitmeye hazırım."

Leo onu kucağına alır ve göğsüne yaslar.

Ayağa kalkıp, sabit ellerimle elbiselerimi düzeltiyorum. Ama ben sabit değilim.

Bu an, bu hayat değiştiren, derin an, kendisinden önceki her anı yarım kalmış hissettiriyor. Yarı yolda. Daha büyük bir şeyin parçası.

Artık mesele seks değil. Aile, kardeşlik ve bizi birbirimize bağlayan kadına duyulan karşılıklı sevgiyle ilgili.

Sanki uçsuz bucaksız bir uçuşun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum, önümde uzanan bilinmeyen, inanılmaz olasılıklar ve göz korkutucu zorluklar vaat ediyor. Dengesizlik, heyecan, açlık - hepsi bir araya gelerek daha keskin, daha çok yönlü bir versiyonumu oluşturuyor.

Leo Frankie'yi yattan çıkarırken, Kody ve ben de onları takip ettik. Ortak yatak odamıza. Birlikteliğimizin tamamlanmasına.

Geleceğimize

.
Birlikte.

Leo beni Monty'nin yatağına yatırıyor ve bunun tek başına önemi bile gerçeküstü.

Bu gece, dördümüz de bu yatakta olacağız. Bunu çok kez hayal ettim ama gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim.

Oluyor işte.

Ellerim titriyor ve kulaklarıma kan hücum ediyor. Sinirsel enerjinin sabit davul sesi. Midemin çukurunda, kalbimin çarpışında ve nefesimin darlığında, her yerde titriyor.

Monty kapıyı kapatıp bana doğru sinsice yaklaştıkça daha da yoğunlaşıyor.

"Kıyafetlerinizi çıkarın." Birkaç adım ötede duraklıyor ve kollarının düğmelerini açıyor.

"Önce bir duş almak istiyorum-"

Odada yankılanan üç hayır sesi.

"Bütün gün çalıştım." Önlüklerimi gösteriyorum. "Bütün gece çalışacaksın." Leo botlarını çıkardı.

"Kokunu seviyorum." Kody elimi tutuyor, beni ayağa kaldırıyor ve burnunu boynumda gezdiriyor. "Bunu yıkayarak çıkaramazsın."

Sonra geri çekilir ve bekler.

Hepsi öyle yapar.

Ortada durup onların hararetli gözlerinin alevleri içinde yanarken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Nerede uyuyacağız?" Titreyen ellerimle ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum.

"İşte." Monty bir zamanlar onunla paylaştığımız yatağı işaret etti. "İtirazın var mı?"

"Kody horluyor." Leo gömleğini çıkarır.

"Monty de öyle." Gülümseyerek üstümü çıkardım ve pantolonumu indirdim. "Gagalama sırası belirlediniz mi?"

"Sıralama şöyle..." Monty ceplerini boşaltıyor ve saatini çıkarıyor, acele etmiyor. "Bir yılı aşkın süredir içine girmedim, bu yüzden önce seni becereceğim." Cüzdan, saat, telefon... Her şeyi şifonyerin üzerine koyuyor ve bana dönüyor. "Ondan sonrası açık sezon."

Titriyorum.

Sütyenimin düğmelerini açıp kollarımdan kaymasına izin verirken her düşünce, her nefes büyütülüyor.

Dünya, kumaş hışırtılarına ve yere düşen giysilerin seslerine daralarak kaybolur.

Her şeylerini ortaya döküyorlar, kendilerini bana ve birbirlerine gösteriyorlar. Sadece derilerini, yara izlerini ve iyi tanımlanmış kaslarını değil. Karşımda tamamen savunmasız, kalpleri açıkta duruyorlar. Duvarları yok. Sır yok. Güvensizlik yok.

İç çamaşırım yere düşen son giysi oluyor. Yere düştüğü anda Kody onu kapıyor ve burnuna bastırıyor.

Gülüyorum, gözlerim sulanıyor.

"Şu haline bak." Monty yavaşça etrafımda dönüyor, hareketleri yırtıcı. "İğrenç bir akla ve açgözlü bir amcığa sahip, tatlı, kızıl saçlı bir afet."

Dizlerim titriyor.

"Çocuklarla hastaneye giderken yolda konuştuk." Yaklaşıyor, çıplak ve karşı konulmaz, odaklanmayı zorlaştırıyor.

"Ne hakkında?"

"Sınırlar." O kadar yakınımdaya duruyor ki vücut ısısı tenimi pişiriyor ama bana dokunmuyor. "Sınırlar."

"Ve?"

"Hiç yok."

"Ne?" Bakışlarım Leo ve Kody'ye kayıyor. "Kody anal yapmıyor ve Leo için çift penetrasyon söz konusu değil."

Sadece kapüşonlu gözlerle bakıyorlar.

"Evet, hepsini yapıyoruz. Bu gece." Monty arkamda duruyor ve parmaklarını kolumda gezdiriyor.

Nabzım. "Anal ve DP onlar için çözülmemiş takıntılar. Sınırlama değil."

Adamlarımı tekrar kontrol ediyorum. Kody başını eğmiş, kara kaşlarının altından aklıkla beni izliyor. Leo, eli yarı ereksiyonunun etrafında gevşekçe kıvrılmış, bana göz kırpmıyor.

Yüce İsa.

Bayıldım.

Titrek bir nefes veriyorum.

"Bana bak." Seksi siyah saçlarıyla doğanın gücü önüme doğru adım atarak görüşümü engelliyor.

Deri ve okyanus esintisi kokusu beni sararken gözlerimi onunkilere kaldırıyorum.

Dayanılmaz derecede sarhoş edici.

"Bu odada," diyor Monty, "biz emredeceğiz ve siz boyun eğeceksiniz. İtaat edecek, teslim olacak ve nefes alamayana kadar sana verdiklerimizi alacaksın. Sonra nefesini tutacak ve tekrar yapmamız için bize yalvaracaksın. Anladın mı?"

"Evet." Yutkunuyorum.

"Seni özledim." Çenemi kavlıyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Hem de çok."

"Ben de seni özledim."

Nefesi dudaklarımı ısıtırken elini indiriyor, boynumdan aşağı, göğüs ucumdan dolaştırıyor, belimin ve kalçamın şekli boyunca gezdiriyor. Duraksayarak vücuduma bakmak için arkasına yaslanıyor.

Onun incelemesi altında titrerken, içimden lezzetli, erotik bir heyecan geçiyor.

Parmak uçları aşağıya doğru devam ederken, iç uyluğumu okşayıp hassas, ıslak amıma doğru ilerlerken, delici mavi gözleri benimkilere dalıyor. Sonra yavaşça, oh-so

usulca sikerken, yarığımın izini sürüyor ve boynumun yan tarafını öpmek için eğiliyor.

İnleyerek başımı eğiyorum ve ona daha fazla erişim izni veriyorum. Gerçekten bir duvara ya da yaslanacak bir şeye ihtiyacım var. Dizlerim bükülmeye devam ediyor ve bacaklarım jöle gibi hissediyor.

Leo sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi arkamdan yaklaşıyor ve ellerini belime doluyor. Göğsü sırtıma bastırıyor, beni iki sert sokin arasına sıkıştırıyor, sıcaklık ve kokuları duyularımı bastırıyor.

Monty boynumdan ağzıma doğru öpücükler kondururken Leo'nun parmakları vücudumda yavaş ve işkenceli bir keşfe başlıyor.

Kody yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve burnunu kalçamın arkasına doğru sürüklüyor. Sonra dudaklarını ısıyor ve dudaklarıyla alay ediyor, tenimin karıncalanmasına ve ısınmasına neden oluyor.

Ellerinin ve ağızlarının verdiği hissin tadını çıkarmaktan, teslimiyetin içinde erimekten başka yapacak bir şeyim yok.

Monty beni derinden, hararetle öpüyor, iki parmağını bacaklarımın arasına sokarken inliyor.

"Çok ıslaksın, Frankie." Nefes nefese dilimi yalıyor. "Çok ıslaksın. Kalçalarından aşağı damlıyor."

Ağızlarımız çılgın bir enerjiyle birleşiyor. Onun açlığını kendi ihtiyacımla eşleştiriyorum, boynunun arkasını kavriyorum ve

Dillerimiz birbirine dolanırken ve kalçalarımız gıcırdarken onu daha yakına çekiyorum. Çılgınca, birbirimizi yutuyoruz, eller ve dudaklar mümkün olduğunca çok temas için savaşıyor.

Arkamda Leo boynumu, çenemi ısıyor ve dilini kulağımın etrafında dolaştırıyor. Parmakları kığımın çatlağına batıyor ve yanaklarımın arasından aşağı kayıyor, aşağı, aşağı, Monty'nin bacaklarımın arasındaki eline katılıyor.

Monty öpüşmeyi kesiyor, omzumun üzerinden Leo'ya bakarken gözleri arzuyla kararıyor. Sonra ikisi de kalçalarına doğru eğiliyorlar.

Kody ayağa kalkıp parmaklarımı dudaklarına götürdü ve her birini öptü. kalbimi sızlatan bir hürmetle. Dokunuşu o kadar şefkatli ki, vahşi doğasıyla o kadar çelişiyor ki.

Sonra yüzümü tutuyor ve dilindeki votka ve yabani çilek tadıyla beni öpüyor. Ağır siki yukarı doğru kıvrılıyor, belime saplanıyor, başı önceden boşalmış gibi parlıyor ve tenimde

ıslaklık perçemleri oluşturuyor.

Leo ayaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor ve Monty ile birlikte ağızlarıyla beni yutuyorlar. Monty öndeyken

ve Leo arkamda, bacaklarımın arasındaki etin her santimini yutuyorlar. Dilleri, dişleri ve parmakları her yere kayıyor, keşfediyor, emiyor, yalıyor ve sahipleniyorlar.

Onlar bana belden aşağı işkence ederken, Kody üst tarafıma tapıyor. Bir eliyle göğüslerimi yoğururken. Burnunu pazılarımın altındaki kıvrıma kadar sokuyor. Kolumu kaldırarak yüzünü altındaki gıdıklayıcı çukura bastırıyor ve bir iniltiyle feromonlarımı içine çekiyor.

Gittikçe yaklaşıyorlar, öpüşüyorlar, dokunuyorlar ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar istila ediyorlar. Öpücükler

Kaslı vücutlarının ışıldayan fırınları, nefeslerinin aceleciliği ve kalplerinin sabit gümbürtüsü - beni en iyi şekilde boğuyorlar.

Birlikte, güç, tutku ve aşk üçlüsü, bana sahipler.

Kody'nin dudakları tekrar dudaklarımı yakalıyor, öpücüğü derin ve sahiplenici, Monty ve Leo dillerini ve parmaklarını deliklerime sokarak beni içten dışa sahipleniyorlar.

Leo popo yanaklarımı daha geniş açıyor ve arka girişime tükürüyor. Sonra hassas düğümü parmaklarken Monty de aynısını amıma yapıyor.

"Lanet olsun, aşkım. Sen mükemmelsin." Leo dudaklarını elinin olduğu yere koyuyor ve o büyüdü diliyle beni bir kuyruk dönüşüne gönderiyor.

"Onun vücudu bir sanat eseri." Monty parmaklarını amımdan çekip ağzına götürdü. "Azgın kızımız hazır."

"Hazırdım." Meme ucumu çimdiklerken Kody'nin ağzına doğru nefes alıyorum.

"Yatağa." Leo arkama vurup geri çekiliyor ve sıırıslıklam olmuş sırtışını elinin tersiyle siliyor.

Monty de ayağa kalkar ve üçü de sikleri ellerinde, hafifçe okşayarak, sabırsızlıkla bekleyerek geri çekilirler.

Yatağa tırmanıyorum.

Ben daha gözümü kırpamadan, Monty şişmiş aletiyle vücudumda geziniyor. Gözleri benimkilerle aynı hizaya geldiğinde derin bir nefes alıyor, nefes veriyor ve parmak uçlarını

Yüzümün yan tarafına.

"On dört ay boyunca bunun hayalini kurdum." Alnını benimkine yaslayarak aramıza uzanıyor ve açıklığıma çentik atıyor. "Bir saniye daha bekleyemem."

Başımın yanındaki eli bir avuç saçımı kavırıyor ve santim santim acı çekerek içeri itiyor. Nefes almıyor, gözlerimin içine bakarken gözlerini kırpmıyor. Hareket eden tek parçamız kalçaları, batıyor, batıyor, ta ki kabzasına kadar sokana kadar.

İnliyor, nefesi titriyor. Altında titriyor ve iç çekiyorum.

"Hatırladığım kadar sıkı." Çenemi kavırıyor, gözlerimin içine öyle derin bakıyor ki içim acıyor. "Çok sıcak. Çok yumuşak ve

kadifemsi. Sikimi sık. O sıkı, küçük amcığını hiç bırakmayacakmışsın gibi etrafıma sar."

"Gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Tanrım." Kollarını başımın iki yanına dayıyor ve itiyor. "Sen bizimsin."

"Senin." Görüş alanımın sınırlarında Kody ve Leo'nun yatağa yaklaştıklarını görüyorum.

"Keşke bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilseydin." Monty pelvisini çevirerek içime giriyor. "Seni böyle hissetmek için ne kadar uzun süre bekledim."

"Oh, Monty." Onun güzel, savunmasız dudaklarını öpüyorum. "Biliyorum."

"Aletimin etrafında cennet gibi hissediyorsun." Tınısı içimde titreşiyor, derin ve boğuk. "Dudakların emmekten şişmiş. Lanet olası bir nakavt."

Ağız benimkine çarpıyor ve hızı artıyor, ondan beklediğim bir yoğunlukla içime giriyor. Çevresi geriliyor ve uyarıyor, vücudumun her köşesine zevk fışkırtıyor.

Kaşları konsantrasyonla çatılır, çenesi sıkıca kilitlenirken derinlere dalar ve çıldırır. Tüm değerli kısıtlamaları pencereden uçup gidiyor. Kontrolünü kaybediyor ve beni bir hayvan gibi beceriyor.

Tam boşalmak üzere olduğunu düşündüğümde hareketsiz kalıyor, nefesi kesiliyor. Sonra kalçalarımı kavradı ve bizi çevirdi.

Göğsünün üzerine inip göz bebeklerine bakıyorum. İnkâr edilemeyecek kadar muhteşem.

Bacaklarım ona sarılmış ve siki içimde sıkışmışken, iki eliyle arkamı avuçluyor ve beni açıyor.

"Kody." Monty içime giriyor, beni vahşileştiren küçük itişler. "Haydi. Kızımıza fantezisini yaşat."

Omzumun üzerinden bakıyorum, Kody'nin doğal olmayan uzunluğunun karnına doğru sallanmasını izliyorum.

"Uh..." Dudağımı ısırdım.

İmkânı yok. İçimde sadece o varken, o şişkin, kabarık alet zar zor sığıyor. Bunu hiç düşünmemiştim.

O ve Monty birlikte mi? Amımı mahvedecekler.

"DP?" Emin olmak için sordum. "Vajinal mi?"

"Bu bir sorun mu?" Kody arkamda diz çökmüş, kitle imha silahını kullanıyor.

"Kayganlaştırıcı," diye ciyaktı. "Bir sürü kayganlaştırıcı."

Monty altımda kahkahayı patlattı. "Sevgilim, sırılsıklam olmuşsun."

Bunu istiyorum. Kody ve Leo'ya bunun için yalvardım. Sahip olma zamanı

o.

"Tamam." Monty'ye dönüyorum ve yastığı tutuyorum başının altında. "Hadi gidelim."

"Aferin kızıma." Beni öpüyor, dudakları tenimi kavuran bir ateşle dudaklarıma yapışıyor.

Elleri göğüslerimin etrafında dolanıyor, meme uçlarımı acımasızca, dikkat dağıtıcı bir şekilde sıkıyor. zaten dolu bir am.

Ona doğru eğildim, ittim, inledim, daha fazlasına ihtiyaç duydum.

Lanet olsun, yanık. Sürtünme. Muhteşem zevk.

Kody kalınlığını Monty'nin sikinin yanına sığdırarak itmeye devam ediyor. Ter damlıyor. Göğsümüz kabarıyor. Hiçbirimiz kıpırdamıyoruz.

"Var mısın?" Omzumun üzerinden siyah gözleriyle karşılaşıyorum ve tüm vücudum titriyor.

"Sen ciddi misin?" Birleştığımız yere bakıyor.

"İlk on santimden sonra saymayı unuttum."

"Kadın." Ölümcül dudaklarını kulağıma dayadı. "Sikle dolusun. Nasıl hala nefes alıyorsun?"

Hareket etmeye başladıklarında gülmem kesildi. Oh, zavallı amım.

İlk birkaç itiş dayanılmaz, ama bir ritim yakaladıklarında, iç duvarlarım gevşiyor ve istilalarının etrafına uyum sağlıyor.

"Nasılsın?" Monty ellerini vücudumda gezdiriyor, parmakları iltihaplı derimin üzerinde geziniyor.

"Bu gerçek mi?" Ona doğru eriyorum, boşalma ihtiyacıyla titriyorum.

Bana dudaklarıyla cevap veriyor. Beni öperken ve sikerken ellerim saçlarına gömülüyor, hızı Kody'ninkiyle mükemmel bir uyum içinde.

Yatak yanımızda eğiliyor ve başımı Leo'ya doğru çeviriyorum.

Dizlerinin üzerinde daha da yaklaşarak ereksiyonunu yumrukluyor ve ağzıma doğru eğiyor.

"Çok güzelsin." Parmaklarına tükürüyor ve onları kıkımın yarığına, doğrudan arka deliğime bastırıyor. "Tüm deliklerin doluyken nasıl görüldüğünü göster bana."

Dudaklarımı ayırıyorum ve sikini yutuyorum.

İnleyerek o ıslak parmaklarını kıkıma sokuyor, dokunuşu yetenekli ve bilgili. Aletinin etrafında haykırıyorum, benim vücudu elinin içine doğru yaylanıyor, serbest kalmak için çaresiz.

Monty, iki siki alıp üçüncüsünü emerken gırtlığının çalışmasını ve memelerimin sallanmasını izlerken müthiş bir manzaraya sahip olmalı.

Belli ki hoşuna gidiyor çünkü elleri kalçalarım kenetlenmiş, beni yerinde tutarken bir yandan da boşalıyor.

Kırık bir haykırıyla başını geriye atar ve vücudunu vahşice, acımasızca sallayarak gelir.

"Frankie!" İtmeye devam ediyor, tohumlarını Kody ve benim üzerime döküyor. "Tanrım. Çok iyiydi."

Leo ağzımdan kayıyor ve sırtarak topuklarının üzerine oturuyor. "Yaşlı adam hâlâ yetenekli."

"Haftanın her günü seni sikebilirim." Monty bir kolunu alnına atıyor, bakışları benimkileri delip geçiyor. "Gelmesi gerekiyor ve ben geri çekilmek istemiyorum."

"Kendine gelmen gerek." Kody arkasına yaslandı, yavaşça içime girip çıkmaya başladı. "Onu oraya götüreceğiz."

"Pekala." Monty kışına bir tokat attı. "Yana dön."

Kody kollarını bana doluyor ve boynuma sarılıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, kucağına gömülüyorum.

Yuvarlanıyor, beni Monty'nin üzerinden çekiyor ve sırt üstü yere düşüyor. Monty oturuyor ve iç baldırımı okşuyor, gözleri

Kody. "Geriye kay. Başlığa yaslan." Kody tereddüt ediyor.

"Ona zarar vermeyeceksin." Monty, Kody'nin kalçasını okşar. "Az önce ikimizi birden aldı. Tahrik oldu ve rahat." Bakışlarını bana çeviriyor. "Değil mi Frankie?"

"Yüzde yüz."

Eğer odayı doğru okuyorsam, Monty Kody'i anal sekse ikna ediyor.

Ayağa kalktım ve sikinden kurtuldum. Sonra göğsünün üzerinde sürünüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bu rızaya dayalı. İstekliyim. Seni kışımda istiyorum çünkü iyi hissettiriyor.

Çünkü sana güveniyorum. Çünkü beni asla incitmek için becermeyeceksin." Onun güzel, düşünceli yüzünü okşuyorum. "Eğer durmanı istersem, sana söylerim."

"Tamam." Dudaklarını yalıyor. Derin bir nefes alır.

"Tamam."

Pozisyonumuzu alırken kalbim küt küt atıyor. Yatak başlığına yaslandı, her şeyiyle çok seksi görünüyordu.

Kasları, dudakları ve bacaklarının arasından çıkan devasa ereksiyonu.

Ona doğru sürünüyorum, güçlü vücudunun uzunluğunu öpüyorum ve taşaklarının dibinden aletin ucuna kadar yalamak için duraklıyorum.

Sonra yüzünü ellerimin arasına alıp nefesini kesecek kadar öpüyorum.

Nefes nefese kaldığında ve akıl almaz bir açlıkla esnediğinde, dönüyorum ve sırtım göğsüne gelecek şekilde kucağına oturuyorum.

Monty içeri giriyor, beni belimden yakalıyor ve Kody'nin sertliğinin üzerinde gezdiriyor.

Diğer tarafımda Leo bir tüp kayganlaştırıcı tutuyor.

Kalbim küt küt atarken, elime bir parça fışkırtmasına izin verdim. Sonra jeli Kody'nin uzunluğuna sürüyorum ve ondan aldığım homurtuların tadını çıkarıyorum.

Kalanını yanaklarımın arasına sürüyorum ve Leo elimi temizlemek için bir havluyla yanıma geliyor.

"Beni şımartıyorsunuz." Monty'nin kollarını kavrayıp ona başımı sallıyorum. Ben hazırım.

"Yavaş ve istikrarlı." Monty Kody'ye bakıyor. "Sen içeri iterken uyum sağlamasına izin ver."

Kody kalçalarımı Monty'nin ellerinin altından kavırıyor, ben gevşeyip nefes alıp Kody'ye doğru eğilirken ikisi de beni destekliyor.

nazikçe yukarı doğru sürün.

Bu telaşsız bir saldırı ama ani, kör edici bir zevk saldırısı. Bir çığlık attım.

Kody geri çekilmeye başladı.

"Hayır! Tanrım, lütfen, durma!" Kendime dokunmak için uzandım.

Ama Leo orada, elimi uzaklaştırıyor. Ağız benimkine iniyor ve parmakları klitorisimi okşuyor.

Bacaklarımın arasında sadece birkaç tıngırdayan daireyle, bir nefes emiyorum ve onun dokunuşunun baskısına karşı çılgınca gıcırdayarak boşalıyorum.

Kody'nin göğsüne yaslandım, gözlerim faltaşı gibi açılmış Leo'ya bakıyordum.
ve orgazm beni sararken Monty, boş bedenimi sıkıyor

ve ciğerlerimi boşaltıyorum.

Kody beni kollarıyla sararak ve kıcıma vurarak beceriyor.

"Çok sıkı, kadın." Homurdanıyor, inliyor ve dilini boynumda gezdiriyor. "O kadar sert boşalacağım ki sen."

"Leo." Monty yanımızda diz çökerek bacaklarımı daha geniş açmam için itti. "Gir şuraya."

Leo hararetli bakışlarını Kody ve benim birleştiğimiz yere indiriyor ve dudağını hırıltıyla kıvırıyor. "O benim kardeşim."

Monty kıkırdıyor, başını sallıyor. "O benim de kardeşim."

Kalçalarımızın üzerine eğilerek yüzünü bacaklarımızın arasına, tam Kody'nin kıcımlı soktuğu yere koyuyor ve Kody'nin sikinin tabanının hemen üstünden klitorisime kadar beni yalayarak sularımı emiyor.

Aman Tanrım.

O kadar tahrik oldum ki aklımı kaçırabilirim.

"Senin için çok mu kardeşçe?" Arkasına yaslanıyor ve kaşlarını kaldırarak Leo'ya bakıyor. "Tamamdır."

Bir meydan okuma. Leo'nun karşı koyamayacağı bir meydan okuma.

Leo yaklaştıkça, Kody'nin hamleleri vahşi ve acımasız bir hal alıyor.

Neyle başa çıkabileceğimi, neyi sevdiğimi öğreniyor ve kendini bırakıyor.

Daha yeni boşalmış olmama rağmen bacaklarımın arasındaki sıkışmayı, ağır baskının yeniden toplandığını hissediyorum.

Leo ellerini belime koyuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, gözleri arzuyla yanıyor.

"Harikasın." Ağzımı yalıyor. "Hepimizin girmesini mi istiyorsun?"

"Tamamdır." Leo'nun bakışlarını tutuyorum.

Kody'nin dili boynuma işkence etmeye devam ediyor, öpücükleri nazik ve yatıştırıcı. "Her şey tamam."

Karar verdiği anı görüyorum. Nefesleri hızlanıyor ve siki kalınlaşıp sertleşiyor.

"Seni dolduracağız." Bacaklarımızın arasına diz çökerek kendini amıma doğru yönlendiriyor ve kalın başını bana sürtüyor.

Sonra itiyor, uzun bir vuruşla içime giriyor. Acımasız.

Samimi. Çiğ. İşte benim Viking'im.

"Sik beni." Nefesim kesildi. "Benim vahşi sevgilim ol."

İçlerinden kopan ses korosu gırtlaktan, hayvani ve bu dünyadan değil.

Elleri üzerime düşüyor, kavıyor ve morartıyor.

Sevişiyorlar, homurdanıyorlar ve çılgına dönüyorlar. Monty de yanımızda, uzun parmakları meme uçlarımı okşuyor ve dudakları ulaşabildiği her yerimde geziniyor.

Dördümüz birlikte pis, terli, müstehcen ve gerçeğiz.

"O kadar doluyum ki." Boğuluyorum. "Nefes alamıyorum." "Siktir, Frankie." Kody boynumu ısırdı.

Tüm vücudu sarsılıyor. Kıcımın derinliklerinde, canavar siki patlıyor. Kırık bir şekilde inliyor, salıverilmesini güçlü, sıcak sıvı fıskiyeler halinde boşaltırken sığ bir şekilde itiyor.

Nefesini toparlayamadan Leo beni Kody'den çekip alıyor, dönüyor ve üzerime düşerek vücut ağırlığıyla beni yatağa yapıştırıyor.

Gözlerimiz buluştu ve sikiinin etrafında kenetlendim. İhtiyacı olan tek teşvik buydu.

Üçü arasında en uzun süre dayananı o. Saatlerce sevişebilir.

Bunu kanıtlamak için yola koyulur.

Monty ve Kody sonunda duş almak için yataktan ayrıldılar. Döndüklerinde Leo hala deli bir adamın aceleciliğiyle bana vurmaya devam ediyordu.

Beni tekrar tekrar orgazma ulaştırıyor.

Kıçına, tüm o sert, esneyen kaslara sıkıca tutunuyorum ve daha derine batarken onu kendime doğru tutuyorum, sonunda serbest bırakılmasına teslim olur.

O kadar yüksek sesle bağılıyor ki sesi kemiklerimde yankılanıyor, beni ateşe veriyor ve bir orgazm daha yaşıtıyor

benden.

Yatağın içinde sarmaş dolaş yatıyoruz, zor nefes alıyor ve usulca bakıyoruz. Böyle olduğunda onu seviyorum. Yorgun. Doymuş. Mutlu.

Bu, onun en savunmasız, en gizlenmemiş ifadelerini gördüğüm zamandır. Ruhunun derinliklerine kadar görüyorum ve içinde kayboluyorum. İç güzelliğinde, bedeninin kucağında, kaba, rafine edilmemiş mükemmelliğinde kayboluyorum.

Bir süre sonra Monty ve Kody su ve yiyecek toplamak için ayrılır.

Leo beni duşa taşıyor.

Sonra dördümüz yatakta piknik yaptık. Birlikte kestiriyoruz. Tekrar seviştik. Daha fazla duş.

Ve böylece başlıyor.

Sonraki üç gün boyunca araziden ayrılmadık. İşe hasta olduğumu söyleyerek geldim. Kody içki fabrikasını çalışanlarına bıraktı.

Takipçi, Wolf'un cesedi, kulübenin yeri ve kapımızın dışında gizlenen tehlikeler; bunların hiçbiri bizim balonumuzda mevcut değil.

Üç günü çıplak ve aç bir şekilde, birbirimizi en derin, en mahrem düzeyde öğrenerek, keşfederek ve anlayarak geçiriyoruz. Ağzım ve ellerim tarafından yalanmamış, dokunulmamış ya da derinden açığa çıkarılmamış hiçbir yerleri yok.

Üçü arasındaki bağ tüm beklentileri aşar. Birlikte o kadar rahat olurlar ki Monty'nin yanlarında olmadığı bir zamanı hayal etmek zorlaşır.

Üçüncü günün gecesinde, Leo ve Monty etrafımda kıvrılmışken yatağında uzanıyorum. Üstümde sıcak ve ağırlar, her yerim ağrıyor, morarıyor ve ısırılıyorum.

Hiç bu kadar derin bir huzur hissetmemiştim.

Ay ışığı tül perdelerin arasından sızarak yatak odamıza ruhani bir parıltı yayıyor.

Banyoda su akıyor, kapanıyor ve Kody yatağına geri dönüyor.

Yer bulur. Her zaman bulurlar. Yığınlar halinde uyuma sanatını mükemmelleştirdik.

Bacaklarıma sürünerek erkeksi uzuvları bir kenara itiyor ve başı karnıma yaslanıp kolları kalçalarıma dolanana kadar sıkıyor.

Yüce Tanrım, kalbim kabarıyor. Her birine duyduğum sevgiyle dolup taşıyor.

Hiçbirimiz uykuda değiliz, ama çok yakınız. Süzülüyoruz Cennet gibi olmalı.

Monty'nin fısıltısı gözlerimi açana kadar yavaşça dalmaya başlıyorum.

"Söylediklerimde ciddi değildim." Kody'ye, Kody'nin su toplamış sırtındaki eline bakıyor. Parmakları Kody'nin boynundan beline kadar etini kabartan çapraz yara izlerinin üzerinde geziniyor. "Düzeltilmeye ihtiyacın yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Kody titriyor, duygularını yutmaya çalışırken nefesi kesiliyor.

Boğazımda bir yumru şişiyor ve parmaklarım saçlarının yumuşak tellerinde kıvrılıyor.

Monty Leo'ya döner ve elini Leo'nun karnındaki yara izinin üzerinde gezdirir. "Sana bunu yaptığı için üzgünüm. Onun nasıl bir insan olduğunu bilseydim-"

"Hiçbir şeyi değiştirmezdin," diyor Leo sert bir sesle. "O bize Wolf'u verdi."

Monty başını sallıyor, yüzü çöküyor. "Haklısın. Denver'dan ne kadar nefret etsem de, o bize seni verdi. Burada olman, Güçlü durmak benim için her şey demek. Cehennemden geçtik ama her zaman birbirimize sahip olacağız. İşte bu Denver ve Gretchen'in bizden asla alamayacağı bir şey. Sizinle gurur duyuyorum."

Leo Monty'ye uzanıyor, kollarını ona doluyor ve lanet olsun, nefes alamıyorum.

İstediğim doluluk buydu.

Kabullenme.

Aile.

Güve

n.

Sevgi

ler.

Onlar için hayal ettiğim şey buydu. Hiçbir şey imkansız değildir.

Ben onlarınım, onlar da benim. Uzun zamandır ilk defa bir bütünüz.

Son üç gün hafızamdaki en mutlu günlerdi. Hayatımın geri kalanını Frankie ve kardeşlerimle yatakta geçirebilirim. Bundan vazgeçmek istemiyorum. Dışarıdaki dünya bekleyebilir.

Ama görünen o ki dünyanın başka planları var.

Frankie'nin telefonu çalıyor, ses sakın sabahı kesiyor. Telefona cevap veriyor ve yüz ifadesi değişiyor, endişe ve kararlılık yüz hatlarını sertleştiriyor.

Telefonu kapatıyor, çıplak bedenlerimizden sıyrılıyor ve aceleyle gömme dolaba giriyor.

"Bir yolcu gemisi limana yanaştı," diye bağıyor arkasından

Kapıdan. "Yolcuların yarısı mide gribi olmuş." Adımlarının ortasında önlüklerini giyerken akıllı bir görevde, hızla dışarı çıkıyor. "Hastalığı kasabamıza taşıyana kadar hasta olduklarını bilmiyorlardı. Hastane istila edilmiş durumda ve herkesin yardımına ihtiyaçları var. Gitmek zorundayım."

Üçümüz de yatağa fırladık.

"Frankie, hayır." Midemde bir düğüm sıkılaşıyor.

"Seni daha yeni geri aldık." Leo dışarı tırmanıyor ve utanmazca çıplak bir şekilde ona doğru ilerliyor. "Gitmene izin vermeyeceğiz."

Onu kavıyor, burnunu boynuna gömüyor ve kalçalarını ona doğru bastırıyor.

"Kaldır şu şeyi." Gülüyor, adamın karnına bastırıyor. "Ben ciddiğim."

Monty bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor ve dirseklerini dizlerine dayar.

Sert bir ses tonuyla ona en katı ifadesini veriyor. "Fikrini nasıl değiştirebiliriz?"

Ona doğru yürüyüp tıraşsız çenesini avuçlarken yeşil gözleri yumuşuyor. "Seni yakışıklı şeytan, kaç kere

Yıllar boyunca bu konuda tartıştık mı? Kaç kez fikrimi değiştirdim?" Dudaklarındaki kızgın çizgiyi öpüyor. "Bu benim kariyerim. Bu odanın dışındaki amacım. Hepinizin bunu anladığını biliyorum."

Anlıyorum. İçki fabrikam, kendime ait bir amacım ve sıkı çalışmam var. Onu asla geride tutmak istemiyorum, ama onu kaybetme korkusu içimde hırlayan, kuduz bir canavar.

"Biz de seninle geleceğiz." Leo ellerini esneterek onun etrafında adım atıyor.

"Mide gribinin nesini anlamıyorsun? Bulaşıcıdır." Spor ayakkabılarını çekiyor. "Bu durum kontrol altına alınana kadar hepiniz burada kalıyorsunuz."

Bunu kazanamayacağımızı biliyorum. Yataktan kalkarak Monty'nin şifonyerinden bir çift şezlong pantolonu çıkarıp üzerime geçiriyorum.

"Peki ya sen? Kendini buna maruz bırakıyorsun. şey." Leo saç bağlarını, kulaklıklarını, ceketini ve çantasını toplayarak odanın içinde yürür.

"İşin riskleri. Ancak maruziyeti en aza indirmek için KKD giyiyoruz." Adamın yüzünü ellerinin arasına alıp hareketlerini durduruyor. "Geri geleceğim. Söz veriyorum."

"Seni buna tutuyorum, aşkım." Sessiz bir konsantrasyon içinde onun hazırlanmasına yardım ediyor, sanki yanıcı bir şeymiş gibi nazikçe tutuyor.

Yanmaya yakın olan o. Şefkati, derisinin altında yanan Molotof kokteylini gizliyor.

"Yalnız gitmiyorsun." Monty yerden bir çift eşofman altı kapar ve onları giyer. "Yanına bir güvenlik ekibi alacaksın."

Gitmesine izin vermemizin tek yolunun bu olduğunu bildiği için başını sallıyor. "Bu iş bir günde bitmeyecek. Bir gün boyunca orada olacağım.

uzun mesailer yapıyorum ve fırsat buldukça kestiriyorum. Hepiniz burada kalacağınıza söz verin." Her birimizin gözlerinin içine bakıyor. "Kasabaya gidip hastalanma riskini göze almayın."

Monty ona bakıyor, bir süre sessiz kaldıktan sonra sertçe başını sallıyor. "Kalacağız. Ama güvende kalacağınıza söz vermelisiniz,

"

"Söz veriyorum." Onu öpüyor, sonra Leo'yu. Sonra bana döndü. "Seni geçireyim." Ayaklarımı Monty'nin ayakkabılarının içine soktum. Küçük bir gülümsemeyle kapıya yöneldi.

"Frankie." Monty telefonunu yatağın üzerinde bıraktığı yerden alır. "Bir şey mi unuttun?"

"Kahretsin." Kadın geri döner ve telefonu ondan alır. "Bu yeni bir telefon," diyor.

"Öyle mi?" Kaşları çatık bir şekilde bakıyor. "Aynı görünüyor."

"Aynı model. Sen gittikten sonra, düşünmek için çok zaman harcadım. Takipçi senin hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor? Sanki konuşmalarınızı duyabiliyor ve nerede olduğunuzu görebiliyorlar."

Gözleri açılıyor.

"Beş aydır telefonunu izliyorum." Ellerini kalçalarına dayıyor. "Hatalar için tarıyorum ve sürekli gizli yazılım arıyorum. Ama ben bir adli tıp analisti değilim. O yüzden sen yokken yeni bir telefon aldım." Kızın elindekine başıyla işaret ediyor.

"Diğerini de adli tıp ekibinize mi gönderdiniz?" Başını sallıyor.

"Ne zaman?" diye sorar.

"Sen döndükten sonraki gün. Onları değiştirdim ve eskisini gönderdim."

"Neden bana söylemedin?"

"Analiz sonuçları gelene kadar bekliyordum. Seni endişelendirmek istemedim. Ama onunla gidiyorsun ve bilmen gerekiyor. Buna her şeyi elle yükledim ve bir şey kaçırdım. Doğru şekilde ayarlamadığım için korkmanı istemedim."

"Bunda da mı GPS takip cihazı var?"

"Tabii ki." Başparmağını kızın elmacık kemiğine vuruyor. "Bize geri dön, sevgilim."

"Yapacağım."

Onu takip ediyorum.

Sürekli çiseleyen yağmur, yağmur ormanı adamızı ince bir parlaklıkla sislendiriyor ve tenime yapışıyor.

Bizim adamız.

Monty son üç gününü her şey bizim kavramını kafamıza sokarak geçirdi. Ona ait olan her şey artık bizim.

Frankie bizim.

Onu arabasına kadar götürüyorum, kalbim ağırlaşıyor. Tekrar tehlikeye giriyor ve bundan nefret ediyorum.

İleride, muhafızlar çoktan rıhtımda toplanmış durumda.

"Ayakkabının bağı çözülmüş." Elimi sırtına koyarak onu durdurdum.

İpleri bağlamak için belinden eğildiğinde, kendimi tutamıyorum. Arkasına çömeliyorum ve burnumu bacaklarının arasına sokuyorum.

"Kody." Bir kahkaha atarak fısıltıyla azarlıyor ve beni daha fazla oyalanmaya teşvik ediyor.

Derin nefes alarak, kumaşın üzerinden onun kokusunu alıyorum. Beni tutmaya yetmiyor ama zamanım doldu. Ayağa kalkmaya başladığında, dişlerimi kaslı arka tarafına geçiriyorum ve morartacak kadar sert ısıriyorum.

Bana doğru dönerek bağıriyor.

Boyuma kadar yükseliyorum ve onu kendime çekiyorum.

Kiraz

Saçlarının aroması, vücudunun sıcaklığı, onunla ilgili her şey benim oksijenim, besinim, hayat kaynağım. "Bize geri dön."

"Öpeceğim." Beni öpüyor, uzun süren, şefkatli bir öpücük ama çok erken bitiyor.

Korumalarıyla birlikte teknesine biniyor ve uzaklaşıp karanlığın içinde kaybolmadan önce bana bir öpücük konduruyor.

Kaybetmekten acı çekiyorum. Gitmesine izin vermek yanlış geliyor ama ona güvenmeliyim, bize döneceğine güvenmeliyim.

Bir saat sonra, kardeşlerimle birlikte çalışma odasında oturuyorum, etrafım haritalar, yapışkan notlar ve diyagramlarla çevrili. Sonra

Frankie'nin Doyle ile son seansında Monty bu alanı bir savaş odasına çevirdi. İpuçları, kanıtlar, şüpheliler, zaman çizelgeleri.

Sahip olduğumuz bilgiler, odaklanmamıza ve sorun
çözmemize yardımcı olmak için karmaşık bir
diyagram halinde duvarda sergilenir.

"Elimizde yeterince ipucu yok." Monty yapışkan notlardan
oluşan duvarı tarıyor. "Takipçi çok sessiz."

Yanındaki kanepeye çöküyorum. "Frankie'ye gönderdiğin
her mesaj ve hastalıklı hediye, bu kaçığın
yakalandı."

"Neden bir şey gönderelim ki?" Leo başını ovuşturur.

"Kontrol ve güç arzusu," diyor Monty. "Bizi kendisinden
korkutarak, üzerimizde sahip olduğu algılanan gücün tadını
çıkartabilir."

"O mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Monty, "Seri katillerin çoğu erkektir," diyor.

"Tamam, belki de bu hediyeler aynı zamanda
tanıma." Boğazım acı dolu anılarla dolup taşıyor. "Denver
yaptığı tüm iyi işler için takdir edilmek istiyordu. Tüm o
suçları bizim için işlediğine inanıyordu ve bunun için takdir
edilmek istiyordu."

"İyi noktaya değindin." Monty kaşlarını çatıyor. "Bu adam
için psikolojik bir heyecan da olabilir. Yakalanma riski bir
adrenalin patlamasıdır." Duvardaki notlarına geri döner.
"Onunla daha fazla iletişim kurmak istemiyorum ama buna
ihtiyacımız var. Bir şeylere ihtiyacımız var. Soruşturma
durgunlaşıyor."

"Neyi kaçırıyoruz?" Puşkin şiirleri kitabını kaldırıyorum.
"Birisi bunu ve uçuş kayıtlarını Rurik'in evine koymuş ve
sapığın bunlardan haberi var. Görmediğimiz bir bağlantı
var."

"Katılıyorum." Monty dudaklarını yuvarlar. "Wilson'a
Kodiak Adası'ndaki araziye bilen herkesin bir listesini
verdim.

ve onlarla olan bağlantıları. Ne kadar ince olursa olsun, bu
iplerin izini sürmemiz gerekiyor."

"Sanki hep bir adım gerideyiz ve yanlış yöne bakıyoruz."
Leo odada adım atıyor, tırnağını çiğniyor. "Sanki piç kurusu
dikkatimizi dağıtmak için kırmızı balıkçılar sallıyor."

"Bizimle oynuyor." Monty yukarı bakar, bakışları sabittir. "Titiz olmalıyız. Her ayrıntı önemli."

"Avlanmak istiyorum." Parmaklarım esniyor ve serbest kalıyor.

"Bunu denedik," diyor Leo. "Ne yapacağımızı bilmeden avlanamayız.

Avladığımız kişi."

"İşe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum." Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Frankie dışarıda hayatını riske atıyor ve biz burada gölgeleri kovalıyoruz."

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Onu bulacağız. Sonra da onunla ilgileneceğiz." Monty bakışlarımı tutuyor. "Strakh usulü."

Ses tonundaki inanç omuzlarımı dikleştiriyor. Sabırsızlanıyorum.

Umarım çok geç kalmamışızdır.

Günün geri kalanını ipuçlarını inceleyerek geçirdik, telefon görüşmeleri yapıyor ve Wilson ile temasa geçiyor. Monty acımasızdır, hepimizi koruma ve cevapları bulma ihtiyacıyla hareket eder.

"Dışarıdaki birinin bir nedeni var." Monty kanepeye yığılıyor, yorgunluk sesini bastırıyor. "Bunu uzun zaman önce harekete geçiren bir neden."

Wilson, bir süredir titizlikle

Wolf'un fotoğrafındaki el yazısıyla şüpheli listemizdeki kişilerin el yazıları karşılaştırıldı. Şu ana kadar bir eşleşme olmadı. Ama şüpheli listemiz henüz tamamlanmadı.

Hâlâ Rurik'in suçlayıcı defterinden isimler çıkarıyor. Monty yüzlerce sayfalık muhasebe kayıtlarını temizlemenin çok fazla zaman alacağını biliyordu ama üç ay oldu. Çok uzun sürüyor.

"Peki ya Alvis Duncan?" Leo masanın üzerine eğilmiş, şüpheliler listemizi okuyor. "Yıllardır Denver'ı takip ediyordu. Belki de söylediğinden daha fazlasını biliyordur."

"Wilson el yazısını da kontrol etti. Eşleşme yok. Ve yıllardır Whittier'den ayrılmamış. O bir münzevi." Monty kaşlarını çatı.

"Ama daha derine inmeliyiz. Belki takipçiyi teşhis edebilir?"

"Wilson'a şüpheli listemizdeki herkesin fotoğraflarını Alvis Duncan'a göndermesini söyle. Şüphelilerimizden biri uçuş kayıtlarını ondan aldıysa, resimlerini tanıyacaktır."

"Haklısın." Monty telefonunu kapar ve aramayı yapar.

Sonunda yorgunluğa teslim olup Monty'nin yatağına çekildiğimizde saat geç olmuştu. Frankie olmadan boş hissediyorum.

Hiçbirimiz uyuyamıyoruz, onun yokluğunun soğukluğu bize eziyet ediyor.

Gün boyunca bize mesajlar göndererek hastanedeki kaos hakkında bizi bilgilendirdi. Bulunduğumuz yerde kalmamız yönündeki acil talepleri korkuyu daha da dayanılmaz hale getiriyor.

Aralarına sırt üstü uzanıp tavana bakıyorum. "Onu şimdiden özledim."

"Ben de." Monty karnımı okşuyor ve elini orada bırakıyor. "Ama o güçlü. İyi olacak."

"O bir savaşçı," diye mırıldanıyor Leo.

Gecenin bir yarısı Monty'nin telefonu çalar.

Yatakta sıçrayarak kalkıyor ve hoparlörden cevap veriyor.

"Wilson?" "Alvis Duncan kayıp."

"Nasıl kayıp?" Gerilir.

Hepimiz hareketsiz kalırız. Kimse nefes almıyor.

"Henüz bilmiyorum," diyor Wilson. "Ona ulaşamadım, ben de James'i Whittier'e gönderdim. Alvis ve karısı gitmiş. Toparlanma belirtisi yok. Boğuşma belirtisi de yok. Ama James geldiğinde akşam yemekleri hâlâ fırının içindeydi ve cayır cayır yanıyordu."

Haberler beni şaşkına çevirdi ve sersemletti.

Alvis Whittier'dan hiç ayrılmaz. Belki de ailesiyle ilgili acil bir durum vardı.

Belki de sapık odur.

Sorular zihnimde dönüp duruyor, her biri bir öncekinden daha rahatsız edici.

Karanlıkta Monty'nin telefonuna bakarken tedirginliğimiz artıyor. Bağlantı orada, ulaşamayacağımız bir yerde ve biz

onu bulmak için zamanımız tükeniyor.

"Ve, Monty..." Wilson sesini alçaltıyor. "Frankie'nin telefonunda casus yazılım vardı."

Floresan ışıkların uğultusu, hastane hastalarla dolup taşarken kargaşayı hafifletmek için çok az şey yapıyor.

Bir yataktan diğerine koşarken, KKD'leri giyip çıkarırken ve eğitimime eğilirken kalbim çarpıyor.

Korumalarım asla birkaç adımdan daha uzakta değiller, bu steril duvarların dışında gizlenen diğer tehlikeyi sürekli hatırlatıyorlar. Yirmi saat önce geldiğimizde onlara maske fırlattım ve takmalarını istedim. İtiraz etmediler. Onlar daha iyi bilir.

"Frankie, bir tane daha var!" Hemşire Letty'nin sesi çığırnlığı yarıp geçiyor.

Başımı sallayıp orta yaşlı bir kadının nefes almakta zorlandığı travma ünitesine gidiyorum. Cildi solgun. Alnında boncuk boncuk ter var ve gözlerinde korku parlıyor.

"Kan basıncı düşüyor. Bana daha fazla sıvı getirin!" Ekipmana uzandım, eldivenli ellerim pratik bir şekilde hareket ediyordu. verimlilik.

Son yirmi saat hummalı bir faaliyetin sisi içinde birbirine karıştı. Bütün yataklar dolu ve erzağımız azalıyor. Bu mide böceği agresif ve kaynaklarımız çok kısıtlı.

Duygularımın beni ele geçirmesine izin veremem. Her hastaya odaklanıyorum, enerjimin her zerresini onların bakımına harcıyorum. Henüz kimseyi kaybetmedik.

Sonunda yorgunluk ağır bir battaniye gibi üzerime örtölüyor. Serumlarla uğraşmaya ve kendi ayaklarıma takılmaya başladım. Ama eve gidemem. Henüz gidemem. Devam edebilmem için birkaç saat uyumam gerekiyor.

Ellerimi bugün milyonuncu kez ovaladıktan sonra telefonumu çıkardım ve çocuklara bir grup mesajı gönderdim.

İyi olduğumu biliyorlar ve adada kalmalarının önemini yineliyorlar.

Gönder tuşuna bastım, parmaklarım titriyordu. Onları kaybedemem. Ne şimdi, ne de başka zaman.

"Biraz ara ver." Kapının pervazına yaslanmış sallanırken Hemşire Letty kolumu tutuyor. "Zar zor dik durabiliyorsun."

"Ben iyiyim."

"Maksimum saati çoktan aştınız. Hata yapmaya başlayacaksın." Gözleri maskesinin üzerinde sertleşiyor. "Git biraz uyu. Şimdi."

O haklı.

Lanet olsun.

Başımı sallayarak kestirmek için nöbetçi odasına doğru ilerliyorum.

Kapıda korumalarımı bakıyorum, ben içeri girmeden önce odayı kontrol edeceklerini biliyorum.

Carl benden önce geliyor, ben de onu takip ediyorum, adımlarım ağır, zihnim bulanık.

Sürpriz bir şekilde Rhett yatakta oturuyor, ayaklarının dibinde bir spor çantası var.

"Burada ne yapıyorsun?" Yanına çöktüm ve maskemi çıkardım. "Seattle'a gittiğini sanıyordum?"

"Acil duruma yardım etmek için kaldım. Buraya biraz kestirmek için geldim. Ama yatak artık tamamen senin. Sadece çantamı hazırlamam gerekiyor."

Kapıda duran Carl'a bakıyorum. "Birkaç saat uyuyacağım. Kimse beni rahatsız etmesin."

"En az altı saat," diyor Rhett ona ve bana dönüyor.

"Saatler önce durmalıydın. Kendini yerin dibine sokacaksın."

Carl başını sallıyor ve kapıyı arkasından kapatır.

"Dün kasabaya döndüğümde bu odanın boş olduğunu görünce şaşırdım." Rhett etrafına baktı. "Monty'nin yanına mı taşındın?"

"Evet." Gülümsememin yanaklarımı kaldırmasına engel olamıyorum. "Hepimiz onun yanına taşındık."

"Vay canına. Bu büyük bir taahhüt. Bundan emin misin?"

"Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulduk."

"Senin için ölürlere mi?"

Bu garip bir soru ama cevabı kolay. "Evet. Neden?"

"Sadece tekrar incinmeni istemiyorum." Omzunu benimkine çarptı.

"Yapmayacağım. Bunu yapmak istiyorum." "Ben de," diye fısıldar.

Keskin bir sızı uyluğumu yakıyor.

Bacağımdaki şırıngaya bakıyorum. Rhett'in yerinde tuttuğu şırıngaya.

Sersemlemiş, kafam karışmış bir halde gözlerimi ona kaldırdım. Patronuma. Arkadaşım. Güvendiğim ve güvendiğim kişi.

Bana ilaç veriyor.

Olanların gerçekliği üzerime çöktüğünde, oda eğiliyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Panik başlıyor.

"Ne-ne yapıyorsun?" Dilim ağırlaştı.

Hareket etmeye çalışıyorum ama kaslarım işbirliği yapmayı reddediyor. Vücudumdaki her kemik iflas ediyor ve yatağa yığılıyorum.

Rhett beni yakalıyor, yüzü benimkinin üzerinde geziniyor, çarpık ve lekeli. "Senin için en iyi olanı yapıyorum Frankie. Sen

yakında anlayacaksın."

İçimde bir çığlık yükseliyor, korku ve ihanetle dolu öfkeli, yumruk gibi bir yumruk ve düşüyorum. Midemdeki kıvrılan, dönen, boş çukurun içine ve dışına düşüyorum. Hasta olacağım.

"Hayır," diyorum sesimi çıkarmadan, gücüm tükeniyor.

Lütfen, yapma.

Beni zahmetsizce kaldırıyor, bedenimi boş spor çantasının içine katlıyor. Uzuvarımın manipüle edildiğini hissediyorum, başım

Yana doğru sallanıyor.

"Küçük olman iyi bir şey." Saçımı okşuyor. "Seni çok seviyorum. Eve gitme vakti geldi."

Karanlık beni ele geçirmeden önce duyduğum son şey
çantanın fermuarının kapanma sesi oluyor.

Midemde huzursuz edici bir hisle Wilson'la görüşmeyi kesip Frankie'yi arıyorum.

Telefon çaldığında yataktan kayarak çıkıyorum ve giyecek bir şeyler alıyorum.

Leo ve Kody çoktan kıyafetlerini giymiş, çeneleri kilitlenmiş ve Adem elmaları fırtınalı bir denizdeki şamandıralar gibi sallanmaya başlamıştır.

"Cevap vermiyor." Acil bir sesli mesaj bırakıyorum ve baş korumasını arıyorum.

"Bay Novak?" Carl ilk zil sesinde telefonu açar.

"Nerede o?"

"Nöbetçi odasında. Yirmi saat çalıştı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Altı saat boyunca onu rahatsız etmememi tavsiye etti. Kırk dokuz dakikadır orada."

"Yalnız mı?"

"Evet. Odayı kontrol ettim. Biz geldiğimizde Dr. Howell çıkmak üzereydi. Her şey yolunda mı efendim?"

"Başka bir kayıp kişi daha var. O kapıdan ayrılmayın. Sakın gözünü kırpmayın. Bir saniye bile. Ve uyanır uyanmaz beni uyar."

"Evet, efendim."

Telefonu kapatıp Leo ve Kody'ye bakıyorum. "Nöbetçi odasında uyuyor."

"Siktir et." Leo parmaklarını saçlarına saplar.

"Korumalarının onu hemen eve getirmesi gerekiyor."

"Sakin ol." Kody botlarını itiyor, siyah gözleri uzakta, iç kargaşasını saklıyor. "O odada güvende.

Alvis Duncan'ın ailevi bir acil durumu olabilirdi ve şu anda sahip olduğu telefonda casus yazılım yok çünkü

Monty

sadece ona verdim. Tüm bilgileri elde edene kadar onu korkutmaya gerek yok."

Wilson'ı hoparlörden
arıyorum. "Monty," diye
cevap veriyor.

"Casus yazılım telefonuna nasıl yüklendi?"

"Bir bağlantıya tıkladı ve yanlışlıkla indirdi." "Bilinmeyen
bağlantılara tıklamaması gerektiğini biliyor."

"Eğer ona gönderen kişiye güveniyorsa, hayır." "O
bağlantıyı bulabilir misin? Gönderenin kim
olduğunu?"

"Kolay değil. Mesajlarını ve e-postalarını siliyor ama
araştırıyoruz." Wilson boğazını temizliyor. "Casus yazılım,
bilgisayar korsanının onu kamera aracılığıyla izlemesini,
mikrofon aracılığıyla dinlemesini ve telefonun GPS'i
aracılığıyla hareketlerini takip etmesini sağladı."

Kalbim boğazıma doğru fırlıyor, acı içinde atıyor.

Telefonu yanında olduğu her an ona erişebiliyorlardı.

Onunla Hayalet hakkında yaptığım konuşmayı
hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Ofisimdeydik
ve üzerinde uyku şortu ve atlet vardı. Cebi yoktu.
Yanında telefon yoktu.

Leo ve Kody ile başka bir konuşma yapmadıysa, sapığın
Hayalet'ten haberi yok.

Leo vahşi görünüyor, duruşu titriyor ve nefesleri
şiddetleniyor.

Öldürmeye hazırım.

Wilson, "Babanızın defterinden daha fazla potansiyel
ilgili kişi aldım," diyor. "Listenin sonu gelmiyor ama görmeni
istediğim bir kayıt var. Bir fotoğrafını mesaj atacağım." Bir
duraklama. "Şimdi gönderdim."

Mesajlaşma uygulamasına geçiyorum ve babamın el
yazısının bir fotoğrafını açıyorum.

Renat Moroz

Yaş 12

"Bir rafı küçük bir kitap ordusuyla doldurdu ve okudu,
okudu; ama hiçbirini bir anlam ifade etmiyordu. Hepsi çeşitli
kramp sınırlamalarına tabiydi: geçmişe ait olanlar

modası geçmişti ve şimdikiler geçmişe takıntılıydı."

Kafa derimin üzerinde bir ürperti dolaşıyor. "İsmi hatırlamıyorum ama birkaç şey dikkatimi çekiyor."

"Puşkin'den alıntı mı?" Wilson soruyor. "Evet."

"Defterdeki tek Puşkin alıntısı bu. Bu yüzden işaretledim."

"Yaş..." Leo ve Kody'ye bakıyorum, gözlerindeki dehşeti fark ediyorum. "Bu Denver'in kurbanlarından biri mi?"

"Doğrulanmadı. Ama Kodiak Adası'nda yaşayan bir Renat Moroz buldum."

"Denver'in kurbanlarının çoğu yaptı. Şimdi nerede o?"

"Otuz yıl önce kayboldu. Ailesi ölmüş."

Yaşayan bir ailesi yok. İsim size bir şey çağrıştırmıyor mu?" "Hayır, ama Moroz Rusça'da don anlamına geliyor."

"Oh, lanet olsun." Leo'nun gözleri genişler. "Ona gelen mesaj..."

Kimim ben? Sanırım biliyorsun. Aynı buzdan kalbi ve yaraları paylaşıyoruz.

"Ve Denver'in bilmecesi." Kody'nin sesi ölümcül bir gümbürtüye dönüşür. "Ayazın odalarında, acı benim sanatımdır."

"Sanırım takipçimizi bulduk." Nabzım hızlandı.

"Tek sorun," diyor Wilson, "onun kim ya da nerede olduğunu bilmememiz."

"Başka bir isim kullanıyor olmalı." Yatak odasını adımlıyorum, zihnim yüzüyor. "Rurik, Denver'in kurbanlarına ödeme yaptığında, isimlerini değiştirdi ve Denver'in onları bulamaması için onları uzaklaştırdı."

"Onu bulacağız." Wilson sesini sertleştirir. "Artık kırk iki yaşında bir erkek olduğunu biliyoruz..." Duraklıyor. "Dr. Rhett Howell kırk iki."

Panik göğsümü dolduruyor. Adrenalin yükseliyor ve gök gürültüsünün uğultusu kulaklarımı dolduruyor.

Ama bu gök gürültüsü değil. Leo.

Kody'nin peşinden odadan dışarı fırladı. Telefonu kapatıp peşlerinden koşuyorum, nefesim kesiliyor. Korku dudaklarımdan dökülürken keskinleşiyor.

"Korumalarını çağırın!" Onlara bağıriyorum ve merdivenlerden aşağı uçararak Hayalet'i arıyorum.

Leo ve Kody'yi girişte yakalıyorum, korumalara emir yağdırıp ön kapıdan koşarak çıkarken telefonlarını kulaklarına götürüyorlar.

Telefon çalarken göğsümdeki ağrı dayanılmaz bir hal alıyor ve beni dizlerimin üzerine çökmekle tehdit ediyor.

Kulağımda çınlıyor, aynı anda arkamdan tanıdık olmayan bir zil sesi geliyor.

Donup kalıyorum, keskin bir şey başımın yanından uçup kafa derimi sıyrıyor ve önümdeki kapı çerçevesi.

Saçımın birkaç teli fileto bıçağının ağzından düşüyor.

Fileto bıçağı.

Kalbim durdu. Soğuk terler döküyorum. Leo ve Kody açık kapının hemen ötesinde duraklıyorlar, yüz ifadeleri şok ve şaşkınlıkla çarpılmış.

Yavaşça, kendimi Hayalet'e doğru dönmeye zorluyorum. Ve Oliver'la yüz yüze geldim.

Telefonunu tutarak aramayı sonlandırıyor, Rusça "Biraz konuşalım" derken yüz hatları okunmuyor.

Bilinç yavaşça geri dönüyor ve beni rüyasız bir boşluğun derinliklerinden sürüklüyor. Sersemlemiş ve yönünü kaybetmiş bir halde, görüşümü bulanıklaştıran sütümsü bulutu temizleyemeden defalarca gözlerimi kırptırıyorum.

Sırt üstü yatıyorum, bacaklarımı uzatıyorum. Yumuşak bir yatak kozasına sarılmış bedenim sanki görünmeyen bir gücün altında ezilmiş gibi ağır ve tepkisiz hissediyor.

Nefes almakta zorlanırken, yavaşça anılarımı bir araya getiriyorum.

İğne. Spor çantası. Rhett.

Panik keskin ve tüketen bir şekilde alevleniyor ve çırpınamayacağımı fark ediyorum. Uzuvarımı hiç hareket ettiremiyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, Kulaklarımda basınç yaratacak kadar sert bir şekilde gürlüyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama boğazım sessiz kalıyor, dudaklarım kıpırdamıyor. Nefes bile alamıyorum.

Tam kas felci.

Korkma, Frankie. Korkunun seni ele geçirmesine izin verme.

Sakin olun. Bir çıkış yolu bul.

Vücudumdaki her hissi hissediyorum ve bu keskin farkındalık düşüncelerime hükmediyor. Kalp atış hızıma odaklanıp yavaşlamasını emrediyorum. Ter alnımdan aşağı süzülüyor, gözlerimin çukurlarında birikiyor.

Göz kapaklarım tepki veriyor, açılıp kapanıyor. Görme yetimi yeniden kazanmaya çalışarak onları cesaretlendiriyorum.

Görüşümün üzerindeki sis yavaşça dağılıyor, loş bir oda ortaya çıkıyor, hava serin ve küflü.

Tanıdık.

Korkutucu derecede tanıdık.

Gözlerim alıştığında, tanıdık bir kar fırtınası gibi çarpıyor yüzüme.

Hayır, hayır, nononono!

İki katlı pencereler, parlak ahşap zeminler, taş şömine, podyuma çıkan kıvrımlı merdivenler...

Kabin.

Hoss'a geri döndüm.

En kötü kabusum gerçekleşti.

Panik yeniden yükseliyor, nabzım dehşet dolu bir savaş çılgılığına dönüşüyor. Kabin üzerime kapanıyor, duvarlar yaklaşıyor, hava gittikçe inceliyor.

Yakınlarda bir yerden yumuşak, ritmik bir vızıltı sesi geliyor. O da ne?

Tavana odaklanıyorum, kirişleri sayıyorum, umutsuzca kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Ama bu his

boğulma sadece büyüyor. Nefeslerim çok sığ, çok hızlı, her biri göğsümdeki görünmez ağırlığa karşı savaşıyor.

Sadece gözlerim hareket ediyor. Onları bir o yana bir bu yana fırlatıyorum, çılgınca, kaçış arıyorum, yalnız olmadığımı beni ikna edecek birini arıyorum.

Anılarla dolu bir oturma odasında kanepede uzanırken bir battaniyeye sarılıyorum, yumuşak kumaş tenimi gıdıklıyor. Çıplak tenimi.

Tepeden tırnağa, tamamen çıplağım. Kıyafetlerim nerede?

Rhett nerede?

Koluma bağlı bir serum hattı çevresel görüş alanımda yılan gibi kıvrılıyor. Diğer ucu bir sıvı torbasına ve küçük bir

taşınabilir pompa.

Bu vınlama sesini açıklıyor.

Uyuşturulmuşum.

Tuzağa düştüm.

Bedenimde bir

mahkum. Bu

kulübede.

Bu cehennem gibi yer.

Duvardaki her çatlak, pencere ışığının düşürdüğü her gölge, korkuyu, sonsuz geceyi ve

Soğuk, açlık, istismar, umutsuzluk. Hepsi kemiklerimde yaşıyor.

Yine de her şey farklı görünüyor.

Buradaki son aylarımızda, ocağı yakmak için her ahşap yapıyı parçaladık.

Hayatta kalmak için verdiğimiz mücadeleden eser yok. Yıkım gitti, enkaz süpürüldü. Yeni mobilyalar mekanı dolduruyor. Döşemeler onarıldı. Kulübe yeniden doğmuş gibi görünüyor, lanetli geçmişi tarafından dokunulmamış.

Dönüşüm sarsıcı, cildimi karıncalandırıyor ve süründürüyor.

Rhett son beş aydır durmadan seyahat ediyor.

Çoğunlukla büyük şehirlere. Seattle, San Francisco ve New York'taki en iyi hastanelerle yakın çalışıyorum.

Wilson'ın bunu araştırdığını biliyorum. Rhett'in uçuş planları kontrol edildi. Ama tüm uçuşları onaylandı mı? Buraya da seyahat ediyor olmalı.

Hoss'u nasıl buldu? Leo ve Kody aradılar, aradılar ama bulamadılar.

Nerede olduğumu bilmiyorlar.

Beni asla bulamayacaklar.

Tekrar hareket etmeye çalışıyorum ama uzuvlarım ölü gibi yatıyor. Aşağı bakıyorum ve kolumdaki serumu inceliyorum.

Zihnim acele ediyor. Bana her ne veriyorsa sadece iskelet kaslarını etkiliyor. Vücudumdaki her seğirmeyi, nabızı ve nefesi hissediyorum.

Acıyı

hissedebiliyorum.

Ve ıslaklığı.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık.

Mesanem mi boşaldı? Yoksa başka bir şey mi?

Oraya gitme, Frankie. Aklından bile geçirme.

Tamamen uyanığım. Tamamen farkındayım. Beynim çalışıyor ve onu kullanmam gerekiyor.

Rhett benim sapığım.

Bana ürpertici mesajlar ve parçalanmış vücut parçaları gönderdi.

O bir seri katil mi? Yoksa kurbanlarını beni felç ettiği gibi felç mi ediyor? İşkence ederken onları canlı tutup vücutlarına hapsediyor mu?

Bana yapmak istediği şey bu mu?

Sessiz gözyaşları şakaklarımdan aşağı süzülüyor.

Wolf'un vücuduna sahip.

Gerginlik göğsümü sıkıştırıyor, nefesim sık hava nefeslerine dönüşüyor.

Kutup girişinden sesler geliyor. Kapılar açılıp kapanıyor. Sonra Rhett belirir, yüz ifadesi tanıdık değildir, gözleri soğuktur. Öldü. Onu tanımakta güçlük çekiyorum.

"Uyanmışsın." Kot pantolonu ve termal gömleğiyle yanıma geldi, saçları rüzgârda savrulmuştu. Anchorage'daki ihtisasımdan beri tanıdığım kalp cerrahından çok uzakta.

Benim tek arkadaşım.

Yanan gözlerime akıtabildiğim tüm zehirle ona dik dik bakıyorum.

Beni kaçırdın. Sen hastasın.

Bırak beni.

Lütfen, bunu yapmayın.

Elindeki telefon tipik bir akıllı telefon değil. Kalın anteni ve hantal boyutu bunun bir uydu telefonu olduğunu gösteriyor.

Yaklaşırken dikkatini çekiyor. Kanepeye ulaştığında bakışlarını bana çeviriyor, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme.

"Bana öyle bakma, tatlım." Kalçamın yanındaki kanepeye oturdu. "Bunun için yıllarca bekledim. Sana anlatmam gereken çok şey var. Anlamadığın çok şey. Ama şu anda bilmen gereken tek şey seni sevdiğim. Anchorage'da tanıştığımız günden beri seni seviyorum." Gözlerini telefonu tekrar açtı, ekranda bir şey izliyordu. "Seni ilk ben gördüm, biliyorsun. Strakh adamlarından herhangi biri senin varlığından haberdar olmadan önce, sen benimdin."

O bir deli. Geniş, tedirgin edici bir şekilde tetikte, dengesiz gözlerinden belli.

Bakışları bana sabitlendiğinde, sanki trans halindeymiş, saplantısının fantezilerinde kaybolmuş gibi hiç kıpırdamıyor. Gözlerinin kenarları seğiriyor, yüzeyin altında dönen çılgınlık ve kaosun küçük, istemsiz bir işareti.

Bu kulübede nelere katlandığımı biliyor. Ona sırrımı açtım, güvendim ve o da beni şefkatle dinledi.

O sırada beni takip ediyor ve bunu planlıyordu.

Beni kaçmak için çok mücadele ettiğim kâbusa geri getirdi.

Bu günde, tüm günlerde.

Tam bir yıl önce Denver'ın Wolf'a tecavüzünü izledim. Sonra o merdivenlerden indim ve şeytanla pazarlık yaptım.

Rhett bu tarihin önemini anlıyor mu?

Kışın hızla yaklaştığını biliyor mu? Titreme ve gölge tepelerinde bunun ne anlama geldiğini biliyor mu?

Beni bunu öğrenecek kadar uzun süre hayatta tutmaya niyetli mi?

Gözlerimi göğsümdeki tepkisiz koluma çeviriyorum ve bakışlarımı serum girişine dikiyorum.

"Süksinilkolin." Tekrar telefonuna bakıyor. "Bu geçici ama gerekli. Sakin kalmanız ve dinlemeniz için tek yol bu."

Sakin değilim.

Ben sakinliğin tam tersiyim.

Süksinilkolin kısa süreli felç oluşturmak için kullanılabilir. Bir enjeksiyon on ya da on beş dakika içinde etkisini yitirir. Ama o bunu modifiye etti ve etkisini uzatmak için serum yoluyla dozu kontrol etti.

Beni sevseydi, bir kalp monitörü kurar, ani artışları izler ve ilacın beni öldürmemesini sağlardı.

Benim uzun ömürlü olmam muhtemelen onun planının bir parçası değil.

Kendi bedenime hapsolmuş, her şeyin farkında olan ama hareket edemeyen ya da merhamet dileyemeyen biri olmanın dehşeti dayanabileceğimden çok daha fazla.

Bunu nasıl başardı? Yatta yanımda otururken bana ürpertici mesajlar gönderdi. Başarılı bir kariyeri ve gelecek vaat eden bir geleceği var. Neden tüm bunları riske atsın? Son oyunu ne?

Çok fazla sorum var ve hiçbirini soramıyorum.

Düşüncelerim dönüyor, beni kendi kafamın içinde boğuyor. Buradan çıkmam gerek ama nasıl?

"Bunu senin için yapıyorum. Bizim için. Göreceksin." Eğilip alnımdan öpüyor, soğuk dudaklarının hissi midemi bulandırıyor. "Ben eşcinsel değilim Frankie. Hiç olmadım."

Sözleri omurgamdan aşağı buz gibi kayıyor.

Hiç evlenmemesine şaşmamalı. Başka bir erkekle çıktığını ya da ona dokunduğunu hiç görmedim. Düşünüyorum da, hiçbir zaman açıkça eşcinsel olduğunu söylemedi. Yıllar geçtikçe, Monty'nin yakışıklılığı hakkında yaptığı yorumlara dayanarak öyle olduğunu düşündüm. çıkmaya başladık.

Çoğunlukla, Rhett'in işiyle evli olduğunu sanıyordum. Çok aptalım.

"Buna inanmana izin verdim çünkü yanımda kendini güvende hissetmene ihtiyacım vardı." Telefonuna bir kez daha baktı. "Benim yanımdayken güvendesin. şu anda öyle hissetmediğini biliyorum ama yakında her şey anlam kazanacak." Nefesini içine çekiyor. "Neredeyse geldiler."

İçimdeki titreme hareketsizleşiyor, korku gerilimiyle felç oluyorum.

Monty, Leo ve Kody?

Telefonundan izliyor olmalı.

Belirsiz yüz hatlarını araştırıyor, mavi gözlerinin bana söylemesi için yalvarıyorum.

Bakışlarını boyum boyunca gezdirmek için pozisyonunu değiştiriyor. Bir eliyle telefonunu tutarken, diğer eliyle battaniyeyi yumrukluyor. Sonra tamamen üzerimden çekip alıyor.

Soğuk hava içeri giriyor, çıplak tenimi ısırıyor.

Daha yakına eğiliyor ve ben felçli bedenimin içinde büzülüyorum. "Çekinme." Uzandı, parmağını yavaşça kaydırđ

bacaklarımın arasında. "Zaten yakınlaştık."

Kalp atışlarım dehşet verici bir şekilde titriyor ve boşalmış parmağını kaldırıp gevşek dilimin üzerine sürdüğünde midem şiddetle çalkalanıyor.

"Seni spor çantamda hastaneden çıkardığımda, Sitka havaalanındaki çalı uçağıma götürdüm, seni kargo bölümüne koydum ve..." Başını sallıyor. "Bekleyemedim. Uyanık değildin, ama lanet olsun, o kadar güzel ve savunmasız görünüyordun ki, yola çıkmadan önce sana sahip olmalıydım."

Telefonunun ekranını kaydırıyor ve yüzüme doğru çeviriyor.

Benim bir fotoğrafım.

Çıplak, gözlerim kapalı, başım öne eğik, bacaklarım açık ve içime bir alet sokulmuş. Sarı kasık kılırları olan bir penis.

Bakışlarım sarışın kafasına doğru uçuyor.

Ben baygınken bana tecavüz etti.

Mide bulantısı artıyor, bıçak gibi saplanan, mide bulandırıcı bir acı ağzımı tükürükle dolduruyor ve beni kusmaya zorluyor. Ama bu basit refleks bile benden esirgeniyor. Kusamıyorum. Bağırsaklarımdaki çalkantıdan kurtulamıyorum.

Bedenim beni görmezden gelip çaresiz ve hapsedilmiş bırakırken kafamın içinde çığlık atıyor, hıçkırıyor ve ses çıkarmadan feryat ediyorum.

"Çok iyi hissettin Frankie." Amımı parmaklıyor, iğrenç parmaklarını içeri bastırıyor, hapsolmuş acımın çığlıkları arasında zihnim parçalanana kadar beni taciz ediyor. "O fotoğrafı Strakh'lara gönderdim."

Hayır! Hayır!

Oh, Tanrım, hayır! Bu onları yok eder. Onları o kadar derinden keser ki kanamayı durdurmanın hiçbir yolu kalmaz.

Ve buraya mı geliyorlar?

Rhett, pençeleri ve dişleri kınından çıkmış, kana susamış, katil zebanilerden oluşan bir ordunun üzerine saldıracağını bilmelidir.

Bunun için hazırlık yapmış olmalı.

Onları öldürecek.

Düşüncelerimi kontrol etmek, kafatasımı parçalayan erimeyi bastırmak için savaşıyorum.

"Fotoğrafı hepsine seni bulmaları için talimatların linkiyle birlikte gönderdim." Elini vücudumdan çekip dikkatini telefonuna verdi ve telefonun ekranını kaydırarak

Ekran. "Bağlantıyı açtıklarında cihazlarına casus yazılım indirildi. Talimatlar onlara benim izliyor ve dinliyordu ve güvenlik ekiplerini dahil etmeleri halinde onlara karşı tehditler içeriyordu. Karıştıkları herkesin hayatına yönelik tehditler. Talimatlarıma uydular, hiçbir telefon görüşmesi yapmadılar, yatı Sitka'ya götürdüler, onlar için bıraktığım çalı uçağına bindiler ve havalandıklarında telefonlarını parçaladılar."

Yalnızlar. Bir tuzağı doğru yürüyorlar.

"Havalandıklarında," diyor, "kabinin koordinatlarını uçağın aviyonik GPS'ine gönderdim. İletişim sistemi devre dışı ama GPS sistemi aracılığıyla nerede olduklarını görebiliyorum." Kabinin etrafına bir göz atıyor. "Burası özel bir yer. Burası bizim dünyadan korunağımız. Evimiz. Kimsenin bulmasını istemiyorum."

Belki de onun bilgisi olmadan talimatlarını aşmanın bir yolunu buldular. Planına olan güveni kanımı donduruyor ama Monty, Leo ve Kody akıllılar. Onlar hayatta kalanlar.

Onu alt edebileceklerine inanmak zorundayım.

"Yol boyunca onları izledim." Telefonunu işaret ediyor. "Uçuş rotasından sapmadılar. Hiç durmadılar. Hiçbir avantajları yok. Önümüzdeki otuz dakika içinde geri dönmezlerse çıkış yolu yok. Eğer dönerlerse, uçaktaki bombayı aktif hale getireceğim." Gözlerini kısarak bana baktı, ifadesi ürperticiydi. "Haklı olduğun ortaya çıktı. Onlar senin için ölmeye hazırım."

Gözyaşları görüş alanımı kaplarken gözlerimin arkası alev alıyor. Göz kırparak onları uzaklaştırıyorum ve odağımı kapalı kapıya çeviriyorum. Orada yardım yok.

Sonra ona bakıyorum ve gözümü kırpıyorum, iki hızlı göz kırpma, çaresizce hayır anlamına gelen bir Mors alfabesi.

"Hayır mı?" Saçlarımı yüzümden çekerek ölü uzuvlarım boyunca bir ürperti gönderiyor. "Birleştirmek için bu kadar çok çalıştığın adamları görmek istemiyor musun? Çok sevdiğin adamları?"

Onlar benim sana hediyelerim. Ve dahası da var."

Ayağa kalkıyor ve adımlarını gözden kaçırıyor. Ayak seslerini mutfığa kadar takip ediyorum. Kulaklarımı zorlayarak, herhangi bir ses duymaya çalışıyorum. detaylar, diğer odada hareket ederken bana yardımcı olabilecek bir şey.

Kaçarken arkamızda ne bıraktık? Cephanelikteki silahları. Mutfakta bıçaklar. Tezgahta makaslar. Parmağımı bile kırıdatamazken bunların hiçbirisi işe yaramıyor.

Beynim çılgınca çalışıyor, olasılıkları formüle ediyor. Ölmelerine izin vermeyeceğim.

Burayı bir kez atlattık. Yine hayatta kalacağız.

Düşün, Frankie. Lanet olası düşün.

İlacın etkilerinin kısa süreli olduğunu biliyorum. Sürekli veriliyor. Eğer serumu kesebilirim, belki vücudumun kontrolünü yeniden kazanabilirim.

Odayı tarayarak, ulaşabileceğim herhangi bir şey arıyorum. Bir masanın kenarı, koltuk minderindeki bir fermuar, serumu yerinden çıkarmak için kullanabileceğim herhangi bir şey. Zihnim çaresizlikle dönüyor.

Aşırı durumlarda, adrenalin dalgalanması bazen vücudun felci geçersiz kılmasına yardımcı olabilir. Elimi hareket ettirebilirim belki serum hattını sıkıştırabilir ya da zarar verebilirim.

Gözlerimi kapattım, mutfaktaki ayak seslerini dinlerken parmaklarımın hareket etmesini, kapanmasını, yırtılmasını istedim.

Şakaklarımda boncuk boncuk terler. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Eklemlerimin kilidini açma çabasıyla içim titriyor.

Yaklaşırken çıkardığı ses gözlerimi açmamı sağlıyor, enerji patlaması hızla kayboluyor.

Henüz değil. Ama bunu yapabilirim. Bir yolunu bulacağım.

Odaya tekrar girer, tavrı sakindir. Fazla sakın.

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben sessiz bir

meydan okumayla bakışlarını tutuyorum.

"Her ne kadar muhteşem vücudunu örtmek istemesem de üşümeni de istemiyorum." Yanımda diz çöktü, elinde bir

kadifemsi yeşil cübbe. "Sana göstermem gereken bir şey var. Senin için topladığım bir şey."

İstemiyorum. Lütfen, bana hiçbir şey gösterme.

Uzuvlarımı, serum torbasını ve taşınabilir pompayı bornozun içine yerleştiriyor, kuşağı bağlıyor ve torbayı karnımın üzerine koyuyor. Sonra beni kollarına aldı ve hareketsiz bedenini mutfağa götürdü.

Kolum kurşun bir ağırlık gibi sallanırken, gözlerim huzursuz, çılgınca her yeni açığı yakalıyor.

Bir masa bulmayı beklemiyorum. Ocakta yaktığımız ilk şeylerden biriydi.

Soğuk, nemli toprak kokusu steril bir şeyle, yanlış bir şeyle birleşiyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

Rhett beni dikkatlice yeni mutfak masasına yatırdı. Etrafı insanlarla çevrili bir masaya.

Sandalyelere oturtulmuş, hareketsiz insanlar. Hayır, insanlar değil.

Cesetler.

Nefesim kesiliyor, yüzleri gördüğümde gözlerim dehşet içinde açılıyor. Onları tanıyorum. Çoğunu.

Dehşet içimi kemiriyor, her şeyi buza çeviriyor. Her kas, her sinir serbest kalmak, kaçmak için çığlık atıyor ama hareket edemiyorum. Karşı koyamıyorum.

Bu kabustan kaçamıyorum.

Bedenim ölüm masasında sessiz, felçli ve uysal kalırken sinir sistemim panikle isyan ediyor.

Sirena'nın uzun siyah saçları omuzlarına dolanıyor, gözleri çukurlaşıyor ve bir zamanlar hayatın ısıldadığı yerde karanlık boşluklar bırakıyor.

Doyle onun yanına oturur, elsiz kolu masanın üzerindedir, geri kalan kısmı ise rahatsız edici bir şekilde hareketsizdir.

Ve Denver.

Vay anasını.

İçimden geri çekiliyorum, boğazımdaki safrayı temizleyemiyorum.

Gömleksiz, göğsünde açık bir delik taşıyor, yüzü dövülmüş, şekli bozulmuş ve kısmen çürümüş, çoğunlukla onu öldürdüğüm zamanki gibi. Gözleri açık ve cam gibi, son nefesini verdiği zamanki gibi boş boş bakıyor.

Masanın bu tarafında tanımadığım iki kişi daha var. Yaşlı bir adam ve kadın. Yüzleri tanıdık değil ama diğerleri gibi cansız.

Arkamda başka bir bedenin oturduğunu biliyorum ama boynumu çeviremiyorum.

Çevirmek istemiyorum.

"Bunlar Alvis Duncan ve karısı Thea." Rhett masanın etrafında dönerek başımın üstünden yaklaşıyor.

Sanki bu grotesk sahne normalmiş gibi, yüzünü baş aşağı çevirmiş, hiç rahatsız olmadan üzerime eğiliyor.

Alvis Duncan.

Whittier'da uçuş kayıtlarını tutan, Denver'ı onlarca yıl izleyen adam.

Ama neden? Neden buradalar? Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Masanın etrafına konuk gibi dizilmiş cesetlerin olduğu ürkütücü bir akşam yemeği partisi.

Toplu katliam yapan bir psikopatın ganimetleri.

Uyuşukluk kan dolaşıma sızıyor, duyularımı köreltiyor. İnsanın akli bozulmadan önce kabul edebileceği çok şey var.

Kırılma noktama ulaştım. Ya da ben öyle sanıyordum.

Rhett yüzümü avuçluyor ve başımı masanın diğer tarafına çeviriyor.

Wolf.

Benim kurdum.

Onu görmek akıl sağlığımdan geriye kalanları da paramparça etti.

Kalbim çatlıyor ve kükremeye, acı içinde feryat etmeye çalışıyorum ama damarlarımdaki kimyasal istila beni hapsediyor. Tek yapabildiğim çaresizce bakmak, ruhum cevap vermeyi reddeden bir bedende sessizce hıçkırıyor.

Tıpkı u urumdan atladığı zamanki gibi g r n yor.

 ok
g zel.

Kırılmış.

Başı doğal olmayan bir şekilde omuzlarında asılı, sa ları
y z ne d k lm ş. G zleri kapalı, v cudu hareketsiz.

 ld .

Tıpkı diğerleri gibi  l .

Öfke.

Bu, içimdeki şeyi tanımlamak için çok küçük bir kelime. Kulaklarımda savaş tamtamları çalıyor, gözlerimde kan damarları patlıyor ve her sinir ve tendonumda cehennem ateşi yanıyor.

Öfkem elementaldir, sıcak ve şiddetli yanar, mantığı ve kısıtlamayı küle çevirir.

Hoss, Frankie'nin bir daha görmek isteyeceği son yer. Onun orada, kendi kişisel cehennemine geri sürüklendiği düşüncesi çenemi dişlerimi kırarak kadar sıkıyor. Ama çözemiyorum.

Nefes almak, teknikleri hatırlamak için savaşıyorum. Nefes al, say, nefes ver. Ama her nefeste cam yutuyorum. Her nefes verişte ateş kusuyorum.

Parmaklarım görünmez bir boynun etrafında kıvrılıyor. Rhett Howell.

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar koltuğumun kol dayanağını kavriyorum.

Rhett öldü. Sadece bunu henüz bilmiyor. Frankie'ye dokunduğu an, ona tecavüz ettiği an, ölüm fermanını imzaladığını bilmiyor.

Bizler onun en üst düzey yırtıcıları, işkencecileri ve cellatlarıyız. Gazabımız bize emrediyor. Frankie'ye olan sevgimiz bizi yönetir.

Yanımda, Monty çalı uçağını soğuk bir kararlılıkla kullanıyor, gözleri sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi ufka odaklanmış.

Kontrolle büyür. İmparatorluğunu bunun üzerine kurdu ve başkalarını bununla yönetti. Ama şu anda, sahip olduğu tek kontrol

Bu uçağı havada tutan tek şey tutunmaktır.

Fotoğrafı aldığımızda, onun çelik gibi dış görünüşünün altında yatan şeyi, uygulayabileceği vahşeti gördüm. Evin ön odasını beş saniyeden kısa bir sürede yok etti.

Öldürmekten çekinmeyecektir.

Rhett de gördü. Bizi telefonlarımızdan izledi ve uçağa binene kadar söylediğimiz her kelimeyi dinledi.

Ama talimatlarını aldığımızdan beri bir kez bile konuşmadık.

İletişim kurmak için kelimelere ihtiyacımız yok. Göz temasımızın sessiz dilinde üçümüz bir plan yaptık, bu uçağa bindik ve telefonlarımızı yok ettik.

Aviyonik iletişim sistemi devre dışı, ama Rhett'in uçağın GPS sistemi aracılığıyla bizi izlediğini biliyoruz.

Arkamda, Kody ürpertici bir şekilde hareketsiz duruyor. O bir gölge, karanlık ve uğursuz, insandan çok hayvan. Gözleri sadece kendisinin görebileceği bir şeye sabitlenmiş. O bizim avcımız ve bu gece etten daha fazlasını avlayacak. İntikam için, adalet için, bizden alınan kan için avlanacak.

Şiddet beklentisi kaslarımı titretiyor ve derimi diken diken ediyor.

Göz kapaklarımın ardında onun yüzünü görüyorum. O yeşil gözler tüm dünyamı içinde barındırıyor. Gülüşünü duyuyorum, yumuşak ve tatlı, rüzgârdaki kar fısıltısı gibi.

Sonra onun dehşetini, acısını, o yerin, o kulübenin dehşetini görüyorum ve kontrolüm paramparça oluyor. Yırtmak istiyorum

Bir şeyleri parçalayın, ezin ve parçalayın, ta ki geriye bir intikam mezarlığından başka bir şey kalmayana kadar.

Öne doğru eğildiğimde koşum göğsüme saplanıyor. İçimdeki öfke keskinleşiyor, bir bıçağa dönüşüyor, soğuk ve ölümcül, serbest bırakılmaya hazır.

Monty alçalırken uçak sarsılıyor, tanıdık ve kayalıkların arasından akan nehri takip eder.

Ufuktaki tepelere doğru kuzeyi takip eder.

Tepelerimiz.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Kulübe, kabus, Rhett'in ona sahip olduğu yer

-Hemen ileride. Hissediyorum, bilincimin kıyısında bir iblis gibi, beni içine çeken, kana susamışlığımlı bastıran karanlık bir çekim.

Rhett'in talimatlarına uyduk.

Kimseye söyleme.

Çalı uçağıyla yalnız gel. Sadece Strakhlar.

Kıyafetlerini çıkar.

Kulübeye çıplak ve elleriniz havada girin. Eğer bu kuralları çiğnersen, onu öldürürüm.

Bize fazla hareket alanı bırakmadı ama bir planımız var.

Çok basit.

Onu yavaşça ve acımasızca doğrayacağız.

Wolf.

Tanrım, onu severdim. Onu çok sevmiştim ve o gitti.
Gitti.

Bunu göğsümde, midemde, sanki bedenim gerçekliği reddetmeye çalışıyormuş gibi içimin titreyişinde ve sarsılışında hissediyorum.

Bu sadece keder değil. Tüm ışığı, tüm havayı ve tüm umudu yutan dipsiz, dayanılmaz bir çukurdur.

İlaç beni boş karanlıkta kilitli tutuyor, ıstırabım serbest bırakılmadan hapsediliyor. Gözlerimden yaşlar akıyor, sıcak ve sonsuz. Ve sessiz. Ses çıkaramıyorum. İstırabımdan kurtulamıyorum.

"Onları istediğin kadar tutabilirsin." Rhett beni rahatlatmak için saçlarımı okşuyor ama bu sadece korkumu derinleştiriyor. "Kokmuyorlar. Onları mumyaladım ve buz odalarında muhafaza ettim. Senin için mükemmel bir şekilde korundular, tatlım."

Donma odaları mı? Morg mu demek istiyor?
Buzdolabı mı? Gözlerimi mutfaktaki derin dondurucuya doğru çeviriyorum. Onları orada mı saklıyordu? Onları yakalanmadan buraya nasıl taşıdı?

Bunu isteyeceğim izlenimini ona ne verdi?

Tiksinti içimde kıvrılıyor. Onların bedenlerine saygısızlık etti ve kendi sapkın zevki için onları hastalıklı gösterilere dönüştürdü.

Bunu ayarlamak için çok çaba harcamış. Yine de cesetleri saklamak isteseydi, bunu yapacağı yer burası olurdu.

Sanırım onları hazırlamak için fazla zamanı yoktu. Mumyalama işlemini kolaylaştırmak için bazı giysileri kesilmiş ya da kısmen çıkarılmış olmalı.

Denver gömleksiz. Sirena ve Doyle onları en son gördüğüm kıyafetleri giyiyorlar. Wolf da öyle. Benden ödünç aldığı kan lekeli ceket omuzlarından sarkıyor. Paltonun altındaki gömlek kirli görünüyor. Eski.

Öleli on ay oldu.

Ben de burada öleceğim. Kaçmak için çok mücadele ettiğim yerde, cesetlerle çevrili bir şekilde öleceğim. Sevdiklerimi ve nefret ettiklerimi.

Yoksa neden beni bir kurban gibi masaya yatırıp ölülerin arasına yerleştirsin ki?

Onlara katılmam gerekiyor.

"Burada güvende olacaksın." Yumuşak sesi ciğerlerimi ürpertiyor. "Onlarla ilgilendiğim gibi seninle de ilgileneceğim."

Denver biliyordu.

Beni neyin beklediğini çok iyi biliyordu.

Benim sevgimden çok daha karanlık bir şekilde seni arzulayan, pusuda bekleyen bir başkası daha var.

Ben sessiz bir ağrıyım, sürüp giden bir gölgeyim, geçmişinizden gelen bir hediye, kalbinizdeki bir bıçağım.

Çığlık atmak, çırpınmak ve Rhett'i ellerimle parçalamak istiyorum.

Bunu nasıl yapabildi?

Bunca yıl kötülüğünü benden nasıl sakladı?

Başımı Wolf'un bedenine doğru çevirdiğimde gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bir zamanlar çok etkileyici ve hayranlık dolu olan yüzü cansızlıkla sarkıyor, güzel mavi gözleri sonsuza dek kapanıyor.

Göğsüne saplanan ipler, onu sandalyeye bağlayarak zalim bir alay konusu haline getiriyor. Yanında üç boş sandalye oturuyor, her birinin arkasına ipler dolanmış, bekliyorlar.

Monty, Leo ve Kody'yi bekliyorum.

Istırap, delilik, ruhumu parçalayan dehşet beni içten içe boğuyor, nefes nefes eziyor.

Rhett onları o sandalyelere oturtacak. Hepsini öldürecek, tıpkı diğerlerini öldürdüğü gibi.

Ve bana izlettirecek.

Bundan kurtulamam.

Panik tükeniyor, daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor

Her saniye. Bununla savaşmaya çalışıyorum, adamlarımın ölü ve soğuk görüntüsünden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Ama düşünceler birbiri ardına üzerime çökmeye devam ediyor ve beni

Nefes nefese kaldım, yutkunamıyorum.

Korku ve çaresizlik beni boğuyor ve sessizce ağlamaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Rhett masanın etrafında dönüyor, ayak sesleri yavaş ve kasıtlı, sevdiğim her şeyin sonu için bir geri sayım gibi mutfakta ilerliyor. Her adımının titreşimlerini altımdaki ahşapta, kemiklerimde hissediyorum, sanki çoktan mezarımı kazmaya başlamış gibi.

Ayaklarıma doğru gelirken tenim titriyor, tüm sinirlerim korkuyla tutuşuyor. Geri çekilmek, onu tekmelemek, savaşmak istiyorum ama bedenim işe yaramıyor. Hareket eden tek kasım aşırı çalışan kalbim.

Gözleri karanlık ve aç bir şekilde üzerimde geziniyor ve ayak bileklerimi kavramadan önce ne olacağını biliyorum. Dişlerimi şaklatan keskin bir sarsıntıyla beni kendine doğru çekerken parmakları tenime saplanıyor.

Bu hareketle kolum masadan kayıyor ve gevşek bir şekilde Wolf'un kucağına düşüyor. Elimin ceketinin kolunda durduğunu görünce içimden sessiz bir çığlık yükseliyor. kımıldamayan boğaz.

Elime bağlı serum hattı hafifçe çekiliyor, sıvı torbası ve taşınabilir pompa kalçamın yanındaki masanın üzerinde duruyor. Damarlarıma durmadan damlayan o berrak sıvıyı görmek içimi soğuk, çaresiz bir öfkeyle dolduruyor.

Beni uyuşturdu, uyuşturdu ki savaşamayayım, direnemeyeyim, burada yatmaktan ve benim için yaptığı hastalıklı, çarpık planlara katlanmaktan başka bir şey yapamayayım.

"Sana tekrar ihtiyacım var," diye mırıldanıyor, sesi bir sevgilinin fısıltısı gibi mide bulandırıcı derecede yumuşak.

Bundan sonra yapacağı şeyde aşk yok.

Bornozun kuşağını çözerek bacaklarımı açıyor, elleri sert ve açgözlü.

Kusmak istiyorum. Ölmek istiyorum. Buradan başka bir yerde olmak istiyorum.

İçime girerken homurdanıyor, Denver'ın bir yıl önce yaptığı gibi bedenimi kullanıyor. Ama bu sefer, çektiğim acı Wolf'u kurtaramayacak.

Monty, Leo ya da Kody'yi kurtarmayacak.

Gözyaşlarım şakaklarımdan saçlarıma doğru süzülüyor.

Her itişin dehşeti çok fazla. Kendimin kaydığını hissediyorum, zihnimin kenarları yıpranıyor. Bu kâbusu sona erdirmek istiyorum ama nefes almayı bile durduramıyorum. İlaç beni hayatta tutuyor, felç ediyor, işkenceyi uzatıyor.

Bu alçakça saldırının ortasında bir şey hissediyorum.

Silik, görünmez, ama orada. Wolf'un koluna yaslanan elimde sıcak bir şey var.

Kalbim tekliyor, damarlarımda vahşi bir umut dolaşiyor. Hayal görüyor olmalıyım, aklımın acımasız bir oyunu.

Ama hayır. Tekrar hissediyorum. Bir sıcaklık nabızı, bir yaşam titreşimi.

Gözlerim Wolf'a kayıyor, görüşüm gözyaşlarıyla bulanıyor. Ölü gibi görünüyor; yüzü kül rengi, dudakları solgun ve göğsü donmuş bir göl gibi hareketsiz.

Sonra tekrar hissediyorum. Bir seğirme. Bir spazm. Elimin altında küçük bir hareket, o kadar küçük ki hiçbir şey olmayabilir.

Ama bu hiçbir şey değil. Umuttur. Hayattır. Sıcak, canlı bir et.

Kolu parmaklarımdan altında çok ince bir şekilde kayıyor, elini, mikroskobik hareketleri ve derisinin altında pompalanan kanı hissetmeme izin verecek kadar ayarlanıyor.

Aman Tanrım.

Ölmemiş.

O yaşıyor. Yaşıyor amına koyayım.

Ve elimi tutmaya çalışıyor.

Farkına varış üzerime çöküyor, o kadar güçlü ki beni eziyor. Rahatlama, sevinç, inançsızlık - hepsi bir anda

vuruyor. Eğer

boğazım çalışıyordu, yoğunluğundan boğuluyordum.

Ama ya yanılıyorsam? Ya bu sadece keder ve korkuyla çarpıtılmış zihnimin bana oynadığı bir oyunsa?

Tekrar hissediyorum ve bu sefer hiç şüphem yok. Hareket ediyor. Yaşıyor.

Şimdi dökülen gözyaşları farklı, hala sessiz, ama artık sadece umutsuzluk değil. İçlerinde başka bir şey var. Umut. Çaresiz, kırılğan bir umut ama yine de umut.

Rhett tatmin olmuş bir iç çekişle bitiriyor, nefesi göğsümde sıcak ve ekşimiş.

Sanki yaptığı şeyi silebilecekmiş gibi bornozumu çekip kapatıyor.

Geri adım atarak kıyafetlerini düzeltiyor ve telefonunu kontrol ediyor. "Neredeyse geldiler."

Bakışları uzaklara dalıyor, sanki şimdiden yapacağı bir sonraki vahşeti düşünüyormuş gibi. Sonra mutfaktan çıkıyor, adımları ön odaya doğru geri çekiliyor.

O gider gitmez, adrenalin beni Uyuşturucu ve ıstırap sisini delip geçen bir şimşek.

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki zorlukla düşünebiliyorum.

Wolf

yaşıyor.

O yaşıyor.

O burada, benimle ve bir şansımız olabilir. Zayıf bir ihtimal ama bu da bir şeydir. Onu tekrar kaybedemem. Onu tekrar kaybedemem. herhangi birini kaybetmek.

Yüzüne odaklanıyorum, gözlerini açmasını, benimle olduğuna dair bir işaret vermesini istiyorum.

Bilinci yerinde değil mi? Sakinleştirici ile uyuşturulmuş. Felç mi? Serum hattı ya da sıvı torbası izi var mı diye vücudunu tarıyorum ama bir şey göremiyorum. Paltosunun altında olabilir.

Benim damarlarımdaki kimyasallarla savaştığım gibi o da bununla savaşıyor mu?

Kalan tüm enerjimi elime akıtıyorum, hareket etmesini, tenine değmesini istiyorum. Acı verici bir şekilde

Yavaş, kaslarım onları tutsak eden ilaçlara karşı zorlanıyor, ama itmeye devam ediyorum. Etmeliyim. Ona ulaşmalıyım.

Sonunda, bir sonsuzluktan sonra, onu hissediyorum.

Parmaklarımda bir seğirme.

Sadece küçük bir hareket, ama yeterli.

Daha sert bastırıyorum, elini hissetmeye çalışıyorum, yardımcı olabilecek bir şey arıyorum.

Başparmağım bileğine değiyor. İşte.

Bir şeyi yerinde tutan plastik bir sargının yapışkan kenarı. Serum hattı. Tam orada. Çok yakın.

Bandı karıştırıyorum, hareketlerim beceriksiz ve zayıf, ama devam ediyorum, bir tarafı kurtarana kadar kaşıyor ve çekiyorum.

Kalbim öyle bir çarpıyor ki duracak diye korkuyorum ama umurumda değil. Onu kurtarmak zorundayım.

Ama misinayı çekmeye çalıştığımda parmaklarım işbirliği yapmayı reddediyor. Yeterince sert kavrayamıyorum, elimi etrafına dolayamıyorum.

Panik tekrar yükseliyor, ama onu bastırıyorum.

Odaklan, Frankie. Denemeye devam et.

Tam umudumu kaybetmek üzereyken bileği parmaklarımdan altından geçiyor.

Tanrım, bana yardım ediyor. O da savaşıyor.

Elimden geldiğince ipi tutuyorum ve o kolunu çekince serum serbest kalıyor.

Vay anasını.

İlaçtan kurtuldu.

Eğer kısa etkiliyse, yakında bilinci yerine gelecektir. Bir şansımız olabilir.

Bir uçağın sesi tepemizde gümbürdüyor, kabini sarsıyor ve camları tıkırdatıyor.

Buradalar.

Tüm dünyam.

Rhett'in öldürmeyi planladığı adamlar.

Belki, sadece belki, Wolf ve ben onu durdurabiliriz. Belki onları kurtarabiliriz, birbirimizi kurtarabiliriz ve bu kabusu sona erdirebiliriz.

bir kez ve herkes için.

Umut tehlikeli bir şeydir.

Eziyor, sevgilim.

Bu sefer değil, Wolf.

Umut yaşıyor, karanlığın içinde bir ışık parıltısı. Ve şu anda, sahip olduğum tek şey bu.

Parmaklarımdaki güç geldiği gibi hızla tükeniyor ve elim gevşiyor.

Ayak sesleri Rhett'in dönüşünü haber veriyor.

Wolf'un kolu tekrar seğiriyor, hareket ediyor, yerinden çıkan serumu saklamak için olduğu yere, kolunun içine geri kayıyor.

Rhett Wolf'un yanında duruyor ve Wolf'un kucağındaki elime bakıyor.

Lütfen serumunu kontrol etmeyin. Lütfen bakmayın.

"O ölmedi." Rhett başını eğip iri gözlerime bakıyor. "Ona Propofol veriyorum."

Wolf'un paltosunun eteklerini kaldırarak fermuarın altındaki sıvı torbasının altını ortaya çıkarır. Torbayı dik tutmak için boynundan asıyor olmalı.

Wolf'un kolunun altındaki serum hattını kontrol etmiyor. Neden kontrol etsin ki? İkimiz de hareket edemiyoruz.

Propofol, tipik olarak beş ila on dakika içinde etkisi geçen bir yatıştırıcı-hipnotiktir.

Ne kadar oldu?

"Wolfson, Kodiak, Leonid ve Montgomery." Rhett isimlerini parmaklarıyla işaretler. "Strakh adamlarını hayatta tuttum ve güçlerini ve sadakatlerini test etmek için onları buraya getirdim." Başımın üzerinde durarak masanın ucuna doğru ilerliyor. "Wolf geçtiğimiz on ay boyunca oldukça yardımcı oldu, bana aile hakkında bilgi veriyor. İsteksizce tabii. Sonunda size silah doğrultmuş olsa bile, hayatınızı kurtarmak için her şeyi yapabileceği ortaya çıktı. Bunu yapmazdı. o tetiği çekti. Bu onun içinde yok."

Arkasına uzanıyor ve belinden bir silah çıkarıyor. Tanıdığım bir tabanca.

Cephaneliği buldu.

"İçimde var." Masanın başındaki sandalyeye çöküyor ve silahın namlusunu kafatasına dayıyor. "Bakalım sadakatleri ne kadar derin."

Zihnim bir panik kasırgası gibi, gittikçe daha hızlı dönüyor, düşünceler kafamın içinde öyle şiddetli bir şekilde savruluyor ki hiçbirine tutunamıyorum. Düşünemiyorum, odaklanamıyorum, nefes alamıyorum, çünkü tek gördüğüm Wolf, orada bir ceset gibi oturuyor.

Kardeşleri ve babası içeri girdiklerinde tam olarak bunu görecekler.

"Talimatlarıma uydular," diyor Rhett. "Sadece uçaktan inişlerini ve kıyafetlerini çıkarışlarını izledim. Yanlarında kimse yoktu. Etkilendim."

İşbirliği yapmayacaklar. Öfkelenip kontrollerini kaybedecekler ve kendilerini vurduracaklar.

Onlara bir mesaj iletmeliyim, beş dakika içinde Wolf'un bilincinin tamamen yerinde ve savaşmaya hazır olacağını bilmelerini sağlamalıyım.

Ama tamamen kapana kısılmış durumdayım.

Giriş kapısı açıldığında kalbim patlıyor ve boğazıma çarpıyor.

"İçeri gel. Yavaşça. Ellerini görebileceğim bir yere koy." Rhett silahı kafama dayadı.

Güzel, çıplak adamlarım mutfağa yaklaşırken, sıcak bir el bileğime dolanıyor.

Wolf'un parmakları güçlü ve amaçlı bir şekilde hareket ederek cüppemin kolunun altından kayıyor. Yumuşak bir çekişle serum hattını kolumdan kurtarıyor.

Sikey

im.

Evet.

On beş dakika.

Bir planım yok ama kesin olan bir şey var. Boku yiyeceğiz.

Monty ve Leo yanımdayken ellerimi havaya kaldırarak kulübeye giriyorum. Döşemelerin tanıdık gıcırtısı kulaklarımda yankılanıyor, daha önce binlerce kez duyduğum bir ses.

Ama bu sefer farklı. Her şey farklı.

Ölümün pis kokusu havayı kaplıyor ve bu yere musallat olan anılarla uğulduyor.

Burası büyüdüğüm yer. Deli bir adam tarafından taciz edildiğim yer. Frankie ile tanıştığım yer.

O zamandan beri değişti.

Değiştim... yüzeysel olarak.

Ama alt yapım aynı kaldı. Yabani bir hayvan hala içimde yaşıyor. Bu tepelerde hayatta kalmama yardım etti ve Bu içgüdüler bana şimdi rehberlik ediyor.

Rhett'in sesini mutfığa kadar takip ettiğimde, havalandırma deliklerinden ısı damlıyor. Jeneratörü tamir etti, yerleri onardı ve tozları temizledi.

Kulübe bıraktığımızdan daha parlak ve temiz görünüyor olabilir ama ben burada eskiden olanların gölgelerini görüyorum. Yerlerde çocukluğumun kan lekelerini, duvarlardaki yara izlerini, ateş çukurundaki kemikleri ve Denver'ın koridorun sonundaki yatak odasında gizlenen tehlikeyi görüyorum.

Ve onu görüyorum.

Frankie masanın üzerinde yatıyordu, cüppeli bedeni kıpırdamadan duruyordu ve saçları etrafında bir hale gibi yayılmıştı.

Kalbim durdu ama yürümeye devam etmek için kendimi zorladım. Bağlanmamış.

O da hareket etmiyor.

Kalçasının yanındaki masada bir serum torbası duruyor. Cüppesinin kolundaki açıklığa kadar çizgiyi takip ediyorum, burada kolu Wolf'un kucağında asılı duruyor.

Wolf.

O burada. Ölmüş. Ve Frankie
uyuşturulmuş. Korku içime işliyor.

Rhett masanın başında, tahtında oturan bir kral gibi
oturmaktadır. Frankie'nin kafasına bir silah dayamış,
parmağı tetikte.

Kanım buza dönüşüyor, öfkem göğsümde soğuk, sert bir
düşüm oluyor.

Onun içini boşaltacağım. İç organlarını pençelerim ve
dişlerimle çıkaracağım. Ama henüz değil. Kız elinde ve o
silah elinde olduğu sürece insan derimi giymeli ve medeni
dünyaya gösterdiğim yüzüm olan evcil maskemi
korumalıyım.

Ani hareketler yok. Hırlama ya da gerilme yok. Tetiği
çekmesi için onu ürkütecek hiçbir şey yok.

Yanımda, Leo ve Monty kendi iç savaşlarını veriyorlar.
Hak ettiklerini alacaklar. Ama sadece sakın kalırsak,
elimizden geldiğince oyalarsak ve planımızı
gerçekleştirmek için zaman verirsek.

Hiç konuşmadığımız bir plan. Kelimelerle değil. Bu bile
tek başına sinir bozucu.

Mutfağa girerken, gözlerim bir cesetten diğerine
kayarken tökezliyorum. Tanımadığım iki ceset Alvis Duncan
ve karısı olmalı. Bu neden kaybolduklarını açıklıyor.

Uyuşmuş. Uyuştum ve öfkeyle donup kaldım.

Frankie tüm bu kan dondurucu katliamın merkezinde
yatıyor.

Sonra bakışlarım Wolf'a takılıyor.

Cansız bedeni onu sandalyede tutan ipe doğru yığıldı.
Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Sevdiğim adamın
kalıntılarını görebileceğimi biliyordum ama hiçbir şey beni
bunun gerçekliğine hazırlayamazdı.

Kardeşim.

Monty'nin oğlu.

Monty ve Leo'ya bakamıyorum. Kendi acım çok keskin
bir şekilde saplanıyor, keder bıçağı gibi beni ikiye
katlamakla tehdit ediyor.

içimde bükölüyor. Onu özömsüyorum, acıyı gömüyorum ve öfkemi köröklemesine izin veriyorum.

"Buraya yaptıklarına bayıldım." Leo'nun dudakları kutupsal bir gülümsemeye, bir avcının sırtışına dönüşüyor. "Çılgın Çay Partisi ile güzel bir dokunuş. Yoksa bu Son Akşam Yemeğı mi? Misafirleri yemeden önce beceriyor musun? Bir arkadaşına soruyorum."

"Yakında öğreneceksin." Rhett boş sandalyeleri işaret etti. "Ne de olsa sadece senin için bir koltuk ayırdım."

"Oh, neşe. Açlıktan ölüyorum." Leo sadece buna hazır değil. Bunun için can atıyor.

Kana susamışlık vücudunun her hücrelerinde yaşar, yaraları ve acıları kadar onun bir parçasıdır.

Hiçbir şey bizi durduramaz. Rhett'in elindeki silah değil. Bize musallat olan hayaletler değil.

Bizim iblislerimiz daha acımasız, daha korkutucu ve çok kızgınlar.

"Kokuyorlar." Monty Denver'ın cesedine kaşlarını çatar.

"İmkansız. Onları mumyaladım." Rhett ayağına kalkar, onun

Silahlı Frankie'nin başının üstüne tutarken soğuk ve kopuk bir ifade takınıyor. "Dışarıdaki iki uçakta da bombalar var. Az önce onları aktif hale getirdim. Bubi tuzaklı bir ateşleme bombasını nasıl etkisiz hale getireceğini bilmiyorsan

"Bu motorlardan birini çalıştırırsan patlar." Süslü uydu telefonunu işaret ediyor. "Şifre korumalı."

O uçakları kontrol etmek onun güvenlik ağı, bunu çok iyi biliyoruz. Eğer onu öldürürsek, Hoss'u bırakmayız.

Ya da o öyle sanıyor.

"Bu da ne?" Bakışları Monty'nin ayakları üzerinde yoğunlaşır.

Çıplağız, savunmasızız ve açıktayız - tam da bizi istediğı gibi. Monty'nin evden çıkarken giydiğı terlikler hariç.

"Gönderdiğim fotoğrafı aldığımda evini yıktığını gördüm." Rhett yanağını çiğniyor, silah Frankie'ye karşı tereddütsüz. "O terlikler odanın diğer ucuna fırlattığın hatıra kutusundan çıktı. Anlamları bir şey."

"Bir yıl önce bugün, Denver oğluma ve karıma tecavüz etti." Monty daha uzun boylu, çıplaklığına rağmen heybetli bir özgüven direği gibi duruyor. "Onlara bu terlikleri giyerken tecavüz etti. Frankie'yi çaldığı gece benden çaldığı terliklerin aynısı. Eğer bugün ölürsem, bunları giyerek ölmemin uygun olacağını düşündüm."

Dramatik.

Ve etkili.

"Masaya oturun." Rhett gözlerini boş koltuklara dikti. "İpi kullanın ve kendinizi sandalyelere bağlayın."

Zaten hareket ediyorum, insan formunda bir canavar, kaslar

gergin ve odaklanmış. Kan dökme zamanı neredeyse geldi.

Ben Wolf'un yanına oturuyorum, Leo da onun diğer tarafına, Rhett'e en yakın yere oturuyor. Monty sol tarafımda, Frankie'nin ayaklarının yanındaki sandalyeye çöküyor.

Hepimiz Frankie'nin hareketsiz figürüne bakarken Göğüslerimizin etrafındaki naylon bağlar. Ellerimizi ve ayaklarımızı kelepçelemeye niyetli olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Gövdemize dolanacak tek bir ip ona saldırmamızı engelleyemez.

Ama silah olacak.

Şu anda tüm kartlar Rhett'in elinde ama bu yakında değişecek. Frankie'nin kafasında zarar verdiği her saç telinin bedelini ödeteceğiz.

Henüz harekete geçemeyiz. Kız güvende olana kadar olmaz, kızın hayatını riske atmadan onu indirene kadar olmaz.

"Neden hareket etmiyor?" Monty ipi onun etrafında düğümlüyor. "Ona ne veriyorsun?"

"İlaç iskelet kaslarını etkiliyor. Ağzını oynatamıyor ama tamamen uyanık. Bu güvenli. Ne de olsa ben bir cerrahım."

"Senin ne ve kim olduğunu biliyorum, Renat Moroz."

Monty başını eğiyor. "Ailenin babamdan aldığı sus payı senin tıp fakültesi masraflarını ve daha fazlasını karşıladı. Geriye milyonların kalırdı. Bu hastalıklı macerayı böyle mi finanse

ettin?"

Bu ayrıntıyı teyit edecek vaktimiz olmadı ama Rhett'in kocaman gözlerine bakılırsa Monty'nin varsayımı doğru.

"On iki yaşındayken bir pedofil tarafından saldırıya uğradınız."

Monty gözlerini Denver'ın cesedine diker. "Babam Sizi ve ailenizi Denver'ın bulamayacağı bir yere taşıdı, isimlerinizi değiştirdi ve sessiz kalmanız için size yeterince para ödedi. Aileni asla affetmedin.

Bu ödemeyi kabul ederek. Yani onları yıllar sonra öldürdün. Şimdiye kadar nasıldım?"

Ailesinin öldürülmesiyle ilgili kısım da başka bir varsayım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Rhett'in kaşları birbirine çarptı. "Bunu kimse bilmiyor."

"Denver'ın geride bıraktığı yıkımı biliyorum.

Ne yazık ki bunu çok geç öğrendim." Monty sesini sertleştirir. "Oğlumun burada ne işi var? Onun bedeni bu şeylerin arasına ait değil."

"Oh, Wolfson ölmedi."

Başım Wolf'a doğru kayıyor, kalbim göğsümde patlıyor. Hareket etmiyor. Gövdesi nefesle kalkmıyor. Yoksa öyle mi? Hantal paltosu bu ince yaşam belirtilerini gizliyor.

Ona ulaşmaya çalışıyorum.

"Ona dokunmayın." Rhett ayağa kalkarak dikkatimi tekrar Frankie'ye doğrultmuş silaha verdi. "Sakinleştirici verildi. Bilinci kapalı."

Rhett onun üzerine eğildiğinde, bakışları onu takip ediyor ve kararlılıkla daralıyor. O yeşil gözlerini önce Wolf'a, sonra da bana dikince boğazım düğümleniyor.

İki kez göz kırpmıyor.

Evet için bir kez, hayır için iki kez göz kırpın.

Neden hayır diyor? Wolf baygın değil mi?

"Sana sürpriz yapmak istedim," diyor Rhett. "Bunca aydır hayattaymış."

Öldüğüne inanmamıza izin verdi çünkü o sadece insanları kırmaktan zevk alan bir psikopat değil. fiziksel olarak değil, duygusal ve zihinsel olarak. Bu onun köklü hakimiyet ve kontrol ihtiyacını tatmin eder.

Biliyorum çünkü ben de onun gibi bir canavar tarafından büyütüldüm.

Bu sadece bizi öldürmekle ilgili değil. Üstünlük duygusunu göstermek istiyor.

Denver onu çocukken istismar etti, onu bu canavara dönüştürdü. Denver bizi de aynı şekilde istismar etti ama yalnız değildik. Leo, Wolf ve ben birbirimize sahiptik. Birbirimizin aklını başında tuttuk.

Biraz.

Şu anda kendimi akli başında hissetmiyorum.

Rhett sanki zayıf noktalarımızı araştırıyormuş gibi bizi inceliyor. Yüzlerimize o kadar odaklanmıştı ki Frankie'nin dudaklarının kıpırdadığını fark etmedi.

Bakışlarımı yakalayarak, "Kızıl bayrak" diyor ve gözlerini Wolf'a çeviriyor.

Kırmızı bayrak mı?

Leo'ya baktım. O da gördü.

Rhett dudaklarını oynatamadığını söylememiş miydi? İlaçla savaşıyor olmalı. Tabii...

Wolf'un kucağındaki eline bakıyorum. Kolları kollarının altında saklı. Ama Wolf'un bilinci yerindeyse, serumunu gizlice çıkarmış olabilir.

Wolf'la uzun zaman önce yaptığımız bir konuşmayı hatırladığımda Leo'yla birbirimize bilmiş bilmiş bakıyoruz.

Benim kırmızı bayrağım, size kırmızı bayrağımı boş bir yüzle söyleyebilirim.

Ne demek istediğini hiç açıklamadı, ama ben bunun kendisinin farkında olduğunu ve kendi sorunlu davranışlar-kırmızı bayraklar-duygu göstermeden -boş bir yüz- ki bu da ilişkilerde kırmızı bayrak olabilir.

Frankie bize uyanık olduğunu ve numara yaptığını mı söylemeye çalışıyor? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Rhett yerine döndüğünde ayağımı Wolf'un kinin tam üzerine koyuyorum. O da çıplak ayaklıydı ve ayak parmaklarının altındaki soğuk

Benimki kalkıyor, dokunuşuma karşılık veriyor.

Lanet olsun.

Yüzümü boş ve gözlerimi Rhett'te tutmak için tüm gücümü harcıyorum.

Wolf yaşıyor.

O yaşıyor ve uyanık ve onu o sandalyede tutan tek şey göğsünün etrafındaki değersiz bir ip ve bir silah.

Frankie'nin kafasına doğrulttu.

Kolundaki serum hattını yerinden oynatmış olmalı. Ne kadar zaman önce? Tam hareket kabiliyeti var mı? İlacın vücudunu terk etmesi ne kadar sürer bilmiyorum.

Sinirlerim ayaklanıyor, vücudum adrenaline doluyor. Yanlış bir hareket ve Frankie ölür.

Wolf'un planı ne?

"Rurik öldükten sonra..." Rhett'in parmağı tetiğe doğru seğiriyor. "Kodiak Adası'na, uçurumun üzerindeki o devasa, gösterişli malikâneye döndüm. Uçuş kayıtlarını, bu kulübenin planlarını ve Puşkin'in şiirlerinin deri ciltli bir kopyasının içine tikiştirilmiş o fotoğrafları kitaplığında buldum."

Monty'ye bakar. "Evi temizlemek için henüz gelmemiştin. İçinde belgeler olan kitabı aldım ve Alvis Duncan'ın izini takip etti."

Ayağımı Monty'nin terliğine çarptığımda nabzım hızla atıyor. Rhett'in hikâyesine o kadar dalmış ki cevap vermiyor.

"Alvis'e Rurik Strakh için çalıştığımı söyledim." Rhett iç geçirir. "Çok kolay oldu. Beni Rurik'in adamlarından biri sandı ve Denver'ın hareketlerini takip eden uçuş kayıtlarını teslim etti. Ve böylece devam etti. Yıllar geçtikçe kayıtları topladım, Denver'ın hareket tarzını öğrendim ve malzeme toplamak için uçuşunda onu takip ettim."

Konuşmaya devam et, seni çılgın pislik. Daha fazla zamana ihtiyacımız var ve sen tam da elimize oynuyorsun.

Monty'nin terliğini tekrar dürtüyorum ve bu sefer o da geri dürtüyor. Bakışları Rhett'e sabitlenmişti. Ayağını ayakkabısından çıkarıp terliği bana doğru uzatırken lanet olası silah.

"Seni Kodiak Adası'nda hatırlamıyorum." Monty boğazını temizliyor, çıkarabileceğim herhangi bir sesi gizlemeye çalışıyor.

Buna gerek yok. Sessizlik ve gizlilik benim için ikinci doğa.

"Babam kısa bir süre Rurik'in muhasebeciliğini yaptı." Rhett başparmağını tabancanın kabzasına vuruyor. "Beni malikâneye sadece bir kez getirdi. Sen orada değildin. Ama Denver oradaydı."

"Sen on iki yaşındaydın ve Denver..." Monty nefesini bırakır. "On yedi."

"Evet. Babalarımız bütün gece Rurik'in ofisinde saklanırken Denver beni şarap mahzenine götürdü, onunla şarap içmeme izin verdi ve..."

"Sana tecavüz etti," diyor Monty açık açık. "Ve sen yeterince büyüdüğünde, intikamını almak için onun peşine düştün."

"İlk başta, evet. Onu öldürmek istedim. Ama onu izledikçe, aşık oldum. Artık o on iki yaşındaki zayıf çocuk değildim. Denver'ın Kaya ve Kodiak'ı yakalanmadan avlamasını, takip etmesini ve almasını izlemek..." Rhett başını sallar. "Çok zekiydi. Onun gibi olmak istedim. Sanırım diyebilirsin ki

biraz kahramana tapınma

geliştirdi." Ve şimdi onun kahramanına bakın.

Vahşi bir kalbi olan ufak tefek bir kızıl saçlı onu kurşun bir boruyla yere serdi.

Frankie gözlerini tavana dikmiş, kılını bile kıpırdatmadan bilgileri özömsüyor. Eğer yüzünde tam bir hareket varsa, ifadesini gevşek tutmak için inanılmaz bir konsantrasyon gerekir.

Onunla çok gurur duyuyorum.

Ve onun için dehşete düştüm.

Rhett'i konuşturmalıyız.

Monty çenesini gıcırdatarak kadınıma bakıyor. "Puşkin alıntılarının arkasındaki anlam nedir?"

"Baban aileme para verip bizi eyalet dışına taşıdığına bana bir hediye gönderdi. Puşkin'in kitaplarından oluşan bir

koleksiyon."

"Rurik şaire takıntılıydı." Monty kaşlarını çattı. "Evet. Kitap koleksiyonu el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte geldi.

İmzalamadım. Sadece bir alıntı. Bir rafı küçük bir kitap ordusuyla doldurdu ve okudu, okudu; ama hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu.

Hepsi de çeşitli kramp sınırlamalarına tabiydi: geçmiştekilerin modası geçmişti."

"Ve şimdikiler geçmişe takıntılıydılar." Monty bitiriyor.

"Sanırım Rurik geçmişe kafayı takacağını biliyordu."

"Gönderdiğin notlarda kimin el yazısı var?"

"San Francisco'da evsiz bir çocuğa yaklaştım ve ona verdiğim kelimeleri yazması için yirmi dolar ödedim."

Yüce İsa. Bu manyak ne kadar ileri gidecek?

"Denver onu takip ettiğini biliyor muydu?" diye sordum.

"Evet." Rhett nefes alıyor. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama onu takip ettiğimi hissetti ve Anchorage'da bir gece. Bu Frankie ile tanıştığım zamanlara denk geliyor."

"Seni neden öldürmedi?" Monty gözlerini kısar.

"Onu öldürmememle aynı sebepten. Karşılıklı saygı. Ondan bana akıl hocalığı yapmasını istedim, o da karşılığında Gretchen Stolz'un izini sürmemi istedi. Bu bir sınavdı. Ben de geçtim."

Wolf annesinden bahsedilmesine cevap vermiyor. Dudaklarından en ufak bir nefes bile geçmiyor.

Bileğimin üzerindeki tek bir kası bile oynatmadan, ayağımı yavaşça Monty'nin bana uzattığı terliğin içine sokuyorum. On iki numara. Benimkiyle aynı. Dokuz inçlik bir fileto bıçağını gizleyecek kadar uzun.

Rhett kameralarımız aracılığıyla hareketi fark etmeden Monty'nin onu kapı çerçevesinden nasıl kaptığını bilmiyorum. Monty vücuduna doğru bir açı verdi, onu giysilerinin altına soktu ve biz telefonlarımızı yok edene kadar sakladı.

Terliğinin içine sıkıştırılmış halde buraya gelmek bir riskti.

Ama işe yaradı.

Ayak parmaklarımı bıçağın sapına dolayarak, dikkatlice ayakkabısından çıkarır ve Wolf'un ayağının yanına yere indirir.

Orada hissediyor, ayak parmakları benimkilere karşı seğiriyor.

Bıçağı indirirken göğsüm daralıyor, gerginlik dayanılmaz bir hal alıyor.

Wolf bıçağın sapını ayak parmaklarının arasına alıp kavrarken ben bıçağı yerinde tutuyorum, gözlerim Rhett'in üzerinde.

Bunu ayağından eline aktarmak işin imkansız kısmı olacak.

Ama bıçak onda. Bıçak. Sürpriz unsuru. Planı her neyse, silahlı.

Ellerim çıplak kucağımda o kadar sıkı yumruk oluyor ki eklemelerim çatlıyor.

Rhett'in cesetlerin kokmadığına dair teminatlarına rağmen kulübe çürüme kokmaktadır. Kokuyorlar. Havada asılı kalan bir koku değil, ruhun içine sızan bir koku. Yaşayanları içten dışa çürüten türden bir koku.

Frankie önümdeki masada yatıyor, gözleri kocaman ve vücudu damarlarına pompalanan o lanet ilacın etkisiyle kaskatı. Felç olması gerekiyordu, çaresiz olması gerekiyordu.

Yine de gördüm. Sadece bir seğirme, ama oradaydı. Dudakları kıpırdadı. Bir şey söyledi ama anlamadım.

Çevremde Wolf, Kody ve Leo'nun arasında oturuyor. Onun Başı omuzlarında sallanıyor, saçları yüzüne dökülüyor. Ölü gibi görünüyor.

Ama öyle değil.

Aklımı başıma toplamaya çalışırken kalbim tekliyor, atıyor. Hiç tanışmayacağımı sandığım oğlum burada, nefes alıyor.

Hayatta olduğunu ama güvende olmadığını bilmek kaderin acımasız bir cilvesi.

Onu gördüğümünden beri bir iniş çıkış yaşadım, onu kaybettiğimi düşünürken hâlâ hayatta olduğunu öğrendim.

Birbiri ardına gelen duygu kasırgası beni sersemletiyor ve nefes nefese bırakıyor. Ama yüzümdeki ifade değişmiyor, ellerim kucağımda donup kalıyor.

Bıçak artık Kody'de. Onunla ne yapacağını bilmiyorum ama akıllı biri. Rhett silahı tuttuğu sürece bir şey yapamayacağını bilecek kadar zeki.

Sadece Rhett'i konuşturmam gerek. Dikkatini dağıtmalıyım.

Cevapları al.

Buna yol açan her şeyi açıklarken gurur ve delilikle

titreşen mide bulandırıcı bir tonda konuşmaya devam ediyor

her şeyi nasıl titizlikle planladığını ve nasıl her hareketini, tüylerimi diken diken eden bir tarafsızlıkla düzenledi.

Kontrol onda, ya da o öyle sanıyor. Kody'yi tanımıyor. Ne olacağını bilmiyor.

"Önce Frankie'yi gördüm." Uzanıp saçlarını okşuyor ve irademizi sınıyor.

Üçümüz de gergindik, masaya atılmaya ve sandalyeleri de beraberimizde sürüklemeye hazırдық.

Kendini tutamayan Leo karanlık, gırtlaktan gelen bir ses çıkarır. "Denver onu almama yardım edeceğine söz verdi." O

kaşlarını çatıyor. "Onu yakalanmadan tutmama yardım edeceğini söyledi."

"Ona çıkma teklif etmeyi düşünmedin mi?"

Homurdanıyorum. "Ona eski moda yöntemlerle kur yapmayı denemedin mi?"

"İlgilenmiyordu. Kariyerine odaklanmıştı ve beni arkadaş bölgesine koydu."

"Ona gey olduğunu söylemişsin," diye tükürüyor Leo, öfkeyle.

"Bunu ona hiç söylemedim. O öyle sandı ve ben de inanmasına izin verdim. Tek gecelik bir ilişkiden daha fazlasını istiyordum ve onun birine vermeye razı olduğu tek şey buydu. Sadece bir gece."

"Bana kadar." Gözleriyle buluşuyorum. Bir kez göz kırpmıyor. Evet.

Göğsüm ağrıyor.

Rhett, "Denver'la aramızın açılmasının sebebi sensin," diyor. "Bana yıllarca akıl hocalığı yaptı. Artık Alvis'ten uçuş kayıtlarını toplamama gerek kalmamıştı. Denver ne zaman Anchorage'da olsa bana kendisi gelirdi. Bana nasıl strateji kuracağımı, bomba tasarlayacağımı, insansız hava araçlarını ve casus yazılımları nasıl kullanacağımı ve Frankie'yi fark edilmeden nasıl izleyeceğimi öğretti. Beni sabırlı olmaya, doğru anı beklemeye ikna etti. Söz verdi.

Doğru zaman geldiğinde bana kulübenin koordinatlarını verecekti. Frankie'yi buraya getirebileceğime ve birlikte bir

hayat sürebileceğimize söz verdi."

"Birlikte bir hayat mı? Onu hapsetmeye niyetliydin."
Nabzım hızlanıyor ve nefesim sığlaşıyor. "Tıpkı

Şimdi ne yapıyorsun?"

"Bunu onun için yapıyorum." Rhett ters ters bakıyor.

"Bunu zamanla anlayacaktır."

Kody sert, insanlık dışı bir ses çıkarır. "Denver da aynı şeyi söyledi."

"Denver bir yalancıydı. Montgomery'nin hayatını mahvetmek istiyordu ve eğer onunla tanışmasına yardım edersem, onu benden koparacağını, Montgomery'nin kalbini kıracağını ve ikimizin de nihai hedeflerini gerçekleştireceğini söyledi. O zaman kız benim olacaktı."

Onun yerine Denver onu kendine sakladı. Leo, Kody ve Wolf için.

Onu şeytanla çarpık bir pazarlıkta kullanmak için.

"Diz kapağın çıkmış olarak geldin." Rhett bana ters ters baktı. "Frankie'yi sana verdim çünkü Denver'ın sözünü tutacağını düşündüm. Sonraki bir yıl boyunca, onunla bir şansın olduğunu düşünmedim. Sonra oldu. Sen ve Frankie

ayrılmaz oldular, evlendiler ve Denver benimle bağlarını kopardı. İşte böyle. Onu bulamadım. Onu bulamadım. Alvis'ten uçuş kayıtlarını topluyordum ve artık o bağlantım yoktu. Denver benden kaçtı. Beni kullandı. Beni bir tehdit olarak gördü."

Sizi olduğunuz gibi akli dengesi yerinde olmayan bir seri katil olarak gördü, Dr.

Howell.

Denver şiddetten nefret ederdi.

onu kullanıyordu. Rhett'in ona ne yapacağını biliyordu. Denver onu Hoss'a getirerek hastalıklı bir şekilde korudu.

Videosunda saçtığı saçmalıklar mantıklı gelmeye başladı.

Etrafinıza bakın. Hayranın şu an orada mı? İzliyor mu? Tepelerde benimle güvendeydin. Burada, hiçbir tepe seni kurtaramaz.

"Bu kulübeyi nasıl buldun?" Ben sordum.

"Sirena Frankie'yi aramanıza yardım etmeye başladığında, onunla isimsiz olarak iletişime geçtim ve reddedemeyeceği kadar çok para teklif ettim. Bağlantıya tıkladığında ödemeyi aldıktan sonra telefonuna casus yazılım indirdi.

Bu sayede araştırmanızı her adımda izleyebildim."

"Uçuş kayıtlarını ve Puşkin şiirleri kitabını neden Kodiak Adası'na geri götürdünüz?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Arayışınız bayatladı. Eninde sonunda oraya bakacağını biliyordum ve seni Alvis Duncan'a yönlendirmek istedim. Elbette bunu şüphe uyandırmayacak bir şekilde yapmam gerekiyordu."

Masanın üzerindeki ışıklı avizeye gözlerini kısarak bakmak için duraklıyor. "Kulübenin planları hidroelektrik jeneratörü için talimatlar içeriyordu. O talimatları sakladım. Elektriği bu şekilde geri getirdim."

"Kayıp bir devre kartı mıydı?" Leo doğruldu. "Asla söylemeyeceğim." Göz kırıyor.

"Rurik'in malikanesini ararken Sirena'ya ipuçlarını nerede arayacağını söyledin mi?" Ben sordum.

"Ona biraz yön vermiş olabilirim." Yalancı, hain kaltak.

"Neden ona beni baştan çıkarmasını söyledin?" Ellerimi büküyorum. "Sadakatini test etmek için. Sende bir şeyler var."

Rhett başını eğerek hepimizi inceliyor. "Strakh ailesinde beni büyüleyen bir şey var. Dirençlisiniz, sadıksınız, ve olağanüstü güçlü, fiziksel ve zihinsel olarak. Sirena'nın teklifleriyle seni ayırmaya çalıştım. Ona söyledim. Hepinizi baştan çıkaracağım." Kadının cesedine bakar. "Çok güzel bir kadındı ama hiçbiriniz teslim olmadınız. Aranızda zayıf bir kemik bile yok. Bu etkileyici."

Tanrı aşkına. Bu ailenin bir parçası olmak istiyor. Çılgın gözlerinde görüyorum. Kahramana tapmaktan bahsediyorum. Denver'ın yerini alıp bu lanet tepelerde bize hükmetmek istediği için buradaymışız gibi hissediyorum.

"Kulübeyi nasıl buldun?" Tekrar sordum.

"Ben de senin gibi onu aradım. Sen ve Sirena aylarca İç Bölge üzerinde uçarken, ona nereye bakması gerektiğini söyledim, ben şebekeyi daraltırken seni rotadan çıkardım. Denver'ın öldüğü hafta buldum. Leonid ve Kodiak Denver'ın cesedini tundraya sürüklerken ben de buradaydım. I

Wolf'u nehirden çıkardığım gün kalıntılarını topladım."

Kutup iklimindeki cesareti ve sağanak karda bir çalı uçağını indirmenin zorluğu hakkında övünmeye devam ediyor.

"Wolf," diyorum monoloğunu keserek. "Nerelerdeydi?"

Gülümsüyor. Dudaklarını kör bir bıçakla kesmek istememe neden olan çarpık, kendinden memnun bir gülümseme. "İşte Alvis Duncan burada devreye giriyor."

Bakışlarım masanın karşısındaki ölü adama kayıyor ve midem ayaklarıma kadar iniyor.

"Aynen öyle." Rhett silahı Frankie'nin kafasına dayadı. "Alvis'i sorgulamak için Whittier'a gittiğinizde, Wolfson'ı başka bir yerdeki eski bir ek binada tutuyordu.

Çok uzakta olmayan bir mülk. Alvis'e güvenebileceğimi biliyordum. Onlarca yıl boyunca o uçuş kayıtlarını toplamış, bir Rus gangsterden para almış ve kimseye söylememişti. Ailesi için korkuyordu ve ben de Wolf'u on ay boyunca onun gözetimine bıraktığımda aynı korkuyu ona da aşıladım. O ve Thea Wolfson'ı beslediler ve güvende tuttular.

Ayrıca Denver'in cesedini de benim için tuttular.

dondurucular." Gülümsemesi kayboluyor, yerini daha karanlık, daha uğursuz bir şey alıyor. "O yarım kalmış bir işti. Nasıl olduğunu bilirsin. Denver ve Wolf'u topladığımda bununla uğraşmak zorunda kaldım."

Kükremek, öfkelenmek, bu masanın üzerinden atlamak ve

Onu yok et. Kıpırdamadan duramıyorum. Sandalye beni hapsediyor, boğuyor gibi geliyor. Hareket etmeliyim, harekete geçmeliyim, yok etmeliyim.

Kody'ye bakıyorum ve o da bakışlarımı karşılıyor, yüz ifadesi düşünceli ve rahat. Ama gözleri. İçlerindeki ateş vahşetle parlıyor.

"Sen delisin." Rhett'e dönüyorum, sesim gırtlaktan geliyor.

"Bütün bunları yaptın, bütün bu insanları öldürdün, ne için? Çarpık bir kontrol duygusu için mi? Sence bu seni Güçlü mü?"

"Bu güçle ilgili değil. Düzenle ilgili. Sen ve ailen... siz kaossunuz. Her şeyi berbat ediyorsunuz. Birinin bizi bir araya getirmesi gerekiyordu."

"Hepimiz bu yüzden mi buradayız? Birlikte olmak için mi?" Başım dönüyor. Mide bulantısı. Endişeli.

"Eğer isterseniz." Rhett dikkatini Leo ve Kody'ye çevirir. "Wolf'u kurtardıktan sonra sizi kontrol etmek için döndüm."

"Seni gördük." Leo dişlerinin arasından bir nefes tısladı. "Bir SOS sinyali oluşturduk."

"Biliyorum. Ama tam olarak istediğim yerdeydin. Monty'yi almak için geri döndüm. Hepinizi buraya getirecektim. Ama hastanedeki kalp programına takıldım. Tüm o seyahatler için mazeretim buydu ama yine de o lanet şeyi yürütmek zorundaydım."

"Yani bizi burada ölüme mi terk ettin?" Kody hırslıyor.

"Sen ölmedin. Nasıl uçulacağını öğrendin. Bu gerçekten planlarımı mahvetti." Rhett nefes alır. "Denver'ın seni benim hakkımda uyarmasını da beklemiyordum. O lanet bilmece... bu işi beş ay geciktirdi. Güvenliği kilitledin ve adayı terk etmedin. Çıktığında da etrafın hep korumalarla çevriliydi. Yaratıcı olmak zorundaydım."

Denver'ın bilmecesini, güvenliğimizi, hayatımızın her ayrıntısını biliyor çünkü Frankie'nin telefonundan izliyor ve dinliyor.

"Telefonuna ne zaman casus yazılım yükledin?" diye sordum. "Melanie Stokes'un bilgilerini ona gönderdiğimde." Hay sikeyim. O ilk haftaydı.

"Bu kulübeyi aradık." Leo çenesini sıkar. "Sirena'yla birlikte. Ona nereyi arayacağını söyledin mi? Ya da nereyi aramaması gerektiğini?"

"Evet." Mutfağa bakarken Rhett'in gülümsemesi soğuk ve hesapçı bir şekilde geri döndü. "Tadilat yapıyordum. Onu bulmana izin veremezdim. Hepiniz bir araya gelene kadar olmazdı. Üçünüzü birleştirmesi için Frankie'yi ben teşvik ettim. Onu her ne kadar kendim için istesem de, kabul edelim. Bu tepeleri bilmiyorum. Hayatta kalamam.

ve sen olmadan onu güvende tut. Ama altımız birlikte? Büyük ve mutlu bir aile olacağız."

O bir deli. Belgelenebilir. Kafayı yemiş. Ve Denver bunu biliyordu.

Bütün yaralar kanamaz. Tüm yara izleri görünmez. Bazıları kemiklerin altında yaşar, soğuk ve yalnız. Ayazın odalarında, acı benim sanatımdır.

Denver bu adamı geri dönülmez bir şekilde yaraladığını biliyordu. Ona güvenmemesi gerektiğini yeterince biliyordu. Bu yüzden onunla bağlarını kopardı.

Denver kendinden daha kötü bir canavar yarattı.

"Yatta Frankie'nin yanında otururken ona nasıl mesaj attın?" Leo soruyor.

"Sahte bir numara kullanarak üçüncü taraf bir hizmet aracılığıyla planladım." Rhett dudaklarını ıslatıyor. "Onu aradığımda, bilgisayarlı sesi oluşturmak için başka bir hizmet kullandım."

"Kullandığınız ifade..." Kody nefes alıyor. "Wolf'un söyleyeceği bir şey gibi geldi."

"Bu kasıtlıydı. Geçtiğimiz on ay boyunca Wolfson ile biraz zaman geçirdim. Filmlerden alıntı yapmayı seviyor. Mizahı kuru ve uygunsuz. Çok komik biri." Rhett gözlerini Wolf'un üzerinde gezdirirken tüm vücudum sıkıştı. "Bana doğru bakmanı engellemek için onu şüpheli olarak görmeni sağladım."

"Wolf hiçbir zaman şüpheli olmadı," diye ıkıştım. "Ama sen de dahil olmak üzere herkes şüpheliydi."

"Mm. Listenin başında değildim. Unutmayın. Konuşmalarınızın çoğunu duydum."

"Bunu yapmak için neden kariyerini ve uğruna çalıştığın her şeyi riske atıyorsun?" diye sordum.

"Uğruna alıştığım şey bu. İstedığim şey bu. Strakh'ları birleştirmek ve ailenizin bir parçası olmak. Sizi Denver'dan daha iyi yöneteceğim. Ben daha akıllı ve kibarım. Sizin için ldrdm." Sıra sıra dizilmiş cesetlere başını sallıyor. "Senin için bekledim

bir araya gelin. Hepinizin bunun en iyisi için olduğunu görmenizi istiyorum. Bittiğinde bana teşekkür edeceksiniz."

Yanılıyor. Ona asla teşekkür etmeyeceğim. Ama aldığı her canın, Frankie'ye yaşattığı her dehşetin bedelini ödeyeceğinden emin olacağım. Kiminle uğraştığını tam olarak bildiğinden emin olacağım.

Çünkü bu aile, kontrol ettiğini sandığı bu kaos, kolay kolay yıkılmaz. Savaşırız ve kazanırız.

"İşte böyle olacak." Rhett ayağa kalkar ve cebinden üç şırınga çıkarır. İğneleri Leo'nun önündeki masaya fırlatırken silah elinde hiç kıpırdamıyor. "Bu Frankie'ye verdiğim felç ilacının aynısı. Enjekte et kollarına. Sadece bir doz. On beş dakika içinde etkisi geçer."

Nefesim kesiliyor. Ciddi olamaz. Ama gözlerindeki bakış bana ölümcül derecede ciddi olduğunu söylüyor.

Leo homurdanıyor, sesi göğsünde titreşiyor.

On beş dakika cehennemde uzun bir süre. Rhett bu süre boyunca ne planladı?

"Kendime bunu enjekte etmeyeceğim," diyorum, sesim çelik gibi sert.

Kendimi çaresiz bırakmayacağım. Sikerler.

"Sen karar veremezsin." Rhett'in ifadesi kararıyor, sakın tavrı çatırdıyor. "Ya yaparsın ya da o ölür. Hepiniz ölürsünüz."

Silah Frankie'nin kafasına daha fazla bastırıyor ve ciğerlerimi bir mengene gibi sıkıyor.

Bizi toplamak için bunca zaman harcadıktan sonra neden öldürsün ki?

Gözlerimi masanın diğer tarafındaki ceset sırası boyunca kaydırıyorum.

O bir seri katil.

Eğer bizi bugün öldürmezse. Eninde sonunda bizi öldürecek.

Zihnim dönüyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Kendimi bu şekilde savunmasız bırakamam. Frankie'nin hayatı söz konusuken olmaz. pamuk ipliğine bağlı.

Bunun olmasına izin veremem. Ona istediğini veremeyiz.

Ben tepki veremedem Leo şırıngalara uzanıyor ve onları masanın üzerine bırakıyor. "Yapacağız."

Kody tek kelime etmiyor, sadece bir iğne alıp kapağını çıkarıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve o kısa bakışta bir şey görüyorum. Bir mesaj. Bir plan. Ama deşifre edemiyorum. Zihnim korkuyla, öfkeyle çok bulanık. kulaklarımdan buharlar çıkıyor.

"Onun yaşamasını istiyoruz," diyor. "Güvenin bana."

"Ben tetiğe basmadan önce o iğneleri batırmak için iki saniye var." Rhett gözlerimle buluştu.

Asla geri adım atan biri olmadım, asla kontrolü teslim eden biri olmadım.

Frankie'nin şakağından aşağı süzülen gözyaşlarını izlerken, başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Eğer bunu yapmazsam, o ölecek. Hepimiz ölürüz.

Güven bana.

Kody ve Leo'ya hayatım pahasına güveniyorum. Ve onunkine de.

Şırıngayı kapıp kapağını açtığımda nabzım gümbür gümbür atıyor.

Onları koruyan, Frankie'yi koruyan ben olmalıydım. Yine de buradayız, çaresiz ve deli bir adam tarafından köşeye sıkıştırılmış.

Parmaklarım şiringanın etrafında sıkılaşıyor. Ön kolumu esneterek derinin altındaki damarları ortaya çıkarıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, her atış kulaklarımda yankılanıyor.

Hayatım boyunca çok boktan şeyler yaşadım, çoğu erkeği parçalayacak şeyler gördüm. Ama bu? Bu berbat bir şey.

Bu, kaba kuvvetle ya da kurnazlıkla kazanabileceğim bir savaş değil. Bu teslimiyet, saf ve basit.

Derin bir nefes alarak iğneyi koluma götürüyorum, keskin ucu etimin üzerinde geziniyor. Tereddüt ediyorum, zihnim karşı koymak, bunun dışında bir şey yapmak için çılgılık atıyor.

Leo ve Kody'ye bakıyorum.

Başlarını sallıyorlar, şiringalarını tutuyorlar.

Sikeyim.

Birlikte iğneleri damarlarımıza batırıyoruz.

İlaç kan dolaşıma girdiğinde keskin acı zar zor fark ediliyor.

Enjeksiyon yerinden yayılan, damarlarımdan buzlu su gibi akan soğuk, sürünen bir uyuşukluk. İlk başta yavaş, neredeyse nazik.

Sonra göğsüme çarpan bir yük treni gibi çarpıyor.

Kaslarım teker teker iflas etmeye başladı. Parmaklarım gevşiyor, şiringayı sıkıcı bir takırtıyla yere düşürdü.

Yanımda, onların da iğneleri düşüyor.

Bacaklarım bükülüyor ve beni dik tutan tek şey olan ipe yaslanıyorum.

Kontrol kaybı ani, dehşet verici ve mutlaktır.

Her şeyi hissediyorum. Göğsümde yükselen paniği. Hayal kırıklığı zihnimde kaynıyor. Ama hareket edemiyorum. Ben

Artık benimmiş gibi hissettirmeyen etten ve kemikten bir kabuğun içinde kilitli kaldım.

Frankie'nin hissettiği buydu.

Kadın karşı koyamazken ona kaç kez tecavüz etti?

Nefeslerim sığ, zor nefesler halinde geliyor, her biri bir Ciğerlerim işbirliği yapmayı reddederken m¼cadele ediyorum. G¼r¼ř¼m bulanıklaşıyor ve ona, dudaklarının daha ¼nceki hareketine odaklanmaya çalışıyorum, anlamlandırmaya çalışıyorum, bana umut verebilecek herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum.

Leo ve Kody g¼r¼ř alanımın kenarında sessiz ve çaresiz bir şekilde ¼k¼yorlar.

Kontrol hep bende ydi. Her zaman. Ama şimdi ¼l¼ bir ağırlıktan başka bir şey değilim, beni bağlayan ipin içinde yığılmış, etkisiz ve savunmasızım.

Kody ya da Leo'nun g¼zlerinin içine bakmak için başımı bile kaldıramıyorum.

Tek yapabildiğim burada oturmak ve felcin buz gibi pençesinin etrafımda sıkılaştığını hissetmek.

"ok iyi." Rhett rahatlamış bir g¼l¼msemeyle Frankie'ye doğru eğiliyor, alnından ¼perken g¼zleri hastalıklı bir zevkle parlıyor. "şimdi onları test ediyoruz."

K¼kr¼yorum ama ses yok. Hiçbir şey yok. Kaçış yok. Ona yardım etmenin bir yolu yok. Sadece Rhett'in merhametine kaldığımızın soğuk gerçekliği.

Hayatım boyunca hiç bu kadar g¼s¼z hissetmemiştim.

Ama felç ¼kt¼ę¼nde, kontrol¼m¼n son kalıntılarını da kaybettiiğimde bile tek bir şeye tutunuyorum.

Frankie'nin y¼z¼. Geldiğimizde g¼zlerinde g¼rd¼ę¼m kararlılık. Dudaklarının hareket etmemesi gerekirken hareket etmesi.

H¼l¼ savaşıyor.

Ben de ¼yle.

"On beş dakika." Rhett masanın etrafında d¼nerek arkamızdan geçiyor ve içime bir ¼rperti g¼nderiyor. "Bu s¼re zarfında bir seçim yapmalısın."

Frankie'nin ayaklarının dibinde durur ve silahı bacağının yanına koyar.

Şimdi o lanet bıçağı kullanmak için iyi bir zaman olurdu. Ama hiçbirimiz hareket edemiyoruz.

Ayak bileklerini kavıyor ve ellerini baldırlarından yukarı kaydırıyor. Kalbim çöküyor ve içim burkuluyor.

Hayır.

Sikeyim

hayır.

"Sen izlerken kızımızla sevişeceğim." Bacaklarını ayırıyor ve elleri yukarı doğru kalkıyor. "İlacın etkisi geçtiğinde iki seçeneğin olacak. Bir, bunu kabul edersin, beni kabul edersin ve onunla birlikte sevişiriz. Ya da iki..." Bakışları keskinleşiyor ve masanın üzerindeki silaha vuruyor. "Kendini kaybedersen Frankie'nin kafasına bir kurşun sıkarım. Sonra da Her birinizin içinde bir tane. Bu kulübeyi yakıp kül edeceğim ve Sitka'daki hayatıma sensiz döneceğim." Cübbesinin kuşağına uzanıyor. "Ne olacak? Hepiniz var mısınız, yoksa hepiniz öldünüz mü? Kararınızı vermek için on beş dakikanız var."

Hiç bilmediğim bir öfke içimi kasıp kavuruyor. Kaslar donmuş, uzuvlar kurşun gibi ağır, lanet bir cehennemim.

Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, her atış kafatasımda seken bir öfke feryadı.

Hareket edemiyorum, parmağımı bile kıpırdatamıyorum ama içimde kendimi parçalıyorum, çırpınıyorum, kıvranıyorum ve organlarımı beni içten yok etmekle tehdit edecek kadar yoğun bir vahşilikle parçalıyorum.

Vücudumdaki her molekül alev alev yanıyor, gidecek hiçbir yeri olmayan bu öfke biriktikçe birikiyor. Bu bir nükleer bomba zihnimin duvarlarını kavuruyor, eritiyor, yok ediyor, beni canlı canlı yakıyor. Boğuluyorum ama serbest bırakamıyorum. Dışarı çıkmasına izin veremiyorum.

Rhett'i boğazından tutup, nefes nefese kalana kadar nefes borusunu ezmek istiyorum. Gözleri dışarı fırlayıp yüzü morarana kadar. Kemik ve kandan başka bir şey kalmayana kadar yumruklarımı kafatasına indirmek istiyorum. Ta ki onun hastalıklı, çarpık gülümsemesinin tüm izlerini yok edene kadar.

Kaslarımı hareket ettirmek için tüm enerjimle zorluyorum ama yanıt vermiyorlar. En ufak bir seğirme bile yok.

Aynı cehennemde olduklarını bilmek için Leo ve Kody'yi görmeme gerek yok.

Rhett ona tecavüz edecek ve bizim tek yapabileceğimiz burada oturup yanmak.

Anlamaya meydan okuyan bir güçle ondan nefret ediyorum. Frankie'ye, Wolf'a, hepimize yaptıkları için ondan nefret ediyorum. Yapmak üzere olduğu şey için ondan nefret ediyorum. Sevdiğim insanları koruma yeteneğimi elimden aldığı için ondan nefret ediyorum.

Nefretimin derinliği bir kara delik gibi, geriye kalan tek şey karanlık ve öfke olana kadar her son ışık kırıntısını, her son insanlık parçasını emiyor.

Rhett, Frankie'nin bornozunu açarken kolunun yanında bir şey hareket eder.

Gözümün ucuyla bir kurt gördüm.

Uyandı.

Ve elinde Kody'nin ona vermiş olması gereken bıçak var.

Eli hızlı hareket ediyor, fark edemeyeceğim kadar hızlı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan bıçak havada uçuyor ve Rhett'in göğsüyle omzunun birleştiği yere saplanıyor.

Geriye doğru sendeliyor ve şok içinde silaha bakıyor. Sonra şeytani gözlerle Wolf'a bakar.

Bıçağı çekip çıkarmaya çalışırken, Frankie silahı masanın üzerinden öyle bir hareketle tekmeliyor ki Rhett'in kontrol ettiğini sandığı her şeyi.

Silah tahta üzerinde kayarak yere düşüyor.

Bir an için her şey kaosa dönüşür. Rhett'in yüzü öfkeyle dönerek silaha doğru atılır ve Frankie de onun peşinden atılarak parmaklarıyla silahı kapmaya çalışır. Serum torbası ve pompa uçar, artık ona bağlı değildir.

Leo, Kody ve ben koltuklarımızda donup kaldık; hareket edemiyor, yardım edemiyor, önümüzde gelişen sahneyi izlemekten başka bir şey yapamıyorduk.

Zaman yavaşlar, saniyeler sonsuzluğa uzanırken Frankie ve Rhett yerde boğuşuyor. Silahın kontrolünü ele geçirmek için mücadele ederek görüş alanına girip çıkıyorlar.

Hareket edemiyorum. İçimdeki yangın kontrolsüz bir şekilde şiddetlenirken, geçen her saniye daha da sıcak bir şekilde yanarken bu işe yaramaz bedene hapsolmuş durumdayım. Bu çaresizlik beni parçalıyor.

Görüş alanımın kenarında Wolf kendini kurtarmak, yardım etmek için çabalıyor ama beceremiyor. Hala sakinleştiricinin kalıntılarıyla savaşıyor.

Rhett kafasını kaldırıyor, fileto bıçağı hâlâ omzundan çıkıntı yapıyor. Elleri bıçağın etrafını sararken gözlerinde görüyorum.

silah, kazanmak için her şeyi yapmaya hazır bir adamın soğuk kararlılığı.

Frankie aynı anda silahı kapıyor ve kulübenin kapalı alanında kulakları sağır eden bir silah sesi duyuluyor.

Ses duvarlarda yankılanıyor, kafatasımda sekiyor ve göğsümde yankılanıyor. Rhett ve Frankie yere düştü. Kimin ateş ettiğini söyleyemiyorum, silahın kimde olduğunu göremiyorum, kimin vurulduğunu bilemiyorum.

Etrafımdaki dünya unutulmanın eşiğinde sallanırken tek yapabildiğim burada çaresizce oturmak.

Bir sonraki nefeste, Oliver çevremde belirdi.

Hayalet.

Tanrıya şükür. Nihayet.

Elinde bir tüfekte Rhett ve Frankie'ye doğru hızla ilerliyor. Savaş alanından yeni çıkmış gibi görünüyordu, yüzü kir içindeydi ve kıyafetleri inişten yırtılmıştı. Üzerinde cephane dolu bir yelek ve sırtına hâlâ yarısı takılı bir paraşüt kayışı var.

Onu getirebilmemizin tek yolu buydu.

Uçağa bir hayalet gibi gizlice bindi, tepelere yaklaştığımızda paraşütle atladı ve olabildiğince hızlı yürüdü.

bu cehenneme girebilir.

Rhett ayağa kalkıyor, hâlâ silahla uğraşıyor ve ben ateşin Oliver'dan geldiğini anlıyorum.

Oliver bir an bile tereddüt etmeden tüfeği kaldırır ve tekrar ateş eder.

Silah sesi havayı çatlatır ve tabanca Rhett'in elinden fırlar. Avucundan kan akarken bileğini tutarak acı dolu bir çığlık atar. Bir zamanlar silahının olduğu yerde açılan deliğe bakarken gözleri büyür.

Sonra teni panikle soluyor.

Kanayan elini kolunun altına sokarak kaçmak için döner. Kapıya doğru umutsuzca koşarken ayak sesleri çılgınca ve sendeleyerek geliyor.

Oliver daha hızlıydı. Bir avcı gibi hareket ediyor, tüfeğini Rhett'in sırtına doğrultmuş, parmağı tetiğin üzerinde, hazır Buna bir kez ve sonsuza dek son verin.

Ama o ateş etmeden önce Frankie ayağa fırlıyor ve çığlığı kulübeyi yırtıyor. "Ateş etme!"

Oliver donakalır, tüfeği hâlâ Rhett'in geri çekilen formuna doğrultuludur.

Kaşları çatılmış bir halde ona bakarken yüzünü şaşkınlık kaplıyor. "Kaçıyor!"

Dudakları çılgın bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve gülüyor. Ondan hiç duymadığım bir ses. İnsandan çok vahşi bir ses.

"Hoss'tan kaçış yok." İfadesi boşalıyor ve üzerine ürkütücü bir sakinlik çöküyor. "Bırak kaçsın."

Oliver tereddüt eder, içgüdüleri ile Frankie'nin şifreli emri arasında kalmıştır.

"Bombalar," diyor hemen.

"Onları etkisiz hale getireceğim."

"O tetiğe basma." Kadının gözlerindeki bir şey, karanlık ve bilgili bir şey, adamın tüfeğini indirmesine neden olur.

Rhett gecenin içinde kaybolurken ön kapı çarparak kapanır.

Frankie dönüp bize bakıyor, bakışları keskin ve niyetli. Hava, kaçınılmaz, ilkel bir şeyin alevleriyle yüklü, elektrikli bir his veriyor.

"Adamlarım avlanmak istiyor." Dişlerini gösteriyor.

Oda konuşulmayan bir anlayışla yoğunlaşır. Gece daha bitmedi.

İlaç beni hâlâ felç etmiş durumda ama içimdeki ateş her zamankinden daha sıcak yanıyor. Çünkü iliklerime kadar biliyorum ki Rhett yaptığı her şeyin bedelini ödeyene kadar bu av bitmeyecek.

Ve o zaman geldiğinde, hiç merhamet olmayacak.

Parmağımda hafif bir seğirme vızıldıyor, karanlıkta tutuşan bir kıvılcım gibi.

Hafif titreme hızla yayılıyor ve vücudum uyanmaya başlıyor, her kasım felçten kurtuluyor. Bıçak gibi bir sıcaklık.

Rahatlama duygularımı tüketiyor, ama göğsümde hala kaynayan ve özgür olduğum anda patlamaya hazır olan öfke de öyle.

"Oliver." Frankie cüppesinin kuşağını sıkıyor, yeşil gözleri hayatla parlıyor. "Nasıl ve neden burada olduğunu bilmiyorum.

."

"Ben Hayalet'im."

"Oh." Başı ağrıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Bunu daha sonra düşünmem gerekecek. Şimdilik, dışarı çıkıp Rhett'e göz kulak ol, onu uçaklardan uzak tut ve belki de kıyafetlerini al?" Bizi işaret ediyor.

"Elbette." Başını eğiyor ve arkasını dönüyor. "Oliver?" Kadın onun dönüp bakmasını bekler ve şöyle der, "Teşekkür ederim. Her şey için."

Başını bir kez daha eğdi ve kulübeden dışarı çıktı.

Adada, fileto bıçağını bana fırlattığında, amacı bana zarar vermeden dikkatimi çekmekti. O tek ölümcül hassasiyet gösterisiyle Hayalet olduğunu kanıtladı ve ona olan güvenimi pekiştirdi.

Fotoğraf cihazlarımıza ulaşmadan önce Frankie'nin sapığını yakalayacağına dair bana söz vermek için yaklaşık beş saniyesi vardı.

Linke tıkladığımda Hayalet gitmişti, arka planda eridi. Rhett onu kameralı telefonlarımızdan hiç görmedi.

Sitka'da Rhett'in uçağına binip telefonlarımızı yok edene kadar onu bir daha görmedim. Pistte ortaya çıktı, hiçbir yerden çıkmadı ve lanet olası bir paraşüt, tüfek ve cephane yeleğı giyerek uçağımıza bindi.

Kargo bölümünde saklandı ve buraya gelirken bizimle konuşmadı. Hiçbirimiz konuşmadık. Rhett'in kabinde gözleri ve kulakları olup olmadığını bilmiyorduk. Eğer olsaydı, Hayalet'in birkaç mil ötede uçaktan atladığını görürdü.

İçeri girip Frankie'yi canlı görene kadar beni dehşete düşüren bir riskti bu.

Parmaklarımı esnetiyorum, onlara geri dönen gücü test ediyorum. Acı verici derecede yavaş, ama her saniye beni harekete, eyleme daha da yaklaştırıyor. Karıncalanmalar ve iğneler uzuvlarıma batarken dişlerimi sıkarak nefes alıyorum.

İlk kurt kurtuldu.

Sakinleştiricinin etkisinden kurtulduktan sonra nihayet ipten kurtulacak ve serum torbasını bir kenara atacak kadar enerji kazanıyor.

O bıçağı fırlatacak kadar güçlü olduğuna inanamıyorum. Ve böyle bir doğrulukla.

Tam yüksek boyuna yükseldiğinde, kalbim inançsızlık ve ezici duygularla çarpıyor.

Benim
oğlum.
Yaşıyor

.

O gerçekten burada, kanlı canlı ve mükemmel.

Masanın etrafında dönerek yavaş ve temkinli adımlarla Frankie'ye yaklaşır.

Onu izlerken gözlerinde bir şey parlıyor, ona doğru ilerlemeye başlayana kadar tam olarak anlayamadığım karanlık ve çalkantılı bir şey.

Yaşadıklarının derinliğini bilmeme rağmen yüzü öfke, keder ve beni sersemleten bir şiddetle buruşuyor.

Wolf'a saldırıyor, bakışları öldürücü.

Ona zarar verecek mi?

"Tinker Bell..." Geri çekilir, ellerini kaldırır, onu sakinleştirmeye çalışır. "Dur bakalım."

Kadın durmuyor. Ona doğru hızla ilerliyor, öfke ve keder onu ileri itiyor.

Ceset sırasının etrafında sendeleyip sandalyeme çarpıyor, vücudu sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Ama dikkatimi çeken Frankie.

Serbest bırakılmış bir fırtına gibi ona çarpıyor, yumrukları göğsüne çarpıyor.

"On ay boyunca sana yas tuttuk!" "Bizi terk ettin!" diye bağırırken sesi kesiliyor. Ölmeye çalıştın!"

"Hey, hey." Onun sallanan kollarıyla boğuşuyor. "Yarı yolda fikrimi değiştirdim. Yemin ederim!"

"Neden, Wolf?" Göğsüne vuruyor, hızını alamıyor. "Neden?"

"Bakire olarak ölmek istemedim."

Öfkesi paramparça oluyor, hıçkırıklara dönüşerek kulübeyi yırtıyor. Gözümüzün önünde parçalanıyor ve tek yapabildiğim uzun zamandır içinde tuttuğu her şeyi serbest bırakmasını izlemek oluyor.

Wolf onu usulca susturur, kollarını ona sarar ve yanağını onun başına bastırarak sıkıca tutar.

Göğsüm sıkışıyor. Ruhum ağrıyor. Frankie kanlı paltosunun içinde hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarılıyor, onu teselli ediyor ve buna tanık olmak acı veriyor. Ama aynı zamanda başka bir şey, Denver Frankie'yi aldığından beri hissetmediğim bir şey.

Rahatla
dım. Her
şey bitti.

Bu geceden sonra, avımızı avladıktan ve acımasız, kanlı intikamımızı aldıktan sonra eve gideceğiz.

Artık aramak yok.
Artık takipçi yok.
Artık ölüm yok.
Artık bölünme
yok.

Güvende olacağız. Birlikte. Ailemizle. İlk kez bir bütün.
Frankie başını kaldırıyor, elleri Wolf'un yüzünü kavıyor,
yanaklarından süzülen gözyaşlarına rağmen dokunuşu
şefkatli.

"Oh, Wolf." Fısıltısı titriyor.

Sonra onun çenesini, burnunu, göz kapaklarını ve ağzının
kenarlarını öpüyor, dudaklarının her dokunuşu bir yakarış, bir
soru. "Sen

Gerçek mi? Gerçekten burada mısın?"

"Ben gerçekten buradayım, benim küçük kırmızı temkinli
meyvem." Alnından öperken mavi gözleri parlıyor. "Ben
buradayım."

Onu yakınında tutuyor, parmakları saçlarında geziniyor,
onu rahatlatıyor.

Her dokunuşu göğsümde fiziksel bir ağrı gibi
hissediyorum, kalbim patlamakla tehdit ediyor. Oğlumu canlı
görmek, Frankie'yi nasıl sevdiğini, ona nasıl sarıldığını
görmek gerçeküstü.

Çok şey kaybettim. Frankie'yi iki kez kaybettim. Wolf'u
kaybettiğimi sanıyordum.

Ama her şeyi kaybetmedim. Aşk yaşıyor ve nefes
alıyor. Yanımdaki Kody ve Leo'dan yayıldığını
hissediyorum. Etrafımızı sardığını, bizi birbirimize
bağladığını hissediyorum.

Frankie ve Wolf birbirinden ayrılıyor, yavaşça bana
dönerken nefesleri kesiliyor.

Kaslarım yavaş yavaş tekrar devreye girip başımı
kaldırmama ve nihayet oğlumun bakışlarıyla buluşmama izin
verdiğinde hava yoğun ve ağır.

İlk defa bana bakıyor, gerçekten bakıyor. Ben de ona
bakıyorum, gözlerimi çocuktan ayıramıyorum.

Hayır, erkek değil.

Uzun boylu, yakışıklı bir adam önümde duruyor. Sanki bir
aynaya bakıyor ve yirmi yaşındaki halimin bana baktığını
görüyorum.

Aramızdaki bağ alevleniyor, görünmez bir ateş ipliği bizi
birbirimize çekiyor, bizi mümkün olduğunu hiç
düşünmediğim şekillerde bağlıyor.

"Ben Wolf." Sesi kararlı, güçlü ama öksürükle örtmeye

Çalıştığı bir belirsizlik var. "ok şey duydum

senin hakkında çok şey var."

"Ben de senin hakkında çok şey duydum." Boğazım düğümleniyor ve kendimi toparlamak, soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum.

Oliver giysilerimizi alıp içeri giriyor, Frankie'ye verdikten sonra tekrar ortadan kayboluyor.

Aceleyle bize doğru geliyor, giysileri kucağımıza bırakıyor ve artık bizi dik tutması gerekmeyen ipleri çözüyor.

Kaslarım sertleşti, ilaç hâlâ etkisini sürdürüyor. Ama pantolonumu çekecek gücüm var.

Leo ve Kody de kontrollerini yeniden kazanıyor, giyinmeye başladıklarında uzuvları yavaşça itaat ediyor.

Gömleğimi giyerken Frankie eğiliyor ve dudaklarıma derin, tutkulu bir öpücük konduruyor. Sistemimde bir şok etkisi yaratıyor ve beni hayata döndürüyor.

Onun güzel, gözyaşı lekeli yüzünü kavriyorum ve sevgimin, rahatlamamın her zerresini o öpücüğe dökerek onu geri öpüyorum.

Yavaşça uzaklaşıp Leo ve Kody'ye doğru ilerliyor, aynı hareketi tekrarlıyor ve onları aynı şiddetli sevgiyle öpüyor.

Bakışlarım Wolf'la kilitleniyor ve sessiz bir alışverişe giriyoruz, gözlerimiz henüz ağızlarımızın söyleyemediğini söylüyor.

Baba.

Oğlum

.

Özür

dilerim.

Seni

seviyoru

m.

Nereden başlayacağız?

"Senin hakkında her şeyi biliyorum." Başını eğdi, gözleri benimkilere dikildi. "Rhett beni ziyaret etti. Frankie, Leo ve Kody'nin buradan kaçışları ve yeni dünyalarına geçişleriyle ilgili beni bilgilendirdi." Dudakları seğiriyor, neredeyse gülümsüyor. "Karşılaştığınız tüm zorlukları biliyorum. Ve dördünüzün bir ilişki içinde olduğunu da biliyorum."

Sesinde yargılama yok, sadece sanki her şeyin gerçekliğiyle yüzleşmiş gibi gerçeği kabul ediyor.
"Tebrikler." Ağırlığını kaydırıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu rüya gibi ana nasıl karşılık vereceğimden emin değilim.

Oğlumla bir konuşma yapıyorum. Bu gerçek değil.

Frankie bizi izliyor ve bir şeyler söylemeye başlıyor, dudaklarında bir özür beliriyor.

"Hayır. Yapma." Wolf ona bakar. "Düşünmek için on ayım vardı. Sen haklıydın. Sen benim kız kardeşimsin. Kirli olmadan

fadalar." Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Ve babamı beceriyorsun."

Odanın üzerinden boğucu bir ağırlık kalkıyor, gerginlik o basit, kendini küçümseyen mizahla dağılıyor.

"İyileştirmem gereken çok şey var." Bir omzunu kaldırıyor. "Çok fazla ruh arayışı. Tüm bunlara bir başkasını sürüklemekten önce, kendi zevkimde ustalaştığım gibi kendi sevgimde de ustalaşmalıyım..." Kendini işaret ediyor. "Seksi kaos."

Sözleri beni derinden etkiledi, dürüstlükleri, hiç beklemediğim ama olması gereken olgunlukları.

On ay boyunca bir ek binada esir tutuldu, Sevdiklerinin hayatlarına devam etmeleri, mutluluğun peşinden gitmeleri ve onsuz aşkı bulmaları hakkındaki hikayeleri dinlemek.

Hissettiği yıkım, umutsuzluk. Bunu anlayamıyorum.

Zamanı geri sarıp bu acıyı ondan alamam ama bana izin verdiği sürece her gün onun yanında olacağım.

Giysilerimi bitirince kendimi sandalyeden yukarı itiyorum, bacaklarım titriyor, beceriksizim ama ayakta durmayı başarıyorum.

Frankie geri çekilerek bana alan açıyor, ben masanın etrafında birkaç deneme adımı atarken kalbim hızla çarpıyor.

Wolf bir an bana baktı. Sonra hareket etmeye başladı, benimle yarı yolda buluştu.

Ona ulaştığımda, birbirimizin kollarına düşüyoruz. Güçlü vücudunu bedenimde hissettiğim an, onu asla bırakmayacağımı biliyorum.

Bu sadece bir kucaklaşma değil. Kaybettiğimiz her şey, bulduğumuz her şeyi bir kucakta sarmaladık. Onu sıkıca tutuyorum, ellerim gömleğinin arkasına dolanıyor. Titrediğini hissediyorum, duygularının üzerinden akıp gittiğini hissediyorum.

Frankie'nin hıçkırıkları odayı titretiyor ama ben oğlumdan, kollarımdaki bu mucizeden başka bir şeye odaklanamıyorum.

Kelimelere gerek yok. Sadece birbirimize sarıldık, baba ve oğul, onca acıdan, kaybedilen onca zamandan sonra birleştik.

Gözlerim yaşlarla doluyor, sıcak ve durdurulamaz.

Sonunda geri çekildiğimizde, bir parmak eklemimi ıslak yanaklarımda gezdiriyorum.

Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Onun burada olduğuna inanamıyorum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Leo ve Kody bize çarptı, kolları Wolf'un etrafını sardı ve onu bir anda ayağa kaldırdı.

uzuvların, kahkahaların ve derin duyguların homurtularının karmaşası.

Bu saf kaos, saf neşe ve gözyaşlarımı durduramıyorum. Onları -oğlumu, kardeşlerimi, ailemi- yeniden bir arada izlerken düşünüyorum.

Bakışlarım Frankie'yi buluyor ve parmağımı kıvırıyorum.

Öne atılıyor, elleri yüzümü çevreliyor ve beni başka bir öpücük için aşağı çekiyor, bu seferki yavaş ve tatlı, onun için tuttuğum tüm sevgiyle dolu.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni çok seviyorum Monty."

"Seni daha çok seviyorum." Öpücüğü derinleştiriyorum, ellerimi saçlarına sokup sıkıca kavriyorum. "Özür dilerim. Seni koruyamadım. I yapmadı-"

"Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz. Hayatta kaldık." Masada oturan cesetlere bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bizim bazı berbat travmaları düzeltmek için. Bir sürü terapi. Bütün terapiler. Ama bunu çözeceğiz. Birlikte en mutlu hayatı yaşayacağız."

Arkasına yaslanıyor, gözleri yaşlarla parlıyor ve bir gülümsemeyle ışıldıyor.

Bir el başımın arkasına vurarak dikkatimi Kody'ye çekti.
Dudakları geriye kıvrılıyor ve bakışlarımı tutarken
ürpertici bir gülümseme yayıyor. "Avlanma vakti geldi."

Cepanelikte, etrafım yıkım aletleriyle çevriliyken, içimdeki yırtıcının yükseldiğini, kontrolü ele aldığını hissediyorum.

Bu gece, hayatta kalmak için
avlanmıyoruz. İntikam almak için
avlanıyoruz.

Tüketilen hınç, içimdeki son kırıntıyı da yiyip bitirdi.
İnsanlık. İçimdeki bu şey Denver masumiyetimi yırttığında
doğdu. Sırtıma vurduğu her kırbaçla büyüdü.

Kemiklerimi emiyor, kalbimin her atışından besleniyor
ve ciğerlerimden geçen nefesi ateşe veriyor.

İlkel, hayvani ve kan istiyor. Bu gece, onu
serbest bırakacağım.

Bu gece, cehennemi serbest bırakacağım.

Duvarlardan silahları çekiyorum, ellerim
Ölümcül bir amaç. En sevdiğim arbalet Sitka'da kaldı ama
burada birkaç tane yedek var. Kemik ve siniri delmek için
tasarlanmış oklarla dolu bir sadak alıyorum. Bıçaklar, keskin
ve kötü, her biri vereceğim acının vaadi.

Cephane, teçhizat, bu avı bir katliama dönüştürmek için
ihtiyacımız olan her şey.

Leo, Wolf, Monty ve Frankie de aynı şeyi yapıyor, yüzleri
taş gibi, kararlı, beni harekete geçiren aynı şiddetli açlıkla
kararmış.

Oliver aniden odada belirir ve Frankie'nin sıçramasına
neden olur.

"Siktir!" Dönüyor, gözlerini dikmiş bakıyor. "Bunu nasıl
yaptın?"

Ona sıkı bir gülümseme veriyor. "Uçaklardaki bombaları
etkisiz hale getirdim."

"Tamam, ama soru..." Elini kaldırıyor. "Adada bir bok gördüm. Gölgeler. Pencereelerde siluetler. Hepimiz bir şeyler gördük. Sen miydin o?"

Gülümsemesi geriliyor ve yüz hatlarını ürpertici bir maskeye dönüştürüyor.

Sonra ifadesi düzelir ve arkasını döner.

"Oliver." Monty tüfeğini omzuna atıyor, gözleri sert. "Burada kalıp Frankie'yi koruyacak mısınız?"

"Onu hayatım pahasına koruyacağım." "Teşekkür ederim."

"Hadi şu partiyi başlatalım." Wolf kapının pervazına yaslanmış, elindeki bıçağı çeviriyor. Silah yok. Cephane yok. Sadece beline bağladığı keskin bıçaklardan oluşan bir kemer. "Biz onu yakalayana kadar kendini tüketecek."

Frankie bir ayı kapını kapıyor ve ellerime tutuşturuyor.

"O canavardan geriye bir şey kalmayana kadar geri getirmek. Onun hiçbir parçasını bir daha görmek istemiyorum." Sakin, kontrollü ve şaşırtıcı derecede vahşi, o doğanın bir gücü.

Ama şu anda kendini tutuyor, liderliği bize bırakıyor, olmamız gereken hayvanlar olmamıza izin veriyor.

"Seni seviyorum." Dudaklarını öpüyorum ama aklım başka yerde, çoktan tundrada, Rhett'in peşinde, onu nasıl parçalara ayıracağımı hayal ediyorum.

Diğerlerini öpüyor ve bizi gönderiyor.

Dışarı çıkıyoruz, soğuk hava yanaklarımı ısıırıyor. Geride yeterince kürk manto kalmıştı. Bu Wolf'u on aydır sahip olduğu kanlı şey yerine postlar içinde görmek güzel.

Wolf'u görmek güzel. Bu kadar.

Eğer Rhett onu nehirden çıkarmasaydı, onu bulacaktık. Tüm bu zaman boyunca yanımızda olacaktı.

Rhett'e bunu ödetmek için bir sebep daha.

Kızgın değilim. Bunun ötesindeyim. Ben tamamen başka bir şeyim, çok uzun zamandır derinlerde sakladığım vahşi ve vahşi bir şey.

Daha önce olduğum adam gitti, intikam ateşiyle yandı. Geriye kalan şey cehennem gibi, parçalamak, yırtmak ve öldürmek isteyen kutsal olmayan bir şeytan.

Karla kaplı arazide sessizce yürüyor, soğuk gecenin içinde hayaletler gibi kayboluyoruz.

Bu donmuş cehennemde doğup büyüdüğümüz için bu tepeleri, bu tundrayı herkesten iyi biliriz. Her yarık, eğim ve sivri kaya parçası bizim bir parçamızdır.

Rhett hayatı için kaçtığını sanıyor ama sadece bizim bölgemizin derinliklerine kaçıyor.

Leo, Wolf ve ben Monty'yi yakından takip ediyoruz. O olabilir

Burada kolayca kaybolabilir ama o güçlüdür. Ve o bizim. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz.

Derin bir nefes alıyorum ve Rhett'in kanının kokusu yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor, güçlü ve metalik, keskin havada asılı duruyor.

Nabzım hızlanıyor. Kaslarım geriliyor ve duyularım keskinleşiyor. Orada kan kaybediyor, bir iz bırakıyor yaralı bir hayvan ve ben beklentiyle hırlıyorum.

"Onu yakaladın mı?" Kurt bana bakıyor, gözleri aynı öldürme ihtiyacıyla kararmış.

"Bu taraftan." Onları tepelere doğru bir mil kadar götürdüm.

bir elini kaldırarak onları durdurdu. "Tuzağı buraya kuralım."

Leo ayı tuzağını bir açıklığa yerleştirmeme yardım ediyor ve üzerini dikkatlice karla örtüyor.

"Onu nehrin yakınında yakalamalıyız." Gözleri parlıyor yıldız ışığı. "Onunla bir süre oynayacağız. Sonra onu tuzağa atarız."

"Ne tarafa?" Monty eldivenli ellerini esnetir.

Kulaklarım uzaktaki tökezleyen ayak sesleriyle canlanıyor, her biri ağır ve çaresiz.

"Kuzey." O yöne doğru ilerliyorum.

Rhett kendisini bekleyen tehlikelerden, kurduğumuz tuzaktan, görüş alanının hemen dışında pusuya yatmış kurtlardan habersiz. Hayal edebileceği herhangi bir yaratıktan çok daha kötü bir şey tarafından avlandığını bilmiyor.

Karanlık, şiddetli enerji damarlarımda dolaşıyor. Canavar özgür ve kan istiyor. Rhett'in korkusunu tatmak, onu parça parça ayırmak, ona çığlık attırmak istiyor. merhamet et ve onu tekrar tekrar inkar et.

"Ona tecavüz etti," diyor Wolf, parmaklarının arasında parıldayan bir bıçak dans ederken. "Kendimi bilinçsizlikten nasıl kurtardım bilmiyorum ama onu orada hissettim, eli kucağımdaydı. Masanın üzerinde ona tecavüz ederken çektiği acıyı, yaşadığı dehşeti hissettim. Saldırı sırasında bir şekilde serum hattımı yerinden çıkarmayı başardı. Siz geldiğinizde, onunkini de çıkarmak için yeterli gücüm vardı."

Göğsümde bir hırıltı kopuyor, ellerim parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar arbaletin etrafında sıkılıyor. Hiçbir şey içimde yanan yakıcı ateşle kıyaslanamaz. Ben gazabın vücut bulmuş haliyim.

Yanımda, Monty buza dönüştü. Soğuk. İfadesiz. Ve aynı derecede ölümcül.

Leo kelimelerle ifade edilemeyecek kadar öfkeli, şiddet ve kan ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor.

Rhett'e çabucak yetişip varlığımızı belli ediyoruz, botlarımızı yere vurarak onu nehre doğru koşturuyoruz.

Bu içgüdüsel bir şey, birlikte hareket etme ve çalışma şeklimiz. Avımıza yaklaşan bir kurt sürüsü gibi.

Kayalıkların etrafına yayıldık, ateş çukurundan çok uzak olmayan gölgelerin içinde eridik.

Alçak bir yere çömeliorum, duyularım tetikte, gecenin seslerini, Rhett'in yaklaşan gümbürtüsünü dinliyorum. sendeleyeyen ayak sesleri.

Panikliyor, nefesleri hızlı ve gürültülü bir şekilde patlıyor, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyor. Hepsini duyuyor ve hissediyorum ve bu beni daha da acıktırıyor.

Dakikalar sonra, olduğu yerde dönerek görüş alanına girer, etrafını saran devasa kayaları çılgınca tarıyordu.

Burada olduğumuzu biliyor, tehlikeyi seziyor ve kaçmak için çok geç.

Onunla oynuyoruz, gölgelerden bıçaklar fırlatıyoruz, her biri ölümcül bir isabetle hedefine ulaşıyor. Uzuvarına, etine nişan alıyorum, onu öldürmek için değil, canını yakmak için. Çığlık atmasını sağlamak için. Acı çektirmek için.

Bıçak derisine her battığında, nefesinin acıyla kesilmesinden zevk alıyorum. Adımları titriyor. Sanki olanlara inanamıyormuş gibi başı dönüyor.

Ama o biliyor. Derinlerde bir yerde, bunun son olduğunu biliyor.

Arbaletimi kaldırdım, dürbünden onu gördüm ve ateş ettim. Ok, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle bacağını delip geçiyor.

Çığlığı geceyi yırtıyor, tepelerde yankılanıyor. Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Bir ok daha fırlatıyorum ve doğru uçarak aynı bacağa saplanıyor.

İki kişi daha yapmalı.

Aynı noktaya nişan alıyorum, uyluğunun etli kısmına. Onun sallanma ve dönme hareketlerine rağmen hedefi tutturdum.

Bacağından dört cıvata çıkar, çığlığı bitmeyen yüksek perdeli bir feryattır.

Yalpallıyor, dönüyor, dehşet içinde tuzağa doğru havalanıyor.

Ona acı çektirerek ve ölümünü uzatarak koşmaya başlıyoruz.

Sonra peşine takılır, her taraftan kuşatır, paniğe kapılmış bir hayvan gibi güderiz.

Hiç şansı yok ve bunu hepimiz biliyoruz. Ama bu yeterli değil. Bunu onun da bilmesini istiyoruz. Frankie'ye, Wolf'a, hepimize yaşattığı dehşetin her zerresini hissetmesini istiyoruz.

Ayak sesleri daha da çılgınlaşıyor, kanının kokusu havada olgunlaşmış. Bu beni çılgına çeviriyor. Onu parçalara ayırmak, bağırsaklarını ellerimde sıcak ve ıslak hissetmek, saldırımız altında parçalanmasını izlemek istiyorum.

Birkaç metre ileride, ayı kapanı omurgamda bir memnuniyet ürpertisi yaratan bir çıtırtıyla kapanıyor.

Yere düşüyor, çığlık atıyor, metal dişler etine saplanırken çırpınıyor, tendonları kesiyor ve kemiği parçalıyor.

Leo ve ben, yaralı bir geyiğe saldırmaya hazır yırtıcılar gibi etrafını sararak yaklaşıyoruz.

"Lütfen. Lütfen, bunu yapmayın. Ben... Ben sana yardım edebilirim! Sana istediğin her şeyi verebilirim! Para... sağlık hizmeti... ne istersen. Lütfen, yaşamama izin ver!" Dişleri takırdıyor, gözleri korkudan kan çanağına dönmüş.

Sözleri, acı tarafından, olacakların kaçınılmazlığı tarafından yutulana kadar çılgınca, tutarsız yakarışlara dönüşür.

Ama işimiz bitmedi. Yaklaşmadık bile.

Kan.

Her yerde, karın içine sızıyor ve onu koyu kırmızıya boyuyor.

Rhett eninde sonunda kan kaybından ölecek ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazla kan. Daha fazla acı.

Bu işi uzatacağız ve her saniyesini onun için cehenneme çevireceğiz.

Fileto bıçağı hâlâ omzunda gömülü. Kody'nin oklarından dördü de dahil olmak üzere bir düzine bıçak daha uzuvlarından çıkmış.

Hayati organlardan ve arterlerden kaçınmaya dikkat ettik.

Yanına çömeliyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Oradaki korkuyu, merhamet için yalvarışını görüyorum.

İğrenç.

Kolumu geri çekip yumruğumu göz çukuruna indiriyorum.

Uluyor, hüngür hüngür ağlıyor ve ayı tuzağının içinde çırpınıyor.

"Yüzündeki ifadeyi beğenmedim." Omuz silktim.

"Kendime engel olamadım."

"Ben... Ben sadece sizi kurtarmaya çalışıyordum! Hepinizi kurtarmak için!" diye ağlar.

"Kendini bile kurtaramıyorsun." Monty, fileto bıçağını Rhett'in omzundan çekerek onu daha çok ağlatır. "Bu onuru ister misin?" Bıçağı Wolf'a uzatır.

"Bir ayı ormana sıçar mı?" Bıçağı kabul ediyor ve karda Rhett'in yanında diz çöker. "Bence üç yüz kesikle ölüm burada doğru seçim. Herkes kabul ediyor mu?"

"Neden üç yüz?" Ben soruyorum.

"Beni senden kaç gün uzak tuttu." "Üç yüz o zaman."

Monty bıçağını kınından çıkarır.

Kody ve ben de aynı şeyi yapıyoruz.

Birlikte Rhett'in üzerine yavaşça, acımasızca iniyoruz, sayarken kılıçlarımız yıldız ışığında parlıyor.

Her birimiz için yetmiş beş kesim.

Tereddüt etmeyiz. Korkmuyoruz. Bıçaklarımızı Rhett'in etine dayanılmaz bir yavaşlıkla batırıyoruz. her anın, yaralardan akan her damla kanın tadını çıkarıyor.

Birlikte keserek acısını uzatıyoruz, her dilim bir öncekinden daha derine iniyor ve daha sert bükülüyor.

Kesilerimi demir testeresi hareketiyle yapıyorum, deriyi parçalıyorum ve tendonları koparıyorum.

Monty, yavaş ve metodik bir şekilde, kemiğe çarpana kadar sapını sertçe iterek onu bıçaklıyor.

Kody cinsel organlara odaklanır. Kıyafetleri kestikten sonra, acele etmeden Rhett'i parçalar halinde hadım eder, Rhett'in sarkık penisini her seferinde bir dilim kısaltıyor. Sonra taşaklarını iğne yastığı gibi deliyor.

Wolf da bir o kadar şeytani. Fileto bıçağını tasarlandığı gibi kullanıyor, kırılğan etten ince dilimler kesiyor. Rhett'in etinin derisini yüzüyor, onu hassas bir şekilde katman katman soyuyor ve parçaları düzgün bir yığın halinde topluyor.

"Bunu saklamayacaksın, Buffalo Bill." Gözlerine bakıyorum. "Bunu şuradaki Lorena Bobbitt'e söyle." Eliyle Kody'ye bıçak.

Sonra kesmeye ve saymaya geri döner.

Rhett acı içinde kıvranıyor, bize bakarken ses telleri patlıyor, sağlam eliyle uzanmaya çalışıyor ama hiçbir şeye tutunamıyor.

Yalvarmak nfile.

Haksızlık yaptığı kişilerin yüzlerinde merhamet yok.

Kaçış yok.

Çıglıkları iniltiye dönüşüyor, vücudu yaşama tutunma çabasıyla titriyor. Ama içinde hiç hayat kalmamış. Sadece Acı. Sadece dehşet. Sadece burada, bizi alt edebileceğini düşündüğü yerde öleceğinin soğuk ve katı gerçeği.

Bu rahatlama beni mest ediyor.

Üç yüzüncü kesite yaklaştığımızda, Rhett'in nefesleri ıslak, guruldayan soluklarla boğuluyor, göğsü nefes alma çabasıyla kabarıyor.

hayatta kalmak. Uzun süre yaşamayacak.

Kan kaybından ölüyor, vücudu yaralarla dolu, kanlar içinde boğuluyor ve konuşmaya çalışıyor.

Ses gelmiyor.

"Son kesim." Monty, Wolf'un bakışlarıyla karşılaşır. "Bu senin."

Wolf, Rhett'in üzerine eğilmiş, eliyle silahın sapını kavırıyor.

fileto bıçağını son bir kez Rhett'in göğsüne batırırken, yavaşça, kasıtlı olarak. Saniyeler geçiyor ve o devam ediyor.

Rhett'in gözlerinin içine bakarken bıçağı milim milim itmek için.

Rhett hareketsiz düşmeden önce son bir kasılmayla sarsılır. Gözleri yıldızlara bakıyor ama içlerinde hiçbir şey kalmamış.

Arkamıza yaslanıp nefesimizi tutuyoruz.

Zafer yok. Sevinç yok. Sadece yapmak için geldiğimiz şeyi yaptığımızı biliyoruz.

Kalıntılarını kurtlara bırakıyoruz, işi bitireceklerini biliyoruz. Bu gece bu tepelerde yeterince kan döküldü. Bizi bulmaları uzun sürmez.

Yeterince uzaklaşıp bekleyeceğiz.

Bir saat içinde kurtlar cesedinin parçalarının üzerine üşüşür, ulumaları tepelerde yankılanır.

Bizi öldürebileceğini düşünen bir adam için uygun bir son.

Kardeşlerim Wolf, Kody ve Monty'ye dönüyorum ve gözlerinde karanlığı, içimde yanan aynı ilkel şiddeti görüyorum.

Bu gece bir çizgiyi aştık, başka bir şey olduk, insandan daha fazla bir şey. Ama bunu birlikte yaptık ve bunu, bu bağı, bu kanı hayatımızın sonuna kadar yanımızda taşıyacağız.

Frankie'nin intikamını aldık.

Kulübeye döndüğümüzde sabahın erken saatleri ve onu

Oliver'la birlikte verandada beklerken buluyoruz.

Kana bulanmış halimize bir göz atıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Herkes için duş."

Kanlar içinde, bitkin ve rahatlamış bir şekilde kabine giriyoruz.

Havaya ölüm kokusu sinmiş ama artık daha hafif, eskisi kadar baskın değil.

Kody ile bakiştık. O da fark etti.

Duygularımı doğrulama ihtiyacıyla mutfığa yöneliyorum, Rhett'in geride bıraktığı grotesk akşam yemeği partisini görmeyi umuyorum. Ama mutfak boştu. Cesetler gitmişti.

Oliver önümüzde beliriyor, gözleri düz, biraz korkutucu. "Cesetleri derin dondurucuya taşıdım."

Gözlerimi kırpiştırıyorum, cevap neredeyse çok basit, çok pratik. Sanki hiçbir şey değilmiş, listesinden çıkarması gereken başka bir görevmiş gibi söylüyor.

Ben kimim ki yargılayayım?

Hiç tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan bir kalp cerrahını doğradım.

Kody ve Wolf eski banyomuzda duş almak için üst kata çıkıyorlar.

"Monty." Frankie parmaklarını onunkilere sürterek dikkatini çekti. "Oliver onun lehine para kazanmak istiyor."

Çabuk oldu. Hayalet dalga geçmez.

Monty sertleşir, Oliver'a dönerken kaşları çatılır. "Ne istiyorsun?"

"Kulübeyi istiyorum." Oliver gülümsemiyor, gözünü bile kırpmıyor. "Bu kulübeyi."

"Ne için?" Monty'nin gözleri şaşkınlıkla açılır.

Oliver ona boş bir bakış atıyor, onunla tanıştığımızdan beri takındığı aynı esrarengiz ifadeyle.

En basit istekleri bile daha karanlık, sorgulanması gereken bir şeymiş gibi hissettirebilmesi tedirgin edici.

Monty önce bana, sonra Oliver'a bakıyor ve gözlerinde ani bir endişe parlaması oluyor.

"Bu artık benim şefim olmadığın anlamına mı geliyor?" diye soruyor, sesi daha hafif, ama yine de keskin. "Artık yumurta yok.

Benedict?"

Sessizlik.

Oliver ifadesizliğini korurken Monty'nin tedirginliği artar, öyle ya da böyle hiçbir işaret vermez.

Burada pazarlık yok. Monty, Oliver'ı işe aldığı anda onun şartlarını kabul etti. Şimdi Monty bunu ödemek zorunda.

"Monty." Frankie'nin ses tonu hepimizin içgüdüsel olarak tepki verdiği sessiz bir otorite taşıyor.

"Ayrıldığıımızda burayı yerle bir etmek niyetindeydim.

Oliver kulübeyi istiyor ve

ikinci uçağı da. O geride kalıp cesetlerle ilgilenecek."

"Uçak uçurabiliyor musun?" Monty Oliver'a kaşlarını

çatar. "Birçok şey yapabilirim."

Uçaklardan da atlıyor. Bu adamın sırları var.

"Seninle bir derdim var." Monty

Oliver'ın yeri.

"İlginç bir kelime seçimi," diye mırıldanıyorum.

"Gerçek adımın Montgomery Strakh olduğunu öğrendiğinde tam bir pisliktin. Leo yemeğime tükürdüğüne ikna olmuştu."

"Doğru." Başımı salladım.

"Yemeğine tükürmediğimi nereden biliyorsun?" Oliver sırtıyor.

"Oliver..." Monty burun kemiğini sıkar. "Sana gerçek adımı söylemediğim için bana kızmıştın. Yine de bunca zaman kimliğini benden sakladın."

"Oliver benim gerçek kimliğim. Hayalet ise bir takma isim." "Aynı fark."

"Hiç de aynı değil."

"İkiniz de affedip unutabilir misiniz?" Frankie ellerini kalçalarına sabitler. "Hayatımıza devam etme zamanı."

Monty ve Oliver başlarını öne eğerler.

Oliver'a "Kulübe senin," dedim. "Kardeşlerim ve ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyoruz."

"İki şartla size fazladan uçak bırakacağız." Monty geri adım atarak Frankie'nin yanına döndü. "Şehre her gelişinizde benimle irtibata geçin ki burada kapana kısılmadığınızı bileyim. Ve burayı masumları hapsetmek, onlara zarar vermek ya da öldürmek için kullanmayacaksınız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Duş alma zamanı." Frankie elimi tuttu.

Monty ona ilerlemesini işaret ediyor, o da onu ve beni koridorda yönlendiriyor.

Sanki beni karanlık bir anının içine çekiyor. Duvarlar titriyor ve yerler burada olan her şeyin fısıltılarıyla uğulduyor.

Koridorun sonundaki kapı ileride beliriyor. Denver'ın yatak odası. Buradan kaçtık. Hayatlarımız için kaçtık. Bu alana tekrar girmek doğru gelmiyor.

Kapıyı iterek açıyor, menteşelerin gıcırtısı içimi ürpertiyor.

"Burası onun odası mı?" Monty içeri bakar.

"Öyleydi." İçeri girer ve ışıkları yakar.

Denver öldüğünden beri elektriği olmayan ışıklar.

Tereddüt ediyorum, gözlerim hâlâ ocağın yanında yığılı duran yatak takımlarına kilitlenmiş.

"Görünüşe göre Rhett sadece ana odaları yenilemiş." Yatak odasına doğru ilerliyor, etrafına bakarken eli şöminenin üzerinde geziniyor, ifadesi okunmuyor.

Sonunda bize döndü, gözleri Monty'ninkilerle buluştu ve tam olarak adlandıramadığım bir şeyle dolu bir bakış attı.

"Denver bana bu odada tecavüz etti." O işaret ediyor Yerdeki yatak takımları. "Hayatımın en karanlık aylarında Leo ve Kody ile birlikte orada uyudum. İyi ve kötü anılar biriktirdik."

Monty'nin duruşundaki gerginlik benimkiyle uyuşuyor. Burada ne yapıldığına dair kendi anılarım var. Bu odanın neyi temsil ettiğini çok iyi biliyorum.

"İşte burada bitiyor." İkimize de bakıyor, sesi sabit ve kararlı. "Acı, istismar ve

kabuslar, hepsi burada bitiyor. Duşa gireceğiz ve yıkanacağız. Sonra da eve gideceğiz. Wolf'umuzu evimize götüreceğiz ve asla arkamıza bakmayacağız."

Monty tek kelime etmeden onu kollarının arasına alır, yüz ifadesi serttir ama onu göğsüne yaslariken dokunuşu son derece naziktir.

Ona sarılma şeklindeki ham, dile getirilmemiş ihtiyaç çarpıcı. O dünyadaki en değerli şey ve adam da bunu biliyor.

Onu banyoya taşıyor ve ayaklarını yere indiriyor.

Borulardan gelen su sesi bana Kody ve Wolf'un hâlâ üst kattaki duşu kullandıklarını söylüyor.

Musluğu açıyorum, sıcaklığı ılık, rahatlatıcı bir akışa ayarlıyorum. Yıkayan türden bir sıcaklık soğuk ve karanlık.

Ama içim hâlâ yanıyor, sarsamadığım bir öfkeyle sımsıkı sarılmış durumdayım. Kana susamışlık hala hırlıyor ve pençeliyor, sert olmaktan başka bir şey yapmayı imkansız kılıyor.

Monty'nin elleri cüppesini çözerken özenle hareket ediyor, kumaşı teninden sıyrıyor.

Yardım etmek için araya giriyorum, onunla su arasındaki son engeli kaldırmak için birlikte çalışırken parmaklarım onunkilere sürtünüyor.

Bornoz yere düşüyor ve ben sertçe yutkunuyorum, onu gördüğümde göğsüm sıkışıyor. Morarmıştı. Uyuşturulmuş. Tecavüze uğramış. Ama hala burada, savaşıyor.

Monty ve ben senkronize bir şekilde hareket ediyoruz, kıyafetlerimizi hızla çıkarıyoruz, gözlerimiz onu hiç bırakmıyor.

Gömleğimi çıkarırken parmaklarım beceriksizce hareket ediyor, kumaş tenime bulaşan kurumuş kana yapışıyor. Hâlâ avın sıcaklığını, serbest bıraktığımız şiddeti hissediyorum. Bu Her parçam orada, tepelerde, intikam hırsıyla öldürmeye devam ederken onu bırakmak ve kenarlarını yumuşatmak zor.

Su tenime çarpıyor, kanı, kiri, teri yıkıyor, ama şu bilgiyi yıkamıyor

Ona ne yapıldığını. Sanki karanlığı uzaklaştırabilir ve vahşetin katmanlarını kazıyabilirmişim gibi, sert ve cezalandırıcı hareketlerle cildimi ovuyorum.

Monty ona spreyin altında rehberlik ediyor, dokunuşu benimkinden çok farklı. Yatıştırıcı, nazik, dikkatli. Dünya zor olduğunda yumuşak olma, her şey zor olduğunda sakın olma yeteneğine sahip.

başka bir şey kaostur. Ve şu anda buna ihtiyacı var. Ona ihtiyacı var.

Birlikte, saldırının kalıntılarını vücudundan temizliyor, ona zorla uygulanan şiddeti duruluyoruz. Onu takip ediyorum, dokunuşum sert ama dikkatli, yumruklarımı duvara göndermek istesem de yardım etmek için elimden geleni yapıyorum.

Su giderden aşağı akarken pembeleşiyor, gecenin lekelerini de beraberinde götürüyor ama anıları yok etmiyor. Ona yapılanları, katlanmak zorunda kaldığı şeyleri silmiyor. Ama elimizden geleni yapıyoruz. Onu temizliyoruz. Biz ona sarılıyoruz. Yalnız olmadığını bilmesini sağlarız.

İşimiz bittiğinde bir havlu alıp belime sarıyorum. Sonra Monty'nin gözleriyle karşılaştım.

Beni iyi tanıyor ve içimdeki savaşı anlıyor. Frankie'nin bir duştan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu da biliyor.

Şefkate, güvenceye, sevgi dolu bir dokunuşa ihtiyacı var. Onu duvara çarpmadan ihtiyacı olan şeyi veremem.

Monty ve ben sözsüz bir anlayış alışverişinde bulunduk.

Bunu görüyor ve başını sallıyor. "Doğru yoldasın, ama her şeyin açıklığa kavuşması için heceleyeceğim. Onun dokunuşunu silmeni istiyorum. Kaldır. Yerine kendininkini koy." Sesi kırılıyor, duygularla boğuluyor. "Sana içimde ihtiyacım var. Hemen şimdi."

Adam dönüp onu kollarıyla sararak kendine çekerken, dudakları yumuşak, şefkatli ve sevgi dolu bir öpücükle onunkini bulurken makyaj masasına yaslanıyorum.

Elleri teninde gezinirken eriyor, ona yapışıyor. Her dokunuşta vücudundaki gerginlik azalıyor.

Dudakları yanaklarında, boynunda ve omuzlarında geziniyor, sanki çürükleri, acıyı ve anıları öpüp yok edebilecekmiş gibi.

Onu duvara doğru kaldırıyor, aleti sert ve hazır. Sonra onunla sevişiyor, nazikçe, yavaşça, ona sevildiğini, güvende olduğunu ve bizim için her şey olduğunu hatırlatıyor.

Birlikte çok güzeller, vücutları çağılayan suyun altında sallanıyor. Nefeslerinin zayıf sesleri, Monty'nin ona fısıldarken çıkardığı yumuşak mırıltı, samimi, özel ama özel değil.

Boşalmaya başladıklarında gözleri bana dönüyor, davetkâr ve istekli. Eğilip ağzını yakalıyorum ve onu öpüyorum.
birlikte doruğa ulaşırlar.

Denver'ın eski odasında bıraktığımız temiz kıyafetleri buluyoruz. Dışarı çıktığımızda tekrar nefes alabiliyorum, kalbim yavaşlıyor, zihnim berraklaşmaya başlıyor.

Eve gitmeye ve tepeleri arkamızda bırakmaya hazırım. Bir saat sonra çalı uçağına bindik.

Aletleri son bir kez kontrol ederken motorlar sabit bir titreşimle uğulduyor.

Kutup gecesinin başlamasıyla birlikte gökyüzü sakin ve karanlıktır.

Kar yok. Rüzgar yok. Monty uçmak için güvenli olduğunu söyledi.

Yardımcı pilot koltuğunda yanımda oturuyor, elleri kumandaların üzerinde sabit bir şekilde hareket ediyor.

Arkamızda, yumuşak nefes alma sesleri ve uçağın çerçevesinin ara sıra çıkardığı gıcırtilar dışında kabin sessiz.

Frankie'yi kontrol etmek için arkama bakıyorum.

Kolçakları sıkıca kavırıyor ama idare ediyor. Paniği uzak tutmak için tekniklerini kullanırken göğsü ölçülü nefeslerle yükselip alçalıyor.

Kody yüzüncü kez emniyet kemerini kontrol ediyor, parmakları alaycı hareketlerle tokanın üzerinde geziniyor.

"Dostum." Wolf iç çeker. "Kemer kilitli."

"Pantolonuma girmeye çalışıyor." Frankie omuzlarındaki gerginliğe rağmen sırıtıyor.

"Tekniği üzerinde çalışması gerekiyor."

Kody kemerini bağlıyor, gözleri onu hiç bırakmıyor. O güçlü ve dayanıyor. Hepimiz dayanıyoruz.

Wolf bakışlarını pencereye çeviriyor, bakışları uzaklara dalmış, hayal bile edemeyeceğim düşünceler içinde kaybolmuş.

Rhett'in onu uçaklarla taşıdığını biliyorum ama Wolf bunun bilincinde değildi.

Bu farklı.

O burada. Uyandı ve her şey bir anda kafasına dank etti. Özgürlük, ailesiyle yeniden bir araya gelmesi, babasıyla tanışması ve gerçekten kaçıyor olması.

O hissi hatırlıyorum.

Kontrollere geri dönüyorum.

İşte bu kadar. Sonunda burayı geride bırakıyoruz.

Motorlar kükrüyor ve uçak altımızda titreşiyor, havalanmaya, yükselmeye hevesli.

"Hey, Wolf." Koltukta dönüyorum ve onun mavi gözlerini buluyorum

arkasına bakarak. "Aslan, ayı ve drag queen hakkındaki masalı duydun mu?"

"Uh...Belki?" Dudakları bükülür.

"Aslanların uçabildiği ortaya çıktı. Ayılar çok iyi votka yapıyor ve Sihirli Krallık artık kraliçesiz olmayacak."

Wolf bir kahkaha attı ve ben tekrar kontrollere döndüm.

Uçak yalpalıyor. Tekerlekler araziye çarpıyor. Sonra havalandık, yeri arkamızda bıraktık, Hoss'u geride bıraktık.

Gökyüzü önümüzde açılıyor, uçsuz bucaksız ve sonsuz. Birlikte, bir aile olarak ilerliyoruz.

Dört ay sonra.

"Sana bakmadan duramıyorum." Leo bizi kadife koltuğun daha derinlerine kaydırıyor ve beni sıkıca yanına yatırıyor.

"Göz kamaştırıcısın, aşkım."

Bana bakışına bayılıyorum.

Bu sadece çekiciliğin ötesine geçiyor. Endişemi, yaralarımı, delilik ve karanlık nöbetlerimi görüyor ve yüz çevirmek yerine beni öyle sevgi dolu bir bakışla kucaklıyor ki bana değer verildiğini hissettiriyor.

Ve iddia etti.

Ben üç adama aidim.

Bakışlarım salondan barın arkasındaki Monty ve Kody'ye kayıyor, onlar da içki fabrikasındaki tıklım tıklım kalabalığa bir gösteri sunuyorlar.

Kody'nin mekanı Alaska'da bir destinasyon noktası haline gelmiştir.

Müşteriler sadece kapıdan girebilmek için aylar öncesinden rezervasyon yaptırıyor.

Sahibinin seksi, karşı konulmaz cazibesinin bununla çok ilgisi var. Odadaki enerji heyecan ve arzuyla dolup taşıyor.

Karanlık, evcilleşmemiş aurasıyla Kody ve milyarder pornosunun vücut bulmuş hali Monty ana olaydır.

Şişeler havada uçuşur, bardaklar barın üzerinde kayar ve kalabalık alkışlar.

Birbirleriyle yarışıyor, içkileri ileri geri fırlatıyor ve birbirlerini geçmeye çalışıyorlar. Bu sadece kardeşçe bir eğlence değil.

rekabet. Trajedinin ardından kahkahanın gelebileceğinin kanıtı.

Hayat onları vahşi, yaralı savaşçılara dönüştürdü ama tepelerde yaptıkları onları tanımlamadı. Onları daha güçlü, daha yakın yaptı.

Dört Strakh adamı arasındaki bağı ruhumu dolduruyor.

Monty ona doğru bir şişe fırlatırken Kody homurdanıyor, kolayca yakaladı ve içindekileri bir bardağa boşaltmadan önce arkasından döndürdü.

Monty'nin dudaklarının kenarında bir gülümseme belirirken, bir müşterinin önündeki içkiyi bir çırpıda deviriyor. Kalabalık kükrüyor.

Leo kayıyor, parmaklarını elbisemin eteklerinin altından kalçalarımın geçiriyor ve içime bir elektrik gönderiyor. Masa kucaklarımızı gizliyor, biraz kalabalık odada mahremiyet. Ama bakan herkes onun yatak odasındaki gözlerindeki ateşi görebilir.

"Monty bu gece nadir görülen bir formda." Sıcak dudaklarını boynumda gezdiriyor, eli yukarı kayıyor, parmakları kalçalarımın arasındaki kıvrımı okşuyor.

"Sizi etkilemeye çalışıyor çocuklar."

Monty'nin Leo, Kody ve Wolf'a olan sevgisi sarsılmazdır. Kontrol eden ve boğan bir aşk. Korkudan doğan bir aşk.

Bizi kaybetme korkusu.

"O kadar uğraşmasına gerek yok." Leo kulağımın altındaki noktaya burnunu sokarken aç, guruldayan bir ses çıkarıyor.

"Hiçbir yere gitmiyoruz."

Wolf'un kahkahası odanın öbür ucundan çınlıyor ve dikkatimi barda oturduğu, etrafını saran kadınlarla çevrili yere çekiyor.

Siyah, yıpranmış bir deri ceket geniş omuzlarını sarıyor, kumaş yıpranmış ve yeniden hayat bulmuş gibi adamın kendisi. Gümüş zincirler ve metal aksanlar deriyi süslüyor ve yüksek yakası yukarı kaldırılarak yüzünü gölgelerle çerçeveliyor.

Altındaki siyah dantel gömlek zayıf bedenine uyum sağlıyor, kaslı bir çerçeve. Dizleri ve kalçaları yırtık siyah kot pantolon, tenini belli ediyor ve bir çift ağır savaş botunun içine giriyor.

Dumanlı makyajıyla bara yaslanırken Gözlerini kirleterek, yanlış bir yola sapmış ve kendini deri ve gölgelerden oluşan bir dünyada bulmuş düşmüş bir meleğe benziyor. Gizemli. Dokunulmaz. Dayanılmaz derecede güzel.

Ve kadınlar bunu yiyor.

Babası gibi o da kendine güvenin timsali, siyah saçları yüzünün etrafına dalgalar halinde dökülüyor, buz mavisi gözleri utanmadan flört ederken muziplikle parlıyor. O Bu kadar kısa sürede bu kadar yol kat ederek, beni hayrete düşüren bir hızla topluma uyum sağladı.

Ancak bu ukala sırtışın altında, hakkında konuşmayı reddettiği şeytanlar tarafından rahatsız edilen, derinden zarar görmüş bir adam vardır. Doktor'a gider.

Haftada iki kez Thurber. Hepimiz yapıyoruz. Wolf seanslarında açıldığını söylüyor. Sadece bize açılmıyor.

Rhett'le yaşadığı esaretin tüm detaylarını bilmemize gerek yok ama panik atakları konusunda biraz bilgi bize yardımcı olabilir. Onda TSSB var ve atakları sık sık oluyor. Bende de var ama onunki gibi değil. Denver'ın Kody'nin elini bıçakladığı gece mutfak masasına kemikleri attığımda olduğu gibi kendini tamamen kapatıyor.

Wolf her sinir krizi geçirdiğinde bu anı bana işkence ediyor.

İyi haber, saksafonunu tekrar çalmaya başladı. Onun duygulu melodisinin ada boyunca sürüklendiğini duymak beni içgüdüsel bir düzeyde rahatlatıyor.

Leo'nun sert kot pantolonlu kalçasını okşuyorum ve oradaki gerginliğe dikkat çekiyorum.

Büyük kalabalıklarda hala huzursuz. Hepsi öyle. Değil özgürlüğümüzden tam olarak yararlanmamızı engelledi. Artık güvende olduğumuza göre, haftada birkaç kez dışarı çıkıyoruz. Akşam yemeği ve dans. Dağlarda motosiklet gezintileri. Gün batımında yat gezintisi. Anchorage'da konserler ve geziler.

Wolf daha iyi uyum sağladığında ve Kody ile Leo'nun iş girişimleri daha sağlam temellere oturduğunda, Alaska dışına seyahat etmeye başlayacağız. Monty ve ben onlara dünyayı göstermek için can atıyoruz.

Hiçbir ışık geçmişimizi yok edemez ama biz geleceğimizin en parlak versiyonunu yaratıyoruz.

Leo'nun gözleri yüzümün kıvrımlarında geziniyor, sanki her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi dudaklarımda oyalanıyor. Arzu ondan yayılıyor, zamanı yavaşlatıyor ve odayı sadece bize daraltıyor.

"Çok fazla düşünüyorsun." Elini kalçalarımın arasındaki sıcaklığa yaklaştırırken dili kulak mememi okşuyor. "Tanrım, vücudunu seviyorum. Bu seksi bacakları. Ve kışını. Kahretsin, sıkı, mükemmel bir kışın var."

Titriyorum ve meme uçlarım elbisemin ince kumaşına karşı sertleşiyor.

"Ama geri kalanın çok yumuşak." Parmakları uzanıyor Bacaklarımda birleştiği yere dokunuyor ve hareketsiz kalıyor. "Külotun nerede?"

"Kody'nin cebini kontrol et." Dudağımı ısırdım.

"Ben buraya gelmeden önce seni becerdi mi? Nasıl? Sizden sadece beş dakika gerideydim."

"Karnı açtı."

"Her zaman aç. En azından dairesi biraz kullanılıyor."

Sadece seks için kullanılıyor. On sekiz günlük ayrılığımızdan beri kimse burada uyumadı.

Kody ne kadar geç saatlere kadar çalışırsa çalışsın, her zaman eve gelir.

"Şimdi onun seni becerdiğini hayal ediyorum." İnliyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Lanet olası sikim pantolonuma akıyor."

Vücudu benimkine doğru eğilmişken, bir parmağını ıslak yarığım boyunca, izleyenleri umursamadan. Masanın altındaki elini kimse göremiyor ama ne yaptığını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

İki parmağını içime sokuyor ve yutkunuyorum, gözlerim kocaman ve yanaklarım yanıyor.

Odanın diğer ucunda, Kody'nin koyu renk gözleri parlayarak içkisini Monty'ye doğru uzatıyor, Monty de sırtarak içkiyi alıyor ve uzun bir yudum aldıktan sonra Kody'ye başıyla onaylıyor.

Kalabalık alkışlıyor ve ben bir inilti çıkarıyorum. Leo beni acımasızca parmaklıyor.

"Seni kucağıma almak üzereyim." Açık dudaklarımı yalıyor. "Bütün bu insanların önünde sikime binmeni sağlayacağım."

"Barın sonundaki kel adamı tanıdın mı?" Nefes nefese kaldım. "O şerif. Onunla geçmişimiz çok eskiye dayanır. O yapmaz

"Kadınımı becerdiğim için beni tutuklayın."

"Sizi kamu ahlaksızlığından tutuklayacak."

"Henüz uygunsuzluğun yakınından bile geçmedik."

Ben cevap veremeden Monty iki elinde birer içkiyle masamızda beliriyor. Onları Leo ve benim önüme koyuyor, dikkati elbisemin altındaki harekete odaklanıyor.

İçimdeki parmakların etrafından yeni bir ıslaklık dalgası sızıyor.

"Eğleniyor musunuz?" Monty'nin gözlerinde yırtıcı bir bakış var, avına bakan bir avcı gibi.

"Daha iyi bir eğlence isteyemezdim." Leo sırtıyor, bara doğru başını sallayarak. "Kokteyl gösterisi de fena değil."

Monty'nin dudakları seğiriyor ve hâlâ barın arkasında içkileri ustalıkla karıştıran Kody'ye bakıyor.

"Doğuştan yetenekli," diye itiraf ediyor Monty, ses tonundan gurur duyduğu belli oluyor. Leo parmaklarını benden çekip Monty'ye bakıyor.

Sonra sırtarak ve alay ederek parmaklarındaki uyarılmışlığı yalamaya devam ediyor.

Bir anda Monty, Leo'nun kolunu kapmak için uzanır.

Leo gülerek ondan kaçır. "Kendin al." Sonra ıslak parmaklarını elbisemin altına sokuyor.

Monty diğer tarafımdaki boşluğa geçip eğiliyor ve dudaklarını boynumda gezdiriyor.

Bir duraklama, bir anlık göz teması. Sonra "Bacaklarını aç." diyor.

Lanet olsun.

Kalçalarımı ayırıp elbisemin eteğini gererken göğsüm çırpınıyor ve amım sıkılıyor.

Monty'nin dudakları yavaş ve kalıcı bir öpücükle benimkileri buluyor. Ve parmakları. O uzun, becerikli parmaklar Leo'nunkilere katılıyor ve birlikte,

sırılsıklam olmuş amımın içine sürtünüyorlar, okşuyorlar ve batıyorlar.

Kalabalığın gürültüsü, geçmişin ağırlığı, hepsi ellerinin sıcaklığında ve sırayla beni öperken dudaklarının tadında kayboluyor.

Orgazm hızlı ve sessiz bir şekilde gelir. Onların Parmaklarını içimde ve başparmaklarını klitorisimde birleştirerek beni paramparça ettiler. Seğiriyorum ve sıkışmış dudaklarımın arkasına derin, coşkulu bir inilti hapsediyorum. Leo'nun sıcak, talepkâr diliyle açmaya çalıştığı dudaklar.

Nefesim kesiliyor ve o da dalıyor, karanlık kahkahası boğazımda titreşiyor.

Geri çekildiğinde Monty'yi parmaklarını emerken yakalıyorum.

Hayvanlar. Hepsi.

Gözlerinde bir ateş var, daha fazlasının geleceğine dair bir söz. Biliyorum ki bu gece yalnız kaldığımızda, o kadar çok yarakla dolacağım ki, hangi tarafın yukarı olduğunu bilemeyeceğim.

Üç erkeğin zorlu libidolarına ayak uydurmak çok yorucu. Ve çok tatmin edici.

Sürekli bir orgazm mutluluğu içindeyim.

Leo bardağını kapıyor ve sanki parmakları içime gömülmemiş gibi Monty'ye uzatıyor. "Bir gün daha hayatta kalmanın şerefine."

Monty kadehini Leo'nunkiyle tokuştururken bakışları yumuşuyor. "Birlikte hayatta kalmaya."

Kalbim kabarıyor.

Hırpalandık ve yaralandık ama buradayız. Mutlu ve güvende. Güvenlik görevlisi yok. Bekleyen soruşturmalar yok. Artık hayatta kalmıyoruz.

Yaşıyoruz.

Yetkililer cesedini aramaya devam ederken Dr. Rhett Howell'ın kayıp olduğu düşünülüyor. Uçağının Oliver ve Monty'nin hazırladığı bir iz. Alaska'da insanlar her zaman kaybolur. Bazen de hiç bulunamazlar.

Rhett, Doyle, Sirena, Alvis, Thea, Denver... Hepsi bir daha görülmemek üzere gittiler.

Hastanedeki işime geri döndüm. Kody, Leo ve Monty'nin kendi işleri var.

Ve Wolf.

Bakışlarım tekrar bardaki adama kayıyor.

Etrafı, her kelimesi dikkatle dinlenen bir kadın kalabalığıyla çevriliyken, dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyor ve bunu büyüleyici bir çekicilik ve soğukkanlılıkla yapıyor.

Uzun boylu, heykelsi bir sarışın yaklaşıyor, eli söylediği bir şeye gülerken kolunu okşuyor. Ona çarpık bir gülümseme veriyor ve aralarında kışkırtıcı bir mesafe yaratacak kadar geriye yaslanıyor.

Bu flört onun için bir oyun ve bunu ustalıkla oynuyor, hiçbir teklife yanaşmadan onları kendine çekiyor.

Sonra bir şeyler değişir. Gülümsemesi bir an için duraksıyor ve bakışları kadınların yanından geçerek bir şey arıyor. Ya da birini.

Gözleri bana dikildiğinde, aramızdaki bağ keskin bir yoğunlukla birleşiyor. Şakacı gülümsemesi kayboluyor, yerini daha yoğun, daha ham bir şey. Kısa bir an için, altındaki kırılganlığı, mücadele eden kısmını görüyorum.

Bakışlarımız iç içe geçiyor, sessiz kelimeler değiş tokuş ediyor. Sessiz bir hatırlatma. Güvence ihtiyacı. O yalnız değil. Onu görüyoruz. Onu seviyoruz.

Ona küçük, cesaretlendirici bir gülümseme sunarak burada olduğumu söylüyorum. Hepimiz buradayız. Bunların hiçbirisiyle tek başına yüzleşmek zorunda değil.

Omuzları gevşiyor ve çenesini bana doğru hafifçe eğiyor.

Ona bir öpücük veriyorum. Elini kaldırıyor, yakalıyor ve cebine koyuyor.

Sonra, geldiği kadar hızlı bir şekilde, bakışlarındaki yoğunluk dağılır ve şakacı sırıtış geri döner.

İçkisini yudumlarken sarışına bir şeyler söylüyor ve onu kıkırdatıyor, çapkın maskesi tekrar yerine oturuyor.

Leo ve Monty'ye dönüyorum, elimi Leo'nun bacağına koyuyorum. "Wolf uzun bir yol kat etti ama belli etmese de hâlâ mücadele ediyor."

Leo sessizce, "Gösteri yapma konusunda her zaman iyi olmuştur," diyor. "Bu onun kırmızı bayrağı."

"Ona rol yapmak zorunda olmadığını hatırlatmalıyız." Monty çıplak kalçamda küçük daireler çiziyor. "Onunla çıraklığı hakkında konuştun mu?"

"Evet, konuştuk. Bu işle gerçekten ilgileniyor." Leo yavaşça nefes alıyor. "Bu onun sanatını ifade etmesi için iyi bir yol ve dövme dükkanının sahibi... Adı neydi?"

"Declan," diyor Monty.

"Declan, Wolf'un ne kadar yetenekli olduğu konusunda çenesini kapatmıyor. Ama..." Leo bana baktı.

"Endişeleniyorsun." Kalçasını sıkıyorum. "Wolf hâlâ çok şeyle uğraşıyor. Kabuslar, bilinç kayıpları... Çok fazla."

Hepimiz onu düzenli olarak dükkânda ziyaret ediyoruz. Odaklandığında iyi, ama bazen kendini kaybediyor. Bazen sanki orada değilmiş gibi hiçbir şeye bakmıyor.

"Bunu atlatmasını sağlayacağız." Monty'nin çenesi gerilir. Mavi gözleri, onu asla terk etmeyen o koruyucu yoğunlukla daralıyor. "Bir daha asla yalnız kalmayacak."

Orada oturup Wolf'un etrafındaki kadınlarla şakacı şakalaşmalarına geri dönmesini izlerken, önündeki yolun kolay olmayacağını biliyorum. Ama biz bir aileyiz; sevgi, acı ve göz kamaştırıcı parlak bir gelecek için acımasız bir vahşetle birbirimize bağlıyız.

"Hey, Wolf." Kody barın karşısına geçip Wolf'un saçlarını karıştırıyor.

Wolf onu tersliyor ama yüzünde bir gülümseme var, koyu Goth makyajının arasından parlayan gerçek bir gülümseme.

Kody ona bir şey söyler ve Wolf ayağa kalkar. Kalabalığın içinden geçip giderler.

Salonun ortasında duran Kody, iki parmağını ağzına sokuyor ve içki fabrikasının gürültüsünü kesen keskin bir ısıklık çalıyor.

Emredici ses odayı anında sessizleştirir.
Her kafa ona doğru dönüyor, ardından insanlar içkilerini indirirken kadehler hafifçe şingirdiyor, gözler Merak.

Leo'ya onlara katılmasını işaret ederken Wolf'un yüzünde şeytani bir sırıtma belirir. Kalabalık dağılır ve Leo ayağa kalkar, Kody ve Wolf'a doğru ilerlerken şüphe gözlerini sertleştirir.

Monty ve ben koltuktan kalkıp insan kalabalığı arasında onu takip ediyoruz.

Meraklı bakışlar yaklaşmamızı izlerken nabzım yükseliyor ve spekülasyon fısıltıları kalabalığın içinde dalgalanıyor.

Kody ve Wolf'a ulaştığımızda Kody bir kolunu Leo'nun omuzlarına atıyor ve gururlu bir gülümsemeyle onu kendine çekiyor.

"Bayanlar ve baylar." Kody'nin sesi derin ve kendinden emin bir şekilde çınlıyor. "Bu benim kardeşim, Leonid Strakh."

Kardeşi. Yeğeni değil.

Onlar önce kardeştiler ve her zaman da öyle olacaklar. ol.

"Leo'nun kendi işine başladığını duyurmaktan heyecan duyuyorum.
yüzen uçak işi ve yarın resmen açılıyor. Eğer herhangi bir yere, herhangi bir zamanda uçuşa ihtiyacınız olursa, Leonid Strakh sizin adamınız."

Salon alkış ve tezahüratla inliyor.

Leo'nun uyumsuz gözlerinde mutluluk parlıyor, Monty'ye bakıyor, o da başıyla onaylıyor, sonra bana bakıyor, bakışları yumuşuyor.

Bir elimi göğsüme sürterek Monty'nin yanına yaslanıyorum.

Kody kalabalığı susturmak için elini kaldırır ve gürültü kesilir.

"Bir duyurum daha var." Kody'nin eli bana doğru uzandı. "Lütfen dikkatinizi çarpıcı kızıla çevirin."

Ne oluyor be?

Yüzlerce göz üzerime çevrilince kalbim tekliyor ve nefesim daralıyor.

Yanaklarımda ısı yükseliyor ve ellerimi birbirine kenetleyerek kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Neler oluyor?

Tam kaygı beni alt etmek üzereyken, Wolf bir adım öne çıkıyor, parmakları benimkilere dolanıyor ve aramızdaki bağ beni uçurumun kenarından geri çekiyor.

Bizi göz hizasına getirmek için dizlerini büküyor. "Sakın ağlamaya kalkma." Yanağımdan öpüyor. "Eğer başlarsan, ben de katılırım ve makyajım mahvolur."

"Korku." Gülüyorum, göğsümdeki gerginliği kıran boğuk, gergin bir ses.

Leo, Monty ve Kody önümde diz çökerken bana şakacı bir göz kırptıyor ve yanıma kayıyor.

Üç güçlü, güzel adam önümde diz çöküyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Kadın." Kody'nin siyah gözleri, genellikle düşünceli dış görünüşünün ardına gizlenmiş bir yumuşaklıkla eriyor. "Bizi sevecek misin sonsuza dek?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım dökülmeye başladığında konuşamıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Aşk." Leo sırtıyor, uyumsuz gözleri parıldıyor. "Sonsuza dek bizimle yatacak mısınız?"

"Sikeyim evet." Gözyaşlarımın arasından gülüyorum, görmezden geliyorum

Etrafımızdaki kalabalığı dalgalandıran toplu bir nefes.

Ne düşündükleri umurumda değil. Tek umursadığım tüm dünyamdan akan sevgi.

Monty elini cebine atıp küçük kadife bir kutu çıkarıyor. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve yatında bana evlenme teklif ettiği geceye ışınlanıyorum.

O zamanlar farklı insanlardık. Her şey farklıydı.

Kutuyu çevirerek açıyor ve kalbimi hoplatan bir yüzük ortaya çıkıyor. Bu benim orijinal elmas yüzüğüm, o gece bana verdiği. Ama değiştirilmiş.

Tektaş elmas yerinde duruyor ama şimdi iki yanında birer tane olmak üzere iki yeni taşla çevrelenmiş durumda.

Üç elmas. Üç koca.

Üç ruh eşi.

"Frankie," diyor Monty, sesi duygusallıktan boğuklaşarak. "Soyadımızı alıp ölüm bizi ayırana kadar Bayan Strakh olur musun?"

"Evet. Yüzde yüz evet." Yüzüğü parmağıma geçirirken bir hıçkırık kaçıyor içimden.

Ağırılığı mükemmel hissettiriyor, sanki hep oraya aitmiş gibi. Elimde üç elmas ıslık ıslık parlıyor ve biliyorum ki olmam gereken yer burası. Onlarla birlikte. Sonsuza kadar.

Salon alkış ve tezahüratla inliyor ama adamlarım ceplerine uzanıp birbiriyle uyumlu üç bant çıkarırken tek duyabildiğim kalbimin atışları.

Yükükleri parmaklarına geçiriyorlar ve gülümseyerek bana bakıyorlar.

Lanet olsun, yine ağlıyorum.

Monty ayağa kalkıyor, beni kollarına çekiyor, dudakları az önce verdiğimiz sözü mühürleyen bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor. Sırada Leo ve Kody var, her biri beni göğsümün daha da ağrmasına neden olan bir şefkatle öpüyor.

Sonunda geri çekildiğimde, Wolf çarpık bir gülümsemeyle orada duruyordu. Tek bir damla gözyaşı, gözlerinin etrafındaki koyu makyajda bir yol açıyor.

"Bak ne yaptın." Yüzünü işaret ediyor ve başparmağıyla yanağımdaki ıslaklığı siliyor. "Artık bizden kurtulamayacaksın, tatlı kiraz perisi."

"Aklımdan bile geçmezdi," diye fısıldıyorum.

"Görünüşe göre sevişmeye hazırlar." Arkamdan başını sallıyor.

Döndüğümde, kocalarım olan üç muhteşem adamın ellerinde paltolarıyla beni beklediğini görüyorum.

"Bilmem gerek." Ağzını kulağıma doğru indirdi. "Kılıç dövüşü yaparken, ne kadar sık öpüşüyorlar?"

"Kurt."

"Üç çük. Temizlemen gereken erkek pisliğini anlayamıyorum bile."

"Dur." Elimi ağzına bastırıp gülüyorum. "Bizimle geliyor musun?"

Gözleri kocaman açılıyor ve anında kelime seçimimden pişman oluyorum.

Elimi bırakarak başını sallıyor. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Yani, bizimle eve geliyor musun?"

"Hayır. Leo yataının anahtarlarını bana bıraktı. Kafamda yanan fikirler var. Dükkâna gideceğim ve bazı taslaklar üzerinde çalışacağım." Alnımdan öpüyor. "Bekleme yukarı."

Bana yönelen üç kapüşonlu bakışa bakılırsa, bütün gece ayakta olacağım.

"O sik yalayıcıları bunun için yalvart." Wolf yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnımızı birleştirdi. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum." Geri çekiliyorum ve barda onu bekleyen kadınlara bakıyorum. "Herkesi çalarken iyi eğlenceler dikkat."

Omuz silkiyor, gözlerinde çapkın bir parıltıyla geriye doğru yürüyor. "Kadınlar beni seviyorsa yapacak bir şey yok."

Onlara doğru döndüğünde, yüzüğü parmağıma takıyorum ve aileme, kocama, sonsuzluğuma doğru yürüyorum.

Monty'nin yatına adım attığımızda serin Alaska esintisi tuz ve çam kokusunu taşıyor. Yıldızlarla süslü derin kadife gökyüzü, bizi çevreleyen karanlık sulardan yansıyor.

İçki fabrikası arkamızda duruyor, kutlamaların yankıları hala kulaklarımda çınlıyor. Ama burada dünya daha küçük, daha samimi geliyor.

Bizimkiler.

Frankie önde yürüyor, kızıl saçları ay ışığını yakalıyor, karanlıkta ateş gibi parlıyor. Bize dönüp bakıyor, yeşil gözleri duygularla parlıyor, dudakları yumuşak, davetkâr bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Monty'nin eli kızın sırtının alt kısmında duruyor ve onu ileriye doğru yönlendiriyor. Leo bir kolunu kızın omuzlarına atıyor, başparmağı kızın boynunun yan tarafını okşuyor.

Onları izliyorum, her birine farklı bir şekilde delicesine aşık oluyorum.

Monty'nin aylar önce bizi uzak durmamız konusunda uyardığı ana yatak odasına ulaşıyoruz.

O zamandan bu yana çok şey değişti.

Ama ona olan saplantım değil. Bu değişmez. Odanın ortasında duruyor, sırtı bize dönük, Ve bir an için ona öylece bakıp, sert ailemizin kalbindeki kadını içimize çekiyoruz.

Monty ilk hamleyi yapar, öne doğru süzülerek kollarını arkadan sarar, dudakları boynunun kıvrımını bulur. Kız onun içinde eriyor, gözleri kapanıyor, yumuşak bir iç çekiş dudaklarından kaçıyor.

Leo parmaklarını onun kolunda gezdiriyor, saçlarını omzunun üzerinden okşuyor. Dudakları onunkilerle buluşur, yavaş ve alaycıdır ve kadın buna aceleyle karşılık verir, eli Leo'nun çenesini kavrar ve onu daha yakına çeker.

Doyamıyor.

Bir adım öne çıkıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim hızlanıyor. Bakışlarını bana çeviriyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Tanrım, nefesimi kesiyor.

Bana doğru uzanıyor, eli elimi buluyor ve önünde durana kadar beni kendine çekiyor, vücudunun sıcaklığını hissedecek, nefesindeki yumuşak kesikliği duyacak kadar yakın.

Eğildim, dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Ona olan ihtiyacımı öpücüğüme dökerken ellerim yüzünü çerçeveleyiyor.

Dillerimiz sürtünüyor, dişlerimiz takırdıyor, dudaklarımız morarıyor, alev alıyoruz.

Monty onun elbisesinin eteğini bulur ve yavaşça kaldırır, altındaki yumuşak, kremi teni ortaya çıkarıyor. Leo ve ben yardım etmek için yeterince geri çekildik ve birlikte onu soyduk, ellerimiz onu daha fazla ortaya çıkarırken saygılıydı. Aç gözlerle.

Önümüzde çıplak ve güzel bir şekilde duruyor, lamba ışığı kıvrımlarında oynuyor ve onu parlatıyor.

Çok sertleştim. Lanet olası sikim fermuarı kırmaya çalışıyor. Ama onu çıkardığım an, ihale zamanı bitti.

Monty onu yatağa götürüyor, yumuşak çarşafların üzerine yanlamasına yatırıyor ve biz de onu takip ederek etrafındaki yerlerimizi buluyoruz.

Leo boynunu öpmek için eğilirken ben başının yanında durup eğilerek dudaklarımı dudaklarına götürüyorum.

"Frankie." Monty onun yuvarlak, küçük göğüslerini okşuyor. "Bu gece farklı bir şey deneyeceğiz."

Başını sallıyor, gözleri güvenle parlıyor. "Tamamen seninim." Bunu konuşmuştuk. Nasıl olacak bilmiyorum ama

Monty her şeyi planlamış. Tabii ki öyle.

Gözlerime bakıyor ve takım elbisesini çıkarmaya başlıyor.

Bir telaş içinde soyunuyoruz, fermuarların ve düşen giysilerin sesi nabzımı hızlandırıyor.

Son giysiyi de çıkardıktan sonra onun üzerinde duruyorum, sikim yüzünün üzerinde sallanıyor.

"O tatlı ağzını aç ve beni em," diye homurdanıyorum.

Başı yatağın bir kısmından sarkarken, istekli dudaklarını etrafıma sarıyor. O kadar yüksek bir ses çıkarıyorum ki Leo'nun gülüşünü boğdu.

Sikeyim. Ağzının yoğunluğu dizlerimi büküyor. Onun üzerine düştüm, ellerimle kendimi yakaladım. Kalçalarının yan tarafına. Emme, sürtünme ve beni aldığı derinlik akıllara durgunluk veriyor.

Kalçalarımı iterek ağzının ılık, ıslak mükemmelliğine sokuyorum. Ona doğru eğildiğimde, aç yüzümü onun güzel, pembe amciğiyle aynı hizaya getiriyor. Yüzümü içine gömüyorum, tadını, sarhoş edici kokusunu yutuyorum, ikimiz de ayrı düşene kadar onu yalıyorum.

Monty ve Leo sırayla kızın ağzını aynı şekilde sikiyorlar.

Frankie sakso çekmeye bayılır. İzin versek bütün gece yapar. Ama bu sadece iştah açıcı.

Leo onun ağzında saliverilmesini kovalarken, benim elim Monty'ninkiyle bacaklarının arasında birleşiyor, dokunuşlarımız senkronize oluyor. Amciği parmaklarımızın etrafında çok sıcak ve yumuşak, nefesi Onu birlikte keşfederken, ellerimizle ve dudaklarımızla ona taparken aksıyor.

Leo sözlerini bitirdiğinde eğilip kızın alnına bir öpücük konduruyor ve elini kızın yanağına koyuyor.

"Biz

Nefes alamayana kadar durmak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Getir bakalım, İskandinav tanrım." Şişmiş dudakları hınzır bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Altta kim var?" Leo bize soruyor.

"Ben." Yatağa tırmandım, aletim zonkluyordu ve hazırды.

Ben sırtüstü yatarken Frankie yana kayıyor ve ona eliyle işaret ediyor.

"Sikimin üstüne otur, kadın." Onu kavradım, gökyüzüne doğru açtım. "Bana o kıcı ver."

Monty elini yağlıyor ve elini benim üzerime ve bacaklarının arasına sürüyor. Sonra pozisyonunu aldı, yüzünü bana döndü.

ayaklarını uzatıyor ve yavaşça sikimin üzerine eğiliyor, beni pürüzsüzce, harikulade bir şekilde kısına yerleştiriyor.

Her gün, her deliğe giriyor. Vücudu bizi tanıyor, tereddüt etmeden ya da direnmeden bizi karşılıyor.

Frankie'den önce anal seks deneyimim travmatik ve yıkıcı. Ama Dr. Thurber'la seanslarımda ve Monty'yle Sitka Sound'da demirli bu tekne de birçok gece geç saatlere kadar konuştuk, içmek ve yıldızları seyretmek.

Leo da Monty'yle dertleşiyor. Monty sadece bir sorun çözücü değil. Çok iyi bir dinleyicidir.

"Nasıl gidiyor?" Ellerim kalçalarında, yavaş ve ölçülü vuruşlarla iterek onun bedenime alışmasını sağladım. "Daha fazlası için hazır mısın?"

"Daha fazlası hepiniz anlamına geliyorsa..." Nefes nefese bacaklarını açıyor. "Ben hazır doğmuşum."

"İşte bizim kızımız." Monty kalçalarımı birbirine doğru itiyor ve üzerlerine oturuyor. Ellerini vücudunda gezdirerek parmaklarını benimkilere sürüyor ve tutuşumu göğüslerine doğru kaydırıyor. "Siz bizimsiniz Bayan Strakh. Size aşkımızın her zerresini hissettireceğiz."

Aleti benimkinin dibine sürtünürken hareketsiz duruyorum. Onu hissedene kadar hangi deliği doldurmaya niyetli olduğunu bilmiyorum. yanıma kayarak.

"Lanet olsun." İnliyorum, hareketsiz kalma çabasıyla titriyorum, gevşememek ve vurmaya başlamamak için.

"Tanrım!

Lanet olsun."

Monty inliyor, içimi titreten karanlık, gırtlaktan gelen bir ses. İçeri girerken acele etmiyor, lanet olası kontrolüyle ona ve bana eziyet ediyor. O vücudunu okşuyor, ağzıyla sevişiyor ve ikimizi de defalarca orgazmın eşiğine getiriyor.

"Siktir, Monty." Ağırlığını bana vererek göğsümün üzerine uzandı. "Hareket etmene, itmene, bir şeyler yapmana ihtiyacım var!"

Parmakları klitorisi üzerinde sihrini konuşturup onu

gittikçe daha da yaklaştırırken sadece gülüyor.

Sonunda dibe vurup kabzasına kadar battığında, gözlerimi omzunun üzerinden buluyor.

O zaman gidiyoruz.

Hiçbir şey onun sikinin benimkiyle birlikte onun kıkırda okşandığı hissiyle kıyaslanamaz. Sıkılık, tanrısal sürtünme, yakınlık... zevk duyularımı bastırıyor, taşaklarımı sıkıyor ve omurgamdan aşağıya ısı yayıyor.

"Yükümü boşaltmamak için gerçekten çok uğraşıyorum." Göğüslerini avuçluyorum ve dişlerimi boynuna gömüp sıkıyorum.

"Sakin buna cüret etme." Monty duraksıyor, bacaklarını benimkilere doluyor. "Leo, hadi gidelim."

"Vay anasını." Frankie'nin nefesi kesildi. "Bunu gerçekten yapıyor musunuz?"

Leo yatağın üzerinde durmuş, sikini okşuyor. Tekrar gelmemesine şaşırdım.

Üzerimizden geçip Monty ve Frankie'nin arasına tırmanıyor. Baldırlarının arkasından tutarak ayaklarını omuzlarına doğru yönlendiriyor.

Ellerimi ayak bileklerine dolayarak onu bükülmüş pozisyonda tutuyorum.

"İyi misin?" Leo başını eğip onu derinden öpüyor. Adam arkasına yaslandığında, kız hızla ve hevesle başını sallıyor.

Kıçını Monty'nin karnına dayayarak onun üzerine çömeldi ve kendini onun amciğinin ağzına doğru yaklaştırdı.

Sonra tek bir hamlede onu kazığa oturtuyor ve dördümüzü birleştiriyor.

İniltilerimiz odada yankılanıyor, ortak bir zevk korusu oluşturunuyor.

Frankie ve ben Leo ve Monty ile yüzleşiyoruz. Üç sik. İki delik. Resmen doldu.

"Şu haline bak, sana verdiğimiz her şeyi alıyorsun." Boynunu yalıyorum, nefesinin çıkardığı doyumsuz seslerin tadını çıkarıyorum. "Bizim için çok iyisin. Çok güzelsin. Çok mükemmel."

"Her santimini." Leo küçük bir hamle yaparak bize hareket etmek için. "Ne kadar zor durumda olduğumuzu hissediyor musun? Ne kadar istediğimizi

Sen?"

"Evet. Evet." Gülmekten nefesi kesiliyor. "Kesinlikle hissediyorum."

Çiftleşme dönemindeki bir kurt sürüsü gibi kızışarak ve homurdanarak üzerine çullanıyoruz.

Üçümüz birlikte onu beceriyoruz, onu aşkımızla dolduruyoruz, bağlılığımızla çevreliyoruz, ta ki geriye kalplerimizin birlikte çarpma sesinden ve nefeslerimizin geceyi ateşe vermesinden başka bir şey kalmadı.

Bize doğru eğiliyor, eli Leo'nun saçlarına dolanıyor ve onu bir öpücük için aşağı çekiyor. Diğer eli Monty'ninkine dolanıyor, Monty onun kıcına girerken onu yakınında tutuyor ve bizim için ritmi ayarlıyor.

Onları izliyorum, göğsüm sıkışıyor ve aletim cennette, hayatımın sürüşünü yaşıyorum.

Birbirimizde kendimizi kaybediyoruz, bakışlarımız birbirimizi yakalıyor ve sarılıyor, ellerimiz dolaşılıyor ve ifadelerimiz coşku içinde kıvranıyordu.

Boşaldığımızda, kafa kafaya çarpışarak birbirimize düşüyoruz. Titriyor, kükrüyor, sarsılıyor, serbest kalıyor, yapışkan, ılık bir sıvı karmaşası içinde patlıyoruz ve bu çok güzel.

Çıkardığımız sesler, paylaştığımız gülümsemeler, birbirimize attığımız mutluluk dolu bakışlar - işte biz buyuz. Kirli, mutlu ve özgür.

Bittiğinde birlikte yatağa uzanıyoruz, bedenlerimiz birbirine dolanmış ve doygun. Frankie aramızda dinleniyor, başı Monty'nin göğsünde, eli saçlarımda, başım karnında ve bacakları Leo'nun bacaklarına dolanmış.

"Tekrar gitmeye hazır mısınız?" Leo onun omzunu ısırır.

"Bir dakikaya ihtiyacım olacak," diye mırıldanıyor, yarı uykulu bir halde.

Onun sevgisinin, onların sevgisinin sıcaklığı beni sarıyor, içimi daha önce hiç bilmediğim bir huzurla dolduruyor.

Sol eli Monty'nin kalçasından sarkıyor, yüzük ay ışığında parıldıyor. Üçümüz birlikte tasarladık ve daha mükemmel olamazdı.

Başparmağım parmağımdaki bandı okşuyor. Ona dokunmayı asla bırakmayacağım.

Biz evliyiz. Yasal anlamda değil. Ama önemli olan tek yönden.

Kalplerimizde, sevginin kanun olduğu yerde.
Titremeleri ve gölgeleri yendiğimiz tepelerde.
Paylaştığımız bağda, kırılmaz ve ebedi.
Şimdi ve sonsuza dek verdiğimiz sözlerde.

Disney World'ün girişinde duruyoruz, ikonik Cinderella Kalesi uzakta yükseliyor, kuleleri sıcak güneş ışığında parıltıyor.

Burası canlı bir renk ve ses patlamasıdır - heyecanlı çocuklu aileler, gizli hoparlörlerden gelen canlı müzik ve havadaki tatlı ikramların eşsiz kokusu.

Burası sihrin gerçekleştiği, neşenin yaşayan, nefes alan bir şey olduğu bir yer.

Ama bu büyülü dünyada hiçbir şey Wolf'un şu anki yüz ifadesiyle kıyaslanamaz.

Mavi gözleri huşu içinde bakıyor, karanlık, asi tavrı gitmiş, yerini şaşkın bir merak almış.

Siyah saçları yüzünün etrafına dağınık dalgalar halinde dökülüyor. Önünde Mickey Mouse kulakları işlenmiş siyah bir kapüşonlu sweatshirt, yırtık kot pantolon ve kırmızı Converse giyiyor. Siyah göz kaleminin hafif bir lekesi, emo havasına bir selam olarak gözlerini koyulaştırıyor.

Kendimi onun gülünçlüğüne kapılmış bir halde gülümserken buluyorum. Frankie yanımda duruyor, eli benimkinde sıcacık.

İkimiz de daha önce buraya gelmiştik ama hiç birlikte olmamıştık, hiç böyle olmamıştı.

Bu, burada ailemizle birlikte durmak. Bu farklı bir şey. Bu her şey.

Leo ve Kody yanımızda, beklentileri daha sessiz ama daha az çarpıcı değil. Daha önce hiç Florida'ya gitmemişlerdi. Tema parkı.

"Bu da ne böyle?" Kody yanımda mırıldanıyor ama sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

"Planın nedir, Wolf?" Leo boynunu ovuşturuyor, bakışları her yere dalıyor.

"Uzay Dağı ile başlamalıyız." Wolf içinde tutamadığı bir coşkuyla haritasını inceliyor. "Sonra Perili Köşk, Karayip Korsanları ve Dehşet Kulesi. Bütün prensesleri görmek istiyorum. Hepsini yapacağım. Muhtemelen aynı anda. Sonra da geçit töreni. Ardından daha fazla prenses vuruşu ve-"

"Kurt." Frankie kırmızı desenli spor ayakkabısını dizinin arkasına vurarak bacağının bükülmesine neden oluyor.

"Ne?"

"Prensesleri becermiyorsun."

"Kendimi onlara sakladım."

"Hayır." Kollarını kavuşturuyor.

"Kötü kraliçe." Parmaklarını ona doğru salladı. "Hadi gidip biraz ata binelim."

Kıpırdamıyor, elimi sıkıca kavrarken garip bir sessizlik çöküyor üzerine.

Gözlerinde bir tereddüt, neşesinin sınırlarını zorlayan söylenmemiş bir şey var.

Aniden, sesi yumuşak ama kararlı bir şekilde, "Çalkantılı, inişli çıkışlı ya da güçlü dur-kalk hareketleri olan hiçbir sürüşü yapamam," dedi.

"Neden olmasın?" Dönüyorum, alnımda bir şaşkınlık kaşları seğiriyor. "Geçmişte onları seviyordun."

Başını sallıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Onları hala seviyorum ama..."

Dudaklarının kenarları muzip bir ifadeyle kalkarken çantasına uzanıyor, küçük ve beyaz bir şey çıkarıp aramızda tutuyor.

Beynimin bunun ne olduğunu, ne anlama geldiğini algılaması bir saniye sürüyor ama algıladığında dünya dönmeyi bırakıyor.

"Tümsekli yolculuklar hamilelik için güvenli değildir." Sesi titriyor.

Hamilelik.

Bu kelime zihnimde yankılanıyor, tüm varlığımda yankılanıyor ve beni temellerime kadar sarsıyor.

Öyle derin, öyle yoğun bir sevinç üzerime çöküyor, beni dizlerimin üzerine çökertmeye çalışıyor.

Elindeki plastik çubuğa, her şeyi değiştiren iki silik çizgiye bakıyorum.

Bir
bebek.
Bizim
bebeğimi

Z.
Gözlerim Leo ve Kody'yi buluyor.
Onlar da benim gibi gafil
avlanmışlardı. Hem de en iyi
şekilde.

Aynı anda bir duygu seli beni vuruyor; sevgi, minnettarlık ve ezici bir tatmin duygusu.

Gözlerim yaşıyor ve olayın büyüklüğü karşısında boğazım düğümleniyor.

Onu kollarımın arasına çekiyorum, ellerim başının arkasını nazikçe okşarken onu kendime yakın tutuyorum. Leo ve Kody'ye uzanarak onları içeri çekiyorum, onu bedenlerimizle yutuyoruz.

Dünyanın en işlek yerinin ortasında duruyor olmamız umurumda bile değil.

Önemli olan tek şey bu, biziz, birlikte yarattığımız hayat.

"Hamilesin," diye fısıldıyor Kody, sesi boğuk, kelimeleri zar zor çıkarabiliyor.

"Evet." Göğsüme doğru başını sallıyor, bize sarılırken gözyaşları gömleğimi ıslatıyor. "Bir bebeğimiz olacak."

Gözlerinin içine bakabilecek kadar geriye yaslanıyorum, ellerim yüzünü çerçeveleyerek onu öpüyorum.

Etrafımızda dünya hareket etmeye devam ediyor, Disney World'ün sesleri arka planda kayboluyor. Onun içinde, bu anda, dördümüzün güzel ve mucizevi bir şey yarattığımız bilgisinde kayboluyorum.

Nihayet ayrıldığımızda, yüzlerindeki farklı derecelerdeki şok ve mutluluğu fark ediyorum.

Leo'nun gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Kody'nin dudakları nadir görülen bir sırtışıyla yarıldı. Ve

Wolf. Yüz ifadesi merakla parlıyor, yaklaştıkça gülümsemesi genişliyor.

"Bebek mi?" diye fısıldıyor, inanamıyormuş gibi. "Bir bebeğimiz mi olacak?"

Başımı sallıyorum, onu kucağımıza çekmek için uzanıyorum ve o da isteyerek geliyor, kolları Frankie'nin etrafını sarıyor.

"Evet, Wolf," diyor. "Bir bebeğimiz olacak." "Gelmiş geçmiş en güzel gün." Dönerek uzaklaşır ve haritasına geri döner.

canla başla. "Her şeyi yapacağız - gezintiler, gösteriler, geçit törenleri - ama önce dondurma alacağız. Anne bebek, artık iki kişilik yiyorsun, o yüzden dondurmayla başlıyoruz. Sonra bebek için her bir pelüş hayvanı alacağız. Her birini. Tek tek. Her birini."

Beşimiz birlikte Disney World'ün girişinde durduk.

Parka adım attığımızda, gülümsemelerimiz güneş kadar parlak, ev gibi bir yer olmadığını kesin olarak biliyorum.

Ve bizim için ev, birlikte olduğumuz her yerdir.

Bu kitap Donmuş Kader üçlemesini sonlandırıyor.

Merak ediyor olabilirsiniz...

Wolf bakire olarak mı

ölecek?

Bunu 2025'te çıkacak olan yan kitabında
öğreneceksiniz.

PAM GODWIN'İN DİĞER KİTAPLARI

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM

KARIŞIK YALANLAR ÜÇLEMESİ

[Biri Sözdür-Ücretsiz](#)

[İkisi Yalandır](#)

[Üç Savaş Demektir](#)

KARANLIK ROMANTİZM / ANTI KAHRAMANLAR

DELIVER SERİSİ

[Teslimat #1-](#)

FREE [Vanquish](#)

[#2 Feragatname](#)

[#3](#)

[Devastate #4](#)

[Take #5](#)

[Manipüle et](#)

[#6 Zincirlerini](#)

[çöz #7](#)

[Hükmet #8](#)

[Karmaşıklıştır](#)

[#9](#)

KARANLIK KOVBOY ROMANTİZMİ

GÜNAH İZLERİ

[Düğümlü #1-FREE](#)

[Tokalı #2](#)

[Booted #3](#)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM

EVE'İN TRİLOGİSİ

Havva'nın Kalbi-

ÜCRETSİZ

[Havva'nın Ölümü](#)

[#1 Havva'nın](#)

[Kanı #2](#)

[Havva'nın Şafağı](#)

[#3](#)

**KARANLIK TARİHİ KORSAN
ROMANTİZMİ**

**Özgürlükçülerin Kralı-
ÜCRETSİZ Yıkım Denizi**

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN / RAHIP

[Günah Dersleri](#)

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN ROMANTİZMİ

[Karanlık Notalar](#)

ROCK-STAR KARANLIK ROMANTİZM

[Yanığın Altında](#)

ROMANTİK GERİLİM

[Kirli Bağlar](#)

ÜNLÜ ROMANTİZMİ

[Teşvik](#)

New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Çok satan yazar Pam Godwin, kocası, kedileri, emekli tazıları ve yaşlı, ağzı bozuk bir papağanıyla Orta Batı'da yaşıyor. Yedi yıl boyunca dünyayı dolaşmış, üç üniversiteye gitmiş, sevgilisinin vokalistiyle evlenmiştir. En sevdiği rock grubu ve tam zamanlı yazmak için 2014 yılında sayısal analistlik kariyerinden emekli oldu.

İlgi alanları alışılmadık şeylere yöneliyor: burbon, tüm vücudu kaplayan dövmeler ve trajik kötü adamlar. Uyumaktan, et yemekten ve gözleri kırpışan oyuncak bebeklerden nefret etmesi de aynı derecede tuhaf.

E-POSTA: pamgodwinauthor@gmail.com

[Web sitesi](#) - [Bookbub](#) - [Goodreads](#)
[Amazon](#) - [Instagram](#) - [Facebook](#) -
[TikTok Books2Read](#) - [Pinterest](#) - [Twitter](#)

Copyright © 2024 by Pam Godwin

Tüm hakları saklıdır.

İç Tasarımcı: Pam Godwin

Kapak Sanatçısı: Pam Godwin

Editör: En Adil Yorumlar

Editörlüğü

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur,

yaşayan ya da ölü, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme veya makalede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Pamgodwin.com adresindeki web sitemi ziyaret edin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.